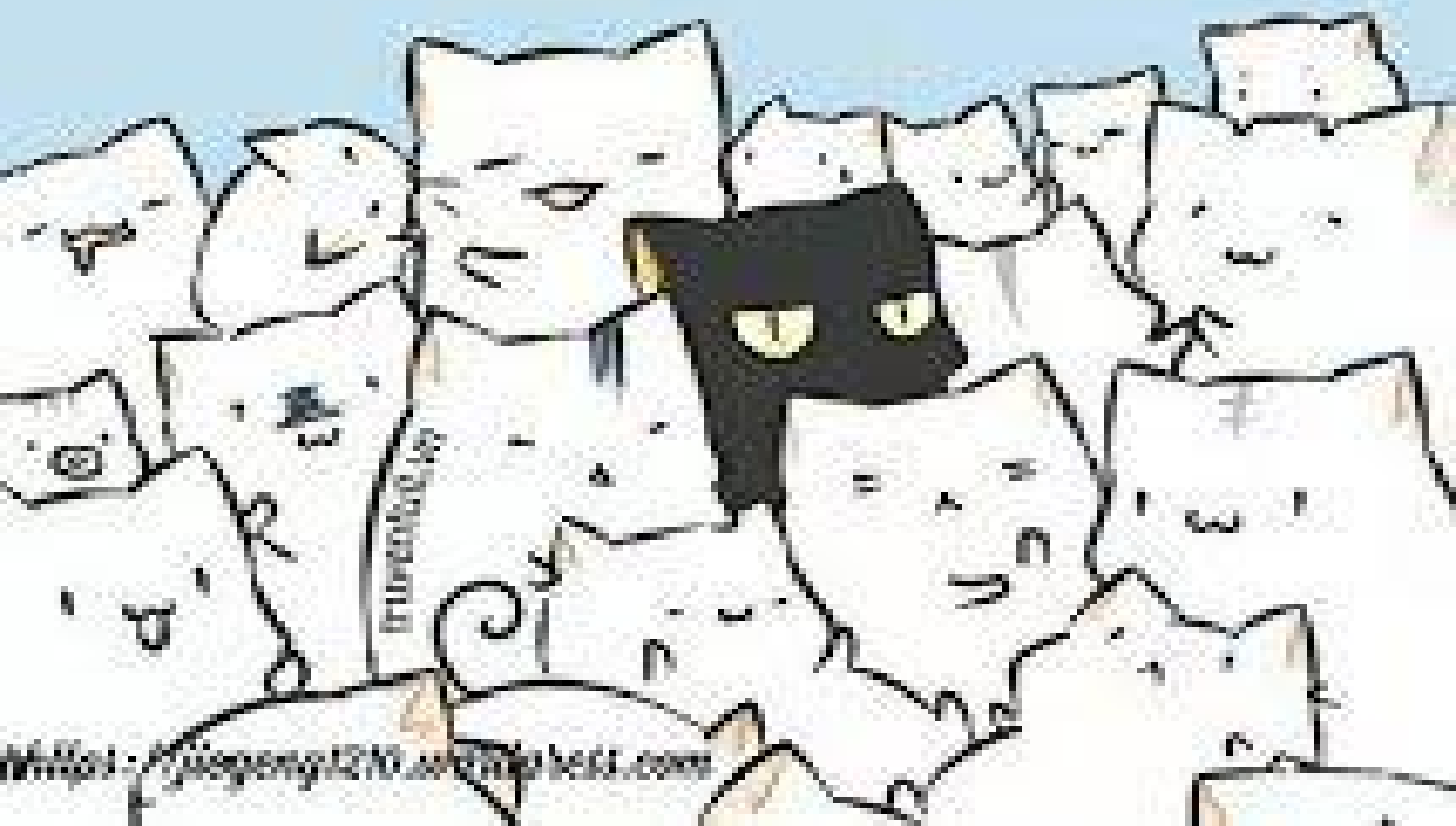

Điung kỳ thú Giống loài

Nguyệt Hà Diệp - dịch
Thiên Long - biên dịch

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120: Gương Hồi Tường
Chương 121: Quá Khứ?
Chương 122: Ghen Tị
Chương 123: Kiếp Này
Chương 124: Kẻ Ngốc?
Chương 125: Có Bò?
Chương 126: Ngu Xuân
Chương 127: Mệnh
Chương 128: Trồng Hoa
Chương 129: Dịch Bệnh
Chương 130: Thời Khắc Phùng Ma
Chương 131: Vạn Yêu Triệu Bái
Chương 132: Tâm Trận
Chương 133: Trở Về
Chương 134: Mở Cửa
Chương 135: Thiệp Mời
Chương 136: Đại Lễ Kết Đạo (Thượng)
Chương 137: Đại Lễ Kết Đạo (Hạ)
Chương 138: Cũng Đủ

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 1

Mùa hè năm nay vô cùng nóng bức, cây xanh hai bên đường đều toát ra vẻ mệt mỏi, tiếng ve kêu làm cho người ta cảm giác bức dọc trong lòng.

Dưới ánh nắng chói chang, một chiếc xe ô tô và một chiếc xe máy đâm sầm vào nhau, những người bình thường thích xem náo nhiệt giờ đây lại chỉ tránh dưới gốc cây không thèm nhúc nhích. Trời nắng như vậy, cho dù vợ hay chồng của họ bỏ nhà đi thì họ cũng không tình nguyện chạy theo tìm.

Người lái xe máy đâm hỏng đèn xe ô tô, bản thân cậu cũng ngã xuống, túi hành lý khổng lồ ở đằng sau bị hỏng khóa, những thứ đồ lặt vặt rơi ra, lăn đầy đất.

"Haiz". Một thiếu niên tướng mạo tuấn tú, dáng vẻ lưu manh từ trên xe ô tô bước xuống, hai tay khoanh trước ngực cúi đầu nhìn người trẻ tuổi đang nhặt lại những món đồ rơi vãi. "Này ông anh, định ăn vạ đấy hả?" Cậu đang yên ổn lái xe, tự dưng ở đâu ra xuất hiện một chiếc xe máy, đâm thẳng vào xe cậu, cậu vô tội mà.

Cũng may là cậu thường chạy xe, còn trang bị camera hành trình, nếu không chắc chắn bị người này bắt đền.

"Xin lỗi, là do tôi không chú ý lái xe." Người nọ không kịp nhặt đồ rơi vãi dưới đất liền đứng dậy xin lỗi cậu thanh niên. "Tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm."

Cậu thanh niên đưa mắt nhìn đánh giá người này, là một người trẻ tuổi mặt mày thanh tú, nhưng mà thời đại này còn ai mặc áo phong rách? Lại nhìn thấy những món đồ linh tinh trên mặt đất, thậm chí cậu còn nhìn thấy cả một khối bùn đỏ.

Những thứ rách nát đó cũng có thể coi như bảo bối, không phải là đầu óc có vấn đề chứ?

"Biết đèn xe của tôi bao nhiêu tiền không?" Cậu đá hòn đá nhỏ cạnh chân, hòn đá này hình như cũng là từ trong túi hành lý rơi ra.

"Không...tôi không biết." Người trẻ tuổi liếc nhìn cái đèn vài giây, do dự nói, "Bao..bao nhiêu tiền?"

Thiếu niên hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ mình không cần cùng quỹ nghèo so đo, cậu không kiên nhẫn phẩy tay: "Cút, cút, cút. Biết mình không có đủ tiền đèn, còn không mau biến?"

"Cậu không cần tôi bồi thường?" Người trẻ tuổi gãi gãi đầu, khom lưng nâng chiếc xe ngã chổng trơ trên mặt đất lên, dùng tay không ra sức đập hai cái, đầu xe máy vốn bị méo...đột nhiên thẳng trở lại.

Nhìn cánh tay nhỏ bé của mình, lại nhìn qua dáng vẻ cũng không to lớn gì của đối phương, nhưng kỳ thực sức lực rất lớn, thiếu niên đi siêu xe nuốt nước một ngụm nước bọt, len lén lui về sau mấy bước, bàn tay đặt trên thanh nắm cửa xe ô tô.

ĐM, cái này, cái này không phải là dùng vũ lực đe dọa chứ?

"Không...không cần bồi thường, anh cứ đi đi." Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, thời điểm khó khăn, cũng không cần quá cứng rắn làm gì.

"Thế thì thật ngại quá." Người trẻ tuổi lắc lắc xe máy, vài linh kiện xe máy rơi ra kêu leng keng, cậu vớt xe máy sang một bên, xoay người lục lọi túi hành lý lấy ra được một khối gì đó đen thui đưa cho thanh niên đi siêu xe trước mặt, "Đâm hồng đồ của người khác thì phải bồi thường, miếng thịt Nhiễm Di này ăn vào có thể trừ tà yên giắc, coi như là bồi thường cho cậu."

Tức giận mà không thể làm gì, nhận lấy khối gì đó bốc mùi tanh tưởi, thiếu niên đi siêu xe rặn ra một nụ cười: "Cám ơn."

Thì ra tên Vương Bát Đản này không chỉ dùng bạo lực đe dọa cậu, còn lấy thuốc giả ra để lừa dối cậu, rốt cuộc là còn nhân tính hay không?

Không đúng, người bán thuốc giả thì làm gì có nhân tính, nếu như còn có chút lương tri, có chút đạo đức xã hội thì đã không làm những chuyện thế này.

Nhìn thấy người trẻ tuổi bán thuốc giả chuẩn bị phóng xe máy rời đi, thiếu niên đi siêu xe cố lấy dũng khí mở miệng: "Xe máy của anh còn có thể chạy được không?"

Đừng đi nửa đường rồi xảy ra vấn đề, hại người hại mình.

Lời này cậu không dám nói ra.

"Sẽ không đâu, lúc này là tôi đi không quen, không không chế được tốc độ." Người nọ nhắc chân dài ngồi lên chiếc xe máy rách nát, lão đảo rời đi, chưa đi được bao xa, xe máy lại rơi ra một thanh sắt.

Trợn mắt há miệng nhìn người nọ phóng xe máy đi xa, thanh niên đi siêu xe ngồi vào trong xe cả buổi mới hoàn hồn.

Lần đầu tiên tiếp xúc với xe máy, đã dám chạy trên đường lớn, hai người họ không biết ai mới là phú nhị đại coi trời bằng vung.

Phù Ly cưỡi chiếc xe máy tồi tàn tiếng thẳng vào một ngõ nhỏ. Trong ngõ dựng đầy xe máy, xe đạp làm cho không gian càng trở nên chật hẹp. Cậu cẩn thận tránh qua một chiếc xe đạp nằm ngang, sau đó lại lướt qua một chiếc xe máy nằm nghiêng, dừng trước một tấm cửa gỗ treo hàng chữ "Câu lạc bộ dưỡng lão."

Cửa gỗ rách nát, sơn đỏ loang lổ, cánh cửa không biết bao lâu rồi không lau tích một tầng bụi thật dày.

Phù Ly đổ xe một bên, phúi sạch bụi trên người, đeo túi hành lý căng phồng trên lưng, tiến lên gõ cửa.

Gõ ba cái, dừng một lúc, lại tiếp tục gõ ba cái, cứ thế lặp đi lặp lại.

Một lúc lâu sau mới xuất hiện một lão già vừa béo vừa lùn ra mở cửa, ông ta mặc một chiếc áo ba lỗ trắng đã ngả vàng, tay cầm quạt hương bồ, chậm rì rì liếc mắt đánh giá Phù Ly: "Tên?"

"Xin chào tiền bối, văn bối tên Phù Ly."

"Phù Ly?" Lão già nhìn chằm chằm cây quạt hương bồ, gật đầu nói, "Trên đây có tên của cậu, theo ta vào đây đăng ký."

Vào cửa, bên trong là một Tứ Hợp Viện thu nhỏ, có hai bàn mạt chược, mấy ông bà lão đang ngồi đó chơi mạt chược, thấy Phù Ly vào cũng không thèm ngẩng đầu lên. Lúc Phù Ly theo lão béo vào phòng, thấy hai bà lão đang cãi nhau, bà lão mặc sườn xám tức giận, đập tay làm nát cả cái bàn.

"Vương Thúy Hoa!" Từ lúc mở cửa đến bây giờ lão béo vẫn duy trì động tác chậm chạp đột nhiên quay đầu, quát bà lão mặc sườn xám: "Bà lại đập hồng bàn, nhớ phải đền tiền đấy."

Phù Ly thấy bà lão sườn xám vừa rồi còn chống nạnh mắng chửi người rất khí thế trong chốc lát xù hấn đi.

"Đi thôi." Lão béo thấy Phù Ly còn đang đứng ngốc ở đó, lắc đầu nói, "Người trẻ tuổi thật là thiếu hiểu biết."

Phù Ly: "..."

Trong phòng có chút tối tăm, lúc Phù Ly tới, suýt chút nữa vấp phải đồ vật.

"Không phải hồ tộc các cậu có khả năng nhìn đêm sao?" Lão béo lắc đầu càng mạnh, "Bây giờ đời sau không như đời trước, đến bản năng của chủng tộc đều quên mất, đúng là làm mất mặt tộc nhân nhà ngươi. Máy nghìn năm trước các cậu còn có thể loạn khắp thiên hạ, giờ thì hay rồi, còn không nhìn rõ cả đường đi."

"Nhưng mà thừa tiền bối, tôi không phải người hồ tộc mà." Phù Ly trưng ra vẻ mặt vô tội.

"Không phải hồ tộc thì sao lại tên là Phù Ly?" Lão béo không có chút nào vì nhận lầm mà cảm thấy xấu hổ, ông ta ung dung bình thản mở đèn trong phòng, ngồi xuống trước cái máy tính đã cũ, chỉ ghế ngồi phía đối diện, "Ngồi đây được rồi, ngồi thẳng lưng, trước tiên ta phải hỏi cậu một chút đã."

Viết xong trang đầu của bản ghi chép, lão béo chỉ vào chỗ trống cuối cùng, hỏi Phù Ly: "Công tác lý tưởng trong lòng cậu là gì?"

"Làm công chức, vì nhân dân phục vụ." Phù Ly nghiêng mặt qua.
"Nếu như có thể lưu danh sử sách, vậy càng tốt."

Nghe thấy thế, lão béo đang định ấn bàn phím quay lại nhìn Phù Ly, ông ta phe phẩy cây quạt hương bồ, ánh mắt nhìn Phù Ly giống như nhìn thấy thứ gì đó rất lạ: "Cậu có bằng đại học không?"

Phù Ly lắc đầu.

"Không có bằng đại học thì thi công chức cái gì?" Lão béo sững sốt một lúc, bất đắc dĩ hỏi: "Ai giới thiệu cậu vào thành?"

"Ông Tôn Thất." Phù Ly nói, "Cũng không biết ông Tôn Thất đi đâu rồi, mấy ngày nay tôi không tìm thấy ông ấy."

"Cậu nói Tôn Cầu Nhân à?" Lão béo chậm chạp trả lời câu hỏi của Phù Ly, "Ông ta vì chế tạo, buôn bán bằng cấp giả nên mấy ngày trước bị bắt đi rồi."

"Hả?" Phù Ly không thể tưởng tượng nổi, ông Tôn Thất năm ngoái mới rạng rỡ trở về núi, thế mà giờ đây lại làm những chuyện trái pháp luật thế này, sững sốt mất một lúc lâu mới cảm khái nói, "Lúc tôi ra ngoài, tất cả mọi người đều nói, ở thành phố kiếm ăn không dễ dàng, xem ra là thật."

"Không có bằng đại học, vậy có bằng cao trung không?"

Phù Ly tiếp tục lắc đầu.

Lão béo lấy trong ngăn kéo ra một quyển sổ nhỏ, viết vài dòng, nói với Phù Ly: "Hay là cậu chuyển đến công trường này làm đi, nhà thầu là người của chúng ta, dù sao cũng có thể kiếm miếng cơm ăn."

Phù Ly nhìn tờ giấy trong tay lão, trên đó viết một dòng địa chỉ xiêu vẹo, còn cách nơi này rất xa. Cảm ơn lão béo, Phù Ly quay người rời khỏi phòng.

Lão béo phe phẩy quạt hương bồ, chờ Phù Ly rời khỏi, ông ta mới lấy tư liệu của cậu ra nhìn thật lâu.

Chiếc xe máy hư hỏng ngoài cửa câu lạc bộ, đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại vài phiến lá rơi rụng trên mặt đất.

Từ khi đem chiếc xe yêu quý của mình đi sửa đèn bị đâm hỏng, Chu Xướng ở nhà suốt hai ngày, cũng không còn tâm tư ra ngoài. Buổi sáng vẫn như cũ ngủ đến tận mười giờ mới dậy, xuống lầu nhìn thấy bố cậu thần thái sáng láng cùng mẹ cậu xem TV, dọa cậu nhảy dựng.

Gần đây bố cậu ngủ không được ngon, thấy cậu một lần mắng một lần. Bình thường vào giờ này bố cậu đã sớm đi công ty, sao hôm nay lại ở nhà xem TV cùng mẹ? Hôm nay đâu phải ngày sinh nhật bọn họ hoặc là ngày kỷ niệm kết hôn.

"Con trai, đến đây ngồi đi." Bố Chu cười bảo đưa con ngồi xuống, "Vị thuốc mà con mua cho bố, tuy có mùi lạ nhưng hiệu quả rất tốt, hai ngày nay bố ngủ rất ngon, còn không mơ mộng gì cả."

Chu Xướng sửng sốt, sau đó mới nhớ tới hai ngày trước vì lấy lòng bố cậu, phải đi hiệu thuốc mua thuốc bổ, chẳng lẽ thuốc này còn có tác dụng an thần?"

"Không biết thuốc mà đen thui, người có chút mùi tanh đó tên là gì, con mua thêm nhiều một chút, đem tặng cả ông bà nội ngoại nữa."

Tanh? Đen?

Cậu đã mua nhân sâm và linh chi mà? Lúc ấy cậu còn đặc biệt dặn dò dì giúp việc, thuốc này đối với thân thể bố cậu rất tốt, bảo dì nhất định phải đưa cho bố uống, nhân sâm sao lại biến thành màu đen, lại còn có mùi tanh?

Không, hình như có gì đó sai sai.

Cái có mùi tanh đó không phải là thuốc của người đâm vào xe cậu còn bán thuốc giả đấy chứ? Chẳng lẽ anh ta không phải bán thuốc giả mà là thuốc thật?

Cúi đầu nhìn da mặt hồng hào, dáng vẻ khoan khoái của bố cậu, Chu Xương không dám nói thuốc này là do bị lẫn vào. Còn bắt cậu đi mua thêm, cậu đi chỗ nào tìm người mua???

Cũng may tên thuốc này cậu còn nhớ rõ.

Hình như tên là...

Thịt Nhiễm Di?

Đúng rồi, chính là cái tên này.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 2

Khi Phù Ly tìm được chủ thầu Triệu Tam Tường, hắn đang ngồi quanh một cái bàn nhỏ, cùng mấy công nhân trên công trường xắn tay áo uống bia, trên bàn bày mấy túi bóng, bên trong có đậu phụ kho, đầu heo, lạc...

Nhìn thấy cậu đến, Triệu Tam Tường bỏ đĩa xuống, lấy ra một cái ghế nhựa không mấy sạch sẽ, nhiệt tình đón tiếp Phù Ly, "Đến, đến, đến, ngồi xuống đây cùng nhau ăn."

Mấy đại hán nhìn thấy dáng vẻ trắng trẻo sạch sẽ của Phù Ly, chân ra chân, eo ra eo, nhin không được giấu cợt: "Anh Triệu, đây là con cái nhà ai, nhìn trông đẹp trai thật."

"Nào." Triệu Tam Tường kéo Phù Ly ngồi xuống, nói với bọn họ: "Đây là đồng hương của tôi, tới đây cùng tôi kiếm cơm."

"Công việc của chúng ta thế này, liệu cậu ta có làm được không?" Nhóm đàn ông cười ha ha, hiển nhiên là chỉ đùa cho vui, vốn là bọn họ còn muốn nói vài câu thô tục, nhưng không biết sao khi nhìn thấy Phù Ly ngoan ngoãn ngồi ở ghế nhựa, lại ngại ngùng không nói lên lời.

"Mấy người đừng nhìn bộ dáng trắng trắng sạch sạch của cậu ta, sức lực không nhỏ đâu." Triệu Tam Tường vỗ bả vai Phù Ly, chỉ tảng đá bên cạnh. "Nào, lại biểu diễn cho mấy chú đây xem một chút."

Phù Ly muốn nói lại thôi, nhìn nhìn Triệu Tam Tường, mấy người này còn không sống lâu bằng cậu đâu, gọi bọn họ là chú có phải là lợi cho bọn họ quá không?

"Đừng thất thần, đi, làm bọn họ mở mang kiến thức." Triệu Tam Tường cầm một cái chân vịt lên gặm, mặt mũi hớn hờ.

"Ồ." Phù Ly đứng dậy đi qua, nhìn tảng đá bên trái, hình như có hơi nhỏ. Quay đầu nhìn hòn đá phía bên phải lớn gấp đôi, lại quay qua nhìn Triệu Tam Tường, thấy hấn nháy mắt cổ vũ, liền quay lưng nhắc bóng tảng đá phía bên phải lên.

Mấy đại hán sợ tới mức trợn mắt há mồm, mãi không hoàn hồn: "Anh Triệu, người đồng hương của anh nên đi thi cử tạ mang vinh quang về cho nước nhà mới đúng."

Tảng đá này cũng khoảng mấy trăm cân đó.

Triệu Tam Tường cũng bị hoảng sợ, hấn chẳng qua chỉ muốn Phù Ly ôm tảng đá nhỏ hơn đó, chứ không có ý muốn cậu phá kỷ lục thế giới. Yêu giới bọn họ có quy định, không thể tham gia các hạng mục thi đấu thể thao của nhân loại, nếu như bị ban quản lý yêu giới phát hiện, sẽ bị bắt đi tù.

"Ha ha." Triệu Tam Tường cười gượng chuyển hướng đề tài. "Đứa nhỏ này từ bé đã rất khỏe, học hành lại không được tốt, không giống đứa nhỏ nhà mấy người, mỗi lần thi cử đều top 5 của lớp."

Vừa nghe người khác khen con mình, mấy đại hán hưng phấn quá đà, dùng lời lẽ có vẻ khiêm tốn nói nhưng lại hàm chứa ý khoe khoang.

Phù Ly ném tảng đá to xuống, ngồi bên cạnh Triệu Tam Tường, Triệu Tam Tường miệng đang gặm một cái chân vịt.

Nếu như cậu không nhìn nhầm thì Triệu Tam Tường bản thể chắc chắn là một con vịt đầu xanh.

Triệu Tam Tường rất nhanh đã gặm sạch chân vịt, nhổ ra khúc xương không dính chút thịt nào. Phù Ly không nhìn được suy nghĩ, cậu quả nhiên là một con yêu quái ở nông thôn không có chút kiến thức, thì ra vịt không những có thể ăn thịt đồng loại, ngay cả heo, bò, dê, thỏ cũng không buông tha.

Chờ mọi người uống xong rượu, ăn xong thịt, Triệu Tam Tường dẫn cậu trở về phòng trọ mà hắn thuê, sau khi dặn dò vài câu, liền nằm lăn ra ngủ say như chết.

Đêm này Phù Ly ngủ không được ngon, bởi vì cả đêm, Triệu Tam Tường đi vệ sinh ít nhất năm lần.

Lúc mặt trời sắp mọc, Phù Ly đứng ở cửa sổ, vái lạy mặt trời, quay đầu lại gặp Triệu Tam Tường vẫn còn đang ngủ, lắc đầu thờ dài. Thời đại phát triển, nhân loại đang từng bước đi lên, yêu loại thì càng ngày càng sa đọa. Trước kia cậu quen biết một số loại yêu tinh, vừa chịu khó lại có năng lực, trước khi ngủ vái mặt trăng, bình minh vái mặt trời, dáng vẻ không giống như hiện tại...

Tâm yêu quái luôn thay đổi.

Nếu như bề ngoài bạn đẹp, cho dù ở nơi nào đều có thể chiếm lợi thế, cho dù ở công trường cũng thế.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Phù Ly vì bộ dáng đẹp, lại chịu khó, làm việc xong còn đọc sách, chiếm được không ít cảm tình của mọi

người. Ngay cả cô bé nấu cơm ở công trường, khi ăn cơm cũng gấp cho cậu nhiều hơn hai miếng thịt.

"Tiểu Hồ à, lại đang đọc sách sao?" Hỏi thăm cậu là chú Trương người Thục Đông, có đôi lúc nói chuyện không phân rõ âm h và f, là một người tốt, thấy Phù Ly tuổi còn nhỏ mà phải bỏ học đi làm công, nên đặc biệt bắt đưa con trai đã nghỉ hè của mình tìm một ít sách cũ cùng vở ghi mang đến đây.

(Hồ = 胡 = hú, Phù = 符 = fú)

"Đây là vở ghi bài của con trai chú, cháu xem xem có cần đến không." Chú Trương đem sách cũ, vở ghi để trước mặt Phù Ly.

Phù Ly nhận lấy sách vở nhìn một chút, cuốn vở tuy đã cũ nhưng rất sạch sẽ, chữ viết ngay ngắn, có thể nhận thấy chủ nhân của quyển sách rất yêu quý nó.

"Cảm ơn chú Trương." Phù Ly cẩn thận cất sách vở đi, "Cháu xem xong sẽ trả lại cho chú."

"Không sao, năm nay con trai chú năm nay thi đại học, sau này cũng không cần dùng đến sách vở đó." Chú Trương mặt mày vui vẻ, "Mấy ngày trước nó nhận được thông báo trúng tuyển của đại học Khoa học Kỹ thuật Bắc Kinh, chú cùng mẹ nó chuẩn bị hai ngày tới sẽ dẫn nó lên Bắc Kinh, để quen dần hoàn cảnh nơi ấy.

Có giấy báo trúng tuyển đại học, có thể học đại học, sau khi học xong có thể thi công chức.

Nghĩ vậy, trong mắt Phù Ly tràn đầy kính nể: "Chú Trương, con chú giỏi thật." Nhân loại là loài sinh vật rất lợi hại, chỉ mới sống mười

mấy năm mà có thể ghi nhớ nhiều kiến thức để thi đỗ đại học, không giống như anh, mấy năm nay đều sống uổng phí.

"Đâu có, đâu có." Thái độ kính nể này làm chú Trương nhất định phải kéo bằng được cậu đến nhà mình ăn cơm, Phù Ly thực sự không thể từ chối, đành phải đi theo.

Vợ chú Trương họ Vương, cũng làm công tại công trường. Công việc trên công trường tuy rằng vừa mệt vừa khổ, nhưng mà chỉ cần bên nhà thầu không nợ tiền lương, hàng năm còn có thể tiết kiệm được không ít tiền. Hai vợ chồng bình thường ăn cơm rất tiết kiệm, hận không thể dùng một đồng tiền chia làm đôi để tiêu. Phù Ly vén rèm lên đi vào, phát hiện trên bàn bày tận mấy món ăn, còn có một đĩa thịt vịt nướng thật to.

Một thiếu niên đeo kính đang bày bát đĩa, nhìn thấy người xa lạ Phù Ly đứng đó, cậu hơi sửng sốt, ngại ngùng cười với Phù Ly một cái, xoay người giúp thím Vương dọn dẹp.

Phòng thuê rất nhỏ, xếp hai cái giường, một cái bàn giản dị, kệ bếp được ghép bởi mấy tấm gỗ, dựng phía bên ngoài ban công, bình ga dựng trong góc tường dính đầy dầu mỡ.

"Tiểu Hồ đến rồi hả, mau vào ngồi đi cháu." Thím Vương nhìn thấy Phù Ly, cầm lấy một chiếc ghế nhựa lau lau rồi đưa cho cậu, "Còn một món nữa thôi, xong ngay bây giờ đây."

Phù Ly nói cảm ơn rồi ngồi xuống.

Quạt điện dưới đất kêu lạch cạch nhưng cũng không làm cho căn phòng này mát mẻ hơn, còn chưa ăn cơm, lưng chú Trương đã ướt đẫm, đầu đầy mồ hôi.

Phù Ly sạch sẽ, khô ráo trước mặt họ giống như một loài khác vậy.

Nhận thấy điểm này, Phù Ly cố gắng làm cho bản thân đỡ mặt, thuận tiện làm cho trán chảy ra một chút mồ hôi.

Nhiều người đàn ông trung niên khi uống rượu vào sẽ bắt đầu lảm nhảm, chú Trương cũng giống vậy, tuy rằng hiện tại đang ở căn phòng thuê rách nát, nhưng tim lại hướng đến lãnh thổ, lãnh hải, vùng trời quốc gia, tiếc hận không thể đại biểu cho ánh trăng tiêu diệt chủ nghĩa bá quyền.

Đứa con trai chú Trương dường như không thích nói chuyện, chỉ cúi đầu ăn cơm, Phù Ly lén nhìn, phát hiện cậu ta đã bắt đầu ăn đến bát thứ ba.

Cơm nước xong, chú Trương cùng thím Vương đi ra ngoài mua dưa hấu, để cho hai đứa nhỏ giao lưu cùng nhau.

Trương Bằng trộm nhìn Phù Ly vài cái, thấy đối phương tùm tùm nhìn mình cười, nhất thời đỡ mặt, ngại ngùng thật lâu mới mở miệng: "Bố em nói, anh đang tự học để chuẩn bị thi đại học?"

Phù Ly gật đầu: "Cũng không phải, con người như các cậu... Sách vở tri thức hiện tại quá khó, tôi hầu như đọc không hiểu."

"Nền tảng lúc nhỏ không ổn, học tập kiến thức cao trung sẽ có chút khó khăn." Nói về phương diện học tập, Trương Bằng bắt đầu nói nhiều hơn, "Hay là trước tiên anh học một chút kiến thức sơ trung, sau đó mới học kiến thức cao trung, như vậy sẽ dễ dàng hơn."

"Vậy ý cậu nói là, kiến thức sơ trung của tôi quá kém?" Phù Ly mở to mắt, nhìn chằm chằm Trương Bằng.

Trương Bằng lo lắng lời này của mình sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Phù Ly, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt vừa to vừa sáng, Trương Bằng càng thêm hối hận: "Cũng, cũng không phải thế, nhưng mà...có thể...những kiến thức mà anh đã học, thời gian lâu rồi liền quên mất, không phải nói anh học không tốt."

Từ bé đến lớn, người ít nói dối như Trương Bằng, trong vài giây ngắn ngủi đã nghĩ ra một lời nói dối hoàn mỹ, việc này đối với cậu mà nói quả thật là đột phá.

"Không, tôi cảm thấy lời cậu nói rất đúng." Phù Ly bưng tỉnh gật đầu, "Tôi sẽ đi hiệu sách mua một bộ sách sơ trung."

"Từ từ đã." Trương Bằng gọi cậu lại, "Trời nóng như vậy, hiệu sách cũng chưa chắc có sách giáo khoa, hay là anh lên mạng mua đi."

"Trên mạng?" Phù Ly sửng sốt, "Cậu bảo là trên mạng có bán những thứ đó?"

Trương Bằng tuy cảm thấy mình hiểu biết đã ít, không nghĩ rằng có người còn quê mùa hơn, ngay cả mua bán trên mạng mà cũng không biết. Nghe bố nói, Phù Ly không cha không mẹ, vẫn luôn sinh hoạt tại nông thôn hẻo lánh, muốn học bài chỉ có thể đến đến công trường, những ngày ấy nhất định là trôi qua rất khổ cực.

"Anh đừng mua nữa, để em gọi điện thoại cho bạn học, bảo nó mang sách cũ qua đây." Trương Bằng nội tâm tràn ngập đồng tình với Phù Ly, "Dù sao sách cũ để lại cũng không dùng làm gì."

"Như vậy thật ngại quá." Phù Ly ngoài miệng tuy nói ngại ngùng, tuy nhiên lại không từ chối ý tốt của Trương Bằng."

Bởi vì, cậu, không, có, tiền.

Đang nói chuyện, Phù Ly nghe được âm thanh xèo xèo của khí thoát ra từ bình gas bên ngoài ban công, cậu tò mò hỏi Trương Bằng: "Cái bình kia bên trong đựng gì thế, sao nó lại kêu?"

Sắc mặt Trương Bằng đại biến, đứng dậy bắt lấy cánh tay Phù Ly kéo ra ngoài: "Chạy mau!"

Chú Trương, thím Vương đi mua dưa hấu trở về, nhìn thấy trước cửa phòng thuê chật ních người, sợ đến mức mặt đổi sắc, hai người chen qua đồng người, "Xảy ra chuyện gì thế?"

Những người thuê nhà xung quanh đều là công nhân trên công trường, nhìn thấy hai người trở về, nhao nhao kể lại chuyện.

Nào là thời tiết nóng bức, bình gas phát nổ,... thím Vương sợ tới mức khóc lên.

"Mẹ!" Trương Bằng ngã rơi mất kính, từ trong đám người đi tới, đôi mắt thoát nhìn có chút thất thần, "Con không sao."

Vừa rồi ngay tại lúc bình gas phát nổ, Phù Ly đã che chắn cho cậu, cho nên ngoài những vết xước bên ngoài, cậu không bị sao cả. Nghĩ đến con người trẻ tuổi yêu thích học tập, không cha không mẹ, cả người toàn là máu được xe cứu thương mang đi, mắt Trương Bằng đỏ lên.

Cậu nợ người ta một mạng.

Tại ban quản lý yêu giới, một vị cán bộ nhận được báo cáo của một con yêu quái nhiệt tình.

"Có yêu quái điện tới, nói rằng một công trường xây dựng ở thành Tây xảy ra vụ nổ, hơn nữa còn có yêu khí tràn ra, hẳn nghi ngờ là có yêu quái làm loạn."

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 3

Trong phòng bệnh nhỏ, sắp xếp vài chiếc giường bệnh, bệnh nhân cùng người nhà tụ tập một chỗ, tám chuyện trong nhà. Nhà ai có đứa con không có ý chí phấn đấu, nhà ai có đứa con gái không chịu kết hôn, nhà ai có con trai thi đỗ đại học danh tiếng.

Phù Ly ngồi trên giường bệnh, tay cầm một quả táo gặm rột rột, Triệu Tam Tường đối diện cậu đã im lặng mười phút rồi.

Người bình thường bị nhìn chăm chăm lâu như vậy, đã sớm không thoải mái, Phù Ly thích ứng tốt, không cảm thấy không thoải mái chút nào, còn ăn một quả chuối, một quả đào, một chùm nho.

Rột, rột.

Thấy cậu sắp ăn xong cả một quả táo nữa, Triệu Tam Tường cuối cùng cũng không nhịn được nữa, mở miệng: "Cậu giỏi rồi, lại còn hăng hái làm việc nghĩa."

Phù Ly vứt hạt táo vào thùng rác cách đó cả thước, chậm rãi mở miệng nói: "Cũng không thể trơ mắt nhìn cậu ta bị thiêu chết." Nhà ấy tuy không phải là nhà công đức lớn nhưng cũng có thể coi như rất được, dù sao cũng thuận tay làm việc thiện.

Để người bình thường không phát hiện chỗ bất hợp lý, cậu còn cố ý dùng yêu thuật biến ra thương tích đầy mình, quả thực đã nghĩ rất chu đáo.

"Mẹ nó." Triệu Tam Tường móc trong túi ra một hộp thuốc lá, còn chưa kịp châm lửa đã bị đã bị bà cô điều dưỡng chần chằm chằm: "Ông anh này, nhìn trên tường xem."

Triệu Tam Tường ngẩng đầu liếc nhìn, trên tường treo tấm bảng "Cấm hút thuốc trong phòng bệnh" hấn bóp bóp điếu thuốc trên tay rồi lại nhét vào hộp, phìền muộn đứng lên, nói với Phù Ly, "Cậu tự mình ở bệnh viện hai ngày đi, tôi về công trường trước đã."

Ra khỏi phòng bệnh, hấn nghe loáng thoáng trong phòng bệnh có người hỏi Phù Ly.

"Này nhóc, người vừa đi ra là bố cậu hả?"

"Không phải."

"Tôi cũng cảm thấy không giống lắm."

Triệu Tam Tường ha ha cười lạnh hai tiếng, nhân loại vô tri, hấn chính là một con vẹt sống đã hai nghìn năm, không sinh ra được đứa con ngu như vậy. Tuy nhiên, Phù Ly là loại yêu quái gì, hấn đã có gần hai nghìn năm đạo hạnh, vẫn không nhìn được ra.

Đi đến cửa bệnh viện, ngẩng đầu nhìn thấy hai người nam nữ tướng mạo bình thường đang đi về phía bên này, hấn phản xạ có điều kiện lùi về sau hai bước.

Hai vị nam nữ khi đi ngang qua Triệu Tam Tường, quay đầu nhìn hấn một cái, hấn vội lấy ra "chứng minh thư" đưa cho hai người trước mặt.

Hấn chính là yêu quái tử tế, sau khi lập quốc, chưa từng làm chuyện xấu.

"Không cần căng thẳng." Người phụ nữ trung niên nhìn qua "giấy chứng nhận yêu quái lương thiện" trên tay Triệu Tam Tường, ôn hòa cười, "Chúng tôi chỉ đi ngang qua."

Triệu Tam Tường thở phào một hơi, ra khỏi bệnh viện đột nhiên nhớ tới, hai người kia sẽ không phải là đi tìm Phù Ly chứ? Hắn quay đầu nhìn cổng chính bệnh viện, bước đi càng nhanh hơn. Tục ngữ nói, tử đạo hữu bất tử bần đạo (1), chạy càng nhanh càng tốt.

Trương Kha cùng với Từ Viện đi tới phòng bệnh nơi Phù Ly đang nằm, đúng lúc nhìn thấy một bà lão ấn hoa quả vào người Phù Ly.

Từ Viện cẩn thận đánh giá Phù Ly, đáng người đối phương cân xứng, tướng mạo tuấn tú, dựa vào bề ngoài thì không thể nhận ra cậu là loại yêu quái nào, thậm chí cậu còn không tỏa ra một chút yêu khí nào, nếu như không phải đã xác định thân phận yêu quái của cậu, cô chắc chắn sẽ nghĩ rằng cậu chỉ là một người bình thường.

Nghe nói một vài yêu quái có tu vi thấp, nhưng lại chiếm được cơ duyên mà ông trời ban cho, có thể dễ dàng tu luyện thành hình người, so với người bình thường thì năng lực không khác biệt mấy, loại yêu quái này dễ dàng bị các nhân sĩ tu đạo hoặc yêu loại khác xem như người bình thường.

Còn có một khả năng khác, cậu ta chính là một yêu quái đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, cho nên không ai có thể nhìn ra bản thể, cũng không phát hiện được yêu khí trên người cậu.

Nhưng... loại yêu quái chỉ có thể đến công trường kiếm ăn như vậy, không thể là đại yêu cấp bậc cao được.

Ban đầu khi nhận được báo cáo, tưởng rằng có yêu quái làm loạn, kết quả sau khi đến hiện trường điều tra mới biết được yêu khí này là do giây phút cuối cùng cậu đã bảo vệ con người, giờ hai người họ đến đây là tặng cậu tiền thưởng vì đã làm việc tốt, tuy số tiền không lớn nhưng là tấm lòng của bạn quản lý bọn họ.

Nghe bọn họ nói xong lý do đến đây, Phù Ly vui vẻ tiếp nhận một nghìn tiền thưởng, bỏ vào túi áo rồi còn dùng tay vỗ vỗ.

Cuối cùng cậu đã thoát khỏi cảnh không xu dính túi.

"Cảm ơn." Phù Ly cười híp mắt nói lời cảm ơn hai người, lấy hai quả táo ở đầu giường đưa cho hai người. "Hai người ăn hoa quả đi."

Hoa quả này đều là do người nhà chú Trương đưa tới, tiền viện phí mấy ngày này đều là do nhà bọn họ trả, chú Trương còn muốn đưa tiền để cảm ơn cậu, nhưng bị cậu từ chối. Cậu là một con yêu quái coi trọng giáo dục, số tiền đó đều là tiền chú Trương tiết kiệm để trả học phí cho Trương Bằng, làm sao cậu có thể nhận.

Nhân loại có một câu nói rất hay là dù có nghèo cũng không thể nghèo giáo dục, có khổ cũng không thể để trẻ em khổ.

Trương Khai không lấy táo, Từ Viện nhận lấy rồi nói một câu cảm ơn.

"Không cần khách khí." Phù Ly vẫn cười híp mắt như cũ.

Trương Kha cùng với Từ Viện cũng không tính lãng phí nhiều thời gian ở trên người con tiểu yêu này, sau khi xác định Phù Ly là yêu quái vô hại, liền chuẩn bị quay về Sở báo cáo. Đế Đô là nơi long khí mạnh mẽ nhất, hấp dẫn yêu loại tụ tập. Yêu quái càng đông, chuyện kỳ lạ cũng càng nhiều, có yêu đi làm người nổi tiếng trên

mạng, bởi vì bán mặt nạ mà bị bắt; có yêu đi làm trộm vặt, bị cảnh sát phát hiện, còn dám dùng yêu thuật chạy trốn; có yêu lừa gạt tình cảm của con người, sau đó ôm quà tặng chạy biến, còn có yêu quái dùng mê nhân thuật lừa người già mua sản phẩm bảo vệ sức khỏe, bán thuốc giả, làm bằng giả, đủ loại thủ đoạn phạm tội, cái gì cũng có. Những loại yêu này vẫn còn tốt, chỉ mưu cầu tài lợi không giết người, hung tàn nhất là loại tà yêu sát hại cả người cùng yêu loại, loại này cần phải truy nã toàn quốc, giết không luận tội.

Hai người vừa ra khỏi phòng bệnh, liền nhận được tin tức từ tổng bộ, có yêu quái ăn tim xuất hiện, đã mưu hại hai người, giờ đang lẩn trốn.

"Con mẹ nó, con yêu quái này không phải đã thương lượng tốt rồi, sao lại xảy ra chuyện này, biết đội trưởng Trang gần đây xuất ngoại, liền theo nhau ra ngoài tác quái." Trương Kha nhìn ảnh chụp hiện trường gửi tới, sắc mặt vô cùng khó coi, xã hội hiện nay, những yêu quái dám làm việc xấu một cách lộ liễu như vậy đã không còn nhiều lắm.

Trong phòng bệnh, Phù Ly cùng mọi người tụ tập một chỗ xem TV, thời sự đang đưa tin nơi nào đó phát sinh vụ án giết người, nhắc nhở người dân chú ý ra ngoài an toàn.

"Ôi chao, người chết mới có hai mươi tuổi." Bác gái vỗ đùi mắng. "Kẻ sát nhân đúng là không phải người, người nhà đứa nhỏ này chắc sẽ rất khổ sở."

Nghe các chú, bác mắng tên giết người không thương tiếc, người lần đầu được xem TV như Phù Ly xem thật chăm chú, thuận tay với quả đào ở đầu giường gặm một miếng.

Sau hai ngày nằm viện, Phù Ly tự mình làm thủ tục xuất viện, cả nhà chú Trương không cho cậu xuất viện, cậu lại không muốn lãng phí tiền, chỉ có thể lén xuất viện, lúc làm thủ tục xuất viện còn bị bác sĩ chủ trị phê bình, nói cậu không được thờ ơ với cơ thể chính mình.

Xuất viện rồi, Phù Ly thở phào nhẹ nhõm, con người thật sự là loài sinh vật rất giỏi, cậu nhớ rõ thật lâu về trước, thầy thuốc nhìn thấy cậu hai chân đều phát run, hiện tại đều dám мэng cậu, lại còn không trùng lặp lấy một từ.

Cậu ngẩng đầu, mắt nhìn lên trời, mặt trời đã ngả về đằng Tây, ráng đỏ chiếu tràn mặt đất, màu đỏ này có chút kỳ dị.

Đổi tay cầm túi nhựa, Phù Ly đi vào một con hẻm nhỏ.

Trước quầy hàng ngồi không ít người. Có người trung niên mặc áo sơ mi hoa, có cụ ông mặc áo ba lỗ, còn có mấy cô gái ăn vận xinh đẹp. Phù Ly xuất hiện, làm cho nhóm cô gái lén nhìn rất nhiều lần, có cô lá gan lớn, còn lấy di động ra chụp cậu mấy tấm.

Phù Ly biết những cô gái đó đang nhìn cậu, giữ gìn nguyên tắc phi lễ chớ nhìn, cúi đầu im lặng ăn mì.

Con người làm cơm ngày càng ngon, thật sự là một chủng tộc rất giỏi, luôn luôn tiến bộ, luôn làm cho yêu loại nhìn bằng cặp mắt khác. Phù Ly bưng bát tô to, uống sạch nước mì, sau đó mới rút từ trong hộp ra mảnh giấy ăn kém chất lượng lau miệng.

Chuẩn bị đứng lên trả tiền thì một cái bát bay đến bên chân cậu, Phù Ly quay đầu nhìn thấy vài thiếu niên tóc đủ màu sắc đang vây quay nhóm cô gái nói cái gì đó, thậm chí còn đưa tay giật lấy di động của một cô gái trong đó.

"Mấy anh đây chỉ muốn kết bạn với mấy cô em thôi mà, mấy em đã không để cho anh đây thể diện, đúng là không còn gì để nói?"

Mấy cô gái sợ tới mức sắp khóc thành tiếng, chủ quán bên cạnh lên tiếng khuyên vài câu, những tên côn đồ đó không thềm để ý, chủ quán cầm cái muôi vớt, muốn tiến đến can ngăn, lại có chút sợ hãi. Các thực khách khác cũng không dám động vào đám lưu manh này, không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

"Làm cái việc trêu chọc con gái này, không biết xấu hổ, còn đòi thể diện cái gì." Phù Ly đi đến trước mặt mấy cô gái đang run sợ, ngăn cản cái tay đang chỉ vào nhóm cô gái, "Muốn làm người văn minh, phải làm chuyện văn minh."

"Thằng ngu nào từ đâu đến đây lo chuyện bao đồng, cút ra chỗ khác." Tên cầm đầu vừa mắng xong, cả người lặn lông lốc ra ngoài.

"Màu mắt của Phù Ly rất nhạt, dưới ánh đèn đường màu cam dường như hiện ra chút màu vàng nhạt, cậu cười tủm tỉm nhìn nhóm lưu manh: "Cút như thế này phải không?"

Đám lưu manh chỉ dám bắt nạt con gái này bị dọa sợ tới mức lui về sau hai bước.

Trong hai phút, mấy tên lưu manh này toàn bộ bị trói tay, đợi cảnh sát tới. Trong nhóm cô gái được cứu, cô gái lá gan lớn nhất tên là Đình Đình, thấy Phù Ly muốn đi, cô vội gọi cậu lại: "Anh đẹp trai, anh tên gì thế?"

Phù Ly cong cong khóe miệng, nâng cằm lên, bí hiểm nói: "Gọi tôi là Lôi Phong."

Đình Đình: "Hả?"

Chờ cô lấy lại tinh thần, cái người đẹp trai tự xưng "Lôi Phong" đã biến mất.

Đi trong ngõ nhỏ tối tăm, Phù Ly bị giao thông phức tạp của thành phố làm cho đầu óc choáng váng, lục lọi túi quần, tìm được một nhánh cây Mê Cốc nằm trong tay. Chọc chọc vào đầu nhọn, đầu nhọn cong lại chỉ về một hướng.

Nhánh Mê Cốc dường như chỉ cho Phù Ly một con đường gần, nên khi đi qua con đường vô cùng chật hẹp này, gần như không thấy hơi người.

Bịch.

Một con người đột nhiên ngã ở trước mặt cậu, cậu dừng bước, cúi người nhìn.

Đây không phải là người mà hai ngày trước đưa tiền thưởng làm việc tốt cho cậu sao, tại sao lại rơi từ trên xuống? Cậu ngẩng đầu nhìn, một người thân hình cường tráng, hai mắt mang ánh đỏ kỳ dị đang đứng trên bức tường.

"Chạy mau!" Trương Kha nhận ra Phù Ly, hấn gắng sức đứng lên, chắn trước mặt Phù Ly, "Cậu không phải đối thủ của hấn."

"Không ai thoát được đâu, đều ở lại làm bữa tối cho ta đi." Tà yêu phát ra tiếng cười sung sướng, hấn nhảy từ trên tường xuống, lông tơ màu trắng trên mặt còn dính vết máu.

Phù Ly lắc đầu, vì yêu giới biến chất mà thở dài.

Thái bình thịnh thế, Chu Yểm cũng dám xuất hiện hại người.

Sa đọa, thật sự rất sa đọa.

Thế diện của yêu giới đều bị những tên thế này làm hỏng mất rồi.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Yếm: Cút! Người là người từ nơi khác đến, có tư cách gì nói ta! Không biết ai mới là người làm mất mặt yêu giới?

Cây Mê Cốc: Trong Sơn Hải Kinh có viết, đeo món đồ này có thể tránh lạc đường.

Chu Yếm: Loài sinh vật tóc trắng, thân khỉ, bình thường chỉ khi có thảm họa chiến tranh mới có thể xuất hiện.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 4

Diện mạo tà yêu quái dị, tại ngõ nhỏ chỉ dựa vào ánh sáng mặt trăng này, càng thêm vẻ đáng sợ. Trương Kha liên tục phun ra hai ngụm máu, nhìn người trước mắt mình, Phù Ly tay chân khẳng khiu, trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng, không nghĩ rằng bản thân mình đường đường là đệ tử ưu tú của Thanh Tiêu phái, sẽ phải chết ở hẻm nhỏ này, đã thế sau khi chết còn bị tà yêu moi tim mổ phổi.

Không đúng, cậu đã kéo Phù Ly về phía sau mà, tại sao đột nhiên lại chạy lên phía trước?

Đã đến nước này, còn muốn làm anh hùng cái gì?

"Đừng cố nữa, phun ra cả bát máu rồi, anh đứng vậy có mệt không?" Phù Ly quay đầu nhìn Trương Kha, chỉ thềm đá bên cạnh, "Cậu ngồi xuống đây được không?"

Ngồi cái em gái anh. Sắp chết đến nơi còn ngồi?

Trương Kha tức giận lại phun ra một ngụm máu, tên yêu quái này có biết cái gọi là nguy hiểm hay không? Trong lúc cậu đang suy nghĩ, tà yêu phía đối diện biến tay thành móng vuốt, vuốt nhọn sắc bén đánh vào người Phù Ly, tốc độ nhanh đến nỗi cậu không kịp kêu lên một tiếng.

Giây tiếp theo, cậu bỗng cảm thấy bản thân nhẹ bẫng, thất lựng bị một vật gì đó nhấc lên, chờ lúc cậu lấy lại tinh thần, cả người đã đứng trên bức tường.

"Quy tắc của nhân loại nơi đây là dùng văn minh, một câu không vừa ý liền động thủ, không phù hợp quy tắc chút nào." Phù Ly mang theo Trương Kha, giống như đang mang một con gà nhỏ. Trương Kha cúi đầu nhìn bức tường xập xệ, không dám tùy tiện nhúc nhích, không may làm sập tường, cậu trở về lại bị phê bình.

Thôi quên đi, còn có thể trở về nghe мэng cũng là một chuyện may mắn rồi. Nghĩ đến đây, cậu dùng mu bàn tay lau vết máu dính bên miệng, cho tay vào túi lấy ra một đồng bùa chú, nói với Phù Ly, "Cậu đi gọi người giúp đỡ, tôi ở đây giữ chân hấn."

Phù Ly liếc mắt nhìn bùa chú trong tay Trương Kha. Nhân loại bây giờ không chỉ đơn giản hóa kiểu chữ, còn đơn giản hóa cả bùa chú nữa sao? Vẽ còn không xong, loại bùa này liệu có bao nhiêu uy lực?

Khó trách khẩu hiệu của loài người hiện tại là phát triển khoa học kỹ thuật, ngày cả giới tu tiên vẽ bùa còn lười như vậy, nếu như thực sự xảy ra chuyện lớn thì cũng không thể dựa vào bọn họ được.

"Tôi không đi." Phù Ly ném Trương Kha ra phía ngoài bức tường, từ trên cao nhìn xuống nói, "Anh đi gọi người giúp đỡ, để nơi này cho tôi."

"Không ai được đi hết." Chu Yém nhìn thấy hai người kia coi hấn như không khí, phi thân tiến lên, muốn trực tiếp lấy mạng Phù Ly. Phù Ly thấy hấn lại đây, nhẹ nhàng như chim yến nhảy xuống tường

vây, tay túm lấy Trương Kha, "Quên đi, chúng ta cùng nhau chạy vẫn tốt hơn."

Vừa nghe thấy từ trốn, Trương Kha mở miệng chưa kịp nói gì đó thì đã bị một luồng gió lớn chặn họng. Cậu cảm thấy bản thân như là vật trang sức trên người Phù Ly, bị xách bay tới bay lui, tốc độ nhanh đến nỗi cậu suýt nôn ra.

Phù Ly bản thể là thổ chắc, nhảy nhanh như vậy?

Mỗi khi tà yêu sắp đuổi kịp bọn họ, Phù Ly đều kịp thời né tránh tập kích của tà yêu, Trương Kha ban đầu còn liên tục hoảng sợ nhưng về sau chỉ trầm mặc không nói. Tiếng gió vù vù bên tai, ánh trăng sáng trên đầu, Trương Kha chưa bao giờ cảm thấy không sợ chết như lúc này.

Ngay lúc Trương Kha nghĩ rằng Phù Ly sẽ tiếp tục chạy, cậu lại ngừng lại, ném Trương Kha xuống dưới đất.

Trương Kha nằm sấp dưới mặt đất mềm mại lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau lưng là một con sông nhỏ không mấy sạch sẽ, bốn phía là đất hoang. Cũng được, hai người họ chết ở chỗ này, ít nhất cũng có điểm tốt chính là không làm cho dân chúng bình thường hoảng sợ.

"Chạy đi, sao không chạy nữa?"

Thanh âm của tà yêu rất khó nghe, còn mang theo khẩu âm địa phương, vào thời khắc này, Trương Kha ngạc nhiên nghĩ rằng, con yêu quái này nhất định không phải người bản địa.

"Chu Yếm, người không yên ổn ở Tiểu Thứ Sơn của người, chạy đến đây làm gì?" Phù Ly vung tay lên, mũ của Chu Yếm rơi xuống

đất, làm lộ ra cái đầu trắng toát, khuôn mặt giống con người nhưng lại mọc lông trắng đầy đầu, cảm giác đáng sợ không nói lên lời.

Trương Kha nghe được cái tên "Chu Yểm" này, chút nữa thì nghĩ rằng tai mình có vấn đề, đây không phải là yêu quái chỉ tồn tại trong truyền thuyết sao, lẽ nào nó thật sự tồn tại trên đời?

Chu Yểm không ngờ rằng hiện tại lại có người vẫn còn nhận ra hắn, hắn híp mắt nhìn chằm chằm Phù Ly một lúc lâu, xác nhận bản thân chưa từng gặp qua yêu quái này, lập tức nở nụ cười kỳ dị: "Biết là ta, người còn dám chạy?"

Trong những câu chuyện thần thoại, Chu Yểm có danh xưng hung thần, yêu loại thấy là chạy. Trương Kha là nhân sĩ giới tu chân, đương nhiên cũng có nghe được những truyền thuyết liên quan đến Chu Yểm, giờ đây cậu cũng không buồn nhúc nhích, chuẩn bị đổi sang tư thế thoải mái chờ chết.

"Không phải người có sở trường chạy trốn sao?" Trên mặt Phù Ly lộ ra nét nghi hoặc, dường như rất nghiêm túc cùng Chu Yểm thảo luận vấn đề này, "Lẽ nào những năm qua, người đã quên hết bản tính của mình?"

Những lời Phù Ly nói làm cho Chu Yểm nhớ lại những ngày tháng bị đại yêu thượng cổ ức hiếp, lập tức hét lớn: "Người rút cuộc là ai?"

"Ta chẳng qua chỉ là một con yêu nhỏ bé vô danh, nhưng lại tình cờ nghe được chuyện xưa của Chu Yểm đại vương mà thôi." Phù Ly cúi đầu nhìn Trương Kha vẫn nằm dưới đất không nhúc nhích, sờ sờ tiền thưởng làm việc tốt trong túi áo, quyết định bản thân vẫn nên làm một con yêu quái biết báo đáp ơn nghĩa.

"Linh khí nhân gian vẫn đục, đại vương sao không ở lại Tiểu Thứ Sơn lại đến đây ăn thịt người?"

"Tiểu Thứ Sơn, làm gì còn Tiểu Thứ Sơn!" Chu Yếm nổi trận lôi đình. "Ta chẳng qua chỉ đi biển chơi mấy ngày, khi trở về Tiểu Thứ Sơn đã bị "thú hai chân" quét sạch, ngay cả giường Xích Đồng Bạch Ngọc của bản vương cũng không buông tha!"

Phù Ly cúi đầu nhìn Trương Kha, Trương Kha đen mặt trầm mặc, đầu phải chuyện của hắn.

"Thú hai chân" hủy đi lãnh địa của ta, ta mới tìm gan của họ, đó là điều hiển nhiên.

"Ta thấy việc này đâu có liên quan gì đến con người, nếu người cho ta chút thể diện, chuyện này ta sẽ bỏ qua..."

"Cho người thể diện? Những năm qua lũ tiểu yêu khoe mẽ lấy lòng bản vương không có thiếu, da mặt dày giống như người ta chưa từng thấy qua. Người nghĩ gì vậy, cũng dám đòi bản vương cho người thể diện." Chu Yếm châm chọc nói, "Dù sao "thú hai chân" hại bản vương mất nhà, ta muốn ăn hắn thật thoải mái."

"Vốn dĩ ta còn cảm thấy do con người làm sai trước, ta thay con người bồi thường người một chút, người an an ổn ổn sống trong núi sâu vậy là xong." Phù Ly xắn tay áo sơ mi, "Nhưng là người không cho ta thể diện nên ta rất không vui."

"Ha ha ha ha ha." Chu Yếm cảm thấy vô cùng buồn cười, "Người chỉ là một con yêu quái nhỏ, bản vương càng không cho người thể diện, người định làm gì ta?"

Trương Kha nhìn thấy Phù Ly đột nhiên nhảy lên, còn chưa kịp nhìn rõ động tác của cậu, đã thấy Chu Yểm bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống nước, gây ra một tiếng vang rất lớn.

Đại, đại lão?

"Cầm lấy cái này, trói hắn lại." Phù Ly nhét một cái roi vào tay Trương Kha.

Trương Kha nhận lấy cái roi không cũ cũng không mới, nhảy thẳng vào trong nước, chẳng bao lâu đã trói được Chu Yểm kéo lên. Nhìn Chu Yểm ngoan ngoãn đi theo sau, Trương Kha không nhịn được hoài nghi, đây thật sự là hung thú trong truyền thuyết sao?

Phù Ly ngửi thấy mùi hôi trên người Trương Kha, lùi lại hai bước, xem ra ban nãy bảo con người này đi bắt Chu Yểm là một quyết định sáng suốt.

"Không biết tiền bối là đại yêu thượng cổ, vẫn bối có mắt như mù, xin tiền bối thứ lỗi." Câu đầu tiên Trương Kha nói khi lên bờ chính là tạ lỗi với Phù Ly

Phù Ly không hiểu gì, nhìn cậu nói: "Đại yêu thượng cổ gì cơ, tôi chẳng qua chỉ dựa vào roi đánh yêu này mới có thể trị được hắn."

"Ngài... Không phải là đại yêu thượng cổ sao?" Trương Kha bán tín bán nghi quan sát Phù Ly, thấy cậu không giống như đang nói dối, mới thở ra một hơi, "Vậy roi đánh yêu này là thế nào?"

"À, cái này hả?" Phù Ly băng quơ nói, "Trước kia có hai con yêu vương đánh nhau, cuối cùng một con bị giết, một con bị sét đánh chết, tôi liền tiện tay nhặt luôn roi."

Trương Kha:...

Đúng là tiện thật.

Chu Yếm bị roi đánh yêu trói lại đau đớn rống lên, bởi vì bị roi đánh yêu trói lại, hấn lộ ra nguyên hình. Đầu trắng như tuyết, thân mình giống khỉ, bốn chân đỏ thẫm, quỳ trên mặt đất nhe răng trợn mắt.

"Bản thân là yêu loại, lại cùng "thú hai chân" thông đồng làm bậy." Hai mắt hấn đỏ sậm nhìn chằm chằm Phù Ly, hé ra hàm răng sắc nhọn, "Vua của yêu tộc chúng ta sẽ có ngày tỉnh lại, đoạt lại thế giới thuộc về chúng ta."

Trên bầu trời, sau khi mặt trăng bị che khuất bởi tầng mây, không biết có phải do Trương Kha nhìn nhầm không, cậu cảm thấy được mặt trăng mờ hỏ tản ra ánh đỏ.

"Đừng có nghĩ vớ vẩn." Phù Ly gõ một cái thật mạnh lên đầu Chu Yếm, "Xã hội phong kiến đã sớm diệt vong, làm gì còn vua. Loại yêu quái ở thâm sơn cùng cốc như người đứng là không có chút kiến thức, không biết rằng thời đại đang phát triển, xã hội đang tiến bộ sao?" Tuy rằng cậu cũng là một con yêu quái từ nông thôn đến, nhưng hiện tại cậu đã bắt đầu học tập tri thức nhân loại, tại phương diện này có chút cảm giác kiêu ngạo.

Phù Ly vừa nói xong những lời này, khí tức khủng bố phát ra từ trên người Chu Yếm tức thời biến mất tăm hơi, Trương Kha nói với Chu Yếm: "Tà yêu Chu Yếm, vì phạm phải điều 3 khoản 1 quy định của yêu giới, nhẫn tâm sát hại bốn mạng người vô tội, điều 8 khoản 12 lấy con người làm đồ ăn, hiện tại bị ban quản lý yêu giới bắt về quy án, đi theo ta."

Chu Yếm cười lạnh tỏ ý chống đối, trước đây hắn đã ăn cả ngàn người, những con "thú hai chân" này còn ngoan ngoãn dâng tế phẩm.

"Này, đợi đã." Phù Ly gọi Trương Kha.

"Anh yên tâm đi, đợi sau khi giam giữ Chu Yếm xong, Sở chúng tôi sẽ mang roi đánh yêu trả lại cho cậu." Trương Kha tuy cho rằng roi đánh yêu là một món đồ hiếm có, nhưng cũng không có ý muốn cướp lấy pháp bảo của người khác.

"Ai quan tâm nó đâu." Phù Ly vẫy tay, "Ý của tôi là, tối hôm nay tôi giúp cậu, có thể có... tiền thưởng không?"

Trương Kha lặng người hai giây: "Anh yên tâm, tôi sẽ xin giúp cho."

"Thế thì tốt rồi." Phù Ly yên tâm rồi.

Đêm nay cũng không tính là phí công.

Trong lúc này, một nữ sinh tên Đinh Đinh cùng bạn bè đi ra khỏi đồn cảnh sát, cô mở ra tám hình chụp lên trên điện thoại, mở ra một phần mềm, hi vọng có thể dùng internet để tìm ra người tốt đã giúp đỡ cô và bạn bè.

Trong ảnh chụp, một người trẻ tuổi mặc sơ mi, dù đang ngồi ăn ở quán vỉa hè, cũng không che giấu được tướng mạo tuấn tú của cậu.

Weibo tìm người của Đinh Đinh, được công an nhân dân chia sẻ, khen ngợi hành động giúp người làm vui của cậu đồng thời cũng kêu gọi cánh đàn ông phải tôn trọng phụ nữ.

Không đến hai ngày, bài post weibo này hấp dẫn sự chú ý của đông đảo quần chúng, không ít người suy đoán không biết người tự xưng Lôi Phong này là ai.

"Tiểu Hồ, đẩy xe xi măng qua đây, nhanh lên!"

"Vâng ạ." Phù Ly đẩy xe, phi nhanh qua, công trường bụi bay đầy trời.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 5

Internet náo nhiệt, không so được với nhóm thầu tranh việc trên công trường. Rất nhiều người làm thầu dưới trướng còn mang theo vài người anh em, ở bên xây dựng cũng cần phải có chút quan hệ, có đôi khi để nhận được công trình mới, đi ăn cơm uống rượu là điều không thể thiếu.

Triệu Tam Tường là người biết cách cư xử, làm xong việc ở công trường này không lâu đã lấy được tiền công, quay đầu đã nhận được công trình mới, những anh em đi theo hắn làm việc đều can tâm tình nguyện gọi hắn một câu anh Triệu.

Từ khi sau việc Phù Ly cứu con trai chú Trương lan truyền khắp công trường, Phù Ly dần thân thiết với những người công nhân nơi đây. Cậu không biết là do nghe nhầm hay là do những người ở đây cùng chú Trương khẩu âm có vấn đề, hiện tại cả công trường đều gọi cậu là Tiểu Hồ. Cũng may Phù Ly không quan tâm vấn đề này, Tiểu Phù, Tiểu Hồ hay Tiểu Hoa cũng vậy, không có gì khác biệt.

Trưa ngày hôm nay, Phù Ly đang uống canh móng giò mà Trương Bằng mang đến, nghe đến tiếng còi cảnh sát bên ngoài, cậu vô cùng tò mò vén tấm rèm bên cạnh, nhìn thấy mọi người đều chạy ra bên ngoài, mở miệng hỏi một câu: "Mọi người chạy đi đâu vậy?"

"Phía trước công trường có người muốn tự sát, cậu có muốn đi xem hay không?" Trả lời Phù Ly là một người đàn ông họ Trần, đã

gần bốn mươi tuổi rồi mà còn chưa lấy vợ, bị mọi người gọi là Trần mắt mờ, ông ta cũng không quan tâm, người khác gọi như vậy ông ta chỉ cười ha hả, trên công trường là một người rất tốt.

Phù Ly đang lúc buồn chán, mọi người đều chạy đi xem náo nhiệt, liền cảm thấy bản thân nên hòa đồng một chút.

Trên tòa nhà cũ kĩ, một người phụ nữ mặc áo sơ mi hoa cùng với một cái quần vải đen rộng thùng thình đang ngồi ở cạnh lan can tầng cao nhất, trên mặt đất mọc đầy cỏ dại đứng chật ních người.

Bành Hàng kéo kéo cảnh phục ước đầm trên người, xoay người dẫn dò những người khác chuẩn bị đệm hơi. Công trường bỏ hoang này mặt đất không bằng phẳng, có nơi cỏ dại mọc quá đầu người, xe cứu trợ không đi vào được, thiết bị cứu trợ chỉ có thể dùng sức người mang vào.

"Chị gái này, chị nhìn xem trời nóng thế này, có gì muốn nói thì xuống đây từ từ nói chuyện. Tục ngữ có câu gặp khó khăn thì đi tìm cảnh sát, chỉ cần chị xuống đây, chúng tôi sẽ giúp chị từ từ giải quyết." Bành Hàng dùng tay ra hiệu cho các đồng chí khác, biểu thị bọn họ lặng lẽ tiến vào tòa nhà.

Cảm xúc của người phụ nữ trung niên rất không ổn định, bà vừa khóc vừa nói xin lỗi Bành Hàng, nói rằng bà không muốn làm phiền người khác, nhưng mà thực sự không còn cách nào nữa rồi. Bởi vì đang rất kích động, cơ thể bà không ngừng nghiêng về phía trước, chỉ không cẩn thận một chút thôi là có thể bị ngã từ sân thượng xuống.

Thì ra chồng người phụ nữ này hai năm trước đã chết vì bệnh rồi, đứa con nhỏ trong nhà cần đi học, bà ta không thành thạo nghề

gì, chỉ có thể đến công trường làm gái, ai biết được rằng làm được nửa năm chủ thầu ôm tiền bỏ chạy rồi. Hiện tại con bà ta đang bệnh nặng, bệnh viện thúc giục bà ta nộp tiền viện phí, vay mượn khắp nơi vẫn không đủ tiền, bà ta không còn cách nào nữa, bây giờ chỉ muốn chết cho xong.

Người phụ nữ này chưa đến bốn mươi tuổi, thoát nhìn vừa đen vừa gầy, cả người trông như cây củ cải bị héo khô, tiếng khóc vừa nghe rất thảm, khóc đến nỗi làm cho Bành Hàng cảm thấy sợ hãi. Anh lau mồ hôi trên mặt, thấp giọng mắng, "Nhà tư bản bây giờ thật đúng là không ra gì."

Mắng xong, anh quay đầu nhìn giải phân cách bên ngoài, trào phúng cười: "Trời nóng thế này vẫn còn có người đến xem náo nhiệt, bảo những người đó không được làm ồn, không may kích thích đương sự, lại xảy ra tai nạn chết người như vậy lại không hay."

"Thưa anh, những người bên ngoài này đều là công nhân trên công trường bên cạnh, bình thường không có gì giải trí, xảy ra sự việc này, bọn họ sao có thể bỏ qua." Tiểu Dương, đồng nghiệp của anh lên tiếng, quay người ra đàm phán với những người đang xem náo nhiệt.

Trần mắt mờ đưa tay gỡ đầu mình, thở dài nói với Phù Ly: "Cái loại nhà thầu ôm tiền bỏ chạy này đúng là không phải người."

Phù Ly không nói gì, bởi vì thực ra cậu cũng không hiểu tình thần hy sinh vì người khác của con người.

Một cảnh sát rất trẻ đi qua: "Mọi người, chúng tôi đang khuyên bảo đương sự, xin mọi người đừng những lời lẽ kích động đến đương sự." Anh ta giống như vừa từ trong nước đi ra, mồ hôi đầy

mặt đầy đầu, "Nhà bà ấy vẫn còn đứa con đang bệnh nặng, nếu như bà ấy xảy ra chuyện gì thì tội cho đứa trẻ quá."

Mọi người dần im lặng.

Một lúc lâu sau, có người công nhân mở miệng: "Bà ấy cũng rất khổ, đồng chí cảnh sát nhất định phải bắt nhà thầu ôm tiền bỏ chạy về."

Tiểu Dương cười khổ, đối diện một khuôn mặt đen sì, cậu gật đầu nói: "Bác yên tâm, bọn cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Công tác đàm phán dường như không được thuận lợi, không biết người phụ nữ nhảy lầu nghĩ đến gì đó, bỗng dưng đứng dậy, rõ ràng là không muốn sống nữa. Một tràng hô hào sợ hãi vang lên, Bành Hằng dưới tình thế cấp bách hét lớn: "Chị hãy nghĩ đến đứa con của mình đi, cậu bé vẫn còn đợi chị về thăm nó mà."

Người phụ nữ ôm mặt khóc: "Là tôi có lỗi với nó, tôi là một người vô dụng."

Nói xong câu này, bà ta lau khô nước mắt, nhắm mắt chuẩn bị nhảy xuống.

"Tôi có phương thuốc tổ truyền có thể cứu sống con bà!"

Giọng nói vừa vang vừa lớn, có sức ảnh hưởng, không biết có phải do mọi người cảm nhận nhầm, họ thậm chí còn cảm thấy câu nói xuyên qua tai họ, tiến vào tận trong lòng.

Người phụ nữ một lần nữa mở mắt ra, tìm kiếm xung quanh, nỗ lực tìm người vừa nói.

Bành Hàng thở ra một hơi, vào lúc này, nói dối không thể gọi là lừa người mà phải gọi là sách lược.

Phù Ly tiến vào vạch cảnh giới, ngửa đầu nhìn người phụ nữ, gặp ánh mắt bà ta: "Cô xuống đây, cháu đảm bảo có thể cứu được con cô."

Bành Hàng nhìn người thanh niên trước mắt, mặc một cái áo phong Adidas fake, quần đùi hoa, đôi dép lê dính một lớp bụi, có lẽ là công nhân của công trường kiến trúc bên cạnh.

Nhưng mà đứa nhỏ này cũng rất thành thật, nói dối như vậy có thể dụ được người xuống mới là lạ.

Ai ngờ đâu một giây sau, người phụ nữ đứng trên sân thượng khẽ động, quay người đi về sau, cảnh sát đứng nấp tại cửa sổ còn không kịp phản ứng.

Hai phút sau, người phụ nữ đen gầy từ trên lầu đi xuống, bàn tay gầy gò của bà nắm chặt lấy Phù Ly, ánh mắt bừng sáng, nếu như ánh sáng này dập tắt, bà cũng không thể sống nổi nữa.

"Đương nhiên." Phù Ly gật đầu. "Từ trước đến giờ cháu chưa từng lừa ai."

Tiểu Dương tới gần Bành Hàng, dờ khóc dờ cười nhìn tình hình trước mặt: "Đại ca, bây giờ phải làm sao?"

"Còn có thể làm sao bây giờ, trước hết đưa bọn họ đến bệnh viện, cảm xúc của đương sự vẫn chưa ổn định, nếu như bây giờ chúng ta đi mất, anh sợ rằng bà ấy lại nghĩ không thông." Anh hít một hơi thật sâu, nghiêng răng chịu đựng ánh mặt trời chói chang. "Đi thôi, giúp người giúp tới cùng, tiến Phạt tiến đến tận Tây thiên, đừng

nào cũng phơi nắng rồi, đi thêm một chuyến cũng không ảnh hưởng gì."

Quay đầu nhìn thanh niên bị người phụ nữ túm chặt, Bành Hàng mặt mày rầu rĩ, lát nữa họ phải đi đâu giúp người thanh niên tìm "linh dược tổ truyền" đây?

Đội quản lý yêu giới cùng với đội quản lý tu chân ở cùng một tòa nhà, một bên quản lý là người, bên còn lại quản lý không phải người, có đôi khi cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn, nhưng cũng không dám làm to chuyện.

Khi Trương Kha trói tà yêu mang về quy án, thu hút sự chú ý của cả tòa nhà. Đi làm nhân viên văn phòng trong tòa nhà, có người cũng có yêu, nhưng vì mấy ngày này truy bắt tà yêu, đã có mấy nhân viên bị thương. Trương Kha tuy là đệ tử ưu tú của Thanh Tiêu phái, nhưng tu vi vẫn còn thấp, khi nào cậu ta đã lợi hại hơn so với nòng cốt của ban quản lý?

"Tam Thanh lão tổ phù hộ (1)" Lão Hoàng của đội tu chân sau khi nhìn rõ dung mạo của tà yêu, liên tục lui về sau mấy bước. "Con yêu đầu trắng, chân đỏ này giống y hệt hung thú được miêu tả trong truyền thuyết."

"Giống gì cơ?" Từ Viện nhìn bộ dáng thâm trầm của lão Hoàng, xùy một tiếng, "Cho dù hấn là cái gì đi nữa, dù sao cũng bị người của đội quản lý yêu giới bắt được rồi."

"Cô Từ Viện không cần vội." Lão Hoàng ha ha vuốt cái cằm không có vài cọng râu, "Loại hung thú này tên là Chu Yểm, nghe nói vô cùng lợi hại, nhưng mà những ghi chép về nó từ sau thời Hán

Đường không còn thấy nữa, không ngờ rằng thế giới này vẫn còn tồn tại loại yêu vật này."

"Ta còn tưởng là cái gì, hóa ra người là con chồn." Chu Yểm bị trói toàn thân không thể động đậy, hấn cúi đầu liếc mắt nhìn lão Hoàng, ngạo khí thuộc về yêu vương viễn cổ không còn sót lại gì, "Cái thứ đồ này, chỉ xứng cho bản vương giết chơi."

Lão Hoàng cũng không tức giận, tiếp tục mỉm cười nói: "Tương truyền tính khí Chu Yểm vô cùng tàn bạo, sách cổ đời Hán ghi lại, Chu Yểm từng vì nhất thời mất hứng dẫn tới hai quốc gia xung đột, làm chết mấy chục vạn người."

Quần chúng hít một hơi, mạng của mấy chục vạn người, trong mắt con yêu thú này chỉ là một trò chơi? Ánh mắt của bọn họ khi nhìn Chu Yểm càng mang thêm vài phần khiếp sợ.

"Cậu Trương, có phải cậu gặp cao nhân hỗ trợ không?" Lão Hoàng chỉ chỉ roi đen trói trên người Chu Yểm, "Cái roi này có lai lịch thế nào, ngay cả hung thú cũng có thể chế ngự?"

Trương Kha nhìn cái roi trên tay, "Yêu quái cho tôi mượn roi nói, cái này gọi là roi đánh yêu."

Lão Hoàng suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra lai lịch của roi đánh yêu, ông ta cảm khái nói: "Có lẽ là cao nhân không muốn lộ diện, chúng ta phải cảm ơn người đó."

"Cao nhân nói, không cần cảm ơn, chỉ cần chúng ta tặng cậu ta tiền thưởng làm việc tốt là được rồi." Trương Kha cười gượng, "Hơn nữa cậu ta không phải cao nhân gì cả, roi đánh yêu này là do cậu ta tình cờ lấy được."

Cao nhân thực sự làm sao có thể nghĩ đến tiền thưởng làm việc tốt, còn đến công trường kiếm tiền? Theo cậu biết, nếu nhân loại hoặc yêu vật thực sự có tu vi cao, chỉ cần hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, không cần ăn thức ăn phàm tục.

Chỉ những kẻ tu vi thấp mới cần ăn chống đói.

Nói ra tất cả những điều mình biết, mọi người đều nhất trí tán thành việc đưa tiền thưởng cho con yêu quái nhiệt tình này, thậm chí còn mồn tặng một viên linh đan. Con yêu quái nhiệt tình này tuy không giúp được gì nhiều nhưng vẫn dám liều chết xông ra giúp đỡ, tinh thần gan dạ này rất đáng tuyên dương.

Mọi người không dám cời bỏ roi đánh yêu trên người Chu Yểm, cuối cùng đành phải quyết định tạm thời nhốt hắn vào Tỏa Linh trận, đợi Trang lão đại trở về xử lý.

Trong tỏa linh trận, Chu Yểm trừng đôi mắt đỏ thẫm căm tức nhìn mọi người.

"Vua nhất định sẽ trở lại."

Nghe thấy tiếng lẩm bẩm mang theo giọng địa phương, Từ Viện vừa cắn hạt dưa vừa nói: "Không ngờ rằng yêu quái cũng có kẻ mắc bệnh trung nhị (2)."

Nhân vật phản diện trong phim truyền hình khi nhắc tới lão đại của mình sẽ trở về thường không sống quá ba tập.

Tác giả có lời muốn nói: Buồn lậu giả dược Phù Tiểu Ly!

Chú thích:

(1): Tam Thanh lão tổ gồm:

Ngọc Thanh: Nguyên Thủy Thiên Tôn

Thượng Thanh: Linh Bảo Thiên Tôn

Thái Thanh: Đạo Đức Thiên Tôn – Thái Thượng Lão Quân.

(2): Bệnh trung nhị: Hội chứng Chūniby còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 6

Trạm xe lửa ồn ào nhốn nháo, có người trẻ tuổi ăn mặc thời trang, cũng có những bác trung niên mang theo túi lớn túi nhỏ, họ bước đi vội vàng, dường như muốn nhanh chóng rời khỏi những người xung quanh, nhưng lại là một thành viên trong biển người rậm rạp này.

Ga xe lửa tập trung đủ mọi hạng người từ khắp nơi đến, tuy bây giờ đã được quản lý chặt chẽ, khắp nơi đều có camera, nhưng vẫn có người ỷ vào tài cao gan lớn giành tiền bất chính.

Xe lửa vừa vào ga, liền thấy một cụ ông dò hỏi có ai nhìn thấy túi hành lý của ông không. Những hành khách vội vàng, có người không thèm quay đầu nhìn đã đi mất, có người nhìn cụ ông bằng ánh mắt thương hại, nhưng cũng không vì cụ ông mà dừng chân.

Cụ ông có làn da ngăm đen, mặt đầy nếp nhăn do năm tháng lưu lại, quần áo trên người ông cũ kỹ, giặt đến nổi bạc màu, thậm chí còn xù cả lên, có thể thấy rõ ông cụ không phải là người giàu có. Tiếng khóc của ông làm bảo vệ chú ý, bảo vệ lo ông cụ tức giận quá lại sinh bệnh, đỡ ông ngồi xuống bên cạnh. Trong đám người bận rộn, có người đưa cho ông một bịch khăn giấy, có người đưa tới bình nước, nhưng bọn họ vẫn vội vàng bước đi, không kịp quay đầu nhìn.

Gã du côn đứng ở xa xem náo nhiệt, xoay người chuẩn bị theo dòng người đi ra ngoài, còn chưa đi được hai bước, bả vai bị một người vỗ vài cái. Gã đứng người, không quay đầu lại mà chạy thực mạng về phía trước.

"Chạy đi đâu?" Người đàn ông mặc tây trang thất cà vạt đập vào lưng hắn, cả người gã không khống chế được đập vào tường, rơi ra vài cái ví kẹp điện thoại.

Thấy chuyện bị bại lộ, gã du côn nhin đau, hốt hoảng định chạy trốn, không biết người đàn ông tinh anh, tướng mạo tuấn tú đầu tóc gọn gàng này từ đâu tới, lại có thể dùng một chân ép gã đến nỗi không thể bò được.

"Tiền của người già mà cũng trộm, không sợ tổn hại âm đức?" Trang Khanh xách tên trộm lên, giao cho người bảo vệ vừa vội vàng chạy tới, thuận tiện nhặt ví tiền và điện thoại dưới đất đưa cho bảo vệ. Trong đó có một túi nhỏ đựng trong một cái túi bóng, anh phải sạch bụi bên trên, rồi mang đến trước mặt ông cụ.

"Cái này là của ông phải không?"

Ông cụ cầm lấy túi bóng, run rẩy mở ra, bên trong có vài tờ màu đỏ, ngoài ra đều là vài đồng mệnh giá lẻ, tuy túi căng phồng nhưng thực tế thì lại không có nhiều tiền.

"Cảm ơn, cảm ơn!" Ông cụ cảm động liên tục nói cảm ơn Trang Khanh, ngay cả người qua đường cũng kích động vỗ tay.

Trang Khanh chen ra khỏi đám người xem náo nhiệt, chỉnh lại tây trang trên người, rồi khỏi đại sảnh nhà ga.

"Cậu gì ời, đi xe không?"

"Không đi."

"Anh đẹp trai, đi Đông Thành không, về Đông Thành bảy mươi lăm đồng, đưa đến tận cửa luôn."

"Không đi."

Trang Khanh không để ý đến những tài xế lôi kéo khách, ánh mắt tìm kiếm xung quanh, rồi đi về phía một chiếc xe màu đen, anh gõ cửa kính xe, cửa xe mở ra, một cái đầu tròn bóng xuất hiện: "Lão đại, cuối cùng anh cũng về rồi."

"Xe lửa đến muộn." Trang Khanh ném túi hành lý vào ghế ngồi phía sau, mở cửa xe ngồi vào, lập tức nhú mày nói: "Người tu hành không thể ham hưởng thụ, tắt điều hòa đi."

Đầu trục muốn nói lại thôi cúi đầu nhìn Trang Khanh: "Lão đại, đã cuối tháng rồi, chi phí đi lại của sở chúng ta còn chưa dùng hết, anh đừng keo kiệt như vậy?"

"Liên quan gì đến keo kiệt?" Sắc mặt Trang Khanh nghiêm túc, "Người tu hành không sợ nóng lạnh mới là đạo lý."

"Nhưng mà em chỉ là một con cá sợ nóng..."

Đột nhiên một luồng không khí khủng bố ập tới, đầu trục Sở Dư nuốt nước bọt, đưa tay tắt điều hòa: "Anh nói đúng lắm, em nhất định phải khắc phục bản năng sinh vật mới có thể trở thành một nhà tu hành mạnh mẽ."

"Ừ." Trang Khanh nhắm mắt, tựa lưng vào ghế ngồi, dung mạo tuấn mỹ không góc chết như được chạm khắc ra.

Đi đến nửa đường thì bị tắc đường, dưới nhiệt độ gần 40oC, hai người trong xe lại không chảy giọt mồ hôi nào, dường như mặt trời trên cao chẳng qua cũng chỉ là một cái bóng đèn không chút độ ấm.

"Tà yêu mà mấy hôm trước các cậu báo cáo, đã bắt được rồi hả?"

"Bắt được rồi." Sở Dư là người tính tình không nóng không lạnh, bị tắc giữa đường cũng không có phản ứng gì, "Là Trương Kha bắt được, nghe nói có cao nhân giúp đỡ. Hiện tại cây roi đánh yêu vẫn trôi trên người Tà Yêu, tu vi của bọn em không đủ, không dám tùy tiện động vào hắn, nên đành đợi anh về.

Nói đến đây, Sở Dư không nhịn được nói: "Lão đại, sao anh lại đi xe lửa về?"

"Bên kia không có chuyến bay nào trực tiếp về đây."

"Vậy anh đến bờ biển rồi có thể trực tiếp đổi sang máy bay trở về." Sở Dư lại nhẹ nhàng nịnh nọt. "Nếu như không phải bây giờ khắp nơi đều là camera, bằng tu vi của lão đại từ nước ngoài bay về cũng chỉ trong nháy mắt."

Trong xe yên lặng một khắc, Trang Khanh chậm rãi mở miệng: "Vé máy bay từ bờ biển về đây không được thanh toán."

Sở Dư: "..."

Trong bệnh viện, nhìn thấy Phù Ly thô bạo ném một khối gì đó màu sắc kì dị vào chén, dùng thìa khuấy khuấy vài cái, rót nước vào rồi chuẩn bị mang vào phòng bệnh cho bệnh nhân uống, Bành Hàng sợ tới mức giữ chặt Phù Ly: "Đồng chí, dùng thuốc giả cho người uống, nếu có vấn đề thì cậu phải ngồi tù đấy."

"Nhưng mà đây là thuốc thật." Phù Ly đẩy tay Bành Hàng ra, "Quân tử nhất ngôn, nặng tựa nghìn cân, chuyện tôi đã hứa chắc chắn không đổi ý."

Người trẻ tuổi này không phải là đầu óc có vấn đề chứ?

"Cậu bé bị ung thư, không phải có thể dùng ba thứ thuốc linh tinh là có thể chữa khỏi." Bành Hàng chạy theo túm chặt áo Phù Ly. "Người anh em, đừng đùa nữa. Việc này cứ giao cho cảnh sát chúng tôi xử lý, tôi đã gọi điện thoại về cục thảo luận, chúng tôi sẽ liên hệ với địa phương đương sự và đơn vị từ thiện, tranh thủ xin một khoản trợ cấp, cậu đừng làm bậy, xảy ra chuyện gì thì cậu không gánh nổi trách nhiệm đâu."

Phù Ly do dự, những năm nay cậu gần như không tiếp xúc với nhân loại, mấy năm gần đây ngẫu nhiên đi vào xã hội loài người, cũng chỉ vì vào nhà con người xem trộm "Thời sự". Nếu như thể chất con người xuất hiện thay đổi, uống thuốc này không có tác dụng, khả năng này cũng có thể xảy ra.

Ai ngờ cửa phòng trà nước đột nhiên mở ra, người phụ nữ đen gầy ban nãy định nhảy lều nhìn thấy cái chén tỏa ra mùi thuốc trên tay Phù Ly, liền đoạt lấy chạy vào phòng bệnh.

"Này, đợi đã!" Bành Hàng gấp gáp, muốn ngăn chặn người phụ nữ nhưng lại bị cản lại.

"Anh đừng vội, nếu như lại có tác dụng thì sao."

"Trước mặt tính mạng con người, không có nếu như!" Bành Hàng tức giận quát, "Nằm trên giường bệnh vẫn chỉ là một đứa trẻ!" Anh đẩy Phù Ly ra, vội đuổi theo.

Phù Ly cúi đầu ngơ ngác nhìn bàn tay bị đẩy mạnh ra, thật lâu về trước cậu có gặp một bộ khoái ở nhân gian, lá gan của những bộ khoái đó có lớn như vậy sao?

Ai cũng không thể xem thường sức lực của một người mẹ đang trong cảnh tuyệt vọng, khi Bành Hàng đuổi đến phòng bệnh, đưa trẻ đã uống được một nửa, nhưng không biết có phải là do nhầm lẫn không, anh cảm thấy thuốc này rất thơm, có thể là do bỏ mấy loại tinh dầu không tốt cho sức khỏe vào trong.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy chờ mong của người phụ nữ, Bành Hàng nói không ra lời rằng đây chỉ là thuốc giả, anh quay đầu ra hiệu cho người đồng nghiệp, bảo bọn họ tìm bác sĩ tới, nếu như xảy ra chuyện gì, có bác sĩ kịp thời cấp cứu.

Bác sĩ chủ trị nghe thấy có người cho bệnh nhân uống thuốc không rõ tên, bị dọa không nhẹ, lập tức ném hộp cơm mới chỉ ăn vài miếng, chạy một mạch đến phòng bệnh. Không phải là bọn họ kinh ngạc, thực tế đã từng phát sinh sự việc người nhà bệnh nhân nghe phương thức cổ truyền ở đâu đó, mang đến cho bệnh nhân thử, kết quả hại bệnh nhân cấp cứu không kịp, mạng cũng không còn.

Bác sĩ chủ trị một mạch chạy đến phòng bệnh, bám vào cánh cửa thở hồng hộc, chợt nghe tới tiếng nói của bệnh nhân mới chín tuổi.

"Mẹ ơi, bụng con không đau nữa rồi."

Bác sĩ chủ trị nghĩ thầm, không lẽ trong thuốc có thành phần giảm đau? Hiện nay những kẻ lừa đảo bán thuốc giả đều không ra gì, làm ra những chuyện thất đức như vậy. Ông thở gấp mấy cái, đi đến giường bệnh làm kiểm tra cơ bản cho bệnh nhi, tim phổi bình thường, mạch đập bình thường, đồng tử không xuất hiện biến

chứng, ấn nhẹ vào phần bụng của bệnh nhân, bệnh nhân cũng không thấy bệnh nhân biểu hiện đau đớn.

"Bạn đã cho đứa nhỏ ăn gì vậy?" Bác sĩ chủ trị nhìn người phụ nữ nhỏ gầy, người phụ nữ hoang mang lắc đầu. Quay đầu nhìn ra ngoài, nhưng không nhìn thấy người thanh niên ban nãy đâu cả.

Người đâu rồi?

Bà Hằng lắc đầu, không nhớ ra được người thanh niên đó đã rời đi lúc nào.

"Lão đại!" Sở Dư đang lái xe sắc mặt biến đổi, nói với người đàn ông ngồi phía sau, "Anh có nhìn thấy gì không?"

Bản thể của anh ta là cá, khứu giác cũng không phải rất tốt, nhưng mùi thịt linh chi nồng nặc này làm anh ta không thể nào lờ đi được.

Trang Khanh đang nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn bệnh viện bên cạnh, thấp giọng nói: "Thái tuế..."

Thịt linh chi nghìn năm mới chín, có thể trị được bách bệnh. Nhưng mà đại đa số người hoặc yêu đều không thể sử dụng, nếu như ăn phải thái tuế, nhẹ thì mắc bệnh nặng khó trị, nặng thì tan cửa nát nhà. Lâu người nhân gian xuất hiện một lời đồn, nếu như có người vận thể không tốt, sẽ có người đùa cợt nói rằng có phải người kia "phạm thái tuế" hay không.

Nhưng anh nhìn thấy mùi vị thái tuế này rất lạ, bên trong không có oán khí, cũng không có sát khí, thậm chí còn không mang nhân quả.

Giờ đây tu chân giới cận kề sự suy bại, người tu chân đời sau thua kém đời trước, nếu như có người có loại thái tuế không mang nhân quả này, nhất định sẽ bị vô số người truy đuổi, làm sao có thể dễ dàng mang ra ngoài.

Mùi của thái tuế tan đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã không còn bóng dáng.

Trang Khanh không phải là người chưa bao giờ thấy qua đồ tốt, cho nên rất nhanh mất đi hứng thú với thứ này.

"Haiz, bây giờ yêu quái chúng ta cũng thật khó khăn." Sở Dư từ trong kinh ngạc tỉnh lại, chỉ người trẻ tuổi đang nhặt vỏ chai nước ở trước cổng bệnh viện, "Đã lưu lạc đến mức phải nhặt phế liệu đổi tiền kiếm sống rồi."

Trang Khanh liếc mắt nhìn, thấy một người thanh niên mặc áo phông đang nhặt vỏ chai nước ném vào chiếc túi bóng cậu mang theo.

"Cậu không chăm chỉ tu luyện, biết đâu có ngày bị khai trừ khỏi sở, rồi lại phải cùng cậu ta tranh việc."

Mùi của rồng?

Phù Ly ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, trước đây có rồng bay qua, nếu như phát hiện thời tiết nóng bức, còn có thể làm vài cơn mưa, cho bách tính gặp hạn lâu ngày được trận mưa rào, rồng bây giờ càng ngày càng keo kiệt.

Ngay cả đức tính tốt đẹp rồng đi tới đâu mưa đến đó đều quên rồi.

Đúng thật là đời sau thua kém đời trước.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Tiểu Ly: Đây là con yêu quái tệ nhất yêu giới ta từng gặp!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 7

Trang Khanh không về nhà, anh trực tiếp bảo Sở Dư lái xe đến ban quản lý.

Người trong ban quản lý nghe tin lão đại đã trở về, sắp xếp lại bàn ghế, văn kiện linh tinh bay đầy phòng, rất nhanh văn phòng trở nên chỉnh tề, những viên chức đang nằm rạp trên bàn đều ngồi thẳng lưng, giống như binh lính sắp sửa đón tiếp thủ tướng tới kiểm tra.

Cạch, cạch, cạch.

Tiếng bước chân ngày càng gần, biểu tình của mọi người ngày càng trở nên nghiêm túc, ngay thời khắc Trang Khanh xuất hiện, tất cả mọi người đều đồng thanh hô chào đội trưởng.

Ánh mắt Trang Khanh lướt qua mọi người, một lúc sau mới mở miệng nói: "Lúc này đều biết sợ rồi?"

Quần chúng xấu hổ cúi đầu, lần này tà yêu làm loạn, lần lượt chết đi mấy người, suy cho cùng cũng là do bọn họ tu vi thấp. Đất nước rộng lớn, đông dân nhưng không đại biểu bọn họ có thể làm thức ăn cho yêu loại.

Nghĩ đến đứa trẻ mới mười hai tuổi bị ăn sạch tim phổi, sau khi xảy ra chuyện người nhà đứa trẻ khóc ngất mấy lần, trong lòng Từ Viện đầy cảm giác khó chịu.

"Tôi đi gặp tên đại yêu thượng cổ." Lúc Trang Khanh không vui không giận so với lúc anh ta mắng người càng đáng sợ, tổ quản lý không ai dám thở mạnh. Nghe thấy Trang Khanh muốn đi thăm vấn Chu Yếm, lão Hoàng vội nở nụ cười, đi về phía trước dẫn đường.

Dưới tầng hầm ở ban quản lý, có tòa linh trận chuyên giam giữ những kẻ trái pháp luật làm loạn kỷ cương của giới tu chân, trận pháp này là do Trang Khanh dùng máu thiết lập, bốn phía còn bày pháp bảo trấn áp yêu khí, những yêu loại tu vi thấp đừng nói là tiến vào tòa linh trận, chỉ cần vào nơi này là toàn thân khó chịu.

Chu Yếm đã bị trói mấy ngày ở đây, thái độ hung hăng không hề giảm, thấy có người đi vào, hắn châm biếm nói: "Nhân loại và yêu vật vô năng."

Trang Khanh cởi bỏ áo khoác ngoài tây trang tràn ngập mùi vị tinh anh, đưa cho Sở Dư đứng phía sau: "Cầm cẩn thận, đừng để dính máu."

Sở Dư rất nghe lời, ôm áo khoác lùi về sau mấy bước, còn tạo một kết giới che chở trước mặt, đảm bảo không làm bộ tây trang hàng hiệu dính bẩn.

"Chu Yếm." Trang Khanh bước vào tòa linh trận, nhìn "đại yêu thượng cổ" Chu Yếm lúc này đã không thể duy trì hình dáng con người.

"Tiểu bối long tộc cũng dám ngông cuồng trước mặt bốn vương." Chu Yếm trừng mắt nhìn, toàn thân tỏa ra vẻ khinh thường, "Tiểu bối ngu ngốc các người, thực sự đã làm mất hết uy phong yêu tộc chúng ta."

Trang Khanh không để ý đến lời nói nhảm của hắn, đưa tay kéo roi đánh yêu, roi từ người Chu Yếm rơi xuống đất. Nhìn thấy thứ trời buộc thân thể hắn được cưỡi bỏ, thân thể Chu Yếm hóa thành một luồng sáng, muốn bay ra khỏi tòa linh trận. Chu Yếm luôn tự tin vào tốc độ của mình, năm ấy đại yêu đông như kiến, hắn dựa vào năng lực chạy trốn tuyệt phẩm của mình mà sống được đến hiện tại.

Tuy nhiên hắn đã tính nhầm, ngay tại lúc hắn muốn bay ra ngoài, một tia sáng vàng đánh tới, toàn thân hắn như bị sét đánh trúng, nặng nề ngã trở về tòa linh trận.

"Ta có cho người đi sao?" Trang Khanh khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Chu Yếm, "Theo pháp lệnh quản lý yêu giới của nhà nước, người lấy con người làm thức ăn, là tội lớn."

Chu Yếm quỳ rạp dưới đất, đòn đánh vừa rồi quá lợi hại, hắn vẫn còn chập chập chưa hồi thần. Chu Yếm là một yêu quái vô cùng thức thời, khi thực sự gặp được đối thủ mà mình không đánh lại, hắn chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc quỳ xuống nhận đại vương, hoặc quay người chạy trốn.

Hiện tại không chạy được nữa rồi, hắn chỉ đành thức thời nhận thua.

Mất không đảo nữa, nụ cười lạnh cũng không còn, hắn ngoan ngoãn nằm dưới đất, giả bộ như mình chỉ là một con khỉ bình thường, chẳng qua tướng mạo có chút quái dị mà thôi.

"Yêu hoàng là ai?" Thấy Chu Yếm ngoan ngoãn rồi, Trang Khanh phỉ ồng quần, tâm trạng tốt hơn một chút.

Chu Yểm bắt gặp ánh mắt Trang Khanh, có chút chột dạ tránh đi: "Thật, thật ra ta cũng chưa từng gặp qua."

Sở Dư bên cạnh nói: "Lão đại, hắn đang lừa anh đấy, trước khi anh về hắn luôn lằm bằm cái gì mà hoàng đế trở về, sao có thể chưa từng gặp."

Thịch.

Chu Yểm bị đánh bay vào tường, sau đó lại nặng nề rơi xuống mặt đất, người không biết còn tưởng rằng Trang Khanh đang chơi trò ném phi tiêu.

Trời xanh trên cao, hiện tại long tộc rốt cuộc là tu luyện thể nào tu vi lại cao thế vậy. Chu Yểm nhổ ra một ngụm máu, sợ Trang Khanh tiếp tục đánh, hắn vội vàng nói: "Ta không lừa người, thực sự ta chưa từng nhìn thấy yêu hoàng, chẳng qua chỉ nghe thấy truyền thuyết liên quan đến ngài ấy."

Hắn nhìn trộm Trang Khanh, thấy Trang Khanh dường như không có ý định tiếp tục đánh, len lén thở phào một hơi.

"Nói."

"Rất lâu về trước, Chung Điều và Tranh không hợp, đánh nhau tại Vị Thủy, không ngờ rằng lại chọc giận yêu hoàng, yêu hoàng chỉ dùng một chiêu mà phế đi tu vi gần vạn năm của hai vị yêu vương, từ đó không còn thấy tin tức của hai vị yêu vương này trên nhân gian. Tương truyền yêu hoàng tu vi cao thâm, buồn vui thất thường, chưa ai từng nhìn thấy nguyên hình của ngài, nhưng một khi đã nhìn thấy, không phải chết thì cũng không dám nói một câu, bởi vì kính nể ngài, yêu giới chúng ta tôn ngài lên làm vương. Nghìn năm về

trước, yêu giới xuất hiện tin đồn rằng nghìn năm sau đất nước này sẽ rất hưng thịnh, yêu hoàng sẽ xuất hiện lần nữa.

"Lời đồn này....sao ta chưa từng nghe đến?" Lão Hoàng nói.

"Ha ha." Chu Yếm trừng mắt, "Tiểu bối nhỏ bé như ngươi thì biết cái gì?"

Lão Hoàng vuốt ve chòm râu, nhàn nhạt cười nói: "Lão đại, ta thấy hấn đang nói dối, cậu đánh hấn thêm trận nữa đi."

"Những lời ta nói đều là thật." Chu Yếm xem thường Lão Hoàng, nhưng lại rất sợ sệt Trang Khanh, "Phải rồi, phải rồi, ta quên mất một việc. Hai nghìn năm trước, phía Nam xuất hiện rồng, tạo thành mưa lớn, lúc ấy hấn không biết yêu hoàng ở gần đó, làm thành hồng thủy, còn nhấn chìm cả nhà ở của yêu hoàng, sau đó bị yêu hoàng bẻ mất sừng, róc sạch vảy. Sau đó rất nhiều người của long tộc đến muốn báo thù, cuối cùng...."

Hấn liếc mắt nhìn Trang Khanh, nghĩ đến người này cũng là long tộc, cho nên chọn lời khéo léo mà nói: "Cuối cùng vẫn chịu không ít thiệt thòi."

Không phải là chịu không ít thiệt thòi, nói thẳng ra là long tộc đã vô cùng nhục nhã. Nghe nói, con rồng tìm yêu hoàng đánh lộn, trở về bị biến thành con rồng hơi đầu, mấy trăm năm đều xấu hổ không muốn ra khỏi nước.

Tại "Câu lạc bộ dưỡng lão", Phù Ly đeo túi ngồi bên một chiếc bàn gỗ không cũ không mới nhìn mấy ông bà lão đánh mạt chược, những ông bà lão này đều là nhân viên nghỉ hưu ở tu chân giới, khi

đánh bài còn phải bấm đốt ngón tay, ngay cả "cà khôn đại na di" cũng dùng đến.

"Tiều Phù à" Vương Thúy Hoa đánh xuống một quân bài, tâm tình đang rất tốt, bà ta cảm thấy có Phù Ly ngồi phía sau, vận khí trở nên tốt hẳn, còn chia cho Phù Ly một miếng dưa, "Nghe nói cậu không làm việc ở công trường nữa rồi?"

"Vâng." Phù Ly gật đầu, "Tôi dùng thuốc kiếm được trên núi, giúp một đứa trẻ con người chữa bệnh, tôi sợ phiền phức nên nghỉ việc rồi."

Vương Thúy Hoa sáng tỏ, yêu quái sống ở nông thôn, có chút thảo dược như nhân sâm, đinh quy là chuyện bình thường, nhưng bị người khác hỏi đến thì cũng thật phiền phức, bà liên tục lật lên được mấy quân bài tốt, thuận tiện nói, "Dưới chúng ta còn có mấy hậu bối đang làm ăn ở nhân gian, ta giúp cậu hỏi thăm, xem xem bọn họ có việc làm nào không."

Nói xong, bà nhìn Phù Ly: "Cậu tướng mạo tuần tú, tìm công việc chắc cũng không khó đâu."

"Anh Triệu nói, loại yêu quái không có bằng cấp cao trung như tôi kiếm ăn rất khó." Phù Ly nhớ lại lúc rời khỏi công trường, Triệu Tam Tường bảo cậu nên về quê sống, cảm thấy bản thân mình dường như đang bị xem thường.

"Cậu đẹp trai, có thể học tập mấy tiểu yêu đi làm..." Vương Thúy Hoa đột nhiên dừng lại, đổ bài trên tay xuống, "Tự mặc thanh nhất sắc."(1)

Trong tiếng oán thán của những người cùng bàn, Vương Thúy Hoa có chút đắc ý, bà ta vơ tiền thắng đặt dưới khăn trải bàn, quay đầu tiếp tục nói với Phù Ly: "Cái đó hình như gọi là người nổi tiếng trên mạng, nghe nói có thể kiếm được không ít. Yêu loại các người đều có thể sống mấy trăm năm, cầm kỳ thi họa chắc cũng biết chút ít, nếu không còn có thể đi giám định cổ vật, cũng là một cách kiếm sống."

Phù Ly lắc đầu: "Trước đây bên cạnh tôi cũng có một vài yêu quái biết những thứ đó, nhưng mà tôi lại không biết."

Vương Thúy Hoa lặng người một lúc, thờ dài nói: "Yêu loại trẻ tuổi, vẫn nên học một vài nghề, người xưa nói nhiều nghề không lo nặng thân, đi đến đâu vẫn có thể sống tốt, cậu như thế này là không được."

Phù Ly phiền não che mặt, đôi mắt to nhìn Lưu Thúy Hoa, ngoan ngoãn làm cho người ta không nói được lời tức giận nào.

"Cái này cũng không trách cậu được, có lẽ cậu sống ở vùng nông thôn, không có cơ hội tiếp xúc với những thứ này, phải không." Vương Thúy Hoa vờ vai Phù Ly, "Tìm công việc cứ để ta lo, ta nhờ người giúp cậu "đi cửa sau"."

"Cảm ơn tu sĩ Vương". Phù Ly nhìn mặt bàn, cười híp mắt nói, "Chúc bà ngày nào cũng thắng bài."

"Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ." Nụ cười Vương Thúy Hoa ngày càng hòa nhã, lớn tuổi rồi, không thể chịu được khi nhìn thấy những đứa nhỏ ngoan ngoãn chịu uất ức, chẳng trách trong sách cổ có câu "Yêu sắc hoặc nhân"(2), già bảy mươi tám mươi tuổi như bà rồi cũng chịu không nổi.

Tin tức về một bệnh nhi mắc ung thư, uống một loại thuốc vô danh đột nhiên khỏi bệnh bắt đầu được lan truyền trong bệnh viện, nhưng mà những người học y đều biết đây là chuyện không thể, chín mươi phần là do bệnh viện kiểm tra sai, bây giờ cố ý lan truyền tin tức giả để lừa người dân, giữ lại uy tín cho bệnh viện.

Các bác sĩ ở bệnh viện khác âm thầm mắng bệnh viện này không biết xấu hổ, vì danh dự mà nói dối, không có y đức, không có nhân phẩm!

Bành Hàng thiếu chút nữa cũng tin rằng thứ thuốc mà người thanh niên kia đưa cho đứa trẻ uống là một loại thuốc thần bí, nhưng khi anh đến công trường tìm người, phát hiện người đã trốn mất rồi, nhưng khi nghe một người bạn làm bác sĩ của mình giải thích một phen, anh cảm thấy tất cả chỉ là trùng hợp.

Có lẽ nguyên nhân thực sự là do bệnh viện kiểm tra sai, nhưng mà người thanh niên tự biết bản thân lừa người, cho nên chột dạ bỏ đi mất. Nếu như đó thật sự là loại thuốc thần bí, cậu ta chạy làm gì, tùy tiện mang ra bán cũng có thể trở thành triệu phú, vậy thì cần gì phải dọn đi?

Vương Thúy Hoa không hổ danh là tiền bối giới tu chân, chưa tới hai ngày liền tìm được cho Phù Ly một công việc mới, làm bảo vệ cho khách sạn mà một hậu bối giới tu chân mở, bởi vì giới tu chân đối với những yêu quái nông thôn mới đi làm có chính sách hỗ trợ, cho nên dù Phù Ly không có bằng cao trung, mức lương cũng tương đương như các bảo vệ khác.

Ngày đầu tiên đi làm, Phù Ly đổi một bộ đồng phục bảo vệ, đứng ở đại sảnh khách sạn, so với cậu người bảo vệ phía đối diện không khác gì một quả bí đỏ.

Chú thích:

(1): Tự mặc thanh nhất sắc: Theo mình hiểu thì là một dạng "ù" trong mặt chược. Cầu cao nhân chỉ giáo

(2): Yêu sắc hoặc nhân: Sắc đẹp của yêu quái làm con người mê mẩn.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 8

Làm việc ở khách sạn mấy ngày, Phù Ly chưa từng nhìn thấy tiểu bồi giới tu chân đang làm ông chủ khách sạn, nhưng mà cậu thu được rất nhiều tiền boa. Khách sạn này vô cùng cao cấp, rất nhiều nhân viên phục vụ hoặc bảo vệ đều phục vụ khách hàng xách hành lý. Phù Ly sức lực lớn, giữ gìn hành lý của khách rất cẩn thận, cho nên nhận được không ít tiền boa.

Rất nhiều vị khách lúc rời đi còn đặc biệt khen ngợi Phù Ly trên phiếu đánh giá, vậy nên cậu mới đi làm nửa tháng nhưng khi họp nhân viên vẫn được giám đốc đại sảnh biểu dương khen thưởng.

Sau khi họp xong, Phù Ly loáng thoáng nghe thấy vài từ “tiểu bạch kiểm”, “phục vụ ngủ”, khi cậu quay đầu lại nhìn những người này liền không nói gì nữa. Giám đốc bộ phận bảo an đến vỗ vai cậu, cười nói “Tiểu Phù, vợ của Tiểu Hà sinh em bé, tối nay cậu thay ca cho cậu ta nhé.”

Liên quan đến việc lớn sinh sôi nảy nở của chủng tộc, Phù Ly không nghĩ ngợi gì đồng ý luôn.

Giám đốc cười càng vui vẻ, người mới vừa thật thà, lại nghe lời, người làm lãnh đạo như ông vô cùng hài lòng.

Khách sạn Duyên Nguyệt cao cấp này, mỗi ngày hai mươi tư tiếng đều có khách đến ở, khách sạn cung cấp chỗ ăn, ở, giải trí,

cho nên nhân viên ở đây đi làm được phân thành ba ca, đảm bảo khách hàng lúc nào cũng có thể hưởng sự phục vụ tốt nhất.

Hoàng hôn dần xuống, sắc trời chuyển u ám, Phù Ly nhìn bầu trời, nói với cô lao công đang vội về nhà: “Thời tiết không tốt lắm, cô đừng nán lại nữa về sớm đi.”

“Ừ, được rồi.” Cô lao công lấy từ trong túi ra một hộp kẹo cưới, cái này là do hôm nay có người tổ chức lễ cưới ở khách sạn, còn thừa lại vài hộp kẹo cưới khách hàng không cần liền chia cho mấy người nhân viên, “Tiểu Phù, ăn chút kẹo cưới lấy may, nhanh nhanh tìm một cô bạn gái tâm đầu ý hợp.”

“Cảm ơn.” Phù Ly không từ chối, cầm lấy hộp kẹo mừng cho vào túi. Cậu lấy chiếc ô trước tiên sảnh, đưa cho cô lao công, “Cô cầm lấy mà đi đường.”

Cô lao công không định cầm, nhưng nhìn thấy sự kiên trì của Tiểu Phù, cảm thấy bản thân không nên phụ tấm lòng tốt của người trẻ tuổi, cầm lấy chiếc ô mang theo.

Cô lao công đi đến nửa đường, thấy siêu thị gần đó có rau quả đang giảm giá, liền vào trong mua một ít. Vừa ra khỏi siêu thị, bên ngoài đột nhiên nổi gió lớn, mưa cùng với đá rơi xuống lộp độp.

Chỗ này cách nhà bà tầm một trăm mét, bà mở chiếc ô Phù Ly cho mượn, ngăn chặn trận mưa đá dọa người, chạy nhanh về hướng nhà bà.

Bà vội vã về nhà, nhưng không hề phát hiện những viên đá to khi rơi xuống chiếc ô đều biến thành nước, gió rất to, nhưng cũng

không làm lật được chiếc ô nhìn qua chất lượng có vẻ không được tốt này.

Mưa càng ngày càng to, cả thành thị ngập trong trận mưa bão. Khách sạn Duyên Nguyệt địa thế tương đối cao, tạm thời nước lũ vẫn chưa thể tiến vào trong, chẳng qua bên ngoài mưa vừa to, gió lại lòi, mù mịt một mảng, nhìn có chút đáng sợ.

Mấy cô gái tụ tập một đám ở quầy tiếp tân, gọi Phù Ly đang đứng bên ngoài vào trú mưa. Các cô đều biết Phù Ly bằng cấp thấp, từ nông thôn tới đây, nhưng vì Phù Ly đẹp trai lại lịch sự, cho nên những thứ đó không ảnh hưởng tới thiện cảm mà bọn họ dành cho cậu.

“Mấy người nói xem đây có phải là do có người đang độ kiếp?” Một cô gái đùa nói.”Thời tiết kỳ lạ quá.”

“Có lẽ là tẩu giao.” Phù Ly mở to mắt nhìn tình hình bên ngoài, nghiêm túc nói.

“Tẩu giao là gì vậy? Mấy cô gái ngồi ở quầy tiếp tân đều rất trẻ nên vô cùng tò mò.

“Chính là khi Giao muốn hóa rồng sẽ gây ra mưa và sấm, sau đó nó sẽ tìm một người có duyên nhận thảo phong, hỏi người đó trong nước có rồng hay có rắn”, Phù Ly thấy mấy cô gái trẻ dường như rất hứng thú với chuyện này, nên tiếp tục kể, “Nếu như người có duyên nói là rắn, vậy thì Giao sẽ không thể hóa rồng, nếu như người có duyên nói là rồng, Giao sẽ dễ dàng bay lên tầng mây hóa thành rồng.”

“Vậy người có duyên thì sao?” Máy cô gái càng trở nên hứng thú, “Giao khi thành công hóa thành rồng sẽ quay lại báo ân chứ?”

“Nếu như thiện Giao hóa rồng sẽ quay lại báo ân, nếu như ác Giao...” Phù Ly đột nhiên dừng lại.

“Thì sẽ thế nào?” Máy cô gái truy hỏi.

“Sẽ ăn luôn người có duyên, chấm dứt nhân quả.”

Đám người xung quanh bị đẩy ra, một người đàn ông mặc áo đen, quần đen, toàn thân ướt đầm chạy vào trong, ánh mắt hắn dừng lại trên đám người Phù Ly nhìn một phen, mở miệng nói: “Mưa to quá, tôi muốn đặt một phòng.”

Cô lễ tân nhận lấy chứng minh thư của hắn, tiến hành làm thủ tục thuê phòng, người đàn ông áo đen nhìn Phù Ly, trêu chọc nói: “Hôm nay mưa to thế này, chắc không phải là có rồng bay lên trời chứ?”

“Không có rồng.” Phù Ly bình tĩnh trả lời người đàn ông, thuận tiện liếc mắt nhìn ngoài trời sấm chớp vẫn chưa dừng, “Xã hội khoa học, chuyện cổ tích chỉ là lừa người mà thôi.”

Người đàn ông vốn đang cười sắc mặt trầm xuống, hắn đoạt lấy chứng minh thư trên tay cô gái lễ tân, đôi mắt đen thâm trầm nhìn Phù Ly, quay người rời khỏi.

Cô gái lễ tân bị chuyện vừa xảy ra làm cho ngơ ngác, không phải nói muốn thuê phòng sao, bên ngoài mưa to như vậy, sao còn chạy ra ngoài?

“Có lẽ anh ta quên mang ví tiền rồi.” Phù Ly đứng dậy cầm lấy cây lau nhà ở góc tường, lau sạch những vết nước mà người khách

vừa rồi mang vào, không để lại lấy một hạt bụi.

Mưa bão suốt cả đêm, buổi sáng Phù Ly tan làm, mưa vẫn chưa dừng, phòng thuê của cậu ở rất xa, xuống xe bus vẫn còn phải đi bộ hai, ba mươi phút.

Ngõ nhỏ lúc sáng sớm mưa bão, dường như không mấy người qua lại, Phù Ly nhìn người đàn ông áo đen đứng trong ngõ nhỏ, không chút bất ngờ.

Người đàn ông mặc áo đen sắc mặt vô cùng lo lắng, hắn ta nhìn Phù Ly nói một lần nữa: “Trời mưa to như thế này, nhất định là có rồng bay lên trời.”

Phù Ly là một con yêu quái có nguyên tắc, nói không có là không có.

Gió lớn đột nhiên dừng lại, trong ngõ nhỏ phát ra tiếng rít gào đáng sợ.

Đồng tử người đàn ông áo đen biến đổi, trên mặt người đàn ông xuất hiện những hoa văn màu đen đáng sợ: “Tao phải ăn mày.”

Hắn tu hành đã nghìn năm, thời trẻ vì muốn hóa rồng nên đã ăn thịt vô số đồng nam, đồng nữ, cả ngày phải lẩn trốn sự truy đuổi của hòa thượng, đạo sĩ, không ngờ rằng bỗng chốc bị hủy hoại trên người tên khốn này. Một khi hóa rồng thất bại, hắn ta lại phải tu hành thêm mấy trăm năm, ai mà biết được trong mấy trăm năm đó hắn có thể mất mạng trên tay những người tu hành hay không.

Nhìn thấy con giao đen biến trở về nguyên hình đánh về phía mình, Phù Ly đem chiếc ô ngăn trước mặt mình.

Cậu ghét nhất là mấy loại động vật không lông, toàn thân trơn bóng lại còn lạnh như băng, nhìn mấy lần toàn thân liền nổi hết da gà.

Yêu loại biến hình làm loạn, làm cho những yêu quái trong thành thị lo sợ trong lòng, bận quản lý yêu giới bận rộn cả một đêm, còn không kịp thở đã phát hiện một tia sét lóe lên ở thành đông, dường như đã vượt qua phạm vi của hiện tượng tự nhiên.

“Không xong rồi, yêu vật hóa rồng thất bại, vô cùng tức giận, muốn làm chuyện ác rồi.” Từ Viện bấm đốt ngón tay tính toán, lập tức mở cửa sổ nhảy từ tầng bốn xuống.

Trong ngõ nhỏ, Phù Ly giương ô, trên người không dính nửa giọt nước, giao đen lại biến trở về hình người, trên trán có một vết bầm màu đen, hai người chỉ đứng cách nhau vài mét, không ai động đậy.

“Thì ra mày cũng là yêu, đã là đồng loại sao mày lại không giúp tao.” Trong mắt giao đen tràn đầy phẫn hận.

“Tại sao tôi phải giúp anh.” Phù Ly không hiểu, giao long hóa rồng vốn là cơ duyên trời ban, loại ác giao ăn thịt người này coi cậu là người hữu duyên, không được thảo phong là trời không đồng ý giúp hắn, “Anh ăn thịt người cùng các tiểu yêu khác, không có duyên hóa rồng.”

“Đều là những chuyện mấy trăm năm trước rồi.” Giao đen không cam lòng, “Nếu như tao không ăn thịt những người đó, cuối cùng bọn chúng cũng sẽ chết. Bản chất của yêu giới là kẻ yếu phải làm thức ăn cho kẻ mạnh, tao ăn thịt bọn họ, cũng là do họ đáng chết.”

Sau khi lập quốc, hắn không còn ăn thịt người nữa, mấy chuyện vụn vặt thời thiếu niên sao còn truy cứu.

“Trời đất công bằng, không phải thời gian trôi qua mà những việc anh từng làm biến mất.” Phù Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen cuồn cuộn kéo đến, “Anh đi đi, anh không hóa rồng được đâu.”

Nếu không đi, cửa hàng bánh bao mà cậu thích ăn nhất sẽ bán hết bánh mất.

“Cái thứ tiểu yêu dốt nát như mày, đừng nói bậy.” Giao Long đen không nhin nổi tức giận và dã tính, “Tao sẽ ăn thịt mày.”

Phù Ly thở dài: “Yêu quái trong thành phố như các anh thật kỳ lạ, trước đây một câu nói không vừa ý liền muốn giết yêu, hiện tại vài câu không vừa lòng liền muốn ăn thịt yêu, có phải là ức hiếp yêu quái nông thôn bọn tôi không có kiến thức?”

Phù Ly tự nhận tính tình mình rất tốt, cũng là người biết lý lẽ, nhưng tuyệt đối không thích người khác vô duyên vô cớ bắt nạt mình.

Yêu quái nông thôn cũng có giới hạn, có thể diện chứ.

Kỹ năng lái xe của Từ Viện rất tốt, nhưng có tốt tới mấy cũng không thể chống lại dòng xe cộ nơi thủ đô. Nhìn thấy thành Tây biến động bất ngờ, trong lòng cô như có lửa đốt, hận không thể xuất phi kiểm trực tiếp bay qua đó.

“Gấp cũng vô dụng”, Trương Kha khuyên nhủ, “Chị Từ, đế đô là nơi giữ vận hưng thịnh của quốc gia, lại có kim long trấn giữ, con tà giao đó đáng lẽ không nên to gan ra ngoài gây họa.”

“Chị sợ hấn thảo phong thất bại, sẽ giết người có duyên cho hả giận.” Từ Viện quay đầu nhìn Trang Khanh im lặng ngồi phía sau, “Lão đại, bây giờ phải làm thế nào?”

Trang Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời thành Tây, nơi đó yêu khí sôi sục, mây đen cuộn cuộn, dường như sấm sét có thể đánh xuống bất cứ lúc nào. Anh lấy điện thoại ra, gọi điện cho người phụ trách quản lý an ninh thành Tây.

“Tiểu Bành.” Sở trưởng đi đến, nói với Bành Hàng vẫn đang ngồi ăn bánh bao uống sữa đậu nành nói: “Cậu lập tức mang đội viên đến mấy ngõ nhỏ này tìm kiếm, có người dân báo cáo, ở đó có tội phạm giết người thường lui tới.”

“Phạm nhân giết người?” Bành Hàng nhét nửa cái bánh bao còn lại vào miệng, sau đó dùng tay lau, “Sở trưởng, anh nói đùa em hả?”

Hiện tại người dân còn có thể nhận biết kẻ nào là tội phạm giết người bằng mắt thường sao? Quan trọng là, sở cảnh sát bọn họ gần đây không xuất hiện án giết người nào cả?

“Cậu nói nhiều như vậy làm gì, không mau đi xem xem.” Sở trưởng không thể nói nhận được điện thoại từ bên ban quản lý gọi tới, đành đổ cho người dân. Dù sao người dân cũng đông như thế, ai biết được chính xác là người nào báo cáo.

Bành Hàng cùng đồng nghiệp chạy mấy nơi, cũng không tìm thấy tên tội phạm giết người. Nửa đường gặp được một nhóm người hai nam một nữ vẻ mặt nghiêm túc đi vào một ngõ nhỏ, anh nghĩ ngại một lúc rồi cùng đồng nghiệp đi qua đó.

Trong ngõ nhỏ, một người trẻ tuổi cầm ô đứng đó, dưới chân cậu một con rắn màu đen đang nằm, cũng không biết rằng đã chết hay chỉ bị thương, ngâm mình trong nước bất động.

Thấy bọn họ xuất hiện, người trẻ tuổi chỉ vào con rắn nói: “Ở đây có con mãng xà bị thương, có cần mang đến sở thú hay không?”

Bành Hàng chống tay vào vách tường, đây không phải là thằng nhóc dùng thuốc giả lừa người hay sao?

Tác giả có lời muốn nói: Phù Tiểu Ly: Tôi ở ven đường thấy một con rắn liền mang nó giao nộp cho chú cảnh sát.

Về câu chuyện giao long hóa rồng này, lúc ông nội tôi còn sống đã từng kể, lúc đó tôi còn nhỏ, nói với ông rằng nếu như Giao muốn thảo phong, thì thuận theo ý nó là được rồi. Ông nội tôi trả lời thế nào tôi đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng đại ý là thuận theo ý nó cũng chưa chắc đã là chuyện tốt. Khi nghe câu chuyện này, tôi chưa đến mười tuổi, ký ức mơ hồ, có thể khác biệt so với câu chuyện mọi người được nghe. QAQ

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 9

Trương Kha nhận ra Phù Ly chính là tiểu yêu lần trước cho cậu mượn roi đánh yêu, vui vẻ tiến về trước, bị Trang Khanh đưa tay kéo lại.

“Lão đại?” Trương Kha không hiểu gì nhìn Trang Khanh, không hiểu vì sao anh lại ngăn cậu lại. Trang Khanh không để ý đến cậu, ánh mắt đảo qua con rắn đen dài nằm trên đất, nói với Phù Ly, “Cảm ơn cậu đã ra tay giúp đỡ.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Bành Hàng không rõ lai lịch của hai nam một nữ này, nhưng trong tiềm thức lo lắng người thanh niên lần trước dùng thuốc giả cứu người chịu thiệt, anh liền rút thẻ cảnh sát ra, “Cho hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chú cảnh sát, là chú đấy à.” Phù Ly chỉ con rắn đen từ đầu tới cuối chưa từng nhúc nhích, “Tôi đi làm về qua đây, phát hiện trên đường có một con rắn.”

Bành Hàng: Ai là chú của cậu?

Anh đi tới đứng cạnh Phù Ly, con rắn lớn như vậy, toàn thân đen thẫm, ở đuôi, bụng đều có vết thương, có lẽ là do bị sét đánh trúng, vết thương cháy đen. Anh lập tức lấy điện thoại liên hệ với cục Lâm nghiệp, bảo bọn họ cho người qua xem.

Cúp điện thoại, Bành Hàng quay đầu nhìn ba người bọn Trang Khanh đứng đó không xa, nhúu mày nói: “Ba người là?”

Trương Kha cùng Từ Viện có chút ngây ngốc, bọn họ không ngờ rằng ác giao lại bị sét đánh thành như vậy, dường như là đã bị đánh tan tu vi, không tu luyện thêm mấy trăm năm nữa thì không thể biến thành người. Cũng không biết con giao này trước đây đã làm bao nhiêu chuyện ác mới bị sét đánh nặng như vậy?

Nhưng bọn họ muốn bắt yêu quái, nếu như bị cục Lâm nghiệp mang đi thì phải làm sao?

Phù Ly nhìn thấy Trương Kha, nghĩ đến việc đối phương đã hứa là xin thưởng cho mình, cậu nói với Bành Hàng: “Bọn họ đều là bạn tôi, nghe thấy tôi nhìn thấy con rắn lớn, chạy qua xem nào nhiệt.”

“Mưa to như vậy, ra ngoài xem nào nhiệt cũng cần chú ý an toàn.” Bành Hàng sớm đã quen với bản tính thích xem nào nhiệt của người dân, dạy dỗ ba người Trang Khanh mấy câu, lại nói với Phù Ly, “Cậu ở đây đợi người của cục Lâm nghiệp tới, tôi còn phải tuần tra khu vực lân cận.”

“Được.” Phù Ly ngoan ngoãn gật đầu.

Bành Hàng muốn khuyên bảo Phù Ly hai câu, muốn cậu về sau đừng tùy tiện đưa cái gọi là linh dược tổ truyền mang cho người khác uống, nhưng lại nghĩ đến ở đây có mấy người bạn của cậu nên đành nhịn xuống. Người trẻ tuổi trước mặt bạn bè luôn có chút sĩ diện, những lời này để sau hãy nói đi.

Đợi Bành Hàng đi khỏi, không khí trong ngõ nhỏ dần trở nên gượng gạo. Trương Kha lau đi giọt nước mưa trên mặt, thấy lão đại

không có ý muốn mở miệng, đành cười gượng giới thiệu: "Lão đại, đây là đạo hữu đã cho em mượn roi đánh yêu."

Trang Khanh hoài nghi liếc nhìn Phù Ly, mở miệng cảm ơn: "Cảm ơn đạo hữu đã ra tay giúp đỡ."

"Không cần khách khí." Phù Ly không quan tâm lắc đầu. "Không biết tiền thưởng của tôi bao giờ thì có?"

"Hai ngày nữa." Trang Khanh tiến lên vài bước, nước mưa rơi xuống người anh lập tức rơi xuống đất, quần áo không bị ướt chút nào. Chân anh rất dài, đi mấy bước đã tới cạnh Phù Ly, "Đợi lát nữa tôi phê chuẩn giúp cậu."

Yêu khí trên người Phù Ly rất nhạt, gần giống như một người có duyên. Loại yêu quái này tuy tu vi thấp, nhưng do cơ duyên trời ban, trừ khi cậu ta không tự nói ra thân phận của bản thân không thì trong mắt mấy nhân sĩ giới tu chân cậu cũng chỉ là một người bình thường. Trước kia, lúc người và yêu còn đối lập, loại yêu quái này có thể tránh thoát khỏi sự truy đuổi của các tu sĩ, lẩn trốn với con người trong nhân gian, yên ổn sống cả đời.

Đến hiện tại thì giới tu chân và yêu loại đã có thể hài hòa sống cùng nhau, nhưng loại yêu quái do cơ duyên trời ban mà có thể tu luyện thành hình người như Phù Ly vẫn là vô cùng hiếm hoi. Trang Khanh chỉ dựa vào chút yêu khí ít ỏi trên người đối phương mới xác định đối phương không phải là người. Mà là yêu.

Giao long không có tu vi thì không khác gì so với những con rắn bình thường khác, Trang Khanh chỉ nhìn vài lần liền chẳng còn hứng thú nữa, anh quay đầu nhìn Phù Ly, Phù Ly để ô về phía sau, đôi

mắt trong trẻo nhìn anh, đôi mắt đen láy làm người ta dễ dàng liên tưởng đến bầu trời đêm không trăng, không sao.

“Đây là ác giao, lúc cậu đến nó đã nằm đây rồi hả?” Trang Khanh nhìn xung quanh, xung quanh không có dấu vết của một cuộc ẩu đả.

“Lúc tôi đến, anh ta vẫn là hình người.” Phù Ly thành thật lắc đầu, “Anh ta nói muốn ăn thịt tôi sau đó liền bị sét đánh trúng.”

Nghe vậy, Trương Kha đứng bên cạnh lộ ra vẻ mặt khẩn trương: “Anh không sao chứ?” Đây là ân nhân cứu mạng cậu, nghĩ đến việc đối phương suýt chút nữa mất mạng trong miệng ác giao, cậu không nhìn được đồ mồ hôi lạnh, “Sao hán lại muốn ăn thịt anh?”

“Hôm qua anh ta hỏi tôi, trời mưa to như vậy, có phải là có rồng bay lên trời hay không.” Phù Ly mỉm cười, “Tôi nói xã hội khoa học, làm gì có rồng bay lên trời.”

Trương Kha nhất thời không biết nói gì mới tốt, giao long muốn hóa rồng phải gặp con người thảo phong mới được, con giao đen này mất quả thực có vấn đề, tìm tới tìm lui cuối cùng lại hỏi một con yêu quái, cho dù Phù Ly trả lời là có rồng bay lên trời, hán cũng không hóa rồng được.

Phù Ly cũng thực thành thật, trả lời một câu có rồng thì đã làm sao, dù sao thì cũng không thể hóa rồng được. Là một người tu đạo trẻ tuổi, hán thật không hiểu được những con yêu quái này trong đầu nghĩ gì.

“Cậu nói rất đúng, mấy trăm năm rồi chưa có giao hóa thành rồng.” Trang Khanh nhắc đến rồng, ngữ khí rất bình thản, dường

như đây là chủng tộc không liên quan gì đến anh, “Con giao đen này đã không thể làm gì nữa, đưa đến sở thú cũng rất tốt.”

Từ Viện rừng mình, yêu quái tu luyện nghìn năm, bị phế bỏ tất cả tu vi, còn phải giống như những loài động vật vô tri mua vui cho con người, đúng thật là bị đả kích mạnh mẽ cả về thể xác lẫn tâm hồn.

“Còn có thể kiếm tiền cho sở thú.” Phù Ly gật đầu, mang đến niềm vui cho con người cũng có thể chuộc lại một phần lỗi làm trước đây hắn đã gây ra.

Giao đen dưới đất chậm chạp ngóc đầu, sinh linh tự nhiên luôn tôn kính long tộc, cho nên khi hắn nhận ra sự tồn tại của Trang Khanh, đầu chưa kịp ngóc hắn đã gục xuống, lưỡi cũng rút lại.

“Xem ra là chưa chết thật.” Phù Ly ngồi xuống, nhặt cành cây bên cạnh chọc chọc vào đầu con giao đen, “Đi sở thú rồi nhớ cư xử thật tốt, điều kiện ăn ở có thể tốt hơn chút đó.”

Mặc cho Trang Khanh chọc tới chọc lui, hắc xà có lịch sử đen tối nằm im không phản ứng.

Nhân viên của cục Lâm nghiệp rất nhanh đã đến, xác nhận con rắn vẫn còn sống, lại còn là động vật nằm trong danh sách bảo vệ cấp một, nên vô cùng khen ngợi bốn người Phù Ly, còn cùng bọn họ chụp một tấm ảnh mới sau đó mới mang con rắn đi.

Hai ngày sau, Weibo chính thức của cục Lâm nghiệp đăng một tin, trên đó có hai tấm hình, một tấm là chụp cùng với người dân nhiệt tình, một tấm là chụp con mãng xà đen trong lồng kính. Nhưng weibo chính thức của cục Lâm nghiệp không mấy người theo dõi,

ngoại trừ những nhân viên của cục like bài viết, không có người qua đường nào share hay bình luận cả.

Phù Ly không biết mình đã được cục Lâm nghiệp cảm ơn, cậu ngồi ba tuyến xe bus mới tìm được văn phòng của ban quản lý giới tu chân. Chẳng qua trên nóc tòa nhà không treo biển “ban quản lý” mà treo biển “Công ty khoa học công nghệ sinh vật Trường Long”, bảng hiệu sáng lấp lánh, ngay cả cánh cửa tòa nhà cũng treo pha lê long lánh, dưới ánh sáng mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Gác cổng là hai người trẻ tuổi tướng mạo bình thường, thân hình cường tráng khỏe mạnh, rất có tư thái. Tuy nhiên Phù Ly vừa nhìn đã nhận ra, bọn họ một người là tôm biển một người là cua.

Ai chẳng có ước mơ là người tài giỏi, ai quy định hình người của tôm cua phải thấp bé dẫu.

Đi vào cửa lớn, dọc đường gặp không ít “người”, chẳng qua trong những “người” này có yêu loại cũng có người tu đạo. Trên tay Phù Ly có đơn được ban quản lý ký tên, cho nên trên đường đi không bị cản trở, rất nhanh đã tìm thấy phòng tài vụ của công ty.

Con rồng lai mấy hôm trước cậu gặp có nói, cậu chỉ cần cầm tờ giấy có ký tên này là có thể đến lĩnh tiền thưởng.

Yêu giới từ trước tới giờ luôn coi trọng huyết thống thuần chủng, con rồng máu lai giữa người và rồng giống hôm trước cậu gặp là loại không được hoan nghênh. Nghĩ tới đây, Phù Ly có chút xúc động, con rồng lai đó chắc phải nỗ lực rất nhiều mới có thể trở thành “Ông chủ nhỏ” của giới tu chân.

Nhân viên của phòng tài vụ đều là những tu sĩ đã học qua chuyên ngành kế toán, tu vi tuy không cao nhưng tính toán sổ sách rất giỏi, rất được tôn trọng ở ban quản lý. Nhìn thấy Phù Ly tới, bọn họ lười biếng hỏi vài câu, nhưng khi nhìn thấy cái tên được kí trên tờ giấy cậu cầm, tất cả đều ngồi thẳng dậy.

“Đây là phúc lợi đặc biệt mà lão đại phê chuẩn cho cậu?” Nhân viên phòng tài vụ đứng thẳng người rót cho Phù Ly một cốc nước, “Cậu ngồi đợi chút nhé, tôi sẽ mang tiền thưởng và quà tặng cho cậu.”

Nhìn cốc trà nóng đang bốc hơi trước mắt, Phù Ly mới hiểu ra, thì ra con rồng lai mấy hôm trước ký tên cho cậu chính là ông chủ nơi này. Cậu quay đầu nhìn phòng tài vụ được trang hoàng khí thế, có chút ngưỡng mộ.

Lúc cậu ẩn thân tới nhà con người xem thời sự, nghe con người từng nói, những người đi làm văn phòng đều là nhân tài cao cấp, rất nhiều người mong muốn thi đỗ công chức mà dốc hết tâm trí, còn nỗ lực hơn so với những tú tài đi thi khoa cử ngày xưa.

Nhân viên phụ trách đón tiếp Phù Ly thấy cậu không nói gì bèn tươi cười bắt chuyện: “Không biết cậu là do lão đại đặc biệt mời tới, lúc này có gì không phải, mong cậu không để trong lòng.”

Phù Ly ngây người một lúc, mới hiểu được ý tứ đối phương. Nhưng mà cậu căn bản không để tâm tới những chuyện nhỏ nhặt thế này, trước đây cậu từng gặp những chuyện còn quá đáng hơn nữa, thực sự cũng không so đo. Chỉ cần bọn họ đưa tiền thưởng cho cậu thì không có vấn đề gì cả.

Tiền thưởng rất nhanh đã được nhân viên đưa tới, ngoại trừ phần thưởng, còn có bằng khen viết sáu chữ “Yêu quá nhiệt tình suất sắc”, một chiếc hộp đàn hương, và một chiếc hộp đen có chứa roi đánh yêu của cậu.

Phù Ly mở hộp đàn hương, bên trong có chứa một viên đan được tỏa ra linh khí.

“Đây là tu linh đan, cậu nhất định phải cầm cẩn thận.” Người nhân viên sáng mắt, đây là tu linh đan, một năm tiền lương của cậu cũng chỉ đủ đổi nửa viên.

Đem viên thuốc tỏa ra mùi thơm bỏ lại vào hộp, trong lòng Phù Ly có chút nghi hoặc, tu linh đan là cái gì vậy? Lẽ nào là tên gọi của tu linh đan khi luyện không thành? Giới tu chân bây giờ thật tiết kiệm, đan dược luyện hỏng cũng mang ra ăn được.

Lấy roi đánh yêu và tu linh đan tùy tiện ném vào trong túi, Phù Ly mở phong bì tiền thưởng ra xem, cười vui vẻ nói cảm ơn, cất kỹ tiền thưởng và bằng khen sau đó rời khỏi phòng tài vụ.

Vừa đi tới cửa, cậu nhìn thấy Trang Khanh đang đi về phía mình.

Cậu suy nghĩ một chút, dừng bước chân.

Tác giả có lời muốn nói: Thời đại mới con lai rất được chú ý, yêu giới...cũng tiến bộ như vậy.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 10

"Phù đạo hữu."

Trang Khan vẫn còn ấn tượng với Phù Ly, yêu quái có thể nhận được cơ duyên hóa thành hình người, lại còn nhất được roi đánh yêu, có thể coi là vật cưng của ông trời. Ông trời từ trước tới nay luôn ưu ái nhân loại, so với nhân loại, yêu loại chỉ là một món đồ tặng kèm, vận thế cơ duyên đều cách biệt lớn so với người tu đạo.

Phù Ly này cũng có thể coi là khác biệt trong đám yêu loại.

"Trang đạo hữu." Phù Ly tươi cười, "Cảm ơn cậu đã phê chuẩn tiền thưởng." Tuy rằng viên tu linh đan không có dùng đến, nhưng mà số tiền thưởng cũng gần bằng hai tháng lương của cậu rồi.

"Không cần cảm ơn, đều là tiền hỗ trợ của quốc gia, không phải tiền của tôi." Trang Khanh vô cùng lạnh nhạt, "Nếu như không có cậu ra tay giúp đỡ, đồng đội của tôi đã mất mạng dưới tay Chu Yếm rồi."

"Xã hội hòa bình, trên đường thấy chuyện bất bình nên ra thay trợ giúp thôi." Phù Ly kéo kéo quai túi trên vai, "Tạm biệt."

Trang Khanh gật đầu, đứng qua một bên nhường đường. Khi Phù Ly gần đi đến cầu thang, anh gọi cậu, "Phù Ly đạo hữu, roi đánh yêu đừng cho người khác biết được." Pháp khí này có uy lực rất lớn, ở tu chân giới rất có sức hấp dẫn, nếu như có ai đó nổi lòng

tham muốn đoạt đi bảo vật, yêu quái tên Phù Ly này chưa chắc có thể giữ được.

"Anh nói cái này?" Phù Ly lôi roi đánh yêu ra, nghĩ ngợi bước đến chỗ Trang Khanh, "Cho anh."

Trang Khanh nhăn mày, không hiểu ý Phù Ly.

"Khi tôi vào thành từng nghe một yêu quái nói, ban quản lý bọn anh là bộ khoái của tu chân giới, roi đánh yêu này tôi cầm theo cũng không dùng tới, cứ đưa cho các anh dùng vẫn hơn." Phù Ly cầm roi nhét vào tay Trang Khanh, "Xã hội bây giờ đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia rồi, nhưng mà người xấu, yêu xấu không thể giải quyết dứt điểm được."

"Tôi không cần nó." Trang Khanh không quá hiểu suy nghĩ của tên tiểu yêu này, đã nghèo đến nỗi phải nhặt phế liệu kiếm tiền rồi, bảo vật vô giá thế này, nói tặng liền tặng, đầu óc có vấn đề chắc?

"Anh không dùng thì có thể đưa cho các đồng đội khác dùng." Phù Ly cảm thấy người này đầu óc cứng nhắc, không chịu cho mấy người em phía dưới hưởng chút lợi, vị trí này có thể giữ được sao? Ngọn núi cậu từng ở mấy trăm năm trước, có một vị sơn vương là một con heo tinh, sau khi heo tinh lên làm đại vương, vẫn thường thưởng cho những con yêu tinh trong núi đi ăn uống, gặm đùi dê, "Cầm lấy đi".

Con lai mà có thể leo lên vị trí này, nhất định phải nỗ lực không ít, cậu rất tán thưởng tinh thần phấn đấu của yêu quái này.

Trang Khanh cầm lấy roi đánh yêu, trầm mặc một hồi, dùng tay nhổ vài cọng tóc, sau khi những cọng tóc đó rơi xuống tay trang

khanh liền hóa thành những sợi râu rồng tản ra ánh vàng, râu rồng bay đến bên người Phù Ly rất nhanh liền biến mất.

Phù Ly mơ hồ cảm nhận được một luồng long khí gần bên mình, còn có một luồng công đức khó có thể cảm nhận. Chẳng trách cậu không nhìn ra được tu vi của con rồng này, thì ra con lai này không chỉ leo lên vị trí lão đại giới tu chân mà còn nắm giữ vận mệnh đất nước.

Quả thật không nhìn ra, đây còn là một con rồng có tâm cơ!

Nhân loại đứng đầu vạn vật sinh linh, là vật cưng của tạo hóa, cho nên dù là nhân loại hay yêu vật, nếu như nhận được sự công nhận và cúng bái của con người thì tu vi ngày càng tăng. Nhưng nếu yêu loại nhận được sự công nhận của vận mệnh quốc gia, năm nghìn năm nay cũng chỉ có vài con. Nếu như có cơ duyên xuất hiện, long tộc khẳng định sẽ đánh nhau sứt đầu mẻ trán, khi đó sẽ đến phiên tên rồng lai này nắm quyền?

Cho nên những loài xem thường yêu quái, nói thẳng ra là long tộc, thì có gì giỏi chứ, năm ấy còn cười nhạo cậu xấu xí, tu vi thấp, bọn họ có năng lực thì sao lúc tranh kỳ duyên lại thua một con rồng lai chứ?

Phù Ly ban đầu chỉ kính phục khả năng của Trang Khanh, giờ đây loại bỏ Trang Khanh ra khỏi đám long tộc đó.

"Có long khí của tôi bảo vệ, những yêu quái khác không dám động đến cậu." Trang Khanh quyết định nhận lấy roi đánh yêu, "Roi đánh yêu này ban quản lý chúng tôi sẽ mượn tạm, đợi khi cậu cần đến tôi sẽ trả lại cho cậu."

Trang Khanh đưa tay ra, trên bàn tay xuất hiện một hộp bằng ngọc: "Đây là tiền thuê."

Phù Ly nhận lấy hộp ngọc, bên trong là một viên tụ linh đan cao cấp phát ra phù chú vàng nhạt. Cậu đưa hộp ngọc trả lại Trang Khanh, "Tôi không cần đan dược, anh đổi thành tiền cho tôi đi."

Trang Khanh:....

Tiểu yêu này tu vi thấp như thế, không phải là do vấn đề tư chất mà là do vấn đề đầu óc.

Thời buổi linh dược khó tìm, luyện chế ra một viên tụ linh đan vô cùng khó, đối phương còn không cần, chỉ cần tiền? Làm cho Trang Khanh hiếm có khi hào phóng một lần hoài nghi, là bản thân ngốc hay là con tiểu yêu này ngốc?

Phù Ly nhìn biểu tình quái dị của Trang Khanh, nghĩ rằng anh tiếc tiền, thờ dãi nói: "Thôi bỏ đi."

Yêu quái đều thay đổi theo thời gian, chỉ có bản tính keo kiệt của long tộc, cho dù qua bao nhiêu năm đều không thay đổi. Long tộc mười tên thì chín tên keo kiệt, còn lại một tên thì đặc biệt keo kiệt, cậu không cần phải so đo với loại tiểu bối này.

Huống hồ đối phương còn mang vận mệnh đất nước, không nên động vào vấn hơn.

Không biết vì sao khi nhìn thấy biểu tình "không muốn cùng anh so đo" của Phù Ly, Trang Khanh ghen không thờ nổi. Không muốn nói chuyện cùng cái loại yêu quái không có chí tiến thủ chỉ muốn lấy tiền của nhân loại ăn chơi này nữa, Trang Khanh xoay người bỏ đi.

Phù Ly không nhận thấy thái độ của Trang Khanh, cậu đi khỏi Công ty khoa học kỹ thuật nghiên cứu sinh vật Trường Long tìm một trạm xe bus gần nhất.

Chu Xướng gần đây rất phiền muộn, thật khó khăn mới làm được một việc khiến bố mẹ vui lòng, kết quả là đi khắp các hiệu thuốc đều không mua được thứ gọi là thịt Nhiễm Di, làm cho cậu bị người trong nhà cho rằng làm việc không đáng tin, nói dối lừa người.

Trời đất chứng giám, cậu tuy không làm việc đàng hoàng, tham ăn lười làm, nhưng cũng không dám mang người nhà ra làm trò đùa mà.

Tức giận qua đi, cậu cố ý mời một vị chuyên gia đồng được, hỏi ông ta trên đời này rốt cuộc có thứ tên là thịt Nhiễm Di không.

Vị chuyên gia nghe Chu Xướng miêu tả, trầm mặc không nói: "Cậu Chu này, trong sách cổ thực sự có một loài cá tên là Nhiễm Di, truyền thuyết kể rằng thịt loại cá này có tác dụng trừ tà, an thần.

"Thật sự có sao?" Chu Xướng bình tĩnh, "Có thể mua được ở đâu?"

Vị chuyên gia đối với tên phú nhị đại này vô cùng nhẫn nại, bởi vì đối phương trả thù lao cao. Cho nên dù đối phương có hỏi vấn đề ngu ngốc đến đâu, ông vẫn nở nụ cười ôn hòa nhã nhặn nói, "Cậu Chu, loại thuốc này không thể mua được."

"Tại sao?" Chu Xướng không vui, nếu như không mua được vậy thì thứ lần trước cậu nhận được là gì.

"Bởi vì thịt cá Nhiễm Di căn bản là không tồn tại, nó chỉ có trong truyền thuyết, thế gian làm gì có loài vật thần kỳ như vậy." Chuyên

gia đẩy gọng kính trên mũi, ánh mắt có chút đồng tình, "Tôi nghĩ, cậu có thể đã gặp phải tên lừa đảo bán thuốc giả rồi. Cậu cảm thấy có hiệu quả chẳng qua là do ăn các loại thuốc khác chứ không phải là do cái gọi là thịt Nhiễm Di kia."

"Bây giờ lũ lừa đảo bán thuốc giả lá gan rất lớn, lời gì cũng dám nói, nói thịt trâu là thịt rồng, thịt gà nói thành thịt phượng hoàng, tùy tiện nhặt một quả đại ven đường cũng có thể nói thành sản vật Giao Trì*." Chuyên gia thở dài, "Bởi vì những năm trước không ít người bị lừa, cho nên mấy năm gần đây nhà nước bắt đầu tiên hành loại bỏ loại hành vi trái pháp luật này, cũng thông báo khắp nơi, hai năm nay cũng rất hiếm gặp loại lừa đảo này rồi."

Đương nhiên, cũng không ít đứa ngốc như này mắc lừa.

Không biết bản thân mình bị coi là đứa ngốc, Chu Xướng tâm tình phức tạp rời khỏi văn phòng vị chuyên gia. Cậu không muốn chấp nhận bản thân mình coi thuốc giả là linh dược, cũng không thể thuyết phục bản thân rằng trên thế gian thật sự không có loại sinh vật thần bí đó.

Chạy xe dạo quanh khắp nơi, xả chút uất ức trong lòng, Chu Xướng dừng xe lại ven đường, mở điện thoại định gọi điện cho bố mẹ ở nhà, nói rằng loại thuốc này không mua được. Bảo cậu thừa nhận bị lừa, cậu có chút không cam tâm.

Điện thoại còn chưa liên lạc được, cậu đã nhìn thấy một người đang đi trên đường, chính là người hôm nọ đã đưa cho cậu miếng thịt Nhiễm Di.

Cúp điện thoại, Chu Xướng mở cửa xe, chạy qua đó.

"Đội đã!" Chu Xướng chạy một mạch tới nơi, bắt đầu thở gấp, người này thoát nhìn chạy không nhanh, nhưng đuổi theo sao mà khó thế?

Đến trạm xe bus, vẫn chưa có xe tới, Phù Ly đang định ngồi tạm xuống ghế chờ một lát, bả vai bị người túm lấy. Quay đầu lại nhìn, thì ra chính là người mà khi mới vào thành cậu đã gặp.

"Đúng là anh rồi." Chu Xướng túm Phù Ly không cho cậu đi, thở hồng hộc vài cái mới nói, "Anh đi theo tôi."

"Này cậu, bắt cóc là phạm pháp đấy." Phù Ly không động đậy, dựa vào chút sức lực yếu ớt này, muốn bắt cóc cậu là điều không thể.

"Tôi bắt cóc anh làm cái gì, bắt cóc anh móc thận, làm thận xào hoa chấy?" Chu Xướng chỉ về phía chiếc xe đỗ ở đằng xa, "Xe của tôi vẫn đỗ đằng kia, tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Nhưng mà tôi còn phải ngồi xe bus về nhà..."

"Tôi đưa anh về nhà!" Chu Xướng ngắt lời cậu, "Đi, đi, đi còn không đi cảnh sát giao thông lại dán phiếu phạt lên xe tôi."

Phù Ly bị Chu Xướng kéo lên xe, thấy Chu Xướng cười lạnh với mình: "Còn dám lên xe, anh không sợ tôi đưa anh đến đồn cảnh sát hay sao?"

"Vì sao?" Phù Ly không hiểu, lòng dạ con người thật khó đoán.

Rất lâu về trước, cậu cứu một con người, sau đó con người này ở lại động phủ của cậu không chịu đi, cậu trước giờ hào phóng, dễ thương lượng, thế nên coi con người đó như vật nuôi, không đuổi

hắn đi. Sau đó người kia sinh bệnh, có lẽ là do mệnh số đã tới, những thảo dược mà đại phu con người tìm cho hắn đều không có tác dụng.

Con người đó lại không sợ chết, thuốc không có công dụng cũng không khóc náo. Thế nhưng trước khi chết lại nói vài lời oán hận, dường như bất mãn vì cậu là yêu quái, cuối cùng còn nói, hy vọng kiếp sau không tiếp tục làm người.

Đã qua mấy nghìn năm, con người đó trông như thế nào, tên là gì, cậu đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng cậu vẫn nhớ kỹ sự thay đổi thất thường của con người. Nhưng loài người giống đực cũng thật kỳ quái, rõ ràng bản thân bọn họ cũng giống cái đều thay đổi thất thường, nhưng lúc nào cũng thích nói phụ nữ là loài sinh vật sớm nắng chiều mưa.

Chuyện nói một đằng suy nghĩ một nẻo, giống đực loài người có lẽ làm thành thực nhất.

"Anh lấy thuốc giả ra lừa tôi, còn dám hỏi tôi vì sao?" Độ mặt dày của đối phương làm cho Chu Xướng phát sợ.

"Tôi không làm những chuyện lừa gạt người khác." Đối với nhân phẩm của bản thân, Phù Ly vô cùng tự tin.

"Vậy tại sao anh lừa tôi cái thịt Nhiễm Di gì gì đó, chuyên gia nói trên thế gian căn bản là không có loại thịt này!" Chu Xướng đập phanh xe, dừng xe lại bên đường, "Anh đâm vào xe tôi, tôi không cần anh bồi thường. Nhưng anh cũng không thể mặt dày lấy thuốc giả lừa tôi. Nếu như người khác ăn phải xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Phù Ly cau mày không nói, lần trước nhìn tướng mạo người trẻ tuổi này, phát hiện gia trưởng trong nhà có thể xuất hiện điều không may, mới tặng thịt Nhiễm Di, hôm nay nhìn thấy cậu ta, bệnh họa đã không còn nữa.

Thuốc có tác dụng còn dám mở to mắt nói dối, nhân loại càng ngày càng không biết xấu hổ rồi.

"Lời của chuyên gia, đều đáng tin sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Xương: Kẻ bán thuốc giả vô liêm sỉ.

Phù Tiểu Ly: Nhân loại được lợi rồi trở mặt, không biết xấu hổ!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 11

Châu Xương bị câu này của Phù Ly làm cứng họng, nửa ngày không nói lên lời.

"Thế giới rất lớn cũng rất huyền bí." Con người đen láy của Phù Ly dường như ẩn chứa rất nhiều bí mật, Châu Xương dừng xe bên đường, nhìn vào mắt Phù Ly, cảm thấy dường như đang nhìn vào một vực sâu thăm thẳm.

"Có những thứ cậu tưởng rằng không tồn tại, kỳ thật vẫn luôn ẩn náu ngay bên cạnh cậu." Phù Ly nhìn về phía sau Châu Xương, "Cậu vĩnh viễn sẽ không biết được, bên cạnh cậu tồn tại bao nhiêu thứ không thể nhìn thấy được."

Một con người xinh đẹp, lại nói ra những lời làm người ta sồn gai ốc, Châu Xương tự nhiên lại thấy sợ, cậu rụt rụt cái cổ, cảm thấy lạnh gáy: "Anh đẹp trai, chúng ta có thể nói chuyện tử tế được không, tôi.. tôi là người theo chủ nghĩa duy vật."

"Chủ nghĩa duy vật rất tốt, thúc đẩy khoa học phát triển, tạo ra lực lượng sản xuất tiên tiến." Phù Ly thu hồi tầm mắt, ngời thẳng người dậy, "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Cậu không phải nói đưa tôi về nhà hả?"

"À." Châu Xướng gật đầu, ngoan ngoãn lái xe về con đường mà Phù Ly chỉ.

Nơi Phù Ly ở rất vắng vẻ, môi trường xung quanh cũng không được tốt, xe của Châu Xướng đi đường bị xóc tới xóc lui, nhin không được chế giễu: "Anh đẹp trai, anh có nhiều linh đan thần dược như vậy, sao không mang ra bán lấy tiền, còn ở nơi rách nát thế này?"

"Không biết bán cho ai." Phù Ly nghiêng đầu nhìn, "Lần trước đưa thuốc cho cậu còn chưa lấy tiền."

Châu Xướng khẽ lặng người, rất nhanh liền hiểu được ý tứ trong câu nói của Phù Ly. Thuốc là cậu được cho không, không cần phải trả bất cứ thứ gì, dường như không có tư cách nói đối phương là kẻ lừa đảo bán thuốc giả. Không đúng, đèn xe bị tên này đâm hỏng, cũng có bắt đền anh ta đâu?

Dừng xe phía bên ngoài một ngõ nhỏ cũ nát, Châu Xướng thâm ý nói: "Người anh em, tôi biết cuộc sống anh có thể rất khó khăn, cái loại con nhà giàu chơi bời lêu lổng như tôi cũng không có tư cách dạy dỗ anh. Nhưng anh vẫn còn trẻ, có những chuyện không thể làm, làm rồi thì không thể hối hận đâu. Thuốc có thể cứu mạng người cũng có thể hại người, có đôi khi thuốc giả có thể cướp đi tính mạng một con người, anh có lẽ còn trẻ hơn tôi, cũng không phải là người xấu, đừng vì tiền mà làm đường lạc lối."

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của thanh niên loài người, Phù Ly lấy trong túi trên vai ra một cây nhân sâm: "Cậu nói rất đúng, nhưng tôi chưa từng nói dối."

"Anh làm gì thế?" Châu Xướng nhìn cây nhân sâm, đối với người trẻ tuổi này có chút thất vọng, cậu đã nói đến như thế rồi, cậu ta vẫn một mực không sửa đổi, lừa người như vậy vui lắm sao?

"Tiền xe." Phù Ly mở cửa xe bước xuống, đứng ở bậc thềm nhìn Châu Xướng, "Cậu tuy tính tình lười biếng, nhưng tấm lòng lương thiện, trời sinh mệnh hưởng phúc, con người như cậu rất dễ thương."

"Haiz!" Châu Xướng muốn nói mình không cần cái này, không ngờ rằng người trẻ tuổi rời đi nhanh đến kỳ lạ, cậu mới lặng người một lúc, đã thấy người nọ đi rất xa rồi, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Cả xe tràn ngập mùi hương của nhân sâm, Châu Xướng cắn răng, quay đầu xe đi tìm vị trưởng bối trong nhà biết giám định thuốc đông.

Nếu như... người này không lừa đảo thì sao?

Tuy rằng khả năng này nhỏ đến đáng sợ, Châu Xướng vẫn muốn thử một lần. Có lẽ bởi vì ánh mắt đối phương quá thành thật, thành thật đến nỗi cậu cảm thấy không tin tưởng là một tội lỗi.

Sau khi Châu Xướng đưa nhân sâm cho vị trưởng bối nọ, tay vị trưởng bối run lên, bộ dáng vô cùng vui mừng, làm cho Châu Xướng hoài nghi, bản thân mình mang đến không phải một gốc nhân sâm mà là một loài yêu vật mê hoặc lòng người.

"Tiểu Châu, gốc nhân sâm cực phẩm này cháu tìm được ở đâu vậy?!" Vị trưởng bối cẩn thận để nhân sâm lên một cái khay, "Tuy rằng để có hơi lâu nhưng đây thực sự là nhân sâm rừng, là loại cực

phẩm mà có tiền cũng không mua được. Cháu nói cho bác xem, cháu lấy ở đâu được thứ đồ tốt như thế này?"

"Chú, cái này... là thật sao?" Châu Xướng nuốt nước bọt, cảm thấy vừa này mình cầm cây nhân sâm trăm năm này có chút tùy tiện.

Trưởng bối gật đầu: "Trước đây một khoảng thời gian có một cây nhân sâm rừng khoảng tầm năm mươi năm, ra giá gần trăm vạn tệ. Cây của cháu có tiền cũng không mua được, cầm về nhà tặng cho bố mẹ cháu, nhưng mỗi lần chỉ được dùng một ít vì dược tính của nó rất lớn.

Châu Xướng ngốc ngốc ngồi đó, một lúc sau mới cảm thấy mặt mình rất nóng.

Tên con nhà giàu ăn chơi trác táng như cậu, đã chiếm lợi của người khác còn chê đồ của người ta là đồ giả.

Năm giờ chiều, Phù Ly đúng giờ có mặt tại khách sạn, giao ca với bảo vệ ca một. Thay xong đồng phục bảo vệ, Phù Ly ra khỏi phòng thay đồ, trên hành lang vô cùng an tĩnh, cậu nhìn quanh bốn phía đều không có người.

Tinh, tinh, tinh.

Có một tiếng chuông nhỏ như có như không truyền tới, Phù Ly dừng bước, không đi về trước nữa.

Nhân gian có truyền thuyết, địa phủ có Âm Sai câu hồn, bọn họ cầm trong tay dẫn hồn lệnh* và tỏa phách liên*, mang những linh hồn đã tận số trở về địa phủ.

Phù Ly đã từng hai lần gặp Âm Sai, đây có lẽ sẽ là lần thứ ba.

Tiếng chuông càng ngày càng gần, Phù Ly quay đầu nhìn, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc quần áo đen buộc thắt lưng vội vàng đi về phía này, trên tay anh còn cầm một vật thể hình vuông, nhìn có vẻ giống điện thoại di động mà con người thích dùng.

Tay còn lại cầm một sợi dây sắt, dây sắt trói một người đàn ông trẻ tuổi đang mặc áo tắm, người đàn ông mồm gào thét mấy câu vô nghĩa "Không muốn chết" "Tôi có rất nhiều tiền", nhưng mà Âm Sai trẻ tuổi chỉ vừa đi vừa nghịch điện thoại, không quan tâm đến hắn ta.

Tinh.

Âm Sai dừng bước, tiếng chuông cũng biến mất. Anh ta ngẩng đầu, nhìn Phù Ly đứng cách đó mấy bước. Nhét di động vào trong túi quần, đưa ra giấy chứng nhận: "Âm Sai làm việc, người rảnh rỗi đừng làm phiền."

Phù Ly nhìn trên thấy giấy chứng nhận của Âm Sai này có hai chữ Ngưu Trinh được viết bằng thể chữ Triện.

"Cậu nhìn thấy tôi?" Người đàn ông trẻ tuổi đang bị trói nhào tới trước mặt Phù Ly, "Cậu cứu tôi với, cứu tôi, tôi có rất nhiều tiền, tôi có thể cho cậu rất nhiều tiền."

Ngưu Trinh cười nhạo nói: "Người mà địa phủ chúng ta đã muốn, ai cũng không thể quay về được, người cầu xin ai cũng không có tác dụng đâu." Khi còn sống không tích đức làm việc thiện, cũng không yêu quý lấy thân thể, bây giờ xác lạnh rồi mới biết sợ, loại người như vậy cũng thật thú vị.

"Cậu là bảo vệ của khách sạn, cậu đáng lẽ phải bảo vệ người trong khách sạn!" Người đàn ông trẻ tuổi dường như đã mất đi lý trí, hắn ta túm lấy gấu quần Phù Ly, "Cậu cứu tôi với!"

Phù Ly lùi về sau một bước, dễ dàng thoát khỏi bàn tay của người đàn ông: "Tôi chỉ bảo vệ những người trong khách sạn còn sống. Anh, đã chết rồi."

"Không, không, tôi không muốn chết." Người đàn ông giãy dụa càng kịch liệt, tỏa phách liên trên tay hắn ta càng siết chặt, dường như đã cùng với xương thịt hắn ta hòa làm một. Người đàn ông đau đớn kêu, khuôn mặt trở nên vặn vẹo.

"Phù Ly, cậu đứng đây làm gì!" Một vị bảo vệ đồng nghiệp chạy đến giọng điệu không được tốt lắm, "Sắp đến ca của cậu rồi, đừng có tưởng rằng vài nữ khách hàng khen ngợi cậu, cậu liền có thể lười biếng."

Phù Ly nhìn vị đồng nghiệp đúng lúc dấm nát âm thanh kêu gào của linh hồn người đàn ông, lặng lẽ gật đầu.

Người bảo vệ nghi hoặc sờ sờ chân mình, nhiệt độ máy lạnh trên hành lang có phải là thấp quá rồi không? Ngẩng đầu nhìn thấy Phù Ly im lặng, ông không vui nói, "Cậu..."

Đúng lúc này, bộ đàm bên hông ông kêu lên.

"Bảo vệ của tổ hai tập hợp khẩn cấp, ngôi sao đang nổi tiếng Lục Nhâm Gia ở khách sạn chúng ta xảy ra chuyện!"

Người bảo vệ cầm bộ đàm quay người chạy xuống dưới lầu, lúc chạy đến cửa cầu thang, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, ngã nhào

một cái, hấn quay từ dưới đất bò dậy, quay đầu nhìn Phù Ly vẫn đang đứng ở hành lang, vô cùng xấu hổ chạy đi.

Ngưu Trinh kéo chặt tỏa phách liên, gạt đầu với Phù Ly, kéo hồn phách người đàn ông trẻ tuổi đi mất.

Sau khi tiếng chuông biến mất, Phù Ly quay người phát tay một cái, phá vỡ kết giới, "Cô đi đi, lần sau đừng tùy tiện đến phòng thay đồ của đàn ông."

Một thiếu nữ mặc chiếc váy ngắn từ trong phòng đi ra, cô cười với Phù Ly, trong mắt chảy ra hai hàng nước mắt máu: "Cảm ơn đạo trưởng đã ra tay giúp đỡ."

Phù Ly không nói gì, cậu vẫn không hiểu con người như cũ, rõ ràng là người đàn ông đó mệnh số đã tận, tại sao nữ quỷ này thà rằng bản thân nhiễm thêm sát khí cũng muốn kéo người đàn ông kia trước thời hạn tử vong?

Mặc dù không có Âm Sai đến dẫn đường cho cô, nhưng vật này có thể giúp cô tìm đường tới địa phủ", Phù Ly mang một đoạn cành cây mê cốc đưa vào tay nữ quỷ, "Chúc cô kiếp sau một đời bình an."

"Tôi không có tài càn gì, mong rằng kiếp sau có để báo đáp đạo trưởng." Nữ quỷ trịnh trọng thề, "Nếu như không có đạo trưởng, tôi đã bị coi là ác quỷ bắt đi rồi, lấy đâu ra cơ hội đầu thai chuyển thế."

"Không cần, chẳng qua chỉ tiện tay giúp đỡ." Phù Ly lắc đầu, "Tôi không thích lấy con người làm vật nuôi."

Nữ quỷ ngạc nhiên, vị đạo trưởng này dường như không phải đang nói đùa, cô cúi người thật sâu cảm ơn, sau đó mới cầm nhánh cây mê cốc rời đi.

Một tiếng đồng hồ sau, tin tức ngôi sao đang nổi Lục Nhâm Gia tử vong lan truyền khắp các phương tiện truyền thông. Sau khi cảnh sát thông báo nguyên nhân cái chết của hắn ta, không phải là tự sát, cũng không phải bị giết, mà là do hút thuốc phiện quá liều dẫn đến tử vong.

Khi nguyên nhân tử vong được truyền ra, toàn quốc xôn xao. Càng làm người ta cảm thấy kinh sợ là hai ngày sau, cảnh sát công bố một sự kiện, nửa năm trước một nữ sinh viên đại học ngã chết có liên quan đến Lục Nhâm Gia.

Nữ sinh này là fan Lục Nhâm Gia, hắn ta thấy cô gái này xinh đẹp, nên mời cô ra ngoài, không chỉ cho cô gái này hít thuốc phiện, còn muốn quấy rối cô. Ban đầu hắn chủ định sau khi cô gái này hít thuốc phiện sẽ dễ dàng thuận theo ý hắn, không ngờ rằng cô gái này bản tính quật cường, khi cùng hắn ta giằng co, chẳng may ngã từ trên tầng cao xuống đất.

Sau khi cô gái chết, có người lại nói cô ấy đáng chết, hít thuốc phiện còn cùng đàn ông thuê phòng khách sạn, trượt chân chết cũng là do ông trời có mắt.

Người qua đường thay phiên nhau nhục mạ, còn có những giọt nước mắt của bố mẹ, khiến cô gái chết không nhắm mắt, cuối cùng trở thành oán quỷ, ngày qua ngày ám bên cạnh Lục Nhâm Gia, muốn báo thù.

Việc duy nhất Phù Ly làm chính là lúc mà cô gái đang trốn tránh Âm Sai, giúp cô ẩn nấp trong kết giới mình lập.

Lúc trực đêm, nghe mấy cô gái lễ tân nói mấy chuyện có liên quan đến Lục Nhâm Gia, Phù Ly nhìn bóng đêm bên ngoài khách

sạn, lại nghe thấy một tiếng chuông quen thuộc.

Cậu đứng ở đó, nhìn thấy vị Âm Sai đã từng gặp qua.

"Là cậu!" Vị Âm Sai này tuy vẫn mặc đồng phục màu đen, nhưng đầu tóc vẫn búi kiểu xưa, thoát nhìn thì chẳng ra làm sao cả.

"Bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn còn sống sao?"

Đôi mắt đen sẫm của Phù Ly nhìn chăm chăm vị Âm Sai: "Anh là ai?"

Âm Sai im lặng, một góc đường khác có tiếng bước chân truyền tới.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 12

Tiếng bước chân ngày càng gần, Âm Sai cùng Phù Ly đồng thời nhìn về hướng phát ra tiếng bước chân, một người đàn ông tướng mạo tuấn tú xuất hiện ở góc tường. Nhìn rõ dung mạo của người đàn ông, Âm Sai lộ ra vẻ mặt kính sợ: "Anh Trang Khanh."

Trang Khanh gật đầu, ánh mắt quét qua người Phù Ly, dừng bước, không muốn tiến lên tham gia vào cuộc nói chuyện giữa hai người.

Địa phủ và ban quản lý có qua lại, có Trang Khanh ở hiện trường, Âm Sai trở nên thận trọng hơn. Nhưng mà nhìn thấy Phù Ly lại khiến anh nhớ đến chuyện đã qua rất lâu về trước. Năm đó anh mới làm Âm Sai, còn chưa nhìn quen sinh ly tử biệt, có đôi khi người thân quỷ hồn đau khổ, buồn bã trong lòng anh cũng rất khó chịu. Anh đã từng gặp qua những yêu quái có chút tu vi còn có ý định cướp đoạt quỷ hồn người chết, không cho bọn anh mang quỷ hồn tới địa phủ.

Biết được bản thân mình phải tới nơi ở trong núi của một con yêu tu để dẫn quỷ hồn của một nhân loại, trên đường đi anh vô cùng sợ hãi, nhưng khi anh tới nơi, yêu tu ngồi cạnh thi thể của người chết, mặc cho người đó một chiếc áo gấm xinh đẹp, nghe nói loại áo gấm này là do tơ của linh tằm dệt thành, có thể giữ cho thi thể trăm năm không hỏng. Vừa nhìn thấy bộ dáng đó, Âm Sai cảm thấy chuyện này hỏng rồi, ngay cả áo gấm như vậy cũng lấy ra, hôm nay anh mà mang quỷ hồn đi thể nào cũng rất khó khăn.

Cũng may quỷ hồn không khóc nháo không muốn chết, yêu tu đường như cũng không miễn cưỡng, từ đầu đến cuối yêu tu đều không nói chuyện, chỉ khi anh buộc tỏa phách liên, yêu tu mới nói một câu bảo anh nhẹ tay một chút.

Anh làm theo, cả đường quỷ hồn không nói chuyện, cho đến khi tiến vào cửa lớn địa phủ, từ đôi mắt quỷ hồn chảy ra hai hàng nước mắt máu. Nước mắt màu đỏ tươi, gương mặt không có biểu tình, bộ dáng đó quả thật làm người khác chấn động, cho nên dù bao nhiêu năm trôi qua, anh vẫn nhớ rõ quỷ hồn đó và yêu tu.

"Hai nghìn năm trước, tôi cùng cậu có gặp mặt một lần." Âm Sai không nhắc đến quỷ hồn của con người, sợ yêu tu hỏi anh, người đó đã đầu thai chuyển thế thành ai.

"Hai nghìn năm trước..." Phù Ly suy nghĩ rất lâu, nhớ ra vị Âm Sai mà lần đầu tiên mình gặp, "Anh là vị Âm Sai tới tử minh phủ?"

Âm Sai cười xấu hổ, năm đó lá gan của anh rất nhỏ: "Tôi tên Lịch Tư, cách biệt nghìn năm vẫn còn có thể gặp lại, tính ra cũng là duyên phận." Anh nhìn thấy quần áo Phù Ly mặc, đây là... làm bảo vệ ở thế giới loài người?

Phù Ly thấy Lịch Tư quần áo trên người Phù Ly, cùng người Âm Sai ban nãy gặp không giống nhau, hiểu ra: "Xem ra hai nghìn năm trôi qua, cậu thăng chức rồi."

Lịch Tư cười cười, lấy trong bao một điều thuốc đưa cho Phù Ly, bị cậu từ chối, anh đốt thuốc: "Tôi cứ nghĩ rằng cậu cũng giống những yêu quái sống trên núi đó, bị..." Anh liếc nhìn Trang Khanh đứng đằng xa, đem những lời định nói nuốt trở về.

Anh chỉ đi dẫn hồn ở ngọn núi đó một lần, một trăm năm sau anh hỏi những vị Âm Sai khác về những yêu quái ở ngọn núi đó, mới biết rằng tám mươi năm sau khi anh dẫn hồn, có vài con rồng đến đó chơi, tạo thành mưa to bão lớn liên miên, những con yêu tu trên núi không nhẫn tâm nhìn nhân loại chịu khổ, tìm mấy con thanh long này cầu xin, ai biết được lại làm thanh long giận dữ, những con yêu tu kia kẻ chết, kẻ bị thương, cả ngọn núi gần như bị san phẳng. Anh nghĩ rằng con yêu quái kia cũng chết rồi, không ngờ rằng thế sự xoay vần, con yêu quái kia vẫn còn sống.

Phù Ly hạ mí mắt, nhắc lại chuyện cũ ngữ điệu không mấy biến đổi: "Lúc đó tôi đang ngủ."

Lịch Tư hiểu ra, có lẽ chính vì như vậy, con yêu quái này mới có thể thoát chết một lần.

"Đùng!" Ở phía không xa phát ra nổ, ánh lửa đầy trời.

Lịch Tư vút điều thuốc, dẫm nát dưới chân: "Tôi phải đi làm đây."

"Đợi đã." Phù Ly gọi anh lại.

Lịch Tư trong lòng khản trương, lẽ nào đối phương muốn hỏi về chuyện của con người kia?

"Không được vứt rác lung tung." Phù Ly chỉ vào mẫu thuốc dưới chân anh ta, lại chỉ về thùng rác có dán khẩu hiệu.

Lịch Tư:...

Anh đành cam chịu cúi đầu nhặt mẫu thuốc lên, ném nó vào trong thùng rác các đó vài mét.

"Anh đẹp trai, anh đang nói chuyện với ai đó?" Cô gái lễ tân thấy Phù Ly nói chuyện với không khí, chột lạnh gáy, cho rằng bản thân cuối cùng đã nhìn thấy mấy chuyện linh dị như trong truyền thuyết. Dương như mỗi khách sạn, đều lưu truyền trong nội bộ vài câu chuyện kỳ quái, định luật này không khác gì những câu chuyện trường học được xây dựng trên bãi tha ma, chùa miếu.

"Một người bạn của tôi." Ánh mắt Phù Ly hướng về phía Trang Khanh, "Anh ấy có chuyện tìm tôi."

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Phù Ly, Trang Khanh bước lại gần, xuất hiện dưới tầm nhìn của cô gái lễ tân.

Chỉ liếc mắt một cái, cô gái liền nghĩ rằng dạo gần đây nhẹ nhiều mấy câu chuyện quỷ quái quá rồi, lấy đâu ra con quỷ nào đẹp trai như vậy, cô trực tiếp khuất phục trước thể lực cái đẹp.

Đúng lúc này có người đến làm thủ tục thuê phòng, cô gái lễ tân dù có muốn thèm thuồng nhan sắc của soái ca cũng phải hoàn thành công việc trước đã.

"Anh Trang mời ngồi." Phù Ly mang đến cho Trang Khanh một ly nước, dẫn anh đến sofa nghỉ ngơi công cộng ngồi.

"Hôm nay có nghệ sĩ chết ở khách sạn các cậu?" Trang Khanh đi thẳng vào vấn đề nói, "Lúc ấy cậu có mặt tại hiện trường không"

Phù Ly lắc đầu: "Tôi là người mới, trừ khi khách hàng yêu cầu nếu không thì không có quyền tới phòng của khách quý."

"Tôi hiểu rồi." Trang Khanh đứng dậy, người trước nay không thích xen vào việc của người khác như anh, thấy đáng vẻ chính trực

của Phù Ly khi mặc đồng phục bảo vệ, không nhin được nói thêm vài lời, "Cậu chuẩn bị làm bảo vệ?"

"Không, lý tưởng của tôi là thi đỗ công chức." Phù Ly thấy Trang Khanh không uống nước, liền trực tiếp cầm lên uống, "Đáng tiếc vẫn thiếu một ít đồ."

"Thiếu cái gì?" Trang Khanh hỏi.

"Bằng đại học."

Trang Khanh có cảm giác ghen hợng không nói lên lời, khi muốn hỏi thêm cậu một vài vấn đề, Phù Ly đã đi giúp khách hàng mang hành lý rồi. Anh quay người rời khỏi khách sạn, ngược mắt nhìn về phía xa, thấy các cây hơn trăm mét xảy ra một vụ tai nạn liên hoàn, tỏa phách liên trên tay Âm Sai trói một chuỗi quỷ hồn.

Hiện trường một mảng hỗn loạn, xe cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cứu hộ qua lại không ngớt, xe cá nhân nhường đường dẹp vào một bên, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Có xe cứu hộ như tên bắn lướt qua trước mặt anh, anh mặt không đổi sắc đút hai tay vào túi quần, cho đến khi Âm Sai dẫn nhóm quỷ hồn xuất hiện trước mặt anh. Gió đêm thổi, mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt.

"Anh Trang?" Lịch Tư thấy Trang Khanh đứng yên ở đó, nghĩ rằng anh có việc tìm mình, dừng lại hỏi: "Anh có việc tìm tôi?"

Trang Khanh nhìn những quỷ hồn này, già, trẻ, gái, trai đều có, chỉ nhìn qua một chút rồi thu hồi tầm mắt, "Địa phủ các người hôm nay đến khách sạn Duyên Nguyệt dẫn hồn có phát hiện gì điều gì khác thường không?"

"Vẫn chưa thấy nói, ông chủ khách sạn Duyên Nguyệt có quan hệ với tu chân giới, người bình thường đâu dám vào khách sạn làm loạn." Lịch Tư nói, "Tên mình tinh đó cũng không phải dạng tốt lành gì, những việc xấu mà hắn ta làm khi còn sống chất thành cả đống lớn, e là hắn phải ở địa phủ khổ sai mấy trăm năm. Kiếp trước không tích phúc, kiếp này không tu đức, kiếp sau không biền đầu thai thành cái gì."

"Lão đại!" Sở Dư lái xe qua đây, nhìn thấy Lịch Tư, cười nói: "Ồ, Âm Sai trưởng đại nhân, hôm nay sao lại đích thân tới đây dẫn hồn?"

"Đồng nghiệp bạn không thể qua đây, tôi giúp cậu ta đi một chuyến." Lịch Tư biết hai người này có việc cần làm, rất thức thời nói, "Tôi đi trước, hai vị cứ tiếp tục."

Đợi Lịch Tư rời đi, Sở Dư nhìn Trang Khanh lắc đầu.

Trang Khanh ngồi vào trong xe, nghiêng đầu nhìn tầng cao đằng xa, tấm bảng hiệu sáng lấp lánh, từ đằng xa là có thể nhìn thấy bốn chữ "Khách sạn Duyên Nguyệt".

"Em ở khách sạn Duyên Nguyệt đi một vòng, không cảm nhận được một chút sát khí. Lúc này em đã liên hệ với Vương Hàn rồi, cậu ấy nói khách sạn này chỉ có một nhân viên là yêu quái, hình như tên là..."

"Phù Ly." Trang Khanh mở miệng, nói ra hai từ này, ngữ khí vừa xa lạ vừa cứng nhắc, dường như đang nói với hòn đá ven đường, hay với một bông hoa không ai để ý tới, "Ban này tôi đã gặp cậu ta rồi."

Sở Dư vô cùng miễn cảm với yêu khí hay sát khí, người khác không hề nhận ra, cậu lại dễ dàng phát hiện. Nếu như nguyên hình của cậu không phải là cá mà là chó, cậu nhất định có thể đi đến sở cảnh sát làm cảnh khuyến kiểm cơm ăn. Cậu ở bên cạnh khách sạn không phát hiện bất cứ thứ gì, nên chỉ có thể kết luận là bọn cậu bắt đốt ngón tay sai, cái chết của Lục Nhậm Gia không liên quan đến người khác.

"Chuyện này không cần tra xét thêm nữa, lấy lý do tự nhiên chết kết thúc vụ án đi." Trang Khanh nhắm mắt lại, "Về nhà."

Trang Khanh đứng tên một căn biệt thự vô cùng xa hoa, phong cách trang hoàng càng vô cùng lộng lẫy, nhưng những người từng đến nhàn nhàn đều bị bài trí trong phòng dọa ngốc. Các thể loại bảo thạch sáng lấp lánh, san hô, trân châu..., ngay cả nhà giàu có trong phim truyền hình cũng ngại sắp xếp thế này, sợ người ta mắng là khoe của.

Một chiếc đèn thạch anh tự nhiên to đùng treo ở phòng khách, mỗi góc đều khúc xạ ánh sáng rực rỡ, đều biểu đạt một hàm ý.

Nó đắt, nó rất đắt.

Rèm cửa đều trang trí ngọc, toàn bộ đều là những viên trân châu tím to bằng cỡ ngón tay cái, gió đêm vừa thổi, chúng liền nhẹ nhàng đong đưa.

Sở Dư bị ánh sáng từ các thể loại bảo thạch làm đau mắt, cậu để hoa quả mang theo xuống mặt bàn, "Lão đại, em về đây."

"Ừ." Trang Khanh gật đầu đáp ứng, anh không có thói quen lưu lại người khác ở tại nhà mình.

Sở Dư vội vàng ra khỏi cửa, ngồi vào một chiếc xe taxi, một lúc sau, cậu cảm thấy xe đi sai hướng rồi liền nói: "Bác tài, hình như bác đi nhầm đường rồi."

"Không vấn đề gì." Tài xế xe taxi cười nhẹ nói, "Nguyệt hắc phong cao, rất thích hợp để giết cá."

Thấy Sở Dư tính toán bỏ chạy, lái xe cười cứng ngắc nói, "Chiếc xe này là tôi cố ý vì cậu làm ra, có thể ngăn chặn yêu khí, quỷ khí, đương nhiên cũng có thể cầm tù yêu loại. Cái con cá tinh tự xưng mình linh cảm xuất chúng như cậu, dùng nó để chôn cùng cậu là rất thích hợp."

"Người là quỷ họa bì?" Lòng bàn tay Sở Dư chảy mồ hôi lạnh.

Một khoảng thời gian trước cậu phát hiện một con quỷ họa bì giả trang thành người bình thường đi lừa lọc, cậu mang theo đồng đội đi bắt giữ, con quỷ họa bì kia muốn chạy trốn, cuối cùng bị lão đại dùng sét đánh chết, con quỷ họa bì này chắc là nuốn báo thù thay cô ta?

Cậu tuy linh cảm xuất chúng, nhưng khả năng chiến đấu còn không bằng một con ngan, thế này thì xong đời.

Xe taxi tốc độ như bay, quỷ họa bì đã bóc ra lớp da giả trên khuôn mặt, lộ ra lớp xương trắng bóc.

Sở Dư hơi tuyệt vọng nghĩ, nếu như màn này bị camera quay lại, bọn họ làm sao có thể làm người ta tin tưởng lái xe không phải bộ xương khô, chẳng qua chỉ đang diễn một trò đùa quái đản? Không đúng, mạng của cậu sắp không giữ được rồi, ai còn muốn quản những chuyện nhỏ nhặt này?

Cậu tuyệt vọng nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn ngắm nhìn thế giới này một lần nữa, chỉ nhìn thấy tám biển hiệu quảng cáo "Khách sạn Duyên Nguyệt".

Cậu ghét quảng cáo.

Đêm khuya trên đường, xe không nhiều người càng ít, khi có người đứng ở bên đường kiên trì vẫy xe, cũng không sợ hãi khi tài xế là một bộ xương khô, bầu không khí càng trở nên kỳ dị.

Quý họa bì dừng xe, cho người có lá gan lớn này lên xe.

"Bạch cốt tinh các người buổi tối còn phải lái taxi kiếm tiền?" Phù Ly ngồi lên ghế phó lái, thắt dây an toàn cho mình thật cẩn thận, "Kiếm sống cũng thật khó khăn."

Quý họa bì:...

Sở Dư: Vô cùng tuyệt vọng.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Dư: Tôi là một con cá tuyệt vọng tới từ biển sâu~~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 13

Trời đột ngột đổ mưa, những giọt nước mưa rơi vào kính chắn gió xe ô tô kêu lộp bộp.

Phù Ly cảm giác được trên xe còn có một con yêu quái, liền cười nói: "Thật ngại quá, tôi thấy biển báo xe trống sáng đèn, cho nên nghĩ rằng trên xe không có người."

"Không sao cả." Quỷ họa bì lạnh lùng nói, "Mua một tặng một, không thiệt."

Sở Dư che mặt, cảm thấy con yêu quái mới lên xe là một tên ngốc, nếu thật sự có bạch cốt tinh ban đêm lái taxi, còn có thể lộ ra bản thể sao? Trong thành phố khắp nơi đều là camera giám sát, ngày mai các phương tiện thông tin đại chúng đều xuất hiện tin "Chấn động, bạch cốt tinh lái xe taxi kiếm tiền" rồi.

"Đây là lần đầu tôi gọi xe taxi đấy." Phù Ly nhìn đèn đường bên ngoài bị màn mưa bao phủ, "Rất thú vị".

Mưa càng ngày càng to, khi xe taxi vượt đèn đỏ, Phù Ly nhú màu nói: "Có một câu nói rất hay, đứng đợi ba phút, không vội một giây, vượt đèn đỏ là hành vi rất nguy hiểm."

"Không sao, lát nữa tôi sẽ còn làm việc nguy hiểm hơn cơ." Quỷ họa bì đã rất lâu rồi chưa gặp con yêu quái nào ngu đến vậy, giễu

cột nó, "Đi nhanh một chút mới có thể nhanh chóng đưa cậu về nhà."

"Nhưng mà tôi chưa nói cho anh địa chỉ, anh làm sao biết tôi ở đâu?"

Đồ ngu, bởi vì hắn ta muốn làm thịt cậu đó! Nội tâm Sở Dư gào thét, nhưng khi Phù Ly lên xe, không biết quỷ họa bì đã làm thuật pháp tà môn gì mà bây giờ cậu không thể mở miệng nói chuyện.

Xe lao đi vùn vụt như một mũi tên, rất nhanh đã đến nội thành, dừng lại tại một công trình bỏ hoang. Quỷ họa bì không mở cửa xe ra, hắn quay đầu nhìn Sở Dư, xương bàn tay biến thành sắc nhọn, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Người anh em."

Một bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng túm lấy xương tay hắn: "Tôi nhìn thấy vị hành khách ngồi sau, công đức đầy thân, lại còn có linh tính, là yêu tu theo con đường chính đạo, động thủ có phải là hơi quá đáng?"

"Bởi vì ông đây theo con đường tà đạo", quỷ họa bì cười lạnh, "Người đừng gấp, đợi lát nữa ta ăn nội đan của con cá này, kế tiếp sẽ đến lượt người."

"Yêu giới chúng ta có quy định, không ăn những động vật đã có linh tính, ngoại trừ những kẻ làm điều ác." Phù Ly không nghĩ rằng lần đầu tiên cậu đi xe taxi lại gặp vụ án giết yêu này. Cậu chẳng qua chỉ ngủ một giấc tỉnh lại, sau khi xem "Thời sự" mới phát hiện thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều, liền muốn ra bên ngoài trải

nghiệm một chút cuộc sống của con người, nhưng sao lại toàn gặp những việc giết người, giết yêu thế này?

Chẳng trách trước đây những danh sĩ, thi nhân đều muốn về quê quy ẩn, thì ra ở nhân gian những chuyện thế này quá nhiều rồi.

"Cút ra!" Quỷ họa bì lười cùng Phù Ly phỉ lờ, trở tay muốn đoạt đi tính mạng Sở Dư, đầu ngón tay đột bay lên tốc độ nhanh như chớp đã gần đến đầu Sở Dư.

Cạch cạch.

Khi Sở Dư cảm thấy mình chết chắc rồi, những ngón tay trước đầu Sở Dư đều bị bẻ gãy, hóa thành từng khúc từng khúc rơi xuống đất.

"Tìm chết!" Quỷ họa bì tức giận, cánh tay bị đứt đoạn mọc trở lại, hấn không quan tâm Sở Dư, bay người đụng vào cửa kính chắn gió, xoay lại tấn công Phù Ly.

Trong mắt Phù Ly, tên bạch cốt tinh này động tác chậm như rùa, pháp lực cũng thuộc dạng vô cùng yếu kém, chim sẻ tinh sống ở động phủ của cậu ngày trước còn có tiền đồ hơn. Thoải mái nắm lấy cốt đao mà bạch cốt tinh đâm tới, bay lên ra đòn, bộ xương khô của bạch cốt tinh chóc lát phân tán ra bốn phía hóa thành một đống xương vỡ.

Sở Dư phía sau nắm chặt cổ mình, con mắt to như chuông đồng.

Phù Ly lau nước mưa trên mặt, nhìn kính chắn gió đằng sau đã vỡ vụn, đành mở cửa xe sau, cùng Sở Dư ngồi cùng một chỗ.

Thấy Phù Ly ngồi qua đây, Sở Dư sợ tới mức run lên, mông xê dịch về phía cửa xe.

Ba vị Tam Thanh trên cao, cậu chỉ là một con cá âm dương trong một miếu đạo quán nghìn năm hóa thành hình người, tuy có khả năng phân biệt khí và hình, nhưng chỉ dựa vào chút bản lĩnh nhỏ nhoi này, ngay cả việc share hình ảnh bản thể của mình để đổi vận còn không làm được.

Mưa càng ngày càng lớn, nước mưa từ ghế đằng trước chảy vào phía sau, nhanh chóng làm ướt ghế ngồi.

"Cậu có bạn bè thân thích gì không? Có cần tôi giúp cậu phát thiên lý truyền âm, bảo bọn họ tới đón cậu?" Phù Ly thấy con cá này bị dọa không nhẹ, vô cùng nhiệt tình đề nghị muốn giúp đỡ.

Sở Dư lắc đầu, chỉ chỉ cổ họng mình.

"Cậu bị trúng thuật cấm ngôn?" Phù Ly lúc này mới phát hiện Sở Dư không thể nói chuyện, rốt cuộc con cá này tu vi thấp đến mức nào, loại thuật pháp đơn giản này cũng có hiệu quả với cậu ta?

Giải bỏ thuật cấm ngôn trên người Sở Dư, Phù Ly nói: "Được rồi, nói cho tôi biết địa chỉ và tên của người nhà cậu, tôi giúp cậu truyền tin."

"Không, không cần đâu." Sở Dư rút cổ, cẩn thận lấy điện thoại ra, còn len len nhìn Phù Ly, thấy cậu không phản đối động tác của mình mới gọi điện cho lão đại.

Gọi xong điện thoại, Sở Dư càng ngày càng cảm thấy Phù Ly có chút quen mắt, cẩn thận suy nghĩ, đây không phải là con tiểu yêu nhặt vỏ chai nước ở trước cửa bệnh viện sao? Lúc đó cậu còn cảm

thấy đồng cảm với người ta khi phải sống những ngày tháng khó khăn, hiện tại nghĩ tới thật hổ thẹn, cậu sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Ngó đầu ra nhìn đồng xương trắng gần như đã vỡ vụn bên ngoài, Sở Dư nói với Phù Ly: "Cảm ơn tiền bối đã cứu mạng, con quỷ họa bì này thủ đoạn vô cùng ác độc, hơn nữa còn quỷ kế đa đoan, nếu như không có tiền bối, hôm nay vẫn bối phải mất mạng ở đây rồi."

"Quỷ họa bì?" Phù Ly ngạc nhiên, "Thì ra là quỷ tu, tôi còn tưởng là bạch cốt tinh."

"Sở Dư gượng cười: "Quỷ họa bì thông thường chỉ có thể mượn da thịt của con người mới có thể đi lại được, con quỷ họa bì này tu vi cao thâm, đã có thể tự biến ra bộ xương, cho dù không có da thịt máu của con người chống đỡ, vẫn có thể đi lại được."

"Chỉ dựa vào bộ xương nát đó mà dám đi lại tại nhân gian?" Phù Ly hoài nghi bản thân, hoặc có lẽ hoài nghi mấy từ "tu vi cao thâm".

"Tiền bối tu vi cao thâm như vậy, tại sao..." Sở Dư muốn hỏi, tại sao Phù Ly lại nghèo túng như vậy, nhưng cậu lại sợ làm đối phương tức giận, sau đó chững cho cậu một nhát, cho nên cậu vô cùng uyển chuyển nói: "Tại sao mức sống lại thấp như thế?"

Lại nghe thấy bốn từ "Tu vi cao thâm" một lần nữa, Phù Ly không một chút cảm thấy mình đang được nịnh hót, cậu tùy ý trả lời: "Từ lúc sinh ra, tôi luôn sống trong núi nhỏ, thỉnh thoảng nghe thấy các yêu quái khác nhắc về câu chuyện của yêu vương, nhưng vì tu vi thấp kém nên chưa từng đi ra khỏi núi. Bình thường không tu luyện thì ngủ, nhiều năm trước xảy ra chút chuyện, động phủ cũng không

còn, tôi không dám đi giành địa bàn của các đại yêu khác, liền tìm một vùng rừng hoang núi sâu để ngủ."

"Anh ngủ đến khi nào mới tỉnh?" Sở Dư cảm thấy con yêu quái này sống quá nhàm chán.

"Ba năm trước." Phù Ly vẫn chưa thích ứng hoàn toàn với xã hội mới này, "Tôi lẻn trộm vào nhà của con người xem qua "Thời sự" mới biết rằng xã hội bên ngoài đã không còn như cũ nữa rồi."

Sở Dư:...

Xem "Thời sự" xong liền muốn lăn lộn ngoài xã hội, lá gan của tên này phải là cho các yêu tu khác cảm thấy nhục nhã.

"Anh sống được bao nhiêu năm rồi, trong tay chắc hẳn phải có rất nhiều thứ đồ tốt, có thể bán đi lấy tiền." Sở Dư nói, như thế cũng không cần phải nhặt chai phế liệu bán nữa.

"Không được, như vậy làm sao có thể hưởng thụ cảm giác có thành tựu khi hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp." Phù Ly lắc đầu, "Huống hồ những thứ đồ của tôi đều không đáng tiền."

Sở Dư:....

Một con yêu quái còn coi trọng tay trắng xây dựng sự nghiệp cái gì, anh ta không có bệnh đấy chứ?

Nửa tiếng sau, nước trong xe đã ngập đến mu bàn chân, Phù Ly cuộn tròn người tại chỗ, có chút nghi ngờ hỏi: "Anh chắc bạn của anh sẽ tới đón anh chứ?"

Nếu biết trước lâu như vậy người còn không có tới, cậu sẽ không ngồi ngốc ở đây đợi rồi, không phải chỉ nổi lên chút ý muốn đi nhờ xe thôi, sao lại khó như vậy?

Sở Dư nhìn ra ngoài cửa xe: "Có lẽ là sẽ đến?"

Đang nói thì xuất hiện một người đàn ông mặc sơ mi đen đi đến trước đầu xe, nhìn hai người qua cửa kính chắn gió vỡ nát.

"Lão đại!" Sở Dư nhìn thấy Trang Khanh xuất hiện, lưng thẳng lên, cổ cũng không rụt nữa, cũng không sợ mưa bên ngoài làm ướt quần áo, kéo cửa xe chạy ra, "Lão đại, ngại quá, nửa đêm rồi còn gọi anh ra đây."

Trang Khanh nhìn cậu ta, lui về sau một bước, lo lắng nước mưa trên người cậu bắn vào người mình: "Tiền xăng xe một trăm năm mươi nguyên."

Sở Dư: "Được...."

Trang Khanh nhìn Phù Ly ngồi trong xe, hỏi Sở Dư: "Cậu ta cứu cậu?"

Sở Dư xấu hổ gật đầu.

"Tôi cảm thấy cậu ta còn thích hợp làm trợ thủ của tôi hơn."

"Vậy em thì sao?" Sở Dư hỏi.

"Cậu có thể đi nhặt chai phế liệu." Trang Khanh bước đến bên cửa xe, cách cửa kính xe nói với Phù Ly, "Cậu Phù, không ngờ rằng nhanh như thế lại gặp cậu rồi."

Phù Ly he hé mở cửa xe, nói với Trang Khanh: "Làm phiền anh xích cái ô ra một chút."

Trang Khanh không hiểu ý cậu ta, nhưng mà cũng khế dời ô ra một chút.

Phù Ly nhân cơ hội chui ra khỏi xe, trốn vào ô của Trang Khanh, nước mưa trên người dính vài giọt lên tay áo Trang Khanh. Trang Khanh cúi đầu nhìn vài giọt nước mưa trên chiếc áo hàng hiệu của mình, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Sở Dư quay đầu, giả vờ như không nhìn thấy gì.

"Đi thôi." Thanh âm Trang Khanh lạnh như băng.

Ba người đi vài bước, Trang Khanh dừng lại, quay đầu nhìn chiếc xe taxi hồng cùng với đồng xương vụn, ngẩng đầu nhìn lên trời, đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, hai tia sét đánh xuống, cả xe và đồng xương đều tan thành tro bụi, những hoa cỏ bên cạnh không bị ảnh hưởng chút gì.

"Phù Ly khen ngợi nói: "Tu vi của anh Trang thật cao thâm."

"Không bì kịp mức độ phản phác quy chân của cậu Phù."

Cánh tay Phù Ly không cẩn thận khua qua, trên tay áo Trang Khanh nhiều thêm vài vệt nước. Chân mày anh khẽ động, "Cậu Phù có mang quần áo đến tiệm giặt khô hay không?"

"Không có, quần áo của tôi rất rẻ." Phù Ly chỉ chiếc áo sơ mi trên người mình, "Cái áo này chỉ ba mươi đồng, không cần giặt."

"Bộ sơ mi này của tôi tiền giặt khô là sáu tám đồng." Trang Khanh mặt không đổi sắc nói.

"Hả?" Phù Ly chớp đôi mắt to, một lúc sau mới hiểu ra, "Anh Trang, anh thật giàu có."

Trang Khanh không để ý cậu, mở cửa xe ngồi vào trong, Phù Ly đi theo ngồi vào ghế sau. Cậu ngẩng đầu, nhìn trần xe có mấy miếng kim cương cắt gọt rất đẹp, dưới ánh sáng đèn đường, phát ra ánh sáng mê người.

Phù Ly vươn đầu ngón tay, muốn chạm một chút, chỉ một chút thôi.

Nhưng tay còn chưa kịp chạm đến cậu đã nhìn thấy Trang Khanh quay đầu nhìn mình, sắc mặt nghiêm túc.

Sở thích của người có tiền thật kỳ lạ, lại có thể khoe giàu bằng cách nạm kim cương trong xe.

Tác giả có lời muốn nói: Sở Dư: "Tôi không muốn đi nhặt chai phế liệu."

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 14

Trong xe vô cùng an tĩnh, Sở Dư nép vào một góc không dám nói chuyện, suốt quãng đường Trang Khanh chỉ tập trung lái xe, dường như không có ý muốn nói chuyện.

Đến cột đèn giao thông, Trang Khanh dừng xe, đột ngột mở miệng nói: "Phù Ly tiên sinh tu vi cao thâm như vậy, có muốn đổi một công việc khác không?"

Phù Ly gật đầu: "Đợi khi tôi tự học lấy được tám bằng đại học sẽ đi thi công chức."

Trang Khanh không rõ tại sao con yêu quái đã sống cả nghìn năm rồi lại đột nhiên xuất hiện trên thế gian, hơn nữa lại còn làm công việc như bảo vệ. Về phần đối phương nói muốn thi công chức, anh không hề tin tưởng.

"Ân nhân, tu vi anh cao như vậy, làm công chức làm gì." Sở Dư nhỏ giọng nói, "Ban quản lý chúng tôi năm năm tuyển người mới một lần, năm nay vừa đúng lúc tuyển người, không bằng anh đến sở chúng tôi sát hạch, chỗ chúng tôi đãi ngộ không tồi, phúc lợi cũng tốt, làm trên mười năm nhà nước còn cấp cho một căn phòng."

"Đi làm ở chỗ các anh có tính là công chức không?" Phù Ly hỏi.

"Có, có... coi như là công chức của tu chân giới đi, chúng tôi vẫn chịu sự quản lý của nhà nước mà." Sở Dư cảm thấy ân nhân cứu

mệnh của mình lợi hại như thế, đi làm bảo vệ ở khách sạn thật tiếc, cho nên gắng sức thuyết phục cậu đổi công tác, "Anh ở hệ thống công chức loài người còn phải che giấu năng lực, còn phải dùng phép thuật làm cho mình già đi, đâu giống ban quản lý tu chân giới chúng tôi, anh đóng cửa văn phòng, cho dù có biến về nguyên hình cũng không sao hết. Nhưng mà không biết nguyên hình của ân nhân lớn cỡ nào, nếu quá lớn thì văn phòng chúng tôi không đủ chỗ cho anh biến hình đâu."

Cảm thấy biểu tình của Phù Ly có chút biến đổi, Sở Dư ý thức được những lời mình nói có hơi quá rồi, trước mặt của yêu tu bàn luận về nguyên hình của người khác, cũng giống như việc nhân loại bàn luận về số đo ba vòng của người khác vậy, thuộc về phạm vi không lịch sự, cậu vội nói: "Ân nhân, văn bối lỡ lời rồi."

"Không sao." Phù Ly lắc đầu, "Nguyên hình của tôi rất bình thường."

Phù Ly cười gượng, không tiếp tục nói nữa, không khí trong xe lại một lần nữa trở nên gượng gạo.

Cần gạt nước nhẹ nhàng gạt đi những giọt mưa trên kính chắn gió, Trang Khanh liếc nhìn vạch xăng, xụ mặt tiếp tục lái xe về trước, khi về đến căn phòng thuê cũ nát của Phù Ly, Trang Khanh vẻ mặt lạnh lùng nói: "Đến rồi."

"Làm phiền tu sĩ Trang rồi." Phù Ly nhớ tới cây ô của mình đã tan thành tro bụi cũng chiếc xe taxi kia rồi, chỉ đành nhổ một cọng tóc, biến thành cái ô mở ra, ngăn chặn những giọt mưa đang rơi xuống.

"Ân nhân." Sở Dư nhét vào tay Phù Ly một tờ giấy, "Đây là phiếu đăng ký ứng tuyển của chúng tôi, anh nhất định phải đến nhé!"

"Đi làm ở chỗ các cậu, khi đi thi công chức có được hưởng chính sách không?" Vì muốn thi đỗ công chức, Phù Ly đã làm rất nhiều bài tập, thậm chí còn nhớ rõ cả chính sách cộng điểm.

Sở Dư ngớ ngàng một lúc, lắc đầu nói: "Không có."

"Ồ." Phù Ly tiện tay nhét tờ phiếu vào túi áo, "Đi đường cẩn thận, tôi vào nhà đây."

Nhìn thấy bóng dáng Phù Ly đi xa dần, Sở Dư bất giác cảm thấy, bóng dáng này vô cùng to lớn, vô cùng vĩ đại, tràn đầy lực lượng thần bí, có cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

"Đừng nhìn nữa, con yêu tu dựa vào thiên cơ mà hóa hình thể này cho dù cậu có tu hành năm nghìn năm cũng không thể nhìn ra nguyên hình của cậu ta." Trang Khanh nhìn ngỗ nhỏ cũ kỹ, còn có căn phòng thuê vừa vỡ vừa nát ở cuối ngõ, "Không phải chỉ cậu, cả Lý Cẩm cũng không thể nhận ra."

"Chút tu vi cởn cởn của Lý Cẩm làm sao có thể so được với em." Sở Dư kháng nghị nói, "Anh ta chẳng qua lúc còn trẻ ở tại hồ hoa sen trong ngôi miếu mấy năm, không được bao lâu thì ngôi miếu bị hủy, còn mặt dày nói bản thân là do nghe âm thanh của Phật mà hóa hình, còn không biết xấu hổ đăng ảnh nguyên hình của mình lên mạng, nói cái gì mà chia sẻ có vận may, lừa gạt sự tin tưởng của con người. Em đã gặp rất nhiều con cá nhưng chưa từng gặp qua con yêu quái không biết xấu hổ như thế."

Nghe Sở Dư vui dập Lý Cẩm, Trang Khanh quay đầu xe, gia tăng tốc độ: "Cho nên tôi mới chọn cậu làm trợ thủ."

"Em biết ngay lão đại có ánh mắt nhìn yêu mà." Sở Dư ngay lập tức nịnh nọt Trang Khanh, thuận tiện vùi dập đối thủ cạnh tranh một chút. Ghen ghét lẫn nhau, cậu là con cá đạo gia thuần chủng, không quen nhìn con cá dối trá đem phật pháp gia đánh bóng bản thân.

"Sao cậu lại gặp Phù Ly giữa đường vậy?" Cho dù Sở Dư đã nói một đồng lời nịnh nọt, nhưng Trang Khanh không chút động lòng, hỏi về chuyện vừa mới xảy ra.

Sở Dư biết mình không tránh khỏi bị mắng, chỉ đành ngoan ngoãn kể lại những chuyện vừa xảy ra.

"Cậu tu hành nghìn năm, ngay cả một con quỷ họa bì tu hành hai trăm năm cũng không đánh lại được." Trang Khanh mặt không đổi sắc nói, "Quán chủ Trường An quán có xấu hổ không khi nhắc tới cậu là con cá tới từ chỗ bọn họ?"

Sở Dư cảm thấy đầu gối mình có chút đau: "Lão đại, em, em chẳng qua là không am hiểu thuật pháp công kích mà thôi."

"Ừ, cậu cũng chỉ trùng hợp không am hiểu phòng ngự với chạy trốn mà thôi."

Sở Dư cảm thấy đầu gối mình sắp vỡ rồi, vỡ tan cùng với lòng tự tôn mạnh mẽ của cậu.

"Tư liệu gia nhập nhân giới của Phù Ly xử lý khi nào?" Trang Khanh lái xe vào khu nhà Sở Dư ở, câu đầu tiên nói sau khi tắt máy lại là hỏi cái này.

Sở Dư móc di động làm việc, tại hệ thống quản lý của tu chân giới tìm được tư liệu đăng kí hộ tịch của Phù Ly, bên trên hiển thị nơi

ở trước đây của cậu là một ngọn núi vô danh cách đây khá xa, thời gian nhập tịch là tháng trước, tuổi tác đăng ký là bốn nghìn tuổi.

"Lịch sử quốc gia chúng ta ghi chép lại cũng chỉ năm nghìn năm, ân nhân sống bốn nghìn năm, thật là giỏi." Mang tư liệu hộ tịch của Phù Ly cho Trang Khanh đọc một lần, Sở Dư vô cùng sùng bái nói, "Chẳng trách tu vi của anh ta cao như vậy, tính theo tuổi tác, đã có thể xin tiền trợ cấp ở sở chúng ta rồi."

Ban quản lý tu chân có một loại phúc lợi đặc biệt, đối tượng là những người tu chân đã vượt qua hai nghìn tuổi, chỉ cần những người tu hành này có tu vi vượt qua hai nghìn năm, lại có hộ tịch ở tu chân giới là có thể lĩnh một nghìn tiền trợ cấp một tháng. Nếu như những yêu quái này có văn vật, sách cổ quyền tặng, quốc gia còn có thể phát tiền thưởng.

"Trời, em quên nói điều này cho tiền bồi rồi!" Sở dư vỗ đùi, vô cùng tiếc nuối.

Thời gian đăng kí là một tháng trước, nhưng tuổi đã là bốn nghìn....

Trang Khanh nhớ lại mấy tiếng trước, Âm Sai trưởng của mình giới nói chuyện cùng Phù Ly, có thể khẳng định một điều, hai người họ đã từng gặp qua.

"Lão đại, anh cố gắng phấn đấu, qua một trăm năm nữa là có thể xin phần trợ cấp đặc biệt này rồi." Sở Dư cười hề hề thay Trang Khanh tính toán thời gian nhận tiền bồi trợ.

"Thay tôi tính cái này không bằng tự bản thân chăm chỉ tu luyện." Trang Khanh lấy ra một viên tụ linh đan ném cho Sở Dư, xụ mặt nói,

"Nhớ trả tiền xăng xe cho tôi."

"Một trăm năm mươi đồng, em nhớ rõ mà." Sở Dư cầm tụ linh đan, cười tít cả mắt.

"Không phải một trăm năm mươi mà là ba trăm."

"Tại sao?" Sở Dư không hiểu, sao lại tăng giá rồi.

"Đây là giá cho hai người." Trang Khanh chỉ cửa xe, "Cậu có thể xuống xe rồi."

Sở Dư:....

Mưa to cả một đêm, xóa sạch đi cái nóng bức của mùa hè. Buổi trưa ngày hôm sau Phù Ly đến khách sạn đi làm, không còn nghe thấy cô lễ tân than vãn bên ngoài quá nóng, thiếu chút nữa làm hỏng lớp trang điểm của các cô.

Thay đổi quần áo bảo vệ đi ra, Phù Ly phát hiện có khách nữ đang lén chụp ảnh cậu, tuy nhiên cậu không để ý mấy việc này.

Buổi trưa người đến khách sạn ăn cơm tương đối đông, Phù Ly cùng đồng nghiệp lúc nào cũng phải chú ý tình hình trị an bên trong. Nếu như có người uống say làm loạn, hay xảy ra cãi vã, bảo vệ bọn họ phải phụ trách can ngăn song phương. Chẳng qua có thể do nơi đây là nơi cao cấp, khách hàng tương đối biết kiềm chế, Phù Ly đến đây làm việc nửa tháng vẫn chưa gặp sự kiện đánh lộn bao giờ.

Đình Đình tham gia xong hôn lễ của đồng nghiệp, cùng bạn bè đi ra khỏi phòng ăn, phát hiện người bảo vệ đứng thẳng ngoài cửa có vẻ quen mắt, cô lại gần nhìn, nhất thời kích động kêu lên: "Anh đẹp trai!"

Bạn của cô xấu hổ kéo cô lại: "Đình Đình, tớ biến đây là một anh đẹp trai, cậu kiểm chế chút đi."

"Không phải." Đình Đình gấp rồi, cũng không quan tâm người khác nhìn cô thế nào, "Cậu còn nhớ lần trước tớ bị quấy rối được người giúp đỡ không? Người giúp tớ chính là anh ấy."

"Cậu đang nói anh đẹp trai tự xưng là Lôi Phong hả? người bạn ngạc nhiên nhìn người bảo vệ đứng ngoài cửa, chân dài, eo thon, tướng mạo tuấn tú, bộ đồ bảo vệ cũng bị anh ta biến thành bộ đồ cao cấp có khí chất. Bài post tìm người của Đình Đình được share gần mười nghìn lượt, vô số người hỏi anh đẹp trai này là ai, bài post weibo đó còn lên hot search, nhưng không có người liên hệ Đình Đình.

Đột nhiên thấy một cô gái loài người đỏ mặt chạy tới trước mặt mình, Phù Ly cùng cô gái bốn mắt nhìn nhau, lùi về sau một bước: "Cho hỏi, cô có cần tôi giúp gì không?"

"Anh đẹp trai, cuối cùng cũng tìm được anh rồi!" Đình Đình kích động viên mắt đều đỏ lên rồi, buổi tối hôm nếu không có anh đẹp trai tự xưng là Lôi Phong này, không biết cô sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên trong lòng cô vẫn luôn cảm kích người nọ.

Người qua đường đều liếc mắt nhìn, thấy người bảo vệ mặt mũi sáng sủa, cô gái trẻ thì ngọt ngào dễ thương, không kìm được tưởng tượng một câu chuyện ân oán tình thù.

"Cô là?" Phù Ly có chút không hiểu, cô gái loài người này nhận sai người rồi chắc?

"Nửa tháng trước, trước cửa quán ăn trong ngõ Ngõ Đồng, anh giúp tôi đánh mấy tên lưu manh, anh còn nhớ không?" Đình Đình lấy di động ra, chỉ vào weibo của mình, "Khoảng thời gian này tôi luôn tìm anh, còn nhờ cảnh sát giúp đỡ, tiếc là vẫn chưa tìm thấy."

Phù Ly nghĩ ngợi hồi lâu, mới nhớ ra được sự việc đó: "Cô là một trong những cô gái đó?"

"Vâng." Đình Đình kích động gật đầu, "Rất xin lỗi, chưa được sự đồng ý của anh đã đăng hình lên weibo, bởi vì tôi thực sự muốn tìm anh, nếu như mang đến phiền phức cho anh, tôi vô cùng xin lỗi."

Phù Ly lắc đầu: "Không sao."

Bởi vì căn bản cậu không biết weibo là cái gì.

Đứng trước mặt Phù Ly, Đình Đình xóa bài weibo tìm người, đăng một bài mới.

Đình Đình Ngọc Lập: Cảm ơn mọi người, tôi đã tìm được ân nhân cứu mạng rồi.

Đình Đình muốn đưa tiền cảm ơn cho Phù Ly, nhưng Phù Ly cảm thấy mình là một con yêu quái có khí tiết, ra tay giải quyết chuyện nhỏ ấy không cần tiền của cô gái trẻ loài người này, hai người cứ đẩy tới đẩy lui.

"Thật sự không cần đâu..."

"Nhân viên của khách sạn chúng ta trong thời gian làm việc không được yêu đương."

Phù Ly quay đầu, một người đàn ông mặc tây trang đứng tại cửa, hai tay nhét túi quần, trông có chút cà lơ phất phơ. Đằng sau người đàn ông còn có mấy người, Trang Khanh đứng phía trước mấy người đó.

Tác giả có lời muốn nói: Phù Lão Ly đã có thể lĩnh tiền trợ cấp đặc biệt.~~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 15

“Không cần hiểu nhầm, tôi và anh đây không phải là người yêu.”
Đình Đình sợ mang phiền phức tới cho Phù Ly, nên mang mọi chuyện từ đầu đến cuối nói sơ qua một lần, còn nhấn mạnh Phù Ly giúp người làm vui chứ không công cần báo đáp.

“Thì ra là thế.” Nụ cười trên mặt người đàn ông đứng đắn trở lại,
“Chào cô, tôi là ông chủ của khách sạn này, nhân viên trong công ty chúng tôi có hành động cao thượng như vậy, chúng tôi nhất định sẽ khen thưởng.”

Đình Đình biết lúc này nếu như cô vẫn kiên trì đưa tiền ngược lại lại làm ảnh hưởng không tốt tới Phù Ly, cô lại khen Phù Ly thêm vài câu nữa trước mặt người đàn ông mặc Tây trang, mới lưu luyến không rời mà rời đi.

Những nhân viên bên cạnh nhìn thấy một màn này, vừa ngưỡng mộ vừa nể phục, ngưỡng mộ Phù Ly có thể nở mày nở mặt trước mặt ông chủ, bội phục cậu ấy dũng cảm đứng lên giúp cô gái xử lý bọn lưu manh. Những đồng nghiệp trước đây không vừa mắt Phù Ly, giờ đây nhìn cậu thuận mắt thêm vài phần, thì ra thân hình cậu tuy giống mấy tên ẻo lả nhưng làm việc thật ra đáng đàn ông.

“VẬY CẬU,” Vương Hàn chỉ Phù Ly, “Cậu đi theo tôi vào văn phòng, tôi muốn biết sự việc đã xảy ra một cách rõ ràng.”

“Chào tổng giám đốc Vương.” Đội trưởng đội bảo vệ thấy Phù Ly không phản ứng, lo lắng cậu đắc tội ông chủ, vội vàng cười nói, “Cậu ấy tên là Phù Ly, là nhân viên mới tới, nhưng làm việc rất cẩn thận. Phù Ly, đây là tổng giám đốc Vương, là ông chủ của khách sạn chúng ta.”

“Chào tổng giám đốc Vương.” Phù Ly nhìn Vương Hàn, thì ra đây là cháu trai của Vương Thúy Hoa, tu vi không cao nhưng mệnh lại rất tốt.

“Xin chào, xin chào.” Vương Hàn cười ha ha mang Phù Ly tới phòng làm việc của mình, sau khi đóng cửa, anh kính cẩn mời Trang Khanh ngồi lên ghế của khách quý, đối diện với tất cả của người trong ban quản lý, anh đều vô cùng khách khí.

Mấy người ở ban quản lý này, phần lớn Phù Ly đều đã gặp qua, duy chỉ có người đàn ông mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn là lần đầu tiên cậu nhìn thấy. Bản thân là bảo vệ khách sạn, cậu ngồi xuống một góc, vô cùng có đạo đức nghề nghiệp mà không nói chuyện.

“Anh Trang, hôm nay anh có ý đến đây, là ...” Vương Hàn cẩn thận hồi tưởng lại mấy chuyện gần đây mình làm, dường như không có chuyện gì có thể khiến cho lão đại ban quản lý đích thân tới đây tìm. Khách sạn này của anh không thuộc sự quản lý của ban quản lý việc làm yêu giới, nhân viên trong công ty trừ Phù Ly là yêu quái, tất cả những người khác đều là nhân loại bình thường. Phù Ly này là do bà của anh gọi tới, anh mới sắp xếp cho cậu ta một công việc, nhưng vẫn tuân theo nguyên tắc của ban quản lý việc làm yêu giới, phát lương cho cậu ta đúng theo tiêu chuẩn, hình như không có chỗ nào làm sai mà?

“Không có gì, nghe nói chỗ này của Vương tổng đồ ăn rất ngon, mấy người chúng ta tới đây ăn một bữa.” Lão Hoàng cười nói, “Chúng tôi đúng lúc nhớ đến ông chủ của khách sạn này là Vương tổng, nên muốn gọi cậu cùng ăn bữa cơm, đều là đồng nghiệp ở tu chân giới, đi ăn chung cho có tình cảm.”

“Mọi người khách khí rồi.” Vương Hàn thấy bộ dáng cười híp mắt của Lão Hoàng, càng thêm lo lắng. Cả tu chân giới ai chẳng biết Hoàng Xán rất giỏi lừa gạt lòng người, nói sống thành chết, nói chết thành thăng thiên.

“Đâu có, đâu có.” Lão Hoàng quay đầu nhìn Phù Ly, mặt mày vui vẻ, “Đây là cậu Phù đã hai lần cứu đồng nghiệp ở ban quản lý chúng tôi phải không, hân hạnh gặp mặt.”

Phù Ly ngồi trong góc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười vô cùng sáng lạn của Lão Hoàng, giật mình nói: “Mọi người đến đưa tiền cảm ơn cho tôi hả?”

“Ha Ha.” Lão Hoàng cười gượng, “Cậu Phù Ly tu vi cao thâm, trước mặt cậu nhắc tới điều này có phải là hơi tầm thường.”

“Không sao, tôi không để ý mấy cái này.” Phù Ly xua tay, “Huống hồ tu vi của tôi chỉ thuộc dạng bình thường, không xứng với hai từ cao thâm.”

Sở Dư ngồi bên cạnh Lão Hoàng rụt rụt cái cổ, tối hôm qua suýt chút nữa bị quỷ họa bì hại chết, đã không nhận biết được hai từ “bình thường” này nữa.

“Cậu Phù,” Trang Khanh ngăn chặn ánh mắt của Phù Ly, “Hôm nay tôi tới đây là có chuyện muốn nhờ.”

Vương Hàn ngồi cạnh nghe thấy liền giật mình, cái người tên Phù Ly tới khách sạn của anh làm bảo vệ rồi cuộc có bản lĩnh gì, lại có thể khiến cho Trang Khanh dùng từ “nhờ”, lẽ nào anh đã tuyển một nhân vật tai to mặt lớn vào khách sạn làm bảo vệ.

Nhất thời, anh không biết mình nên tự đắc hay là sợ hãi.

“Anh Trang mời ngồi.” Phù Ly tuy không thích những loài động vật trơn nhẵn, chẳng qua nhìn thấy công đức dày đặc trên người Trang Khanh, cùng với ý chí nỗ lực vươn lên, cảm thấy không có quá nhiều thành kiến với anh.

“Được biết cậu Phù đây là yêu quái tu vi mấy nghìn năm, cho nên muốn cậu Phù giải đáp cho tôi một chút thắc mắc.” Về mặt Trang Khanh trở nên nghiêm túc, bản thân là kim long mang vận mệnh đất nước, tuy đối với “yêu hoàng” trong miệng Chu Yếm không coi ra gì nhưng nội tâm vẫn tiềm ẩn chút cảnh giác.

Lúc anh sinh ra, yêu giới đã dần suy thoái. Cùng với sự tiến bộ khoa học kỹ thuật của con người, con người càng ngày càng tôn trọng tự do và sáng tạo, đối với những chuyện quỷ thần không còn nhiều người kính sợ. Ban quản lý hiện tại, tiêu chí chính là tu chân giới cùng nhân loại hòa hợp, nếu như yêu hoàng xuất hiện làm loạn, không chỉ phá vỡ sự cân bằng thậm chí còn có thể mang tới tai họa lớn.

Chúng sinh vô tội, không đáng nhận kiếp nạn này.

“Anh Trang mời nói.” Thấy Trang Khanh nghiêm túc như vậy, Phù Ly cũng ngồi thẳng người dậy.

“Cậu Phù đã từng nghe qua truyền thuyết về yêu hoàng?”

“Yêu hoàng?” Phù Ly cẩn thận quan sát sắc mặt Trang Khanh, sau khi xác định anh không phải đang đùa, mới nói, “Anh nói về yêu hoàng trong những câu chuyện ở nhân gian?”

Trang Khanh không nói gì.

“Những cái đó có lẽ đều do con người sáng tạo ra cho vui thôi.” Phù Ly nỗ lực nhớ lại những kiến thức ít ỏi của mình, “Đỉnh núi mà tôi từng ở tương đối lệch, đại vương trong núi tên là Cương Liệt, tính cách vô cùng rộng lượng. Nghe ông ta từng nói, các yêu vương đều có lãnh địa riêng của mình, có đôi khi vì tranh đoạt tể phẩm của nhân loại mà nảy sinh mâu thuẫn, nhưng chưa từng nghe nói đến tên của yêu hoàng.”

“Không giấu gì cậu Phù, tôi cũng chưa từng nghe qua tên húy của yêu hoàng.” Lão Hoàng thở dài nói, “Nhưng tên Chu Yểm kia vẫn một mực chắc chắn yêu hoàng không lâu nữa sẽ tới nhân gian, gây họa cho sinh linh.”

“Không biết cậu Phù có thể cùng chúng ta tới ban quản lý một chuyến, gặp Chu Yểm.” Trang Khanh bổ sung nói, “Có tiền hỗ trợ.”

Mắt Phù Ly sáng lên mấy phần, cậu quay đầu nhìn Vương Hàn: “Ông chủ, trong lúc đang làm mà xin nghỉ, có bị trừ lương không?”

Ánh mắt cả phòng rơi trên người Vương Hàn.

Hậu bối tu chân giới Vương Hàn quả thật đáng thương, sao có thể chịu nổi bao nhiêu ánh mắt như vậy: “Cậu coi như vì nhân dân phục vụ, không trừ lương, không trừ lương, tháng này còn thưởng thêm tiền cho cậu.”

Phù Ly nhất thời yên tâm, quay lại nhìn Trang Khanh: “VẬY CHÚNG TA ĐI THÔI.”

“Không phải, lão đại, chúng ta không phải đến đây tỰ ...”. Sở DƯ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Người tu hành, đã sớm đoạt tuyệt ham muốn ăn uống, tiến vào tích cốc đại đạo.” Trang Khanh đứng lên, “Đi thôi.”

“Khó có dịp anh Trang đến đây, mong anh nể mặt tôi, để tôi mời anh một bữa.” Vương Hàn nói, “Mong các vị yên tâm, thức ăn đều là thứ tốt từ tu chân giới, hoàn toàn là rau sạch, không dính thuốc trừ sâu và phân bón độc hại.”

Trang Khanh dừng bước, cao lãnh gật đầu: “Nếu anh Vương đã nhiệt tình như thế, vậy Trang miễn đành nhận lấy.”

“Phải rồi, phải rồi, các vị mời đi theo tôi.” Vương Hàn thấy các bồ lão tu chân giới lại nguyện ý ở lại ăn cơm, vô cùng vui vẻ, khuôn mặt thanh tú cười làm xuất hiện vài nếp nhăn.

Phù Ly nhờ vào ban quản lý, cũng đi theo ăn ké một bữa, sau khi ăn xong, Phù Ly nói nhỏ với Sở DƯ đang ngồi gần cậu nhất: “Các cậu như vậy có tính là chiếm lợi của quần chúng không?”

Sở DƯ uống nước ép trái cây thiên nhiên thuần khiết, cười nói: “Như chúng tôi gọi là thịnh tình khó từ chối, không thể làm nhân dân thất vọng.” Cậu ta bỏ ly xuống, “Đúng rồi, ân nhân, có chuyện tôi quên không nói với anh.” Cậu kể về tiền trợ cấp đặc biệt cho Phù Ly, “Thủ tục này xét duyệt rất nhanh, tháng này viết đơn xong, tháng sau đã bắt đầu phát tiền trợ cấp rồi.”

Đây cũng coi như một phương pháp trấn an của quốc gia, tiền không quan trọng, quan trọng chính là để bọn họ nhìn thấy quốc gia tôn trọng bọn họ. Những con yêu quái sống mấy nghìn năm này, đa phần tu vi cao thâm, nếu như bọn họ thân cận con người, một số thời điểm đặc thù cũng chính là chuyện tốt cho cả hai bên.

“Ừ, ừ, lát nữa tôi sẽ đi điện.” Phù Ly vui vẻ hỏi, “Tiền chuyển trực tiếp vào thẻ của tôi hay là phải tới ban quản lý lĩnh?”

“Bây giờ là thời đại thông tin, đâu cần anh đích thân tới,” Sở Dư nói, “Số điện thoại của anh là bao nhiêu, đợi trình đơn được thông qua, em sẽ báo cho anh.”

“Có việc gì thì dùng thiên lý truyền âm cũng được, đâu cần phải dùng mấy thứ như điện thoại?” Phù Ly cảm thấy chức năng của điện thoại cũng tương tự như thiên lý truyền âm.

Sở Dư:.....

“Ân nhân, thiên lý truyền âm.....cũng không phải yêu tu nào cũng biết.” Ví dụ như cậu, không biết cái này.

“Vậy bùa bay đưa tin thì sao?” Phù Ly cảm thấy bản thân mình nên hạ thấp yêu cầu với tu chân giới hiện tại.

Sở Dư tiếp tục lắc đầu.

“Vậy.....dùng vật biến vật?”

Sở Dư vẫn lắc đầu, xấu hổ tới mức không ngẩng nổi đầu.

“Vậy các cậu biết cái gì?”

Sở Dư không có mặt mũi nào mở miệng.

“May mắn bây giờ ít yêu quái, nhân tu cũng đều ôn hòa.” Phù Ly thở dài, “Nếu như đặt ở thời điểm mấy nghìn năm trước, những yêu tu giống như các cậu mà ở tại nhân gian, có lẽ không sống được quá ba tháng.”

“Trước đây anh đã từng tới nhân gian?” Sở Dư cảm thấy không thể tiếp tục đề tài này, còn tiếp tục nữa, cậu sẽ biến về nguyên hình, để đầu bếp chế biến cậu thành đĩa cá sốt cà chua.

“Chưa từng, Cương Liệt đại vương nói nhân giới vô cùng nguy hiểm, những người tu phật, tu đạo coi việc treo cổ yêu tu như nhiệm vụ của mình, tu vi của tôi còn thấp, không dám rời khỏi núi.” Bản thân Phù Ly cũng ngại, “Mấy năm nay xem “Thời sự”, nhìn thấy thế đạo bên ngoài tốt, tôi mới dám ra ngoài xem thử.”

Sở Dư tuyệt vọng nghĩ, rốt cuộc những nhân sĩ tu chân như bọn họ yếu tới mức nào mà lại có thể làm cho yêu tu vốn còn không dám rời núi cũng cảm thấy tu vi của bọn họ không ổn?

Ăn cơm xong, cả đám người quay lại ban quản lý, Trang Khanh trực tiếp dẫn Phù Ly tới nơi nhốt Chu Yếm.

Bị giam giữ nửa tháng nay, sự kiêu ngạo trên người Chu Yếm cũng vơi đi không ít, nhất là sau khi nhìn thấy Trang Khanh, hấn đột nhiên ngoan ngoãn như thỏ.

“Chu Yếm, yêu hoàng trong lời đồn có đáng vẻ thế nào?”

“Nghe nói sau lưng yêu hoàng có hai đôi cánh, toàn thân lông kim giáp, đôi mắt như mặt trời, mũi như thần trâu, chân đạp mây đỏ thẫm, thân to như núi, kêu một tiếng chấn động núi sông.....”

Phù Ly nhỏ giọng nói: “Có thể mọc ra mũi trâu, đáng vẻ còn vô cùng kỳ quái, không phải chỉ có long tộc thôi sao?”

Trang Khanh quay đầu im lặng nhìn cậu.

Phù Ly:.....

Im lặng là câu trả lời tốt nhất.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Long tộc nhà tôi làm sao???

~~~~~

Mới có nửa năm thôi mà đọc lại bản edit thấy chuối quá:))). Mình sẽ cố gắng sửa lại mấy chương trước cho thuần. Quyết định làm lại bộ này.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 16

Dưới bầu không khí quỷ dị, Trang Khanh dời đi tầm mắt của mình trước, anh quay ra nhìn Chu Yếm: "Không phải người đã nói trước giờ chưa nhìn thấy yêu hoàng?"

"Tuy chưa từng nhìn thấy, nhưng lại được nghe về uy danh lẫy lừng của ngài." Chu Yếm tuy không biết yêu hoàng rốt cuộc lợi hại như thế nào, nhưng trước mặt những người đã bắt hấn, hấn hận không thể nói yêu hoàng thành đại yêu quái lên trời xuống đất không gì không làm được, "Yêu hoàng bệ hạ xuất quỷ nhập thần, nếu như biết được các người đối đãi với yêu tộc như thế, khẳng định sẽ thay ta lấy lại công bằng."

"Không thể nói như vậy được", Từ Viện cầm bút viết viết, vẽ vẽ lên quyển sổ, nghe thấy câu này của Chu Yếm, "Chỉ người thì không thể đại biểu tất cả yêu tộc, những yêu tu như chúng ta cũng không ít, nếu như yêu hoàng đứng về phía chúng ta thì sao?"

"Yêu hoàng đại nhân tôn quý như vậy, sao có thể sánh cùng lũ ô hợp các người." Chu Yếm kiêu ngạo cười lạnh, "Các người tự cầu phúc đi, nếu như chọc giận yêu hoàng, biển động núi dời, sơn hà hủy diệt, chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt."

"Vậy yêu hoàng bị ngu hử, không có việc gì lại đi động biển, dời núi, trời đất rộng lớn tự nhiên sẽ có đường, nếu như đại yêu dám làm như vậy, trời xanh có thể bỏ qua sao?" Phù Ly không nể mặt

vạch trần lời nói khoa trương của Chu Yếm, "Chu Yếm đại vương, người cũng sống được mấy nghìn năm rồi, lấy những lời này ra lừa gạt tiểu bối, sao có thể không biết xấu hổ vậy?"

"Lại là người." Chu Yếm nhìn thấy Phù Ly lại tức giận, nếu như không phải vì con yêu quái này, hẳn cũng không bị bắt nhốt tại đây, "Ta nói người trước đây rốt cuộc là sống ở ngọn núi nào, ta chưa từng gặp qua con yêu quái nào thích lo chuyện bao đồng như người."

"Chỉ có giúp đỡ lẫn nhau mới có thể chung sống hòa bình." Phù Ly cũng không quan tâm đến những lời trào phúng của Chu Yếm, quay qua nói với Trang Khanh, "Tôi rất xin lỗi, theo miêu tả của Chu Yếm, tôi chưa từng gặp loại yêu quái nào kỳ dị như vậy, không thể giúp mọi người rồi."

"Anh Phù, cũng không trách anh được." Từ Viện cầm sổ phác họa qua, đây là cô dựa vào những lời miêu tả của Chu Yếm lúc nãy mà phách họa ra hình thể yêu hoàng, sau đó cô phát hiện, ghép những yếu tố này lại với nhau thành một, tương mạo vô cùng kỳ quái, "Tôi nghi ngờ năm đó những lời đồn đại ở yêu giới khi đến tai Chu Yếm đã sớm biến đổi rồi."

Trang Khanh cầm lấy bản phác thảo nhìn một lát rồi nhét cho Phù Ly. Phù Ly cầm lấy nhìn, thân hình như núi, da lông sắc nhọn màu vàng, còn có hai đôi cánh, những thứ này đều rất lung tung, trông cũng quá tùy tiện.

"Lớn lên như thế này, nếu như dùng bản thể đánh nhau, có lẽ cũng không chiếm được nhiều lợi thế." Phù Ly mang bản phác họa lật tới lật lui xem vài lần, "Yêu giới đánh nhau chú trọng nhanh chuẩn, yêu hoàng trong truyền thuyết thân hình to lớn, nhưng bốn

cánh và thân thể lại không cân đối, mặc dù không biết phần đuôi của hắn thể nào, nhưng nếu như thân hình to như núi, vậy độ linh hoạt của đuôi cũng sẽ giảm bớt, khi tranh đấu không hề chiếm ưu thế."

"Nếu như lấy hình người đánh nhau cùng các loại yêu quái khác, dựa vào tu vi của hắn, yêu quái khác cũng không thể nhìn ra bản thể của hắn là cái gì, thì làm sao có thể kể ra tướng mạo của hắn." Phù Ly trả lại bản phác thảo cho Từ Viện, quay đầu nói với Chu Yếm, "Cho nên, người khẳng định đang nói dối."

Chu Yếm nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn Trang Khanh cũng đang nhìn chính mình, bị dọa bốn chân run rẩy: "Ta không nói dối, chẳng qua, chẳng qua là ta nghe các yêu quái khác nói thế."

"Hừ." Từ Viện quăng tập phác họa lên bàn, "Gây sức ép cả nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ phí công."

Không có được đáp án mong muốn, trên mặt Trang Khanh cũng không lộ ra vẻ thất vọng mấy, anh nói với Phù Ly: "Chuyện hôm nay làm phiền rồicậu Phù."

Phù Ly lắc đầu: "Không cần khách khí, nghe chuyện bát quái của yêu giới cũng rất thú vị mà."

"Cậu Phù không suy nghĩ ra nhập ban quản lý chúng tôi sao?" Trang Khanh nổi lên ý muốn thu người tài, nhớ tới Phù Ly trọ ở ngôi nhà rách nát, liền nói, "Sở sẽ có ký túc xá cho nhân viên, mỗi tháng đều thanh toán tiền điện thoại, tiền đi lại."

"Ân nhân, ban quản lý chúng tôi bình thường công việc cũng không bận, thời gian đi làm tan làm đều ổn định, lúc không có việc thì anh có thể đọc sách, đến lúc đó thi đại học sẽ dễ dàng hơn." Sở

Dư đi qua, "Anh yên tâm, tiền lương chắc chắn sẽ hơn làm bảo vệ khách sạn."

Nghe đến mức lương cùng chỗ ở, trong lòng Phù Ly có chút lung lay.

Trong tòa linh trận ở phía sau, Chu Yếm nhìn như bị dọa đến nỗi không dám nhô đầu ra, dùng móng vuốt rạch nát lòng bàn tay mình, máu từng giọt từng giọt nhuộm đỏ dần ấn chú, hắn nghĩ rằng động tác của mình không ai để ý, nhưng khi máu chảy hết từ lòng bàn tay, Phù Ly đột ngột quay đầu lại.

"Người định dùng máu làm bùa chú?" Cánh tay Phù Ly vươn tới, xuyên qua kết giới tòa linh trận, kéo Chu Yếm ra khỏi tòa linh trận.

Ngay tại lúc Phù Ly ra tay, đôi mắt màu trà của Trang Khanh đột nhiên nhiễm ánh vàng, vô số tia sáng màu vàng áp lên trên đồng máu tươi của Chu Yếm, ánh sáng vàng và sát khí chạm vào nhau, phát ra âm thanh xì xì, năm ngón tay của anh vung lên, một tầng kết giới dày chắn tại trước mặt mọi người.

Một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng trừ tòa linh trận trống rỗng, những nơi khác đều không biến đổi, dường như vụ nổ ban nãy chỉ do mọi người nhầm lẫn mà thôi. Khép bàn tay lại, Trang Khanh cười lạnh, "Không hổ danh là hung thú thượng cổ, lại có thể dùng máu dẫn bùa chú."

Đám người sở dư bị dọa mặt cũng đổi sắc, dòng yêu khí to lớn ban nãy, quả thật giống như bom nguyên tử nổ, nếu như lão đại không nhanh tay lập kết giới, có lẽ cả tòa nhà của bọn họ cũng bị san thành bình địa rồi.

"Chu Yếm."

Tòa linh trận bị cưỡng chế phá vỡ, Phù Ly dễ dàng bước vào trong, Chu Yếm lúc này không dám lộn xộn, nhìn Phù Ly, trong mắt ẩn chứa kinh sợ. Thuật pháp lấy máu dẫn này một khi đã bắt đầu thì không có cách nào kết thúc, nếu như có người phá vỡ trước, khẳng định sẽ nhận một đòn sát khí, nếu như không chết thì cũng mất đi nghìn năm tu vi, tại sao con yêu quái này vẫn không mất một cọng tóc?

Trong tòa linh trận đều là những yêu quái ăn thịt người, gần trăm năm trở lại, chưa từng có yêu vật có thể chạy thoát khỏi trận, càng không nhắc tới việc sử dụng thuật pháp chống đối. Ban quản lý âm thầm kinh hãi, những con yêu quái thượng cổ đó, rốt cuộc lợi hại như thế nào?

Chu Yếm có thể hủy diệt tòa linh trận, vậy yêu hoàng mà hắn ta nhắc tới là sự tồn tại đáng sợ đến mức nào?

Nghĩ tới đây, người và yêu ở ban quản lý sắc mặt đều không tốt, bọn họ đồng thời nhìn về hướng Trang Khanh, mà Trang Khanh mặt vẫn không biến sắc nhìn Phù Ly và Chu Yếm.

Cho dù Phù Ly từng cứu Trương Kha và Sở Dư, nhưng do tướng mạo vô hại của đối phương cùng hơi thở ôn hòa như con người, những người có mặt ở đây không hề xem cậu như một đại yêu thượng cổ, chỉ vào giờ khắc này, bọn họ mới nhận thức được, đối phương thật sự là một đại yêu đã sống bốn ngàn năm.

"Người rốt cuộc là ai?" Nhìn thấy Phù Ly đi về phía mình, Chu Yếm bị dọa liên tục lui về sau, nhưng mà phía sau hắn là góc tường, đã không còn có thể lùi lại nữa.

"Tiểu yêu tên là Phù Ly." Phù Ly thấy bàn tay vẫn còn đọng máu của Chu Yểm, vô cùng khó hiểu, "Loại trận pháp dùng máu nuôi sát khí như thế này, một khi thành công, người khởi trận sẽ nhất định phải chịu sự nghiêm phạt của đạo trời, người cần gì phải tự làm khổ mình?"

"Đạo trời?" Chu Yểm hóa thành hình người, cười lạnh nói, "Đạo trời bất công tới cỡ nào, mà lại làm cho nhân loại trở thành thủ lĩnh của vạn vật. Những năm gần đây, con người không kiêng nể gì xâm chiếm tất cả các núi sông hồ biển, không phải chỉ dựa vào được đạo trời thiên vị sao? Chu Yểm ta đây phong quang vạn năm, hôm nay vì sao phải cúi đầu trước nhân loại?"

Phù Ly nhìn sắc mặt trắng bệch của Chu Yểm, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói: "Mặc dù không biết được ngày xưa yêu tộc có thể diện như thế nào, cũng từng nghe qua uy danh của các vị đại vương. Lấy máu thịt của con người làm thức ăn, còn thường bắt loài người hiến tế đồng nam đồng nữ, dâng lên các đại vương hưởng lạc, ngay cả yêu quái sông cũng bắt con người phải dâng cô gái trẻ tuổi, nếu không sẽ lợi dụng hồng thủy đe dọa. Khi các người coi nhân loại như thịt cá, đã từng cảm thấy đạo trời bất công chưa, bây giờ tại sao lại oán giận như vậy?"

"Yêu tộc làm ác, táng tận công đức, khi linh khí thiên địa dần cạn cũng là lúc con người trở nên mạnh mẽ." Phù Ly không rõ, tại sao Chu Yểm chẳng rõ ràng một chút nào, "Tuy rằng cơ thể con người yếu ớt, nhưng bọn họ có trí tuệ, sáng tạo ra văn hóa của chính mình, tư tưởng, cũng hiểu lưu truyền lại những thứ này đời này qua đời khác, thậm chí dựa vào năng lực của chính mình, sáng tạo ra rất nhiều đồ vật mới lạ. Có tinh thần như vậy, bọn họ mới có thể làm thủ lĩnh của vạn vật, không phải rất công bằng sao?"

"Nhân loại có một câu nói rất hay, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây." Phù Ly vỗ vỗ Chu Yếm, "Nếu không người cứ từ từ suy nghĩ?"

"Vậy nhân loại bọn họ thì sao? Tùy ý khai phá đất đai sông núi, đổ nước thải phế liệu vào sông lớn hồ biển." Chu Yếm hỏi ngược lại, "Bọn họ là thủ lĩnh của vạn vật, cũng không phải chủ của vạn vật, lẽ nào sông ngòi, hồ biển còn có đất đai, núi non đều chỉ thuộc về một mình nhân loại bọn họ sao?!"

Từ Viện, Trương Kha và các tu sĩ nhân loại, nghe thấy câu này, tự nhiên có chút đỏ mặt.

Phù Ly cười cười: "Cho nên người không cần lo lắng, con người có tìm chỗ chết tới thế nào đi nữa, bọn họ sẽ càng thảm hơn so với yêu tộc chúng ta. Nếu không, chúng ta cứ chờ mà xem, đừng đi ra ngoài gây chuyện nữa, không biết chừng qua mấy trăm năm, nhân loại sẽ xui xẻo giống như yêu tộc chúng ta."

Trương Kha, Từ Viện hai người:.....

Phù Ly này rốt cuộc là đang giúp bọn họ hay là tới xem náo nhiệt nơi nhân loại đây?

"Thật sao?" Chu Yếm vẫn không cam tâm, tiếp tục truy hỏi.

Rầm.

Một cái đuôi rồng màu vàng kim quét qua, Chu Yếm nặng nề đập vào tường, khi ngã xuống mặt đất, liền biến trở về nguyên hình.

"Nói nhiều lời vô dụng như thế, tưởng rằng bản thân là học sinh tiểu học đang xem mười vạn câu hỏi vì sao chắc?" Trang Khanh mặt

không biết sắc lấy pháp bảo ra, thu Chu Yểm vào pháp bảo.

Biết rõ cách dùng huyết chú thuật như thế, hôm nay phong ấn hấn xuống tận đáy biển, cho dù toàn thân hấn đầy máu cũng không hại được tới sinh vật xung quanh ranh giới.

Phù Ly quay đầu nhìn hồ sâu bị đập ra trên tường, yên lặng dịch dịch ra bên cạnh. Loại kim long công đức hợp với vận mệnh quốc gia này quả thực quá đáng sợ, cậu kiên quyết không thể để đối phương biết được, chuyện cậu không mấy thích long tộc.

Cương Liệt đại vương đã từng nói, làm yêu, việc quan trọng nhất chính là biết co biết duỗi.

Cho dù những năm này, trừ việc bế quan tu hành thì cậu chỉ ngủ, nhưng câu nói này cậu vẫn nhớ kỹ trong lòng.

"Cậu đang nhìn gì thế? Tranh Khanh nhận ra Phù Ly đang nhìn chính mình, anh đưa pháp bảo cho Sở Dư, quay người nhìn Phù Ly.

"Không có gì." Phù Ly lắc đầu.

Cậu chỉ có chút tò mò, ban nãy khi mà đuôi rồng vẩy qua, quần của Trang Khanh có bị tụt xuống hay không, có bị rách hay không.

Nếu như không tụt không rách, vậy anh ta làm thế nào?

Dùng pháp thuật biến hóa ra?

Tranh Khanh quay đầu đi ra ngoài, lạnh lùng nói với Sở Dư: "Cậu dẫn cậu ta đi điền phiếu trình xin tiền phúc lợi."

Một con yêu quái nam tử tẻ, nhìn chăm chăm dưới eo người khác làm cái gì?!

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Vừa nhìn đã biết không phải là yêu quái đứng đắn!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 17

Sau khi mọi người ở ban quản lý tỉnh táo lại, mới giật mình phát hiện, bọn họ vừa mới dạo một vòng quỹ môn quan. Nếu như trận pháp của Chu Yểm thành công, mọi người có mặt ở đây không một ai có thể sống. Trận pháp ban này chưa thành công đã dẫn tới một trận nổ mạnh như vậy, nếu như thành công, sẽ có thể tạo thành lực lượng đáng sợ như thế nào?

Sở Dư sợ tới mức cả vầy cả, nghe thấy Trang Khanh nói chuyện với cậu, vẫn còn chưa phản ứng lại được, "Lão đại?"

"Cậu mang cậu ta đi làm thủ tục xin tiền trợ cấp." Tuy rằng Trang Khanh cảm thấy ánh mắt của Phù Ly có chút mạo phạm, nhưng ban này nếu như không phải Phù Ly kịp thời phát hiện ra hành vi của Chu Yểm, anh chưa chắc đã bảo vệ được tất cả mọi người trong tòa nhà này. Trang Khanh tự nhận mình là con người ân oán phân minh, trong nháy mắt liền áp chế chút bất mãn nhỏ nhặt trong lòng xuống.

"Ân nhân," Lúc này Sở Dư nhìn Phù Ly, giống như đang nhìn người có năng lực may mắn cao tới nghìn trượng, đừng nói là cho cậu dẫn đường, cho dù bảo cậu cống Phù Ly qua đó, cậu cũng cam tâm tình nguyện, "Ngài theo tôi qua đây."

"Cậu đừng khách khí như vậy, gọi tôi là Phù Ly được rồi." Phù Ly có chút tiếc nuối thu hồi tầm mắt trên người Trang Khanh về, nói với Sở Dư, "Làm phiền dẫn đường."

"Việc nên làm, nên làm." Sở Dư dẫn Phù Ly ra bên ngoài, khi đi qua một căn phòng nào đó, Phù Ly đột nhiên dừng bước.

"Ân nhân, anh làm sao thế?" Thấy Phù Ly dừng bước, Sở Dư tò mò nhìn vào trong phòng. Căn phòng này nhìn thì rất nhỏ, trên thực tế lại dùng thuật không gian, bên trong giam giữ một số tiểu yêu trái pháp luật, loạn kỷ cương, chỉ cần biết ăn năn hối lỗi, ngắn nhất là nửa năm, dài nhất là mười năm thì có thể được thả ra.

Phù Ly đi xuyên qua khung cửa, nhìn một con chó nhà đang hí hục đập máy khâu, "Không có gì, tôi nhìn thấy một người quen."

Nhìn theo hướng nhìn của Phù Ly, Sở Dư nói: "Anh đang nói Tôn Lão Thất?"

Phù Ly gật đầu: "Ban đầu là ông ấy giới thiệu tôi vào thành phố, chẳng qua khi tôi vừa mới vào thành, ông ta đã bị bắt đi rồi."

"May là khi anh lên thành phố ông ta đã bị bắt, Tôn Lão Thất là một kẻ lừa gạt, thường xuyên lừa những tiểu yêu vừa mới lên thành phố." Sở Dư lắc đầu, "Mọi người đều nói yêu tu khuyến tộc đều trung hậu thành thật, nhưng tôi thấy Tôn Lão Thất kia chỉ có khuôn mặt trung hậu mà thôi. Ông ta đã vào đây mấy lần rồi, đã thành khách quen ở nơi đây."

Nhìn thấy động tác thuần thục của đối phương, Phù Ly liền biết, ông Tôn Thất khẳng định thường xuyên vào đây lao động cải tạo.

"Lần này chuyện ông ta phạm phải tương đối lớn, giúp một tiểu yêu hồ tộc làm giấy tờ giả, hồ yêu kia đi làm cái gì mà vớ vẩn, bán mặt nạ 3D bị báo cáo, kết quả cảnh sát tra xét, bằng cấp, hộ

khẩu của hồ yêu toàn bộ là giả, chuyện này ồn ào làm mưa làm gió, cả ở trên mạng cũng náo nhiệt hai ngày."

"Tôn Lão Thất giúp loại yêu quái nhập cư trái phép này làm giấy tờ giả, không nhốt vài ba năm thì không thả ra được."

Phù Ly:.....

Cho nên trước đây ông Tôn Thất từng nói với cậu, ông ta ở nhân gian có quan hệ rộng tới cỡ nào, có nhà cao cấp, có siêu xe đều là lừa người cả?

Bản thân làm một con yêu quái nông thôn chưa từng biết tới thế giới bên ngoài, Phù Ly cảm thấy yêu quái hiện tại, lòng hư vinh ngày càng mãnh liệt. Trước đây, yêu quái nhiều lắm cũng chỉ thổi phồng tu vi cao bao nhiêu, có bao nhiêu tiểu yêu thuộc hạ, yêu quái bây giờ ngay cả nhà cửa cũng lấy ra thổi phồng một chút, thực sự là không học được tinh thần hướng về phía trước, giỏi phát minh sáng tạo của con người, nhưng bản lĩnh chém gió thì học được mười trên mười.

Chó nhà quay đầu, nhìn thấy Phù Ly đứng chung với Sở Dư, đi tới kết giới cách cửa nói: "Tiểu Phù, cậu cũng vào đây rồi?"

Phù Ly:.....

"Aiz." Chó nhà phun ra tiếng người, "Đã sớm nói với cậu rồi, thế giới bên ngoài không dễ sống đâu, cậu xem tin tức radio mấy ngày đã muốn chạy ra bên ngoài, bây giờ vào đây rồi sao? Nói với tôi xem, cậu đã phạm tội gì vậy? Ăn trộm, lừa người hay là lạm dụng pháp thuật làm cho con người hoảng sợ?"

Thấy Phù Ly vẫn không nói gì, Tôn Lão Thất cho rằng gan Phù Ly nhỏ, bị dọa rồi, cười lấy lòng với Sở Dư: "Sở đại tiên, đây là hậu bối ở dưới quê nhà tôi, trước đây chưa từng ra thế giới bên ngoài, không biết pháp luật và quy định của nhân gian. Hay là ngài nhốt cậu ta trong phòng với tôi, để tôi giảng pháp luật nhân gian cho cậu ấy, cậu ấy là yêu quái thành thật, về sau khẳng định sẽ không tái phạm."

"Loại lừa lọc như ông còn dạy người khác không được phạm pháp, cũng không đếm thử xem đây là lần thứ mấy ông vào đây rồi." Là một con cá, Sở Dư trời sinh không quá thích chó mèo, cậu nhú nhú mi, "Yên tâm đi, anh Phù là khách quý của ban quản lý chúng tôi, ông với anh ấy không thể ở chung được."

"Khách quý?" Hai mắt Tôn Lão Thất phát sáng, ánh mắt nhìn Phù Ly giống như đang nhìn một con búp bê bằng vàng, "Tiểu Phù, cậu có tương lai rồi, có thể đi lên con đường ban quản lý?"

Ban quản lý tu chân giới, quản lý tất cả tu chân giả của nhân gian, cho dù là người hay là yêu quái, chỉ cần ở trong con đường tu chân này, nhìn thấy người của ban quản lý đều phải lùn đi ba phần. Nghĩ tới đây, Tôn Lão Thất nhỏ giọng nói với Phù Ly, "Tiểu Phù, hay là cậu nói vài câu với người ở ban quản lý, bảo bọn họ giảm hình phạt cho tôi, đợi Tôn Thất này ra rồi, nhất định sẽ mang cậu đi ăn ngon, uống ngon."

"Ông Tôn Thất, bình thường trong phim truyền hình cũng nói như vậy, cuối cùng kết cục đều không được tốt." Gần đây Phù Ly ở phòng nghỉ bảo vệ đã xem TV vài ngày, đã rút ra được một phần kinh nghiệm, ví dụ như người nói quá hoàn hảo, thường thường đều sẽ xui xẻo.

Ông Tôn Thất:.....

Một tiểu yêu nhà quê chưa từng va chạm, giờ đã biết tới phim truyền hình rồi?

"Hiện tại là xã hội pháp trị, ông phạm tội, phải xử lý thế nào thì xử lý thế đó." Phù Ly lại bổ sung thêm vài câu, "Nhưng mà ông yên tâm, sau này tôi sẽ tới thăm ông."

"Thôi bỏ đi, bỏ đi." Ông Tôn Thất nghĩ được, thấy đường chỗ Phù Ly đi không thông, lùi một bước cầu con đường khác, "Lần sau tới thăm tôi, mang thêm giò heo tới, xương đùi heo gặm thích nhất."

"Được." Phù Ly thấy ông Tôn Thất duy trì nguyên hình ngồi lại máy khâu, quay đầu nói với Sở Dư, "Tại sao bọn họ phải may quần áo."

"Lao động cải tạo, trong tù giam giữ nhiều phạm nhân như vậy, cũng phải ăn cơm mặc quần áo, ban quản lý chúng ta cũng không giàu có gì, đúng không." Sở Dư cười híp mắt giải thích, "Đây cũng là học từ nhân loại, biện pháp rất được."

"Cậu nói rất đúng, lao động quang vinh nhất." Phù Ly gật đầu, đồng tình với cách nói của Sở Dư.

Sở Dư thấy Phù Ly không mở miệng xin tha cho Tôn Lão Thất, cũng không nhắc tới chuyện này nữa, dẫn Phù Ly tới văn phòng điền biểu mẫu, lấy một bình đan được trong ngăn kéo ra: "Ân nhân, bình Tụ Linh Đan này anh cầm lấy dùng đi."

Ân cứu mạng suốt đời khó quên, những thứ khác không có tác dụng gì, hiện tại linh khí loãng, chỉ bằng tặng ân nhân Tụ Linh Đan, có thể giúp đỡ cho tu hành.

Phù Ly nhận lấy bình đan dược, hơi nghi ngờ, người ở ban quản lý bọn họ, có thói quen tặng đan dược cho người khác sao? Tặng cái loại thuốc viên không có tác dụng mấy như thế này, không bằng tặng cậu vài quyển sách hướng dẫn thi đại học.

Đóng lại đơn trình mà Phù Ly đã điền xong, Sở Dư không nhịn được hỏi: "Ân nhân, anh có mang giấy báo danh tới không?"

"Giấy báo danh gì?" Phù ly không hiểu hỏi lại.

"Chính là giấy báo danh tuyển người của ban quản lý, năm nay tu chân giả báo danh tương đối ít, tổng cộng chỉ có hơn một nghìn phiếu báo danh, nếu như anh ra tay, nhất định sẽ không có vấn đề." Sở Dư lấy ra một tờ giấy báo danh đưa tới trước mặt Phù Ly, "Cho dù anh có đồng ý tới hay không, cũng coi như tới tham gia một kỳ thi, coi như thích ứng bầu không khí thi đại học."

Phù Ly nghe thấy có thể tăng kinh nghiệm thi đại học, liền cầm bút điền soạn soát xong tờ giấy, sau khi điền xong, cậu thuận miệng hỏi một câu: "Các cậu thu hơn một nghìn phiếu báo danh, tổng cộng có bao nhiêu danh ngạch trúng tuyển?"

"Năm nay tuyển nhiều người hơn đợt trước, số người được chọn gấp đôi với trước đây."

Phù Ly: "Trước đây lấy bao nhiêu người?"

"Một người."

Phù Ly:.....

Cho nên cậu tới góp cho đủ số sao?

Sau khi tất cả đều làm xong, Sở Dư kiên trì muốn đưa Phù Ly về nhà, Phù Ly không tiện từ chối, chỉ đành đồng ý. Khi đi qua một cửa hàng sách, Phù Ly nhìn thấy gian hàng sách giảm giá đặc biệt, liền đi vào chọn mấy quyển sách luyện tập thi đại học.

Sở Dư nhìn hóa đơn sách, cái gì mà "Năm năm thi đại học bảy năm khuôn mẫu" "Thanh Phong mật quyền" "Quyển tập giải đề thi", nhìn thấy to đầu. Chẳng trách tốc độ phát triển của nhân loại lại nhanh chóng như vậy, bọn họ không chỉ tàn nhẫn với chính mình, cũng tàn nhẫn với đứa con của chính bọn họ. Rõ ràng là tuổi thọ chỉ có trên dưới một trăm năm, nhưng lại tốn phần lớn thời gian vào học tập và làm việc, vì thế hệ sau tích lũy được càng nhiều tri thức, bọn họ có thể bỏ vào số lượng vốn rất lớn, loại hành vi vô cùng khát vọng tri thức này, trừ con người ra, không còn loài nào có thể làm được.

Chẳng qua.....

Sở Dư lên nhìn Phù Ly ôm sách vở bài thi lên xe, tu yêu có gan cùng với con người tham gia thi đại học, cũng là hoa lệ của yêu giới. Cậu nhớ tới hậu bối của những tu sĩ tu chân kia, thành tích đều không tốt, đồ đệ của ai có thể thi đỗ đại học chính quy, đều hận không thể tổ chức đại tiệc mười ngày, thông báo cho cả tu chân giới.

Đêm khuya, rất nhiều người đã rơi vào giấc ngủ say. Bên bờ biển, thủy triều vồ về bờ cát, nước biển sâu không thấy đáy gần như có thể cắn nuốt hết tất cả. Hồ lô trong tay Trang Khanh rung lên mạnh mẽ, dường như có thứ gì đó đang muốn phá vỡ hồ lô chui ra.

Gió biển thổi động mái tóc Trang Khanh, ngay sau đó thủy triều dâng lên, một con kim long to lớn nhanh chóng biến mất trên mặt biển, mặt biển cũng nhanh chóng khôi phục lại yên lặng, chỉ còn lại

chú rùa nhỏ chậm chạp bò đi, không ngừng kiên trì đi về phía biển khơi.

Sau khi kim long xuống nước, tốc độ nhanh như sét đánh, đi vào đáy cốc sâu nhất, cũng chỉ là chuyện trong vòng vài phút. Dưới đáy eo biển tối đen không ánh sáng, ánh sáng duy nhất đó là ánh sáng công đức màu vàng kim trên người kim long. Có một vài sinh vật ở đáy biển sâu trông vô cùng tùy ý, dường như cũng không thích ứng được sự tồn tại của ánh sáng, lắc lắc cái đuôi, bỏ chạy về phía xa.

Tranh Khanh hóa thành hình người, đỡ Chu Yếm trong hồ lô ra, sau đó phong ấn vào trận pháp dưới đáy biển.

Chu Yếm là mãnh thú trên bờ, xuống đáy biển rồi, đừng nói là làm loạn, hắn còn không đủ khí lực để thoát khỏi phong ấn. Hắn rít gào trừng mắt nhìn người đàn ông toàn thân hiện ánh sáng vàng công đức, hận không thể nuốt anh vào bụng.

"Chu Yếm." Trên tay Trang Khanh xuất hiện một khối ngọc bội, ngọc bội nằm trong lòng bàn tay anh, tỏa ra ánh sáng nhu hòa vàng tím đan xen, "Tuổi thọ tổng cộng hai ba nghìn một trăm hai mươi một năm, giết hại vô số yêu loại, ăn cả trăm vạn người, dẫn tới chiến loạn, tàn sát cả trăm tòa thành, hôm nay cầm tù người nơi đáy biển, đợi khi phong ấn tiêu tán, cũng chính là lúc mà người có thể ra khỏi biển."

Ánh mắt Chu Yếm rơi trên miếng ngọc bội trên tay Trang Khanh, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Đây là.....sở công đức thiên cơ?

Con kim long này rốt cuộc là đã góp được công đức vô thượng mấy trăm đời, vậy mà lại có thể dùng sổ công đức thiên cơ. Thậm chí còn có thể dùng tu vi chưa tới hai nghìn năm, áp chế hung thú thượng cổ như hấn tới không có sức lực phản kháng.

Giới tu chân hiện tại, tu vi cao thấp đều không phải tuân theo pháp thuật cơ bản sao?

Chu Yếm tuyệt vọng từ trận trong tim, lẽ nào hấn phải ở dưới đáy biển này sao?

"Người có sổ công đức thiên cơ thì làm sao, ta chính là hung thú thượng cổ được trời công nhận, cho dù ăn trăm vạn người thì đã làm sao, người vẫn chỉ có thể giam cầm ta, mà không dám giết ta."

Nghĩ tới bản thân mình nghìn năm vạn năm sau này chỉ có thể ở dưới đáy biển, Chu Yếm vô cùng sợ hãi, trở nên vô cùng phẫn nộ.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Yếm: Đây là tu chân giới, nhưng không hề tu chân một chút nào!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 18

"Nhân loại từ khi sinh ra đã yếu ớt đê tiện, ăn thì đã ăn rồi." Trong mắt Chu Yểm, chỉ có loài mạnh hơn hẳn mới có cảm giác tồn tại, tất cả những loài khác đều là thức ăn hẳn có thể tùy ý giết hại, sinh mệnh của con người vừa ngắn vừa yếu ớt, nếu như không phải những năm gần đây linh khí càng ngày càng yếu đi, lại xuất hiện cái gì mà ban quản lý tu chân yêu giới, hẳn sao có thể nín nhịn thiên tính, "Bản thân người là yêu, nhưng lại đi lại như con người, thực sự là sự sỉ nhục của yêu giới."

Sở thiên cơ hóa thành ánh sáng, dung nhập vào thân thể của anh, anh nghe Chu Yểm mắng, không hề nói một lời.

"Tại sao, không có lời nào có thể nói sao?"

"Lẽ nào không có ai nói cho người, ta được nuôi dưỡng trong cơ thể nhân loại, tuy rằng có thân xác lông tộc, nhưng vẫn chảy dòng máu của con người?" Về mặt Trang Khanh bình tĩnh, "Ta không chỉ bảo vệ con người, đồng thời cũng bảo vệ trên dưới yêu tộc, người cho rằng bây giờ vẫn là mấy nghìn năm trước sao?"

"Con người có vũ khí mạnh mẽ, công cụ theo dõi lưu động phạm vi lớn, trừ phi tu sĩ giới tu chân vĩnh viễn không xuất hiện ở nhân gian, bằng không cuối cùng cũng có ngày bị con người phát hiện." Tranh Khanh cười lạnh, "Người là đại yêu thượng cổ, có lẽ không sợ

vũ khí nhân loại, nhưng những yêu tu tu vi không đủ cao thì phải làm sao?"

"Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, bọn chúng liều mạng cũng không thắng nổi vũ khí của nhân loại, chết cũng xứng đáng." Chu Yếm há miệng máu rít gào một tiếng, "Người không cần nhiều lời, loại sinh vật đê tiện có pha tạp máu của nhân loại như người, không xứng đáng nói chuyện với bổn vương."

Chu Yếm nói xong câu này, một ánh sáng màu lam chém tới cơ thể hắn, nhất thời toàn thân hắn vừa đau vừa tê dại, hắn chỉ có thể nằm dưới đáy biển thống khổ kêu rên.

"Ta không xứng nói chuyện với người, nhưng ta có thể đánh người."

"Có bản lĩnh thì người giết ta đi!"

"Người nói đùa rồi." Trang Khanh giơ tay lên lại một luồng ánh sáng lam bắn qua, biểu tình trên mặt vô cùng nghiêm túc đứng đắn, "Người hung tàn bạo ngược, vô số con người và yêu tu đã chết trong tay người, chết chưa hết tội. Tuy nhiên theo ý trời, ta không thể giết người."

"Nhưng....."

"Ta có thể đánh người."

Chu Yếm bị đánh tới mức gào khóc, sau đó không cứng miệng nữa, cũng không nóng nảy nữa, nằm trên mặt đất lui thành một quả bóng.

"Ông đây đã sớm muốn đánh người rồi." Trang Khanh thay đổi biểu tình, dường như người ban nãy nói lời tục tĩu không phải là anh, "Cứ ở đây tự kiểm điểm đi, đã hiểu chưa?"

Thân hình to lớn của Chu Yểm run rẩy, không dám nói chuyện.

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy may mắn vì dưới đáy biển không có yêu quái khác nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của mình, bằng không thì chẳng còn mặt mũi nào nữa. Chờ hắn ngẩng đầu lên, dựa theo ánh sáng công đức trên người Trang Khanh, lén lút nhìn xung quanh, những sinh vật xấu xí kỳ quái kinh khủng kia là gì, tại sao lại vây quanh cả vòng lớn đằng xa?

Con cá có mắt ở bụng kia, cái miệng sao lại hé ra như thế?

Bụng to như vậy, xấu kỳ dị, há miệng ra còn có thể nhìn sao?

Lúc này Chu Yểm mới biết, bị nhốt trong Tỏa Linh trận ở ban quản lý không đáng sợ, bị nhốt ở đáy biển sâu, không biết năm nào tháng nào mới có thể đi ra mới thật đáng sợ.

Trang Khanh quay người hóa thành rồng, trong nháy mắt liền biến mất trước mắt Chu Yểm, đáy biển mênh mông trở lại tối tăm, không có một tia sáng.

Chỉ tới khi mất đi ánh sáng, mới biết được rốt cuộc ánh sáng đẹp như thế nào.

Khi sắp lên tới bờ biển, Tranh Khanh lại biến thành người, nhảy ra từ dưới nước, ở đằng xa mấy ngư dân uống rượu say, đang ê a hát một làn điệu nghe không hiểu. Anh rung người một cái, quần áo vốn còn đang ướt sũng nháy mắt trở nên khô ráo, chỉ hơi nhăn một chút.

Anh cúi đầu nhìn quần áo một chút, có chút bất mãn.

"Cậu bạn trẻ này." Một bà lão đứng đằng sau lưng cậu, có chút quan tâm khuyên cậu, "Có chuyện gì nghĩ không thông, đừng đi vào bên trong nữa, đợi lát nữa thủy triều sẽ lên, cậu nhanh về đi, đừng làm cho người nhà lo lắng."

Trang Khanh quay đầu nhìn, bà lão mặc áo đen quần đen, trên đầu đội một chiếc mũ vải quân nhân, dưới chân đeo đôi dày vải, mái tóc hoa râm được chải gọn gàng, dưới ánh trăng chiếu rọi, sắc mặt của bà có chút tái nhợt. Thủy triều nhẹ nhàng đổ lên bờ cát, khẽ lướt qua mu bàn chân của bà, lại chậm rãi lui về.

"Bà à, bà đứng ở đây đợi ai vậy?" Trang Khanh phủi phủi quần áo nhăn nhúm trên người mình, đi vài bước lên bờ.

Thấy anh đi xa một chút khỏi nước biển, mặt bà lão lộ ra ý cười: "Tôi ở đây đợi con của tôi, nó ra biển đã rất lâu rồi, nói rằng tháng sáu sẽ quay lại, bây giờ đã tháng bảy rồi, tôi không yên tâm."

Ánh mắt Trang Khanh nhìn về sau lưng bà, hai tay cắm vào túi thở dài: "Mỗi ngày bà đều chờ ở đây sao?"

"Tôi sợ nó không rõ đường." Bà lão giống như bất mãn, kỳ thực mang theo vài phần kiêu ngạo, "Từ nhỏ tới giờ thành tích của nó vẫn luôn tốt, sau khi vào Hải quân, còn cứu không ít người trên biển. Nhưng nó có một khuyết điểm, đó là trí nhớ không được tốt, còn quên cả đường về nhà."

Quay người nhìn về phía biển rộng mênh mông bát ngát, xa xa có một ngọn hải đăng đang sáng, chiếu sáng cho những chiếc tàu đi xa tìm được phương hướng về nhà.

"Con trai bà sẽ về nhà." Trang Khanh thu tầm nhìn lại, khi đi tới chỗ chiếc xe đang đỗ, cậu gặp một người quen. Một Âm Sai ở mình giới.

"Anh Trang." Vương Trinh nhìn thấy Trang Khanh, trên mặt bất giác mang theo vài phần cung kính, "Tại sao anh lại ở đây?"

"Ra ngoài xem cảnh đêm, vừa đúng lúc gặp được một bà lão đang đợi con trai về nhà."

"Bà ấy....." Vương Trinh muốn nói lại thôi.

"Lòng mẹ hiền không thể lay chuyển, con trai bà ấy có lẽ sắp về rồi."

"Anh nói đúng, nhất định sẽ nhanh chóng trở lại." Vương Trinh thu lại dây trói hồn và chuông chiêu hồn, cười với Trang Khanh nói, "Ba ngày sau, tôi sẽ lại tới."

"Cảm ơn." Trang Khanh gật đầu với Vương Trinh.

"Anh khách khí rồi." Vương Trinh hóa thành làn khói biến mất ngay tại chỗ, Trang Khanh quay đầu nhìn về phía bờ cát, quay người ra khỏi bóng đêm.

Chuyện Phù Ly thấy việc nghĩa hăng hái làm đã nhanh chóng lan truyền trong nhóm bảo vệ khách sạn, những đồng nghiệp vốn còn chê bai cậu, thái độ với cậu trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, không quá mấy ngày, sau khi đồng nghiệp trực ban cùng cậu tan làm, không ngờ còn chủ động mời cậu đi uống bia đêm, ăn xiên nướng.

Tuy rằng Phù Ly muốn nhanh chóng về nhà đọc sách, nhưng đây là lần đầu tiên đồng nghiệp mới mời cậu tham gia buổi tụ tập khuya,

cậu vẫn vui vẻ đồng ý.

Bốn người đàn ông thay đồng phục bảo vệ khách sạn ra, đồng nghiệp dẫn Phù Ly tới một con phố ăn vặt nổi tiếng.

"Tiểu Phù là người vùng khác nhỉ." Lý Thạch dùng răng cắn mở nắp chai bia, rót đầy bốn cốc, nói với Phù Ly, "Nếu bàn về đồ ăn vặt, ở ngõ này vẫn là chính tông nhất, vài phố ăn vặt khác đều là lừa gạt người bên ngoài thôi. Đến, cạn một ly."

Bia đã ướp lạnh về đêm vô cùng ngon miệng, nhưng bốn người cũng không dám uống nhiều, ngày mai còn phải đi làm, bọn họ đều sợ lỡ việc. Mấy xiên thịt dê chân gà xuống bụng, mấy chai bia vào dạ dày, những người này bắt đầu xưng huynh gọi đệ cùng với Phù Ly, Lý Thạch còn nói đùa rằng sẽ giới thiệu bạn gái cho Phù Ly.

Một đồng nghiệp khác tên là Chương Sơn nói: "Cậu đừng nghe anh ta nói bậy bạ, bản thân anh ta còn là cẩu độc thân, còn đòi giới thiệu bạn gái cho người khác."

"Không thể nói như vậy được, khuôn mặt tôi thế này tìm bạn gái hơi khó chút, Tiểu Phù của chúng ta thì hoàn toàn không cần quan tâm tới vấn đề này." Lý Thạch uống một chén rượu, "Nhìn gương mặt này, chân này, không nhìn thấy mấy em gái lễ tân đều thích chia đồ ăn vặt cho cậu ấy sao, chúng ta đã ai được đãi ngộ thế này?"

Phù Ly nghe bọn họ trêu chọc lẫn nhau, trong lòng vô cùng hoài nghi, trước kia cậu đã từng thấy chó muốn tu luyện thành người, nhưng chưa từng thấy qua người tự xưng làm chó. Quả nhiên thời đại đang phát triển, xã hội đang tiến bộ, nhân loại cũng bắt đầu sùng bái vạn vật bình đẳng.

Ăn xiên nướng, uống bia xong, bốn người đàn ông ai về nhà nấy.

Phù Ly đi trên con đường nhỏ tĩnh mịch, ngắm mình trong ánh trăng nhu hòa, tâm tình vô cùng tốt.

"Này cậu, cho tôi hỏi đường Lục Nguyệt đi thế nào?" Một người đàn ông mặc quân trang màu trắng gọi Phù Ly lại, quân trang trên người người đàn ông chỉnh tề, có thể nhìn ra là một người vô cùng chặt chẽ cẩn thận.

"Đường Lục Nguyệt?" Phù Ly trừng mắt nhìn, "Tôi chưa từng nghe tới con đường này."

Người đàn ông ần ần thái dương, vẻ mặt buồn rầu, "Nhà của tôi khá gần bờ biển, nhưng không biết tại sao, sau khi tôi xuống thuyền liền không tìm được đường về nhà."

Ánh trăng chiếu lên người anh, dưới chân anh không có bóng, ngược lại trong mắt có ánh sáng vàng nhàn nhạt.

"Đây là thủ đô, gần thủ đô không có biển." Phù Ly dừng bước, "Anh rất vội sao?"

"Tôi đi biển hơn một năm rồi, khó khăn lắm mới có mấy ngày nghỉ, muốn quay về thăm mẹ tôi. Mấy năm nay, vì nuôi dưỡng tôi bà đã chịu không biết bao nhiêu khổ cực, thân thể lại không tốt." Người đàn ông mặc quân trang nhìn Phù Ly, không biết tại sao lại có mong muốn nói chuyện, "Tôi đã hứa với bà ấy là tháng này nhất định sẽ trở về, cũng không biết bà ấy chờ có sốt ruột không."

Anh lắc đầu, dường như không rõ vì sao mình lại tới thủ đô.

Phù Ly nghiêng đầu, đây là tình cảm mẹ con của con người, cho dù đã chết rồi, cũng không thể cắt đứt ràng buộc giữa hai người bọn họ?

Cậu đến gần người đàn ông mặc quân trang, ngửi được mùi hương biển nhân nhật trên người anh, cậu nhắm mắt, cậu nhìn thấy quỹ đạo vận mệnh của người đàn ông sau khi chết.

Vài người đàn ông mặc quân trang từ máy bay xuống, trong tay bọn họ ôm một hộp gỗ màu đen, trên hộp gỗ dán ảnh chụp của người đàn ông, trên hộp gỗ đặt một bộ quân trang, còn có một mô hình con tàu chiến. Bộ quân trang trên chiếc hộp gỗ giống y hệt như bộ quân trang mà người đàn ông đang mặc.

"Tôi đưa anh về nhà nhé." Phù Ly đột nhiên có hứng thú với người mẹ của quân nhân này.

Tình cảm của con người, thật sự rất kỳ lạ.

Nhưng mà, cũng rất thú vị.

Trang Khanh đang bơi ở hồ bơi trong biệt thự xa hoa đột nhiên ngoi lên mặt nước, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Không trung có linh khí nhân nhật di động, dường như một vị đại yêu nào đó đang dùng thuật thiên lý? Anh mặc quần áo, đuổi theo nguồn gốc của yêu khí kia.

Phù Ly mang người đàn ông mặc quân trang vào trong nhà anh ta, nhưng trong nhà trống không, người mẹ mà quân nhân nhắc đến cũng không có ở nhà.

Người đàn ông mặc quân trang đi một vòng trong phòng, nói với Phù Ly: "Mẹ tôi nhất định đang ở bờ biển chờ tôi. Trước đây khi tôi còn đi học, rất thích ra biển chơi, bà thường ra bờ biển tìm tôi về nhà. Sau đó tôi làm quân nhân, ra biển là nhiệm vụ, từ đó trở đi, bà thường thích ra bờ biển ngồi đợi, nói rằng như thế bà cách biển càng gần, cũng có thể càng yên tâm về tôi hơn."

Anh vừa nói, vừa chạy ra ngoài.

Phù Ly quay đầu nhìn căn phòng ngủ, trên tường treo bức ảnh một người phụ nữ lớn tuổi, nụ cười của bà trong ảnh rất ôn hòa, nhìn rất hiền lành. Mất thấy người đàn ông mặc quân trang đã chạy xa, Phù Ly liền đuổi theo.

Vừa mới ra khỏi cửa, liền có người chặn trước mặt cậu.

"Cậu Phù."

Phù Ly ngẩng đầu, hoài nghi nghĩ, con rồng lai quấy đuôi mà không rách quần này sao lại tới đây?

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Cút! (ノ"Д)ノ

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 19

Trang Khanh đột nhiên xuất hiện, làm cho Phù Ly cảm thấy có chút bất ngờ, cậu lui sang bên cạnh: "Anh Trang, tại sao anh lại tới đây?"

"Ban nãy tôi mới nhận thấy được yêu khí di động, cho rằng có đại yêu đi ngang qua, nên đuổi theo xem, không ngờ rằng lại là cậu Phù." Trang Khanh ăn mặt Tây trang hàng hiệu, đứng ở hành lang căn nhà dân cũ kỹ này có chút không ăn khớp, ánh mắt anh lướt qua đằng sau lưng Phù Ly, nhìn thấy bức ảnh được treo trên tường phía sau.

"Anh yên tâm, khi dùng thuật di chuyển nhanh, tôi còn dùng thêm cả thuật ẩn thân, công cụ theo dõi của con người không chụp được tôi đâu." Phù Ly không hiểu nhiều về thế giới con người, nhưng cậu đã làm bảo vệ ở khách sạn nửa tháng, biết công cụ theo dõi của thế giới con người lợi hại như thế nào.

Trang Khanh nghe thấy lời này, nhất thời không biết Phù Ly nghĩ chu đáo, hay là mình chuyện bé xé ra to nữa. Có lẽ là "yêu hoàng" vẫn chưa xuất hiện từ miệng Chu Yểm đã làm anh sinh ra kiêng kỵ.

Quốc gia này hơn một tỷ dân này, nếu như yêu hoàng đột nhiên làm loạn, chắc chắn sẽ chết thảm vô số, loại đánh cược như thế này, anh cược không nổi.

Phù Ly quay người đóng cửa phòng lại: "Anh Trang, nếu như đã không có việc gì, không bằng chúng ta đi xem thử xem."

Trang Khanh không tỏ thái độ, thấy Phù Ly đi xuống dưới lầu, không nói một lời đi theo sau.

Gió biển mang theo mùi hương chỉ có biển lớn mới có, thủy triều cuộn nước biển, phát ra tiếng vang ào ào. Chu Mộ chạy thẳng một đường, bước chân không ngừng nghỉ chút nào, cho tới khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bên bờ biển.

"Mẹ!" Anh gọi lên xưng hô mà anh đã gọi hai mươi tám năm nay, giống như chim nhỏ về tổ, chạy tới trước mặt người phụ nữ lớn tuổi.

"Quay về rồi hả?" Bà lão kiễng mũi chân chỉnh sửa lại chiếc mũ cho người con trai cao lớn, nhìn huân chương trước ngực anh, trên mặt hiện ra nụ cười tự hào, "Lập lập công cho quân đội nữa hả?"

"Lập công gì đâu ạ." Người đàn ông đã gần ba mươi tuổi lộ ra nụ cười ngượng ngùng, tháo mũ xuống cầm trong tay, anh nắm lấy tay bà lão cười, "Chúng ta về nhà thôi, ở đây lạnh, mẹ đừng để bị gió thổi nhiễm lạnh."

"Được, được, được, chúng ta về nhà." Bà lão cười híp mắt nhìn Chu Mộ, chậm rãi đi tới. Người đàn ông bình thường có thói quen bước đi lớn này, cúi người bước đi từng bước nhỏ, tư thế nhìn có chút buồn cười. Thủy triều dâng lên, lướt qua cẳng chân bọn họ, lại từ từ rút trở lại, nơi mà bọn họ đi qua, không hề để lại chút dấu vết nào."

Trang Khanh nhìn hai mẹ con tay nắm tay, chậm rãi bước đi trên bờ cát, hạ mi mắt xuống, một lúc lâu sau, anh mở miệng, giọng nói

hờ hững gần như không có cảm xúc: "Cảm ơn Âm Sai đại nhân đã chiêm chước."

"Như vậy có gì gọi là chiêm chước đâu, quân nhân bảo vệ quốc gia, mất sớm, để hai mẹ con họ gặp mặt một lần, cũng là việc nên làm." Vương Trinh hít một hơi thật sâu, "Trên đường đi hai mẹ con họ giúp đỡ lẫn nhau, cũng không tính là cô đơn."

Anh quay đầu nhận thấy Phù Ly bên cạnh Trang Khanh, tuy rằng lần trước đi câu hồn ở khách sạn đã từng gặp, nhưng anh vẫn chưa biết rõ thân phận đối phương, cho nên gật gật đầu với Phù Ly, rồi đi về phía hai mẹ con.

Từ đầu tới cuối Phù Ly đều không nói gì, khi Vương Trinh đi ra, cậu cũng không ngăn cản. Cậu chỉ mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, vô cùng nghiêm túc nhìn hai mẹ con họ, dường như muốn nhìn ra điều gì từ trên người họ.

Vương Trinh xuất hiện trước mắt mẹ con hai người, bà lão không hề cảm thấy bất ngờ, bà cười chào hỏi một câu với Vương Trinh. Vương Trinh từ trước tới giờ rất nghiêm khắc với những linh hồn ồn ào, nếu như loại linh hồn biết rõ phải trái lại còn mang công đức, ngược lại anh thêm vài phần mềm lòng.

"Lâm Thúy Dung, Chu Mộ, tôi tới đón hai người, tới lúc hai người nên đi rồi."

Chu Mộ chặn trước mặt Lâm Thúy Dung, vẻ mặt cảnh giác nói: "Anh là ai?" Ánh mắt anh đảo qua xiềng xích trên tay Vương Trinh, biểu tình nhất thời trở nên nghiêm túc, "Hình phạt của tội bắt cóc rất cao, tôi khuyên anh vẫn nên biết kìm cương bờ vực, không cần phải hại nửa đời sau của mình."

"Chu Mộ, anh đã sớm chết từ mười hai ngày trước rồi." Vương Trinh lấy chuông chiêu hồn ra, khẽ rung lên, trí nhớ bởi vì tử vong mà quên đi, toàn bộ tràn vào trong đầu Chu Mộ.

Mười hai ngày trước, có thuyền khách gặp tai nạn trên biển, anh cùng với những chiến hữu khác thân là quân nhân, không chút do dự lựa chọn cứu người. Sau đó khi cứu một đứa trẻ, gặp một đàn cá lớn bơi qua, anh chỉ nhớ rõ cảm giác có vô số vây cá cứa qua người mình, sau đó không nhớ gì nữa.

"Đứa trẻ đó....." Chu Mộ xoa xoa đầu, nhìn Vương Trinh, "Đứa trẻ kia vẫn còn sống sao?"

"Vẫn còn sống, trước khi anh bị đàn cá đâm vào, đã dùng răng cắn chặt dây thừng, buộc chặt đứa trẻ vào dây thừng cứu hộ, chiến hữu của anh đã kéo đứa trẻ lên." Vương Trinh cười nhạt, "Cô bé sống rất tốt."

Anh vung tay lên, trước mắt Chu Mộ xuất hiện một hình ảnh, cô gái nhỏ mặc váy trắng đầu đội hoa trắng, dang hoa phía trước một ngôi mộ. Anh quay đầu lại nhìn mẹ, thấy dưới chân bà không có bóng.

Trong nháy mắt, vành mắt Chu Mộ đỏ lên.

Anh cuối cùng cũng không về được trước lúc mẹ anh còn sống.

"Di thể của anh không tìm được, cho nên những thứ được an táng ở nghĩa trang.....là di vật của anh." Ngữ khí Vương Trinh trầm trọng, trên mặt cũng không có biểu tình cà lơ phất phơ, "Nhưng mà cô bé kia gọi anh là bố, nói rằng sau này mỗi năm đều tới thăm anh."

"Vậy thật tối, tôi đã sống độc thân hai mươi tám năm, thế mà lại có thêm một bé con xinh đẹp như vậy." Trên mặt Chu Mộ lộ ra nụ cười sang sảng, "Là tôi được lợi rồi."

Vương Trinh châm một điếu thuốc, kẹp ở trong tay không hút, không biết vì sao, bản thân anh cũng cười lên: "Cũng không phải được lợi lắm."

"Mẹ." Chu Mộ nắm chặt lấy cánh tay bà lão, "Con trai bất hiếu....."

"Mẹ hiếu mà." Lâm Thúy Dung vươn bàn tay đầy nếp nhăn, cầm lấy mũi trong tay anh, nhón chân đội lên đầu anh, "Con của mẹ là quân nhân, có thể mai táng ở nghĩa trang liệt sĩ, mẹ cảm thấy rất vinh dự."

Bàn tay thô ráp lạnh lẽo khẽ nhéo tai anh, giống như khi còn nhỏ anh không nghe lời, bị mẹ kéo một bên tai dạy dỗ.

"Con lại không biết nghe lời, khi còn nhỏ thầy bói nói bất tự của con kị thủy, con lại nhất định không tin, nói đó là phong kiến, mê tín, bây giờ đã biết rồi chứ." Lâm Thúy Dung tuy rằng đang cười, nhưng vành mắt đã đỏ hồng, bà quay người cúi mình trước Vương Trinh, "Ngài có phải là Âm Sai đại nhân trong truyền thuyết không? Cảm ơn ngài đã để cho mẹ con tôi được đoàn tụ."

Vương Trinh ghen hòng miễn cưỡng cười một cái, vứt tàn thuốc xuống, dùng chân dụi tắt, thuận tay nhặt điếu thuốc nhét vào trong túi áo: "Đi thôi."

"Kiều quy kiều, lộ quy lộ. Linh hồn vắng sinh đừng quay đầu lại, kiếp trước tích thiện thành công đức, kiếp sau lại làm quan....."

Tiếng chuông chiều hồn xa dần, Vương Trinh cùng hai mẹ con hóa thành sương khói biến mất trong màn đêm, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng ca không ra âm điệu gì trong miệng Vương Trinh.

Phù Ly ngồi xổm trên bờ cát rất mất hình tượng, biểu tình trên mặt vô cùng phức tạp. Cậu không tìm được người để hỏi, chỉ đành hỏi yêu quái lai duy nhất bên cạnh mình.

"Rõ ràng là bọn họ đều buồn, tại sao vẫn phải cười?" Nhớ tới Lục Nhâm Gia kia dù có chết cũng không muốn đi cùng Âm Sai, lại nhìn hai mẹ con nọ, Phù Ly cảm thấy cảm tình của con người thực sự quá phức tạp, khóc với cười cũng không chỉ đơn giản là buồn hay vui.

Trang Khanh nhìn dáng vẻ Phù Ly ngồi xổm dưới mặt đất, cảm thấy đối phương có chút giống như con chó ngu ngốc không hiểu chuyện, anh dùng mũi chân đá đá, "Đứng dậy, đừng ngồi nữa."

"Tại sao?" Phù Ly dứt khoát ngồi khoanh chân, ngẩng đầu nhìn Trang Khanh, "Có thể ngồi thì đứng làm gì?"

Ánh mắt cậu dường như đang nói, anh có phải là thằng ngốc không?

Trang Khanh hít một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân mình đây là một con yêu quái tu hành 4000 năm đã có giấy chứng nhận yêu quái lương thiện, xúc động dễ dàng hủy đi tu hành, cho nên anh chọn trả lời một câu hỏi, "Bởi vì tình cảm."

"Tình cảm gì?"

"Tình cảm bảo vệ của người mẹ đối với con trai, tình cảm quán quýt của con trai với người mẹ."

Phù Ly nghĩ rất lâu, lắc đầu nói: "Linh hồn của người mẹ kia, đã ở lại nhân gian rất nhiều ngày rồi, lẽ nào bà ấy chưa từng nghĩ tới, nếu như làm Âm Sai tức giận, liệu có ảnh hưởng tới kiếp sau của bà không?"

"Cho nên đây chính là mẹ." Trang Khanh khẽ cúi người, đối diện với đôi mắt to của Phù Ly, "Lẽ nào cậu không có mẹ sao?"

Cho dù là yêu, cũng phải do cơ thể mẹ sinh ra.

Phù Ly lắc đầu, hùng hồn nói: "Tôi là yêu quái mồ côi, không biết những chuyện rất bình thường này. Anh dường như rất hiểu cảm tình của con người, là do mẹ anh rất tốt với anh sao?"

Trang Khanh đứng thẳng lại, nhưng nhìn thấy sự tò mò trên khuôn mặt của Phù Ly. Ngay khi Phù Ly nghĩ rằng anh sẽ không mở miệng ra nói, Trang Khanh khẽ gật đầu.

"Bà là một người phụ nữ rất tốt, cũng là một người mẹ tốt." Trang Khanh đút tay vào túi quần, không kiên nhẫn nói, "Một con yêu quái sống bốn nghìn năm như cậu rồi, sao lại có lòng tò mò nặng như thế. Đi, đi về."

"Yêu quái sống lâu thì sao?" Phù Ly xoa xoa mặt mình, "Hình dáng con người của tôi, còn trẻ hơn so với anh đấy."

Trang Khanh quay đầu mặt không có biểu tình gì nhìn Phù Ly: "Biết loại hình mà con người thích nhất là gì không?"

Phù Ly lắc đầu.

"Đức cao vọng trọng, lại ít lời." Trang Khanh bỏ lại một câu này, quay đầu đi về phía trước.

Phù Ly đứng nguyên tại chỗ trừng mắt, thuận miệng nói: "Xã hội con người còn chú trọng kính già yêu trẻ mà."

"Tôi cũng không phải người!" Trang Khanh càng đi nhanh hơn.

Phù Ly đuổi theo, bắt đắc dĩ lắc đầu nói: "Hiện tại mấy con yêu quái trẻ như anh, tính tình thực kém, vừa một câu không hợp đã nổi giận."

Trang Khanh dừng bước, quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu một cái, sau đó là thi triển thuật pháp, biến mất trước mặt Phù Ly.

"Cái tính nóng nảy này, nếu như ở năm đó....." Phù Ly nhớ tới ánh sáng công đứng vàng lấp lánh trên người Trang Khanh, nuốt lại hồi tưởng năm đó, "Dường như cũng không dám như anh đâu."

Cậu cúi đầu muốn nhặt vài vỏ sò, vỏ ốc, vân vân, kết quả phát hiện rác rưởi còn nhiều hơn cả vỏ sò, còn tản ra mùi thối thoang thoảng.

"Con người bây giờ thật là." Phù Ly lắc đầu, làm thuật pháp, tất cả rác trên bãi biển đều chất lại thành đống, xếp thành một núi rác nhỏ.

Ngày hôm sau, đài truyền hình thành phố phát một tin tức, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Rác rưởi ở bãi biển nào đó sau một đêm bị người ta thu lại chất thành một ngọn núi nhỏ. Bên cạnh núi rác còn treo một tấm biển, bên trên viết tám chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bảo vệ môi trường, trách nhiệm cộng đồng.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Bảo vệ môi trường, không được vứt rác lung tung.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 20

Tin tức rác ở bãi biển trong một đêm được người ta nhặt sạch, nhanh chóng dẫn tới sự ồn ào. Nguyên bản chỉ là tin tức mới của truyền thông khu vực đó, nhưng không biết vì sao, tin tức nhanh chóng được truyền lên mạng, làm không ít người quan tâm tới sự kiện này. Có người hiểu chuyện còn đi phỏng vấn cư dân ở vùng phụ cận bãi biển, những cư dân này chứng thực, đây không phải do đài truyền hình bản địa tung tin tức giả, mà là sự thật đã xảy ra.

Sau khi xác minh được tính chân thực của sự việc, có cư dân mạng nào bỗ, nói rằng không chừng là do yêu quái trong biển không chịu được con người vứt rác xuống biển, cho nên mới ra tay cảnh cáo con người.

Còn có người nói, có lẽ là hành vi nghệ thuật do tổ chức bảo vệ môi trường nào đó lên lút làm, sau khi làm náo loạn chuyện này lên, khiến cho mọi người nâng cao ý thức bảo vệ môi trường.

Nhưng phán đoán bình thường đằng sau sự việc này, làm sao xứng với tâm tình xem náo nhiệt không chê sự việc lớn của cư dân mạng, bọn họ đã ném cho nhau vô số bài luận văn khoa học để chứng minh chuyện này rốt cuộc là do cá mập tinh làm hay là cá heo tinh làm.

Cuối cùng vì hình dáng cá heo được mọi người yêu thích hơn, lại có thiên tính thân cận con người, cho nên đã dẫn đầu số phiếu cả

cuộc đua.

"Không phải có bệnh sao, dùng luận văn khoa học kéo phiếu cho yêu tu không tồn tại, vào góp vui cũng chân thực như thế, cư dân mạng bây giờ có bao nhiêu nhàm chán." Sau khi xem xong các loại bình luận trên mạng, Trương Kha quay đầu nói với Sở Dư, "Anh Cá, đây thực sự là do loài cá bọn anh làm sao?"

"Tôi là cá nước ngọt, không giống như cá nước biển bọn họ." Sở Dư vỗ vỗ kẹp tài liệu trên tay mình, liếc mắt nhìn Trương Kha, "Cậu với khỉ đều là linh trưởng, giống như vậy ấy?"

"Anh Cá, em sai rồi!" Trương Kha cảm thấy bản thân mình miệng tiện, sao lại quên mất rất nhiều sinh vật có tập quán bài ngoại. Con cá Đạo gia này, còn không quen nhìn cả cá nước ngọt Phật gia, càng không cần nhắc tới cá hệ nước mặn.

Từ Viện cầm một quyển "Sổ tay pháp quy Tu Chân Giới" che mặt cười khúc khích, nhìn thấy Trương Kha và Sở Dư đều trừng mắt nhìn về phía cô, cô mới ngồi thẳng người, ho khan một tiếng làm ra vẻ nói: "Chúng ta nên nhanh chóng đi điều tra chuyện này một chút, nếu như thực sự là yêu tu nào đó làm, chúng ta cũng phải nhắc nhở một chút."

Kêu gọi mọi người bảo vệ môi trường là đúng, nhưng đột nhiên ra tay như thế, vẫn có chút dọa người.

"Không cần tìm đâu." Trang Khanh đẩy cửa bước vào, anh liếc mắt nhìn đang phát tin tức, ngữ khí người dẫn chương trình vô cùng khoa trương, giới thiệu núi rác này cao bao nhiêu to bao nhiêu, hơn nữa xung quanh bãi biển sạch sẽ như thế nào, màn hình còn quay

đặc tả mấy dòng chữ "Bảo vệ môi trường, trách nhiệm cộng đồng" kia.

"Lão đại." Sở Dư nghênh đón, dùng tay áo lau lau ghế, "Anh tới rồi? Anh nhanh ngồi đây đi."

Sinh vật thủy tộc trời sinh kính sợ rồng, cho nên cho dù bây giờ là xã hội mới, người và yêu quái bình đẳng, trước mặt Trang Khanh, Sở Dư vẫn bất giác dâng hiến chân chó. Từ Viện và những người khác đã sớm nhìn quen điệu bộ của Sở Dư, còn lười biểu hiện với cậu.

"Lão đại, anh biết sự việc thủy yêu bảo vệ môi trường là thế nào hả?" Từ Viện có chút kỳ quái, cô ấn tạm dừng, màn hình máy tính dừng lại ở tấm biển "Bảo vệ môi trường, trách nhiệm cộng đồng".

"Tối hôm trước tôi ở bờ biển ấy."

"Chuyện này là do anh làm hả?" Từ Viện không dám tin nhìn tấm bảng kia, chữ viết của lão đại trước giờ vừa đẹp vừa kiệt xuất, mấy chữ này.....là do anh ấy dùng chân viết ra sao?

Trang Khanh nhìn Từ Viện một cái.

Từ Viện rụt rụt cổ, chẳng lẽ cô nói sai rồi?

"Sắp xếp bộ phận tuyên truyền xử lý chuyện này một chút," Trang Khanh lại thở dài, "Mấy ngày nay mọi người đã vất vả rồi, sắp xếp lại các hạng mục, tôi phải báo cáo sổ sách."

"Được ạ." Từ Viện lấy lại tinh thần, chỉ cần mỗi lần lão đại đi báo cáo sổ sách, còn có tiền trợ cấp phát xuống, cho nên Từ Viện nhanh

chóng tìm các hóa đơn ra, chuẩn bị lát nữa gửi những thứ này xuống phòng tài vụ.

"Sở Dư, đợt tuyển người mới này có bao nhiêu người báo danh?" Trang Khanh lật bản thống kê danh sách báo danh, liếc mắt nhìn thấy tên của Phù Ly.

"Lão đại. Đã nhận được hơn hai nghìn phiếu rồi, khắp nơi trên cả nước, tổng cộng có 1656 người tu chân, 302 yêu tu, còn có hơn một trăm quỷ tu."

"Quỷ tu không tìm công việc ở Minh giới, chạy tới chỗ chúng ta làm gì?" Lão Hoàng thở dài, Yêu tộc bọn họ quả thực là suy thoái rồi, số lượng báo danh còn không bằng một nửa con người.

"Hiện tại Minh giới đang chú trọng cái gì mà quản lý số hóa, không cần nhiều người. Còn nữa, chỗ chúng ta ai chẳng muốn vào, nhờ đâu thi đỗ thì sao." Sở Dư vô cùng tự đắc về việc mình có thể thi đỗ vào ban quản lý, không giống như một số con cá nào đó, thi mấy năm rồi vẫn chỉ tốn công.

Trang Khanh bỏ danh sách thống kê xuống, đứng dậy về văn phòng của mình.

"Lão đại tới đây làm gì? Trương Kha vươn dài cổ liếc nhìn một cái, sau khi xác định Trang Khanh đã đi khỏi, mới nói với đồng nghiệp, "Lẽ nào là vì chuyện tuyển người mới?" Nhưng mà mấy năm nay, lão đại có bao giờ quan tâm tới mấy thứ này đâu?

Những năm nay cũng không phải chưa từng có người ý đồ đi cửa sau với lão đại, nhưng.....chưa từng một ai thành công.

"Mọi người mau nhìn xem, sự kiện bảo vệ môi trường lại có tiến triển mới." Đồng nghiệp ngồi ở bên kia chỉ vào máy tính, "Thủ đô chúng ta cũng xuất hiện rồi."

Ngoại thành phía Tây thủ đô có một con sông, có một đoạn vô cùng bẩn, tuy rằng hằng năm đều tốn không ít tiền để xử lý, nhưng vẫn có người vứt rác xuống sông như cũ. Nhưng hiện tại rác rưởi dưới đáy sông toàn bộ được lôi lên bờ, hơn nữa bên cạnh cũng có cắm một tấm biển, chữ viết vẫn xiêu vẹo như thế.

"Tôi cảm thấy việc này không giống như lão đại làm," Sở dự nhìn video mới được tung ra, khẳng định nói: "Lão đại không phải là loại người nhàn hạ như vậy."

"Ý của anh là, lão đại đang bao che cho người khác?" Trương Kha hỏi lại.

Cậu vừa nói ra những lời này, tất cả những sinh vật trong văn phòng đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, dường như Trương Kha vừa nói một câu đáng sợ. Không khí trở nên vô cùng lúng túng và an tĩnh.

Trương Kha nghiêng đầu nhìn xung quanh, cười gượng: "Ban nãy tôi nói gì ấy nhỉ?"

"Không nói gì, ha ha ha."

Tiền sảnh khách sạn Duyên Nguyệt, khách tới làm thủ tục thuê phòng không nhiều lắm, bảo vệ và lễ tân đều có chút buồn ngủ. Cô gái lễ tân nhét mấy viên ô mai vào miệng để tỉnh táo, cô nhìn thấy Phù Ly đang dùng bình tưới tưới nước cho cây chiêu tài trước cửa lớn, thuận tiện nói: "Phù Ly, anh có muốn ăn không?"

"Ăn gì cơ?" Phù Ly bỏ thùng tưới xuống, tò mò nhìn thứ trong tay cô lễ tân."

"Ô mai."

Phù Ly ném một viên, lông mày nhăn lại, bộ dạng của cậu làm cô gái lễ tân cười ra tiếng. Người đẹp trai, cho dù là nhíu mày cau mặt cũng đẹp. Phù Ly chưa bao giờ nhắc nhở các cô chuyện ăn vặt, cho nên các cô thích nhất là chia sẻ đồ ăn vặt cho Phù Ly.

"Chua quá." Phù Ly che mặt, nhìn thấy dáng vẻ mấy cô gái loài người cười vô cùng vui vẻ, phát hiện phụ nữ loài người ở phương diện ăn uống vô cùng tùy ý, có đôi khi ăn ngọt, có đôi khi ăn chua, có đôi khi ăn cay, khẩu vị quả thực rất phức tạp.

"Hôm nay anh đi nửa ca đêm hả?" Cô gái cho cậu ăn ô mai nhìn chiếc đồng hồ cung đình kiểu cổ, đã sắp tới mười hai giờ rồi, Phù Ly cũng nên tan làm, nhưng mà người giao ban với cậu vẫn chưa tới.

"Ừ." Phù Ly gật đầu.

Cửa chính truyền tới tiếng nói chuyện, một người đàn ông ăn mặc thời thượng đeo khẩu trang dẫn theo một người đàn ông trung niên đi vào, người trung niên cầm đồ đạc trong tay, bước đi vội vàng.

"Cậu qua đây." Người trung niên chỉ vào Phù Ly, "Giúp chúng tôi mang hành lý lên trên."

"Vâng, thưa ông."

Phù Ly nhận lấy vali trong tay người trung niên, dễ dàng dùng một tay nhắc lên. Người đàn ông trung niên thấy động tác của cậu nhẹ

nhàng như vậy, sững sờ một lát, không nói thêm gì nữa.

Hai người làm xong thủ tục liền đi vào trong thang máy, Phù Ly xách vali đi theo đằng sau.

Người đàn ông ăn mặc thời thượng kéo kính râm xuống, quay đầu lại nhìn Phù Ly một cái, nói với người đàn ông trung niên: "Cái tên Xà Vị Long đó dựa vào gì mà được đóng vai chính, cằm nhọn, mắt to, người không biết còn tưởng rằng cậu ta là xà tinh, khi tôi làm nam chính, cậu ta còn không có cửa xách giày cho tôi đâu."

"Dịch Ca, cậu bớt giận." Người đại diện quay đầu nhìn Phù Ly, "Chúng ta về phòng hãy nói."

Người đàn ông thời thượng tên Dịch Ca quay đầu nhìn Phù Ly, hừ lạnh một tiếng: "Ngay cả bảo vệ khách sạn còn đẹp trai hơn cậu ta, cái dạng như cậu ta, còn suốt ngày không biết xấu hổ khoe khoang cộ nhiệt."

Người đại diện cười gượng hai tiếng, thang máy vừa tới, ông rút hai tờ tiền giấy trong ví ra làm tiền tip đưa cho Phù Ly, hi vọng cậu có thể kín miệng, coi như mấy lời nói ngu ngốc không não của nghệ sĩ nhà mình chỉ là đùa thôi.

"Ôi chao, đây không phải là anh Dịch sao." Một người trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu tím đi từ phía bên kia hành lang tới, mắt to cằm nhọn, đi đường còn có vài phần diêm dúa câu dẫn người khác, "Sao anh không mang theo vài trợ lý nữa."

"Cậu Xà nói đùa rồi, tôi đang hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, phải tiết kiệm, mộc mạc." Dịch Ca quay người giành lấy vali trên tay

Phù Ly, bước lớn đi vào phòng của mình, đóng sầm cánh cửa lại trước mặt Xà Vị Long.

Đợi Dịch Ca và người đại diện của anh ta đi rồi, Xà Vị Long mới lột bỏ khuôn mặt tươi cười, cậu nâng cằm liếc mắt nhìn Phù Ly, nắm mũi lùi về sau mấy bước: "Tránh xa tôi ra chút." Cậu ghét nhất những con người động một tí thì lại mang vác đồ nặng, toàn thân đầy mùi mồ hôi.

Phù Ly im lặng không nói gì nhìn con xà yêu này, xà tộc cũng không dựa vào mũi để hô hấp, bịt mũi làm gì?

Dáng vẻ kịch cỡm, giả vờ giả vịt, cũng không biết học được tât xấu ở đâu.

Cậu nhét tiền tip mà người đại diện cho cậu vào trong túi áo, chậm rãi nói: "Không muốn ngửi mùi thì ngậm miệng chặt chút, bịt mũi không có tác dụng đâu." Con mãng xà lần trước không hiểu chuyện đã bị cậu mang tới vườn bách thú để hối lỗi làm lại cuộc đời rồi.

Trên mặt Xà Vị Long nhiều thêm vài phần xấu hổ, hóa ra là đồng bào yêu tộc? Làm một con yêu tu, còn xinh đẹp như vậy, mà lại chạy tới khách sạn làm bảo vệ, đây là loại yêu gì vậy, trí lực không cao sao?

Đang nghĩ, cửa thang máy lại mở ra lần nữa, người bên trong bước ra, làm cho Xà Vị Long phản ứng có điều kiện lùi về sau ba bước.

Lẽ nào chuyện cậu dùng mê hồn pháp giành vị trí nam chính đã bị ban quản lý biết rồi?

Rốt cuộc là tội này nặng như thế nào, ngay cả lão đại ban quản lý cũng phải rời núi?!

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Yêu giới.....thực sự xuống dốc, đau lòng quá!

PS: Mũi của rắn không có chức năng ngửi, nhưng phản ứng nhanh với mùi, nhờ dùng lưỡi để cảm nhận mùi.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 21

Xà Vị Long dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn camera ở phía trước cách đó không xa, cố gắng làm cho bản thân nhìn không quá sợ hãi. Nếu như không phải có cái camera này ở đây, cậu nhất định không nói hai lời liền quỳ xuống trước mặt Trang lão đại.

Tranh Khanh bước ra khỏi cửa thang máy, ánh mắt đảo qua người Xà Vị Long, còn chưa nói gì, hai chân Xà Vị Long đã mềm nhũn, trượt tường ngồi xuống.

Phù Ly nhìn thấy người tới là Trang Khanh, không nhận được lòng hâm mộ: "Anh cũng thật có tiền."

Phòng khách sạn thu phí rất cao.

"Tôi tới tìm cậu." Trang Khanh không chú ý tới ánh mắt ngưỡng mộ của Phù Ly, "Cậu đi theo tôi một chuyến."

"Anh không làm thẻ phòng, làm sao mà lên được?" Khách sạn bảo vệ an toàn rất nghiêm ngặt, nếu như không cầm thẻ phòng quét bằng cảm ứng ở thang máy, thang máy sẽ không lên. Phù Ly trừng mắt nhìn Trang Khanh nhìn tới nhìn lui, "Anh dùng pháp thuật biến ra hả?"

"Cậu chỉ để ý tới những điều này?" Trang Khanh kiên nhẫn nói, "Đi theo tôi."

"Đợi tôi một chút." Phù Ly khoan dung độ lượng không để tâm tới thái độ của Trang Khanh, cậu quay đầu nhìn Xà Vị Long, nhú mày nói, "Một con rắn giống đực, khổ cực tu luyện thành người tại sao đáng vẻ vẫn giống rắn như thế, cái đáng vẻ ngồi dưới mặt đất kia chẳng ra làm sao cả, đứng dậy."

Xà Vị Long oan ức lần mò tường đứng dậy.

"Đứng vững, không được run chân, thẳng lưng." Phù Ly nhìn thấy bộ dáng Xà Vị Long vẫn sợ đầu sợ đuôi như cũ, vì vậy không thêm dạy dỗ cậu ta nữa.

Trước đây loại yêu quái như thế này, cho dù chỉ làm yêu quái tuần núi cũng không có đại vương nào vui lòng thu nhận, cậu cũng không phí tâm nữa.

Trang Khanh nhìn con xà yêu ngồi dưới mặt đất, không nói gì.

Xà Vị Long vốn đã rất sợ hãi, cho nên khi Trang Khanh nhìn về phía này, cậu thiếu chút nữa bị dọa cho khóc. Cậu tu thành hình người mới chỉ có hơn hai mươi năm, nếu như không phải vì ban quản lý phụ trách tu chân giới, không cho yêu quái làm loạn bắt nạt các yêu quái nhỏ khác, thì dựa vào chút tu vi này cậu còn không dám ra khỏi cửa. Cộng thêm loài rắn trời sinh đã kính sợ cùng thuần phục loài rồng, cho nên chỉ cần Trang Khanh nhìn cậu một cái, cậu sẽ không nhịn được mà muốn quỳ.

Tình tảo lại, bây giờ không phải là thời kỳ triều đình phong kiến, cho dù yêu quái không lưu hành phương thức quỳ tới quỳ lui. Xà Vị Long không ngừng động viên tinh thần bản thân, nhưng đôi chân đã mềm ra như bún, dùng hành động thực tế nói với cậu, loại ám chỉ tâm lý không có chút tác dụng nào.

"Trẻ nhỏ không thể dạy." Phù Ly lắc đầu, quay người nói với Trang Khanh, "Tôi vừa vặn tan làm, đợi tôi thay quần áo đã."

"Được." Trang Khanh đều đều đáp một câu.

Thấy hai người đi rồi, Xà Vị Long ôm ngực một lúc lâu sau mới hồi phục được, thì ra ông lớn ở tu chân giới này không tới tìm cậu? Còn có người bảo vệ kia là ai, lại có thể liếc mắt một cái nhìn được nguyên hình của cậu, đối diện với ông lớn cũng bình tĩnh như thế?

Lẽ nào cũng là tiền bối tu vi cao thâm?

Nghĩ tới bản thân ban nãy nói năng lỗ mǎng với đối phương, Xà Vị Long thiếu chút nữa hối hận không duy trì nổi hình người.

Yên phận làm diễn viên bình hoa không tốt hay sao, tại sao còn muốn chạy tới trước mặt tiền bối giới tu chân tìm chết hả?

Thay quần áo xong rời khỏi khách sạn, Phù Ly hít hít cái mũi: "Thơm quá." Cậu tìm tòi khắp bốn phía, phát hiện ra mùi hương phát ra từ một quán ăn trong ngõ nhỏ, tôm hùm đất cuộn cuộn trong nồi, tỏa ra mùi hương mê người.

Trang Khanh thấy Phù Ly đột nhiên chạy vào trong ngõ nhỏ, nhúu mày nói: "Cậu đi đâu thế?"

"Không phải anh có lời muốn nói với tôi sao, vừa ăn vừa nói mới thú vị." Phù Ly vẫy vẫy tay với Trang Khanh, giống như đang gọi con chó nhỏ, "Tôi mời khách."

"Quán nhỏ ven đường không vệ sinh, ai thích ăn những thứ này." Ngữ khí của anh càng lạnh.

Sau mười phút, hai người ngồi bên bàn gấp vuông, phía sau là tiếng lạch cạch xào nấu, còn có tiếng hát của ông chủ ngũ âm không được đầy đủ. Tôm hùm đất được đảo trong dầu, phối hợp với ớt, tiêu, tỏi làm gia vị, khi sắp được mang ra còn cho thêm hành thái nhỏ, càng tỏa ra hương vị vô cùng mê người, làm đầu lưỡi tản ra ham muốn ăn sạch nó.

Đeo găng tay dùng một lần, bẻ gãy càng của tôm hùm đất, dùng môi nhẹ nhàng mút một cái, vừa có mùi thơm của ớt, lại có vị mềm mại của thịt tôm. Lại uống thêm một ngụm bia lạnh, cả đêm hè đều trở nên mát mẻ sáng khoái.

Thấy Phù Ly ăn vui vẻ như vậy, chưa được một lát đã ăn ba bốn con tôm, Trang Khanh xắn tay áo lên, cũng bắt đầu ăn. Ở phương diện ăn thủy sản, không có ai có thể ăn càng nhanh càng sạch sẽ hơn họ nhà rồng. Nhìn thấy tôm hùm đất trong khay càng ngày càng ít đi, Phù Ly ra vẻ vô tình kéo cái khay tới trước mặt mình, ngẩng đầu nói với Trang Khanh, "Anh muốn nói gì với tôi?"

"Ông chủ, thêm một phần nữa." Trang Khanh nhận thấy động tác của Phù Ly, gọi ông chủ một tiếng.

"Có liền đây."

Phù Ly dùng chiếc đũa chọc chọc mấy con tôm nhỏ gầy còn thừa lại trong khay, tự nhiên lại có cảm giác bản thân bị "ăn hôi". Trang Khanh toàn thân trên dưới đều là hàng hiệu, còn là lão đại của ban quản lý, có lẽ không làm ra chuyện xấu mặt như vậy chứ?

Dùng đũa kẹp lấy con tôm béo tốt nhất trong khay, Trang Khanh mới nói: "Gần đây cậu giúp người ta đi nhặt rác hả?"

"Rác?" Phù Ly ngây ngốc gật đầu, sau khi phản ứng lại mới lắc đầu thờ dãi, "Đất với nước là nơi bắt nguồn của vạn vật sinh linh, có một số người không hề biết trân trọng, tôi nhìn thấy mấy thứ rác rưởi linh tinh đó, không nhịn được muốn thu gọn chúng lại."

Trang Khanh vớt vỏ tôm hùm đã lột xong vào trong khay đựng vỏ: "Thu thập rác là chuyện tốt, nhưng một đêm thu được lượng rác lớn như vậy, trên TV cũng đang ồn ào lên rồi, đều đang đoán xem có phải là yêu quái làm loạn hay không."

"Bọn họ đoán không có sai mà."

"Trong nhận thức của con người, trên thế giới này không có yêu quái." Trang Khanh nhỏ giọng nói, "Cậu không thể làm khéo léo hơn một chút sao?"

"Vậy lần sau tôi sẽ chia rác thải làm ba phần rồi thu lại được không?"

"....."

"Hai anh đẹp trai, tôm hùm cay của hai người tới đây." Chủ quán mang một khay tôm hùm lớn đặt trước mặt hai người, tiếng phổ thông của ông có chút không tiêu chuẩn, còn mang theo chút khẩu âm phía Tây Nam, "Anh đẹp trai, tôm này rất cay đấy, hai người có cần thêm hai bình trà lạnh không."

Phù Ly gật đầu.

Hai bình trà lạnh còn mang theo bọt nước nhanh chóng được bày lên bàn.

"Hành động của cậu dễ dẫn tới khủng hoảng cho xã hội loài người." Trang Khanh tháo găng tay ra, đưa điện thoại cho Phù Ly, "Cậu xem xem trên mạng đã âm ỉ tới cỡ nào rồi."

Phù Ly không có điện thoại, tuy rằng không quá hiểu thao tác, nhưng mà cậu cũng coi như hiểu cách xem bình luận, cậu bắt đầu xem bình luận hot nhất trên weibo.

Bảo bối chỉ mới mười tám tuổi: Ngay cả yêu tinh còn biết bảo vệ môi trường, con người chúng ta còn mặt mũi làm ô nhiễm môi trường sao?

Một viên kem: Người không bằng yêu quái, những người vứt rác bừa bãi nhìn thấy tin tức này liệu có đỏ mặt hay không.

Hạt dẻ: Không cần biết chuyện này là do ai làm, tôi tin tưởng dụng ý của anh ta là tốt, nhìn những đồng rác cao như núi kia xem, đều do chúng ta tạo nên đấy. Bảo vệ môi trường, trách nhiệm cộng đồng, tám từ này viết ra rất đơn giản, nhưng có bao nhiêu người thực sự làm được?

Phía bên dưới còn có rất nhiều bình luận, trên cơ bản tất cả mọi người đang thảo luận vấn đề liên quan tới môi trường, Phù Ly không nhìn thấy bất cứ từ nào liên quan tới "sợ hãi" "kinh hoàng", đây.....cũng gọi là mang tới sợ hãi?

Xem xong tất cả những bình luận hàng đầu, trong Phù Ly có chút cảm giác hài lòng, cậu cảm thấy mình làm những chuyện này, có thể coi là rất ý nghĩa. Buông điện thoại xuống, cậu nhìn vào trong khay, tại sao tôm trong khay đã ít đi một nửa rồi?

"Anh Trang, anh rất thích ăn tôm sao?"

"Không thích." Trang Khanh vừa nói, vừa cầm tôm, trong chiếc khay vỏ ở trước mặt anh, vỏ tôm đã chất như núi.

Phù Ly:.....

Thôi bỏ đi, yêu quái trẻ tuổi có tật xấu miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, cũng thực bình thường.

Cuối cùng hai người ăn ba khay tôm, Phù Ly trả xong tiền, quay đầu lại nhìn Trang Khanh ngồi cạnh bàn đang tao nhã lau miệng, "Anh Trang, đi thôi."

Trang Khanh ngẩng đầu nhìn Phù Ly một cái, đứng dậy đi ra ngoài. Trong ngõ nhỏ có chút ẩm áp này, Trang Khanh mặc áo sơ mi trắng, quần Tây, cùng với Phù Ly mặc áo phông quần bò, tuy vậy nhưng không làm cho người ta cảm thấy hai người xa lạ.

Người đi giày da bước chân trầm ổn lại kiên định, người đi giày thể thao bước chân có vài phần vui vẻ cùng tùy ý. Bỗng nhiên người mang giày da dừng bước chân.

Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly: "Dựa theo Điều 132 luật quản lý của ban quản lý, tu chân giả tùy ý sử dụng pháp thuật, làm cho con người sợ hãi, tiền phạt ít nhất một nghìn, cao nhất là không có giới hạn."

Phù Ly nhìn Trang Khanh không dám tin, ban nãy không nói, ăn xong tôm câu mời rồi, mới mở miệng nói tiền phạt, còn có yêu tính hay không.

Trang Khanh vươn tay sờ sờ mũi, còn có thể ngửi được mùi tôm cay còn vương trên đầu ngón tay, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ Phù Ly trừng đôi mắt to, anh quay người tiếp tục đi về phía trước: "Nhưng

nhận thấy hành vi lần này của cậu, làm cho con người chú trọng hơn vấn đề bảo vệ môi trường, cho nên đặc biệt xóa bỏ khoản phạt của cậu."

Phù Ly thở phào, xem ra bữa tôm hùm này mời không uổng phí.

"Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà." Trang Khanh ăn uống no nê tâm tình rất tốt.

Phù Ly nhớ lại lần trước Trang Khanh tìm Sở Dư đòi tiền xăng xe, đứng bên cạnh cánh cửa xe do dự: "Liệu anh có đòi tôi tiền xăng xe không?"

"Phì." Trang Khanh cười lạnh, "Tôi đường đường là long tộc, kỳ trân dị bảo gì mà không có, sẽ keo kiệt lấy chút tiền xăng dầu của cậu sao?"

Phù Ly giật mình, nói cũng phải, long tộc trước đây từng sống ở dưới đáy biển sâu, thứ không thiếu nhất chính là đủ loại bảo bối, khẳng định cũng không xem trọng ít tiền này.

Xe chạy không nhanh không chậm trên đường, ánh trăng cong cong chậm chạp chui vào tầng mây, tầng mây thật dày trên không trung, dường như sắp đổ mưa.

Một con mèo từ đầu đường phi ra, Trang Khanh không phản kịp, dùng phép thuật dừng xe lại.

"Meo~." Con mèo nhỏ không biết sợ vầy vầy cái đuôi, chậm rãi đi qua con đường, mới biến mất ở con đường khác.

Xe khởi động lần nữa, Phù Ly quay đầu nhìn Trang Khanh, đối phương từ đầu tới cuối đều không có biểu tình gì, làm cho Phù Ly

không nhận được nghi ngờ, đối phương không phải là rồng biến hóa thành mà là do tượng kim long ở hành lang cung điện biến thành, chỉ có điêu khắc mới không có biểu tình.

Trên không trung cuối cùng cũng có tia sét lóe lên, trong tầng mây dày đặc, dường như có một vật gì rất lớn xẹt qua, nhưng lại nhanh chóng biến mất trong.

Phù Ly và Trang Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Mưa đá lộp bộp rơi xuống, kính chắn gió bất ngờ không kịp phòng bị đập vài cái, mặt Trang Khanh đen lại. Phù Ly tạo một kết giới, làm mưa đá không chạm tới xe được.

Đưa Phù Ly về nhà, sau khi Trang Khanh lái xe vào gara, vươn tay vuốt chỗ tấm kính chắn gió thủy tinh bị đập, đồng tử màu đen hóa thành màu vàng, mang theo vài phần lửa giận.

Anh lấy điện thoại ra, mở ra phần mềm công tác nội bộ, thêm vào đó một khoản phạt.

Thanh Long Bắc Hồ vi phạm quy định, tạo mưa đá, gây nên tổn thất vô số cho người dân, phạt hai trăm vạn.

Tác giả có lời muốn nói:

Cá âm dương Sở Dư: "Không, không, không, ân nhân, rốt cuộc anh có hiểu làm gì với trình độ hào phóng của lão đại rồi?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 22

Sáng hôm sau khi tới giờ đi làm ở ban quản lý, mọi người liền nhìn thấy thông báo về khoản phạt trên hệ thống công tác, sau khi biết rõ đối tượng chịu phạt, trên mặt bọn họ không hề có chút bất ngờ. Từ xưa tới nay, long tộc huyết thống cao quý, trời sinh pháp lực cao cường, làm việc đường hoàng, ngạo mạn, từ trước tới giờ đều xem thường yêu tu bình thường.

Phần lớn long tộc sau khi sinh, liền tự mang năng lực điều mưa khiến sấm, ngưng băng giáng tuyết, không chỉ nhận sự tể bái của nhân loại, ngay cả phần lớn tiểu yêu gặp bọn họ, cũng phải hành lễ cúi chào. Cũng chính vì như thế, một bộ phận rộng hành sự bừa bãi, sẽ vì tâm tình không tốt hay vui đùa trêu chọc mà đột nhiên làm tuyết lớn hay mưa to, khiến cho nhân loại và động vật vô cùng chật vật.

Loại tình huống thế này mãi tới sau khi lão đại tiếp nhận ban quản lý tu chân mới dần dần chuyển tốt hơn. Vốn bọn họ tưởng rằng lão đại có quan hệ huyết thống với long tộc, khẳng định sẽ có chút thiên vị long tộc, ai biết sự thật lại hoàn toàn tương phản, lão đại không chỉ có không thiên vị long tộc, ngược lại còn đối với bọn họ vô cùng nghiêm khắc.

Gần mười năm nay, lão đại viết vô số phiếu phạt với long tộc, số tiền ấy đã có thể mua một mảnh đất ở thủ đô rồi. Bọn họ từng đoán, có lẽ lão đại quan hệ với long tộc không tốt, nhưng mà trừ bỏ việc

phạt tiền theo quy định, lão đại cũng chưa từng tới Long Cung dưới biển sâu tìm phiền phức, cho nên loại ý tưởng này cũng không có chứng cứ xác thực.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đưa ra một kết luận, đó là dù lão đại cương trực công chính, tuyệt đối sẽ không vì vấn đề chủng tộc mà thiên vị bên kia.

"Hai trăm vạn đối với long tộc là chuyện nhỏ, nhưng Thanh Long Bắc Hồ hình như là họ hàng thân thuộc nhà Long Vương, ai có thể tới bắt anh ta đi?" Sở Dư quay đầu nhìn mọi người trong phòng, mọi người đều cùng nhau quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Dư. Bọn họ không chế mệnh mình quá dài, ai dám chống đối long tộc.

"Lâm Quy, tôi nhớ rõ cậu từ biển tới....." Cuối cùng ánh mắt Sở Dư rơi trên người thanh niên mặc sơ mi caro ngồi ở góc phòng.

"Anh Dư, tổ tiên nhà em đã từng theo Long Vương làm thừa tướng, nhưng mà chút bản lĩnh này của em, đâu dám tới bắt rồng. Thanh Long Bắc Hồ kia là rồng nước ngọt, em cảm thấy việc này anh đi càng thích hợp hơn." Lâm Quy lắc đầu mạnh, "Anh tha cho em đi."

"Tôi đi làm cái gì, làm thức ăn cho Thanh Long chắc?" Sở Dư sợ hãi, vội ho một tiếng, "Chuyện bắt rồng không quan trọng, chúng ta thông báo khoản phạt này cho long tộc trước, nếu như Thanh Long Bắc Hồ cảm thấy có lương tâm, tới đầu thú thì sao?"

"Suy nghĩ một chút, dù sao cũng không phạm pháp." Trương Kha nhỏ giọng nói thầm. Mấy năm nay một số long tộc cứ theo ý mình mà làm, tạo ra không ít chuyện thiếu đạo đức, làm cho một số nơi

gặp thiên tai nghiêm trọng, mấy năm nay nếu không phải lão đại gây áp lực cho long tộc, chính đồn một phần long tộc không coi những sinh linh khác ra gì, chỉ sợ bọn họ ngày càng kiêu ngạo.

"Đừng cho rằng bản thể ngư tộc nhà tôi không có tai, thì cho rằng chúng tôi không thể nghe được." Sở Dư quay đầu nhìn Trương Kha, "Thính lực của chúng tôi rất tốt đấy, cậu lắm bả cái gì tôi đều nghe thấy hết cả rồi, cậu giỏi thì cậu đi đi."

Trương Kha: Vào lúc này, cho dù là đàn ông thì cũng không đi được,.

"Hay là....." Ngữ khí của Từ Viện có chút yếu ớt, "Hay là để lão đại tự mình đi bắt?"

Mọi người:.....

Chuyện gì cũng để lão đại làm, còn cần bọn họ làm gì?

Nửa tiếng sau, bên ngoài bắt đầu nổi chớp, sấm rền, mưa như trút nước, một người đàn ông mặc áo sơ mi đen đẩy cửa ra, đi thẳng vào.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn, tuy rằng diện mạo của người đàn ông kia có vài phần tuấn tú, nhưng nhìn mặt mày, làm cho tất cả sinh vật trong phòng đều rõ ràng, đây khẳng định là một người kiêu ngạo.

Bỗng nhiên, một luồng long khí mạnh mẽ truyền ra từ người đàn ông mặc áo đen, phần lớn yêu tu ở đây không ngăn cản được bản năng sinh vật, ngòi xỏ xuống, hiện ra vẻ vô cùng chật vật.

"Dáng vẻ như thế này còn muốn cầm tù ta mười năm?" Người mặc áo đen nâng cằm lên, kiêu căng nhìn quét một lần sinh vật trong phòng, "Một đám phế vật."

"Thanh Long điện hạ, cho dù ngài là Long thần chưởng quản ao hồ, cũng không nên tới ban quản lý chúng tôi khiêu khích." Trên người Sở Dư có số mệnh đạo gia, trước sự áp bách của Thanh Long cũng coi như không quá chật vật. Cậu quay đầu lại nhìn các vị đồng nghiệp, tuy rằng bình thường bọn họ vẫn hay đấu võ mồm lẫn nhau nhưng lại không thể nhịn để người ngoài bắt nạt đồng nghiệp.

"Một con cá mà cũng dám ra đây khiêu khích?" Thanh Long cười lạnh, vung tay lên, Sở Dư với sức chiến đấu bằng 0.5 con ngan bay ra ngoài, làm lật cái bàn trước mặt xuống chân Trương Kha.

"Sở Dư, anh không sao chứ?" Trương Kha đỡ Sở Dư từ dưới đất lên, Từ Viện cùng mấy người khác chắn trước mặt Sở Dư, có người cầm pháp bảo, có người cầm chuỗi bùa chú, tình hình chiến đấu căng thẳng.

Cạch.

Cạch.

Cạch.

Đúng thời khắc căng thẳng, tiếng bước chân không nhanh không chậm truyền tới, tất cả các sinh vật trong phòng đều dừng tay, đồng thời nhìn ra phía cửa.

"Tạch."

Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, Tranh Khanh hôm nay vốn nghĩ phép đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

"Ta còn tưởng rằng Trang lão đại trong truyền thuyết lợi hại tới thế nào, thì ra cũng chỉ là một con rồng tạp chủng máu lai." Thanh Long Bắc Hồ nhếch khóe môi bên trái lên, trong giọng nói tràn đầy trào phúng, "Ban quản lý cái gì, chẳng qua chỉ là vài con người, yêu tu ở gánh hát rong không lên nổi sân khấu, các người cho rằng long tộc của chúng ta là gì?"

Trang Khanh liếc nhìn trong văn phòng một cái, phát tay làm cho tất cả những đồ vật trong phòng khôi phục về trạng thái ban đầu, cả long khí mà Thanh Long cố ý tản ra cũng bị anh ngăn lại, "Năm mươi năm trước, Long Quân Bắc Hồ tiền nhiệm cũng nói với tôi như vậy, sau đó Long Quân của Bắc Hồ trở thành anh."

Thấy Trang Khanh có thể áp chế long uy của bản thân, sắc mặt Thanh Long Bắc Hồ có chút khó coi: "Ta là Thanh Long tu vi xếp trong top mười của tộc, cho dù làm Long Quân Bắc Hồ, cũng là bản thân chịu thiệt mà thôi."

"A." Trang Khanh cười lên, anh cười lên giống như hoa tươi nở trong tuyết, vô cùng tuấn tú.

Nhưng mà tất cả các sinh vật ở đây, trừ Thanh Long Bắc Hồ ra, đều bắt đầu run rẩy. Các tu yêu vốn đang chắn trước mặt Sở dư, dần dần lui về phía sau, vô tình bỏ lại Sở Dư tại chỗ. Sở Dư vỗ vỗ ngực mình, muốn làm cho bản thân nôn ra một ngụm máu, nhưng không thành công.

"Tôi rất yêu thích những sinh vật tự tin như anh." Trang Khanh ra tay rất nhanh, nhanh tới nỗi tất cả các sinh vật khác không kịp phản

ứng. Chẳng mấy chốc, Thanh Long Bắc Hồ ban này vẫn còn vô cùng kiêu ngạo đã bị Trang Khanh giẫm nát dưới chân, không thể nhúc nhích.

"Long Quân Bắc Hồ tiền nhiệm còn năm mươi năm nữa mới ra được Tòa Linh trận, nếu tôi chỉ phạt anh mười năm, ta sợ rằng những người khác trong tộc sẽ trách cứ tôi bất công." Trang Khanh mặt không biến sắc, chỉ công vô tư nói, "Cho nên tôi thay đổi chú ý rồi, anh tự ý xông vào ban quản lý, cố ý làm hại tới nhân viên trong Sở, làm trái với pháp quy của ban quản lý tu chân giới, tội càng thêm tội, lệnh phạt sửa thành 150 năm, phạt tiền 500 vạn."

"Dựa vào đâu mà Long Quân tiền nhiệm chỉ bị phạt một trăm năm, ta lại bị phạt hơn ông ta 50 năm, không công bằng!" Thanh Long Bắc Hồ giận dữ hỏi.

"Long Quân Bắc Hồ tiền nhiệm là Bạch Long." Trang Khanh chậm rãi nói, "Màu trắng có thể làm tâm tình tôi tốt hơn."

Thanh Long:.....

Lúc này mới biết mình gặp phải kẻ tàn nhẫn rồi, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Trang Khanh, người làm như thế này, không sợ chú ruột ta trách tội người?"

Trang Khanh buông lỏng chân, dùng linh lực trối Thanh Long Bắc hồ lại, khom lưng nhìn xuống Thanh Long: "Chú của anh, là ai?"

"Người!" Thanh Long tức giận, "Trang Khanh người hành động như thế, người không sợ tất cả long tộc sẽ bài xích người sao?"

Rút ra một tờ khăn giấy chậm rãi lau tay, Trang Khanh liếc mắt nhìn Thanh Long một cái, "Kéo tới Tòa Linh trận."

Trương Kha và Lão Hoàng là thuộc hạ rất nghe lời, bọn họ túm lấy chân Thanh Long, kéo hắn đang cứng đờ cả người đi xuống.

"Các người....." Chờ khi Thanh Long bị kéo xuống rồi, Trang Khanh mới quay đầu lại nhìn mấy sinh vật đang cúi đầu rụt cổ, "Còn không tu luyện tử tế nữa, sau này bên ngoài đồn đại ban quản lý chỗ tôi không một ai có thể đánh nhau được, các cô các cậu không sợ bẽ mặt sao."

Nhóm sinh vật không dám nói chuyện.

"Lão đại, Ninh Hiên, Triều Vân cũng rất lợi hại." Sở Dư nhỏ giọng nói, "Cộng thêm còn có anh ở đây, sao có thể không có ai biết đánh nhau."

Ninh Hiên là hóa thân của danh kiếm thượng cổ, chuyên giết chóc, một kiếm chém nghìn người. Triều Vân là một cây trâm phượng vô cùng xinh đẹp, là vật mà nữ đế duy nhất trong lịch sử Thần Châu (Trung Quốc) vô cùng yêu thích, sau khi nữ đế mất đi trâm phượng biến thành hình người, vì được nhiễm vận khí đế vương, tu vi vô cùng cao thâm. Thời gian gần đây, hai người đi truy sát đại yêu, còn chưa quay lại.

Nếu như hôm nay có hai người đó ở đây, bọn họ cũng sẽ không mất mặt như vậy. Không còn cách nào khác, ai bảo bọn họ quan văn, chứ không phải quan võ.

Trang Khanh nhìn chằm chằm bọn họ một lúc lâu, mới trầm mặt không nói một câu rời đi, năm nay tuyển người mới, nhất định phải tuyển hai người biết đánh nhau, thành tích văn hóa kém một chút cũng không sao, viên chức ở ban quản lý đã đủ rồi.

"Tiểu Phù, cậu lại làm đề à?" Trong phòng nghỉ bảo vệ, Chương Sơn ôm hộp cơm đi vào, thấy Phù Ly đang múa bút thành văn, bước lên trước nhìn mấy cái, lại không một tiếng động lắc đầu ngồi xuống. Tinh thần học tập nhiệt tâm này của Tiểu Phù quả thực nên tán dương, nhưng mà chữ viết quả thực không dễ nhìn.

"Ừ." Phù Ly xoa nắn cái đầu choáng váng của mình, cảm thấy bản thân đã sống phí hoài bao nhiêu năm rồi. Đầu óc của con người rốt cuộc là như thế nào mới có thể nghĩ ra đề bài khó tới như vậy?

Ông cụ đang lau nhà bên cạnh cúi đầu qua nhìn một cái rồi lại quay ra, tiếp tục cúi người lau sàn: "Đáp án của câu này không phải là 86.957 sao?"

"Thật sao?" Phù Ly kinh ngạc nhìn ông cụ lau sàn, giở ra trang đáp án tham khảo ở cuối cùng, đáp án chính xác thật sự là 86.957.

"Đây là đề xác suất rất đơn giản, tuy con số thoát nhìn rất phức tạp, nhưng quá trình giải đề cũng không hề khó." Ông vỗ vỗ vai Phù Ly, "Cậu bạn nhỏ, tiếp tục cố gắng." Tuy rằng nhìn dáng vẻ này của cậu, không giống như người có thể tự học để vào đại học, nhưng tinh thần vô cùng tốt.

Nhìn thấy bóng dáng ông lão chậm rãi ra khỏi phòng nghỉ, Phù Ly một lần nữa cảm thấy trí tuệ và sự vĩ đại của con người, bọn họ có thể thành thủ lĩnh của vạn vật, không phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên.

"Bị dọa rồi sao?" Chương Sơn cười ha ha, "Ông cụ này trước đây là giáo viên dạy toán của một trường cao trung có tiếng, sau khi nghỉ hưu vài năm đi làm lại, ông nói rằng bây giờ trí nhớ của mình

không còn tốt nữa, sợ làm ảnh hưởng tới học sinh, mới tới chỗ chúng ta tìm chút việc làm."

"Tại sao còn phải ra ngoài làm việc?" Phù Ly không hiểu, "Không phải tiền lương hưu của giáo viên rất được sao?"

"Ông ấy tâm địa tốt, không chịu ngồi yên, nghe nói còn giúp đỡ mấy học sinh nghèo khó vùng núi." Chương Sơn mở hộp cơm ra, lắc đầu nói, "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà ông ấy rất tốt, nếu như cậu có gì không hiểu, có thể tới tìm ông ấy, còn hơn là cậu ngồi đó suy nghĩ mãi không ra."

Phù Ly nhìn ra ngoài cửa, ông lão đang lau sàn nhà ngoài hành lang, nhìn có vẻ tinh thần khỏe mạnh.

Rất lâu sau, Phù Ly mới khẽ nhú mày.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Thuộc hạ dưới trướng, không một ai biết đánh nhau cả!

~~~~~

Hơi dẫn đo về cách xưng hô giữa các nhân vật >....< vì mấy con yêu quái người tối cổ kia không thân thiện với con người nên mình vẫn để xưng hô ta ngươi. Ai có ý kiến góp ý gì cứ nó cho mình nhé.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 23

"Ông ơi, để cháu xách giúp ông." Khi Phù Ly tan làm, nhìn thấy người lao công học thức uyên bác, thâm tàng bất lộ kia tay trái xách cây lau nhà, tay phải xách thùng nước, lo lắng ông bị ngã, nên cậu bước tới giúp ông cầm thùng nước.

"Cám ơn cháu nhé, cậu bạn nhỏ." Ông lão cười với Phù Ly một cái, "Cậu có phải là Tiểu Phù mới đến không?"

"Đúng ạ." Phù Ly gật đầu, giúp ông lão cất dụng cụ dọn vệ sinh vào trong nhà kho, hai người đi tới cửa mới phát hiện bên ngoài đang mưa.

"Ban nãy trời vẫn còn đẹp mà, sao tự nhiên mới một lát thôi đã mưa lớn thế này rồi?" Ông cụ lẩm bẩm một câu, quay người đi vào trong. Phù Ly ngẩng đầu nhìn trời một cái, chưa được một lúc đã thấy ông cụ mang một cái ô cũ ra.

"Thầy Diêu, mưa to như thế này, thầy vẫn vội về nhà sao?"

"Mèo ở nhà vẫn đợi tôi về." Ông cụ cười ha ha đáp lại, vô cùng hiền lành.

"Thầy Diêu." Phù Ly nhìn thấy ông cụ sắp đi vào màn mưa, mở miệng ngăn ông lại, "Em không có ô, chúng ta đi cùng nhau được không?"

"Được chứ." Thầy Diêu quay người đi tới cửa, "Nhanh qua đây, đừng dầm mưa."

Phù Ly chen vào dưới ô, phối hợp với bước đi của thầy Diêu, từ từ đi về phía trước. Thầy Diêu cười nói, "Nghe nói cậu đang tự học, chuẩn bị thi lên đại học hả?"

Phù Ly gật đầu.

"Yêu học tập là tốt, là người thì phải sống tới già, học tới già." Nụ cười trên mặt thầy Diêu càng thêm phần ôn hòa, hai người phải đi qua một cây cầu vượt, Phù Ly đưa tay đỡ ông. Thầy Diêu cúi đầu nhìn cánh tay được dìu, cười nói, "Người trẻ tuổi, tâm tính thiện lương còn không nói ra miệng, muốn chịu khổ sao."

"Cậu thấy mưa quá to, không yên tâm để một ông già đi bên ngoài, mới nói không mang ô phải không?" Thầy Diêu vỗ vỗ vai Phù Ly, "Sau này nếu như cậu theo đuổi bạn gái, nhất định không thể giống như thế này. Nếu như đối phương không biết cậu đối tốt với cô ấy, tâm tư của cậu không phải sẽ uổng phí sao?"

Phù Ly không hiểu, tại sao chuyện cậu làm nhất định phải để đối phương biết, chẳng qua là chuyện tiện làm, cũng không cần thiết phải nói? Huống hồ thế giới nhân loại không phải tôn sùng tinh thần làm việc tốt không để lại tên giống như Lôi Phong sao?

Nhưng con người già yếu này là thầy giáo, lời nói ra.....có lẽ sẽ không sai đâu?

Nhìn thấy bộ dáng mờ mịt không hiểu của Phù Ly, thầy Diêu liền biết, người trẻ tuổi này căn bản vẫn chưa thông suốt, cũng chưa từng thích một ai, nếu không tuyệt đối sẽ không thể hiện ra dáng vẻ

tùy ý như vậy. Ông dứt khoát khoát tay lên vai Phù Ly, "Hôm nay mưa lớn như thế, buổi trưa ở chỗ tôi ăn bữa cơm rồi hãy về."

"Được ạ." Phù Ly còn chưa hiểu được thế giới con người khách sáo giả dối, cũng không từ chối câu nào, trực tiếp đồng ý lời mời của thầy Diêu.

Nhà của thầy Diêu cũng không quá xa, chẳng qua khu tập thể có hơi cũ, trong tòa nhà cũng không có thang máy, phải trèo từng tầng từng tầng một. Cánh cửa cuốn bằng sắt có chút cũ nát, nhưng được lau tước rất sạch sẽ. Thầy Diêu lấy chiếc chìa khóa được buộc ở eo xuống, sau khi mở cánh cửa ra, một sinh vật nhỏ bé lông xù bước ra kêu meo meo.

Là một con mèo rất béo, béo như một quả bóng.

Nhìn thấy Phù Ly – người xa lạ phía sau lưng thầy Diêu, tiếng kêu của con mèo béo cao thêm vài phần, sau khi đi quanh Phù Ly một vòng, liền ưỡn cái bụng, nằm trước mặt thầy Diêu.

"Ai dô, Đoàn Đoàn nhà chúng ta đói bụng rồi sao, ông lập tức đi làm đồ ăn ngay đây." Thầy Diêu vỗ về con mèo béo, nói với Phù Ly, "Tiểu Phù, cậu cứ ngồi tự nhiên, tôi đi làm đồ ăn cho Đoàn Đoàn nhà chúng ta."

"Được ạ." Phù Ly cúi đầu nhìn con mèo lăn lộn trên mặt đất, ngồi xuống chiếc sô pha kiểu cũ, trên bàn trà đặt đĩa trái cây, bên trong ngoài mấy quả chuối đã hơi chuyển sang màu đen thì không còn thứ gì khác. Trên tường treo rất nhiều ảnh chụp cùng với giấy khen, có một bức ảnh được đặt ở giữa, là bức ảnh của thầy Diêu và một người phụ nữ. Nhưng Phù Ly phát hiện, trong căn phòng này, trừ thầy Diêu ra, không còn hơi thở của con người khác.

"Meo." Con mèo béo nhảy lên bàn trà. Ánh mắt to tròn nhìn chăm chăm Phù Ly, dường như đang giám thị cậu.

Phù Ly cúi đầu đối mặt với nó, đưa tay vuốt lông trên đầu nó.

Mèo béo.....mèo béo phát hiện ra bản thân không thể động đậy, chỉ có thể tuyệt vọng bị con người coi như quả bóng lông, sờ tới sờ lui.

"Yên tâm đi, tao là đồng nghiệp của chủ nhân mày, tao sẽ không hại ông ấy đâu."

"Meo!" Đó là người hầu của ta, không phải là chủ nhân.

"Tiểu Phù, cậu uống nước trước đi." Thầy Diêu mang một bát đồ ăn mèo đi ra, lại rót chén nước cho Phù Ly, "Cậu cứ ngồi một lát, tôi đi nấu cơm."

Phù Ly nhìn vết lốm đốm và vết nhăn trên tay con người này, đứng dậy nói: "Thầy Diêu, em cũng muốn học ông làm đồ ăn."

"Được." Thầy Diêu gật đầu nói, "Người trẻ tuổi biết nấu cơm cũng là điểm mạnh, bây giờ con gái cũng quan tâm tới sự nghiệp, rất nhiều người không biết nấu ăn, con trai biết nấu ăn cũng được thêm điểm khi theo đuổi bạn gái."

Phù Ly nghe thầy Diêu nhắc tới, trong lòng không nhịn được nghĩ ngợi, con người quả nhiên coi trọng sinh sôi nảy nở, để đạt được sự ưu ái của giống cái, điều gì cũng có thể làm.

Khi hai người ăn cơm, con mèo béo như quả bóng kia nằm trên đầu gối thầy Diêu làm nũng, thường thường lộ ra cái bụng của mình.

Phù Ly nhìn thấy con mèo béo kia vẩy vẩy cái đuôi nhỏ, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Phù Ly giúp thầy Diêu dọn dẹp nhà bếp, khi cậu chuẩn bị rời đi, thầy Diêu còn tặng cậu một đồng sách và vở ghi chép, đều có liên quan với học tập.

"Những bộ sách và tài liệu đó đều là những thứ mà tôi hay dùng khi còn làm giáo viên, vở ghi có một số ghi chép khi tôi dạy học, cậu lấy về xem thử xem, có lẽ sẽ có ích với cậu." Thầy Diêu trân quý vuốt ve chồng sách, chỗ sách này đã rất cũ rồi, nhưng vẫn rất sạch sẽ.

"Cảm ơn thầy." Phù Ly nhận lấy sách, nghiêm túc nói cảm ơn với thầy Diêu.

"Chỗ sách này tôi giữ lại cũng không có tác dụng gì, cậu cầm về có thể học được một ít kiến thức, đó là giá trị lớn nhất của nó rồi." Nụ cười thầy Diêu ôn hòa, ánh mắt nhìn Phù Ly giống như đang nhìn hậu bối ngoan ngoãn nhất.

Sau khi trải qua chuyện này, Phù Ly thường xuyên đưa thầy Diêu về nhà, có đôi khi còn xách theo chút hoa quả, rau dưa tới trước cửa, mỗi lần cậu đi ăn ké cơm, thầy Diêu đều vô cùng vui vẻ, giảng cho cậu phương pháp học tập, kể cho cậu nghe chuyện vợ ông mất, kể học sinh trước đây của ông giỏi như thế nào, đã cống hiến cho quốc gia những gì.

Khi thầy Diêu nói chuyện, Phù Ly đều nghe rất chăm chú, ngẫu nhiên sẽ vuốt ve đầu con mèo béo, làm cho con mèo béo kêu lên vài tiếng.

Cho tới buổi sáng một ngày, cậu đang đứng ở cửa lớn khách sạn, gặp một con mèo béo vừa lười vừa ham ăn, nó luống cuống kêu lên một tiếng thảm thiết, giống như đã xảy ra chuyện gì rất quan trọng.

Phù Ly không kịp đợi đồng nghiệp tới thay ca, chạy theo con mèo béo về nhà thầy Diêu. Nếu như có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra tốc độ chạy của Phù Ly lúc này đã vượt qua quán quân chạy ngắn, nhưng mà con người bận rộn như thế, đâu có ai để ý người khác chạy đi đâu, chạy nhanh thế nào.

Thầy Diêu chết rồi, cho dù Phù Ly có lén lút để nhánh cây bình an trong phòng của ông, nhưng vẫn như cũ không thể thay đổi số mạng của ông.

Diêm vương bảo người canh ba phải chết, sẽ không để người sống tới canh năm.

Thầy Diêu không có con cái, người nhà hơn mười năm trước cũng đã qua đời rồi, mấy năm nay ông giúp đỡ không ít trẻ em khó khăn, cho nên trừ một phòng sách ra, cũng chỉ còn lại căn nhà cũ nát này, ông không để lại đồ đạc gì cả. Dựa theo di chúc của thầy Diêu, căn nhà sẽ nhờ các cơ quan liên quan bán đi, toàn bộ số tiền sẽ quyên cho công trình hi vọng, sách vở toàn bộ quyên góp cho thư viện trường học.

Rất nhiều người tới tang lễ, có cha mẹ của những đứa trẻ được thầy Diêu giúp đỡ, còn có những học sinh mà ông đã từng dạy. Những người này khóc rất đau lòng, cho dù thầy Diêu không có con cái, nhưng mà lễ tang của ông, không hề quạnh quẽ chút nào.

Con mèo mà thầy Diêu nuôi muốn tới linh đường, nhưng bị người ta cản lại, bởi vì theo phong tục cũ, mèo không được xuất hiện trong tang lễ con người.

Phù Ly đứng ở trong góc, nhìn thấy con mèo gầy nhom màu lông rối loạn, ngồi xổm xuống: "Mày chỉ là một con mèo vẫn chưa tu thành hình người."

Mùi hương tiền giấy và nến thơm từ linh đường truyền ra, thầy Diêu mặc quần đen áo đen cũng bước ra từ bên trong, đi đằng trước dẫn đường cho ông, là âm sai tên Vương Trinh nọ.

Không biết vì sao, Phù Ly không nhìn được đi lên trước vài bước, chần trước mặt âm sai.

"Tu sĩ, nhân loại ai cũng có mệnh số, không ai có thể sửa đổi được." Vương Trinh nhìn thấy người tới là Phù Ly, ngữ khí tốt hơn vài phần, "Nếu như cưỡng ép sửa số mệnh của nhân loại, chỉ làm tổn hại đến công đức đời đời kiếp kiếp của nhân loại, không tốt cho ông ấy chút nào."

Phù Ly trầm mặc một khắc, âm thanh có chút trầm thấp, "Tôi biết rằng vận mệnh của nhân loại có thể thay đổi, số mệnh thì không thể." Cậu ngẩng đầu lên nhìn thầy Diêu vừa hiền lành vừa hòa nhã, "Ông lên đường bình an."

Số mệnh là do trời định, không thể thay đổi, thiên hạ này, không ai có thể tự ý làm theo ý mình.

Thầy Diêu dường như không hề nghĩ tới Phù Ly lại có thể nhìn thấy mình, sau khi kinh ngạc vài giây, ông nở nụ cười.

"Meo." Con mèo bước chân ngắn cũn cỡn đi tới, vẩy vẩy cái lông xù với thầy Diêu.

"Tiểu Phù, cậu hãy giúp tôi chăm sóc nó thật tốt." Thầy Diêu ngồi xổm xuống, muốn vuốt ve bụng mèo, nhưng bàn tay lại xuyên qua thân thể nó.

"Meo~~"" Con mèo dường như không biết, vẫn giống như trước đây, cọ cọ lòng bàn tay thầy Diêu, lăn một vòng dưới đất. Thầy Diêu cười lên, thẳng người nói với Vương Trinh, "Đi thôi, tôi cũng nên đi tìm vợ tôi rồi, để bà ấy một mình dưới đó bao nhiêu năm, đợi lát nữa gặp được bà ấy, khẳng định tôi sẽ lại bị bà ấy mắng."

Nhìn thầy Diêu rời đi với âm sai, Phù Ly cúi đầu nhìn ngực mình, ở chỗ đó dường như có gì đó đang không vui.

Tuy cậu đã từng cố gắng, chẳng qua số mệnh con người là do trời định, cây bình an cũng không thể cứu được mạng của thầy. Nhưng vì sao cậu lại không vui, lẽ nào giao tiếp với nhiều người như vậy, cũng bị lây tật xấu không nói lí lẽ của bọn họ sao.?

Trang Khanh đang thẩm duyệt đề thi tuyển người mới tổ chức vào ba ngày sau, khi nghe nói Phù Ly tới tìm anh, trong đầu anh xuất hiện một phỏng đoán: Lẽ nào là cậu ta tới đi cửa sau, muốn xin đề thi chắc?

Không cần phải nghĩ, anh không phải là con rỗng như thế, gian lận thi cử thật đáng xấu hổ.

Nhưng khi hai người ngồi đối diện nhau, Trang Khanh phát hiện, suy nghĩ của anh quá đơn giản rồi.

"Anh Trang," Phù Ly nhìn Kim Long máu lai ngời sau máy tính, khí thế bức người, cậu nở nụ cười thành khẩn, "Tôi có thể mượn anh hai mươi vạn nguyên không?"

"Cái gì?!"

Trang Khanh nghi ngờ tại mình có vấn đề.

Tác giả có lời muốn nói.

Trang Khanh: Trong nhà rỗng không có lương thực dư thừa!!!

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 24

Phù Ly không nghe ra được sự từ chối trong ngữ khí của Trang Khanh, cậu còn cho rằng anh chưa nghe rõ: "Hai mươi vạn."

Trang Khanh không nói gì, nhìn vào mắt Phù Ly, giống như đang xem một bộ phim vô cùng hoang đường.

"Tôi không quen biết nhiều yêu quái, vịt đầu xanh nói anh ta không có tiền, người còn lại đang bị nhốt trong ban quản lý các anh." Phù Ly nâng cốc giấy lên uống một ngụm nước trắng, "Trong số những yêu quái tôi quen cũng chỉ có anh là nhiều tiền nhất."

Trang Khanh: Cho nên rốt cuộc là cậu nhận thức sai lầm ở đâu mới cảm thấy tôi sẽ cho cậu vay tiền?

"Kỳ thực tôi là một con yêu quái không thích vay mượn đồ của người khác." Phù Ly ngượng ngùng cười cười.

Trang Khanh nhắc cốc trà lên uống một ngụm: Vậy thì đừng miễn cưỡng làm chuyện mình không thích.

"Trong tháng này tôi đã quen một con người rất tốt." Nét cười trên mặt Phù Ly dần nhạt xuống, "Mấy ngày trước ông ấy mất rồi."

"Con người bao giờ cũng có sinh lão bệnh tử, đây là vòng tuần hoàn sinh mệnh của bọn họ." Sự thờ ơ trên mặt Trang Khanh thu

bớt vài phần, anh đặt tách trà xuống, nói với Phù Ly, "Cậu đừng quá đau lòng."

"Tôi không đau lòng." Phù Ly ngẩng đầu cười với Trang Khanh, "Nhưng vẫn cảm ơn anh."

Đối mặt với đôi mắt đen láy của Phù Ly, Trang Khanh có chút mất tự nhiên không thể nói rõ, anh rời tầm mắt của mình: "Một con yêu quái như cậu mượn nhiều tiền thế để làm gì? Để mua nhà cưới vợ thì quá ít, để ăn mặc thì quá nhiều."

"Tôi nghe con người nuôi mèo kia nói, ông ấy từng nghĩ tới việc được chôn cùng với người vợ đã mất của mình, nhưng sau đó có một đứa trẻ mắc bệnh nặng, ông ấy quyên toàn bộ tiền của mình cho đứa trẻ kia, cho nên hiện tại không còn đủ tiền để đổi mộ phụ thân." Phù Ly mím môi, tiếp tục nói, "Cơ quan có liên quan biết chuyện của ông ấy, chuẩn bị cho ông ấy một mảnh đất mai táng. Tôi đã đi xem mảnh đất kia rồi, nếu như vợ chồng hai người cùng chôn ở đó, kiếp sau sẽ không có duyên làm vợ chồng nữa."

"Cho nên cậu muốn bỏ tiền túi mua cho họ một mảnh đất mộ?" Trang Khanh phát hiện mình không thể hiểu nổi yêu quái này, có đôi khi rất coi trọng tiền, nhưng khi cần tiêu tới tiền, dường như cậu không để tiền trong lòng.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói rằng con yêu quái này tiếp xúc với con người quá ít, nghĩ thế giới này quá tốt đẹp, quá đơn giản.

"Cậu Phù, bây giờ kiếm tiền cũng không dễ dàng. Ban quản lý của chúng tôi thường thường tăng ca, có đôi khi còn không chi trả tiền đi lại cho chúng tôi, cũng thường xuyên nợ tiền lương....."

"Anh Trang, tôi hiểu ý của anh rồi." Về mặt Phù Ly ngưng trọng.

Về mặt Trang Khanh hơi dịu lại, có thể hiểu được anh đang uyển chuyển từ chối là tốt rồi.

"Đợi lát nữa tôi sẽ đi tới chỗ cậu Sở Dư, lấy lại giấy báo danh của tôi." Phù Ly thở dài, "Tại sao lại có thể nợ tiền lương chứ?"

Con yêu quái này không hiểu tiếng rỗng? Hay là đang cố tình giả ngu? Căn cứ vào tính cách trước đây của Trang Khanh, anh sẽ nói từ chối trực tiếp, nhưng hôm nay anh không thể nói ra miệng.

Thậm chí còn đang thực sự đắn đo có nên cho mượn hai mươi vạn hay không, anh cảm thấy đầu óc mình dường như không được tốt.

Trang Khanh hít một hơi trong lòng, áp xuống ý tưởng vừa hoang đường vừa đáng sợ trong lòng mình: "Ý của tôi là, tôi không....."

"Lão đại!" Sở Dư đẩy cửa đi vào, ngửi khí mang theo vài phần lo lắng, "Có mấy Thanh Long xông tới đây."

"Đừng hoảng loạn." Trang Khanh đứng dậy, nói với Sở Dư, "Tôi qua đó xem xem."

Chân Trang Khanh dài, đi mấy bước đã ra khỏi văn phòng.

"Đợi đã." Phù Ly gọi Sở Dư lại, "Ban nãy cậu nói là Thanh Long?"

Đối diện với ân nhân cứu mạng, thái độ của Sở Dư tốt tới nỗi không thể soi mói: "Ân nhân có chuyện không biết, long tộc từ trước tới giờ vốn kiêu ngạo, tộc Thanh Long còn đặc biệt quá đáng. Năm trước địa giới Bắc Hồ mất tích vài người, rõ ràng là bị Thanh Long

Bắc Hồ ăn vào bụng làm thức ăn, nhưng bởi vì long tộc bao che, nên bây giờ không tìm được bất kỳ chứng cứ gì, trừ bỏ vài hình phạt không đau không ngứa thì chúng tôi chỉ có thể bỏ qua chuyện này."

"Lần này Long Quân Bắc Hồ xông tới cửa, làm một số đồng nghiệp bị thương, lại từ chối nộp phạt, cuối cùng lão đại mới tìm được lí do nhốt Long Quân Bắc Hồ vào trong Tỏa Linh trận." Sở Dư cười khổ, "Chẳng qua tình hình hiện tại, anh cũng nhìn thấy rồi đây, Long Quân Bắc Hồ bị nhốt chưa tới nửa tháng, tộc Thanh Long đã tìm tới cửa rồi."

"Bọn họ làm vậy coi như là công kích hả? Phù Ly nhăn mặt.

Sở Dư sững người, gật đầu nói: "Có lẽ, có lẽ có thể coi như công kích?"

"Chuyện trái pháp luật loạn kỉ cương như thế này sao có thể làm được?" Phù Ly mặt mày nhăn tít lại, "Tiền lương của các cậu thấp như vậy, có đôi khi còn bị nợ lương, điều kiện gian khổ như vậy nhưng vẫn kiên trì giữ gìn trật tự tu chân giới, vậy mà còn có yêu quái tìm các cậu gây phiền toái, cũng quá mất yêu tính rồi."

"Không phải là, không, không đúng....." Phúc lợi ở ban quản lý bọn họ rất tốt mà, đã bao giờ nợ lương đâu? Nếu như bọn họ quả thật thảm như thế, vậy thì lấy đâu ra nhiều người, nhiều yêu, nhiều quỷ tới giành chức vị như thế?

Rốt cuộc là cái gì, làm cho ân nhân sinh ra lỗi giác bọn họ rất nghèo túng?

Mấy con Thanh Long tới, là trưởng bối của long tộc, hình người của bọn họ uy nghiêm đoan chính, hành sự cũng vô cùng ổn trọng,

sau khi tới ban quản lý, cũng không một lời không hợp liền đánh nhau, chẳng qua bọn họ chỉ ngồi ở đó thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy kính sợ rồi.

Thanh Long lớn tuổi nhất ở đây tên là Thanh Diễn, hắn không giống như những Thanh Long Khác, bởi vì không chỉ trên mặt hắn mang nét cười, mà long uy trên người cũng thu liễm lại. Nhìn thấy Trang Khanh đi ra, hắn buông chén trà trong tay xuống, đứng dậy hành lễ với anh, "Trang Khanh Long Quân."

Dù Trang Khanh chưa chưởng quản hải dương sông hồ, lại là long tộc có dòng máu lai, nhưng anh lại phù hợp với vận mệnh quốc gia, được xưng một tiếng Long Quân cũng không quá đáng. Nhưng mấy Long Quân ở đây trừ Thanh Diễn ra, thái độ của những người khác đều vô cùng cao ngạo, rõ ràng không để Trang Khanh, người mang dòng máu lai Kim Long này vào mắt.

"Thanh Diễn Long Quân." Trang Khanh thi lễ lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn liếc qua mấy Thanh Long ở đây, "Không biết chư vị tới ban quản lý của tôi là có việc gì?"

"Trang Khanh, ta nghe nói cậu lấy việc công tính toán việc tư, nhốt các hậu bối long tộc của chúng ta vào trong ban quản lý?" Một ông già vẻ mặt uy nghiêm nhìn Trang Khanh, "Ta biết những năm nay ngươi với long tộc náo loạn không mấy vui vẻ, nhưng ngươi đừng cho rằng mình làm đầu lĩnh của ban quản lý liền có thể muốn làm gì thì làm."

"Long Quân Bắc Hồ vi phạm quy định tạo mưa đá, làm xe cộ bị hư hại vô số, đồng thời còn có người bị thương, đến nay vẫn còn nằm trong bệnh viện điều trị. Cây công nghiệp ở ngoại thành càng tổn thất không ít." Ánh mắt Trang Khanh rất lạnh, "Đối với long tộc

chúng ta mà nói, mưa đá chỉ là hành vi thể hiện vui sướng sau khi qua cơn phần nộ, nhưng làm hỏng cây công nghiệp, cũng chính là thu nhập cả năm của biết bao nông dân."

Sắc mặt người đàn ông cao tuổi kia khế biến, lại nói: "Vậy người cũng không nên nhốt nó 150 năm!"

"Dựa theo điều luật quản lý tu chân giới, nếu như có yếu tố gây nguy hại cho nhân dân, nhốt từ mười năm tới 50 năm. Nếu như chống cự không chịu tiếp nhận hình phạt, còn công kích ban quản lý, nhốt một trăm tới một nghìn năm." Đối mặt với thế lực của người già, Trang Khanh không nhường một bước, "Thanh Nguyên trưởng lão, thời hạn này cũng coi như là nhẹ rồi, nếu như mọi người có gì bất mãn, có thể tới tìm Yêu Minh kháng ánh theo lưu trình bình thường, Trang Khanh tôi tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý kiến gì."

"Người!" Sắc mặt Thanh Nguyên trưởng lão càng thêm khó coi, quan hệ giữa Yêu Minh và long tộc bọn họ cũng không coi như quá tốt, nếu như bọn họ tới tìm Yêu Minh, Yêu Minh khẳng định sẽ đứng về phía ban quản lý.

"Trang Khanh Long Quân, ta thấy ban quản lý chỗ cậu hình như không có ai bị thương, không bằng mọi người đều lùi một bước." Thanh Diễn mang theo ý cười mở miệng, "Long Quân Bắc Hồ phạm sai lầm, chúng ta nhất định sẽ đưa nó về nhà dạy dỗ lại, về tiền phạt chúng ta bằng lòng bồi thường gấp bội tổn thất của nhân loại, không biết như thế có thể thả nó ra khỏi Tỏa Linh trận không?"

Long tộc rất khó có con nổi dãi, hiện tại cộng tất cả số lượng long tộc còn chưa tới năm mươi, bọn họ đâuỡ để hậu bối của mình bị nhốt trong Tỏa Linh trận 150 năm.

"Thanh Diễm Long Quân, không phải việc gì cũng có thể giải quyết dựa vào tiền." Trang Khanh không nhường bước, "Nếu như có tiền là có thể không kiêng nể gì, như vậy thế gian này sẽ không có đạo trời nữa, càng không có phép tắc."

Nét tươi cười trên mặt Thanh Diễm dần nhạt đi: "Xem ra Trang Khanh Long Quân không vui lòng cho tộc Thanh Long chúng ta thể diện rồi."

"Xin lỗi, Trang mỗi cũng chỉ làm theo điều luật của ban quản lý." Tay Trang Khanh để sau lưng, khẽ cong lại, loáng thoáng có thể nhận thấy gân rồng ở cổ thay thoắt ẩn thoắt hiện.

Không khí trong phòng đột nhiên nóng lên.

Rầm, rầm, rầm.

Tiếng đập cửa vang lên, sinh vật trong phòng đồng thời nhìn về phía cửa, muốn biết rằng lúc này còn có sinh vật đầu óc không tốt nào lao đầu vào hòng sủng.

"Ngại quá, làm phiền rồi." Bên ngoài cửa ló vào một cái đầu, tóc hơi rối, lông mày thanh tú, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt nhân loại vô cùng xinh đẹp.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Đầu óc tôi có lẽ là hỏng rồi, không ngờ rằng tôi lại có thể nghĩ tới việc cho người khác vay tiền!!!

Sở Dư: Nợ lương? Làm gì có đâu.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 25

Nhìn thấy người mở cửa chính là Phù Ly, Trương Kha liều mạng nháy mắt với cậu, ý bảo Phù Ly đừng đi vào lúc này. Đây chính là ân nhân đã từng cứu cậu, đã từng cho cậu dùng roi đánh yêu, thời điểm giương cung bạt kiếm, cậu không muốn kéo Phù Ly vào vòng chiến đấu còn không rõ lí lẽ này.

Nhưng Phù Ly dường như nhìn không hiểu khóe mắt run rẩy của cậu có ý gì, lập tức đẩy cửa đi vào, còn không thèm nhìn đám Thanh Long đang không ngừng tỏa ra long uy, cậu nói với Trương Kha: "Tôi tới lấy giấy báo danh."

"Giấy, giấy báo danh gì?" Khi Trương Kha mở miệng, cậu cảm thấy được tất cả sinh vật trong phòng đều dừng ánh mắt lại trên người mình.

"Chính là giấy báo danh tuyển người mới vào ban quản lý của mọi người." Phù Ly muốn tới gần bàn làm việc một chút, nhìn thấy một con rồng già chắn trước mặt mình, nhân tiện nói: "Ông có thể tránh ra một chút không, ông cản đường tôi rồi."

Sở Dư đi theo sau Phù Ly vào, rụt rụt cổ, cố gắng giấu bản thân mình phía sau Từ Viện, nhỏ giọng nói: "Ân nhân, anh tới chỗ tôi này."

Tuy rằng không biết tu vi của ân nhân cao tới cỡ nào, nhưng một mình đấu với bốn con rồng, nghĩ thế nào đều thấy không thực thòi.

Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn Phù Ly một cái, không nói gì cũng không nhúc nhích. Phù Ly cúi đầu nhìn ông ta, chờ ông ta dịch cái ghế dựa của mình ra.

Thanh Nguyên Không nhúc nhích, Phù Ly cũng không nhúc nhích. Bốn mắt nhìn nhau, đây là một trận giao chiến không lời.

Đột nhiên, Trang Khanh đứng bên cạnh di chuyển, anh duỗi cánh tay ra, dùng tốc độ cực nhanh kéo Phù Ly về sau lưng mình, tay kia thì chuyển động, tiếp được Bắc Hàn Cực Băng chưởng của Thanh Nguyên bất thành linh đánh úp tới. Chỗ hai bàn tay đối nhau, tỏa ra ánh sáng yếu ớt màu lam.

Đậu má!

Trương Kha bị dọa tới toát mồ hôi lạnh, tộc Thanh Long nguy hiểm quá, không hợp lời liền động thủ, quả thực làm cho người ta khó lòng phòng bị.

"Không ngờ nhiều năm rồi Thanh Nguyên chưởng lão vẫn không thay đổi thói quen này." Trang Khanh kéo Phù Ly về đằng sau, không nhường một bước, "Làm người ta báỉ phục."

"Tiểu bối vô lễ, ta dạy hấn chút quy củ, ngươi còn muốn che chở?" Thanh Nguyên không đánh trúng, liền thu tay về, "Ban quản lý của các ngươi quả thật không có người tài, ngay cả loại tiểu yêu như vậy cũng gọi vào bảo vệ, xem ra rời khỏi long tộc chúng ta, ngươi sống cũng không mấy dễ chịu."

Mẹ nó, bản đồ này nổ pháo quá lớn. Trong lòng Trương Kha âm thầm mắng, quay đầu nhìn Sở Dư, Lâm Quy cùng với những yêu tu thủy sinh khác, biểu tình bọn họ dường như không quá tốt.

"Không cần biết là người hay là yêu, chỉ cần bọn họ sống ở mảnh đất này, tôi sẽ bảo vệ cho bọn họ." Nhìn tư thế đứng của Trang Khanh có vẻ tùy ý, kỳ thực đang phòng bị mấy Thanh Long ở đây, "Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thuộc về long tộc, không cần phải nói mấy lời như rời khỏi long tộc, huyết thống long tộc tôn quý, Trang Khanh đây không trèo cao nổi."

Đứng sau lưng Trang Khanh, được Trang Khanh bảo vệ chặt chẽ, Phù Ly lộ ra vài phần đồng tình. Xem ra con rồng máu lai này từ rất lâu trước đây đã bị người trong tộc bắt nạt rồi, hơn nữa còn bị bắt nạt rất thảm.

"Trang Khanh Long Quân sao lại nói như vậy, tuy rằng huyết thống người không thuần, nhưng cũng coi như là người của long tộc chúng ta." Thanh Diễn cười nói, "Theo lý mà nói người là hậu duệ duy nhất của tộc Kim Long, ta không nên nói nhiều, nhưng mà, tộc Kim Long bây giờ chỉ còn lại mình người, ta với người cùng thế hệ, lại lớn hơn người một nghìn tuổi, chỉ đành thay thế trưởng bối tộc Kim Long, thảo luận vấn đề tôn ti trật tự với người."

"Rồng có bảy màu, Kim Long địa vị cao, một con Thanh Long như ông, lấy đâu ra tư cách dạy Kim Long quy củ." Phù Ly đứng sau Trang Khanh thò đầu ra, giống như một tiểu yêu có chỗ dựa là Trang Khanh rồi nên ăn nói bừa bãi, "Kim, Xích, Tử, Bạch, Huyền, Lam, Thanh, các người xếp cuối cùng. Xếp thứ nhất từ dưới đếm lên trong lớp còn đòi dạy học bá làm đề, đây không phải là chuyện đùa hay sao?"

Toàn bộ sinh vật trong phòng kinh ngạc, long tộc còn có quy củ xếp hạng như vậy, tại sao bọn họ chưa từng nghe qua? Đám người lén lút nhìn về yêu quái hệ biến duy nhất trong căn phòng – Lâm

Quy, Lâm Quy khẽ lắc đầu, cậu cũng không biết rõ về trên dưới trong long tộc.

"Nói hươu nói vượn!" Một con Thanh Long tương đối trẻ tức giận nói, "Cả long tộc, chỉ duy nhất tộc Thanh Long nhà ta có rất nhiều con nổi dòng, hệ thủy của cả Thần Châu này, phần lớn do tộc Thanh Long nhà ta chưởng quản, thế nhưng người lại nói tộc Thanh Long nhà ta mật đẳng nhất?!"

Phù Ly có chút không tin, cậu kéo áo sơ mi sau lưng Trang Khanh: "Anh ta nói thật sao?"

Trang Khanh không nói gì gật đầu.

Phù Ly: "Đúng thật là ba nghìn năm Hà Đông, ba nghìn năm Hà Tây. Mấy nghìn năm trước đây, tộc Kim Long các anh là tộc lợi hại nhất được nhiều thế hệ đế vương thờ phụng. Cương Liệt đại vương thường nói với chúng tôi, Kim Long cứng như sắt, đế vương như nước chảy, các anh cầm những quân bài tốt trong tay, rốt cuộc sao bây giờ lại thành như thế này?"

Trang Khanh:.....

Bây giờ là thời gian che tộc Kim Long tỉ lệ sinh sản thấp hay sao?

Hai Thanh Long trẻ tuổi nóng giận không thể át, nhưng Thanh Nguyên và Thanh Diễn sắc mặt lại lộ ra vài phần ngưng trọng. Mấy nghìn năm trước, quả thật tộc Kim Long vẻ vang nhất.

Nhưng do hơn hai nghìn năm trước xảy ra một đại nạn dưới biển sâu, làm cho rất nhiều long tộc chôn vùi đáy biển, tộc Thanh Long có thực lực yếu nhất, số lượng còn sống sót là nhiều nhất. Cho nên cho dù là 1900 năm trước, tộc Thanh Long còn gặp một trận đả kích vô

cùng lớn, làm cho mấy trưởng lão buồn bực sầu não mà chết, vị trưởng lão duy nhất còn sống sót kia, mấy năm nay cũng trốn ở Long Cung đóng cửa không ra ngoài, không gặp người lạ nữa, nhưng cũng không ai lấy chuyện này ra cười nhạo bọn họ."

Dựa vào rồng đông thể đông, mấy năm nay tộc Thanh Long bọn họ đã từ từ nắm lấy quyền ngôn luận của long tộc, đã không còn nhiều tu chân giả biết chuyện, tộc Thanh Long đã từng là đèm kê chân, những yêu quái biết chuyện đều đã ở ẩn không ra ngoài, sẽ không quan tâm tới việc vớ vẩn này.

Cho nên tiểu yêu được Trang Khanh che chở rốt cuộc là ai, tại sao lại biết chuyện cũ năm xưa này?

Bọn họ không sợ đắc tội loại tiểu yêu này, chỉ sợ đánh nhỏ, lại tới lớn, đắc tội đại yêu đã ở ẩn lánh đời. Tộc Thanh Long hai nghìn năm trước có lưu lại một lời tổ huấn, không dễ dàng chọc vào yêu quái nhìn bình thường nhưng lá gan lại lớn.

Thanh Diễn cười chấp tay với Phù Ly: "Không biết vị bằng hữu này theo vị tiên bối sư phụ nào học tập, tại hạ là văn bối, nên đi bái kiến mới phải đạo."

Phù Ly không để ý đến Thanh Long cười lên trông rất đẹp, lại rúc đầu vào sau lưng Trang Khanh, tư thế kia rõ ràng chính là, võ mồm thì để tôi, còn đánh nhau thì Trang Khanh lên.

"Lui về sau chút." Trang Khanh chú ý tới bốn Thanh Long đã đứng ở bốn góc, anh truyền âm nói với Phù Ly, "Đợi lát nữa tôi sẽ dụ bọn họ ra khỏi ban quản lý, cậu ở lại với Sở Dư. Sở Dư có số mệnh đạo gia, tu chân giả không dám lấy mạng của cậu ta."

"Không, bây giờ không phải là xã hội pháp trị sao, tại sao không hợp một lời liền đánh nhau?" Phù Ly hỏi, "Giống như loại yêu quái phổ thông như tôi, đánh nhau có tính là trái pháp luật hay không?"

"Đã tới lúc nào rồi, cậu còn có lòng thanh thản nói với tôi điều này, mau trốn qua một bên. Chỉ cần một ngày cậu còn giấy chứng nhận yêu quái lương thiện trên người, ban quản lý chúng ta sẽ bảo vệ cậu tới ngày đó." Trang Khanh trở tay xác Phù Ly lên, ném tới bên cạnh Sở Dư, quay đầu nhìn bốn tên Thanh Long, "Nơi này không phải nơi nói chuyện, các vị theo tôi đổi chỗ khác nói chuyện, thế nào?"

Thanh Nguyên không nói gì, hần chỉ nhìn Thanh Diễn.

Thanh Diễn cười như gió xuân nhìn Phù Ly đang đứng chung với Sở Dư, đưa tay làm động tác: "Trang Khanh Long Quân, mời."

Bốn giờ chiều, vì trời mưa dông mà con người phải tìm chỗ để tránh, trong siêu thị có rất nhiều người đang trú mưa, mọi người bàn luận về thời tiết thất thường gần đây.

"Gần đây không biết làm sao nữa, nói sấm là sấm, nói mưa đá là mưa đá."

"Dự báo thời tiết chưa lần nào báo chuẩn."

"Không biết chừng là Long Vương đánh nhau, chúng ta gặp nạn vạ lây."

"Nếu như thật dự có rồng, chúng ta còn không nhanh chóng cầu nguyện, nói không chừng nguyện vọng lại thành thật."

Trong mưa to, một cô gái xinh đẹp mặc quần đỏ, đeo giày cao gót, cầm một chiếc ô cung nữ giả cổ chậm rãi đi tới, trời mưa lớn như vậy, nhưng ngay cả giày của cô cũng không bị ướt. Người đàn ông đi bên cạnh cô mặc một cái áo phong đen, cả chiếc ô mang theo cũng mang màu xám đen, hoa văn ô vuông không hề đẹp chút nào, hai người giống như người của hai thế giới khác nhau, nhưng khi đứng cạnh nhau, dường như cũng không làm cho người ta quá ngạc nhiên."

"Mưa có hơi lớn." Triều Vân đưa tay hứng mấy hạt mưa, nước mưa lỏng lách chảy xuống qua kẽ tay cô, cô lắc lắc tay: "Bên trên dường như có cao thủ đã tạo kết giới."

Có đôi khi người tu hành phải dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề, lại sợ bị con người bình thường phát hiện, liền tạo kết giới lên trời đánh nhau.

"Ừ." Ninh Hiên ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên dừng bước, nhìn khắp xung quanh: "Dường như tôi cảm nhận được một thứ gì khác."

"Cái gì? Triều Vân có chút hứng thú.

Ninh Hiên không trả lời cô, xoay người đi về phía một khu nhà có chút cũ. Triều Vân do dự một chút, cũng quay người đi theo.

Trong ngôi nhà vắng lặng không có chút hơi người, trên sofa phòng khách có một con mèo đang nằm, nhìn thấy hai người họ đi vào, con mèo kêu lên một tiếng.

"Xuyt." Triều Vân nói với con mèo, "Chúng tôi tới từ ban quản lý, không có ác ý."

Tuy rằng con mèo này chưa thể hóa thành hình người, nhưng đã tu luyện được thần thức, hơn nữa còn biết sự tồn tại của ban quản lý, không thể coi là động vật bình thường. Quả nhiên sau khi cô nói ra những lời này, con mèo không kêu nữa, chỉ trừng to đôi mắt tròn, giám thị từng động tác của bọn họ.

"Tìm được rồi." Ninh Hiên tìm được một thứ gì đó chỉ bé bằng móng tay, thoát nhìn giống như rác rưởi rơi trên đất.

"Đây là cái gì?" Triều Vân ngửi được trên thứ bé bằng móng tay đó, truyền ra một mùi hương rất kỳ lạ, giống như có thể làm cho người ta ổn định tinh thần, lại có thể tẩy trừ đi u buồn trên người.

Nhưng thứ đồ trên tay Ninh Viễn nhanh chóng hóa thành hư vô, cuối cùng không để lại chút tro tàn.

"Tôi từng nghe một lời đồn, có người học được nghề giết rồng, sau này giết chết ác long chôn ở Tây Hải, lấy sừng rồng chế hương, có thể trừ tà loại bỏ ốm đau, nhưng chạm vào kim loại thì tan biến." Ninh Hiên là do danh kiếm cổ đại biến thành, cho nên thứ này rơi vào tay anh, sẽ nhanh chóng biến mất, "Thứ đồ này vốn có tên là Long Giác Hương, sau đó không biết vì sao, có lẽ là dẫn tới sự bất mãn của long tộc, nên đổi thành Càn Bình An. "

"Lấy sừng rồng mài bột chế hương?" Triều Vân cảm thấy việc này có chút hoang đường, sừng rồng vô cùng chắc chắn, sao có thể có người mài nó thành bột được.

"Còn có một cách nói khác, lấy sừng rồng với gân rồng làm thuốc dẫn, chế tạo thành hương, đốt lên có thể chiếu sáng lối thoát cho những vong hồn chưa được siêu thoát, phù hộ vong hồn kiếp sau được bình an, thông thuận, cho nên mới tên là Càn Bình An."

Triều Vân bị cách nói làm cho ngây ngốc, thật lâu sau mới hỏi: "Chuyện bí ẩn thế này, tại sao anh lại biết được?"

"Nhìn thấy trong một quyển tiểu thuyết tu tiên." Ninh Hiên phải phủi tay, anh trưng ra khuôn mặt nghiêm túc, nhìn không giống như là người mê muội tiểu thuyết, "Mùi hương này rất đặc biệt, nói không chừng đây chính là Cánh Bình An."

"Ha Ha." Triều Vân cười lạnh, cô biết rằng đây chỉ là mấy lời nói linh tinh.

Biết Triều Vân đang cười chê suy nghĩ viển vông của mình, Ninh Hiên ho một tiếng: "Chúng ta mang con mèo này đi Yêu Minh đăng ký, tránh cho nó bị coi như tà yêu."

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Tôi chỉ biết võ mồm thôi, lên đi, Pi Ka Long!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 26

Trời mưa ro, trong Yêu Minh treo tám biển "Câu Lạc Bộ dưỡng lão", hiếm có khi không ai chơi bài, đánh mạt chược, chỉ có lão béo cùng với mấy trợ thủ của ông ngồi bên trong. Khi Ninh Hiên và Triều Vân đi vào, đúng lúc nghe thấy lão béo đang oán giận cùng với nhóm trợ thủ của mình.

"Cũng không biết long tộc có phải do vấn đề chủng loại không mà hàng vạn năm nay cũng không sửa đổi được tật xấu nóng nảy đầu cứng này, vừa sấm vừa mưa, bảo người ta ra ngoài kiểu gì?"

Ninh Hiên và Triều Vân nhìn nhau một cái, thì ra là long tộc đang đánh nhau, chẳng trách thế trận lại lớn như vậy.

"Meo." Tinh thần của mèo con không được tốt lắm, khi lão béo đăng ký cho nó, đột nhiên đưa tay chọc chọc trán nó: "Mọi chuyện đều xem trọng duyên phận, duyên của mày với con người đã hết rồi, không nên cưỡng cầu thêm nữa. Tu hành không dễ, mày có thể mở ra linh trí, đó là phúc, nếu như tu hành cẩn thận, có lẽ còn có thể gặp ông ta ở kiếp sau."

"Meo." Mèo con lắc đầu.

Kiếp này chính là kiếp này, kiếp sau là kiếp sau, có hồn phách giống nhau, nhưng ngoại hình, tư tưởng, ký ức, tính cách đều thay đổi rồi, sao có thể là cùng một người được?"

Duyên phận chỉ cầu ở kiếp này, không cầu kiếp sau. Quá mức chấp nhất, đó là nghiệp.

"Mày cũng nhìn được rõ ràng nhỉ." Lão béo đưa giấy chứng nhận yêu quái lương thiện tới trước mặt mèo con, mèo con lè lưỡi ra, nuốt giấy chứng nhận vào trong bụng.

"Phiền hai vị đã đưa nó tới đây, con mèo này tạm thời vẫn chưa thể hóa hình người, Minh Yêu chúng tôi sẽ sắp xếp nơi dừng chân tu hành cho nó." Lão béo phe phẩy cây quạt rách nát của ông, làm tư thế mời ra ngoài.

Triều Vân và Ninh Hiên thi lễ, xoay người rời khỏi Yêu Minh. Từ khi bọn họ ra nhập ban quản lý, không chỉ thành viên của Yêu Minh, mà còn đại biểu cho lợi ích của toàn bộ tu chân giới, cho nên nếu như quá thân mật với Yêu Minh, chỉ sợ sẽ dẫn tới sự hiểu lầm của tu chân giả.

"Ân nhân, bọn họ đã đánh hai tiếng rồi." Sở Dư nằm nhoài qua khung cửa sổ nhìn lên trên bầu trời, "Tộc Thanh Long bốn đánh một, tôi sợ lão đại sẽ chịu thiệt."

Phù Ly nhìn thấy người trong phòng chỉ biết ngược lên xem, nhưng không ai dám giúp đỡ, không nhịn được hỏi: "Các cậu nhiều người như thế, có thể đi giúp mà."

Mọi người sửng sốt, bao nhiêu năm nay bọn họ đã quen với suy nghĩ lão đại không gì không làm được, lần đầu tiên nghe thấy có người bảo bọn họ cùng lên giúp đỡ.

"Đánh nhau thôi mà, hợp lại nhiều người hơn." Phù Ly cảm thấy được những tu chân giả này quá ít kiến thức, "Các cậu tuy rằng

không phải là đối thủ của long tộc, nhưng chỉ cần mọi người đứng ở đó, bọn họ sẽ sinh cố kị trong lòng. Trước đây khi Cương Liệt đại vương với yêu quái khác tranh nhau ngọn núi, ngay cả con chim nhỏ chưa hóa hình người trên núi chúng ta cũng tới giúp đỡ, càng nhiều người càng khí thế, đây là quy tắc cơ bản nhất của kéo bè lũ đánh nhau."

Sở Dư không thể tưởng tượng được cảnh tượng rầm rộ khắp núi đều là yêu quái, cũng không hiểu được khi đó yêu vương giành địa bàn phải tốn bao nhiêu sức lực. Cậu ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, tưởng tượng bên trên đang chiến đấu kịch liệt, lại sợ hãi khí thế trên người long tộc, đây là bản năng sợ hãi đã khắc sâu trong cơ thể cậu.

"Vây, vây trước đây các anh đã từng đánh nhau với rồng chưa?" Sở Dư liếc liếc đôi môi khô khốc, hai tay nắm chặt, nội tâm đang khó khăn vùng vẫy ở ranh giới.

"Đã từng đánh." Phù Ly ngẩng đầu nhìn tầng mây mênh mông, ngữ khí có chút mơ hồ.

"Thắng sao?"

Phù Ly quay đầu nhìn Sở Dư một cái, lại tiếp tục nhìn lên bầu trời xanh: "Có lẽ coi như thắng đi?"

Một tiếng sấm lớn vang lên, tia chớp như muốn xé rách không trung, sáng dọa người, cũng sáng tới nỗi làm đau mắt Phù Ly. Cậu quay đầu nhìn Sở Dư, "Khi đánh nhau lão đại của các cậu thích sấm sét hả?"

Sở Dư lắc đầu: "Lão đại của chúng tôi tương đối thâm tàng bất lộ, trước giờ không thích mấy loại biểu diễn thu hút người khác."

"Tôi hiểu rồi." Phù Ly gật gật đầu, lắc người giống như gió cả xông thẳng lên trời.

"Đội đã!" Sở Dư hét lớn, "Ân nhân, anh đừng đi tìm chết!" Cậu đi lòng vòng tại chỗ mấy vòng, căn cứ lấy pháp bảo của mình ra, giẫm lên bay lên trời.

"Đội tôi với." Trương Kha lấy trong ngăn kéo ra một cây kiếm rút, đập lên, bay ra ngoài.

"Long tộc đánh nhau, các cậu đi đều chịu chết đấy." Từ Viện vừa mắng, vừa gỡ vòng bạc trên tay xuống, chiếc vòng bạc hóa thành con thuyền, cô xoay người ngồi trên chiếc thuyền, nhanh chóng đuổi theo.

"Mẹ nó, không nói nhiều lời, xông lên."

Vô số pháp bảo được rút ra, sáo trúc, bút lông, mai rùa, thậm chí còn có cả lông chim, nhất thời trong phòng hào quang rực rỡ.

Mọi người đều biết, mỗi khi lên cao 100m, nhiệt độ sẽ giảm 0.6 độ, cảm giác đầu tiên khi Từ Viện bay lên chính là, hôm nay mặc ít quần áo quá. Cô đứng từ xa nhìn năm người chiến ý sục sôi ở trong kết giới, đừng nói là giúp đỡ, bọn họ còn không xông vào kết giới được.

Từ Viện xoay người nói với mấy đồng nghiệp vừa đuổi tới: "Mọi người chú ý ẩn thân, không được để rada phát hiện, nếu không sẽ ảnh hưởng tới máy bay."

"Ân nhân, anh đừng qua đó, nơi đó có kết....." Sở Dư sững sờ nhìn Phù Ly xông vào kết giới, thì thào nói ra từ cuối cùng, "giới".

"Mọi người có muốn vào đây chơi không?" Phù Ly chống lỗ hổng kết giới, xoay người ngoắc ngoắc đám người Sở Dư.

Sở Dư và các sinh vật khác nhìn thấy bên trong kết giới sấm chớp lóe lên không ngừng, đồng thời lắc đầu lui về sau một bước.

Phù Ly quay đầu nhìn lại tình hình chiến đấu trong kết giới, buông tha nói: "Thôi bỏ đi, mọi người không vào vẫn tốt hơn." Tu vi thấp như vậy, đứng ở bên ngoài xem náo nhiệt là được rồi. Cậu thực sự không nghĩ tới, tu chân giới lại xuống dốc nhanh như vậy, năm đó đại yêu khắp nơi, hiện tại đến bản thân cậu còn được tính là đại yêu.

Vào trong kết giới, sát khí và long uy tạt vào mặt, hai Thanh Long trẻ tuổi đã bị thương, ngồi ở trong góc dưỡng thương. Nhìn thấy Phù Ly vào trong kết giới, bọn họ trừng to hai mắt, dường như không dám tin là có người có thể xé rách kết giới mà long tộc bọn họ đã tạo ra.

"Tôi biết rằng mắt long tộc các cậu to, đừng trừng nữa." Phù Ly dùng thuật định thân lên người hai con Thanh Long kia, đi tới ngồi xuống giữa hai bọn họ. Tầng mây mềm mại, có một loại cảm giác ướt át, lạnh lẽo, "Cậu cảm thấy ai sẽ thắng?"

Hai con Thanh Long không thể nói chuyện:.....

"Ai da, long tộc các cậu đánh nhau, không hợp một tí liền phun long đan ra."

"Trưởng lão kia của các cậu, bình thường không thích chơi trò chơi thích khách mà, tại sao lại thích đánh lén như vậy?"

"Xem đi, đánh lén người khác bị báo ứng rồi kìa." Phù Ly nhìn thấy Thanh Nguyên bị đuôi của Trang Khanh đánh bay, "Đấu cái gì không đấu, lại so lực lượng bản thể với Kim Long, bị đập một đuôi như vậy mất mặt bao nhiêu."

Hai Thanh Long kia căn bản rất muốn làm cho con yêu quái lải nhải ôm đuôi Trang Khanh này câm miệng, nhưng bọn họ không thể cử động, chỉ có thể bị ép buộc lắng nghe.

Tộc Thanh Long tới bốn người, có ba người bị thương, Thanh Diễm với Trang Khanh đối chưởng, hai người đều rung lên bay xa hơn mười mét. Trên người Trang Khanh đã lộ ra gân rồng, chiếc sừng trên trán vừa mới phân nhánh, tỏa ra ánh sáng vàng kim chói mắt.

Lúc này Phù Ly mới đứng dậy, tính theo tuổi tác của long tộc, tách vỏ hai nghìn năm mới coi là trưởng thành, Trang Khanh vẫn là một con rồng chưa thành niên.

"Các người còn bắt nạt cả long tộc chưa thành niên, cũng quá không biết xấu hổ rồi." Phù Ly đứng dậy, phúi phúi quần áo bị sương mù thấm ướt, "Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, bắt nạt trẻ chưa thành niên là không đúng."

"Trang Khanh Long Quân, long tộc chưởng quản thủy vực bao nhiêu năm nay, thi văn bố vũ, giáng sương lạc băng là bản năng, trong cuộc đời con người vốn phải gặp vô số đau khổ, người hà tất phải vì ngoại tộc mà làm khó xử bản tộc?" Thanh Diễm thu hồi thể tiến công, đứng đối diện với Trang Khanh, "Không cần biết là sinh vật gì, đều có chủng tộc làm chỗ dựa. Cho dù người có hợp với vận mệnh quốc gia, cũng không thể không có đối thủ trong thiên hạ rộng lớn này, có những chuyện quá so đo sẽ không hay nữa."

"Vì sinh mệnh của con người rất ngắn, ngoan cường cầu sinh, nên phải thừa nhận nhiều đau khổ hơn sao?" Trang Khanh cười lạnh, "Lời này của Thanh Diễn Long Quân sợ rằng không hợp đạo lý."

"Cho dù có lý lẽ hay không, nhưng có một điều là thật, hàng nghìn năm rồi, nhân loại đều bước trải qua như vậy." Sắc mặt Thanh Diễn mang theo nụ cười như quân tử, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng vô tình, "Huống hồ con người số lượng nhiều, năng lực sinh sản mạnh, chết mấy người thì đã sao?"

"Thanh Diễn Long Quân không cần phải nói lời này với tôi, trước khi Long Quân Bắc Hồ mãn hình phạt, tôi sẽ không thả người ra." Trang Khanh sẽ không phí lời thảo luận vấn đề này với Thanh Diễn, người không cùng tư tưởng, vĩnh viễn không cần dùng ngôn ngữ để thuyết phục đối phương.

"Nếu đã như thế, thì đừng trách ta không khách khí." Thanh Diễn cười thi lễ, "Mời."

"Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bất nạt trẻ vị thành niên vừa khách khí vừa lễ phép như vậy."

Thanh Diễn quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy tiểu yêu ban nãy nói tộc Thanh Long trong long tộc có địa vị thấp nhất, đang đứng trên tầng mây. Trên người tiểu yêu này dường như không cảm nhận được chút yêu khí nào, xem ra là một yêu quái tu vi vừa thấp vừa dễ bất nạt.

Nếu là trước đây, Thanh Diễn sẽ không để ý, nhưng vào thời khắc này, hắn chỉ cảm thấy vô cùng quý dị. Tiểu yêu bình thường sao dám xé mở kết giới, tới gần xem bọn họ đánh nhau như vậy.

Yêu tu bình thường, căn bản không chịu được long khí bọn họ phóng ra khi đánh nhau.

"Ai." Phù Ly nhảy từ đám mây xuống, đi tới đứng bên cạnh Trang Khanh, "Làm yêu quái cũng phải nói lý lẽ, các người bốn rồng đánh một con rồng chưa thành niên, có phải có chút mất mặt không?"

Thanh Diển sững sờ, nhìn sừng rồng vẫn chưa thành hình của Trang Khanh, mới nhớ ra Trang Khanh thực sự vẫn chưa thành niên. Chẳng qua mấy năm nay tu vi Trang Khanh tăng lên rất nhanh, lại thành người đứng đầu ban quản lý, làm cho tất cả mọi người quên mất điểm này.

"Tuy rằng các người xem thường con người, nhưng trong thế giới của con người có "Pháp luật bảo vệ người chưa thành niên"." Trong ánh mắt nghiêm túc của Phù Ly còn mang theo phê phán, "Các người còn không bằng con người, lại còn không biết xấu hổ xem thường người khác."

Nét cười trên mặt Thanh Diển đông cứng lại, ông ta không ngờ rằng sẽ có một ngày bị yêu quái khác nói rằng long tộc thua kém nhân tộc, lý do lại chính là bọn họ không có "Pháp luật bảo vệ người chưa thành niên".

Nhưng mặc kệ cách nói này có hoang đường tới đâu, trong lòng Thanh Diển rất rõ ràng, trận đấu này không thể tiếp tục đánh nữa. Quay đầu lại nhìn ba người trong tộc bị thương, Thanh Diển cười khổ, nếu như không đánh tiếp, chuyện hôm nay truyền ra ngoài, sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy, bốn người tộc Thanh Long không đánh lại một mình Trang Khanh của ban quản lý, thể diện của tộc Thanh Long bọn họ cũng coi như bị đánh mất.

Nếu đánh tiếp, các yêu tộc khác cũng sẽ nói, bốn con rồng bọn họ bắt nạt một con rồng còn chưa trưởng thành, các nói này so với cách nói bên trên chẳng tốt đẹp hơn, có lẽ lại càng mất mặt hơn. Điều quan trọng nhất chính là, yêu tu đứng bên cạnh Trang Khanh không nhìn được mức độ lợi hại, hấn không muốn tùy tiện chọc vào.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Thanh Diễm chấp tay nói: "Đạo hữu nói có lý, Trang Khanh Long Quân, chuyện này bàn sau đi." Hấn chuẩn bị rời đi, nhưng Thanh Nguyên bị Trang Khanh quát một đuôi lại không cam lòng, hấn rít gào lên một tiếng, hóa thân thành rồng, trực tiếp xông tới Trang Khanh.

Trong nháy mắt trời đất biến sắc, tiếng sấm ầm ầm, tầng mây trong không trung cuộn cuộn, giống như con thú lớn muốn cắn nuốt tất cả, đen nghìn nghìn cả một góc trời.

"Hồng rồi!" Lâm Quy bên ngoài kết giới sắc mặt đại biến, "Sắp xảy ra gió lốc rồi! Mọi người hãy nhanh chóng tạo kết giới, cố gắng áp chế dòng khí trong kết giới!

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Tộc Thanh Long thật không biết xấu hổ, lại có thể bắt nạt rồng chưa thành niên!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 27

Có lẽ là bị vẩn bối dùng đuôi quạt bay, làm cho Long Nguyên cảm thấy mất mặt, khi hắn ta biến về nguyên hình xông tới chỗ Trang Khanh, dường như đã dùng bảy tám phần lực của nguyên hình.

"Thanh Nguyên trưởng lão!" Thanh Diễm cảm thấy không ổn, phi thân lên muốn ngăn cản Thanh Nguyên, nhưng Thanh Nguyên giận dữ căn bản không để ý tới sự ngăn cản của Thanh Diễm, trực tiếp lướt qua người hắn, cả người mang theo băng lạnh lẽo vô cùng xông tới.

"Cậu đi mau đi." Khuôn mặt như điêu khắc trăm năm không đổi của Trang Khanh lộ ra nửa phần hoảng loạn, anh muốn đẩy Phù Ly đang đứng bên cạnh ra, hóa thành nguyên hình cản Thanh Nguyên lại, sau đó Phù Ly không hề nhúc nhích, ngược lại lại tiến lên trước, chắn trước mặt anh.

"Tu vi của tôi tuy bình thường, nhưng vào lúc này, sẽ không dễ yêu quái chưa thành niên chắn trước mặt mình." Phù Ly không biết xấu hổ quên mất chuyện bản thân mình cách đây không lâu còn bảo Trang Khanh đi đánh nhau, còn mình thì đứng bên cạnh vỗ mồm kéo cừu hận.

Khí lạnh càng ngày càng gần, một ít băng thậm chí còn hóa thành lưỡi đao, thể sắc bén, vô cùng khủng bố.

Tinh.

Thanh Long đột nhiên bị cản thế tấn công, bởi vì một bàn tay trắng nõn tinh tế túm lấy sừng của hắn.

"Dùng thuật tạo băng ở chỗ này, đã từng nghĩ tới sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào chưa? Trên mặt, trên tóc, thậm chí trên người Phù Ly đều đóng một tầng băng dày, ở trước mặt Thanh Long, thân hình của cậu thoát nhìn vô cùng nhỏ gầy.

Rống.

Thanh Long nổi giận gầm lên, bắt đầu cuộn mình trong mây, muốn hất Phù Ly ra khỏi sừng mình. Phù Ly xoay người bay lên không trung, bàn tay phải mở ra, một thanh cổ kiếm đỏ thẫm xuất hiện giữa lòng bàn tay. Kiếm vung lên, băng đang hướng tới người cậu toàn bộ bị cản lại.

"Thần kiếm luyện chế từ chân hỏa phượng hoàng?" Thanh Diễm đứng bên cạnh sắc mặt càng thêm khó coi, hắn muốn đi lên hỗ trợ nhưng lại bị Trang Khanh cản lại. Trên thực tế giờ phút này hai người đều không có ý chiến đấu, Trang Khanh lo lắng Phù Ly – yêu quái lâu không ra khỏi núi sẽ chịu thiệt thòi, còn Thanh Diễm lo lắng Thanh Nguyên sẽ bị thần kiếm đánh bại.

Hai người vô cùng ăn ý đề phòng đối phương, nhưng lại không hề động thủ.

Nhìn một lát, Thanh Diễm âm thầm thở ra một hơi, yêu quái này dường như không đi con đường kiếm tu, thanh kiếm này tuy rằng lợi hại, nhưng kiếm thuật của yêu quái lại bình thường, cho nên không thể khắc chế được Thanh Nguyên, cũng không thể chèn ép hắn.

Chưa qua mười phút, Thanh Nguyên mệt thở hổn hển đã có ý định muốn lùi bước, nhưng Phù Ly vẫn không biết mệt mỗi vung thanh kiếm chém tới chém lui, dùng kiếm như đao phủ.

Cho dù vậy, Thanh Nguyên cũng không có sức chống đỡ, vừa đánh vừa lui, trên người đã xuất hiện vết thương.

Kiếm chém lên đầu Thanh Nguyên, đau tới nỗi hấn kêu rên một tiếng, cuối cùng chỉ đành hóa thành hình người, liên tục lui về sau mấy bước. Hấn oán hận nhìn chằm chằm kiếm trong tay Phù Ly, vô cùng không cam lòng. Không phải vì hấn bại trong tay một yêu tu chưa biết tên, mà vì bại bởi thanh kiếm trong tay con yêu quái kia.

Thực sự quá mức tức giận, Thanh Nguyên ộc ra một ngụm máu.

Phù Ly không nghĩ rằng lực sát thương của thanh kiếm này lại lớn như vậy, ban nãy cậu nắm lấy sừng Thanh Long, cảm thấy khí lạnh làm cho bàn tay khó chịu, cộng thêm trong túi Càn Khôn của cậu chỉ còn mỗi vũ khí này, cho nên mới lấy ra dùng.

"Đi!" Thanh Nguyên sắc mặt khó coi quay đầu lại nhìn Thanh Diễn, chuẩn bị rời đi.

"Đội đã." Phù Ly gọi Thanh Nguyên lại, dùng kiếm chỉ lên trán hấn, "Các người bắt nạt rồng chưa thành niên, nói đi liền đi?"

Thanh Nguyên bị kiếm chỉ không nhịn được ngửi khí này, đang chuẩn bị mở miệng chửi bới, nhưng lại có người mở miệng trước hấn.

Thanh Diễn tiến lên phía trước, chấp tay nói với Trang Khanh: "Trang Long Quân, đắc tội rồi."

Trang Khanh để tay sau lưng, mặt không biến sắc nhìn Thanh Diễm, không nói gì.

Phù Ly thấy Trang Khanh dừng như không có ý tiếp tục truy cứu nữa, ra tay dứt kiếm vào trong vỏ.

"Đa tạ Trang Khanh Long Quân đã khoan dung, tại hạ cáo từ!" Thanh Diễm thở phào một hơi, thi lễ với Trang Khanh và Phù Ly, quay người xách hai theo hai người không thể cử động đằng sau, cùng với Thanh Nguyên hóa thành một luồng sáng, biến mất sau tầng mây, tốc độ rất nhanh giống như đang lẩn trốn.

Phù Ly kéo kiếm dưới đất, không duy trì hình tượng gì nữa, lười biếng đi tới trước mặt Trang Khanh, vẻ mặt ghét bỏ nói, "Thanh kiếm này quá nặng, không dễ dùng chút nào."

"Thanh kiếm này....." Trang Khanh nhìn Phù Ly kéo thanh thần kiếm làm cho Thanh Long sợ hãi như kéo sắt vụn, "Tại sao cậu lại có được nó?"

"Trên núi chúng tôi, những yêu tu có thể biến hóa thành người đều có một thanh." Phù Ly bỏ thanh kiếm vào lại túi Càn Khôn tùy thân, "Đây là thanh kiếm mà Cương Liệt đại vương với con chim sẻ tinh tu luyện thể nào cũng không biến thành người được ở bên ngoài động phủ của tôi cùng nhau làm ra, có điều thanh kiếm này vừa nặng lại xấu xí, lôi ra chặt cây cũng không tiện tay, cho nên mọi người không thích dùng."

"Không phải vì khí lạnh trên người con rồng kia tê buốt, trên người tôi lại không có vũ khí nào thích hợp, tôi cũng chẳng muốn dùng nó." Phù Ly mở tay ra nhìn "Tay đều bị đông lạnh đỏ cả lên rồi,

tộc nhân của anh sao đều không biết xấu hổ như thế, thích bắt nạt tiểu bối vậy?"

Trang Khanh ho một tiếng: "Quan hệ của tôi với long tộc không quá tốt."

"Tôi có thể nhận ra." Phù Ly thấy Trang Khanh uy phong lẫm liệt đứng đó, do dự một lát vẫn nói, "Nói thật, bị nội thương thì không cần phải cố gắng chống đỡ làm gì, dù sao tôi cũng lớn tuổi rồi, sẽ không chê cười anh đâu."

Cũng không biết có phải bị những câu nói này của Phù Ly chọc giận hay không, cậu vừa nói xong, khóe miệng Trang Khanh đã tràn ra máu, lúc vươn tay muốn lau đi, bị Phù Ly cản lại.

"Đừng động." Phù Ly lấy ra một bình ngọc, lấy máu bên miệng Trang Khanh, "Máu rồng chính là thứ tốt để luyện đan."

Trang Khanh nhìn chằm chằm bình ngọc của Phù Ly, trên bình ngọc này có thêm trận pháp, cho dù cho loại chất lỏng nào vào, cũng sẽ bảo trì trạng thái tươi nhất. Tu sĩ luyện đan nằm mơ cũng muốn có cái bình như vậy, nhưng đáng tiếc ngọc tốt khó cầu, có rất nhiều phương pháp vẽ trận pháp cũng đều thất lạc từ lâu, cho nên, trừ bỏ đại tông môn còn mấy cái bình loại này, người khác cũng không hề có.

Ngay cả bản thân Trang Khanh.....cũng không có.

Yêu quái có đồ vật hiếm có như vậy, tại sao còn muốn thi công chức, tại sao còn thiếu tiền phải vay anh?

"Ăn một viên đi." Phù Ly lục lọi túi Càn Khôn, lấy ra một viên thuốc nhỏ, "Chữa nội thương."

Viên Hồn Nguyên Đan này không có vị, linh khí dày đặc, là linh dược cực phẩm, một nghìn lò đan dược, cũng không nhất định có thể làm ra một viên. Cho nên ở hội đấu giá tu chân giới, giá ít nhất cũng hơn hai trăm vạn. Trang Khanh cầm viên thuốc trong tay, nghĩ tới mình chỉ bị thương nhẹ, mà nuốt xuống viên Hồn Nguyên Đan có giá trị hai trăm vạn, nhất thời tim như đao cắt.

"Ngây ngốc ra đó làm gì?" Phù Ly vỗ tay Trang Khanh, Hồn Nguyên Đan liền theo tay Trang Khanh vào miệng, chui xuống dạ dày. Tranh Khanh nhanh chóng cảm nhận được ngũ tạng của mình có một luồng ấm áp, ban nãy đối chưởng với Thanh Diễm bị nội thương cũng dần dần bình phục.

"Tôi quên mất là bình Hồn Nguyên Đan này đã để gần ba nghìn năm rồi, anh ăn không thấy vấn đề gì chứ?" Phù Ly lo lắng nhìn Trang Khanh, nếu như cậu độc chết Kim Long mang quốc vận, liệu có thể bị thiên đạo phóng sét đánh thành mảnh vụn không?

"Cảm ơn." Sắc mặt Trang Khanh còn khó coi hơn khi bị thương, "Tôi đã không sao rồi."

"Thực sự không sao hả?" Phù Ly hoài nghi nhìn Trang Khanh, sắc mặt khó coi đến như vậy, còn nói không sao, đứa trẻ này thực sự là lương thiện hiểu ý người.

Trang Khanh nào có không sao, anh đã đau lòng tới nỗi không thể hô hấp. Nhưng trong đau lòng, anh lại có một loại vui vẻ không nói nên lời, loại vui vẻ này tới rất kỳ lạ, ngay cả bản thân anh cũng không rõ ràng chuyện là thế nào.

Bên ngoài kết giới, Sở Dư và những người khác phát hiện hàn băng biến mất không còn bóng dáng, bọn họ vô cùng lo lắng xông

vào.

"Đúng rồi." Trang Khanh lau vết máu ở khóe miệng, nói với Phù Ly, "Không phải ban nãy cậu cần tiền để đổi mộ cho con người sao?"

"Cái đó à," Phù Ly khoát tay, "Ban quản lý của các anh sống cũng rất khó khăn mà, tôi sẽ nghĩ cách khác."

"Không có, ban nãy tôi nói đùa với cậu thôi." Trang Khanh nhấp khóe miệng, muốn làm cho mình cười một cái, nhưng vì anh không hay cười, cho nên khóe miệng cong cong cứng ngắc quá đi, "Tôi là long tộc, sao có thể thiếu tiền."

Anh lấy điện thoại ra, "Để tôi chuyển một trăm vạn vào tài khoản của cậu trước, không đủ thì cậu cứ nói với tôi."

Ấn một lúc, ứng dụng ngân hàng không có phản ứng, anh mới nhớ ra nơi này cách mặt đất có chút xa, tín hiệu điện thoại không bao phủ được tới đây.

"Cho tôi vay một trăm vạn làm gì, tôi không dùng nhiều đến thế đâu." Phù Ly xua tay, "Hơn nữa trong thời gian ngắn tôi cũng không trả nổi tiền."

"Đối với long tộc mà nói, chút tiền này chẳng qua chỉ như cát trong sa mạc. Thủ đô có nhiều chỗ để tiêu tiền, cậu vừa mới từ núi ra, có rất nhiều thứ không hiểu, trên người có tiền cũng có thêm sức mạnh." Trang Khanh nhét điện thoại vào túi, "Cậu còn nói trả tiền nữa, là xem thường tôi."

"Anh Trang, tôi cảm thấy thế giới bên ngoài vẫn có chút hiểu lầm với long tộc." Phù Ly càng nhìn càng cảm thấy con rồng lai này khác

biệt so với những con rồng điều ngoa tùy hứng khác, hào phóng lại phân rõ phải trái, tâm địa lại lương thiện, quả nhiên thực sự là chưa tới tuổi trưởng thành tâm tư vẫn thuần khiết nhất.

"Hiểu làm gì?"

"Trước đây yêu tu sống cùng ngọn núi với tôi nói, các anh mười con rồng thì tới chín con keo kiệt."

Trang Khanh khẽ nâng cằm, thờ ơ cười, tư thế vô cùng rộng lượng: "Có lẽ tôi thuộc một con ngoại lệ kia đi."

Nhưng còn lại một con vô cùng keo kiệt.

Phù Ly nghĩ ngợi, cảm thấy không nên nói câu này ra, khó có khi tồn tại một con rồng hào phóng xa hoa, cậu không thể làm hư anh được.

Sau khi lên tầng mây, Sở Dư và Lâm Quy thính lực rất tốt đưa mắt nhìn nhau, thấy được khiếp sợ trong mắt đối phương.

Lão đại rốt cuộc nhặt ở đâu được lớp da mặt dày như vậy, còn cảm thấy anh là ngoại lệ của long tộc?

Nếu như lão đại không keo kiệt, thì trên thế giới này sẽ không còn người keo kiệt nữa.

Sau khi trở về ban quản lý, Trang Khanh liền gửi một trăm vạn cho Phù Ly. Phù Ly sống đã bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên phát hiện mình có nhiều tiền như thế. Cậu lấy trong túi Càn Khôn ra một viên kim cương tự nhiên, đặt trước mặt Trang Khanh, "Lần trước tôi lên xe, thấy trên nóc xe của anh có một viên đá có chút giống thế

này. Long tộc các anh thích mấy thứ đồ sáng long lanh, anh cầm lấy về khảm lên vách tường đi."

Khối kim cương thiên nhiên này to bằng nắm tay, lại bị Phù Ly coi như là đá cuội ném lên trên bàn.

Trang Khanh nhìn thấy khối kim cương tự nhiên này, hít một hơi thật sâu sau đó khàn giọng nói: "Cậu Phù, yêu quái trước đây như các cậu đều tùy ý tặng đồ cho người khác như vậy sao?"

"Cũng bình thường, tôi cũng không phải đặc biệt hào phóng." Phù Ly chọc chọc viên kim cương, làm nó lăn tới lăn lui trên bàn, "Viên đá này hình như là nguyên liệu thừa sau khi chim sẻ tinh luyện kiếm, để tới bây giờ cũng coi như có giá trị, nhưng tôi lại không thể mang đi bán, coi như là trả lại một trăm vạn cho anh đi."

"Viên kim cương này còn giá trị cao hơn một trăm vạn." Trang Khanh nghĩ tới có thể Phù Ly đã tùy tiện tặng những thứ có giá trị cho người khác, liền cảm thấy toàn thân trên dưới đều đau, rõ ràng là những thứ đó không hề có nửa phần quan hệ với anh.

"Nhiều yêu quái như thế, chỉ có anh đồng ý cho tôi mượn tiền, cộng thêm đúng lúc anh cũng thích những thứ này, tặng cho anh không phải rất phù hợp sao?" Phù Ly giống như an ủi vỗ vai Trang Khanh, "Đều là vật ngoài thân, không cần để trong lòng."

Trang Khanh nhìn lão yêu quái trước mắt cười vô cùng sáng lạn, một lúc lâu sau thờ dài nói: "Ý tốt của cậu, tôi xin nhận, sau này nếu như muốn tặng đồ cho người khác, có thể tới hỏi tôi."

Tránh cho cậu lại tặng những vật quý hiếm, như tặng mấy món đồ bán buôn đáng giá vài đồng.

"Sao lại không biết xấu hổ làm phiền anh như thế chứ." Phù Ly cười có chút ngại ngùng, cậu hiểu biết rất ít về thế giới con người, nếu như có yêu quái cư trú ở nhân gian dạy cậu làm sao qua lại với người khác, quả thực tiện hơn rất nhiều.

"Không, không phiền chút nào!" Trang Khanh đứng dậy, hùng hồn nói, "Cậu theo tôi."

Anh, hậu duệ duy nhất của tộc Kim Long, thực sự không thể chịu đựng được phương thức tặng quà vung tay quá trán của Phù Ly, cho dù có núi vàng núi bạc cũng không thể tặng như vậy.

Phải để cho cậu hiểu được, thế giới con người rất cuộc là thế nào!

Phù Ly cảm thấy, cậu sắp vì một Trang Khanh mà thay đổi ấn tượng về long tộc rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Sinh vật trong ban quản lý: Không, không, không, Phù Ly, tại sao anh lại có hiểu lầm nghiêm trọng về lão đại nhà chúng tôi như vậy?

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 28

Sau khi Thanh Diễm mang theo hai hậu bối trốn về biển, liền nôn ra một ngụm máu lớn.

"Thúc thúc!" Hai Thanh Long kia vừa mới thành niên, trước giờ hoành hành ngang ngược, cho dù thế nào cũng không thể nghĩ rằng, Trang Khanh lại có thể có lá gan to tới vậy, gây khó dễ cho tộc Thanh Long bọn họ.

"Không sao." Thanh Diễm khoát tay, hắn không ngờ rằng tu vi Trang Khanh đã cao thâm như thế, vì không muốn để Trang Khanh nhận ra điều gì, mới luôn cố gắng chống đỡ, bây giờ đã không thể chống đỡ nổi nữa rồi. Hắn đang chuẩn bị biến thành hình rồng, bơi về Long Cung, chợt nhìn thấy ở đằng xa có một con tàu ngầm lén la lén lút đằng trước. Tụ linh khí vào vùng mắt, hắn phát hiện người bên trong khác biệt với hình người mà bọn hắn biến thành, cho dù là màu da hay màu tóc.

Đang khó chịu trong lòng, hắn vung tay áo, chiếc tàu ngầm lén lút này bị cuốn trên mặt nước. Mấy năm gần đây trên bề mặt Long Cung, thường xuyên có một số con thuyền bơi tới bơi lui, khiến cho bọn hắn một năm bốn mùa đều phải dùng kết giới ẩn mình, quả thực vô cùng phiền phức.

Thuyền trưởng bị cuốn tới đầu óc choáng váng vừa mới tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn phía trước không xa có một con tàu tuần dương

rất lớn đang đứng.

Tàu tuần dương và tàu ngầm đối diện nhau, tàu tuần dương nhanh chóng phản ứng lại, vừa lịch sự vừa khách khí, mời tàu ngầm về nhà mình làm khách.

Bốn con rồng vừa về tới Long Cung, Thanh Nguyên cũng không quan tâm binh tôm tướng của xung quanh, đột nhiên ôm lấy đầu lẫn lộn kêu lên.

"Trưởng lão!" Thanh Diễm nhìn thấy Thanh Nguyên đau tới nỗi không khống chế được linh khí, hóa thành nguyên hình, nói với binh tôm tướng của xung quanh: "Toàn bộ lui xuống!"

Tiếng rồng gầm thét vô cùng lớn, làm cho binh tôm tướng của tu vi thấp nhận hết tra tấn, thậm chí còn có người bị chấn động ngắt xủ. Những con rồng khác nghe thấy tiếng động, tất cả đều đi ra xem có chuyện gì.

Thanh Nguyên lẫn lộn xung quanh, nếu như không phải Thanh Diễm phản ứng nhanh, lập kết giới ở cửa cung, thì cổng Long Cung cũng bị tông vào.

"Thanh Diễm, không phải các người đi tìm Trang Khanh sao, tại sao lại thành ra như thế này?" Tộc trưởng tộc Thanh Long đi ra, nhìn Thanh Nguyên đã đau tới nỗi mất đi lí trí, "Thanh Nguyên tuy rằng không phải người có tu vi cao nhất tộc Thanh Long chúng ta, nhưng cũng có vài nghìn năm tu vi, ai có thể đánh hấn bị thương tới thế này?"

"Sùng, sùng của trưởng lão?" Một Thanh Long chưa thành niên sắc mặt hoảng sợ, chỉ Thanh Nguyên vẫn đau đớn không ngừng

dãy giữa, còn không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Sắc mặt Thanh Diện ngưng trọng nhìn qua đó, thấy được một màn làm cho hắn hoảng sợ.

Thanh Nguyên trưởng lão trăm năm lột xác, trăm năm hóa hình, sừng rồng vừa uy vũ vừa xinh đẹp, đây cũng là điểm mà trước nay Thanh Nguyên trưởng lão luôn kiêu ngạo. Nhưng mà hiện tại đôi sừng rồng uy phong xinh đẹp, một chiếc trong đó lại xuất hiện vết nứt, hơn nữa cùng với tiếng kêu rên không ngừng của Thanh Nguyên trưởng lão, vết nứt càng lúc càng lớn.

Sau một tiếng rắc trong trẻo vang lên, chiếc sừng rồng kia đứt thành mấy đoạn, rơi xuống mặt đất.

"Sừng, sừng rồng đứt rồi....." Con rồng nhỏ che chiếc sừng còn chưa phân nhánh trên đầu mình, sợ tới mức không nói nên lời.

Mấy Thanh Long lớn tuổi, bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều năm về nước, nhớ tới chuyện vô cùng nhục nhã kia, chuyện mà bọn họ đều không nguyện ý nhắc tới. Một nỗi sợ hãi không lời dấy lên trong lòng bọn họ.

"Chúng ta đi đâu?" Sau khi Phù Ly theo sau Trang Khanh lên xe, thất đại an toàn, lắc lắc tay, nói với Trang Khanh, "Sừng của con Thanh Long già kia thật cứng, tay của tôi bây giờ vẫn còn đau."

"Toàn thân trên dưới long tộc, cứng nhất chính là sừng, cậu dùng tay nắm như vậy, khẳng định sẽ bị thương." Trang Khanh nhìn thấy lòng bàn tay Phù Ly đỏ một mảng lớn, tìm thuốc trị thương trên xe ném cho cậu, "Đây là thuốc mỡ làm bằng rong biển, cậu xoa lên thử xem."

Mở nắp bình ra, Phù Ly ngửi mùi một chút: "Có hơi khó ngửi."

"Thưa ngài, ngài đừng quái dị thế nữa, đây là thuốc để trị thương bên ngoài chứ không phải để ăn." Trang Khanh khởi động xe ô tô, "Tôi dẫn cậu đi mua điện thoại, thời đại này ngay cả ông bà già bảy mươi, tám mươi tuổi đều có điện thoại, cậu còn không bằng bọn họ."

"Tôi còn lớn tuổi hơn bọn họ mà." Phù Ly bôi thuốc mỡ màu xanh biếc vào lòng bàn tay mình, cũng không để ý ngữ khí của Trang Khanh. Cậu sống nhiều năm như vậy rồi, khẳng định sẽ không so đo với người chưa thành niên.

Tới khi xuống xe, thuốc mỡ gần như đã được hấp thụ toàn bộ, hầu như không nhìn ra dấu vết gì. Phù Ly gật đầu khen ngợi: "Thuốc này tốt đấy."

Trang Khanh hừ lạnh: "Đương nhiên là tốt rồi, thuốc này có thể hồi phục thịt từ xương trắng, là bí dược của long tộc." Nếu không phải vì anh đã nuốt một viên thuốc có giá trị hai trăm vạn của đối phương, anh cũng không nỡ lấy ra.

Khu bán thiết bị điện vô cùng náo nhiệt, rất nhiều nhãn hàng đang tổ chức hoạt động mua sắm, dù sao tại Triều Châu, một năm mười hai tháng, thì có tới mười tháng đều diễn ra hoạt động gì mà ưu đãi, giảm giá, mua đồ điện tặng bát tặng chén, đều là thủ đoạn thường dùng.

Phù Ly gần như dốt đặc cán mai về những thứ đồ điện hiện đại, toàn bộ quá trình chọn điện thoại không nói một lời, Trang Khanh hỏi cậu cái gì cậu đều nói được cả, cuối cùng Trang Khanh mua cho cậu một chiếc điện thoại hàng nội địa chất lượng tốt, danh tiếng

không tồi, bởi vì mua chiếc điện thoại này, mỗi tháng còn được cộng 50 nguyên tiền phí cuộc gọi, liên tục trong vòng mười hai tháng.

Cầm chiếc cốc mà người bán hàng đưa cho, Phù Ly nhìn thấy Trang Khanh cài đặt đủ các loại phần mềm xong mới đưa điện thoại lại cho cậu: "Xem nhiều tin tức, tăng cường kiến thức."

"Tôi thường xuyên xem radio tin tức." Phù Ly nhét điện thoại vào túi quần, nói với Trang Khanh, "Kỳ thực cũng không cần phải phiền phức như vậy, tôi có thể dùng thiên lý truyền âm với anh, muốn nói gì cũng rất tiện lợi."

Trang Khanh hít một hơi thật sâu, nói với Phù Ly: "Bây giờ có rất nhiều yêu tu không biết thiên lý truyền âm, hơn nữa cậu đã tới xã hội loài người, thì phải thích ứng với thói quen sinh hoạt ở nơi đây, khi có thể dùng điện thoại thì dùng điện thoại. Tin tức của con người cũng không chỉ gói gọn trong chuyên mục "Radio tin tức", tôi đã tải cho cậu mấy mạng xã hội, trong đó có rất nhiều tin tức thú vị, cậu về nhà từ từ chơi."

"Ồ." Phù Ly lại lấy điện thoại ra nhìn một cái, mở ra hình vuông danh bạ điện thoại, bên trong chỉ có mỗi mình Trang Khanh. Cậu liếc mắt nhìn Trang Khanh, trong lòng xúc động, con rồng lai này thật sự vừa nhiệt tình vừa hào phóng.

Đưa Phù Ly về phòng thuê, Trang Khanh lại gọi Phù Ly lại: "Có tiền rồi thì đổi chỗ khác ở đi."

Phù Ly không có yêu cầu gì quá lớn với chỗ ở, nghe thấy Trang Khanh nói như vậy, thuận miệng đồng ý một câu: "Được."

"Còn nữa." Trang Khanh bổ sung: "Ba ngày sau thi viết, đừng quên tới."

"Thi viết gì?" Phù Ly không phản ứng lại.

Bằng mắt thường có thể nhận thấy được tốc độ đen dần trên khuôn mặt không có biểu tình của Trang Khanh: "Cuộc thi tuyển người của ban quản lý." Nhìn thấy dáng vẻ kia của Phù Ly, rõ ràng là không để tâm gì tới chuyện này.

"À, cái này à, tôi nhớ rồi." Phù Ly cười gượng, "Tới lúc đó tôi nhất định sẽ chuẩn bị."

Trang Khanh quay đầu xe, khói xe phun vào mặt Phù Ly.

"Nóng nẩy thế." Phù Ly lau mặt, sờ sờ di động trong túi quần, tuy tính tình xấu một chút, nhưng tâm vẫn rất tốt.

Ninh Hiên và Triều Vân trở lại ban quản lý, chia cho mọi người đặc sản mà bọn họ mang về. Bọn họ không nhìn thấy Trang Khanh, tò mò hỏi: "Lão đại đâu rồi?"

Lâm Quy khóa một đồng tư liệu vào trong tủ hồ sơ, không quay đầu lại nói: "Ra ngoài rồi."

"Thật hiếm khi nha." Triều Vân ngồi vào chỗ của mình, mở máy tính ra một lúc, không nhin được mắg một câu.

Một tháng cô không onl game, bị bang chủ đá ra khỏi bang rồi.

"Vừa về đã chơi game." Sở Dư vươn cổ dài ra nhìn một cái, "Cẩn thận lát nữa lão đại về phê bình cô."

"Đúng rồi, ban nãy trên đường chúng tôi đi về, phát hiện một con miêu yêu chưa hóa thành hình người, nên đã mang nó tới Yêu Minh rồi." Triều Vân lấy một túi hạt dưa trên bàn Sở Dư, vừa cắn vừa nói, "Tiểu yêu đó còn không biết thu liễm yêu khí, từ rất xa chúng tôi đã ngửi được yêu khí trên người nó."

"Tên ngọc Ninh Hiên đó, nhặt được một mẫu hương bằng móng tay ở dưới bàn, một mực nói rằng đó là Cành Bình An." Triều Vân bó tay lắc đầu, "Mấy người đã nghe tới thứ tên là Cành Bình An này chưa?"

"Nếu như đó không phải là Cành Bình An, tại sao đựng vào tôi thì lại tan đi?" Ninh Hiên cảm thấy nhận thức của mình không có vấn đề.

"Băng nắm trong tay cũng có thể tan ra mà." Triều Vân buông hạt dưa xuống, "Truy sát đại yêu ở bên ngoài đã hơn một tháng, mệ tới nỗi nguyên hình của tôi cũng không sáng nữa, tôi về nhà nghỉ ngơi mấy ngày."

"Sợ rằng không được." Sở Dư nói, "Ba ngày sau có cuộc thi tuyển người mới, cô với Ninh Hiên phải làm giám khảo thi võ."

"Năm nay sắp tuyển người mới rồi?" Ninh Hiên tính toán một lát, "Cũng thực sự nên tuyển mới rồi, hi vọng năm nay có thể tuyển một người biết đánh nhau vào, mỗi lần gặp phải đại yêu, đều là tôi với Triều Vân phải đi truy kích, hại lười kiếm của tôi cùn đi không ít."

Quần chúng không biết đánh nhau:.....

Ngày hôm sau khi Phù Ly nhận được tiền, liền đi mua vùng đất mộ đẹp, lại đi thỏa thuận với các cơ quan liên quan, cuối cùng chôn

thầy Diêu và vợ ông cùng một chỗ. Nhân viên các ban ngành liên quan cũng biết Phù Ly chính là đồng nghiệp của Lão Diêu, mà không phải thân thích của ông, đều cảm thấy cậu rất giỏi. Có thể vì một người đồng nghiệp mà tiêu hơn hai mươi vạn, đây là loại quan hệ như thế nào?

Có một nhân viên trẻ tuổi, chần chừ trước mặt Phù Ly, nói ra nghi ngờ trong lòng.

"Tiền tài là vật ngoài thân, tri thức là vô giá." Phù Ly lấy tiền vàng đã chuẩn bị sẵn đặt trước bia mộ, "Thầy Diêu cả đời đã làm rất nhiều việc tốt, trong lòng ông ấy có tâm nguyện, nên thực hiện được."

Nhân viên rời đi rồi, Phù Ly nhìn ảnh chụp hai vợ chồng trên bia mộ, quay người về phía bụi cỏ nói: "Ra đây đi."

"Meo." Một con mèo lông lá rối loạn chui từ trong bụi cỏ ra, nhưng lại đứng thẳng như con người, vái lạy về phía bia mộ.

"Kiếp sau bọn họ đều sẽ đầu thai, may cứ yên tâm tu hành đi, không cần lo lắng cho thầy Diêu nữa." Phù Ly dùng chân khế đá cái đuôi con mèo một cái, "Đừng chạy lung tung, cẩn thận người ta tưởng may là con mèo hoang bắt đi mất."

"Ai nói tôi quan tâm con người này." Con mèo nói ra tiếng người, ngữ khí vô cùng cao ngạo, "Chẳng qua tôi chỉ thuận đường tới xem thôi." Nó nói như vậy, sau đó quay lưng muốn đi, nhưng đi một lúc lâu vẫn giậm chân ở chỗ cũ.

"Tao đưa may về Yên Minh." Phù Ly cúi người tóm lấy gáy con mèo, đặt nó vào trong khuỷu tay mình, xoay người đi ra khỏi nghĩa

trang.

Ba ngày sau, Công ty Khoa học Kỹ thuật Sinh vật Trường Long tụ tập không ít người, có người qua đường cho rằng ở đây sắp đánh nhau, tò mò hỏi, phát hiện công ty đang tuyển nhân viên, nhất thời thất vọng rời đi.

Cũng không biết công ty này phúc lợi nhiều như thế nào lại có nhiều người đến báo danh như thế. Chẳng qua những người nhuộm tóc đỏ, tóc vàng tại sao cũng tới góp vui rõ ràng là theo chủ nghĩa cá nhân.

Phù Ly đứng bên ngoài cửa nhìn vào tu chân giả đứng chen chúc bên trong, không nhịn được lui về sau hai bước.

"Ai dô." Đằng sau có một người kêu lên thăm thiết.

"Xin lỗi." Phù Ly phát hiện mình giẫm trúng chân người ta, vội quay đầu lại nói một câu xin lỗi.

"Không sao, không sao." Người kia cắn răng chịu đựng cười nói, "Cậu cũng tới cạnh tranh top đầu à?"

Phù Ly nhìn thấy con yêu quái này có mái đầu xanh lục phấp phới trong gió, yên lặng gật đầu.

"Ai, tôi nghe nói năm nay có hai suất tuyển người mới, mọi người đều giống như phát điên." Yêu quái tóc xanh chỉ một đồng người đang trốn trong bóng râm, "Cả quỷ tu cũng tới. Người anh em, cậu là yêu tu hay là nhân tu, tu vi thấp như vậy cũng tới góp vui sao?"

Yêu quái tóc xanh thấy khí tức trên người Phù Ly vô cùng yếu, có lòng tốt nói: "Loại tiểu yêu như chúng ta, tới góp vui là được rồi,

cũng không cần phải ôm hi vọng quá lớn."

"Ồ." Phù Ly nghe con yêu quái đầu xanh này nói năm nay có bao nhiêu người báo danh, có bao nhiêu cao thủ, đi theo hàng dài tới lấy thẻ vào điểm thi.

"Thật khéo, chúng ta cùng một địa điểm thi." Yêu quái đầu xanh nhìn số ghế ở địa điểm thi của Phù Ly, "Tôi ngồi trước mặt cậu." Anh ta nhỏ giọng nói, "Đợi lát nữa nếu như cậu có gì không biết, tôi sẽ lén cho cậu xem."

"Cái này....." mặt Phù Ly lộ ra vài phần khó coi, "Gian lận có phải không được tốt cho lắm?"

"Cái này không gọi là gian lận, gọi là vui vẻ giúp người." Yêu quái đầu xanh khoác vai Phù Ly, "Đi, anh đây dẫn cậu tới trường thi."

Phù Ly hiểu ra, đây là một con yêu quái có kinh nghiệm.

Trường thi mà ban quản lý xây dựng có bố trí trận pháp đặc biệt, vào bên trong rồi, cho dù là chủng tộc nào đi nữa thì cũng giống như người thường, không thể sử dụng pháp thuật.

Đề thi có một số câu hỏi liên quan tới thường thức nhân loại, trọng điểm là các điều lệ quản lý, gần đây Phù Ly đã học thêm rất nhiều luật lệ của con người, trả lời câu hỏi cũng không tính là quá khó khăn. Nhưng mà vài câu hỏi lớn đằng sau có hơi phức tạp, đề cập tới rất nhiều chủng tộc, Phù Ly chưa hiểu biết mấy về thế giới bên ngoài, chỉ có thể dựa vào những tin đồn trước đây nghe được từ những yêu quái khác, đáp qua loa một loạt.

Khi làm xong bài thi, Phù Ly phát hiện rất nhiều tu chân giả đều than thở, ngay cả yêu quái đầu xanh ban đầu nói cho cậu chép đáp

án cũng có phần ử rữ.

"Năm nay đề thi có hơi khó." Yêu quái tóc xanh ảo não kéo tóc, "Sợ rằng chỉ thi viết thôi cũng có thể loại được 90% số người."

"Vậy cuộc thi này so với cuộc thi của con người, thì bên nào khó hơn?"

"Không thể so sánh được, mấy đề thi kia của con người, đơn giản là không có nhân tính, vô cùng ác ý với yêu tộc chúng ta." Yêu quái tóc xanh lắc đầu, "Cậu có biết yêu tộc chúng ta ở trong thế giới nhân loại, ai là người có bằng cấp cao nhất không?"

Phù Ly lắc đầu.

Người hay buôn chuyện, thích nhất đáng về ngây thơ không hiểu gì của đối tượng nói chuyện, như vậy buôn chuyện càng có cảm giác thành tựu: "Long Quân của ban quản lý, anh ta đã từng lấy học vị tiến sĩ ở đại học thủ đô, nghe nói khi còn hoàng đế, anh ta còn làm tiên sinh dạy học ở Quốc Tử Giám."

Phù Ly chép miệng, thật không thể nhìn ra, Trang Khanh lại là một con rồng lai có học thức.

"Vậy cuộc thi công chức ở nhân gian....."

"Cậu càng không thể nghĩ tới." Yêu quái đầu xanh nói, "Phải biết rằng thi vào đại học không hề dễ dàng, thi công chức là cuộc cạnh tranh giữa sinh viên với nhau, cậu cảm thấy chuyện thi công chức này có liên quan tới yêu quái chúng ta không?"

"Không có yêu quái nào từng làm công chức ở nhân giới sao?" Phù Ly bị cách nói này của yêu quái đầu xanh dọa sợ ngây người.

"Có."

"Ai?" Hai mắt Phù Ly phát sáng.

"Mấy trăm năm trước, Trang Khanh Long Quân ở ban quản lý đã từng làm Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, cũng coi như làm công chức rồi."

Phù Ly:.....

Con rồng lai này quả thực có tiền đồ.

"Ân nhân." Sở Du chen từ đám người ra, trên mặt tràn đầy nụ cười nhiệt tình, "Thi cử vất vả rồi, em đã đặt cơm dinh dưỡng ở bên ngoài, anh nhất định phải nể mặt ăn một chút."

Nói xong, sợ Phù Ly từ chối, lôi kéo cậu chạy ra ngoài.

Yêu quái tóc xanh nhận ra thân phận của Sở Du ngẩn ngơ đứng tại chỗ, rất lâu sau mới nôn ra một câu: "Ồi chao, đậu má!"

"Cmn thì ra là người có quan hệ."

Tác giả có lời muốn nói:

Yêu quái tóc xanh: Xã hội yêu giới hắc ám này QAQ

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 29

Phù Ly tới nơi ăn cơm, phát hiện Trương Kha cũng ở đó, hai người đặt rất nhiều món ăn cho Phù Ly, cả một bàn đầy đồ ăn món rán, chiên, xào, luộc, hầm.

"Tiền bối mau ngồi." Trương Kha đứng lên rót đồ uống cho Phù Ly, "Buổi chiều thi võ, cho nên em không chuẩn bị rượu cho anh. Đồ uống này là hoa quả tươi ép ra, mùi vị rất được, anh thử xem."

"Cảm ơn." Phù Ly nhận lấy cốc uống một ngụm, nước trái cây ngọt lành ngon miệng, còn mang theo chút linh khí rất loãng.

"Đây là nhà hàng đặc biệt cung cấp cho nội bộ tu chân giới chúng ta, chỉ tiếp đãi khách từ tu chân giới." Trương Kha biết Phù Ly không hiểu mấy về thế giới này, liền nói cho cậu một ít môn phái ở tu chân giới, "Kinh doanh nhà hàng này là phái Điền Viên, môn phái này của bọn họ thích gieo trồng nhất, gì mà hoa, cỏ, rau, chỉ có loại mà chúng ta không thể tưởng tượng được, chứ không có thứ mà bọn họ không trồng được. Một thời gian trước một hậu bối trong môn phái bọn họ, chạy tới Châu Phi nghỉ phép, rảnh rồi tới nhàm chán trồng một đồng dưa chuột lớn, cuối cùng chuyện này bị phóng viên phát hiện, còn ồn ào lên cả thời sự."

"Trồng dưa chuột cũng có thể lên thời sự?" Phù Ly có chút không hiểu, nhân loại của quốc gia này, không phải lấy nông nghiệp làm chính hay sao?

"Người hiện đại đều nhàn rỗi mà, chạy tới Châu Phi trồng dưa chuột, cũng coi như là chuyện mới mẻ." Trương Kha không biết bản thể của Phù Ly là gì, sợ phạm vào điều kị của cậu, bê một bát canh thịt bò lên, "Tiền bối, anh có ăn thịt bò không?"

Phù Ly gật đầu: "Tôi không ăn kiêng gì cả."

Canh thịt bò vô cùng vừa miệng, vừa ăn một thìa, chỉ có mùi thơm không có mùi tanh nồng. Phù Ly thấy Sở Dư không uống, nói: "Sao cậu không uống?"

Sở Dư lắc đầu: "Ân nhân có không biết, em vì có duyên với đạo gia nên mới hóa hình, cho nên không thể ăn thịt bò." Địa vị của bò ở đạo gia rất cao, cho nên chỉ tu đạo gia đều không ăn thịt bò.

Phù Ly giật mình, thì ra là một con cá đạo gia, chẳng trách hơi thở trong sạch, còn mang theo vài phần công đức.

Ăn cơm xong, Phù Ly đi cùng với Trương Kha, Sở Dư, nghỉ ngơi nửa tiếng mới quay lại ban quản lý. Cậu nhìn theo sổ báo danh trên bảng thông báo, tìm được địa điểm thi mình phải tới.

Ban quản lý ở trên đỉnh Công ty Sinh vật dường như chiếm diện tích không lớn, kỳ thực bên trong có càn khôn, nhóm thí sinh vừa vào bên trong trận pháp, liền phát hiện vô số trận đài, chỉ cần đi vào trường thi tương ứng, sẽ được trận pháp trong trường thi tự động truyền tống tới trận đài khác nhau.

Đối thủ đầu tiên của Phù Ly là một con khỉ tinh tóc vàng, vừa mới ra tay, con khỉ này đã nằm rạp ra đất, cậu nhìn lòng bàn tay của mình, cảm thấy bản thân mình có lẽ đã đánh nghi vấn bắt nạt trẻ con.

Sau đó Phù Ly lại đánh thắng một con chim công yêu, hổ yêu, gấu yêu, bồ câu yêu, gà yêu, loài chim không biết tên, lừa yêu vân vân. Mỗi trận cậu đều thắng rất nhẹ nhàng, điều này làm cho Phù Ly bắt đầu hoài nghi trình độ của toàn thể yêu tu của thời đại này.

Cậu nhớ tới một câu ngạn ngữ của con người, trong núi không có hổ, khi xưng đại vương, tình huống hiện tại của cậu, có thể coi là con hổ kia.

Nhưng không phải vì cậu quá giỏi mà do yêu tu hiện tại thực sự quá kém.

Trận đấu thứ mười một, đối thủ của Phù Ly là một con cò son, cậu đã từng nhìn thấy trên tin tức thời sự, loài chim này là động vật quý hiếm cấp quốc gia cần bảo vệ, cho nên cho dù con cò son này cơ thể rắn chắc khỏe mạnh, cậu cũng chỉ thủ chứ không tấn công, sợ đánh hỏng con động vật được đặc biệt bảo vệ này.

Cò son ra chiêu không trúng, tức giận cầm chùy roi hung hăng nện xuống đất, một tay chống nạnh chỉ vào Phù Ly mắng: "Uýnh ông đây đi, rốt cuộc là mày có ý gì, giống ông chắc?"

Phù Ly nghĩ, xem ra là con cò son này từng ở Tứ Xuyên, nhưng mà trên tin tức nói rằng đất Tứ Xuyên không hợp để cho cò son sinh sống mà.

"Tao ** cả nhà mày, tao không đánh nữa." Cò son hừ một tiếng khinh miệt với Phù Ly, "Thằng đầu đất, sau này ông mày gặp mày ở bên ngoài, khẳng định sẽ đập chết mày."

Phù Ly:.....

Động vật quý hiếm được bảo vệ cấp quốc gia tính tình đều nóng nảy như vậy sao?

Còn son tức giận thở hổn hển nhận thua rời đi, Phù Ly tiếp tục tỉ thí với người tiếp theo. Dựa theo yêu cầu của trận đấu, chỉ cần trong thời gian quy định, thắng ba mươi trận thì có thể tiến vào vòng tiếp theo.

"Đội trưởng Ninh Hiên." Một vị quản lí cầm theo một tờ giấy A4 đi vào, sắc mặt có chút bất ngờ, "Ban này yêu quái còn son báo cáo đối thủ, nói đối phương cố ý nhục nhã anh ta trong trận đấu."

Chu Lộ ở tu chân giới cũng được coi như là một nhân vật có máu mặt, nghe nói tộc của hắn trước đây thiếu chút nữa đã bị giết sạch, nhưng không biết vận phân chó thế nào, lại được con người tôn sùng làm "Quốc bảo", cho nên lập tức trở nên được yêu thích. Là một con còn son yêu duy nhất ở yêu giới, hắn tự đặt cho mình cái tên Chu Lộ, tính tình vô cùng nóng nảy. Mấy năm trước có một con yêu quái đắc tội với hắn, hắn cố ý trốn trong nhà yêu quái này, sau đó báo cáo với cảnh sát con người, nói rằng có người bắt nhốt còn son phi pháp.

Sau đó con yêu quái này chỉ có thể bó tay để cảnh sát bắt đi, bị phán vài năm tù giam, bây giờ vẫn còn đang ngồi ở trong nhà giam chưa được thả ra.

"Vậy mà còn có người dám trêu chọc anh ta," Triều Vân đứng một bên, trên mặt hiện vẻ tò mò, "Tôi thật ngưỡng mộ hán tử này, ai không sợ chết như vậy?"

"Thí sinh 1356." Thành viên nhỏ giọng nói, "Tôi đã nghe đội trưởng Sở Dư nói, thí sinh số 1356 này là ân nhân cứu mạng của

anh ta."

"Vậy đừng để ý tới nữa, mấy năm nay Chu Lộc cầm thẻ bài quốc bảo làm thẻ lệnh, làm không ít chuyện khiến cho yêu quái khác khó chịu. Để cho mấy thí sinh tự cãi nhau đi, chúng ta không quản." Triều Vân uống một ngụm nước, "Nhưng mà anh ta tính tình lòng dạ hẹp hòi, sớm muộn gì cũng chịu thiệt."

Nhỏ nhen, có lòng đồ kị, trừng mắt một cái thôi cũng muốn trả thù, con cò son này quả thực là cực phẩm của yêu giới.

Cũng là quốc bảo, cò son thấy gấu trúc được con người yêu thích hơn, liền học gấu mèo đi nói giọng Tứ Xuyên, giống như làm vậy có thể thêm được vài phần cao quý. Hắn ta cũng không nghĩ thử xem, gấu mèo được con người hoan nghênh, lẽ nào vì giọng Tứ Xuyên sao?

Rõ ràng là thích sự mũm mĩm của gấu trúc! Gấu trúc càng mập, con người càng thích, ngay cả khi gấu trúc ôm khư khư cái bánh, họ đều cảm thấy mê muội lương tâm nói đáng yêu, cũng không biết những con người này có tật xấu gì.

Phù Ly thắng liên tiếp ba mươi trận, khi ra khỏi sân đối chiến, nhìn thấy bên ngoài trường thi tụ tập cả đông tu chân giả, cậu kiễng chân nhìn thoáng qua, nhận ra một yêu quái vừa ồn ào vừa mắng chửi người trong đám đông, là con cò son tính cách không tốt ban nãy, lẽ nào lại có ai trêu chọc hắn?

"Người anh em!" Con yêu quái tóc xanh buổi sáng vô cùng ồn ào kia chen ra từ trong đám người, anh ta nhiệt tình đập vai Phù Ly, "Cậu cũng thua rất nhiều trận rồi, cho nên dứt khoát đi ra trước?"

Phù Ly trừng mắt nhìn, thấy trên đỉnh đầu yêu quái tóc xanh dường như thiếu một nhúm tóc.

"Haiz!" Yêu quái tóc xanh chú ý tới ánh mắt của Phù Ly, có chút ngại ngùng cười một cái, "Ban nãy gặp một con gà mẹ tinh, vừa mới bắt đầu đánh đã túm lông, quả thực hung tàn."

Phù Ly đồng tình nhìn anh ta một cái, vậy thật đáng thương.

"Cậu cũng đang xem Chu Lộc ồn ào à?" Yêu tinh vệt lông xanh thấy Phù Ly hứng thú với Chu Lộc đang náo loạn, bắt đầu phổ cập cho Phù Ly biết chuyện cực phẩm mấy năm trước Chu Lộc đã làm, "Cậu đoán xem anh ta đang ồn ào cái gì?"

"Ồn ào cái gì?" Phù Ly bị yêu quái tóc xanh phổ cập ngay người, lần đầu tiên cậu biết, thì ra yêu quái không biết xấu hổ như thế còn có thể sống. Nếu như là trước đây, có lẽ đã sớm bị đại yêu một chưởng đánh chết rồi?

Thời đại này hay rồi, những con yêu quái này cũng bị nuông chiều thành hư.

"Anh ta tỉ thí thua người ta, khẳng khẳng nói người ta nhục nhã mình, đã ồn ào ở đây nửa tiếng rồi." Ngựa khí tóc xanh có chút khó chịu, "Đều là loài chim, màu lông của tôi còn tươi đẹp hơn của anh ta nhiều, không biết anh ta lấy đâu ra tự tin, cảm thấy bản thân mình là nhất đẳng chim. Được con người coi như quốc bảo, liền thực sự cho rằng mình là quốc bảo sao? Gấu trúc người ta mới là quốc bảo chân chính còn không làm như thế đâu."

Phù Ly im lặng, người mà Chu Lộc ồn ào muốn báo cáo, có lẽ là cậu?

"Mày!" Chu Lộc đột nhiên xông ra khỏi đám người, túm lấy vạt áo Phù Ly, "Chính là mày, mày đi cùng tao tới gặp nhân viên ban quản lý, tao muốn báo cáo mày."

Cò son tức giận tới nỗi không nói tiếng Tứ Xuyên, phun ra tiếng phổ thông lưu loát.

Phù Ly cúi đầu nhìn thấy vạt áo đang bị túm chặt của mình, ở yêu giới, hành vi này gọi là chủ động gây hấn. Nhìn thấy miệng cò son liên tục nói cái gì đó, Phù Ly quay đầu muốn hỏi yêu quái tóc xanh, có phải tất cả các loài chim yêu đều om sòm như vậy?

Nhưng khi cậu quay đầu nhìn qua, vệt lông xanh đã lùi lại trong đám người, ra vẻ "tôi không quen biết cậu".

Cậu hiểu ra, thì ra mấy loài chim yêu không chỉ ồn ào, tu vi thấp còn thấy gió bẻ lái. So với mấy con chim yêu này, Phù Ly cảm thấy con chim sẻ yêu trước động phủ của cậu còn đáng tin cậy hơn nhiều, tuy rằng nó luôn làm ra một đồng đồ vừa xấu vừa vô dụng.

"Anh có muốn buông lỏng vạt áo của tôi ra rồi mới tiếp tục nói chuyện không?" Phù Ly bắt đắc dĩ thờ dãi, "Bộ quần áo này tôi mới mua, còn nhãn mác đấy." Cậu đặc biệt mua quần áo mới chuẩn bị cho cuộc thi ngày hôm nay.

"Vậy mày thành thật nói cho tao, tại sao mày chỉ thủ không công, có phải xem thường tao không, có phải cố ý trào phúng tao? Giọng nói của cò son có chút chói tai, tiểu yêu bên cạnh không chịu được loại âm thanh này, che tai lại lui về sau vài bước.

"Bởi vì tôi sợ ra tay, lông vũ trên người anh đều bị tôi đánh bay." Phù Ly còn nghiêm túc nói, "Dựa theo quy định bảo vệ động vật

hoang dã của nước ta, anh là động vật hoang dã đang đứng trước nguy cơ tuyệt chủng, tôi không muốn phạm pháp."

"Đừng khoác lác trước mặt ông đây, ở yêu giới rồi còn nói pháp luật bảo vệ động vật cái gì, có bản lĩnh thì tới đánh tao thử xem, chém gió cũng không phải đóng thuế, không sợ gió bị mây chém bay hả!"

Cò son vừa mới nói xong, liền cảm thấy bản thân giống như bị cái gì đánh bay ra ngoài, khi nằm trên mặt đất, hấn vẫn còn có chút mơ hồ.

Mấy cọng tóc từ trên đầu hấn rơi xuống đất, biến thành lông vũ màu đỏ.

Phù Ly đi tới trước mặt cò son, nhặt lông vũ rơi dưới đất lên, ngồi xuống trước mặt cò son nói: "Nhìn xem, thứ này là bị đánh rụng đấy."

Nét lông chim vào tay cò son, Phù Ly đứng lên, kéo kéo cái áo có hơi nhả ở trước ngực, lắc đầu thở dài nói: "Lần đầu tiên tôi gặp loại yêu quái ngốc như thế này, chủ động yêu cầu yêu quái khác đánh mình."

Chu Lộc nằm dưới đất, nhìn Phù Ly dần dần rời đi, nửa ngày mới bò dậy được.

"Tao, tao ** cả nhà mày."

"Người anh em, người anh em." Yêu quái tóc xanh đuổi theo Phù Ly, "Gặp gỡ tức là có duyên, cũng sắp tới giờ cơm tối rồi, tôi mời cậu đi ăn lẩu, lẩu dưỡng sinh Đài Loan chính tông, hương vị đặc biệt ngon."

Phù Ly nhìn màn hình điện tử trên tường, lắc đầu nói: "Tôi không thể đi."

Yêu quái tóc xanh tưởng rằng Phù Ly buồn vì thi rớt, vỗ vai cậu an ủi nói: "Người anh em, nghĩ thoáng chút, không thi vào được ban quản lý là chuyện bình thường, thi đỗ cũng đều dựa đại vận may công đức. Hơn nữa, tuy rằng cậu chưa vào ban quản lý, nhưng cậu có quan hệ thân thiết với boss trong đó, tại yêu giới chúng ta, nói ra ngoài cũng coi như là yêu quái mạnh rồi."

Cho nên, anh ta cũng chỉ muốn ôm đùi lớn con yêu quái có quan hệ này, bây giờ xây dựng quan hệ với ban quản lý quả thực quá khó khăn.

"Không phải, lát nữa tôi còn phải tham gia vòng tỉ thí thứ hai." Phù Ly chỉ màn hình lớn, "Nửa tiếng sau là bắt đầu rồi."

Yêu quái tóc xanh:.....

Thì ra là một người có thực lực, có quan hệ!

"Đại ca, em mời anh đi uống nước!" Thái độ của yêu quái tóc xanh càng thêm nhiệt tình, chạy thẳng ra bên ngoài.

Chỉ ngắn ngủn nửa ngày, xưng hô của yêu quái tóc xanh với Phù Ly đã thay đổi từ người anh em thành đại ca, có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Vòng tỉ thí thứ hai là hỗn chiến các phương, chỉ có năm mươi người được chọn đi tiếp.

Có lẽ chuyện ban nãy Phù Ly đánh bay Chu Lộc đã đi sâu vào trong lòng các yêu quái, sau khi hỗn chiến bắt đầu, gần như không

có yêu quái nào chủ động khiêu chiến Phù Ly, cho tới khi trận đấu kết thúc, cậu cũng chưa từng đổi tư thế.

"Vòng thi đấu thứ hai kết thúc, vòng thi đấu thứ ba sẽ tiến hành sau một tiếng nữa." Triều Vân xuất hiện trên sàn đấu.

Nghe thấy những lời này của Triều Vân, có vài yêu tu đã lọt vào trong danh sách thi đấu vòng ba oán giận nói: "Một tiếng đồng hồ căn bản không đủ thời gian để chúng tôi hồi phục thể lực, tiếp theo phải đấu như thế nào?"

"Anh phải đi bắt tà yêu cũng không có một tiếng cho anh nghỉ ngơi đâu." Triều Vân cười lạnh, "Muốn vào ban quản lý, thì phải chuẩn bị tâm lý bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng với tà yêu, nếu như các anh còn không chống đỡ nổi cuộc thi như thế này, vẫn nên nhân lúc còn sớm rời khỏi cuộc thi đi, miễn tới lúc đối mặt với tà ma, lại không rõ ràng mất đi tính mạng."

Tu chân giả được lọt vào danh sách năm mươi người nghe thấy lời này của Triều Vân, không dám có lời oán thán nào nữa, cung kính thi lễ với Triều Vân, rời khỏi sân đấu.

Triều Vân khẽ nghiêng đầu, ánh mắt rơi xuống người yêu tu đi cuối cùng, từ lúc bắt đầu vòng hai, lực chú ý của cô vẫn luôn ở trên sân đấu, sau đó cô phát hiện yêu tu này từ đầu tới cuối gần như không ra tay, các tu chân giả khác hầu như cũng không dám trêu chọc vào cậu.

Xoay người trở lại bàn trọng tài, Triều Vân tìm tư liệu ghi danh của thí sinh này, nhìn qua vài lần.

"Phù Ly?"

Chọn tên cũng rất hay.

"Triều Vân." Sở Dư nghiêng người qua, "Trong những thí sinh lần này, có người nào xuất sắc không?"

Triều Vân bận xem tư liệu, không có tâm tư trả lời câu hỏi của Sở Dư, đang chuẩn bị đáp có lẽ vài câu, thấy Trang Khanh đứng đằng sau lưng cậu ta, vẻ mặt cô nghiêm túc vài phần: "Năm nay có mấy người rất được, thí sinh tên Phù Ly này cũng tương đối thú vị, ban nãy trên đài giao đấu, gần như không có yếu tố nào dám chọn cậu ta làm đối thủ." Cô đứng dậy rút tư liệu của Phù Ly ra, đưa tới trước mặt Trang Khanh.

"Em hoài nghi tu vi của cậu ta ít nhất trên ba nghìn năm, bởi vì em, Ninh Hiên còn có các đồng nghiệp khác đều không nhìn ra bản thể của cậu ta."

Trang Khanh nhận lấy phiếu báo danh mà thí sinh tự điền, nhìn thấy mấy chữ xiêu vẹo trên kia, trả giấy lại cho Triều Vân: "Ừ."

Ừ là ý gì?

Triều Vân cẩn thận nhìn phiếu báo danh một lần nữa, nhìn thấy số thứ tự ở góc phiếu.

1356?

Đây không phải là ân nhân của Sở Dư hay sao?

Triều Vân ngẩng đầu hoài nghi nhìn Sở Dư: "Sở Dư, không phải cậu lợi dụng chức quyền, mở cửa sau cho thí sinh này chứ?"

"Cô sĩ nhục tôi, nhưng không thể sĩ nhục ân nhân của tôi, anh ấy là người cần đi cửa sau sao?" Sở Dư tức giận.

"Ai mà biết....."

"Không đâu." Trang Khanh ngắt lời Triều Vân, "Cậu ấy không cần làm thế."

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly dán bảng tình hữu nghị: Bản văn này chỉ hư cấu, tuyệt đối không thể! Chúng ta phải bảo vệ động vật, cò son là động vật cần bảo vệ đặc biệt, là quốc bảo ở loài chim, không thể đánh!!!

~~~~~

Con cò yêu được nhắc đến trong truyện là Cò quăm mào Nhận Bản. Hình ẻm đây

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 30

Không ngờ rằng lão đại sẽ nói đỡ thay cho thí sinh, Triều Vân kinh ngạc nhìn về phía Trang Khanh, thấy vẻ mặt của anh nghiêm túc, đột nhiên hiểu được, xem ra lão đại rất coi trọng bản lĩnh của người tên Phù Ly này.

Sau khi vòng ba kết thúc, năm mươi người chỉ còn lại năm người, bây giờ trăng đã lên, sao đã hiện, gió đêm nhẹ thổi.

Trừ Phù Ly ra, bốn người còn lại lần lượt là Ngũ đệ tử Ngụy Thương của phái Thanh Hà, Nhị đệ tử chính thống của phái Điền Viên – Trọng Trạch, thanh tu đạo trưởng của Lâm An Quan, cùng với một con rùa vàng yêu.

Lâm An Quan và Sở Dư vẫn còn có vài phần quan hệ, bởi vì tòa đạo quan này xây dựng lên trên địa chỉ của của Trường An Quan, cho nên hiện tại Sở Dư cũng được coi như trưởng lão danh dự của Lâm An Quan, còn có Ngụy Thương của phái Thanh Hà, là sư huynh đồng môn của Trương Kha, nghe nói lấy thân phận yêu tu gia nhập môn phái. Mà con rùa vàng kia, cũng có vài phần giao tình với Lâm Quy, vô cùng am hiểu bói toán, xem quẻ.

Nếu như thực sự luận bối cảnh quan hệ, có lẽ Phù Ly là người không có bối cảnh nhất trong đây.

Có thể ở lại tới hiện tại, bốn vị này cũng đều là người trẻ tuổi nổi bật của tu chân giới, Phù Ly nhìn khuôn mặt phấn chấn của bốn vị

kia, không nhìn được đồ mặt, liệu cậu có bị coi như là bắt nạt trẻ con không?

"Biểu hiện của năm người rất tốt, cảm ơn....." Triều Vân còn chưa dứt lời, đột nhiên phía chân trời truyền tới tiếng ùng đoàng, giống như sấm vang lại giống như tiếng sinh vật nào đó đang gầm gừ. Trong lòng cô có một dự cảm không lành, vội vàng quay đầu nhìn Trang Khanh.

Trang Khanh ngẩng đầu phất tay, trần nhà hóa thành trong suốt, những người trên sân đấu nhìn thấy bầu trời cuồn cuộn mây đen, cả bầu trời gần như muốn sập xuống. Cũng may bây giờ đã là đêm khuya, rất nhiều người đã chìm sâu trong giấc mộng, nghe thấy âm thanh nhiều lắm cũng chỉ nghĩ là sét đánh.

Trong tầng mây, có một con chim lớn diện mạo quái dị xuất hiện, Triều Vân vì nhiễm khí của đế vương, tu vi vô cùng cao thâm, loáng thoáng thấy được diện mạo của con chim kia.

Đầu thân đuôi giống rắn, không chỉ có một đôi cánh, còn có.....ba chân?

Chẳng lẽ là kim ô?

Sau khi cô ra nhập ban quản lý, tuy rằng luôn có yêu quái, nhân tu tác loạn, nhưng tướng mạo và thuật pháp tu hành của bọn họ đều thông thường, yêu tu có diện mạo viễn cổ như thể này, cô chưa từng gặp qua bao giờ.

Nghĩ tới mấy ngày trước đây đồng nghiệp của cô bắt được Chu Yểm hung thú viễn cổ, bất an trong lòng Triệu Vân càng thêm mãnh liệt. Loại yêu quái viễn cổ này đã nhiều năm không xuất hiện ở nhân

gian, nhưng năm nay lại liên tiếp xuất hiện, đây là trùng hợp hay là có điềm báo gì?

"Con chim này hình như chỉ có ba chân, lẽ nào là.....kim ô ba chân trong truyền thuyết?" Sở Dư nuốt nước miếng, cổ họng khô khốc.

"Không phải là kim ô." Phù Ly ngẩng đầu nhìn kỹ sinh vật quái dị trên không trung, "Kim ô hiện thế, rực rỡ như mặt trời, cả trời đất đều sáng như ban ngày."

"Lão đại, Bộ an toàn quốc gia gọi điện thoại tới cho anh." Lâm quy đưa điện thoại cho Trang Khanh.

Trên trời xuất hiện một con chim lớn như vậy, Bộ An toàn quốc gia không phát hiện mới là lạ. Trang Khanh nhận lấy điện thoại, nói vài câu sau đó liền cúp máy. Anh quay người nhìn các đồng nghiệp, "Bố trí kết giới."

"Vâng."

Mọi người trong ban quản lý thoát nhìn cà lơ phát phơ, nhưng thời khắc vô cùng nghiêm túc này, bọn họ phi thân lên trên, dựa theo phương hướng của từng người, bày ra một trận pháp cực lớn trên không trung, ít nhất trong thời gian ngắn, sẽ không bị quốc gia khác với dân chúng bình thường phát hiện ra trên trời có một con chim kỳ lạ diện mạo vô cùng quái dị.

Tại một khu dân cư nào đó, có một đứa trẻ mơ mơ màng màng thức dậy đi vệ sinh, sau khi quay lại phòng nhìn qua cửa sổ một cái, thấy trên tầng mây có một con chim kỳ lạ đang bay lượn, cậu bé bị dọa tới mức cả người đều tỉnh táo lại, áp mặt vào khung cửa sổ để

nhìn kỹ hơn, phát hiện căn bản không phải chim lạ gì, mà chỉ là một đám mây đen có hình dạng kỳ dị.

Lẽ nào là do trời quá tối nên nhìn nhầm?

Nhặt chiếc chăn nhỏ rơi dưới đất lên, cậu nhóc lên giường ngủ lại, nhưng không biết tại sao, cậu lại nằm mơ thấy một chuyện rất đáng sợ, ngủ vô cùng bất an.

Lăn tới lăn lui trên giường, nhưng không thể tỉnh lại.

Người ở ban quản lý đều đi bố trí kết giới rồi, chỉ còn lại năm thí sinh, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhất thời không biết bản thân nên đi giúp đỡ hay nên ở lại đây chờ bọn họ trở lại.

"Tiếng kêu của con chim kia dường như có chút kỳ lạ." Trọng Trạch của phái Điền Viên mở miệng phá vỡ sự lúng túng giữa bọn họ, "Lầm rầm, lầm rầm, không biết là có ý gì."

Phù Ly đột nhiên nhớ tới, năm đó trong núi có một con vượn yêu đã từng nói với cậu, ở một nơi tên là Cảnh Sơn, có một con chim vô cùng ghê tởm sinh sống, đầu thân đuôi giống rắn, bốn cánh sáu mắt, hình như tên của nó là..... Toan Dữ?

Vượn trắng thích nhất kể cho cậu nghe một chút đại yêu quái đáng sợ ở bên ngoài, cậu đã quên mất phần lớn rồi, nhưng con Toan Dữ này miêu tả tướng mạo thực sự ghê tởm, cho nên tới bây giờ cậu vẫn nhớ rõ.

Nếu như Toan Dữ xuất hiện ở nơi nào, nơi đó sẽ xuất hiện chuyện sự việc kinh khủng. Nặng thì tà khí bốn phía, nhẹ thì sẽ làm cho con người mơ thấy ác mộng, gặp phải một vài chuyện đáng sợ.

"Lão đại!" Sở Dư bay tới trước mặt Trang Khanh, vẻ mặt ngưng trọng, sắc mặt trắng bệch, "Em nhớ Chu Yểm từng nói, trên người yêu hoàng có hai đôi cánh, thân như núi lớn, con chim này.....không phải là yêu hoàng đấy chứ?"

"Sao có thể!" Sắc mặt Từ Viện không dễ coi so với Sở Dư bao nhiêu, cô cúi đầu nhìn ánh đèn của nhà nhà dưới tầng mây, lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh, nếu như thực sự là yêu hoàng, sẽ có bao nhiêu người phải rơi vào cảnh gian khổ. Không biết vì tự an ủi bản thân, hay thực sự cảm thấy đây không phải yêu hoàng, giọng của Từ Viện có chút sắc bén, "Chu Yểm nói, toàn thân yêu hoàng khoác lông vàng kim cứng như giáp, mắt to như mặt trời, mũi như thần trâu, chân đạp mây đỏ thẫm, người to như núi, kêu một tiếng thì chấn động núi sông, con yêu vật này nhìn giống như rắn, lấy đâu ra lông kim giáp?"

"Chu Yểm chưa từng nhìn thấy yêu hoàng, lỡ như đây là tin đồn nhảm thì sao." Sở Dư vừa nói, vừa nhanh tay tạo kết giới, cười khỏ nói, "Nếu như thực sự là yêu hoàng, sợ rằng chúng ta phải liều chết đánh một trận."

Không trung có chút lạnh lẽo, mặt Từ Viện trắng như tuyết:
"Chúng ta không thể thua....."

Thành phố này có hơn hai mươi triệu dân, bọn họ không trả nổi cái giá khi thua trận.

Sở Dư cúi đầu nhìn dưới chân, cảnh đêm ở thành phố này rất đẹp, ngọn đèn lấp lánh, xinh đẹp như ngân hà.

Kết giới nhanh chóng được đan xong, một khoảng không trung rộng lớn này đều nằm gọn trong kết giới, các hăng hàng không đều

nhận được thông báo khẩn cấp, nói rằng tình hình thời tiết trên trời ở thủ đô rất tồi tệ, tất cả máy bay đều tạm thời không thể đi vào sân bay thủ đô.

Có mấy hãng hàng không dân dụng không tin, kết quả là sau khi bay tới vùng trời thủ đô, bay vòng vòng rồi lại bay ra ngoài. Có cơ trưởng cảm thấy tình huống có chút kỳ lạ, tại sao bay vào không dễ, bay ra lại rất đơn giản?

Nhưng làm một người cơ trưởng, hiện tượng thời tiết kỳ lạ nào mà chưa từng thấy qua, cho nên ý niệm kia chỉ vừa xuất hiện trong đầu đã nhanh chóng bị đẩy ra sau não/

"Lão đại, kết giới đã bố trí xong, các ban ngành liên quan khác, quốc gia cũng gửi thông báo rồi, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?" Vũ khí mà Triều Vân cầm trong tay là một cây kiếm hoa sen, nghe nói năm đó nữ đế thờ phụng phật giáo, cho nên bảo thợ thủ công khắc lên chiếc trâm phượng này một đóa hoa sen. Sau đó nữ đế băng hà, sau khi Triều Vân hóa hình pháp bảo tùy thân của cô chính là một thanh bảo kiếm có khắc hình hoa sen.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ." Trang Khanh nhìn con chim lạ đang vỗ cánh trong mây, "Mục đích của con yêu thú này không rõ ràng, tôi đi qua đó thăm dò trước." Nói xong, anh cưỡi Tây trang hàng hiệu trên người, chuẩn bị hóa thành hình rồng.

Một cánh tay trắng nõn túm lấy tay áo sơ mi của anh, trên tay áo hiện lên vài nếp nhăn sâu.

Trang Khanh lập tức quay đầu, không ngờ Phù Ly vô thanh vô thức nhích lại gần.

"Cậu Phù, cậu có ý gì?" Trang Khanh giật áo sơ mi ra, quay đầu tiếp tục quan sát con chim lạ kia, rõ ràng là muốn chuẩn bị hóa nguyên hình sau đó đánh nhau với con chim kia một trận.

"Con chim lạ có khả năng là chim Toan Dữ của núi Cảnh Sơn, tuổi đời nhiều gấp mười mấy lần cậu." Phù Ly thờ dài, làm một con yêu quái già đã có thể trình xin tiền phúc lợi, Phù Ly không thể không đứng ra.

Tuy rằng nhìn thấy thân rắn nhẵn bóng của chim Toan Dữ kia, cậu cảm thấy toàn thân nổi da gà, nhưng lúc này không thể đứng phía sau, để trẻ chưa thành niên chiến đấu với đại yêu được. Nếu sớm biết hôm nay sẽ gặp phải chuyện như thế này, cậu sẽ không mặc đồ mới tới, đánh nhau bị rách mất thì thật lãng phí.

"Đội đã, cậu định làm gì?" Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly chuẩn bị qua đó xử lý con chim lạ, vội gọi cậu lại nói, "Đây là chuyện của ban quản lý chúng tôi....."

"Yêu quý trẻ chưa thành niên, là trách nhiệm của mọi người." Phù Ly vỗ vỗ vai Trang Khanh, "Người lớn làm việc, trẻ con không nên xen mồm vào."

Chưa thành niên.....

Ai?

Trang Khanh trầm mặt nói: "Đừng có thất thần nữa, bảo vệ kết giới, tuyệt đối không thể để thứ gì trên người Toan Dữ rơi xuống nhân gian."

Thành viên ban quản lý cảm thấy bản thân giống như nghe thấy lời gì đó không nên nghe.

"Vâng!"

"Toan Dữ, Toan Dữ....." Toan Dữ lượn vòng trong mây, chẳng qua hắn chỉ ngủ mấy nghìn năm, tại sao thế giới đã biến thành như thế này rồi? Con người có tiến tới mức trang hoàng dạ mình châu khắp nơi, cũng không biết những cột sáng kỳ lạ kia từ đâu tới, lúc ẩn lúc hiện trong không trung, làm cho đầu óc hắn choáng váng. Hắn chỉ ngủ dậy đói bụng, muốn tới biển bắt chút động vật biển ăn thôi, kết quả lại bị những ánh sáng kỳ quái đó làm hoa mắt.

Nếu như trước đây, chỉ cần hắn ở trên trời kêu to, tự nhiên sẽ có tiểu yêu hoặc con người đưa tể phẩm lên, chỉ cần hắn đồng ý rời khỏi, những con người kia nguyện ý dâng lên tất cả đồ ăn. Hiện tại hắn đã lượn vòng rất lâu rồi, không chỉ không có con người ra quỳ lạy, ngay cả tiểu yêu cũng không có.

Lẽ nào hắn ngủ một giấc, lá gan của con người và tiểu yêu cũng to hơn rồi?

Toan Dữ nhìn xuống mặt đất, sáu con mắt bị ánh đèn sáng lạn trên mặt đất kích thích chảy cả nước mắt, đôi cánh trước của hắn vội vàng che mắt đi, bay lên tầng mây cao hơn một chút. Đây là pháp bảo đáng sợ nào, lại sáng như ánh sáng mặt trời?

"Người tới có phải là đại vương Toan Dữ của núi Cảnh Sơn không?" Dù sao chỉ cần là yêu quái có danh tiếng, thêm một tiếng đại vương ở đằng sau, tuyệt đối không sai.

Toan Dữ buông cánh trước ra, nhìn xung quanh nửa ngày, cuối cùng mới phát hiện ra một người đứng sau tầng mây, sáu con mắt của hắn trừng trừng, nói ra tiếng người: "Chính là ta, ngươi là ai?"

"Tại hạ là tiểu yêu ở Vị Thủy." Phù Ly khách khí nói, "Không biết đại vương tới đây có việc gì?"

"Vị Thủy?" Toan Dữ không có cảm giác mấy về phương hướng nghĩ nghĩ, cũng không rối rắm Vị Thủy rốt cuộc là ở đâu, "Tiểu yêu này thực sự thức thời, mau mau dâng tế phẩm dâng lên bổn vương."

"Đại vương có điều không biết, hiện tại con người đã không còn cần phải dâng tặng tế phẩm cho yêu tu nữa rồi, ngài vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi."

Phù Ly nhìn thấy mắt Toan Dữ mờ mịt đắm lệt, làm một tư thế mời.

"Cái gì?!" Toan Dữ tức giận, "Con người lại đáng hận tới như thế, không dâng tế phẩm cho bổn vương cũng không sao, không ngờ còn dùng pháp bảo làm hoa mắt bổn vương, ta phải đi xuống dọa bọn họ, để cho bọn họ biết sự lợi hại của ta."

Hắn không tin, trước đây chỉ cần hắn đi ra, không cần phải làm gì cả, những con người này đã dập đầu cúi lạy rồi, hận không thể để hắn đi ngay lập tức. Hiện tại cho dù lá gan con người có lớn hơn, cũng vẫn là con người, tuyệt đối sẽ không thể lợi hại hơn so với hắn.

"Đại vương." Phù Ly chắn trước mặt Toan Dữ, "Ngài nên quay về đi."

"Không về." Sáu con mắt của Toan Dữ trừng lên, "Ta muốn dọa chết bọn chúng."

Phù Ly nhìn thấy thân thể trơn bóng kia, liền cảm thấy cả người không thoải mái, còn cộng thêm sáu đôi mắt đồng thời trừng lên, Phù

Ly không nhìn được quay đầu qua một bên, không nhìn đối phương, "Đại vương, có thể vì ngài đã rất lâu không xuất hiện ở nhân gian rồi, không biết quy tắc của con người, bây giờ bọn họ đã khởi xướng tin vào khoa học, phản đối mê tín dị đoan."

"Mê tín dị đoan là cái gì?"

"Sự tồn tại của chúng ta, chính là mê tín dị đoan."

"Nực cười!" Toan Dữ giận tới nổi cái đuôi suýt chút nữa thất lại, "Bản vương muốn cho bọn chúng thấy chút màu sắc." Hắn nhắm mắt lại lao xuống dưới, kết quả còn chưa bay được xa, cánh đã bị túm lại.

"Tiểu yêu quái, người buông tay ra, nếu không ta ăn cả người!" Toan Dữ há to miệng, lộ ra răng nhanh sắc nhọn, "Bổn vương đã đói mấy nghìn năm rồi, đang lo không có gì để lót dạ đây."

Phù Ly sao có thể để hắn xông ra ngoài, nếu như để hắn xông ra khỏi kết giới, có lẽ đêm nay cả thủ đô đều nằm mơ ác mộng, ngày mai trên báo chí thần bí lại có nội dung để viết.

Toan Dữ thấy Phù Ly vẫn không chịu buông tay, thân hình linh hoạt như rắn, vươn cổ ra tát về phía Phù Ly. Thân hình hắn quá lớn, dáng vẻ mở miệng lớn ra, giống như cá mập muốn nuốt gọn con cá nhỏ, chuyện cắn chết Phù Ly không thể đơn giản hơn nữa.

Phù Ly không ngờ Toan Dữ sẽ vì một câu không vừa ý mà ăn cậu, may mắn cậu phản ứng nhanh, lập tức lộn ngược ra sau, hai chân giẫm mạnh lên lưng Toan Dữ.

Toan Dữ bị đập phải kêu rên một tiếng, xông ra xé toang tầng mây bên cạnh. Làm đại yêu thượng cổ, tuy rằng Toan Dữ không biết

đánh nhau nhưng cũng có bí quyết bảo toàn mạng sống, hắn mở miệng phun ra một luồng khói xanh, khói xanh bay thẳng về phía Phù Ly.

Nếu như yêu quái trúng phải khói mê này, sẽ mất thần trí, ngoan ngoãn thành con mồi trong miệng Toan Dữ, năm ấy Toan Dữ dựa vào thủ đoạn này, ăn không ít đại yêu.

Nhưng hắn đã coi thường bản lĩnh của Phù Ly, hắn thấy Phù Ly không né tránh, thậm chí còn phi thẳng về phía hắn, âm thầm cười nhạo tiểu yêu này không có kiến thức, không biểu sức mạnh sở trường của hắn.

Nhưng Phù Ly xuyên qua khói xanh, không ngất đi, cũng không lộ ra dáng vẻ bị mê mẩn, ngược lại còn lấy ra một cái quạt, hung hăng vả vào mặt Toan Dữ, Toan Dữ nhất thời đau tới giàn giụa nước mắt.

Toan Dữ kêu gào một tiếng, tiếng kêu xuyên tận trời xanh, xoay người mở hàm răng sắc bén, hung hăng đánh tới Phù Ly.

"Lão, lão đại!" Sở Dư căng thẳng nghe động tĩnh trong đám mây," Bên trên đánh, đánh nhau rồi sao?"

Trang Khanh trầm mặt, lấy phụ kiện trên người, hóa thành thần kiếm, xông về hướng tầng mây dày. Sở Dư hoảng sợ nhìn tầng mây, không do dự đến ba giây, cầm lấy vũ khí của mình chạy theo.

Phù Ly từng cứu cậu khỏi vuốt của quỷ họa bì, hôm nay ân nhân gặp nạn, mặc dù cậu sợ chết, nhưng cũng không thể tham sống sợ chết.

"Ninh Hiên, chúng ta qua đó trợ chiến." Triều Vân cầm bảo kiếm trong tay, xông qua đó. Ninh Hiên, Trương Kha, Lâm Quy, ba người cách đó tương đối gần, bọn họ nhìn nhau rồi đều xông qua đó.

"Toan Dữ, Toan Dữ....." Tiếng kêu của Toan Dữ chói tai, yêu khí tản ra xung quanh, sát khí mang theo từng đợt gió nhẹ, thổi vào trong lòng mọi người.

Càng tới gần, tiếng kêu của con chim càng vang dội, sự sợ hãi trong lòng mọi người ngày càng tăng. Trang Khanh thổi một hơi, mây che ở trước mặt mọi người dần dần tản ra, thân hình xấu xí khổng lồ của Toan Dữ lộ ra trước mặt mọi người.

"Toan Dữ!"

Khi mọi người vẫn chưa có phản ứng gì, chỉ thấy con Toan Dữ này kêu lên thảm thiết, toàn bộ người nó như bị thứ gì ném ra ngoài, sau đó lại bị tàn nhẫn kéo lại, cái đầu lớn đập vào đuôi rắn của hắn, phát ra một tiếng nổ lớn.

Sở Du tập trung nhìn qua, chỉ thấy Phù Ly đang cầm một ngón chân của nó, quay tới quay lui.

Con Toan Dữ này.... kỳ thật là đồ chơi bỡm hơi hả? Hay là, nhận thức về sự việc của bọn họ có chút sai lầm?

Phù Ly phát hiện đám người Trang Khanh qua đây, ném Toan Dữ lên tầng mây, cười thật thà chất phát: "May là Toan Dữ đánh nhau không giỏi, nếu không lần này phiền toái rồi." Nói xong, cậu đá cái đuôi Toan Dữ, "Có chuyện gì không thể nói chuyện tử tế sao, động một tí thì muốn ăn người ăn yêu, mở miệng ra là muốn té phẩm, đồ ăn nhà người ta cũng không phải gió thổi tới, hành vi này không tốt."

Làm phiền rồi?

Mọi người thấy lông vũ bay đầy trời, im lặng thu lại vũ khí pháp bảo bản mệnh trên tay.

Tác giả có lời muốn nói:

Toan Dữ: Ta, ta không dám cầu tể phẩm nữa. Ta muốn về Cảnh Sơn QAQ.

~~~~~

Toan Dữ – 酸与: Hình dáng giống con rắn, sáu mắt, bốn cánh, ba chân. Tiếng kêu của nó cũng chính là tên nó, loài chim này xuất hiện ở đâu thì nơi đó sẽ gặp phải chuyện không may.

Vượn trắng (Bạch Viên): là một loài dị thú có ngoại hình rất giống con khỉ, tay chân rất dài, giỏi leo trèo, tiếng kêu cực kỳ thâm trầm. Bạch Viên ở cổ đại được cho là vượn đã trải qua nhiều năm phát triển biến hoá mà thành, tượng trưng trường thọ nhiều phúc.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 31

Thấy mọi người không nói gì cả, Phù Ly cúi đầu nhìn thấy Toan Dữ đang nằm bò ra đất giả chết, vẫy tay với Trang Khanh.

Mọi người đồng loạt nhìn Trang Khanh, trong đầu không tự chủ được hiện lên câu "chưa thành niên" kia.

Trang Khanh giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt của đồng nghiệp, bước chân dài đi tới trước mặt Phù Ly, mặt không biểu tình: "Sao rồi?"

"Long tộc các anh hằng năm sinh hoạt trong nước, chắc là rất am hiểu cách bắt cá nhĩ?"

"Phần lớn thời gian tôi đều sinh hoạt ở nhân gian." Trang Khanh thu lại thần kiếm, đưa tay bắt lấy được một chiếc lông vũ đang bay lượn trên không trung, lông vũ ở trong lòng bàn tay anh nhanh chóng hóa thành một làn khói đen, biến mất không còn bóng dáng. Là một con rồng mang vận mệnh quốc gia, trên người Trang Khanh tự mang điềm lành công đức, là khắc tinh của loại tà thú như Toan Dữ này.

"Thôi bỏ đi." Phù Ly nhìn thấy Toan Dữ khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, buồn nôn nghiêng đầu qua. Vung tay lên, lông vũ đang bay dường như mọc thêm mắt, toàn bộ đều rơi vào lòng bàn tay cậu. Nét lông vũ vào trong túi vải, Phù Ly thấy mọi người vẫn đang nhìn mình, động tác trên tay dừng lại, "Cái này, tôi có thể mang đi sao?"

"Có thể, có thể, có thể." Tất cả mọi người đồng loạt gật đầu, đừng nói là bây giờ Phù Ly thu thập vài cái lông vũ, cho dù cậu có muốn lấy con Toan Dữ này làm thú cưng của cậu, bọn họ cũng không có ý kiến gì.

Cái đuôi Toan Dữ run rẩy, sáu con mắt to tuôn nước mắt, không hề nhúc nhích.

Phù Ly hỏi: "Không biết biến thành hình người, hay là muốn tôi giúp?"

Toan Dữ run rẩy người, lặn một vòng trên đất, biến thành một người đàn ông hói đầu tướng mạo thật thà phúc hậu. Trên mặt hắn có một vết thương, nhìn qua có chút tội nghiệp. Quần áo trên người mặc giống y hệt Phù Ly, sau đó phốc một tiếng, hắn quỳ xuống trước mặt Phù Ly, giơ một chiếc túi Càn Khôn tới trước mặt Phù Ly: "Đại vương!"

Tại yêu giới, sau khi đánh thua yêu quái khác, hoặc là bị lấy mất yêu đan, hoặc là ngoan ngoãn giao nộp tất cả bảo bối mình đang có, tôn xưng đối phương một tiếng đại vương. Chết tử tế không bằng sống ỷ lại, Toan Dữ vì muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của mình mà vô cùng biết điều.

"Quý cái gì, hiện tại là xã hội mới, không cần phải hứng lên là quý tới quý lui." Phù Ly xách Toan Dữ từ dưới đất lên.

"Tôi đã biết rồi, lão đại." Toan Dữ ngoan ngoãn đứng phía sau lưng Phù Ly, dáng vẻ đàn em lão đại nói cái gì thì chính là cái đó.

Nhà ăn nhân viên ban quản lý, Toan Dữ vừa khóc thút thít, vừa cầm thùng cơm liều mạng và cơm, mọi người ở ban quản lý im lặng

nhìn vị tà yêu trong truyền thuyết này, ăn cơm giống như một kẻ đáng thương, đột nhiên cảm thấy vỏ bọc đại yêu thương cổ dương như đang vỡ tan.

Bao Ngự nấu cơm là một quý tu, trước kia ông ta là đầu bếp hạng nhất Ngự Thiện Phòng trong hoàng cung, sau khi chết nhân duyên phù hợp làm quý tu, những năm nay vẫn ở lại ban quản lý, chuyện bất mãn nhất chính là những tu chân giả ở đây vì ăn uống kiểu dưỡng sinh, luôn ăn cơm không đúng giờ.

Ăn hơn mười thúng cơm vào bụng, Toan Dữ sợ hãi nhìn Phù Ly, buông thìa xuống.

"Ăn no chưa?" Phù Ly hỏi.

Toan Dữ sờ sờ cái bụng: "Cũng không đói như thế nữa."

Phù Ly:.....

"Chuyện của Toan Dữ, tôi đã báo cáo với Bộ an toàn, bây giờ để anh ta tạm thời ở ban quản lý chúng ta." Trang Khanh nói với Toan Dữ, "Anh đã nghe thấy chưa?"

Toan Dữ không quan tâm tới anh, chỉ quay đầu nhìn Phù Ly.

Phù Ly ho khan một tiếng: "Anh ấy tên là Trang Khanh, chuyên môn phụ trách yêu loại như chúng ta, anh có yêu cầu gì có thể thương lượng với anh ấy."

"Trang lão đại." Toan Dữ xoay mặt đối diện với Trang Khanh lộ ra nụ cười nịnh nọt, "Chỉ cần lão đại không có ý kiến gì, tôi đều nghe anh hết."

Quần chúng: Nịnh hót tinh, không biết xấu hổ!

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, chờ sau khi tất cả mọi việc đều xử lý tốt rồi, trời cũng đã sắp sáng. Ban quản lý tiếp đãi năm thí sinh ăn bữa sáng, bảo bọn họ năm ngày sau tới xem kết quả, bọn họ cần thời gian phê duyệt bài thi.

Khi Phù Ly đi, gần như toàn bộ thành viên ban quản lý đều ra tiễn, Sở Dư đại biểu ban quản lý tặng cho Phù Ly một phong bì thật dày, còn dùng phần mềm trên điện thoại gọi taxi cho cậu.

Phù Ly rất vui, cuối cùng cậu cũng được ngồi taxi một lần chân chính. Không quay về nhà, cậu vội vàng đi thẳng về khách sạn đi làm, còn được cô gái bên lễ tân chia cho một quả đào mật mọng nước. Làm một nam bảo vệ được hoan nghênh nhất khách sạn này, Phù Ly luôn phải chịu sự hâm mộ và ghen tị của mọi người.

Chương Sơn gặm miêng bánh bao khô khốc, đoạt lấy nửa quả đào từ trong tay Phù Ly: "Hôm nay có đoàn phim tới khách sạn chúng ta quay phim, thuê phòng sang trọng ở trên tầng cao nhất, giám đốc sắp xếp chúng ta lên trên đó bảo vệ. Lát nữa nếu như gặp nghệ sĩ mà cậu thích, nhất định không được kích động."

"Ừ." Phù Ly gật đầu.

Chín rưỡi sáng, đoàn phim sắp xếp xong sân bãi chuẩn bị quay, bởi vì không có cơ quan truyền thông nào nhận được tin tức, cho nên bọn họ tiến hành quay phim rất thuận lợi. Nhân viên của khách sạn Duyên Nguyệt đã thấy qua đủ loại ngôi sao, sớm đã thành thói quen. Nhưng Phù Ly có chút không hiểu, tại sao nữ diễn viên kia nhìn thấy quái vật đáng sợ sẽ khoa trương hét chói làm, không phải

khi người ta sợ hãi tới cực hạn thì sẽ không thể nói được lời nào sao?

Một lát sau, nam chính lọt vào trong ống kính, anh ta bảo vệ nữ chính ngã trên thảm, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Diễn xong cảnh một, Xà Vị Long ngồi ở hành lang trang điểm lại, sau khi nhìn thấy Phù Ly đứng trong góc, không tự chủ được mà bật dậy từ trên ghế, son môi quệt lên miệng cậu một vết thật dài.

"Anh Xà, tôi xin lỗi, tôi không kịp phản ứng." Thợ trang điểm bị dọa liên tục xin lỗi, người tên Xà Vị Long này gần đây rất nổi, đừng nhìn cậu ta trước mặt fan nói chuyện tử tế, thực tế là một nam nghệ sĩ rất ra vẻ, hơn nữa còn thích chưng diện hơn cả nữ nghệ sĩ.

"Không sao, không sao." Xà Vị Long tùy tiện lau qua loa, đi tới trước mặt Phù Ly cúi người nói, "Tiền bối, hôm nay anh lại đi làm hả?"

Phù Ly:?

Cậu không đi làm, lấy gì ăn?

"Anh đứng lâu như vậy rồi, nhất định rất mệt rồi phải không?" Xà Vị Long bê ghế tựa của mình tới trước mặt Phù Ly, "Anh ngồi, anh ngồi đi."

"Không cần, dựa theo sổ tay của nhân viên khách sạn, lúc này mà tôi ngồi sẽ bị phạt tiền." Phù Ly chỉ chỉ camera, "Cậu quay tiếp đi, rất thú vị đấy."

Xà Vị Long gật đầu: "Vâng, vâng, vâng, tiền bối nói đúng, tôi nhất định sẽ cố gắng quay."

Nghệ sĩ nổi tiếng nhất đoàn phim muốn tiếp tục quay, đạo diễn đương nhiên mừng rỡ tăng nhanh tốc độ quay. Cũng không biết là có phải ông sinh ra lỗi giác hay không, đạo diễn cảm thấy lần quay tiếp này, biểu tình sợ hãi của Xà Vị Long đặc biệt phù hợp, giống như sau lưng thực sự có sát nhân đang điên cuồng đuổi theo cậu ta vậy.

Nhưng ở góc quay khuất, ngoại trừ nhân viên của đoàn phim, chỉ có một người bảo vệ đẹp trai.

Xem ra vẫn là ông dẫn dắt tốt, giảng giải hợp lý, làm cho diễn xuất của Xà Vị Long bạo phát.

Cảnh phim vốn phải mất một ngày mới quay xong, vì nam chủ phát huy hơn hẳn bình thường, kết quả hơn nửa ngày đã quay xong rồi. Sau khi quay xong, Xà Vị Long tẩy trang liền muốn đi tìm Phù Ly, trợ lý của cậu ta khó hiểu, "Cậu Xà, người bảo vệ ban nãy là bà con thân thích xa của cậu hả? Đối phó với loại thân thích kiểu này, đâu cần cậu phải đích thân ra tay, cứ để cho tôi là được."

"Thân thích cái gì, đó chính là....." Xà Vị Long dừng lại, xịt dưỡng ẩm vào dưới cằm mình, "Đó không phải là nhân viên bảo vệ bình thường."

"Lẽ nào là phú nhị đại cố ý tới đây làm bảo vệ để trải nghiệm sinh hoạt?" Trợ lý nhớ tới thái độ ân cần kính trọng của Xà Vị Long với người bảo vệ kia ngày hôm nay, không khỏi nghĩ tới plot twist thường thấy trong phim truyền hình. Tính cách bạo dạn người trên chà đạp kẻ dưới như Xà Vị Long, nếu thực sự gặp bà con thân thích ở dưới quê, chỉ sợ hận không thể nhếch mí mắt lên đỉnh đầu, làm sao có thể nhiệt tình như vậy?

"Cũng, cũng có thể nói như thế." Xà Vị Long lấp bắp nói.

"Vậy cũng thực sự biết cách chơi." Trọ lý cảm thấy bản thân là người nghèo, thực sự không hiểu lối suy nghĩ trong đầu kẻ có tiền.

"Phù Ly, anh vất vả rồi, bận tới giờ này mới được ăn cơm." Cô gái quầy lễ tân đưa thức ăn gọi bên ngoài đóng gói cẩn thận cho Phù Ly, Phù Ly đưa tiền mặt cho cô, cười nói cảm ơn, "Không sao, đoàn phim đã phát lì xì cho chúng tôi rồi."

Cầm cặp lồng cơm quay về phòng nghỉ ăn xong, Phù Ly tiếp tục tới tuần tra khu vực mà mình phụ trách, trên hành lang tầng sáu, cậu nhìn thấy trên mặt đất có một cái lì xì, tản ra chút khí tức không rõ ràng.

"Lì xì ai đánh rơi đây?" Chương Sơn đi cùng Phù Ly, chuẩn bị cúi người nhặt, bị Phù Ly cản lại.

"Sao thế?" Chương Sơn khó hiểu.

"Cái lì xì này có vấn đề." Phù Ly cúi người nhặt lên, mở cái lì xì nhỏ này ra, bên trong để mười đồng, một lá bùa hình tam giác, còn có một lưỡi dao rỉ sét.

"A," Chương Sơn hít một hơi thật sâu, "Phù Ly, cái này nhìn có vẻ rất tà môn, cậu mau ném đi."

"Quả thực có chút tà môn." Phù Ly nhét mười đồng vào túi áo, mở lá bùa nhìn thoáng qua, "Đây là bùa chuyển vận, nhưng không phải chuyển vận tốt, mà là chuyển vận rủi hoặc bệnh tật. Bên trong để tiền và kim loại, ngụ ý dùng tiền này đổi lấy vận của anh. Chỉ cần anh nhặt lên mở ra, thì thể hiện rằng anh nguyện ý đổi vận cho người đó."

"Thiếu đạo đức như vậy?" Chương Sơn nhìn lá bùa với mảnh sắt trong tay Phù Ly, toàn thân tê dại, "Vậy nếu không cẩn thận nhặt được thì phải làm sao?"

"Cũng rất dễ xử lý, dùng giấy đỏ gói kỹ tiền lại sau đó quỳên góp, tốt nhất là nên quỳên gấp đôi, nhớ kỹ, tuyệt đối không thể bỏ tiền vào trong túi mình hoặc trong ví tiền." Phù Ly xé nát lá bùa, dùng giấy vệ sinh bao mảnh giấy lại ném vào trong thùng rác, "Quỳên góp cho chùa, miếu, đạo quan, từ thiện đều được, rửa tay sạch sẽ, đứng phoir dưới nắng hai tiếng đồng hồ, thì sẽ không có vấn đề gì lớn."

"Vậy cậu còn không mau xin phép nghỉ đi quỳên tiền....."

"Ồ, tôi nhặt tiền lên tiêu đi thì không sao nữa." Phù Ly vỗ vỗ túi áo, "Người thấy cũng có phần, đợi lát nữa tan tầm tôi đi mua hai cây kem, cho anh một cái."

"Phù Tiểu Ly, những lời cậu nói ban nãy thực ra là đang lừa tôi hả." Chương Sơn vươn tay khoác vai Phù Ly, muốn giành lấy tiền trong túi áo cậu, "Chuyển vận cái gì, rõ ràng là cậu muốn giành lì xì với tôi. Cậu phải mua cho tôi năm đồng kem, không thể thiếu một đồng."

Phù Ly cười híp mắt che túi lại, không cho Chương Sơn cướp đi.

Sau khi tan làm, Chương Sơn và Phù Ly tới siêu thị bên cạnh mua hai cây kem ăn, mới ai về nhà nấy. Đi tới nửa đường, Chương Sơn nhìn thấy một cái lì xì nhỏ bằng giấy đỏ rơi trên đất, không biết tại sao, Chương Sơn lại nhớ tới những lời mà Phù Ly nói, do dự một chút, lấy trong túi áo ra mấy tờ giấy bao tay lại, cúi người nhặt chiếc lì xì kia lên, vút vào thùng rác bên cạnh.

Anh là một người đàn ông tốt có cốt khí.

Tại ban quản lý, Toan Dữ ăn xong thùng cơm thứ tám, thành thành thật thật ngồi trước mặt mọi người, chuẩn bị trả lời câu hỏi của mọi người.

"Anh đã ngủ bao lâu rồi?" Lâm Quy mở biểu hồ sơ ra, bắt đầu ghi chép tư liệu.

"Không biết." Toan Dữ lắc đầu, "Trước khi tôi ngủ, Vương tộc thời đó hình như họ Cơ."

"Triều Chu?" Lâm Quy điền vào biểu, khoảng tầm 3000 năm.

"Anh đã ngủ lâu như vậy, tại sao lại đột nhiên tỉnh lại?" Sở Dư ngồi bên cạnh truy hỏi, "Có thứ gì đó triệu hoán anh sao?"

"Cái gì triệu hoán tôi?" Về mặt Toan Dữ mờ mịt, "Tôi cũng không phải long phượng thường xuyên phải đi ra ngoài, đảm nhiệm biểu tượng may mắn. Có lẽ là ngủ lâu lắm rồi, nên đói bụng?" Nói xong, hắn lại cười một cái với Trang Khanh ngồi trong góc, "Tôi không nói ngài, tôi nói con rồng khác."

Trang Khanh nâng mí mắt, không nói gì.

"Lẽ nào anh chưa từng nghe thấy truyền thuyết về yêu hoàng?" Sở Dư tiếp tục truy hỏi.

"Yêu hoàng là cái gì?" Toan Dữ càng thêm mịt mờ, yêu tộc bọn họ có thứ này sao?

"Là hoàng đế của yêu tộc các anh."

"Hoàng đế của yêu tộc là gì? Hoàng đế không phải là con người các cậu sao, liên quan gì tới yêu tộc chúng tôi?" Toan Dữ chẳng hiểu gì nhìn Sở Dư, chẳng qua hắn mới chỉ ngủ một giấc, sao khi tỉnh lại, những yêu quái này nói chuyện gì hắn đều không hiểu?

"Cái danh hiệu yêu hoàng này, bắt đầu từ thời Tàn Thủy Hoàng." Trang Khanh liếc mắt nhìn về phía Sở Dư và Lâm Quy, "Hai người về học lại sách giáo khoa lịch sử cấp hai đi."

Sở Dư, Lâm Quy:.....

Xác thực là không phải do mình trả lời sai, Toan Dữ thở ra một hơi, nghiêng đầu nói với Trang Khanh: "Các cậu muốn hỏi khi đó trong yêu tộc chúng tôi, ai là người lợi hại nhất hả?"

Trang Khanh nâng cằm, ra hiệu Toan Dữ tiếp tục nói.

"Khi đó những hung thú có tiếng rất nhiều." Toan Dữ ngại ngại nhếch miệng cười, "Tôi không sợ trường đánh nhau, trước giờ cũng không dám xuất hiện trước mặt những đại yêu đó, nghe nói, Cùng Kỳ, Côn Bằng, Thao Thiết, Đào Ngột đều rất lợi hại."

"Kỳ Lân, Phượng Hoàng, Rồng cũng không được coi như lợi hại sao?" Lâm Quy có chút không dám tin.

"Bọn họ là thần thú, tự nhiên sẽ mang điềm lành, khác với hung thú chúng ta." Toan Dữ liếc nhìn Trang Khanh một cái, "Từ mấy nghìn năm trước, Côn Bằng còn ăn thịt rồng đấy. Sau đó cũng không biết vì sao, những đại yêu này dần dần không còn xuất hiện trên thế giới nữa. Lá gan của tôi nhỏ, thấy Cùng Kỳ, Côn Bằng đại vương cũng không dám đi ra, cảm thấy sự việc có gì đó không

đúng, dứt khoát ăn no rồi ngủ luôn, biết đâu ngủ một giấc tỉnh lại, những đại yêu kia đều trở lại."

Lâm Quy và Sở Dư đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy vài phần kinh sợ trong mắt đối phương, nhưng từ khi triều Chu bắt đầu, những ghi chép về yêu thú càng ngày càng ít, ban đầu còn có truyền thuyết về long phượng, sau đó những truyền thuyết này cũng dần ít đi.

"Các cậu đừng không tin tôi, những lời tôi nói đều là thật." Toan Dữ cho rằng bọn họ không tin, vội nói, "Kỳ thực không chỉ hung thú không xuất hiện nữa, mà cả những thú như Bạch Trạch, Kỳ Lân, Phượng Hoàng, Đương Khang cũng đều không thấy nữa, lực chiến đấu của tôi yếu như vậy, làm gì dám ra ngoài chạy linh tinh."

"Vậy sao bây giờ anh lại dám chạy ra ngoài?"

"Tôi cũng không muốn đâu, khi tôi tỉnh lại, bụng đói không chịu được, còn có không ít người ca hát nhảy múa trên đầu tôi, cũng không biết hát bài hát gì, không lịch sự chút nào, giọng hát to vô cùng, hơn nữa còn hát liên tục mấy bài, nghe tới nỗi tôi thiếu chút nữa không nhịn được xoay người." Toan Dữ có chút tủi thân, "Tôi nhịn sắp hai tháng rồi, tối hôm qua thực sự không chịu được nữa, nhân dịp trời tối, lén lút chạy ra ngoài."

Sở Dư:.....

Thì ra là bị người ta khiêu vũ ở quảng trường đánh thức?

"Tối hôm qua có tòa núi bị sụp ở công viên bên Tam Tấn, may là không có người bị thương." Từ Viên cầm điện thoại đẩy qua, ở một góc truyền thông internet nào đó, quả thực có đăng tin tức một ngọn núi ở công viên nào đó thuộc tỉnh Tam Tấn bị sụp, nhưng mà loại tin

tức này đối với cư dân mạng không hề có lực hấp dẫn, chẳng có ai thèm để lại bình luận.

Tối hôm qua công viên nọ tổ chức tiệc tối lộ thiên, nghe nói có hơn một vạn người tại hiện trường.

Xem ra tính cách của Toan Dữ còn rất tốt, bị ồn ào ra như thế này, cũng nhin tới đêm khuya không người mới bò ra. Tối lúc này, Sở Dư và Lâm Quy đều có chút đồng tình với hắn.

Nếu như người của công viên này gặp được hung thú như Chu Yểm, hậu quả không thể tưởng tượng được.

~~~~~

Công Bằng: Côn Bằng là thượng cổ Linh Thú xuất hiện từ thuở hồng hoang. Là loài phi ngư to lớn, thường cư trú ở Bắc Minh, hay còn gọi là Biển Bắc.

Cùng Kỳ: Tây Bắc có giống thú như hổ, có cánh, bay được, giết người ăn thịt, biết ngôn ngữ loài người, đấu văn nhân thì ăn hết người, đấu trung tín thì ăn mũi người, đấu ác nhân thì dâng thú cho họ, tên là Cùng Kỳ

Đào Ngộ: Tây hoang có giống thú dáng to như hổ, lông dài hai thước, chân hùm mặt người, đuôi dài một trượng tám thước, nhiễu loạn Tây hoang, tên là Đào Ngộ.

Bạch trạch: là một loài thần thú linh thiêng, được người đời đồn đại là loài vật mang đến những lời khuyên bảo cho những vị vua đức hạnh. Chúng thường được mô tả trông như một con sư tử lớn đặc trưng với sự hiện diện của một chiếc sừng đơn hoặc một cặp sừng đôi. Thường thì chúng còn có thêm mắt trên mặt hay lưng. Chúng thường được cho là khá thông minh và có hiểu biết sâu rộng.

~~~~~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 32

Ngay khi mọi người cho rằng sắp chấm dứt cuộc thẩm vấn, Trang Khanh đột nhiên nhìn chằm chằm Toan Dữ nói: "Anh đang nói dối."

Toàn thân Toan Dữ cứng đờ, ánh mắt của hắn có chút né tránh: "Tôi, Tôi không nói dối."

"Những lời mà anh nói ra có thể là thật nhưng anh lại che giấu chuyện gì đó không nói." Trang Khanh đi tới ngồi xuống bên cạnh Toan Dữ, vươn tay gõ lên chiếc bàn trước mắt Toan Dữ, chiếc bàn làm bằng gỗ thật, dưới tác động của ngón tay Trang Khanh, phát ra tiếng vang nặng nề.

Toan Dữ nhìn chằm chằm ngón tay thon dài của Trang Khanh, đầu càng rụt sâu vào.

"Trên người anh mang theo khí giết chóc, trước đây cho dù chưa từng ăn thịt người, cũng có khả năng đã ra tay sát hại các yêu quái khác." Trang Khanh đi một vòng xung quanh Toan Dữ, hai cánh tay của Toan Dữ không tự giác ép chặt vào sườn.

"Nhưng mà đây đều là những chuyện từ hàng nghìn năm trước, có truy cứu thêm cũng vô ích." Trang Khanh thấy Toan Dữ lén lút thở ra một hơi, chuyển đề tài: "Nhưng là một hung thú từng được con người cung phụng hơn nữa còn được ghi lại trong sách cổ của con người, tuyệt đối không thể ở dưới đất nhẩn nhịn con người làm ồn lâu như thế, anh đang kiêng dè điều gì?"

Mọi người trong ban quản lý lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ra, bọn họ có khả năng đã bị ngoại hình thật thà phúc hậu của Toan Dữ lừa gạt, đây là một con hung thú có tiếng, hơn nữa đã được con người cung phụng thành quen rồi, sao có thể dễ dàng chịu đựng con người kiêu ngạo như thế? Trừ phi hẳn có điều gì kiêng dè.

Yêu quái hiện tại.....đều đáng sợ như vậy sao? Toan Dữ cũng bị vài đôi mắt nhìn chăm chăm, không ngừng lắc đầu: "Không thể nói."

"Hả?" Trang Khanh vươn tay ra, thần kiếm đã ở trong tay.

"Có chuyện gì không thể từ từ nói sao, tại sao vừa không hợp một tiếng đã động thủ rồi." Toan Dữ đã rõ ràng mình không phải là đối thủ của Trang Khanh, "Tôi có thể suy nghĩ một chút không."

Mười lăm phút sau, Toan Dữ nói muốn "suy nghĩ", thành thật nói ra chân tướng đang giấu giếm.

"Thiên đạo không tha cho đời sau của đại yêu." Toan Dữ nuốt nước miếng, "Tôi từng tận mắt nhìn thấy một con Phì Di đột nhiên tan chảy dưới ánh mặt trời, còn có đại yêu đột nhiên mắc phải chứng thối rữa không thể chữa khỏi, cuối cùng đau đớn chết đi. Mãnh thú, thục thú gì tới một lúc nào đó, đều là vật hi sinh của thiên đạo."

"Không phải nói Phì Di sẽ mang tới đại hạn sao, loại đại yêu này sao có thể sợ ánh sáng mặt trời?" Toàn thân Sở Dư phát lạnh, đột nhiên nhớ tới roi đánh yêu mà Phù Ly cho ban quản lý mượn, theo như cách nói của Phù Ly tiền bối, roi đánh yêu này có được vì khi hai đại yêu đánh nhau, đột nhiên bị sấm sét đánh chết, cho nên roi đánh yêu mới rơi vào tay Phù Ly tiền bối.

"Tôi nhớ tới một loại sinh vật." Giọng nói Từ Viện có chút phát run, "Khủng long."

Kỷ jura, khủng long cũng giống như con người hiện tại, thống trị cả địa cầu. Tôi hiện tại, trừ bỏ mấy khối hóa thạch có thể chứng minh rằng chúng từng tồn tại, nào có ai từng nhìn thấy diện mạo vốn có của bọn chúng?

Yêu tộc thượng cổ cũng thế, con người bọn họ thì sao.....

Có thể tới một ngày nào đó đi lên con đường của khủng long, yêu tộc thượng cổ, biến mất trong dòng chảy lịch sử hay không?

"Khủng long là cái gì?" Toan Dĩ khó hiểu nhìn Trang Khanh, "Thân thích của long tộc?"

"Lão đại của chúng tôi không có thân thích già như thế." Sở Dư vỗ vỗ lên bản ghi chép, "Anh nói tiếp với chúng tôi xem đại yêu trước đây thế nào, có đại yêu nào mọc bốn cánh sau lưng, vảy kim giác toàn thân, mắt to như mặt trời, mũi như thần trâu, cười mây đỏ thẫm, thân to như núi, kêu một tiếng thì chấn động núi sông không?"

"Tách những điều kiện này ra, đại yêu phù hợp có rất nhiều, nếu như đều sinh trưởng trên người một đại yêu....." Toan Dĩ nghĩ ngợi, "Vậy hẳn ta phải xấu tới cỡ nào?"

Sở Dư không nói gì ngẩng đầu nhìn trời bằng ánh mắt coi thường, con Toan Dĩ này thực sự không biết xấu hổ, lúc nói người ta xấu, cũng không tự nhìn lại bản thân mình xem thế nào.

Những yêu quái thượng cổ này, có phải hơi quá tự tin về dung mạo của mình?

Khách sạn Duyên Nguyệt, Phù Ly đang thay đồng phục ra, khi ra cửa bị cô gái quầy lễ tân gọi lại.

"Phù Ly, đợi chút, chúng ta cùng đi." Cô gái đeo túi lên vai, đuổi theo Phù Ly, trên mặt mấy nhân viên đang làm việc ở đại sảnh lộ ra nụ cười mờ ám.

Phù Ly khó hiểu: "Tôi với cô không ở cùng một hướng, sao cùng đường được?"

Mặt cô gái đỏ lên, ngón tay nắm chặt dây túi xách: "Tôi nghe Chương Sơn nói, anh biết một số chuyện thần bí, gần đây tôi luôn mơ thấy ác mộng, còn bị bóng đè, anh có thể đưa tôi về nhà, giúp tôi nghĩ cách giải quyết được không?"

Phù Ly cẩn thận quan sát sắc mặt cô gái, không phát hiện cô dính phải thứ gì xui xẻo, nhưng hiện tại có một số thành phần đàn ông con người không học hành tử tế, nhìn thấy cô gái xinh đẹp sẽ làm chuyện không tốt, bây giờ đã muộn thế này rồi, cậu đưa cô về cũng an toàn hơn.

Thế là cậu gật đầu: "Được."

Cô gái thở ra một hơi, lộ ra nụ cười sáng lạn, đứng cách Phù Ly ba bước chân, cùng nhau ra khỏi khách sạn.

Trăng sáng sao thưa thớt, ban đêm tháng tám cũng không tính là quá nóng, cô gái lén lút nhìn người đàn ông đẹp trai đi bên cạnh mình, cố gắng tìm chủ đề: "Trước đây anh vẫn luôn ở quê sao?"

"Ừ." Phù Ly gật đầu, "Đây là lần đầu tiên tôi vào thành phố."

"Lần đầu tiên vào thành phố cũng không sao, sau này sẽ quen dần thôi." Bàn tay của cô gái vừa mới buông lỏng dây đeo lại nắm chặt lại, "Người trong nhà anh đã từng tính toán bảo anh chọn bạn gái thế nào chưa?"

Phù Ly lắc đầu: "Tôi không có người nhà."

"Xin, xin lỗi." Cô gái lộ ra vẻ hối hận, "Tôi không nên nói với anh những chuyện thế này."

"Không sao." Phù Ly cảm thấy con người rất làm cho người khác yêu thích, rõ ràng là thân thể vô cùng yếu ớt, nhưng lại có một bộ não thần kỳ, còn có một tâm hồn dễ thương.

Cô gái nhỏ im lặng một lát, lấy trong túi ra một thanh chocolate: "Cái này cho anh."

Mai má cô hơi đỏ lên, trên quảng cáo nói, thanh chocolate này là cảm giác của tình yêu. Phù Ly, anh ấy sẽ hiểu tâm ý của mình chứ?

"Cảm ơn." Phù Ly gần như không hiểu biết về quảng cáo, mở giấy gói ra, ăn sạch thanh kẹo ngọt có chút ngấy này vào bụng, quay đầu lại nhìn cô gái vẫn đang nhìn chăm chăm mình, "Sao thế?"

"Không sao." Cô gái vén tóc về đằng sau tai, cười nói, "Tôi muốn hỏi, anh thích dạng con gái như thế nào?"

Phù Ly cảm thấy được phần lớn con người cậu đều thích, nhưng cậu không hiểu tại sao cô gái con người này lại thích hỏi câu hỏi thiếu dinh dưỡng như thế này.

Thấy Phù Ly không trả lời câu hỏi của mình, cô gái có chút mất mát. Đi một đoạn đường, đã sắp tới dưới nhà cô, cô không nhận

được nói: "Nếu như.....nếu như tôi làm bạn gái của anh, anh cảm thấy có thích hợp không?"

Không ngờ rằng nhân loại này lại muốn làm tình với mình, Phù Ly lắc đầu nói: "Chúng ta không hợp đâu."

"Tại sao?" Nước mắt của cô gái gần như sắp rơi xuống, cô cố lấy tất cả dũng khí của mình, mới dám nói câu kia ra miệng, bị từ chối trong nháy mắt, cảm thấy cả thế giới đều sụp đổ.

"Chính là không thích hợp, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ cùng một người nào đó qua một đời." Tuổi thọ cùng tuổi tác khác biệt quá lớn, ở bên nhau sẽ không hạnh phúc, giống như con người sẽ yêu thích con bướm bởi vì nó xinh đẹp, nhưng không thể yêu đương với nó. Trong mắt của cậu, những con người dễ thương này chính là con bướm xinh đẹp kia, nhưng chưa bao giờ có suy nghĩ làm tình trong đầu.

"Cô rất tốt, xinh đẹp, lòng dạ lại lương thiện, nhưng mà tôi không muốn cùng người khác phát sinh quan hệ gì."

"Tôi đây coi như là được nhận thẻ người tốt hả? Cô gái dụi dụi mắt, cố nén nước mắt trở lại, cười mắng, "Trừ khi là bị lãnh cảm, có ai cả đời sẽ không phát sinh quan hệ với người khác chứ. Cho dù anh từ chối tôi, cũng phải tìm lí lo để nghe một chút."

Phù Ly:.....

Cậu đều nói thật lòng.

"Tôi có hộ khẩu ở thủ đô, còn là con một, nhà xe đều là của tôi, anh thực sự không suy nghĩ một chút sao?" Cô gái hỏi lại, cô đã hạ phong thái xuống thấp nhất.

Phù Ly vẫn như cũ lắc đầu.

"Anh có bị ngốc không vậy." Cô gái vừa tức vừa cười, "Nếu như là người con trai khác, chưa biết chừng đã đồng ý rồi."

"Ừm...." Phù Ly nhớ tới lời nữ chính từ chối nam chính trong một bộ phim truyền hình, "Bởi vì tôi bán nghệ không bán thân."

Cô gái bị lời này của Phù Ly chọc cười: "Bán nghệ không bán thân cái gì, anh thực sự là không biết xấu hổ....." cô còn chưa dứt lời, nghe thấy đằng sau có người gọi tên của mình, quay đầu lại nhìn, là một ông lão lạ nhìn có chút gầy gò, đi đường không quá tự nhiên.

"Lô Di."

Bước đi của ông lão tập tễnh, ngữ khí mang theo tưởng niệm cùng vội vàng, giống như cô gái là người rất quan trọng của ông, chẳng qua ông đi đứng không tiện, không đuổi kịp cô. Thấy cô gái quay đầu lại, ông lão nhếch mép lộ ra một nụ cười. Không biết vì sao, cô gái cảm thấy nụ cười của ông lão này, nhìn có chút dọa người, mà dáng vẻ đi đường của ông, lại có vài phần giống như con khỉ ở trong vườn bách thú.

Sự sợ hãi không thể nói rõ đánh vào trong tim cô.

"Đừng để ý tới ông ta." Phù Ly kéo túi xách của cô, "Tôi đưa cô về nhà."

"Được, được ạ." Cô gái hồi thần lại, bước nhanh hơn đi về phía khu chung cư nhà mình, khi đi vào trong khu, cô nhìn về phía sau một cái, ông lão kia vẫn không ngừng gọi cô, cái bóng chiếu dưới mặt đất, giống như một con quái thú đang dương nanh múa vuốt.

"Phù Ly, anh về nhà tôi nghỉ ngơi một tối đi." Cô nhỏ giọng nói, "Ông lão kia.....có gì đó không đúng lắm."

"Không sao, chỉ là một ông lão bình thường thôi, cô về nhà đi." Phù Ly cười cười, "Cơ thể tôi cường tráng, chẳng lẽ phải sợ một ông lão đi đường còn không nổi. Chẳng qua....."

Cậu lau một chút lên quay túi đeo của cô, "Nếu như đêm khuya hoặc sáng sớm có người gọi tên của cô, nhớ đừng tùy tiện trả lời."

"Vâng." Cô gái muốn nói lại thôi, cho rằng Phù Ly không muốn quá thân thiết với mình, cô chỉ đành quay đầu ủ rũ đi về nhà. Sau khi đi được một đoạn, cô nhìn ra phía bên ngoài cổng, Phù Ly cùng với ông lão kỳ quái kia đều không còn ở đó nữa rồi.

Phù Ly đi đằng trước, ông lão tập tễnh đi theo sau không xa cũng không gần, dường như đôi chân không quá linh hoạt, cũng không ảnh hưởng tới tốc độ đi của ông. Sau khi đi tới chỗ không người, Phù Ly dừng bước chân, quay người nhìn ông lão theo cậu qua đây.

Ông lão từng bước từng bước đi lại gần, đôi môi lớn gần như chiếm một phần ba khuôn mặt, nước miếng rơi ở bên khóe miệng, thoáng tản ra mùi hôi tanh.

Đột nhiên ông lão mở miệng lớn, xông lên, đánh về phía cổ họng Phù Ly. Phù Ly lắc người né qua, xoay người đập một cái, ông lão đâm vào tường, rơi xuống đất, biến thành một con khỉ lông đen. Con khỉ bò dậy muốn chạy, nhưng lại bị Phù Ly giẫm đuôi, xách lên.

"Khỉ mặt xanh?" Con khỉ xấu xí trong tay Phù Ly run rẩy, "Loại tiểu yêu ở núi sâu như các người, chạy ra đây làm gì?"

Răng rắc.

Trên tường vây truyền tới tiếng động, Phù Ly ngẩng đầu nhìn thấy một người đang nằm bò trên đầu tường, hai người bốn mắt nhìn nhau, Phù Ly giọng cao co khì xấu xí lên, "Cậu muốn bắt nó?"

Ninh Hiên nhảy xuống tường vây, trối gô con khỉ xấu xí đang kêu ầm lên lại, nói lời cảm ơn với Phù Ly.

"Không phải khách khí, kết quả trúng tuyển của các cậu đã có chưa?" Phù Ly không chịu được mùi trên lông con khỉ mặt xanh kia, dùng thuật làm sạch cho mình, còn đặc biệt nhiệt tình làm sạch tay cho Ninh Hiên.

"Vẫn đang chấm bài thi, lần thi này thiên về thành tích thi võ. Bằng tu vi của anh, chỉ cần thành tích thi văn không quá kém, thì có thể được chọn." Ninh Hiên nhét con khỉ mặt xanh vào trong túi, "Con khỉ mặt xanh tốc độ chạy trốn rất nhanh, từ hôm qua em đã đuổi theo nó rồi, may mắn hôm nay nó không có mắt, đúng lúc chạm vào tiền bối."

Là một thanh bảo kiếm hóa hình, Ninh Hiên đối với đại yêu có giá trị vũ lực cao mang theo vài phần tôn sùng tự nhiên. Cho nên cậu cứng rắn lôi kéo Phù Ly đi ăn xiên nướng, lại chụp một bức ảnh với Phù Ly, mới cảm thấy hài lòng tạm biệt với Phù Ly.

Trong lúc Ninh Hiên và Phù Ly vui vẻ ăn đồ nướng, nhân viên phụ trách chấm bài thi như sắp điên rồi. Yêu tu ở tu chân giới đặc biệt không chú trọng học văn hóa, bài thi mà bọn họ làm, đa phần là lung tung tung lộn xộn, lỗi chính tả hết bài này tới bài khác.

Hoàng Xán uống một ngụm trà đặc, tiếp tục đọc bài thi tiếp theo, đáp án lại sai tới nỗi không biết nên khóc hay nên cười.

Nếu như gặp phải tà khí thì nên làm thế nào?

Đáp án chính xác nên là tĩnh tâm ngồi thiền, nhưng mà trên bài thi này lại nói là đeo ngọc núi Mật Sơn.

Ngọc núi Mật Sơn là thứ gì? Thí sinh này có lẽ cũng có tật xấu giống như Ninh Hiên, thích xem mấy loại tiểu thuyết huyền huyễn linh tinh.

Còn khi có yêu tu trùng kích độc không có cách nào đẩy ra, nên làm thế nào?

Đáp án chính xác là mời người có tu vi cao thâm khai thông kinh mạch, mượn linh khí để đẩy độc tố ra ngoài, mà đáp án ở đây lại là.....ăn Nhĩ Thử hoặc cỏ Yên Toan.

Cho nên thí sinh này là đang đùa bọn họ chứ không phải thực sự tới đây để thi?

Trên bài thi này, câu trả lời cách xử lý một số việc gấp khi ở nhân gian không quá đúng theo tiêu chuẩn, chỉ cần là người có liên quan tới giới tu chân, đều không biết nên khóc hay nên cười, không hề thường thức. Xem xong bài thi này tinh thần của ông đều trở nên tốt hơn.

"Lão Hoàng, ông đang cười gì đấy?" Đồng nghiệp thấy Hoàng Xán cười không ngừng, "Lẽ nào gặp phải thiên tài nghìn năm khó gặp?"

"Thiên tài thì không có, ngược lại thì có một người mê tiểu thuyết." Hoàng Xán đưa bài thi cho cậu ta, "Tiểu yêu bây giờ thật không biết vươn lên, trả lời câu hỏi vớ vẩn, trí tưởng tượng còn vô cùng phong phú."

Đồng nghiệp xem xong, cũng cười lên theo, sau đó cảm khái nói: "Lúc chúng ta tu thành hình người, ai mà không trốn đông trốn tây, chỉ sợ bị hòa thượng đạo sĩ bắt được thì không còn toàn mạng. Đâu giống như mấy yêu tu hiện đại, làm cái gì mà vớ vẩn, người nổi tiếng, nếu như không phải ban quản lý chúng ta có quy định, nói không chừng còn có người đi làm ngôi sao thể thao kiếm tiền sống qua ngày."

Phật tu, đạo tu trong phòng đều nhao nhao liếc xéo.

"Tôi nói là trước đây, trước đây! Đây là vấn đề lịch sử truyền lại, không liên quan gì tới mọi người cả, nhất định không được hiểu lầm." Đồng nghiệp vội vàng xua tay, bày tỏ sự trong sạch của bản thân.

Đạo tu, Phật tu tiếp tục cúi đầu chấm bài thi, nhưng tai lại dựng lên.

"Bây giờ các tiểu yêu mệnh tốt, chỉ cần mở ra linh trí, sẽ có Yêu Minh tới bảo vệ bọn họ, nếu như có thể tu thành hình người, lại chưa từng làm chuyện ác, thì có thể nhận giấy chứng nhận yêu quái lương thiện cùng với chứng minh thư nhân loại. Chỉ cần không vi phạm quy tắc loạn kỷ cương, thì có thể không lo không nghĩ sống qua ngày." Đồng nghiệp lắc đầu trả bài thi lại cho Hoàng Xán, "Chưa qua được bao lâu, cả bản lĩnh sinh tồn cũng quên hết rồi."

"Đây không phải là ý nghĩa tồn tại của ban quản lý và Yêu Minh sao." Hoàng Xán ngược lại nghĩ thông, "Tu chân giới có được sự yên bình như bây giờ cũng không dễ dàng, tất cả đều là mệnh, không ngưỡng mộ được." Nói xong những điều này, ông gạch lên bài thi này mấy gạch thật to, ở ô tổng điểm viết lên 28.

Ông định cho bài thi này điểm trình bày, giúp thí sinh này góp lại được điểm chắc, nhưng chữ của người này thực sự quá xấu, không có cách nào che lượng tâm lại cho bài thi này thêm hai điểm.

Hai ngày sau, danh sách trúng tuyển được đưa tới trước mặt Trang Khanh, Trang Khanh xem qua rồi hỏi: "Tại sao lại không có Phù Ly?"

Phù Ly thi võ được hạng nhất, tại sao không lọt vào danh sách mười hạng đầu?

"Có lẽ do.....thành tích thi văn quá kém? Từ Viện cũng không ngờ rằng Phù Ly lại không vào vòng, thực sự quá tức cười.

Hai giờ sau, Trang Khanh tìm được bài thi của Phù Ly trong một đống bài thi dày đặc, nhìn thành tích tổng trên bài thi, Trang Khanh trầm mặc.

Chữ viết xấu tới nỗi làm cho người ta không nổi nhìn thẳng, thành tích cuộc thi thế này, Phù Ly rốt cuộc lấy đâu ra tự tin tham gia thi đại học với thi công chức đây?

Dựa vào thủ đoạn mê thuật phi pháp sao?

Trong nháy mắt, Trang Khanh cuối cùng cũng tin, Phù Ly thực sự chỉ là một con yêu quái nông thôn chưa biết tới thế giới bên ngoài.

Sống một đồng tuổi như thế, chữ cũng không viết được tử tế, có còn cần mặt mũi yêu tu nữa không đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly oan ức: Trước khi tôi ngủ, chữ của con người thời đó với bây giờ không giống nhau mà.

~~~~~

Phì Di: Là một con rắn độc có sáu chân và bốn cánh, khi xuất hiện sẽ mang tới đại hạn

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 33

Nét chữ của Phù Ly vô cùng cứng, giống như đũa trẻ vừa mới học viết, từng nét vẽ miến cưỡng hợp thành một chữ hoàn chỉnh, nhưng không hề có mỹ cảm. Ánh mắt Trang Khanh nhìn lướt qua bài thi, bị một đáp án của câu hỏi làm chấn động.

Hỏi: Yêu tu làm sao để nhanh chóng tăng tu vi mà không làm tổn thương thân thể với thiên hòa?

Đáp: Tự tại tùy tâm, hấp thu linh khí thiên địa, đêm vái mặt trăng, ngày vái mặt trời, hấp thu Đế Lưu Tương, bổ sung khí của biển lớn.

Đáp án này so với phương thức tu hành của yêu quái hiện tại khác biệt khá lớn, nhưng lời "hấp thu linh khí thiên địa" này, làm Trang Khanh không thể lờ đi được. Mấy trăm năm trước, anh từng lấy thân phận của con người, thăng quan trong triều đình. Bởi vậy có thể tiếp cận thư khố của vua, bên trong tìm được rất nhiều tư liệu sách cổ không được công bố ra ngoài. Tuy rằng những sách cổ này đa phần đều đã không còn trọn vẹn, hơn nữa còn có nghi vấn khiên cưỡng chấp vá, nhưng quả thực đã ghi chép lại một số chuyện thần tiên ma quái. Ví dụ như Cửu Vĩ Hồ bá nguyệt, cây cỏ nhận được tinh khí của đế vương hóa thành yêu, muông thú hướng về mặt trời hóa hình, vân vân. Khi đó anh cảm thấy những điều này là do thư sinh con người nghĩ ra, nhưng không biết vì sao, những năm nay anh vẫn luôn ghi nhớ những thứ này trong lòng.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy trên bài thi của Phù Ly ý kiến tương tự như vậy, anh vô cùng kinh ngạc, nhưng lại đột nhiên cảm thấy, có lẽ phương pháp này thực sự là phương pháp tu luyện của đại yêu thượng cổ. Phương thức tu luyện kho đó nhìn dường như rất đơn giản, nhưng lại mang theo tình cảm sùng bái thiên nhiên. Phương thức tu luyện của yêu tu hiện tại, dựa vào mảnh khóc nhiều hơn, ảnh hưởng của tự nhiên đối với người tu hành cũng không còn lớn nữa.

Theo sự phát triển của thời đại, yêu cũng giống như người, dần dần bớt đi sự ỷ lại cùng kính sợ với thiên nhiên, không biết cuối cùng đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

"Lão đại, anh sao thế?" Sở Dư và Từ Viện cùng tới tìm bài thi, nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Trang Khanh, Sở Dư cho rằng anh bị thành thích thi văn của ân nhân làm tức giận, vì thế mở miệng nói, "Ân nhân có lẽ đã ngăn cách với thế giới quá lâu rồi, lần này.....cho dù thi có không tốt cũng có thể tha thứ."

Trang Khanh không để ý tới cậu, lấy di động ra gọi điện cho Phù Ly.

Phù Ly đang đọc sách, khi di động vang lên, còn chưa phản ứng lại. Từ sau khi mua di động, nó chưa từng kêu một lần nào. Nhìn chằm chằm di động hơn mười giây, Phù Ly mới nhắc điện thoại lên ấn phím nghe.

"Cậu Phù." Đợi Phù Ly nhận điện thoại, Trang Khanh đặt bài thi lên bàn, "Tôi có một số chuyện muốn thỉnh giáo cậu Phù đây, không biết bây giờ cậu có thời gian hay không?"

Phù Ly nhìn "Xuất Sư Biểu" cậu mới đọc được một nửa: "Tôi đang đọc sách."

"Chỉ kéo dài mấy tiếng đồng hồ của cậu thôi, tôi lái xe tới đón cậu." Ngữ khí Trang Khanh mềm đi vài phần, "Có thể chứ?"

Nghe thấy âm điệu mềm mại của đối phương, Phù Ly nghĩ tới đối phương là một con rồng không cha không mẹ chưa thành niên, lời từ chối không thể nói ra miệng, cậu gật đầu nói: "Được thôi."

Đầu dây bên kia, Từ Viện và Sở Dư kinh ngạc nhìn Trang Khanh, hôm nay lão đại làm sao thế, không ngờ rằng lại nguyện ý chủ động lái xe tới đón người khác, vừa đi vừa về không đau lòng tiền xăng xe sao?

"Cảm ơn." Trang Khanh tắt máy, nhìn thấy hai người đồng nghiệp đang nhìn mình, đưa bài thi của Phù Ly cho Sở Dư: "Mang bài thi này về để trong văn phòng của tôi."

"Vâng." Sở Dư gật đầu, có lẽ là lão đại bị nội dung trả lời của ân nhân dọa sợ rồi?

"Nhĩ Thử?" Từ Viện tùy ý nhìn lướt qua, thấy trên bài thi có hai từ Nhĩ Thử, trầm tư một lát nói, "Tôi nhớ rằng trong một quyển sách cổ từng ghi lại thứ này, ăn thịt Nhĩ Thử có thể bách độc bất xâm. Chỉ tiếc rằng qua nhiều năm như vậy, loài Nhĩ Thử có tác dụng thần bí đã sớm bị diệt sạch rồi."

Sở Dư cũng xem đáp án, không nhận được cảm khái, có lẽ đây là khác biệt nhận thức giữa đại yêu thượng cổ và yêu quái thời đại mới như chúng ta?

Một tiếng sau, Phù Ly ngồi trong phòng họp nhỏ ở ban quản lý, tại hiện trường còn có bộ phận tinh anh của ban quản lý. Trang Khanh đưa bài thi trả lại cho cậu, cậu nhận lấy xem, khó hiểu hỏi: "Tại sao tôi chỉ được có 28 điểm?"

Trang Khanh nhìn Hoàng Xán, Hoàng Xán vuốt râu mình xấu hổ cười, sớm biết bài thi này là của Phù Ly tiên bối, cho dù ông có bị che mờ lương tâm, cũng phải cho số điểm chẵn.

Vài chỗ bị gạch chéo, Phù Ly đều cảm thấy mình không trả lời sai, cậu hoài nghi nhìn mọi người: "Tôi nghe bọn họ nói, bây giờ có một vài cuộc thi, sẽ có người đi cửa sau, có phải nội bộ các người đã chọn xong người rồi, thấy thành tích thi võ của tôi tốt, nên cố ý cho tôi điểm thấp như vậy?"

Mọi người: Có thể nói ra được những lời này, rốt cuộc là tự tin thế nào?

Hoàng Xán chấm bài thi cố gắng che dấu sự căng thẳng của mình, âm thầm nói với bản thân, tuyệt đối không thể để Phù Ly biết, số điểm này là ông cho. Nhớ tới Toan Dữ bị Phù Ly ném chơi, một con chồn như ông là cái gì?

"Cậu nghĩ nhiều rồi, cũng không phải chúng tôi cố ý cho cậu điểm thấp, mà là đáp án của cậu, không phù hợp với tri thức hiện tại ở tu chân giới." Mặt Trang Khanh không biến sắc, sau khi mời Phù Ly ngồi xuống, mới tiếp tục nói, "Tôi sống một nghìn chín trăm năm rồi, chưa từng gặp qua Đế Lưu Tượng, cũng chưa từng thấy cở Yên Toan, cho nên không biết hiệu quả thần kỳ của nó."

"Đế Lưu Tượng ngàn năm khó gặp, mọi người chưa từng thấy là chuyện mình thường. Nhưng cở Yên Toan, loại cở thường thấy như

thế, tại sao mọi người cũng chưa nhìn thấy?" Phù Ly cầm bài thi của mình, chỉ vào đáp án của mình, "Yêu tu hiện đại các người thích nhàn hạ, không bá nguyệt vọng nhật, tại sao lại không biết xấu hổ nói đáp án của tôi sai?"

"Bá nguyệt không có tác dụng," Ninh Hiên đam mê tiểu thuyết tu tiên nhỏ giọng nói, "Tôi đã từng thử rồi."

"Vậy nhất định là phương pháp của cậu sai rồi. Chỉ có đêm trăng tròn, sau khi bá thì ngời thiên mới có tác dụng." Phù Ly nghiêm túc nói, "Nếu như chỉ đơn giản như vậy mà có tác dụng, còn tu hành cái gì nữa?"

Ninh Hiên bưng tỉnh, liên tục gật đầu, lấy quyển sổ ghi chép nhỏ ra ghi lại.

"Ai, mấy yêu quái ngày nay như các người, tại sao cái gì cũng không biết." Phù Ly bất đắc dĩ thở dài, "Trường bối của các người rốt cuộc là đang làm gì, tại sao không nói những điều này với các người?" Giống như vượn trắng trên đỉnh núi, ngày nào cũng kéo cậu lại nhải nói chuyện, trời nam biển bắc, chân trời góc bể, cái gì cũng muốn nói, nếu như cậu không nhớ được, lại lại nhải thêm lần nữa.

Hoàng Xán cảm thấy những lời này có chút quen, khi bọn họ chấm bài thi, dường như cũng nói mấy lời giống thế này.

"Về phần mấy thứ như cỏ Yên Toan....." Phù Ly lục lợi trong túi Càn Khôn, lấy ra một cây cỏ hình dáng có chút kỳ lạ, cành ngay ngắn chỉnh tề, giữa những phiến lá còn có một vài đóa hoa màu vàng. Kỳ lạ nhất là, tuy rằng không biết cành hoa này ở trong túi Càn Khôn đã bao nhiêu năm rồi, nhưng khi Phù Ly lấy ra, những thảo dược này còn tươi như vừa mới được hái xuống, "Những thứ này

tặng cho các người." Yêu tu bây giờ cũng không dễ dàng, thứ đồ tốt nào cũng chưa từng được thử qua, lẽ nào tu vi đã thấp đến thế rồi.

Cỏ Yên Toan giải trăm loại độc, thì ra trông như thế này? Mọi người nhìn cây cỏ kỳ lạ trên bàn, ánh mắt đều trừng lớn.

Không đúng, trọng điểm lẽ nào không phải ở loại thảo dược quý như thế này, tại sao lại bị ném lên bàn như cỏ dại?

"Sao thế?" Phù Ly thấy bọn họ vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm cái bàn, còn cho rằng bọn họ lo lắng thảo dược quá ít, không đủ chia, lại túm lấy một bó to ra, "Các người cầm lấy chia nhau, ăn hết rồi thì tìm tôi, tôi còn nữa."

"Tu vi bọn họ còn chưa đủ, tôi lo lắng bọn họ cầm loại thảo dược hiếm lạ như thế này sẽ dẫn tới phiền phức." Trang Khanh thu lại toàn bộ cỏ Yên Toan, sau đó chia cho mỗi thành viên một chiếc lá, chỉ để lại một vài cành chuẩn bị đưa cho các thành viên khác trong ban quản lý, "Mọi người ăn trước đi, còn lại để ở chỗ cậu, sau này khi cần, cậu đưa thêm cho bọn họ cũng được."

Trang Khanh rời mắt khỏi cỏ Yên Toan, cắn răng nhét lại cỏ vào trong tay Phù Ly.

Phù Ly muốn nói, đây không phải thứ gì quý hiếm cả, cậu có cả một đồng lớn. Nhưng thời đại bây giờ đã khác trước, nếu Trang Khanh đã nói như vậy, khẳng định là có đạo lý. Nghĩ như vậy, cậu nhét cỏ Yên Toan về lại.

Từ Viên lặng lẽ nhét lá cây vào miệng, phát hiện tuy loại cỏ này trông kỳ lạ, nhưng mùi vị lại chua chua ngọt ngọt vừa miệng, sau khi

vào dạ dày, cô cảm thấy thân thể mình như nhẹ hơn, miệng phát ra hương thơm.

Hồi thần lại, cô đứng dậy thi lễ với Phù Ly: "Đa tạ tiền bối." Những người khác cũng theo sau nói cảm ơn, nhất là Hoàng Xán, mặt đỏ tới nỗi có thể làm đèn lồng đỏ treo tường.

"Có chút đồ thôi mà, không đáng giá một tiếng cảm ơn đâu." Phù Ly lại quay lại chủ đề ban đầu, "Câu này tôi không trả lời sai đấy chứ?"

"Không sai, không sai." Hoàng Xán liên tục gật đầu, cho dù Phù Ly nói trái đất không phải hình cầu, mà là trời tròn đất vuông, ông cũng sẽ gật đầu nói phải. Yêu sinh có trận vả mặt này, vừa nhanh vừa mạnh, ông xấu hổ tới nỗi sắp biến thành con chồn đỏ rồi.

Phù Ly liếc mắt nhìn Trang Khanh, Trang Khanh lấy ra một chiếc bút màu đỏ trong hộp, cộng thêm điểm của mấy câu hỏi.

Sau đó mọi người ở ban quản lý, mở mắt nhìn chằm chằm Phù Ly lấy ra một món lại một món đồ hình dạng kỳ quái, chứng minh đáp án của cậu là chính xác, chẳng qua mấy thứ này bọn họ không có mà thôi. Tới cuối cùng, mọi người đã dùng tư thế ngẩng đầu nhìn lên Phù Ly, có nhiều thứ tốt như vậy, còn tới ban quản lý làm nhân viên, còn làm bảo vệ, tùy ý bán thứ gì đó cho người luyện đan liền có thể biến thành nhà giàu nơi yêu giới.

"Ân nhân, yêu tu trước đây của các anh, đều có những thứ tốt như thế này sao?" Sở Dư âm thầm hỏi hận, tại sao cậu không sinh ra sớm một nghìn năm, khắp nơi đều có đồ tốt, thời kỳ huy hoàng thần chi linh thảo nhiều như chó.

"Có lẽ là thế." Phù Ly nhét lại từng thứ vào trong túi, "Ngọn núi của chúng tôi đều là những tiểu yêu không biết tên, còn không thiếu những thứ này, hưởng hồ là đại yêu bên ngoài."

"Đúng vậy," Từ Viện không nhịn được nói, "Đại yêu, tiểu yêu các anh rốt cuộc là tính như thế nào?"

Đại yêu như Chu Yếm, Toan Dữ đều thua trên tay cậu, cô không thể không hoài nghi, Phù Ly có thể hiểu lầm với từ "tiểu" này.

"Nguyên hình của đại yêu cực kỳ hung hãn, hơn nữa từ khi ra đời đã có thần lực không gì bì kịp." Phù Ly ngượng ngùng cười, "Nguyên hình của bọn họ đều vô cùng uy phong, không giống như những yêu quái trên núi tôi, bộ dáng không quá vừa mắt."

"Vậy anh....." Từ Viện thiếu chút nữa cướp lời hỏi nguyên hình của Phù Ly, may là nhớ ra đây là chuyện vô cùng kiêng kị, vội vàng nhịn lại, "Lợi hại bẩm sinh chỉ là nhất thời, như anh gọi là người tới sau ở trên cao, cũng nên tôn xưng một tiếng đại yêu."

Sắc mặt Phù Ly lộ ra vài phần lúng túng, nghiễm nhiên không tiện đề cập tới vấn đề địa vị của bản thân: "Chúng ta tiếp tục nói về bài thi đi."

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ này của Phù Ly, nhất thời tâm như gương sáng. Xem ra tiền bối quả thực là một yêu tu bình thường, hơn nữa còn là loại nguyên hình không hề thu hút, cho nên khi nhắc tới vấn đề nguyên hình, mới lúng túng như vậy.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, quyết định sau này tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Phù Ly nhắc tới hai từ nguyên hình, tránh cho đối phương ngại ngùng.

"Tôi đưa cậu về nhà." Trang Khanh thấy vẻ mặt Phù Ly lúng túng, đứng dậy nói, "Chuyện bài thi, là do tri thức của chúng tôi không đủ, đã thêm phiền phức cho cậu rồi."

"Không trách mọi người, nhân loại bọn họ thường nói câu....." biểu tình Phù Ly tự nhiên thêm mấy phần, "Sự khác biệt? Chắc là từ này?"

Trang Khanh quay người nhìn những người khác.

Những người khác liên tục gật đầu: "Đúng, đúng, đúng, tiền bối nói rất có đạo lý."

Phù Ly cười lên: "Con người quả thật thú vị, từ ngữ sáng tạo ra cũng có ý nghĩa."

Nhân tu ở hiện trường: Cảm, cảm thấy vinh hạnh?

Lái xe ra khỏi ban quản lý, Trang Khanh thuận miệng nói: "Có muốn ăn trưa không, tôi mời cậu nhé?"

"Được thôi, cảm ơn." Phù Ly gật đầu.

Trang Khanh nở ra nụ cười cứng ngắc: "Không cần khách khí."

Anh quên mất, yêu quái đã có tuổi này, giống như không hiểu sự khách khí của con người.

Hai món mặn, một món rau, còn có một bát canh rong biển mà chủ quán tặng, canh rong biển trong vắt, thừa thớt vài miếng rong biển thái mỏng dính, tản ra sương mù mờ lung.

Phù Ly nhìn thấy bàn bên cạnh gọi cá dưa chua, người thấy rất thơm, cậu cũng nhìn nhìn cá, lại nhìn Trang Khanh. Trang Khanh

nắm chặt menu, lặng im nửa phút sau, mới gọi chủ quán tới thêm một phần cá dưa chua nhỏ.

Tuy rằng Phù Ly tự nhận là một yêu tu đã ngủ gần hai nghìn năm, nhưng dáng vẻ ăn cơm của cậu rất nhã nhặn, mang theo vài phần phong thái của quý tộc nhân loại, tuy rằng tốc độ ăn cơm không chậm chút nào.

Ăn cơm xong, hai người đi ra ngoài, mới đi tới nơi dừng xe, đột nhiên bên cạnh có một cậu bạn trẻ chạy ra, nắm chặt tay áo Phù Ly không chịu buông.

"Đại ca, boss lớn!" Chu Xướng nắm chặt tay Phù Ly, sợ buông tay Phù Ly sẽ chạy mất, "Em đây có mắt không trông, không biết anh là cao nhân, anh đừng chấp nhặt với em." Cậu vội vàng lấy trong túi áo ra một tờ chi phiếu, "Anh đừng đi, em nhất định phải cảm ơn anh."

Chu Xướng tìm Phù Ly rất lâu nhưng không thu hoạch được gì, thủ đô lớn như vậy, bọn họ có thể tình cờ gặp, chứng minh rằng bọn họ có duyên.

"Là cậu à." Phù Ly nhìn Chu Xướng, nhớ tới người này đã từng nói với cậu thuốc của cậu là thuốc giả, "Thuốc của tôi không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề, không có bất cứ vấn đề gì!" Chu Xướng buông lỏng tay ra, trực tiếp điền hai trăm vạn vào tờ chi phiếu nhét vào tay Phù Ly, "Chỉ là chút tâm ý nho nhỏ, trước đây đã đắc tội, anh cứ coi em là rầm thối thôi, quay đầu thì bỏ đi, nhất định đừng để ý."

Từ lúc cậu mời người giám định tác dụng của nhân sâm, cầm về nhà cho người nhà ăn, thân thể người nhà của cậu khỏe mạnh hơn rất nhiều. Mẹ cậu nói, uống thuốc mà cậu mang về còn có tác dụng hơn cả trăm lần thẩm mỹ, ngày nào cũng khen cậu biết làm việc. Gần đây ở trong nhà cậu được hưởng đãi ngộ đặc biệt, chỉ sợ vượt qua đứa bé vừa mới ra đời hai năm."

"Đại ca, bây giờ anh muốn đi đâu, em đưa anh đi." Trong mắt của Chu Xướng, Phù Ly chính là búp bê vàng sáng rực rỡ vạn dặm, trừ cậu ra, tất cả những người và vật khác đều không tồn tại.

"Không cần đâu." Trang Khanh bị xem nhẹ ngữ khí bình thản, "Chúng tôi có xe." Anh chỉ chỉ chiếc xe bên ngoài giá trị lên tới bảy chữ số, bên trong thì vô giá cách đó không xa.

"A, anh đẹp trai này là bạn của anh hả? Chu Xướng nhìn thấy Trang Khanh khí thế uy phong, quần áo mặc trên người cũng tinh tế, biết rằng không thể đắc tội người thế này, biết lui bước, sau đó nói, "Anh, anh có thể cho em xin phương thức liên hệ không, đợi sau này anh có thời gian, em nhất định sẽ cảm ơn anh tử tế."

Phù Ly quay đầu nhìn Trang Khanh: "Số điện thoại của tôi là bao nhiêu?"

"Cậu còn chưa dùng tới điện thoại?" Trang Khanh nhú mày.

Phù Ly gật đầu.

Trang Khanh vừa cam chịu lấy điện thoại ra, vừa nói: "Tiền phí tặng cậu mỗi tháng sẽ không để tới tháng sau được." Không phải công ty hoạt động sẽ được lợi sao?

Tìm tới số điện thoại của Phù Ly, Trang Khanh nhanh chóng đọc một lần.

Chu Xướng cầm điện thoại, cẩn thận hỏi: "Anh có thể đọc lại một lần nữa được không?"

Trang Khanh đưa mắt nhìn cậu.

Chu Xướng lắp bắp nói: "Không, không phải là do anh, là do đầu óc em không được tốt."

Trang Khanh rũ mắt xuống, đọc lại một lần nữa, lần này tốc độ chậm hơn một chút.

Chu Xướng nhanh chóng ghi lại dãy số, cười lấy lòng Trang Khanh: "Anh đẹp trai, cảm ơn nhé."

Trang Khanh khẽ gật đầu: "Không cần cảm ơn."

"Vậ.....vậy em không làm phiền hai người nữa?" Chu Xướng thấy Phù Ly dường như vẫn không có ý giữ mình lại, chỉ có thể ủ rũ rời đi.

Đối phó với Chu Xướng xong, Trang Khanh đưa Phù Ly tới xe. Yên lặng lái xe một đoạn, tới khi chờ đèn đỏ, Trang Khanh nói: "Tôi mạo muội hỏi cậu một vấn đề."

Phù Ly quay đầu nhìn anh, hào phóng gật đầu: "Tùy tiện hỏi."

"Hai nghìn năm trước, cậu ở ngọn núi nào?"

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Yêu quái bây giờ thứ gì cũng chưa từng thấy qua, thật đáng thương nha~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 34

"Ngọn núi mà chúng tôi ở kia, linh khí không đủ, danh tiếng cũng không lớn, tiểu yêu trên núi khi ra ngoài đều tự xưng là từ Vị Thủy tới, như vậy có mặt mũi hơn một chút." Nhớ lại năm đó bọn họ vì chém gió, còn nói dối theo kiểu này, Phù Ly có chút ngượng ngùng, "Yêu quái hiện tại các anh chắc là không quá hiểu được, yêu tu chúng tôi trước đây rất xem trọng xuất thân, theo sau đó, ngọn núi có danh tiếng, ở bên ngoài cũng nhận được sự kính sợ của hàng vạn tà yêu, thực sự không được, thì lôi kéo quan hệ với các ngọn núi nổi danh cũng tốt."

Trước mặt tiểu bối nói về quá khứ nghèo túng ấy, mặt Phù Ly có chút đỏ: "Động phủ của chúng tôi ở lưu vực Vị Thủy, nơi đó núi cao, đường dốc, bình thường hoang tàn vắng vẻ, cho nên chưa từng có con người tới cung phụng chúng tôi." Nói tới không có con người cung phụng, mặt Phù Ly đỏ như sắp chảy máu, "Tuy rằng như vậy, nhưng mà tiểu yêu trên núi đông, mọi người cũng không cảm thấy được kham khổ. Bởi vì ngọn núi của bọn tôi không có tên, hơn nữa trên ngọn núi này quanh năm mây mù lượn lờ, chúng tôi liền tự lấy cái tên Vụ Ảnh Sơn, vượn trắng nói, cái tên này sẽ làm cho ngọn núi của chúng tôi thần bí hơn."

Trang Khanh nghĩ, không ngờ rằng yêu quái của mấy nghìn năm trước đã bắt đầu chú ý phong cách rồi. Nhưng cái tên Vụ Ảnh Sơn này, quả thực anh chưa từng nghe qua, trong sách cổ mà anh từng đọc cũng chưa từng xuất hiện.

"Nhưng vì một sự cố ngoài ý muốn từ rất lâu về trước, ngọn núi kia đã bị hủy một nửa." Nói tới đây, ánh mắt Phù Ly nhìn Trang Khanh có chút vi diệu, dường như còn mang theo vài phần chán ghét chủng tộc, "Khi tôi tỉnh lại, núi hủy yêu chết, những người bạn ngày xưa của tôi đều biến mất rồi."

Không ngờ rằng sẽ xảy ra đoạn quá khứ thâm trầm như vậy, Trang Khanh không thể hỏi tiếp nữa. Anh không thể tưởng tượng được, nếu như ngủ một giấc tỉnh lại, tất cả những thứ mình có đều biến mất, sẽ phần nộ và đau buồn tới mức nào.

"Tôi cố lấy dũng khí đi hỏi những yêu quái ở vùng núi phụ cận, mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Đã qua hai nghìn năm, dường như Phù Ly đã thoải mái hơn với những việc đã qua, nhưng lại dường như không thể thoát ra khỏi, cho nên dù là hiện tại thì cậu vẫn tự xưng là "Tiểu yêu Vị Thủy", đó là tự xưng của tất cả các tiểu yêu ở Vụ Ảnh Sơn, dường như làm như thế có thể giữ gìn địa bàn và ngọn núi của mình, thể hiện Vụ Ảnh Sơn không hề bị diệt sạch.

"Yêu tu kia nói, Thanh Long tộc chơi đùa ở Vị Thủy, vô số dân chúng, ruộng vườn trong phạm vi mấy trăm km đều bị ngập úng, yêu tu ở Vụ Ảnh Sơn chúng ta không đành lòng để sinh linh chịu gian khổ như vậy, tiến lên ngăn cản, cuối cùng thì chẳng còn hài cốt." Giọng nói của Phù Ly bình tĩnh tới mức có chút hư vô, mờ mịt, "Cả ngọn núi Vụ Ảnh Sơn, chỉ có một mình tiểu yêu tôi được bọn họ tự tay nuôi dưỡng từ bé tới lớn, ngủ một giấc liền có thể sống lại."

"Xin lỗi, tôi không nên hỏi những điều đã qua này...." Trang Khanh đột nhiên nhớ tới, chuyện này Chu Yếm đã từng nói qua, chẳng qua Chu Yếm còn nói một chuyện khác, chính là những con Thanh Long gây chuyện ở Vị Thủy, chọc giận yêu hoàng, cuối cùng kẻ chết kẻ bị thương, cũng không có được kết cục tốt đẹp. Anh vội

vàng dừng xe lại ven đường, "Vậy sau đó ai là người giết những Thanh Long kia, cậu có biết không?"

Phù Ly tỉnh lại từ trong hồi ức, "Tôi."

Ngữ khí của cậu quá mức bình tĩnh, bình tĩnh giống như đi mua một miếng thịt ba chỉ ở chợ.

"Là cậu làm sao?!" Trang Khanh nhìn Phù Ly giống như vừa phát hiện ra một con Godzilla lớn nhất trong lịch sử.

"Không phải quan hệ của anh với long tộc không tốt sao, tại sao lại ngạc nhiên như thế?" Phù Ly khó hiểu, "Khi tôi tới, những Thanh Long kia đều bị gãy sừng, có một số còn bị lột cả vảy ngược, nổi lèngh bênh trên mặt sông không thể nhúc nhích. Bọn họ đã thảm tới như vậy rồi, còn không quên cười nhạo tôi là loại súc sinh có lông. Tôi với bọn chúng lại có huyết hải thâm cừu. đương nhiên sẽ không cảm thấy bỏ đá xuống giếng là xấu hổ, vì thế chém giết bọn chúng, trước khi viện binh của long tộc các anh tới, tôi vội vàng rời đi?"

"Có lông thì làm sao?" Phù Ly hừ lạnh, "Không có lông mới xấu."

"Tôi chỉ có thể coi như là một nửa long tộc, trong người tôi còn có dòng máu của con người." Tại thời điểm như thế này, Trang Khanh cũng không dự định vớt vát lại chút mặt mũi cho long tộc, cố ý đề cập tới dòng máu nhân loại của người, để Phù Ly tin tưởng, anh không giống với những con Thanh Long điên khùng kia. Nhưng mà nghe xong những lời này của Phù Ly, Trang Khanh gần như có thể khẳng định, yêu hoàng mà Chu Yếm nhắc tới không liên quan gì tới Phù Ly cả, cậu ta nhiều nhất cũng thể coi như làm nốt phần còn sót lại thôi.

Chỉ cần có chút đầu óc cũng có thể hiểu được, nếu như Phù Ly thực sự là yêu hoàng có thể làm mưa làm gió, tại sao có thể xuất hiện tinh tiết vừa hoang đường vừa xấu hổ rằng cậu luôn nghĩ tới việc thi đại học, thi công chức. Nếu như Phù Ly cũng có thể làm yêu hoàng, vậy sợ rằng yêu tộc đã hoàn toàn bị diệt từ hai nghìn năm trước rồi.

"Ba năm trước khi tôi tỉnh lại, tôi từng đi tới ngọn núi kia xem thử, ngọn núi ấy gần như đã hợp lại làm một với ngọn núi bên cạnh, bên cạnh còn có vài ngọn núi khác, người ta bán phiếu cho du khách con người vào tham quan." Phù Ly nghĩ tới sự râm rộ hôm đó, nuốt nước miếng, "Lúc ấy cả dãy núi đông nghìn nghịt người, tôi đã sống bao nhiêu năm, còn chưa từng gặp qua nhiều con người như thế, sợ tới mức vội vàng ẩn thân trốn về."

Trang Khanh nghĩ thầm, có lẽ là gặp phải kỳ nghỉ vàng du lịch rồi.

"Ngọn núi đó tên là gì?" Trang Khanh cảm thấy đầu óc mình như bị nhúng nước, mới hỏi câu hỏi nhảm chán như thế này, anh khởi động xe, từ từ đi về phía trước.

"Trước đây tên là gì thì tôi không biết, nhưng mà bây giờ hình như con người các anh gọi dãy núi này là Tần Lĩnh."

Trang Khanh đã tung hoành nhân gian 1900 năm, lục nghệ của quân tử đều tinh thông, rốt cuộc gây ra tai nạn lần đầu tiên trong long sinh, đâm vào cột đèn.

Núi Chung Nam thuộc địa phận Tần Lĩnh, hơn nữa rất nhiều người từng phỏng đoán, có lẽ rất nhiều năm về trước Tần Lĩnh có tên là Côn Lôn. Trên đại địa Thần Châu, rất nhiều truyền thuyết quỷ thần đều bắt nguồn từ núi Côn Lôn. Về phần núi Côn Lôn trên sách

địa lý hiện tại, có lẽ không có quan hệ gì với núi Côn Lôn trong truyền thuyết kia.

Bởi vì những truyền thuyết liên quan về núi Côn Lôn, đột nhiên bị cắt đứt ở một thời đại nào đó. Có lẽ ngọn núi này đã biến mất, hoặc ẩn ở một nơi chúng sinh không thể phát hiện ra.

Trang Khanh nhìn thoáng qua trong xe, bảo thạch được khảm nạm trên nóc xe không bị rơi xuống, tốt lắm. Anh gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm và cảnh sát giao thông, mới quay đầu nói với Phù Ly: "Không ngờ rằng cậu lại sinh ra ở núi Côn Lôn?"

"Côn Lôn không phải ở phía Tây nước ta sao, có liên quan gì tới tôi? Còn nữa, ở trong núi, không thể hiện là tôi sinh ra ở nơi đó." Phù Ly có chút nghi ngờ, Trang Khanh thực sự là một con rồng đã từng làm quan lớn trong triều sao? Tại sao những tri thức địa lý thường thức này cũng không biết.

Không ngờ nói cả nửa ngày trời, anh còn đắm hồng chiếc xe của mình, hỏi một đồng thứ linh tinh, nhưng con yêu quái ngu ngốc sống bốn nghìn năm này còn không biết tên ngọn núi mình ở là gì. Cởi bỏ đai an toàn trên người, Trang Khanh thiếu chút nữa tức đến cười: "May rằng trước kia cậu không rời khỏi núi, nếu không bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền."

Thấy Trang Khanh lại không vui nữa, Phù Ly lắc đầu, cái tính thình này, thực sự không làm cho người ta ưa thích. Còn nữa, bản thể của cậu không đáng giá, ai mà mua.

Cuộc nói chuyện với Trang Khanh, vì vụ tai nạn mà kết thúc. Buổi chiều Phù Ly còn phải đi làm, để Trang Khanh ở lại hiện trường tai nạn, chạy đi chen chúc xe bus.

Trang Khanh đứng tại chỗ, nhìn cơ thể nhỏ bé của Phù Ly thành công chen lên xe bus dưới thần lực vây đánh từ hai bên của các trai, bác gái trên xe, anh quay đầu lại nhìn xe mình, đứng ngốc hồi lâu mới lấy lại tinh thần, bắt đầu xót xa chiếc xe.

Có lẽ là anh bị Phù Ly làm cho tức tới ngốc rồi.

Thời điểm này người đón xe lẽ ra không nhiều lắm, nhưng chuyến xe Phù Ly lên này có lẽ vừa đúng lúc bắt được người, cho nên chen chúc không ít. Về mặt những hành khách vừa lạnh lùng vừa tê cứng, có mấy người nhìn thấy người già lên xe, vội quay đầu về phía cửa sổ ngủ mất.

Tầm mắt các bác trai, bác gái nhìn xung quanh một vòng, bắt đầu nhìn chằm chằm vào một cô gái trẻ không rời, da mặt cô gái mỏng, đứng dậy nhường chỗ, có một số nhận được câu cảm ơn cảm kích, có một số chỉ nhận được sự im lặng.

"Cô gái ời." Một bác gái vừa mới cướp được chỗ ngồi vẫy tay với cô gái, "Tới chỗ bác ngồi này."

Phù Ly nhớ rõ, ban nãy lên xe, động tác của bác gái này rất nhanh, bước chân ổn định, dựa vào dáng người mạnh mẽ, cướp được chỗ ngồi duy nhất còn lại trong xe. Cậu quay đầu nhìn cô bé mà bác gái đang gọi, sắc mặt cô bé tái nhợt, ôm bụng giống như không thoải mái.

"Cháu cảm ơn." Cô bé khẽ nói cảm ơn, dáng vẻ ôm bụng giống như một con tôm trong nôi.

"Không sao, không sao." Giọng bác gái rất lớn, bà vừa mở miệng nói chuyện, cả xe đều có thể nghe thấy được giọng nói của bà, sắc

mặt bà hồng hào, khuôn mặt mập mạp cười lên cũng không hề đẹp. Cho tới khi cô bé xuống xe, bà không cho những người già khác động vào chỗ ngồi của cô bé.

Cho nên Phù Ly không thể hiểu nổi con người, có đôi khi bọn họ vì tư lợi, không buông tha chút lợi ích nhỏ nhặt, có đôi khi dường như rất lương thiện, có thể giúp đỡ cho người xa lạ không quen biết. Không giống như yêu tu bọn cậu, ác là ác, thiện là thiện, từ trước tới giờ chưa bao giờ có hung thú nhân tâm nhân đức, cũng chưa từng có thần thú giết chóc. Bởi vì từ khi sinh ra, trời xanh đã định cho chúng ta vận mệnh và tính cách đã được định từ trước.

Chỉ có con người, mới có thể vì đủ loại tình cảm mà vượt qua bản năng sinh vật của mình, làm được rất nhiều việc không thể làm.

Rất nhiều nhân viên ở khách sạn không thích làm ca đêm, đối với Phù Ly mà nói, đi làm lúc nào cũng giống nhau, ca đêm còn nhàn hơn nhiều so với ca ngày. Chỉ cần khách trong phòng không gọi phục vụ, trừ việc mỗi giờ cậu phải đi tuần tra một lần, là có thể ngồi trong phòng nghỉ yên tĩnh đọc sách.

Hôm nay ca đêm giống như những ngày trước, không có gì khác biệt, cậu cầm sách giáo khoa địa lí, nhìn vô cùng chăm chú. Hóa ra trên địa cầu có nhiều quốc gia như vậy, thì ra còn có nhiều nơi thú vị đến thế, đợi khi cậu nghỉ phép rồi, nhất định phải đi khắp nơi xem thử.

Chương Sơn đi vào trong phòng nghỉ, thấy Phù Ly đang đọc sách, không nhịn được ngáp nói: "Quá nửa đêm rồi, sao cậu vẫn còn đọc sách, không buồn ngủ sao?"

"Tôi ngủ nhiều rồi, không buồn ngủ nữa." Phù Ly nói, "Quyển sách này rất thú vị."

"Người có thể nói sách giáo khoa địa lý thú vị, cũng coi như có lòng si mê với học tập." Chương Sơn lấy điện thoại ra, đeo tai nghe lên, "Tiểu Phù, không phải tôi nhiều chuyện, đọc sách thì lúc nào cũng có thể đọc, bây giờ đã nửa đêm rồi, để mắt nghỉ ngơi một chút, đàn ông dù có đẹp trai tới cỡ nào mà biến thành bốn mắt, dung mạo cũng giảm đi ba phần."

"Không sao, thị lực của tôi trước giờ vẫn tốt." Phù Ly thấy Chương Sơn nghịch điện thoại, tò mò hỏi, "Điện thoại chơi vui sao?"

"Đương nhiên vui, cuộc sống mà không có di động, có khác gì so với con cá mặn đâu." Chương Sơn đi tới bên cạnh Phù Ly, đưa điện thoại tới trước mặt cậu, "Gần đây trên mạng xuất hiện một dạ dày vương siêu lớn, khi livestream có thể ăn một đồng đồ ăn, hơn nữa toàn bộ ăn rất ngon miệng."

Phù Ly nhìn người đàn ông đầu trọc:.....

Đây không phải là Toan Dữ hay sao?

"Quá nửa đêm rồi còn livestream?" Phù Ly không nhịn được hỏi, "Anh không cảm thấy điều này rất kỳ lạ hay sao?"

"Có gì mà kỳ lạ chứ, bây giờ dạ dày vương livestream rất nhiều. Chẳng qua những dạ dày vương khác ăn tới cuối cùng có thể nhận ra là đang cố chống đỡ, nhưng người anh em này là một nhân tài, từ đầu tới cuối ăn ngon miệng, tôi nhìn anh ta ăn cũng cảm thấy đói."

Hắn đương nhiên ăn ngon miệng, nghe nói năm đó Toan Dữ, có thể một hơi ăn hết trăm con trâu, ba trăm con dê. Đồng đồ này, còn

không đủ nhét kể rằng của hắn.

"Nhìn thấy tôi cũng đói rồi." Chương Sơn thoát khỏi livestream, nói với Phù Ly, "Tôi gọi hai phần đồ ăn ngoài, cậu muốn ăn gì, tôi mời."

"Ăn giống anh là được rồi."

Nửa tiếng sau, cửa phòng nghỉ bị gõ vang, Phù Ly mở cửa ra, thấy người đến là người giao đồ ăn nhanh đội chiếc mũ bảo hiểm, hai người bốn mắt nhìn nhau, người giao đồ ăn nhanh vui vẻ nói: "Đại ca." Anh ta tháo mũ bảo hiểm xuống, lộ ra mái tóc xanh mượt.

"Không ngờ rằng là anh gọi đồ ăn nhanh, lát nữa anh nhất định phải đánh giá tốt cho em." Yêu quái tóc xanh nhìn vào bên trong phòng, thấy còn có một con người đang ở, thu lại biểu tình hưng phấn trên mặt, "Đó là đồng nghiệp của anh hả?" Anh ta cẩn thận nhìn quần áo trên người Phù Ly, hình như đây là đồng phục bảo vệ?

Đại ca của anh trâu bò như thế, còn có quan hệ tốt với ban quản lý, vậy mà lại suy bại tới mức phải đi làm bảo vệ? Người của ban quản lý, thực sự quá chí công vô tư, người một nhà cũng không biết chiếu cố thêm, ít nhất phải giúp đại ca tìm một công việc tốt hơn chứ.

"Vào đây ngồi một lát đi, bên ngoài sắp mưa rồi." Phù Ly nhận lấy hộp đồ ăn, nói với Chương Sơn, "Đây là bạn của tôi."

"Chào anh, em tên là Anh Lục." Nghe thấy Phù Ly nói sắp mưa, anh không hề nghi ngờ chút nào, nở nụ cười chất phác với Chương Sơn, "Anh gọi em là Tiểu Lục được rồi."

Chương Sơn:.....

Tên có chữ Lục, đầu tóc cũng xanh mượt, xem ra rất yêu thích màu xanh lục. Nhưng Chương Sơn là người có tính cách cởi mở, nghe nói yêu quái tóc xanh là bạn của Phù Ly, liền nhiệt tình mời anh ta ngồi xuống, mở hộp thức ăn ra, ba người ngồi xung quanh cái bàn cùng nhau ăn cơm.

Còn chưa ăn được vài miếng, bên ngoài cửa sổ truyền tới âm thanh róc rách, mưa rồi.

"Năm nay thật không bình thường, mưa quá nhiều, mấy ngày trước còn mưa đá, đập hỏng cả chiếc xe điện tôi dựng ở bên ngoài." Chương Sơn nuốt một miếng lòng xào giòn xuống bụng, nói với yêu quái tóc xanh, "Người anh em, may mắn lúc này cậu không ra ngoài, nếu không đã bị ướt sũng rồi."

"Nghe lời của anh Phù, nhất định sẽ không sai." Ánh mắt nhìn Phù Ly của yêu quái tóc xanh sáng lấp lánh, đại ca không hổ là đại ca, trong nháy mắt đã tính toán được thời tiết.

Chương Sơn chưa từng thấy ai chân chó tới mức này, từ khi người anh em tự gọi là Anh Lục này vào cửa, luôn ca ngợi Phù Ly, anh ngồi bên cạnh nghe cũng không nhìn được đồ mặt, ngược lại hai đương sự không hề cảm thấy xấu hổ chút nào. Một người càng khen càng không cảm thấy thẹn, một người mặt không biến sắc ngồi nghe, đều là nhân tài cả.

"Tôi lên tầng tuần tra, hai người cứ từ từ ăn." Phù Ly buông đũa xuống, dùng nước xúc miệng, đi ra khỏi cửa. Anh Lục là một người có tính cách hay nói, cho dù không quen với Chương Sơn, nhưng khi Phù Ly đi rồi, anh ta cũng không lo không khí sẽ lúng túng.

Rời khỏi phòng nghỉ, Phù Ly cảm thấy nhiệt độ trên hành lang có chút thấp, biển báo cửa thoát hiểm tỏa ra ánh sáng màu xanh lục, cả hành lang yên lặng tới đáng sợ. Cậu đi cầu thang thoát hiểm lên tầng, kiểm tra từng tầng từng tầng một.

Tầng mà khách ở, trên đường có trải thảm mềm, giẫm lên trên gần như không phát ra âm thanh nào. Cánh cửa thang máy đột nhiên mở ra, bên trong không hề có một bóng người. Phù Ly vừa mới kiểm tra xong các tầng, nhìn thấy cánh cửa thang máy mở ra, liền đi vào bên trong.

Tinh.

Cho dù cậu ấn tầng 1, nhưng quỹ dị ở chỗ, ở mỗi tầng thang máy đều dừng lại nửa phút, sau đó mới tiếp tục hạ xuống.

Trong phòng nghỉ bảo vệ, Anh Lục và Chương Sơn đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Chương Sơn buông đĩa xuống, nói thảm: "Tiểu Phù quên mang chìa khóa sao?"

"Đội đã." Anh Lục trừng mắt nhìn cánh cửa ba giây, "Anh lùi lại, để em mở."

Chương Sơn thấy mặt Anh Lục thận trọng, bắt giắc lùi về sau mấy bước. Anh Lục mở cửa nhìn ra bên ngoài, quay người nói với Chương Sơn, "Không sao, đại ca còn chưa về, chúng ta tiếp tục ăn cơm thôi."

Thấy Chương Sơn chuẩn bị ló đầu ra xem, Anh Lục xoay người đóng sầm cánh cửa lại.

Thang máy xuống xuống, dừng dừng, khi tưởng chừng như cuối cùng cũng tới nơi, tấm ngăn bên phải thang máy đột nhiên mở ra, bên trong có một cô gái tóc dài váy trắng hờ vai đang đứng. Phù Ly nghiêng đầu, nhìn cô mấy lần, cảm thấy thẩm mỹ của con người càng ngày càng kỳ lạ, cạo lông mày, tô môi trắng bệch, đẹp ở đâu không biết?

Thấy Phù Ly không để ý tới mình, thiếu nữ mặc váy trắng đuổi thẳng hai tay, nhảy lại gần Phù Ly.

"Đợi đã." Phù Ly chỉ chỉ nơi dán tấm biển đi thang máy an toàn ở trong góc, "Trong thang máy cấm nhảy loạn, hành vi này của cô vô cùng nguy hiểm."

Thiếu nữ váy trắng dừng lại, yên lặng trở lại chỗ cũ, tấm ngăn cũng kéo trở lại ban đầu.

Thang máy cuối cùng dừng lại ở tầng một, Phù Ly ra khỏi thang máy, liền thấy mấy người vây qua đây, còn giờ camera.

"Chào cậu, tôi là MC của chuyên mục "Bạn sẽ sợ hãi sao?", cho hỏi cậu có cảm nghĩ gì về những chuyện vừa xảy ra?" MC giờ microphone tới trước mặt Phù Ly, "Khi thang máy dừng lại ở từng tầng một, khi diễn viên của tổ chúng tôi xuất hiện, lẽ nào cậu không cảm thấy sợ hãi sao?"

Trong thang máy chẳng có một chút âm khí nào, sao có thể có ma được? Hơn nữa cho dù thực sự có ma, loại ma quỷ cấp thấp như thế thì có gì đáng sợ.

Phù Ly bình tĩnh lắc đầu: "Nào có con ma nào ngồi trong thang máy lâu như thế, trong thang máy lại không có gì vui, ma quỷ cũng

có đầu óc mà."

Chủ trì chuyên mục:.....

Gặp được đối tượng quay bình tĩnh như thế, cô không biết phải nói gì. Yên lặng một lúc, MC mới mở miệng nói: "Xin hỏi, chúng tôi có thể dùng nội dung quay được biên tập cho chương trình không?"

Phù Ly không hiểu nổi lối suy nghĩ của con người, nhưng mà đối với sinh vật có tuổi thọ ngắn này, cậu vẫn rất bao dung: "Có thể."

"Vậy cậu còn có lời nào muốn nói với khán giả không?"

"Vì an toàn của bản thân, đừng đùa giỡn bên trong thang máy."

Mọi người trong tổ chuyên mục:.....

Sau khi tạm biệt với mấy con người nhàm chán đó, Phù Ly thấy một người đàn ông đứng ở cửa phòng nghỉ bảo vệ, quần áo trên người người đàn ông vẫn đang nhỏ nước, là người đồng nghiệp đêm nay nghỉ làm.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Long tộc không phải là thứ gì tốt, có tật xấu, những lúc như thế này tôi có thể làm người.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 35

Tí tách, tí tách.

Nước mưa rơi xuống trên nền đất, phát ra tiếng vang khẽ. Phù Ly đến nhưng không làm người đồng nghiệp Lão La này chú ý, anh ta vươn ra bàn tay đã cương cứng, bắt đầu gõ cửa cứ ba tiếng lại dừng, ba tiếng lại dừng.

Cốc, cốc, cốc.

Âm thanh vừa máy móc vừa cứng ngắt, khoảng cách thời gian dường như hoàn toàn giống nhau.

Phù Ly tới trước cửa, nói với Lão La: "Anh cản đường tôi rồi."

Lão La dừng động tác lại, chậm chạp quay đầu nhìn Phù Ly, thì thào lẩm bẩm: "Lấy tiền của người, cùng người tiêu tai. Lấy tiền của người, cùng người tiêu tai....." Anh ta vừa lẩm bẩm, vừa vươn tay túm lấy góc áo Phù Ly.

Phù Ly né nửa người qua bên cạnh, tránh được bàn tay vươn tới của Lão La.

"Tiểu Phù, sao cậu đi lâu thế?" Chương Sơn mở cửa, thấy Lão La cũng ở đó, đùa cợt nói, "Lão La, tối nay anh đi phong lưu ở đâu, toàn thân ướt sũng rồi?"

Nghe thấy giọng nói của Chương Sơn, Lão La quay người nhìn về phía Chương Sơn, cười một cái: "Tôi cố ý tới tìm anh."

"Tìm tôi làm....." Chương Sơn còn chưa nói xong, đã bị Phù Ly đẩy vào trong phòng, anh không phòng bị, thiếu chút nữa ngã ngửa.

Rầm!

Anh ngẩng đầu nhìn Phù Ly chen vào phòng, hung hăng kéo cửa phòng lại, cánh tay của Lão La bị kẹp ở khe cửa, phát ra tiếng gào đau đớn. Chương Sơn bị cảnh tượng này dọa tới mức quên nói chuyện, rất lâu sau mới nói: "Tiểu Phù, cậu, cậu, trúng tà hả?"

Vừa nói xong câu này, anh liền nhìn thấy, cánh tay của Lão La, rơi xuống!

"Tay, tay, tay!" Chương Sơn chỉ vào cánh tay rơi dưới đất, kêu như vẹt đực, "Tay đứt rồi a a a!"

"Người anh em, đừng kích động." Yêu quái đầu xanh vỗ bả vai Chương Sơn, chỉ vào trán của anh, "Anh đang nằm mơ mà."

"Nằm mơ?" Chương Sơn kinh ngạc đi tới trên chiếc ghế nghỉ ngơi, nằm xuống, ngủ thiếp đi."

"Lòng người khó đoán." Yêu quái đầu xanh nhìn thấy Phù Ly giẫm lên cánh tay gãy kia, cánh tay nháy mắt biến mất không còn chút bóng dáng, lắc đầu cảm khái nói, "Không ngờ rằng người bên ngoài lại chọn người anh em này làm ma thể thân. Nhưng người anh em này lá gan cũng rất lớn, bao lì xì chết thay cũng dám nhặt."

"Anh ta không nhặt." Phù Ly chà chà chân, "Tiền lì xì bị tôi nhặt mất rồi."

Yêu quái tóc xanh:.....

Yêu tộc bọn họ sống rất khó khăn, chút tiền lẻ ấy cũng không nỡ lãng phí.

"Bây giờ nên làm thế nào?" Yêu quái tóc xanh không hiểu, "Tại sao oán quỷ ngoài kia lại xác định là người anh em này đã nhặt tiền lì xì, lẽ nào khi anh ta còn sống, đã chọn người anh em này làm người thế thân?"

"Có lẽ là do ngày sinh vừa vặn thích hợp." Phù Ly nhớ tới nơi nhặt được lì xì hôm ấy, là nơi mà Chương Sơn nhất định phải đi kiểm tra. Có lẽ là khi cậu không biết, Lão La còn vớt bao lì xì này ở nơi mà Chương Sơn chắc chắn sẽ đi qua.

Biết bản thân mình có khả năng sẽ chết, cho nên muốn tìm người chết thay, là bởi vì bản tính của con người sợ chết sao? Chương Sơn sống lâu, trong con người cũng có thể coi như trường thọ, để người như vậy chết thay, thì phải trả nợ, những con người này lẽ nào không hiểu được đạo lý đó?

Phù Ly nghĩ, có lẽ cậu sẽ không bao giờ hiểu được suy nghĩ của con người. Cậu quay đầu nhìn Anh Lục: "Trông chừng Chương Sơn cẩn thận, tôi ra ngoài xử lý oán quỷ kia."

"Vâng thưa đại ca." Lục Anh rất nghe lời đứng bên cạnh Chương Sơn.

Vẫn là yêu tu đơn giản, dễ hiểu, dễ giao lưu, Phù Ly kéo cánh cửa, đi ra ngoài. Lão La bị cậu kẹp đứt một cánh tay đứng trên hành lang trừng mắt nhìn cánh cửa, nước trên người chảy xuống thành một vũng, tiểu chút nữa chảy vào trong cửa.

"Người ma khác biệt, anh nên đi rồi." Phù Ly giẫm lên vũng nước, dòng nước lập tức hóa thành hơi nước biến mất, thân thể Lão La trở nên trong suốt không ít.

"Tôi không thể chết!" Trong mắt Lão La chảy ra lệ máu, "Tôi còn có vợ con, còn có bố mẹ cần phải phụng dưỡng, nếu như tôi chết rồi, bọn họ phải làm sao."

"Chương Sơn cũng có người nhà, anh dựa vào gì mà bắt anh ta chết thay cho anh." Ánh mắt Phù Ly lạnh lùng, "Sinh tử có số, một khắc nữa, sẽ có âm sai ở địa phủ tới đón anh, anh không cần phải đấu tranh vô ích."

"Cậu thì biết cái gì!" Về mặt Lão La dữ tợn, lộ ra vết thương sâu tới nỗi có thể nhìn thấy xương, "Cậu là thằng nhóc con không cha không mẹ, còn không có bạn gái, thì biết cái gì gọi là ràng buộc? Biết cái gì gọi là tình cảm? Chỉ cần có thể để tôi ở bên cạnh bọn họ, tôi có thể làm tất cả mọi thứ!"

"Tôi không hiểu quá rõ loại tình cảm này, nhưng cho dù anh có hàng nghìn hàng vạn nguyên nhân, cũng không thể làm lý do đoạt lấy mạng sống của người khác." Ngữ khí Phù Ly bình tĩnh, "Đồ của người khác, là của người khác, cướp đồ của bọn họ, chính là sai."

"Thiếu tiền của người ta, đòi nợ là lẽ chính đáng, anh ta thiếu nợ tôi, bây giờ nên trả rồi." Âm khí trên người Lão La dày đặc, "Cậu tránh ra!"

"Tiền mà anh nói tới, không phải chính là lì xì mười đồng đó sao?" Phù Ly lại thờ dãi, "Mười đồng tiền liền muốn mua mạng người khác, nghĩ hay lắm, làm cũng không biết xấu hổ. Keo kiệt như

vậy, còn muốn người khác đi chết thay anh, anh có cảm thấy làm thế có chút không thích hợp không?"

"Tôi không quan tâm, anh ta nhặt tiền lên tức là nợ tôi tiền." Lão La đã không còn là người nữa rồi, tính cách trở nên cố chấp, trong mắt anh ta hiện tại, Phù Ly chính là người gây cản trở. Còn vì sao Phù Ly dám cản anh ta lại, còn biết về chuyện chết thay này, đầu óc của ma quỷ đã không còn nghĩ được những thứ này nữa.

"Nhưng người nhặt lì xì đó không phải anh ta, mười đồng của anh, tôi tiêu hết rồi." Phù Ly hạ cấm chế lên cánh cửa, cho dù Lão La đập cửa tới hồn phi phách tán, cũng không thể đi vào được, "Không bằng anh tới đây đòi tuổi thọ của tôi này?"

Hai mắt Lão La đỏ thẫm, xông thẳng tới Phù Ly: "Vậy cậu thay tôi đi chết đi."

Phù Ly vươn tay chặn trước mặt Lão La, toàn thân Lão La dường như bị đông cứng lại, không thể nhúc nhích nửa phần. Phù Ly nghiêng đầu, nhìn thấy Lão La đáng vẻ vô cùng sợ hãi, đôi mắt đen trắng rõ ràng trong suốt có thể thấy được đáy, trong mắt của anh ta không có phần nộ, cũng không có vui mừng hay căm ghét, "Hồn thể phạm lỗi, nên chịu trừng phạt."

Tinh.

Tinh.

Phù Ly trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn về phía cuối hành lang, bóng dáng Lịch Tư dần dần xuất hiện.

Lịch Tư nhìn thấy oán quỷ bị Phù Ly chế trụ, quay lại thi lễ với phù ly như một văn bối tu chân giới: "Cậu Phù."

"Anh tới đây dẫn hồn hả?" Phù Ly buông lỏng tay, dây trói hồn trong tay Lịch Tư giống như có sinh mệnh, trói lấy Lão La, Lão La chưa kịp vùng vẫy, dây trói đã quán thật sâu vào thân thể anh ta, buộc thân thể anh ta thành một hình dạng quái dị.

"Cảm ơn cậu Phù đã giúp tôi bắt lấy oán quỷ này." Lịch Tư kéo dây trói hồn, cảm ơn Phù Ly.

"Chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi." Phù Ly tò mò hỏi, "Tại sao hôm nay anh lại tới dẫn hồn?"

"Có thể đây chính là duyên phận?" Lịch Tư cười cười, theo thói quen muốn sờ túi áo lấy một điều thuốc, nhớ tới Phù Ly không có thói quen hút thuốc, lại thu tay về, "Không nghĩ rằng cậu Phù vẫn còn làm ở nơi này."

Ai có thể ngờ được, yêu tu sống lâu như vậy rồi, mà lại lưu lại tới xã hội con người làm bảo vệ.

"Tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo anh."

Bị đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của Phù Ly nhìn chăm chăm, Lịch Tư theo bản năng không dám từ chối yêu cầu của đối phương: "Mời nói."

"Anh có biết một nghìn chín trăm năm trước, những yêu tu ở Vụ Ảnh Sơn kia đã từng chuyển sinh chưa?"

"Cậu Phù, cậu nên biết, địa phủ không thể quản lý sinh lão bệnh tử của yêu tu." Lịch Tư áy náy nói, "Vạn vật sinh linh hóa hình thành yêu, đều do thiên thời địa lợi nhân hòa. Nếu như đã chết, có thể chuyển kiếp hay không cũng do những điều này cả."

Phù Ly trầm mặc, cậu đương nhiên đã từng nghe vượn trắng kể chuyện này rồi, chẳng qua đột nhiên nhớ tới, lẩm miệng hỏi một câu mà thôi. Cậu cười gật đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn đã chỉ bảo."

Lịch Tư do dự một chút, trước khi đi vẫn nói cho Phù Ly biết tin đồn từ 1920 năm trước: "Năm đó tôi nghe nói, tiểu yêu ở ngọn núi ấy có thể đã táng thân trong bụng rồng, cho nên....."

Hiện giờ tộc Thanh Long thanh danh lớn, ngay cả địa phủ bọn họ cũng phải nhân nhượng ba phần, cho dù Phù Ly biết rồi, thì có thể làm gì được?

Năm đó thảm trạng của yêu tu ở ngọn núi kia, cũng được lan truyền sinh động trong tu chân giới, từ đó về sau, yêu tu vô cùng kính sợ tộc Thanh Long. Chỉ đáng tiếc những tiểu yêu hiền lành đó, lại bị tộc Thanh Long tùy hứng nhất thời mà mất đi tính mạng."

Sau khi Lịch Tư rời đi, Phù Ly mở cửa quay lại phòng nghỉ, Anh Lục cầm điện thoại nói: "Đại ca, bên ngoài mưa ngớt rồi, em còn phải đi giao hàng."

"Được." Phù Ly gật đầu, "Đi đường cẩn thận."

Anh Lục gật đầu, chạy đi. Anh Lục đi chưa được bao lâu, Chương Sơn tỉnh dậy, xoa nắn đầu, "Tiểu Phù, tại sao tôi lại ngủ mất rồi?"

"Có lẽ là do buồn ngủ quá?" Chương Sơn thấy hộp thức ăn nhanh trên bàn đã được Phù Ly dọn dẹp xong, đứng dậy nói với Phù Ly, "Vậy cậu nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi kiểm tra."

"Không cần đi nữa, tôi vừa mới đi xem qua một lần rồi." Phù Ly xé giấy vệ sinh lau sạch dầu mỡ dính trên bàn.

"Tiểu Phù, cậu thật đúng là bạn tốt." Chương Sơn vươn tay khoác bả vai Phù Ly, lắc lắc đầu, "Đúng rồi, ban nãy tôi nằm mơ một giấc mơ, mơ thấy Lão La tới tìm tôi vay tiền, tôi lục trong túi nửa ngày trời, cũng không tìm được tiền, cho nên không cho anh ta vay."

Nói xong, bả vai anh ử rũ buông xuống, "Cho dù là trong mơ, tôi cũng nghèo như chó, quả thực làm người nghe đau lòng, người thấy rơi nước mắt, ngược tâm, ngược thân."

Phù Ly vỗ vỗ đầu anh, trong thế giới con người, quá nghèo thực sự rất thảm.

"Tiểu Phù, tôi cảm thấy cậu giống như đang vỗ về chó con?"

"Không phải anh nói anh là chó nghèo sao?"

"....."

Buổi sáng hôm sau, Phù Ly và Chương Sơn chuẩn bị tan làm, khi đi tới lễ tân, mấy người bảo vệ đang vây quanh quầy lễ tân, giống như đang nói chuyện gì đó, biểu tình có chút ngưng trọng.

"Vừa mới sáng ra mấy người đã bắt đầu tám chuyện rồi?"
Chương Sơn ngáp một cái, "Cẩn thận lát nữa khách khứa nhìn thấy dáng vẻ này của mấy người lại trách cứ."

"Anh còn chưa biết gì hả?" Lý Thạch kéo Chương Sơn, bảo anh nói ít đi mấy câu, "Lão La xảy ra chuyện rồi."

"Lão La?" Chương Sơn khó hiểu, "Tối hôm qua Lão La nghỉ làm, cả đêm qua chính tôi và Tiểu Phù phụ trách kiểm tra mấy tầng của tổ chúng tôi, anh ấy ốm hả?"

Lý Thạch nhỏ giọng nói: "Anh ta chết rồi."

"Chết rồi?" Đầu óc Chương Sơn mơ hồ hiện lên một hình ảnh nào đó, nhưng khi Phù Ly đi tới bên cạnh anh, hình ảnh đó lại biến mất. Anh xoa bóp đầu, có lẽ là do tối hôm qua nằm mơ thấy Lão La vay tiền.

"Ừ, nghe nói là trưa ngày hôm qua rơi xuống nước chết đuối. Hơn nửa đêm qua mới tìm được thi thể, bây giờ người nhà của anh ta đang quỳ náo loạn trước cửa khách sạn."

"Hôm qua anh ta không đi làm, người nhà anh ta tìm tới khách sạn ồn ào cái gì?"

Lý Thạch nhún vai, vẻ mặt bó tay.

Khi Phù Ly đi ra khỏi cửa khách sạn, lén nhìn thấy bên ngoài có hai người già đang quỳ, hai đứa trẻ đang để tang, còn có một người phụ nữ ôm mặt gào khóc, biểu tình của hai đứa trẻ có chút hoảng hốt, không biết phải làm gì, nâng di ảnh của bố mình, dưới ánh mắt của người đi đường cùng vô số camera quay chụp, giống như lục bình không có nơi để dựa vào, vừa bất lực vừa đáng thương.

Phóng viên đang đợi bên ngoài thấy có nhân viên đi ra từ khách sạn, vội vàng vây lên: "Xin chào, cho hỏi cậu là nhân viên của khách sạn ạ? Cậu có thể cho biết cậu cảm thấy thế nào về việc anh La trên đường đi làm gặp bất trắc bỏ mình?"

Phù Ly trừng mắt nhìn, ngay khi mọi người cho rằng cậu sắp mở miệng ra nói, cậu đột nhiên bỏ chạy, phóng viên cũng chưa kịp phản ứng lại.

Quay phim lúc này mới phát hiện, camera xảy ra vấn đề, màn ban nãy căn bản không quay được. Hai người bất đắc dĩ nhìn nhau, chỉ có thể tìm đối tượng phỏng vấn khác.

Ngày hôm sau, khi Phù Ly đi làm, người nhà của Lão La đã đi, cậu nghe nói khách sạn đã bồi thường nhà họ La tám mươi vạn. Cho dù Lão La tự nói rằng mình đi làm, nhưng buổi trưa hôm ấy ra ngoài căn bản không phải vì đi làm.

Phù Ly không hiểu tại sao, hoặc có lẽ vì cậu không hiểu quan hệ tình cảm của xã hội con người.

Giữa trưa, cậu gặp ông chủ lớn Vương Hàn của khách sạn người rất ít khi xuất đầu lộ diện. Vương Hàn rất khách khí với cậu, sau khi gọi cậu vào trong văn phòng, mặt Vương Hàn tươi cười vui vẻ hỏi: "Đạo hữu, nghe nói cậu tham gia cuộc thi tuyển người mới của ban quản lý hả?"

Phù Ly gật đầu.

Vương Hàn cười càng thêm hòa nhã: "Kết quả thi thế nào?"

"Thi võ hạng nhất."

Vương Hàn nhìn vào mắt Phù Ly, giống như đang nhìn tuyệt thế trân bảo: "Đạo hữu, tu vi quả thật cao thâm!"

"Đặt ở hiện tại mà nói, giống như thực sự rất được rồi." Phù Ly hồi tưởng lại một chút những yêu tu ba năm nay cậu gặp, thành thực gật đầu, "Toàn bộ đều dựa vào sự giúp đỡ của các đạo hữu."

Vương Hàn:.....

Đang khiêm tốn sao?

"Được!" Vương Hàn kích động nói, "Nếu như đạo hữu thành công được chọn, tôi nhất định sẽ đại diện khách sạn và tông phái của tôi, đưa tặng cậu một bao lì xì lớn, để chúc mừng niềm vui lớn đạo hữu được tuyển chọn!" Môn phái Văn Nguyệt của bọn họ còn chưa có người thi vào được ban quản lý, tuy rằng Phù Ly không phải là người của môn phái Văn Nguyệt bọn họ, nhưng cũng coi như là nhân viên của anh, cũng coi như có chút quan hệ.

Thời đại này, có ai sẽ chê mình quan hệ rộng đâu?

Vì kéo quan hệ với yêu tu, trưởng lão của môn phái bọn họ mỗi ngày đều da mặt dày mò tới Yêu Minh chơi mạt chược, mỗi tháng bỏ ra không ít tiền. Lần này còn mở cửa sau, nhét một yêu tu vào làm việc, anh còn tưởng rằng là tiểu yêu không có tu vi gì, ai biết được người ta thực sự trâu bò.

Vương Hàn có một loại cảm giác mừng như điên khi gặm được nhân bánh. Tu vi của phái Văn Nguyệt bọn họ rất bình thường, cũng không biết luyện đan, làm vũ khí, nhưng bọn họ biết kiếm tiền, tiêu tiền, những vấn đề có thể giải quyết được bằng tiền thì không còn gọi là vấn đề nữa.

Trong nội bộ ban quản lý tu chân, yêu tu và nhân tu đang thảo luận xem tuyển chọn những người nào, thiếu chút nữa lấy pháp bảo, xắn tay áo đánh nhau, nhưng hiện tại bọn họ rất khắc chế, bởi vì Trang Khanh vẫn ngồi ở bên trên.

Yêu tu cảm thấy được người nên được chọn là Phù Ly và Ngụy Thương của phái Thanh Tiêu, bởi vì hai người họ tu vi cao.

Nhân tu cảm thấy hai suất trúng tuyển không thể toàn bộ là yêu tu, nên lựa chọn Phù Ly, Trọng Trạch, hoặc là Thanh Tu đạo trưởng.

"Ban quản lý chúng ta thiếu nhất là gì, thiếu nhất chính là người biết đánh nhau, tuyển Phù Ly và Ngụy Thương không phải vừa thích hợp sao?" Lâm Quy nói, "Còn nữa, chúng tôi đang nói theo thành tích, yêu tu và nhân tu thân phận bình đẳng, lúc này rồi còn phân cái gì mà người hay yêu, tôn chỉ của ban quản lý chúng ta là gì, là yêu tu, nhân tu giúp đỡ lẫn nhau, bình đẳng với nhau."

"Lâm Quy nói đúng, vạn vật đều bình đẳng." Hoàng Xán cười híp mắt tiếp lời.

"Trưa nay khi ông ngồi gặm đùi gà, sao lại không nói những lời này?" Từ Viện vặn lại, "Gà với ông đều bình đẳng mà, tại sao ông lại ăn nó?"

Hoàng Xán trưa nay gặm hai con gà, im lặng ngậm miệng.

Phía nhân tu không biết ai nhỏ giọng nói thầm: "Nếu như theo thành tích, thì thành tích thi văn của Phù Ly là kém nhất trong số năm người, dứt khoát chọn Ngụy Thương của phái Thanh Tiêu với Trọng Trạch của phái Điền Viên là được rồi."

Lời này vừa nói ra, mọi người không tranh luận nữa, tất cả tu chân giả trong phòng đều nhìn về nhân tu kia bằng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc, không lựa chọn một người thi võ có thể đập Toan Dữ, Chu Yếm, vẫn có thể giảng giải cách tu luyện của yêu tu thượng cổ, đầu óc của bọn họ mới có vấn đề.

Năm nay cho dù da mặt dày, cho thêm một suất tuyển chọn nữa, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua Phù Ly có được không?

"Tôi hi vọng....." Hai tay Trang Khanh đan vào nhau đặt lên trên bàn, "Mọi người không đề xuất ra những ý kiến không động não nữa."

Nhân tu đưa ra ý kiến không tuyển Phù Ly:.....

Vào lúc này, anh ta không chỉ đứng ở mặt đối lập với yêu tu, mà còn đứng ở mặt đối lập với nhân tu. Anh hận không thể rúc thành một khối, không phải chịu thêm ánh nhìn tử vong của mọi người nữa.

"Tôi có một đề nghị nhỏ không hoàn thiện lắm," Ninh Hiên mở miệng trong không gian yên tĩnh, "Các ngành của con người có chính sách nhân viên ngoài biên chế, năm nay năm thí sinh còn lại vô cùng ưu tú, hơn nữa đều rất am hiểu chiến đấu, hay là chúng ta học tập kinh nghiệm tiên tiến của con người, tuyển mấy nhân viên ngoài biên chế."

"Ví dụ như tên Toan Dữ kia có thể làm nhân viên ngoài biên chế." Bao Ngự ngồi ở một góc vẻ mặt ưu sầu. "Anh ta sắp ăn sạch đồ ăn ở trong nhà bếp rồi, chúng ta không thể nuôi một thùng cơm lớn như thế ăn không, uống không được."

Tu chân giả:.....

"Mọi người cảm thấy như thế nào?" Ánh mắt Trang Khanh đảo qua các tu chân giả, không có ai phản đối.

"Tôi sẽ nói ý kiến của mọi người với cấp trên, nếu như cấp trên phê chuẩn, thì có thể làm theo phương pháp này." Trang Khanh đứng dậy, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói với những tu chân giả

đang chuẩn bị đứng dậy, "Trước mặt Phù Ly, mọi người khách khí một chút."

Khi mọi người cho rằng lão đại sẽ khí phách mà nói, tôi ủng hộ yêu tu này, Trang Khanh lại nói câu tiếp theo.

"Tôi sợ mọi người chọc giận cậu ấy, bị đánh rồi, tôi không can nỏi."

Vài tu chân giả tận mắt nhìn thấy hình ảnh Phù Ly đánh Toan Dữ, gật đầu như giã tỏi.

Không chọc, tuyệt đối không chọc.

Hai ngày sau, kết quả tuyển chọn được công bố.

Phù Ly và Ngụy Thương phái Thanh Tiêu trúng tuyển vị trí nhân viên chính thức.

Ngoài ra còn có Trọng Trạch phái Điền Viên, Thanh Tu đạo trưởng của Lâm An Quan, yêu rùa cổ vàng Hoàng Lũng, yêu quái không rõ loài Tống Ngữ, bốn tu chân giả này trúng tuyển nhân viên ngoài biên chế, có thể ký kết hợp đồng lao động với ban quản lý.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Bản long ủng hộ yêu quái này! [Bởi vì tôi cũng không đánh lại được cậu ấy ~].

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 36

Thông báo trúng tuyển vừa được công bố, cả tu chân giới đều sôi sục, vì đây là lần đầu tiên ban quản lý tu chân tuyển nhiều nhân viên mới như thế. Có môn phái lá gan tương đối nhỏ, cho rằng đã xảy ra chuyện gì lớn, cho nên ban quản lý mới gia tăng tuyển dụng. Cố ý thăm dò một phen, sau khi xác định là thí sinh năm nay đặc biệt ưu tú, mới thổi phào một hơi.

Những môn phái có đệ tử trúng tuyển, thời khắc nhận được thông báo hận không thể mua mấy vạn bánh pháo đốt bên ngoài cửa, chỉ tiếc rằng rất nhiều nơi ở thủ đô đều cấm đốt pháo, bọn họ chỉ đành bày yến tiệc lớn, mời nhân sĩ khắp tu chân giới tới ăn cơm, khoe khoang một phen.

Phái Thanh Tiêu là đặc ý nhất, bởi vì bọn họ có một đệ tử làm đội trưởng ở ban quản lý, một đệ tử vừa mới trúng tuyển, hơn nữa còn là biên chế chính thức, loại chuyện làm rạng danh môn phái thế này, phái Thanh Tiêu vui tới nỗi mua quảng cáo một tuần liền trên app diễn đàn tu chân giới, chỉ cần tu chân giả mở app ra, thì có thể nhìn dòng chữ "Chúc mừng ban quản lý tu chân tuyển người mới kết thúc viên mãn" chạy trên trang nhất, đằng sau còn kèm theo một danh sách thành viên trúng tuyển, Ngụy Thương của phái Thanh Tiêu xếp hạng nhất.

Phái Điền Viên từ trước tới giờ nhờ gieo trồng mà nổi tiếng cũng không chịu lạc hậu, tuy rằng đệ tử nhà bọn họ chỉ lao động hợp

đồng, nhưng đây là lần đầu tiên ban quản lý có nhân viên ngoài biên chế, nếu như làm tốt, vẫn có cơ hội chuyển thành nhân viên chính thức. Tuy rằng bọn họ không mua quảng cáo, nhưng chỉ cần có người tới cửa chúc mừng, bọn họ đều tặng kèm thêm một túi lớn gạo ngon thuốc tốt.

Lâm An Quan là môn phái đạo tu chính tông, trong chuyện này, ăn mừng có hơi hàm súc một chút, chẳng qua đạo quan nhà bọn họ chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã mở hai hội nghị nghiên cứu và thảo luận đạo pháp, những đạo trưởng bày xếp một dãy bàn dài ngoài cửa Quan, đoán mệnh giải quẻ cho người tới xem, đằng sau treo một tấm biểu ngữ màu đỏ vừa to vừa dài, trừ phi là bị mù, nếu không đều không thể xem nhẹ.

Trên biểu ngữ màu đỏ viết: "Chúc mừng Thanh Tu của Lâm An Quan chúng ta đạt được thành tích xuất sắc."

Tấm biểu ngữ này hoàn toàn không ăn khớp với khí chất thần bí lại xuất trần của Lâm An Quan, nhưng những đạo trưởng có tu vi cao thâm mỗi khi đi qua tấm biểu ngữ này, đều dừng chân lại nghỉ lộ ra nụ cười vui mừng, làm cho những người thiện tín tới Đạo Quan đều vô cùng mờ mịt, rốt cuộc là thành tích tốt tới cỡ nào, mới làm cho chư vị đạo trưởng vui mừng ra mặt thế kia.

Ngay cả rùa cổ vàng Hoàng Lũng không có môn phái cũng có dân chúng yêu tu thủy tộc chúc mừng thay, náo nhiệt tưng bừng bày mấy bàn lớn, ăn mừng liên tiếp mấy ngày liền.

So sánh với bốn người họ, Toan Dữ, Phù Ly không có ai thay bọn họ bày tiệc cả, hơn nữa bản thân bọn họ cũng không coi trọng chuyện này lắm. Toan Dữ vẫn như cũ làm livestream dạ dày vương, tiền kiếm được chia đều với Bao Ngự.

Phù Ly đang suy nghĩ mình có nên tới ban quản lý hay không, cậu cảm thấy làm việc ở khách sạn cũng rất vui, có thể tiếp xúc với càng nhiều con người thú vị hơn. Cậu nhìn chán yêu quái rồi, con người thú vị hơn yêu quái nhiều.

Giữa trưa, Phù Ly và Chương Sơn ngồi với nhau ăn hết hộp cơm, Chương Sơn nhỏ giọng nói với Phù Ly: "Tôi nói với cậu, cậu có biết Lão La chết thế nào không?"

"Không phải bị chết đuối hay sao?" Cảm nhận của Phù Ly về con người kia rất bình thường, cho nên cậu không hề hứng thú với chuyện của người kia.

"Anh ta lừa người trong nhà là ra ngoài đi làm, thực tế là đi tới khu đèn đỏ, khi trở về thì bị ngã xuống sông chết đuối." Chương Sơn lắc đầu, "Tôi nghe dì dọn dẹp có chút quan hệ họ hàng với nhà anh ta nói, trong nhà anh ta bây giờ ồn ào tận trời rồi, bố mẹ Lão La và vợ anh ta đang tranh giành tiền ông chủ bồi thường và phòng ở, sắp kiện lên tới tòa án rồi."

"Nhưng mà anh ta còn có hai đứa con, nuôi lớn trẻ con tốn rất nhiều tiền, tại sao bố mẹ của anh ta lại muốn giành nhiều tài sản như vậy." Phù Ly khó hiểu, "Phố đèn đỏ là gì?"

"Thì ra cậu vẫn còn non nớt lắm, còn không biết cả phố đèn đỏ là gì." Chương Sơn nói nhỏ, "Chính là nơi có thể tìm phụ nữ."

Phù Ly nhú mày: "Anh ta có vợ rồi, còn có cả hai đứa con, tại sao lại có thể làm những chuyện thế này? Pháp luật hiện tại, không phải đã quy định một vợ một chồng hay sao?"

"Pháp luật quy định như thế, nhưng có một số người không thể quản bản thân, chỉ khổ cho vợ con ở nhà tôi." Chương Sơn cảm khái nói, "Cho nên mới nói, làm người thì không nên làm những chuyện trái với lương tâm, nếu như Lão La không làm những chuyện có lỗi với vợ mình, thì tại sao lại rơi xuống sông?"

Phù Ly mím môi không nói, cậu không hiểu nổi loại cảm tình này, nhưng chuyện phản bội bạn đời, chắc chắn là sai rồi. Nhớ tới những lời mà sau khi Lão La biến thành quỷ nói tối hôm đó, cái gì mà không nở rời xa người nhà, nếu như đã không nở rời xa người nhà, tại sao lại còn làm loại chuyện sai trái này.

Dối trá cũng là một loại phẩm chất đặc biệt của một người nào đó sao?

"Tại sao cậu không nói gì, tức giận rồi hả?" Chương Sơn quay đầu nhìn thấy biểu tình của Phù Ly có gì đó không đúng, cho rằng lời bản thân vừa mới nói hơi quá, vội vàng nói, "Tôi chỉ đùa với cậu thôi, tôi nói chuyện này với cậu, cậu đừng nói cho người khác biết nhé, kỳ thực, tôi cũng chưa từng có bạn gái."

Phù Ly quay đầu nhìn về mặt không được tự nhiên của Chương Sơn, trừng mắt nhìn: "Bây giờ không có bạn gái cũng không sao, anh là người có số hôn nhân hài hòa, con cái hiếu thuận."

"Anh Phù nói như vậy, em đây lại tràn ngập hi vọng vào tương lai rồi." Chương Sơn vươn tay kéo lấy cổ Phù Ly, "Đi thôi, tối nay có phú nhị đại tổ chức cái gì mà gặp gỡ độc thân, bao cả khu giải trí của khách sạn chúng ta, hôm nay tất cả chúng ta đều phải tăng ca."

Nói xong những điều này, anh lại nhìn mặt Phù Ly, ho khan nói: "Nhiều người, hiện trường hỗn loạn, cậu phải đề phòng một chút."

Thế đạo hiện nay, người đàn ông đẹp trai một tí, không chỉ cần đề phòng phụ nữ, mà còn phải đề phòng cả đàn ông.

Phù Ly:?

Con người yếu ớt như vậy, cậu chỉ dùng một tay thôi cũng có thể đánh bại vô số, còn cần đề phòng gì?

Khi màn đêm dần buông xuống, Phù Ly nhìn thấy những con người vừa hát, vừa uống, vừa nhảy trên bãi cỏ, thuận tay xách một đũa nhóc uống say rồi ngã vào hồ bơi lên, yên lặng không nói gì nhìn bọn họ vứt vỏ chai rượu, túi rác vào trong bể bơi. Bọn họ vừa vứt, nhân viên vệ sinh bên cạnh lại đi nhặt, sau khi nhặt xong liền nhanh chóng canh ở một góc, để tránh làm phiền hứng thú chơi nhạc của bọn họ.

"Cậu nhóc này đáng người không tòi nhĩ, tới đây uống với anh đây một ly nào." Một người đàn ông uống say khướt ghé vào trên vai Phù Ly, hai chân run rẩy, đứng còn không vững. Phù Ly xách hần để lên chiếc ghế dựa, lấy bình rượu trên tay hần đi. Người đàn ông lẩm bẩm vài tiếng, cuồn tròn trên ghế, giống như một con chó con rồi ngủ thiếp đi.

Cách đó không xa có mấy cô gái đang đùa giỡn, có người không cẩn thận hất cốc rượu lên người dì dọ vệ sinh, liền lấy trong ví ra vài tờ tiền nhét cho bà, dì dọ vệ sinh cười cười nói cảm ơn, trốn tới một góc ít người, cẩn thận nhét tiền vào bên trong miếng vải lót bên trong quần áo, xác định sẽ không rơi mất sau đó mới lau rượu trên mặt đi, tiếp tục xoay người quét dọn rác trên cỏ.

Thu tầm mắt lại, Phù Ly cúi đầu nhặt rác rưởi ở dưới đất lên, vứt vào thùng rác bên cạnh.

Lúc cậu xoay người chuẩn bị đi, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cúi người nhặt những chai rượu rơi trên đất để lên trên bàn, còn hót những vỏ quả khô trên bàn vào với nhau.

Nhận ra ánh mắt của Phù Ly, anh ta gật đầu với Phù Ly.

Phù Ly nở nụ cười, quay người đi tới bên hồ nước, đề phòng ai đó uống say rồi nghĩ không thông, lại nhảy vào trong hồ bơi. Gió khẽ thổi, lay động tầng mây trên bầu trời đêm, Phù Ly gật đầu nhìn lên không trung, khẽ nhắm mắt lại.

Trong biệt thự của Trang Khanh, có vài người khách không mời mà tới.

Hai bên ngồi đối diện nhau, Trang Khanh nhìn vài chiếc hòm lớn đặt trước mắt, bên trong toàn là vàng bạc châu báu, tỏa ra ánh sáng mê người.

"Long Quân....."

"Không cần phải gọi tôi như thế, tôi không cai quản hồ nước hay biển cả, không gánh được xưng hô này." Trang Khanh ngắt lời Thanh Diễn, nâng chén lên uống một ngụm, "Án phạt của Bắc Hồ Long Quân đã phán xuống, hơn nữa còn chiêu cáo toàn bộ tu chân giới, cho dù chư vị có tặng nhiều lễ hơn nữa, cũng không thể sửa chữa kết quả phán định."

"Long Quân hiểu nhầm rồi." Thanh Diễn thấy sắc mặt Trang Khanh trở nên lạnh hơn, chỉ đành sửa lời, "Hôm nay chúng ta tới đây, cũng không phải vì Bắc Hồ Long Quân. Hấn phạm sai lầm, phạt một lần cũng có thể sửa đổi cái tính ấy, toàn tộc ta không hề có ý kiến gì."

Cơ thịt trên mặt Trang Khanh khẽ giật giật, hé ra nụ cười có chút trào phúng, nếu như tộc Thanh Long thực sự không có ý kiến gì, khoảng thời gian trước sao lại ồn ào một trận.

Thấy Trang không nói gì, Thanh Diễn và mấy tộc nhân tộc Thanh Long khác đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục nói: "Chúng ta mang những thứ này tới đây, chính là muốn bồi tội với ngài Trang. Ngài và ta đều là long tộc, chúng ta lại để cho người lưu lạc nhiều năm ở bên ngoài như vậy, trong lòng hết sức áy náy, lễ mọn này hi vọng ngài có thể nhận lấy."

Lấy một viên ngọc trai đen trong hòm ra thưởng thức, Trang Khanh nhú mày: "Ờ."

"Không nhìn ra ý kiến trong lòng Trang Khanh, ngữ khí Thanh Diễn càng thêm khách khí: "Ngài Trang chương quản ban quản lý lớn như vậy cũng không dễ dàng, kể ra, ban quản lý này cũng là do một mình ngài nâng đỡ, nếu không có ngài, yêu tu cũng không có cuộc sống vui vẻ như bây giờ. Nhưng mà yêu chính là yêu, người chính là người, yêu giới nói chuyện theo thực lực, tu chân giới nguyên ý tuân thủ trật tự của ban quản lý, suy cho cùng là vì tu vi của ngài cao thâm mới có những ngày tháng an bình như hiện tại."

"Có thể sống tử tế ai lại bằng lòng trốn đông trốn tây?" Trang Khanh vút viên ngọc vào trong hòm, cười nhạo một tiếng, "Long Quân có gì nói thẳng."

"Long Quân đã từng nghĩ tới, nếu như một ngày xuất hiện một yêu quái tu vi còn cao thâm hơn ngài, kiêu chiến địa vị của ngài, thậm chí còn cướp đi mọi thành quả nỗ lực của ngài, những yêu quái được ngài che chở sẽ phải làm sao?" Thanh Diễn nâng chén kính Trang Khanh, nước trong chén vào cổ họng, Thanh Diễn nhận

ra đây là nước sôi để nguội bình thường nhất, còn không có chút lá trà nào. Nuốt nước vào trong bụng, hấn cười khen: "Nước ngon."

Trang Khanh gật đầu: "Nước đã trải qua vô số lần lắng đọng, lọc, sát trùng, diệt khuẩn, đương nhiên phải ngon rồi."

Nét cười Thanh Diễn có chút cương cứng, chẳng qua là lấy từ hệ thống cung cấp nước uống thôi, nói làm như giỏi lắm.

Trời sinh tính khí long tộc đã mang theo bá đạo, cho nên vô cùng xem trọng địa vị của mình, hấn không tin Trang Khanh có thể nhận được người khác khiêu khích. Hấn đã cố ý tìm hiểu, sau khi Trang Khanh sinh ra, là do nhân loại nuôi lớn, cho tới khi người mẹ nhân loại của anh bị bệnh qua đời, mới được long tộc nuôi dưỡng một khoảng thời gian. Nhưng quan hệ của Trang Khanh với long tộc không hề tốt, nghe nói năm đó bị Bạch Long với Xích Long đánh cho toàn thân toàn là máu, vảy bị lột rơi đầy đất. Nhưng cho dù có như thế, Trang Khanh vẫn không hề nói một câu nhu nhược. Sau đó chưa tới ba mươi tuổi đã rời khỏi long cung.

Thế đạo lúc đó vẫn chưa tốt như bây giờ, toàn thân trên dưới long tộc đều là báu vật, cho nên không chỉ có tà yêu chú ý tới long tộc, ngay cả nhân loại tà tu cũng muốn lấy một chút gì đó trên người rồng. Ba mươi tuổi ở long tộc, chỉ là tuổi của rồng non, nghĩ thì biết đi ra ngoài thế giới con người nguy hiểm tới thế nào.

Cái tính tình cho dù không muốn sống, cũng tuyệt đối không thể chịu uất ức này, Trang Khanh có thể chịu nhận được có một yêu tu tu vi cao thâm hơn mình tồn tại ở ban quản lý sao?

"Yêu tu tên Phù Ly đó....." Thanh Diễn quan sát biểu tình của Trang Khanh, không thấy có gì khác thường mới tiếp tục nói, "Phù

Ly lai lịch không rõ, tu vi lại sâu không lường được. Đều là long tộc, tuy rằng ngày xưa có chút hiểu lầm, nhưng lòng của chúng ta đương nhiên vẫn hướng về bản tộc. Tên Phù Ly đó, ngài vẫn nên phòng bị một chút thì hơn."

Trang Khanh đưa mắt nhìn hấn, nâng tay lên, biểu thị hấn tiếp tục nói.

Thấy anh bằng lòng nghe tiếp, nét cười của Thanh Diển càng thêm ôn hòa: "Ta nghe nói tên Phù Ly này đã giúp ngài chế ngự một vị đại yêu thượng cổ, nhưng trên thế gian này làm gì có chuyện trùng hợp tới như vậy, ngay tối các ngài tuyển người mời, đại yêu lại xuất hiện, đúng lúc để cho Phù Ly thể hiện sự nổi bật trước mặt tất cả tu chân giả ở ban quản lý. Chưa biết chừng....." Thanh Diển kéo dài âm điệu, "Toàn bộ đều nằm trong kế hoạch của hấn."

Thạch anh hình thức cung đình sát đất phát ra tiếng vang, đã mười một giờ tối rồi.

Giờ tý đã tới.

"Thanh Diển Long quân có thể có chuyện không rõ ràng." Trang Khanh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Thanh Diển, "Tôi có thể quản lý tốt ban quản lý, không phải dựa vào một mình tôi, cũng không phải chỉ dựa vào tu vi cao thâm. Mà vì tôi có đầu óc, tu chân giới cũng không muốn quay về những ngày tháng đánh đánh giết giết, sống chết không rõ ràng ấy."

Anh vươn tay đóng lại từng hòm châu báu, dưới ánh mắt phần nộ của tộc Thanh Long, chồng chất hòm lên nhau: "Quà tặng của các người tôi nhận, trời cũng đã không còn sớm nữa rồi, mời sớm về Long Cung nghỉ ngơi."

"Người!" Một tộc nhân tộc Thanh Long thiếu chút nữa không nhận được phát hỏa, bị Thanh Diễm ngăn lại.

"Chúng ta tới, chỉ vì muốn nói ra lo lắng trong lòng, không hề có ý gì khác, có lẽ tất cả những điều này chỉ do chúng ta nghĩ nhiều." Thanh Diễm đứng dậy hành lễ ngang hàng với Trang Khanh, "Ngài Trang nghỉ ngơi, cáo từ."

"Đi chậm rãi." Trang Khanh vươn tay làm tư thế mời.

Thanh Diễm nhìn hai đồng tộc một cái, cười rời khỏi biệt thự của Trang Khanh.

Ra khỏi biệt thự rồi, một đồng tộc mới hung hăng thở một hơi: "Con mẹ nó đây là ý gì, mềm không ăn, cứng không ăn, còn không biết ngượng mà nhận lễ, ta chưa từng gặp con rồng mặt dày vô liêm xỉ thế này!"

"Được lắm." Ý cười trên mặt Thanh Diễm biến nhạt, "Trang Khanh không ngốc, nếu như chúng ta nói vài câu hấn đã thay đổi chủ ý, vậy ban quản lý tu chân giới còn tác dụng gì?"

"Vậy chúng ta đi chuyến này không công rồi sao?"

"Tại sao lại không công chứ?" Thanh Diễm cười như gió xuân, "Càng là người ở địa vị cao, tâm nghi kỵ lại càng nặng. Huống hồ.....Trang Khanh lại là một người thông minh, người thông minh thường thường nghĩ càng nhiều."

Yêu tu tên là Phù Ly kia, tuyệt đối không thể lưu lại.

Tộc Thanh Long không biết, bọn họ vừa mới đi, Trang Khanh đã đổ hết châu báu của mình ra, châu báu đủ mọi màu sắc bày dưới

đất, anh nhìn xung quanh, cẩn thận bày kết giới, đột nhiên hóa thành một con Kim Long không tính là to, chui vào trong núi châu báu, lăn lộn trong đó vài vòng.

Ẩn giấu trong đồng châu báu, bộ phận có vảy loang lổ ảm đạm cũng lóe sáng lấp lánh.

Khi Phù Ly tan làm, đã là đêm khuya. Cậu đi trên con đường nhỏ yên tĩnh không người, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, bên trên có mùi của rồng. Cậu chuẩn bị bay lên, nhưng quay đầu lại nhìn thấy một người già đang tìm gì đó trong thùng rác, bên cạnh thùng rác ruồi muỗi bay loạn, tản ra mùi hôi.

Cậu dừng động tác lại, đi tới trước thùng rác, người già kia đang nhét những chiếc bánh bao đã thiu vào miệng, khuôn mặt đen đúa tràn đầy nếp nhăn.

Phù Ly nhìn thấy nợ nghiệt trên thân thể kia, đây là nghiệt khí do ngộ nghịch bất hiếu, vứt bỏ vợ. Sau khi nhìn thấy rõ những điều này, cậu quay người đi về phía ngược lại. Con người luôn phải trả giá cho những việc mình đã làm, già yếu không phải là cái có để chôn vùi sai lầm.

Sáng hôm sau đi làm, Phù Ly đổi quần áo đồng phục, giám đốc bảo vệ tới tìm cậu, nói ông chủ muốn gặp cậu. Dưới ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ của đồng nghiệp, Phù Ly đi ra khỏi phòng nghỉ.

Tới văn phòng của Vương Hàn, Phù Ly phát hiện, ngoài Vương Hàn ra còn có vài ông lão, bà lão sắc mặt hồng hào, bên trong có một bà lão cậu quen, chính là Vương Thúy Hoa, người thích chạy tới Yêu Minh chơi mạt chược.

"Tiểu Phù, cậu quả thật không chịu thua kém." Vương Thúy Hoa túm lấy cánh tay Phù Ly, liên tiếp vỗ vào bả vai cậu mấy cái, "Tôi đã sớm nhìn ra tiền đồ của cậu rồi, cậu xem, mới qua một thời gian thôi mà cậu đã thi đỗ vào ban quản lý rồi, chúc mừng, chúc mừng." Vừa nói, bà vừa cầm bột bao lì xì lớn qua, không do dự nhét vào tay Phù Ly.

Mấy ông lão, bà lão kia thấy thế, cũng nhét lì xì tới.

"Là bạn mà Thúy Hoa quen, cũng chính là bạn của Văn Nguyệt chúng ta, cầm lấy lì xì này."

Phù Ly: Nhân tu hiện tại đều rất hào phóng.

"Đúng, đúng, đúng, đây cũng là duyên phận, nếu không tại sao cậu lại đi làm ở khách sạn mà môn phái chúng tôi mở?"

Phù Ly: Không phải là Vương Thúy Hoa sắp xếp mình tới đây sao?

"Sau này tuy rằng cậu không còn đi làm ở khách sạn chúng tôi nữa, nhưng vẫn là người của khách sạn chúng tôi, có chuyện gì có thể tới tìm tôi." Vương Hàn lộ ra nụ cười sáng lạn, nhét cho Phù Ly một chiếc lì xì rất lớn.

Phù Ly ôm lấy bao lì xì: "Nhưng tôi vẫn chưa tính tới ban quản lý làm mà."

"Cái gì?" Mọi người trong phái Văn Nguyệt cho rằng tai mình có vấn đề rồi, không ngờ rằng có người thi đỗ vào ban quản lý lại không muốn đi làm?!

Vương Thúy Hoa kéo Phù Ly qua một bên hỏi: "Tiểu Phù, cậu có thể nói với ta tại sao cậu lại không muốn đi không?"

Phù Ly nói: "Tôi cảm thấy công việc hiện tại cũng rất thú vị, tôi tới ban quản lý có tác dụng gì?"

"Đương nhiên có tác dụng rồi." Vương Thúy Hoa nói, "Cậu vẫn luôn ở quê nên không biết sự phức tạp của thế giới bên ngoài, trước đây chưa có ban quản lý, nhân tu giết yêu tu, yêu tu ăn thịt người. Thường xuyên có những yêu tu vô tội bị nhân tu giết, cũng có những con người vô tội bị yêu tu ăn sạch. Nhân tu và yêu tu, vĩnh viễn đối nghịch nhau. Sau khi có ban quản lý, yêu tu không dám làm loạn khắp nơi nữa, nhân tu cũng không thể tùy ý dùng yêu tu luyện đan hay luyện vũ khí, mọi người càng ngày càng vui vẻ sống qua ngày. Nếu như những yêu quái có năng lực như cậu không nguyện ý tới ban quản lý làm việc, vậy thì ai tới bảo vệ trật tự của tu chân giới, ai có thể lấy lại công bằng cho những tu chân giả bị oan ức?"

"Nhưng mà....." Phù Ly nói, "Tôi muốn thi đại học làm công chức."

Vương Thúy Hoa quay đầu nhìn Vương Hàn, Vương Hàn vội vã lắc đầu, anh không hề biết vị yêu tu này lại có lý tưởng vĩ đại tới vậy.

"Đi làm ở ban quản lý, chẳng khác nào làm công chức ở tu chân giới." Vương Thúy Hoa thấp giọng nói, "Ta nghe nói ban quản lý thuộc sự quản lý của quốc gia, cậu làm ở ban quản lý cố gắng thể hiện, sau này thi công chức, chưa biết chừng còn có thêm điều kiện ưu tiên."

Phù Ly hoài nghi hỏi: "Là thật sao?"

"Ít nhất có ưu thế hơn so với bây giờ cậu đi thi." Mặt Vương Thúy Hoa nghiêm túc vỗ vỗ vai Phù Ly, "Tin tưởng ta, số muối mà ta ăn, còn nhiều hơn cậu từng ăn."

"Nhưng mà tôi lớn hơn bà ba nghìn chín trăm tuổi." Trên mặt Phù Ly lộ ra vẻ kinh ngạc, "Bình thường bà ăn rất mặn sao?"

Vương Thúy Hoa cười xấu hổ, thanh niên trước mặt nhìn có vẻ ngoan ngoãn, ngoan tới nỗi bà quên mất đây là yêu chứ không phải là người: "Đúng, đúng thế, bình thường khẩu vị ta hơi mặn chút."

"Chương trình sức khỏe nói, ăn quá lượng muối sẽ không tốt cho cơ thể, bà nên chú ý thân thể."

Vương Thúy Hoa:.....

Ba nghìn chín trăm năm thực sự quá khác biệt, bà sắp không thể nói chuyện nổi nữa rồi.

"Ai da, đã tháng chín rồi, sao bên ngoài còn nóng thế." Trương Kha đi từ ngoài vào, bê cốc nước uống một ngụm lớn: "Tôi đã đặt xong tiệc đón người mới rồi, lần này mọi người yên tâm, tuyệt đối không đặt bất cứ thức ăn nào tương đồng với nguyên hình của yêu tu trong ban quản lý."

Loại tiệc rượu mà mọi người ăn cùng nhau này, dự tính là sẽ rất náo nhiệt. Tuy rằng có yêu tu không kiêng kị gì với việc ăn thịt đồng loại, nhưng có một số yêu tu lại rất quan trọng điểm này, cho nên khi đặt cơm, ban quản lý sẽ đặc biệt tránh sự kiêng kị.

"Lần này tuyệt đối sẽ không có cá, không có bò cũng không có dê, gà cũng không có." Trương Kha chậm chạp vỗ ngực nói, "Tôi cố

ý đặt toàn bộ tiệc đều là thỏ, ban quản lý chúng ta không có ai là thỏ yêu chứ?"

"Lần này Trương Kha làm tốt lắm." Hoàng Xán khen ngợi nói, "Thịt thỏ ăn cũng rất ngon."

Một số thực vật tu thành yêu cũng gặt đầu, thậm chí còn có chút hứng trí. Khó khăn lắm mới tu luyện được thành hình người, chính là để đứng cuối chuỗi thức ăn, hưởng thụ các loại mỹ thực, thực vật không thể ăn thịt, có gì khác biệt so với cá mập đâu?

Trước một ngày nhân viên mới tới nhận chức, nhận được lời mời tham gia tiệc rượu đón người mới của ban quản lý. Phù Ly nghĩ ngợi, cảm thấy bản thân mình phải để lại ấn tượng tốt với những đồng nghiệp tương lai, cho nên cậu cố ý thay bộ quần áo mới, tốn tiền gọi taxi tới địa điểm tổ chức tiệc.

Tới cửa nhà hàng, chỉ thấy bên ngoài cửa đặt một bức tượng con thỏ vô cùng sống động, trên bảng hiệu viết sáu chữ "Nhà hàng thịt thỏ gia truyền."

"Tiền bối." Trương Kha nhìn thấy Phù Ly, nhiệt tình kéo cậu vào trong phòng, "Bên ngoài nóng, anh mau vào trong ngồi."

Trên bàn đã bày sẵn rau trộn và điểm tâm làm thành hình con thỏ.

Tuy Phù Ly là người mới, nhưng đối với ban quản lý mà nói, thân phận của cậu tương đối đặc biệt, cho nên có lòng sắp xếp cậu ngồi ở bàn chính. Thấy Phù Ly đi vào, mọi người nhao nhao chào đón Phù Ly ngồi.

"Ân nhân, nhà hàng này là nhà hàng thịt thỏ ngon nhất thủ đô."
Trương Kha rót đồ uống cho Phù Ly, bảo nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn nóng lên.

Đồ ăn nhanh chóng được bày lên bàn, mọi người bắt đầu động đũa. Trang Khanh cầm lấy bánh ngọt hình con thỏ, cắn dứt đầu thỏ, ngẩng đầu thấy Phù Ly nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tay mình, nghi ngờ hỏi: "Cậu muốn ăn hả?"

Anh đừng dậy, đẩy bánh con thỏ tới trước mặt Phù Ly.

Phù Ly nhìn chăm chăm điểm tâm hình con thỏ béo trong bát, vươn tay sờ sờ cổ mình, trên trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 37

"Điểm tâm nhà hàng này hương vị bình thường thôi, kinh điển nhất chính là món thỏ xào ớt này, vừa thơm vừa mềm." Trương Kha dùng đũa chung gấp thịt thỏ vào trong bát Phù Ly, "Anh ném thử xem."

Bên trái là điểm tâm thỏ mập mà Trang Khanh đưa tới, bên phải là thỏ xào cay mà Trương Kha gấp cho, đối diện là đồng nghiệp tương lai khuôn mặt tươi cười, Phù Ly đột nhiên nhớ tới vài ngày trước, cậu đọc được điển cổ Hồng Môn Yến trong sách giáo khoa ngữ văn.

Hạng Vương múa kiếm, ý tại Bái Công (Lưu Bang). Lễ nào đây là đòn ra oai phủ đầu của người cũ với người mới?

Cậu nghĩ rằng bản thân mình che giấu rất tốt, thì ra tất cả mọi người đều đã biết mình là thỏ tinh rồi sao? Nghĩ tới năm ấy, cậu còn chưa được năm trăm tuổi, chưa thể biến thành hình người, vì nghe thấy vợ trắng kể chuyện xưa, liền tò mò với những thứ bên ngoài núi. Sau đó có một ngày ham chơi chạy ra ngoài, gặp được một con rắn rất kỳ quái, nó không những có cánh, phía dưới cái đầu còn có hai thân thể. Con rắn kỳ quái kia phát hiện ra cậu, không chỉ cười nhạo đáng về cậu nhỏ yếu khó coi, còn há miệng lớn chuẩn bị ăn cậu. Cậu còn nhỏ nên bị nó dọa sợ tới lạnh run, thậm chí còn không nhìn được tiểu, sau đó nếu không có Cương Liệt đại vương vội vàng tới cứu cậu, có lẽ cậu đã bị con rắn kỳ quái kia ăn xuống bụng rồi

Từ đó về sau, cậu chỉ cần nhìn thấy những thứ trơn nhẵn đã cảm thấy buồn nôn, sau đó mới biết con rắn kỳ quái kia tên là Phì Di. Cho dù sau này vượn trắng nói, ăn thịt loại rắn này có lợi cho thân thể, nhưng cậu chỉ cần nhớ đến dáng vẻ xấu xí của nó liền cảm thấy ghê tởm.

Thỏ, thỏ thì làm sao, chỉ cần tu luyện tốt, thỏ cũng có thể cống hiến cho thế giới.

Cậu đẩy cái bát trước mặt ra xa, đáng thương nhìn mọi người trong ban quản lý: "Thỏ đáng yêu như thế, tôi có thể không ăn nó không?"

Bọn họ ăn thì không sao, để cậu ngồi cạnh nhìn bọn họ ăn cũng không sao, tại sao lại còn gấp vào bát cậu, khuyên cậu ăn? Cậu không phải là con vịt đầu xanh kia, xuống tay với chính đồng loại của mình.

"Tuy rằng nó trông rất đáng yêu, nhưng thịt của nó càng thơm ngon, thì da lông lại càng đẹp." Từ Viện nói, "Tiền bối, anh yên tâm đi, thịt này tuyệt đối không sử dụng thuốc động vật quá liều. Nhà hàng này rất chú ý tới nguyên liệu nấu ăn, thịt thỏ ở đây đều là thịt thỏ chạy bộ đầy dinh dưỡng, chất thịt tuyệt đối tươi lại rắn chắc."

Cô cho rằng Phù Ly nhẹ dạ, nhân tiện nói: "Tuy rằng thỏ đáng yêu nhưng giá trị kinh tế chủ yếu của nó chính là ăn với lột da."

Mồ hôi lạnh trên mặt Phù Ly rơi xuống càng nhiều, ánh mắt càng thêm tủi thân: "Con người đều không thích ăn thịt người, tại sao lại còn muốn ép thỏ ăn thịt thỏ?"

"Cái gì?" Trương Kha cho rằng thánh lực của mình có vấn đề rồi, ngây ngốc quay đầu nhìn Phù Ly, dáng vẻ vừa ngu vừa ngốc. Những người khác cũng không tốt hơn so với cậu bao nhiêu, bọn họ với chiếc đũa, cảm giác thịt thỏ trong miệng nóng như thiêu đốt, cay tới mức trống ngực bọn họ đập thành thịch.

Trang Khanh cầm điểm tâm hình con thỏ béo đang ăn dở ném vào trong thùng rác dưới bàn, điềm nhiên như không có việc gì, cầm cốc uống một ngụm trà.

"Con thỏ thì làm sao?" Phù Ly xụ mặt nói, "Các người coi thường thỏ sao?"

"Không có, sao có thể như vậy được." Từ Viện quăng đũa, "Con thỏ vừa đáng yêu vừa lợi hại, bọn em đều rất thích thỏ."

"Đúng vậy, đúng vậy thỏ đáng yêu như thế, sao lại có thể ăn thỏ được." Trương Kha hồi phục lại từ cơn chấn động cũng quăng đũa đi, "Bên cạnh có nhà hàng tôm hùm, chúng ta qua đó ăn tôm đi."

Cả đám người đổi chỗ ngồi xuống, Phù Ly nhìn tôm vừa mới mang lên trên bàn, cảm thấy được hình như mình đã rõ ràng điều gì đó.

Khẳng định là khi cậu đánh Toan Dữ, đánh rất tàn ác, đã dọa tới bọn họ, cho nên những người này mới cố ý dọa cậu. Chẳng trách Chương Sơn nói, biểu hiện quá tốt sẽ bị người ta đổ ky, sau này cậu phải chú ý nhiều hơn mới được.

Mọi người trong ban quản lý sao có thể nghĩ rằng, Phù Ly giá trị vũ lực cao như thế, lại là một con thỏ tu hành bốn nghìn năm. Bản

mệnh thổ rất ngắn, cho dù may mắn tu thành hình người, tu vi đều rất thấp, nếu giống như Phù Ly.....

Có lẽ là biến dị trong thổ yếu rồi.

Sau khi ăn hai khay tôm, Trương Kha giống như cô vợ nhỏ đi tới trước mặt Phù Ly: "Tiền bối, trước đây em không biết bản thể của anh là.....thổ ngọc vô cùng oai phong, cho nên khi sắp xếp bữa ăn mới có điều mạo phạm, em xin lỗi anh."

"Cũng, cũng không phải là thổ ngọc uy phong gì." Phù Ly buông tôm đang cầm trong tay xuống, ngượng ngùng cười nói, "Sau này mọi người đều là đồng nghiệp, cậu gọi tên tôi là được rồi."

Cậu vươn tay ra một đoạn, dài tầm hai mươi cm, đâm lao phải theo lao nói: "Kỳ thực tôi chỉ là con thổ tai dài to chừng này thôi, năm đó khi Cương Liệt đại vương và trưởng lão Bạch Viên trong núi ra biển bắt cá, nhìn thấy tôi vẫn còn lông máu, lại không có bố mẹ bên cạnh, bọn họ cảm thấy tôi rất đáng thương nên nhặt tôi về núi nuôi dưỡng." Thấy mọi người lại ngây ngốc nhìn mình, mặt Phù Ly hơi đỏ lên.

Nghe tới đoạn này, Trang Khanh nhớ lại những yêu quái tốt bụng vui thân trong bụng trống, lại chán ghét tộc Thanh Long thêm vài phần.

"Ân nhân, anh cũng thật lợi hại." Về mặt Sở Dư sùng bái nói, "Em tu hành hơn một nghìn năm, nguyên hình mới dài một ngón tay, rộng hai ngón tay." Đừng nói ân nhân chỉ là con thổ tai dài hai mươi cm, cho dù ân nhân là con trùng để giày phải soi kính hiển vi mới thấy, Sở Dư cũng quyết định không có lập trường mà tôn sùng cậu.

Sở Dư nói như vậy, ánh mắt mọi người nhìn Phù Ly lại càng thêm sùng bái.

Từ một con thỏ tai dài bình thường tu luyện tới hiện tại, phải đánh đổi bao nhiêu nỗ lực cùng mồ hôi nước mắt mới có được tu vi cao thâm như vậy?

Ý chí kiên cường thật đàn ông, giỏi lắm!

Bọn họ sùng bái những yêu tu trời sinh lợi hại, những yêu tu từ loại động vật không được người ta chú ý lại có thể tu luyện trở nên mạnh mẽ, càng làm cho người ta thêm phần kính nể!

"Nhưng những yêu tu nuôi dưỡng tiền bối thực sự rất giỏi, nếu như là em nhìn thấy một con thỏ nhỏ lông xù, chưa biết chừng sẽ xách về nhà bỏ vào nồi....." Trương Kha ngại ngùng gãi gãi gáy, cường gượng.

Phù Ly cúi đầu rắc một cái, cắn đứt đầu tôm hùm.

Trương Kha nuốt một ngụm nước bọt, không nhắc tới chuyện ăn thịt thỏ nữa.

Ăn xong tiệc rượu đón người mới, tất cả mọi người đều biết nguyên hình của Phù Ly. Nhất là Toan Dữ dùng tên giả là Tống Ngữ, sau khi biết bản thể của Phù Ly là gì, cả người như sụp đổ. Hắn tốt xấu gì cũng là hung thú thượng cổ, tại sao lại bị một con thỏ đánh cho khóc nức nở?

Không đúng, nên nói là, tại sao lại có đại yêu tồn tại dưới lột một con thỏ, đánh hắn thành thế này?

Mặt mũi của yêu thú thượng cổ đều mát sạch, vẫn còn may là yêu tu thượng cổ không chết thì đang lẩn tránh, cũng không ai biết hẳn lại chật vật tới mức này. Nghĩ vậy, Tống Ngữ liền bình thường trở lại.

Không phải bây giờ con người đang lưu hành mấy chuyện về lớp người trẻ nghèo chuyển mình hay sao, Phù Ly chính là diễn viên chính diễn vai người nghèo ở tu chân giới, cho nên nếu như có bản lĩnh và mặt cậu, chính là nghĩ không thông suốt rồi.

Ở trước mặt nhân viên cũ, mấy người mới có chút khúm núm tay chân, Ngụy Thương là sư đệ của Trương Kha, tuy rằng lấy thân phận yêu tu nhập môn, nhưng ở trong phái Thanh Tiêu cũng rất được sư huynh, sư đệ hoan nghênh, cho nên sau khi ăn xong, Ngụy Thương liền chạy tới trước mặt Trương Kha.

"Tiền bối, đây là sư đệ Ngụy Thương của em." Trương Kha cố ý để Ngụy Thương nắm lấy quan hệ tốt với Phù Ly, chủ động giới thiệu Ngụy Thương với Phù Ly, "Sau này còn phải nhờ anh giúp đỡ nhiều."

"Không phải đã nói sau này gọi tên của tôi sao? Loại xưng hô như tiền bối này, nghe rất cổ lỗ." Tính tình Phù Ly cũng coi như là dễ ở chung, tuy rằng cậu có nghi ngờ những người ở ban quản lý này cố ý bày Hông Môn Yến, nhưng ai bảo lòng dạ cậu rộng rãi, không so đo với những tiểu bối kia.

Chẳng qua xuyên qua hình người của Ngụy Thương, nhìn rõ nguyên hình của hắn, Phù Ly có chút ngượng mộ, hóa ra hắn là một con hổ.

Có lẽ do dáng vẻ đánh Toan Dữ của Phù Ly, cho nên Ngụy Thương vừa nhìn thấy Phù Ly, trong lòng đã không tự chủ được sinh ra kính sợ, không cần Trương Kha phải dạy, hắn liền cung kính gọi Phù Ly một tiếng, "Anh Phù".

Tuy rằng nhìn từ bên ngoài, hắn còn lớn hơn Phù Ly vài tuổi.

"Anh Phù, ở đây bắt xe không tiện lắm, em lái xe đưa anh về nhé." Trương Kha thấy Phù Ly không thích người ta gọi mình là tiền bối, nên rất cơ trí gọi Phù Ly là anh.

"Không cần." Trang Khanh đi qua, "Tôi tương đối quen chỗ mà cậu ấy đang ở, tôi đưa cậu ấy về là được rồi."

"Vâng ạ, lão đại." Trương Kha kéo Ngụy Thương lùi về sau mấy bước.

Đợi Trang Khanh đưa Phù Ly đi rồi, cậu mới nhỏ giọng nói với Ngụy Thương: "Nghe nói rồng với hổ không hợp, nếu ở chung với nhau sẽ thường xuyên xảy ra long tranh hổ đấu, sau khi vào ban quản lý, cậu nhớ rõ phải thu liễm một ít. Đừng nhìn lão đại chưa tới hai nghìn tuổi, nhưng tu vi lại sâu không đo được, tôi đã làm việc ở đây mười năm, còn chưa từng thấy qua lão đại đánh thua người ta đâu."

"Sư huynh, anh nghĩ nhiều rồi." Ngụy Thương nhìn về phương hướng mà Phù Ly và Trang Khanh rời đi, trong mắt tràn đầy sùng bái, "Cái gọi là long tranh hổ đấu, kỳ thực là do con người bịa đặt ra thôi. Chính thức không hợp với long tộc, kỳ thực là phượng hoàng."

"Không phải là long phượng cầu may sao?" Trương Kha cảm thấy tam quan của mình có chút vỡ vụn.

"Chân tướng rốt cuộc là như nào thật ra cũng không quan trọng, con người bọn họ vui là được rồi. Dù sao từ khi tôi sinh ra tới giờ, cũng chưa từng nhìn thấy phượng hoàng, có lẽ đã bị diệt tộc. Long tộc cho dù có được tín ngưỡng của con người, cũng chỉ còn lại mấy chục con, còn đấu cái gì mà đấu." Ngụy Thương nhét hai tay vào túi, nhún vai, thái độ hết sức tùy ý, "Cả thiên hạ này, đã sớm thuộc về con người rồi."

Quá khứ huy hoàng và quang vinh của yêu tộc, giống như ghi chép lịch sử đẹp đẽ của con người, không thể quay ngược thời gian, cũng không thể quay đầu lại. Không bằng ngẩng đầu nhìn những điều tốt đẹp ở phía trước, tương lai mới có hi vọng.

Trương Kha nhìn người sư đệ vẻ mặt hồ hững của mình, cảm thấy bản thân giống như nhìn thấy anh hùng về già, hồng nhan già đi, có một loại chua xót nhàn nhạt.

"Sư huynh, anh đang nghĩ gì vậy?" Ngụy Thương thở dài, trong mắt tràn ngập sự tang thương khi nhìn thấu thế sự, "Không sao, dù sao phong thủy luân lưu chuyển, quen là tốt rồi."

Trương Kha:?

Bản thân là con người, cậu cảm thấy chủng tộc của mình giống như bị nguyên rửa vậy.

Phù Ly ngồi lên xe của Trang Khanh, nhìn trước sau một phen: "Xe của anh sửa xong rồi hả?"

Câu hỏi này, làm Trang Khanh nhớ tới vụ tai nạn bậc thấp kia, ngực nhói đau: "Ừ."

"Anh làm rỗng thật hào phóng, buổi trưa mời nhiều người đi ăn như vậy, chắc tốn không ít tiền nhỉ?" Phù Ly tự mình thất đại an toàn.

"Cũng bình thường." Dù sao cũng không tốn tiền của anh, khoản tiền này phải thanh toán với cấp trên. Lần này ban quản lý chiêu nạp một yêu quái tu hành bốn nghìn năm, cùng với một đại yêu chỉ có trong sách cổ mới có, cấp trên rất vui, cho nên đặc biệt chi một khoản tiền xuống.

"Trước đây không biết nguyên hình của cậu, cho nên khi đặt cơm mới mạo phạm." Trang Khanh quan sát biểu tình của Phù Ly, "Cậu không cần phải để trong lòng."

"Không sao, không sao, chỉ cần tôi không ăn thịt thỏ, mọi người ăn cũng không liên quan gì." Phù Ly nói, "Nếu như nói nguyên hình của đại vương ở núi chúng tôi là heo, nhưng mọi người vẫn ăn thịt heo mà."

Trong đầu Trang Khanh đột nhiên hiện lên một hình ảnh sống động, một con heo đang ngồi nướng thịt thỏ, một con thỏ đang ngồi ăn thịt heo, một con khỉ đang ăn chim sẻ nướng, chim sẻ đang ăn cá trên cây, bốn loài động vật không giống nhau ngồi xung quanh một chỗ, không khí vừa hữu nghị lại hài hòa.

Bị những thứ mình tự nghĩ ra dọa sợ, Trang Khanh lắc lắc đầu, anh bị Phù Ly lây cho cái thói không đứng đắn rồi.

Không có duyên nhìn thấy yêu giới phồn hoa mấy nghìn năm trước, nhưng có thể khẳng định, Phù Ly có lẽ là sống trong một hoàn cảnh sinh hoạt đơn giản. Tuy rằng có đôi khi anh tự nhiên cảm thấy Phù Ly có chút nguy hiểm, nhưng hơi thở trên người đối

phương rất sạch sẽ. Đây là yêu tu có linh hồn đặc biệt, không nhiễm
nghiệt duyên nhân quả, cũng chưa từng ăn thịt con người.

"Tại sao lại tới khách sạn?" Trang Khanh đánh tay lái, "Bây giờ
cậu vẫn muốn đi làm."

"Tôi đi nộp đơn xin nghỉ việc." Phù Ly lấy một phong thư xin nghỉ
trong áo khoác ra, "Tuy rằng Vương đạo hữu đã phê chuẩn cho tôi
nghỉ việc từ trước, nhưng theo như quy định, tôi vẫn phải giao đơn
từ chức này cho phòng nhân sự."

"Cậu cũng thật sự tuân thủ quy định."

Trang Khanh không có ý kiến gì với những điều này, hiện tại tất
cả yêu tu đều có thể dung nhập vào thế giới con người, nhưng yêu
tu tuân thủ quy tắc tới mức này, thực sự không nhiều.

Xe tới khách sạn, Trang Khanh tắt máy: "Cậu đi đi, tôi ở ngoài xe
đợi cậu."

Nếu không phải vì đá kim cương với Hỗn Nguyên Đan của Phù
Ly, anh cũng không nỡ tốn nhiều xăng như vậy để làm tài xế miễn
phí cho một con thỏ. Thực sự là gây khó dễ người khác, ăn của
người ta, anh còn vừa ăn vừa lấy, nuốt không trôi được.

Phù Ly nộp đơn từ chức ra ngoài, gặp phải Chương Sơn.
Chương Sơn đã biết Phù Ly tìm được công việc tốt ở một công ty
sinh vật nào đó, cho nên gặp được Phù Ly, liền nói đùa bảo cậu đi
khách.

Hai người nói cười vài câu, Chương Sơn kéo Phù Ly vào một
góc, nhỏ giọng nói: "Tiểu Phù, tối hôm qua sau khi tôi về, đặc biệt đi
tìm hiểu Công ty Khoa học Công nghệ Sinh vật Trường Long kia,

không ngờ rằng công ty này rất được, tự chủ nghiên cứu sản xuất thuốc gì rất được phái nữ hoan nghênh, còn sản xuất được phẩm hay sao ấy, dù sao cũng là công ty lâu đời, không phải lừa đảo, cậu cứ yên tâm mà đi làm."

Mấy ngày trước Phù Ly đã nói trước với Chương Sơn, cậu được công ty Khoa học Kỹ thuật Sinh Vật Trường Long tuyển dụng, nhưng không biết có nên đi hay không. Chương Sơn cho rằng Phù Ly lo lắng đây là công ty lừa đảo, cho nên có lòng tìm hiểu một chút.

Cũng không trách anh nghĩ nhiều, hiện tại những công ty lừa đảo gán mác khoa học kỹ thuật sinh vật quá nhiều rồi, nếu như gặp được tổ chức vớ vẩn thì phải làm sao?

Chương Sơn không nói, Phù Ly còn không biết, thì ra ban quản lý còn có sản phẩm bán ra ngoài thị trường, thực sự là.....nguy trang thực sự kỹ càng.

"Cảm ơn anh." Phù Ly nhìn con người nhiệt tình trước mặt này, cậu vỗ vỗ vai anh, "Đợi tôi được nghỉ rồi sẽ mời anh ăn cơm."

"Được thôi." Chương Sơn vui vẻ vỗ lại vai Phù Ly, "Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tới công ty đi làm, nhất định phải đầy đủ tinh thần."

"Ừ!" Phù Ly gật đầu.

Nhưng ngày đầu tiên đi làm ở ban quản lý, trừ việc phải làm quen với tất cả các loại trận pháp bên trong thì cậu không phải làm gì hết cả. Đi làm ngày thứ hai, Phù Ly cùng mọi người đợi ở văn phòng lớn, nghe cả ngày mấy câu chuyện ma quỷ ở nhân gian. Cậu không hiểu, cả đám nhân tu, yêu tu, tại sao lại có hứng thú đối với những câu chuyện ma quỷ do tác giả con người viết tới như vậy.

Ngày thứ ba, nhân viên cũ nói với sáu người mới bọn họ quy tắc chung, còn phát một đồng văn phòng phẩm. Bên trái văn phòng của Phù Ly là Ngụy Thương, bên phải là Tống Ngữ. Nội bộ Công ty Sinh vật Trường Long, có rất nhiều gian phòng, bởi vì thói quen của mỗi vị tu chân giả khác nhau, cho nên mỗi người có một văn phòng độc lập, ở giữa mỗi tầng, đều có văn phòng chung và phòng họp, tu chân giả thích náo nhiệt, bình thường đều thích ở trong văn phòng chung.

Nếu như con người đi vào, sẽ chỉ cảm thấy đây là một công ty sinh vật bình thường, chỉ có người cầm thẻ công tác của ban quản lý mới có thể đi tới tận cùng.

Không đếm được rõ kiến trúc số tầng ở đây, cầu thang xoay tròn xa hoa, trên tường treo những bức tranh cổ đã trải qua năm tháng, còn có những bồn hoa ở góc tường, nhìn có vẻ phổ thông nhưng lại có thể nói chuyện, ca hát thậm chí còn có thể hóa ra dây leo, đều chứng minh chỗ đặc biệt của nó.

Tất cả những cảnh tượng trong phim đề tài thần thoại khi so sánh với cảnh tượng thực sự của ban quản lý đều hiện ra vụng về lại rẻ tiền.

Khi Phù Ly xách theo xương ống với đùi gà vào thăm Tôn Cầu Nhân, công việc của ông ta đã chuyển từ may quần áo sang làm búp bê, móng vuốt vừa đen vừa ngắn của loài chó kia vô cùng linh hoạt, vèo vèo mấy phát đã dán được mắt búp bê lên.

Thấy Phù Ly tới, ông ta rất vui, đẩy khung búp bê to sang bên cạnh, vẫy cái đuôi đen bò tới bên cửa: "Tiểu Phù, cuối cùng cậu cũng tới thăm tôi rồi." Trận pháp trên cánh cửa chợt lóe lên, thứ gì đó trên tay Phù Ly xuất hiện trước mặt Tôn Cầu Nhân.

Ông ta phục chân trước xuống, há miệng cắn gãy một cục xương ống, ngẩng đầu lên nhìn Phù Ly nói: "Tôi thực sự không phí công giới thiệu cậu vào thành phố, bị nhốt ở đây mấy tháng rồi, cũng chỉ có cậu tới thăm tôi thôi."

Dung mạo rất quan trọng với con người, ông giúp hồ ly tinh làm giả bằng cấp, để cô ta dựa vào bằng cấp lên mạng lừa sự tin tưởng của con người, mua mặt nạ giả ở shop của cô ta, kết quả làm hại những cô gái mua hàng bị hỏng da mặt, cái này gọi là giúp người làm ác. Phù Ly ghé vào khung cửa, cách kết giới nói với Tôn Cầu Nhân, "Đợi sau khi ông mãn hạn tù được thả ra, ông đừng đi lừa người nữa."

"Không lừa người thì tôi ăn bằng cái gì." Tôn Cầu Nhân cắn xương ống răng rắc, mặt chó mang theo vài phần lạnh lùng, "Con người có đáng giá thiện ý và lòng tốt của tôi sao?"

"Bị lừa cũng chỉ trách đầu óc bọn họ ngu."

Tôn Cầu Nhân phun ra những lời này, quay người dùng miệng tha hộp giữ nhiệt đi, sau khi nằm ra xa, mới dùng móng đối diện với Phù Ly, tiếp tục gặm xương ống và đùi gà. Có đôi khi nước canh văng lên mặt, ông ta còn không quên dùng móng vuốt lau đi.

Phù Ly đi ra khỏi khu nhà giam, trên đường tới nhà ăn gặp Trang Khanh và Sở Dư ở đó, Sở Dư vội chào hỏi cậu rủ đi chung.

"Anh Phù, anh tới khu nhà giam làm gì? Nơi đó không có linh khí, không khí lại vẫn đục." Sở Dư tò mò hỏi.

"Tôi đi thăm đồng hương một chút."

"A, là con chó vườn đó." Sở Dư nói, "Không ngờ rằng con chó bị giam cầm kia cũng là yêu trên ngọn núi của anh."

"Không phải Vụ Ảnh Sơn." Phù Ly lắc đầu giải thích, "Yêu quái ở Vụ Ảnh Sơn chưa bao giờ lừa người, càng không làm những chuyện hại tới con người. Ông Tôn Thất là yêu tu tôi gặp được sau khi tỉnh dậy."

Trên thế giới lấy đâu ra yêu quái không lừa người, Sở Dư cẩn thận nhìn Phù Ly một cái, sợ rằng khi bọn họ lừa người, Phù Ly tiền bối cũng không biết.

Ăn cơm xong quay lại, ban quản lý nhận được báo cáo của một con yêu quái nhiệt tình, nói rằng có hồ ly tinh hóa hình lừa tiền của con người, số tiền lừa đảo có thể vượt quá hai trăm vạn.

"Tại sao lại là hồ ly tinh?" Sở Dư cúp máy, nhíu mày nói, "Năm nay hồ tộc đã phạm mấy vụ án rồi, con hồ yêu lần trước bán mặt nạ giả còn chưa được thả ra, lại thêm một con nữa vội vã phạm tội."

"Trương Kha, lần này cậu dẫn anh Phù với Thanh Tu đi một chuyến, cũng để bọn họ làm quen với lưu trình công việc."

Đạo trưởng phụ trách bắt yêu, anh Phù phụ trách đánh yêu, không khuyết điểm.

Đêm khuya, Phù Ly nhìn thấy một con người nào đó lôi lôi kéo kéo một yêu tu, quay đầu nhìn Trương Kha: "Đây là hồ ly tinh?"

Không biết có phải do tu chân giả hiện nay chịu ảnh hưởng của nội dung phim ảnh hay không, vừa nhìn thấy yêu tu quyến rũ con người, liền nghĩ ngay tới hồ ly tinh.

Đây rõ ràng là một con vượn cáo, theo phân loại sinh vật học, cô ta thuộc về họ nhà khỉ, không liên quan tới hồ ly tinh người ta.

Tác giả có lời muốn nói:

Vượn cáo: Tuy rằng tôi rất xấu, nhưng sau khi hóa hình lại rất xinh đẹp.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 38

Hồ Vi đẩy mạnh người đàn ông đang dán lên mình vào trong xe, đóng cửa xe lại, xoay người làm một cái hôn gió, nét cười vừa ngọt ngào lại xinh đẹp. Chờ xe chuyển động đi rồi, Cô mới lấy gương trang điểm trong túi ra, soi khuôn mặt mình, mắng: "Mẹ nó, ăn cơm mềm mà cũng có mặt mũi đi ngoại tình, lãng phí đồ trang điểm của bà."

Đánh bù lại chỗ son môi bị người đàn ông quẹt đi, cô lấy đi động ra, chu môi tự sướng một tấm, gửi vào vòng bạn bè. Đôi mắt cô lớn, mặt chỉ to bằng bàn tay, chụp ảnh không cần chỉnh dung cũng rất đẹp. Vừa đăng ảnh chụp không được bao lâu, đã có rất nhiều đàn ông like cho cô, cô cười nhạo một tiếng, bỏ điện thoại vào túi xách, châm một điếu thuốc dựa vào cột đèn nhả khói.

Khi một người trẻ tuổi mặc sơ mi trắng đi tới trước mặt cô, cô phun ra một ngụm khói: "Chị đây không hứng thú với loại non nớt như chú em, cách xa chị một chút."

Phù Ly lấy thẻ công tác ra: "Xin chào, tôi là nhân viên của Bộ quản lý tu chân, mời cô lấy chứng minh nhân dân ra."

Chưa kịp nghe hết năm từ Bộ quản lý tu chân, Hầu Vi sợ tới mức không cầm chắc thuốc trong tay, cô cắn đôi môi đỏ mọng như lửa, đáng thương nói: "Đại ca, chẳng qua tôi chỉ ngủ với mấy con người,

không hút tinh khí với dương khí của bọn họ, vậy, vậy không phạm pháp chứ?"

"Đây là việc mấy người tự nguyện với nhau, chúng tôi không quan tâm." Trương Kha đi từ đằng sau lên, lấy thẻ nhân viên của mình ra lắc lư một chút, "Nhưng cô lại bị tình nghi lừa đảo tiền bạc của con người, nếu thế chúng tôi phải quản rồi."

"Đó đều là do bọn họ nguyện ý tặng cho tôi, tại sao lại coi là tôi lừa được." Hàu Vi nháy đôi mắt to, "Đại ca, tha cho tôi một lần đi."

"Chấm dứt việc đó đi, con hồ ly tinh mà lần trước tôi gặp, thủ đoạn quyến rũ người khác còn giỏi hơn cô nhiều." Trương Kha lấy pháp bảo ra đối diện với Hàu Vi, nếu như Hàu Vi chống cự không phối hợp, cậu chỉ đành cưỡng chế mang đi.

Hàu vi thấy ba người đàn ông này mềm rắn đều không ăn, nét cười trên mặt biến mất: "Những tên đàn ông đó không có lòng tự trọng, kết hôn rồi vẫn còn ra ngoài làm loạn, tôi lừa bọn họ thì có làm sao! Các anh nghe được tôi lừa tiền của bọn họ, liền lập tức tới đây gây phiền phức cho tôi, khi mấy người đàn ông ti tiện đó ngoại tình, tại sao không có người tới trừng phạt bọn họ? Cho dù không có tôi, cũng sẽ có người phụ nữ khác, các anh có quản nổi không?"

"Việc của con người không thuộc quản lý của chúng tôi, chúng tôi chỉ quản lý việc của tu chân giới." Trương Kha biết Hàu Vi nói những lời này cũng có lý, nhưng không có quy tắc thì sẽ không thành tiêu chuẩn, nếu như tất cả yêu đều lấy lí do con người phạm sai lầm để làm điều ác, như vậy cả tu chân giới sẽ loạn cả lên.

Hôm nay con người này vứt rác bờ bãi, bị giết cũng đáng chết; ngày mai con người kia nói tục, bị ăn cũng chẳng sao. Sau đó liền

có thể biến thành, là con người thì nên bị ăn thịt.

"Nhưng tuân theo luật pháp của con người, số tiền mà cô lừa lấy đi kia, có một nửa thuộc về vợ của giống đực con người. Những giống đực con người đáng bị lừa, nhưng giống cái thì vô tội." Phù Ly không bị cách nói của Hầu Vi làm lay chuyển, "Theo như pháp luật của con người, những người đàn ông đó đang trong hôn nhân mà ngoại tình là phạm pháp, cô lừa tiền của người ta cũng là sai. Người khác làm sai, lại không biểu thị cô không sai, đây là hai chuyện khác nhau."

Hầu Vi bị Phù Ly chặn họng không nói được gì, một lúc sau cô hít một hơi thuốc, phun khói vào ba người trước mặt: "Năm đó khi bà đây đi về phía Đông tới Trung Nguyên, mấy người còn chưa sinh ra đâu, dựa vào mấy người mà cũng muốn bắt tôi?"

Nhìn ra ba người này tu vi không hề cao hơn mình, Hầu Vi nhìn lên trăng sáng trên trời, gảy tàn thuốc: "Không bằng đều lùi một bước, tôi sẽ trả lại một nửa tiền cho vợ của những người đàn ông kia, các anh đừng bắt tôi vào trại giam nữa."

Nghe nói khi yêu tu bị bắt vào ban quản lý lao động công ích, đều bị biến về nguyên hình, cô tuyệt đối không thể dễ dàng để xảy ra những chuyện như vậy!

"Bây giờ biết ngồi nhà giam không tốt, tại sao trước đây lại làm những chuyện đó?" Trương Kha tức giận cười nói, "Hồ ly tinh, chúng tôi làm việc theo quy định, không phải làm ăn."

"Mẹ anh mới là hồ ly tinh!" Hầu Vi chỉ vào đôi mắt to xinh đẹp của mình, "Anh mù hủ! Mắt hồ ly tinh có to như mắt tôi không, có xinh đẹp như tôi không?!"

Trương Kha không biết tại sao Hồ Vi lại đột nhiên bạo phát, bị đáng vẽ của cô dọa lùi về sau mấy bước.

Sau đó cậu nghe được một chuỗi mắng mỏ kinh điển, không có một từ nào lặp lại. Trương Kha quay đầu nhìn Thanh Tu, Thanh Tu làm tư thế chấp tay, đáng vẽ cao nhân xuất trần. Cậu nháy mắt hiểu được, chuyện cãi nhau này không thể trông chờ gì được vào Thanh Tu.

Quay đầu nhìn Phù Ly, không ngờ đối phương lại nghe rất chăm chú, dường như rất hứng thú với những từ ngữ mắng chửi người này.

"Anh Phù." Trương Kha kéo Phù Ly, "Đây đều là những lời nói bậy, anh không cần để ý."

"Những thứ cô ta mắng đều là học từ con người các cậu à?" Về mặt Phù Ly ngưỡng mộ, "Không ngờ rằng con người các cậu trên phương diện ngôn ngữ rất sáng tạo, cũng rất lợi hại."

Bản thân là con người, Trương Kha không có cảm giác tự hào khi được khen như vậy.

"Nhưng mà quả thực cô ta không phải hồ ly tinh." Phù Ly nói, "Nguyên hình của cô ta tôi đã từng nhìn thấy ở trong "Thế giới động vật", gọi là vượn cáo."

Nghe thấy hai từ vượn cáo, Hồ Vi đang mắng chửi người giống như bị cắn cổ họng, nhìn chằm chằm Phù Ly.

Trong thời Sơ Đường, không biết từ đâu truyền ra một lời đồn, nói rằng vượn cáo bọn họ có thể mang tới vận rủi cho con người, cho nên có phú thương cố ý dùng giá cao mua vượn cáo, dùng

những thứ này để tấn công đối thủ cạnh tranh. Vì để đổi lấy vài vóc đẹp với dụng cụ, có người bắt vô số vượn cáo mang tới Trung Nguyên. Đường xá xa xôi, vượn cáo mười con thì có chín con chết, cho dù có may mắn tới được Trung Nguyên, cuối cùng cũng vì sự sợ hãi của con người với vượn cáo mà không thoát khỏi một tù chết.

Cô vận mệnh tốt, bởi vì đã mở ra linh trí, cho nên mới có thể sống sót trên đường vận chuyển. Sau đó cô được một gã phú thương mua lại, bị ném vào trong vườn của đối thủ. Nữ chủ nhân của gia đình đối thủ là một người phụ nữ vô cùng lương thiện, không chê cô trông xấu xí, cũng không tin những tin đồn ở bên ngoài, giữ cô lại.

Nhưng mà một người phụ nữ tốt như vậy, lại bị trượng phu của mình độc chết, bởi vì trượng phu của nàng có tư tình với người phụ nữ khác, lại sợ gia thế vị nữ chủ nhân nên không dám tách ra, chỉ có thể dùng thủ đoạn âm ngoan này.

Cô không hiểu, phu thê đã hứa với nhau sống tới đầu bạc, tại sao lại dễ dàng thay lòng như vậy, thậm chí có đủ nhẫn tâm để cướp đi tính mạng đối phương. Những lời thề non hẹn biển, lời hứa hẹn ân ái đầy lẽ nào đều là giả sao?

Tối ngày hôm đó, cô vì oán hận mà hóa hình, giết chết người đàn ông phụ lòng kia.

Cô đã sống một nghìn năm trăm năm, dường như không nhân tu nào có thể nhìn thấu nguyên hình của cô, tại sao người này lại nói ra được bản thể của cô? Hầu Vi vắt đầu thuốc xuống đất, cảnh giác nhìn Phù Ly, "Anh là người nào, tại sao lại có thể nhìn được nguyên hình của tôi?"

"Tuổi tác của cô còn chưa bằng một nửa tôi, nhìn rõ bản thể của cô có gì khó sao?" Phù Ly dùng ánh mắt yêu quý hậu bối nhìn Hầu Vi, "Tới, tôi cho cô hai lựa chọn. Một, phối hợp với công việc của bọn tôi, đi với chúng tôi một chuyến. Hai, để chúng tôi dùng bạo lực dẫn cô đi.

"Tiền bối." Hầu Vi đứng thẳng lên, điềm đạm đáng yêu nói: "Tôi là vượn cáo ngoại quốc, còn không hiểu rõ về quy củ của tu chân giới ở Trung Nguyên, anh tạm tha cho tôi lần này đi, sau này tôi sẽ không tái phạm nữa!"

Trương Kha cuối cùng cũng hiểu được, cái gì gọi là lật mặt nhanh hơn lật sách, ban nãy cô ta còn phun khói vòng, mắng người, không phải đáng vẻ như thế này.

"Tuy rằng chủng loại của cô không thuộc về quốc gia chúng tôi, nhưng nhìn phương pháp tu vi của cô lại không khác biệt gì mấy so với yêu quái quốc gia chúng tôi, hơn nữa, cô còn phạm tội ở đây." Trương Kha lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh Hầu Vi, đưa vào hệ thống làm việc kiểm tra, "Ồ, còn có chứng minh nhân dân ở nước ta. Ở đất nước này đã hơn một nghìn năm, cô còn không hiểu quy củ của chúng tôi sao?"

Hầu Vi không ngờ rằng lời nói dối của mình lại bị lật tẩy nhanh như vậy, quay đầu nhìn đằng sau có rất nhiều người đi đường ngang qua, con người vừa chuyển động, đã nghĩ ngay ra một kế trong đầu. Cô hít một hơi thật sâu, không dồn khí đan điền, há miệng hét lớn: "Cứu mạng, có lưu manh quấy rối tôi!"

"Đậu, người phụ nữ này cũng quá không biết xấu hổ." Trương Kha bị dọa nhảy dựng, vội vàng nhìn xung quanh, khi nhìn thấy người qua đường không có chút phản ứng nào, không hề thở phào nhẹ

nhỏm, ngược lại càng tức giận, "Toàn là những con người gì vậy, nghe thấy con gái kêu cứu cũng không có phản ứng gì!"

"Ngại quá, vừa rồi tôi thuận tay làm một cái kết giới, người bên ngoài không nhìn thấy chúng ta cũng không nghe thấy chúng ta nói chuyện." Về mặt Phù Ly vô tội, vươn tay ra, Hầu Vi liền biến về nguyên hình, một con vượn cáo mắt to không mấy dễ nhìn đã nằm trong tay Phù Ly.

"Chít chít chít." Vượn cáo vùng vẫy vài cái, cuối cùng bốn chân tê liệt, không nhúc nhích nằm trong lòng bàn tay Phù Ly. Sau đó từng chút từng chút cuộn đuôi lại, che khuất đôi mắt to dọa người của mình.

"Còn rất đáng yêu." Phù Ly quay đầu nói với Trương Kha, "Chúng ta về thôi."

"Chít?" Cái đuôi của vượn cáo hạ xuống một chút, lộ ra con mắt lớn sợ hãi nhìn Phù Ly, dường như không ngờ rằng sẽ có người khen cô đáng yêu.

Hầu Vi bị dẫn tới ban quản lý, qua kiểm tra, trong quá trình cô qua lại với những giống đực con người, không dùng mê hồn thuật trái với quy định, số tiền kia là do giống đực con người tự nguyện tặng cô. Nhưng hành vi của Hầu Vi, lại dính nghi ngờ phá hoại tình cảm của vợ chồng con người, cho nên khi cân nhắc mừng hình phạt, nội bộ lại bị chia rẽ.

Khi mọi người bận cãi tới mức không thể dứt ra, Phù Ly mở miệng.

"Hành vi của Phù Ly tuy rằng có sai, nhưng trong quá trình điều tra tôi phát hiện, những người đàn ông này đều không do cô chủ động liên lạc, mà do những người đàn ông này có tâm tư quá rối Hàu Vi, chủ động nịnh bợ. Theo góc độ này mà nói, Hàu Vi không tính là chủ động phạm tội." Phù Ly lấy tư liệu điều tra ra, "Hơn nữa Hàu Vi thể hiện cô đồng ý trả một nửa số tiền này cho bạn đời của những người đàn ông kia, nếu như trong những người bạn đời này có người muốn ly hôn, cô ấy đồng ý ra làm chứng, chứng minh bên sai là những người đàn ông ngoại tình kia, để những người phụ nữ bị hại khi ly hôn sẽ được phân nhiều tài sản hơn."

"Nếu như tình huống là thật, tôi cảm thấy có thể hạ thấp tiêu chuẩn hình phạt cho Hàu Vi." Từ Viện hù lạnh một tiếng, cô không có thiện cảm gì với những người đàn ông ngoại tình này, "Tính tử tế lại, loại tình huống như của Hàu Vi, là thuộc dạng tặng quà, chứ không phải lừa dối."

Cuối cùng mọi người đưa ra kết luận chính là, Hàu Vi đưa toàn bộ số tiền trả lại cho bạn đời những người đàn ông kia, sau khi nộp một khoản tiền phạt, có thể miễn hình phạt ngồi tù, nhưng phải đi tới xã hội con người làm công ích hai năm, tiếp xúc nhiều hơn với một số con người có sinh hoạt bình thường.

Đối với ban quản lý mà nói, vụ án của Hàu Vi chỉ là vụ án rất bình thường, bọn họ không chỉ trừng phạt Hàu Vi đã phạm sai lầm, đồng thời còn làm cho những người đàn ông ngoại tình kia nhận được báo ứng đáng phải nhận, về phần rốt cuộc là dùng phương pháp gì thì đó chính là bí mật nhỏ của nội bộ ban quản lý.

Ngày thứ bảy Phù Ly làm việc tại ban quản lý, cậu đột nhiên nổi tiếng trên mạng.

Thì ra tiết mục kinh dị cố ý dọa người kia, đã được cắt ghép biên tập phân đoạn giả quỷ trong thang máy đăng tải lên mạng, trong mấy người bị dọa vừa khóc vừa ồn ào, Phù Ly chính là một dòng nước sạch. Khi quỷ nhảy ra, ý niệm đầu tiên trong đầu không phải là sợ hãi mà là nhắc nhở đối phương không thể nhảy bên trong thang máy. Sau đó màn phỏng vấn cũng thú vị, cậu không nói gì cả chỉ cường điệu không được làm ồn trong thang máy. Trong khách sạn có nhiều bảo vệ như vậy, quả thực rất có cảm giác an toàn, có trách nhiệm.

Đương nhiên vẫn còn một điều quan trọng nữa là người bảo vệ này rất đẹp trai.

Cư dân mạng nhanh chóng phát hiện, vị bảo an này không chỉ không sợ hãi khi đối diện với ma quỷ, còn đã từng cứu cô gái bị bọn lưu manh quấy rối, cùng với con rắn bị sét đánh. Chứng cứ chính là tấm hình chụp weibo tìm ân nhân của cô gái năm ấy, cùng với weibo cảm ơn của Cục lâm nghiệp.

Cư dân mạng biết được người bảo vệ này đi làm tại khách sạn Duyên Nguyệt, nháo nhào tới khách sạn nghe ngóng, mọi người mới biết được anh đẹp trai này đã nghỉ việc rồi. Cư dân mạng rất thất vọng, muốn hỏi thăm thông tin của anh đẹp trai nhưng không nghe ngóng được gì.

Có cư dân mạng cảm thấy, đây nhất định là một công ty giải trí nào đó đi con đường sao tác vớ vẩn, nhưng bọn họ chờ mãi, cũng không thấy weibo của người bảo vệ này hay là bài phỏng vấn nào đó, cuối cùng không thể không thừa nhận, đây thực sự là một người bảo vệ suy nghĩ tương đối đặc biệt mà thôi.

"Anh Phù, anh nổi tiếng rồi." Trương Kha đưa điện thoại tới trước mặt Phù Ly, "Rất nhiều em gái trên mạng nói, anh là người bảo vệ đẹp trai nhất, muốn sinh con cho anh. Còn có bạch phú mỹ nói, muốn bắt anh về nuôi."

"Sinh con cái gì, tôi và con người có khoảng cách chủng tộc, không sinh được con." Phù Ly đang làm một bài thi lịch sử, nghe thấy lời của Trương Kha cũng không ngẩng đầu lên nói tiếp, "Tôi có tay có chân, sao không biết ngượng để con gái nuôi được, rất mất mặt yêu."

"Không sao, dù sao những yêu quái để con người nuôi dưỡng cũng rất nhiều. Không lâu trước đây em còn nhìn thấy mấy con mèo yêu ở chung với nhau, đang ngồi so sánh xem quan hót phân của nhà ai trung thành hơn." Trương Kha cười hề hề, "Anh thì tính cái gì."

Phù Ly lắc đầu thờ dài một hơi: "Yêu giới ngày xưa cho rằng làm vật cưng của con người rất hổ thẹn, bây giờ lại còn có nếp sông này, đúng là xã hội ngày càng xuống cấp."

Trương Kha cười gượng hai tiếng, tu điện thoại về. Cậu sợ nếu mình không thu điện thoại về, sẽ biến thành lưu manh dạy cái xấu cho yêu quái khác.

"Mọi người đều có mặt hết hả?" Trang Khanh cầm túi hồ sơ đi vào, "Công tác thống kê tu chân giới mười năm một lần sắp bắt đầu rồi, mọi người gần đây cực khổ một chút, cố gắng làm xong việc. Lần kiểm kê này phức tạp hơn những lần trước một chút, nhất định phải tuân theo yêu cầu đăng ký nhất tiêu tam thực (1)."

"Lão đại, đây không phải là tiêu chuẩn của con người sao? Sở Dư hỏi, "Tại sao yêu giới chúng ta cũng phải tuân theo những tiêu chuẩn này?"

"Tiến lên cùng thời đại, đẩy mạnh quản lý tu chân giới, là trách nhiệm của chúng ta." Trang Khanh đưa túi hồ sơ cho Sở Dư, "Gần đây tà yêu liên tiếp xuất hiện, ngay cả khỉ mặt xanh trợn ở trong rừng sâu cũng dám tới thành thị làm loạn, điều này nói lên cái gì? Điều này chứng tỏ rằng nghiệp vụ của chúng ta vẫn còn chưa ổn.

Đại diện của tà yêu Tống Ngữ cúi đầu xuống thấp hơn mấy phần.

Mọi người đều biết đây là chuyện ván đã đóng thuyền, cũng không thảo luận nên làm hay không nữa, mà phải thảo luận xem người nào phụ trách khu vực nào.

Trang Khanh nhìn Phù Ly: "Phù Ly, cậu theo tôi vào văn phòng một chút."

Phù Ly buông bút xuống, đứng dậy đi theo sau Trang Khanh, sau khi hai người đi vào trong văn phòng, Trang Khanh mở một tinh thần điện thoại: "Một trăm vạn này là do cậu chuyển cho tôi à?"

"Không phải tôi vay của anh một trăm vạn sao, bây giờ tôi có tiền rồi, đương nhiên phải trả cho anh." Từ khi con người tên Chu Xướng kia đưa cho cậu một tấm chi phiếu, cậu liền trở thành người có tiền, tuy rằng vẫn chưa đủ tiền mua một căn phòng ở thủ đô.

"Cậu....." Trang Khanh bị dáng vẻ không hề để ý của Phù Ly làm tức giận không có chỗ để phát, "Cậu có biết đó là một trăm vạn hay không?!"

"Biết nên mới trả lại cho anh mà, nếu như chỉ mượn mười đồng, chưa biết chừng tôi đã sớm quên đi rồi." Phù Ly ghét bỏ liếc mắt nhìn Trang Khanh một cái, trả tiền còn không vui, cái loại tật xấu gì đây. Cậu khó khăn lắm mới xếp hàng vất vả ở ngân hàng, chuyển số tiền trong chi phiếu vào tài khoản của mình sau đó trả lại cho anh, thế mà anh còn nổi giận.

"Vậy cậu có biết viên Hồn Nguyên Đan mà cậu cho tôi uống kia giá trị ít nhất hai trăm vạn không, còn viên kim cương tự nhiên kia, giá trị không thể đếm được, rốt cuộc cậu có biết tính toán hay không?" Trang Khanh cuối cùng không nhịn nổi buồn bực trong lòng, gầm nhẹ nói, "Cậu sống bốn nghìn năm rồi, trong đầu nghĩ toàn là cái gì vậy?!"

"Vay là vay, đương nhiên phải trả." Phù Ly vỗ vỗ vai Trang Khanh, "Tuổi còn trẻ, sao tính tình lại nóng nảy như vậy, lỡ như tổn hại tới tu vi thì phải làm sao? Tôi còn chưa đau lòng, anh đau lòng thay tôi làm gì?"

Trang Khanh hít một hơi thật sâu, kéo cánh tay của cậu trên vai anh ra: "Được rồi, coi như tôi là chó bắt chuột đi, lo chuyện của người khác."

Phù Ly nhỏ giọng nói thầm một câu: "Vậy cũng không đúng, anh là rồng, không có liên quan gì với động vật giống chó cả."

Cố gắng nhắc nhở bản thân không được phát giận, Trang Khanh hít sâu mấy lần: "Phù Ly, rất nhiều thứ trong mắt cậu không hề có giá trị, nhưng ở thời đại này, đã là trân bảo khó có được. Bây giờ cậu là yêu quái trong ban quản lý của tôi, tôi có thể mở to mắt nhìn cậu chịu thiệt sao, có hiểu hay không?"

Phù Ly trừng mắt: "Tu chân giới hiện tại, thực sự thảm như vậy sao?"

Những thứ mà cậu coi là đồ ăn vật, cỏ dại đó, bây giờ đã trở thành vật phẩm quý hiếm rồi sao?

"Chuyện cậu không biết còn nhiều lắm." Trang Khanh thấy dáng vẻ ngoan ngoãn cúi đầu của Phù Ly, lại thở dài nói, "Lần trước tôi đã nói với cậu rồi, đừng chỉ xem mỗi thời sự không."

"Không đúng, gần đây tôi đang xem "Tới gần khoa học" và "Thế giới động vật"."

Một lúc lâu sau, Trang Khanh cắn răng nói: "Được, cậu vui là được rồi."

"Trang Khanh, anh thực sự là một con rồng tốt, bây giờ tôi trải qua rất vui." Phù Ly cười vui vẻ, tuy rằng con rồng này tính khí không tốt lắm, nhưng rất tốt bụng.

Trang Khanh: "Ha Ha."

"Cậu....." Giọng nói của Trang Khanh đột nhiên dừng lại, anh quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt ngưng trọng: "Yêu khí thật nồng."

"Hình như là truyền tới từ phía Đông Hải." Đông Hải cách thủ đô xa như vậy, yêu khí có thể truyền tới đây, có thể thấy là một đại yêu tu vi cao thâm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, hóa thành ánh sáng biến mất nơi chân trời.

Bờ Đông Hải, bóng đêm đã dần buông xuống, trong nước biển đen ngầu cuộn cuộn, một con quái vật như ẩn như hiện trong làn nước, cá xung quanh đều né ra, trên bầu trời còn không có lấy một chú chim.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Thiếu nợ thì trả tiền là lẽ thường tình!

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 39

"Phì phì, cái vị quỷ gì thế này?" Cá Côn phun ra dị vật trong miệng, nhổ ra một đồng đồng sắt vỡ nát cùng với túi bóng đủ loại màu sắc, hần lắc lắc đuôi, sóng biển cuộn lên cao ngất, nước chảy cuồn cuộn, cuốn dòng nước cùng dòng khí, có lẽ chẳng bao lâu nữa, lục địa phụ cận sẽ có sóng thần hoặc bão.

Vây cá của hần rất lớn, vĩ một cái có thể bơi đi rất xa, dựa vào thực lực để xóa sạch lời đồn mập mạp tốc độ sẽ không nhanh kia.

"Đây là cái gì?" Hần dùng vây cá cuốn lên một thiết bị thăm dò không người lái, cho vào trong miệng cắn cắn: "Phì, không thể ăn."

Bộ phận thao tác thiết bị thăm dò không hiểu tại sao máy thăm dò lại đột nhiên không truyền tín hiệu về nữa? Vùng biển này thực sự tà môn, không phải tàu ngầm bị tóm thì cũng là thiết bị thăm dò không người lái vô cớ bị hủy, chẳng lẽ thực sự tồn tại ma quỷ ở vùng biển này?

Phun mảnh vụn đầy trong miệng ra, cá Côn lắc lắc vây cá, biến thân hình của mình trở nên nhỏ hơn, ít nhất hiện tại hần đảo mắt có thể nhìn nhìn thấy đầu vây cá của chính mình. Tuy rằng thân thể trở nên nhỏ hơn, nhưng tốc độ bơi của hần lại không hề chậm, trong nháy mắt đã nổi lên trên mặt nước, sau khi nhìn thấy rõ mặt biển câu đầu tiên hần mắng là: "Tên khốn nạn nào làm nước của nhà ta thối hoắc thế này?"

Trên đỉnh đầu có âm thanh vang lên, hấn ngẩng đầu lên nhìn, một con chim chóp nháy bay lượn trên không trung, bộ dáng xấu xí, tiếng kêu rất kỳ quái, hai bên thân thể mọc một hàng con người.

Hấn nhảy vào trong mặt nước, vẩy cá mở ra hóa thành lông vũ, vươn cổ thét dài.

"Đó là cái gì?" Trang Khanh đuổi tới bờ biển, liền nhìn thấy một màn cá côn hóa thành chim, con chim này mở ra hai cánh dài hơn mười mét, lông chim phát ra ánh sáng đỏ, giống như ngọn lửa đang cháy, trong giây phút nhìn rõ dáng vẻ của con chim này, anh theo bản năng đề cao cảnh giác.

"Đó là Bằng, Côn nổi lên mặt nước hóa thành Bằng, cho nên con người mới đặt cho nó cái tên Côn Bằng." Biểu tình của Phù Ly còn nghiêm túc hơn so với Trang Khanh, bởi vì cậu đã từng nghe Bạch Viên kể về sự tích của Côn Bằng, khí thôn vân hải, hải thủy vi trì, vô cùng thần uy. Lúc ấy Bạch Viên sợ cậu không biết Côn Bằng trông như thế nào, còn đặc biệt vẽ hai loại hình thái chim cá của Côn Bằng, hơn nữa còn nói cho cậu biết cách đối phó với Côn Bằng.

Đó chính là nhìn thấy thì chạy, chạy xa được bao nhiêu chạy bấy nhiêu, đừng quay đầu lại.

"Hử? Có mùi của rồng?" Chim Bằng đang vỗ cánh, chuẩn bị bay lên trời xanh xem rõ dáng vẻ của con chim kỳ quái kia, đột nhiên quay đầu nhìn về phía mặt biển, tìm kiếm bóng dáng của rồng.

"Anh trốn trước đi." Phù Ly dán một lá bùa lên người Trang Khang, cái này do năm ấy Bạch Viên vẽ, nghe nói có thể che dấu hơi thở và tu vi trên người yêu tu, "Côn Bằng không biết đã sống

bao nhiêu vạn năm rồi, nghe nói năm đó khi số lượng long tộc các anh còn đông đảo, đã từng bị hấn coi như thức ăn."

Trang Khanh không từ chối ý tốt, anh lấy điện thoại ra, không ngờ trên mặt biển vẫn còn hai vạch tín hiệu, vội liên hệ với các cơ quan liên quan, còn gửi một đoạn video về Côn Bằng cho họ, nếu như bọn họ không ngăn được Côn Bằng, quốc gia cũng có thể chuẩn bị sớm hơn.

Tuy rằng cư dân mạng thường xuyên nói đùa, nói gì mà Côn rất lớn, một nồi không nấu hết được. Trên thực tế, nếu như thực sự nhìn thấy hình dạng của Côn Bằng, đừng nói là ăn hấn, có thể không bị hấn ăn đã là chuyện vô cùng may mắn.

"Lại mất rồi?" Côn Bằng hít hít cái mũi, vỗ vỗ cánh lướt vòng trên biển, phát hiện có hai con người đứng trên mặt biển. Hấn đáp xuống, biến thân hình nhỏ đi đứng ở trước mặt hai người, "Người chờ ai vậy?"

Phù Ly tiến lên trước một bước: "Tại hạ là tiểu yêu Vị Thủy, bái kiến Côn Bằng đại nhân."

"Vị thủy?" Côn Bằng nghĩ ngợi, dường như có ấn tượng gì đó với nơi này, thế là hấn lại nói, "Cũng có chút ấn tượng."

Trang Khanh thấy tư thái Côn Bằng vô cùng thoải mái, trong lòng đề phòng hấn càng sâu hơn, bởi vì chỉ có yêu tu mạnh mẽ tới mức không có nhược điểm, mới có thể tùy ý như vậy trước mặt tu chân giả khác.

"Người là ai?" Côn Bằng ngửi thấy mùi máu thịt con người trên người Trang Khanh, quay người nói với Phù Ly, "Nếu người đã là

yêu tu, tại sao lại ở chung với con người?"

Phù Ly cười nói: "Vị đạo hữu này cũng không phải nhân tu, chỉ có mẹ là con người mà thôi."

"Thì ra là yêu quái máu tạp." Côn Bằng ngạo mạn dờn tầm mắt, không nhìn Trang Khanh nữa, mà tiếp tục nói với Phù Ly, "Ta hỏi ngươi, long tộc đều đi đâu cả rồi? Tại sao ta vừa mới tỉnh lại, chẳng nhìn thấy con nào cả."

Tỉnh lại?

Mí mắt Trang Khanh rung rung, lại là tỉnh lại?! Lẽ nào.....hắn chính là yêu hoàng mà Chu Yểm nói tới?

"Đại nhân, có lẽ có điều ngài không biết, long tộc đã sắp bị diệt tộc rồi."

"Cái gì?!" Côn Bằng hóa thành hình người, là một người đàn ông hơi béo mắt híp, hỏn hển nói: "Con yêu quái không có mắt nào lại tranh giành thức ăn với ta, còn ăn tới mức long tộc sắp diệt, không biết đạo lý mọi thứ đều phải để lại ba phần, phát triển lâu dài hay sao?"

"Đúng thế, không quan tâm là làm người hay làm yêu, đều phải liên tục phát triển." Phù Ly sâu sắc chấp nhận, "Chẳng qua long tộc không phải bị yêu ăn tới diệt tộc, mà là tự nhiên tử vong."

"Lại có chuyện kỳ quái như vậy sao?" Côn Bằng có chút đăm chiêu, chỉ vào nước biển bên dưới giạt mình nói, "Ta biết tại sao rồi, nước biển này có độc!"

"Hả?" Đối diện với Côn Bằng không biết đã sống bao nhiêu nghìn năm, Phù Ly cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là sự khác biệt. Cậu nhìn con cá heo đang lặn mình nhảy lên trong nước biển dang xa, lại nhìn Côn Bằng, không biết nên khen côn bằng từ góc độ nào.

"Trước khi tôi ngủ, nước biển vẫn trong veo ngọt lành, nhưng bây giờ lại có mùi hôi, long tộc bình thường thích sống trong nước, có lẽ là bị nước độc chết rồi." Côn Bằng thở dài một hơi, "Thôi bỏ đi, không có rồng ta đành cố nhìn gót chút người với cá vậy."

Lúc trước bị Dương Khanh với con tinh tinh lo chuyện bao đồng, phong ấn dưới đáy biển gần bốn nghìn năm, miệng đều đã nhạt thành sông. Khó khăn lắm mới ra được, cả rồng cũng không thể ăn, thực sự là quá mức xui xẻo. Nếu sớm biết ngày tháng bốn nghìn năm sau sẽ khó khăn thế này, năm đó có lẽ hẳn nên ăn thêm một ít rồng, ngủ nhiều thêm một chút.

Việc cấp bách bây giờ là tuyệt đối không thể để hai hậu bối này biết hẳn bị người ta phong ấn ở đáy biển, nếu không mặt mũi của tộc Côn Bằng đều mất sạch.

Phù Ly muốn nói nước biển nơi đây không phải bị hạ độc, mà là bị ô nhiễm, nhưng nước biển bị ô nhiễm có khác gì bị hạ độc đâu?

Trang Khanh bước mấy bước về phía Côn Bằng, hành lễ nói: "Côn Bằng đại nhân, con người ngày nay đã trở nên không ngon miệng nữa rồi."

"Hả?" Ánh mắt trắng khuyết của Côn Bằng trừng thành trắng tròn, "Tại sao?"

"Bây giờ con người ăn thứ gì không quan trọng, còn về loạn mấy thứ kỳ quái lên người, máu vẫn đục không nói, chất thịt vừa khô vừa hôi, không ngon miệng chút nào." Trang Khanh xụ mặt nói, "Người phía Nam dầm mưa quá nhiều nhạt nhẽo vô vị, người phía Bắc thời gian phơi nắng quá dài không đủ tươi ngon, không có gì ăn được cả."

"Ai," Côn Bằng nghe vậy nhú mày, "Những con người này cũng thật là, tại sao không nuôi mình béo tốt một chút?"

"Đại nhân, con người bây giờ đa số vừa khô vừa gầy, thậm chí còn có rất nhiều giống cái, đùi còn không thô bằng cánh tay của tôi, nhất định sẽ rất khó nhai." Trang Khanh tiếp tục bổ sung.

"Người nói cũng rất có lý, chẳng qua....." Côn Bằng nhếch miệng cười, "Ta thấy người hương vị không tồi, không bằng trước tiên lấy người lột dạ."

Côn Bằng đột nhiên làm khó dễ, phi thân duỗi tay, mở móng vuốt ra, muốn tóm lấy cổ Trang Khanh. Trang Khanh phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh thoát, bắt đầu đánh nhau với Côn Bằng. Qua mấy chiêu, Côn Bằng cười nói: "Người quả nhiên không phải là yêu quái lai bình thường, yêu quái bình thường căn bản không né được một vuốt của ta. Nói con người không ngon cái gì, chẳng qua chỉ muốn bảo vệ con người thôi. Lá gan của người rất lớn, dám trêu chọc ta."

"Đại nhân đã ngủ say nhiều năm như thế, không biết thế gian có bao nhiêu mỹ thực, sao lại là tôi trêu chọc ngài?" Trang Khanh mặt không biến sắc, vẫn duy trì khoảng cách mười mét với Côn Bằng "Ngài đã hiểu lầm tại hạ rồi." Anh thấy Phù Ly chuẩn bị tới đây, lấy kiếm bản mệnh của mình ra, ngữ khí bình tĩnh nói, "Phù Ly, đây

thuộc trách nhiệm của tôi. Ở nơi này không có người chưa thành niên, chỉ có người đứng đầu ban quản lý."

Chân Phù Ly vừa bước ra đã thu lại. Thôi bỏ đi, đợi Trang Khanh không chống đỡ được nữa cậu mới ra tay, cho dù là chưa thành niên cũng cần thể diện mà.

"Hiểu lầm hay không hiểu lầm, đợi ta nuốt người vào miệng rồi, ném thử mùi vị liền biết." Côn Bằng vươn tay ra, trên tay xuất hiện một thần trượng chân hỏa, giờ lên phóng tới Trang Khanh.

"Keng!" Trang Khanh dùng kiếm bản mệnh ngăn thần trượng lại.

Côn Bằng đột nhiên cười lên, "Thú vị, trên thanh kiếm này có mùi của rồng." Hắn nhìn quét qua người Trang Khanh, "Không ngờ rằng lại có thứ có thể che dấu hơi thở trên người người, đánh lừa mắt ta. Người theo học vị sư phụ nào vậy?"

Trang Khanh rút kiếm lại, bay lên trời, lạnh lùng nói: "Tại hạ không có sư phụ."

Phù Ly đứng trên mặt biển, thấy Trang Khanh và Côn Bằng đánh cả trăm chiêu, còn chưa phân thắng bại, trong lòng có nhận thức mới về thực lực của Trang Khanh. Nhưng cho dù Trang Khanh có lợi hại thêm nữa, tuổi tác cũng có hạn, từ lúc Côn Bằng sinh ra đã mang thần lực tối cao, đây là ưu thế chủng tộc, chủng tộc khác không thể ước ao nổi.

Bình khí va vào nhau, sắc mặt Trang Khanh đột nhiên biến đổi, trên kiếm của anh xuất hiện vết rạn.

"Là kiếm tốt, nhưng cũng chỉ đến thế thôi. " Côn Bằng há to miệng, muốn hít Trang Khanh vào miệng, hai chân Trang Khanh hóa

thành đuôi rồng, tránh xa Côn Bằng hơn mười mét, trận phù dán trên người Trang Khanh cũng vì anh biến thân mà mất đi hiệu lực.

"Thì ra là rồng?" Côn Bằng nhú mào, có chút ghét bỏ nói, "Đáng tiếc lại là con rồng máu tạp."

Hắn không thích ăn nhất chính là loại rồng không có huyết thống thuần khiết, linh khí không như rồng, không tươi non như người, quả thực là không được cả hai. Rõ ràng long tộc là sinh vật không biết xấu hổ nhất, có thể sinh sản với bất cứ động vật nào, trâu, dê, cá, chim, người đều không bỏ qua, không an phận chút nào.

Sau khi biết rõ chủng loại của Trang Khanh, sự thèm ăn của Côn Bằng giảm đi một nửa, ánh mắt hắn hướng về Phù Ly, tiểu yêu này hơi thở thuần túy, thoát nhìn còn rất ngon miệng.

"Đại nhân, tôi chỉ là một con thỏ, lông nhiều thịt ít, không ngon đâu." Phù Ly nhảy về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa không khống chế được linh khí rơi vào trong nước. Cũng may là Trang Khanh nhanh tay kéo cậu lại.

"Con thỏ?" Về ghét bỏ trên mặt Côn Bằng càng nặng thêm, "Con thỏ vừa yếu vừa nhỏ, người làm thế nào tu thành hình người được?"

Phù Ly:.....

Liên quan quái gì tới ông!

"Hai người các người đều không ngon." Côn Bằng phát tay, "Vậy các người cút đi cho ta, ta đi ăn người."

"Đại nhân, ăn thịt người là phạm pháp."

"Pháp là cái gì, pháp có thể quản được ta ăn gì sao?" Côn Bằng lười phản ứng hai con yêu quái khó ăn này, hóa thành chim Bằng, chuẩn bị bay về hướng lục địa.

Dưới tình huống cấp bách, Trang Khanh hóa thành hình rồng, hung hăng đâm vào người Côn Bằng, đâm hẳn về biển, chẳng qua bản thân lại bị phản lực ngã vào trong nước.

"Phốc!" Côn Bằng Phun ra cả miệng nước, lắc lắc lông ướt sũng trên đầu, "Rồng tạp chủng, đừng ỷ vào ta không thích ăn người, thì tới đây làm phiền ta kiếm ăn, cẩn thận ta dùng một móng vuốt xé xác người."

Trang Khanh xông ra khỏi nước, vẫy đuôi rồng không lên tiếng.

Nhìn rõ toàn bộ diện mạo của anh, Côn Bằng cười nhạo: "Từ xưa tới nay lần đầu tiên ta nhìn thấy một con rồng xấu như thế này, trên người đã mọc hết vảy chưa?"

Thân là một con Kim Long mang quốc vận, trên người Trang Khanh rực rỡ đẹp đẽ, nhưng vì trên người anh có rất nhiều vảy đã bị lột ra, lộ da thịt dưới vảy, giống như đồ sơn mài xinh đẹp nhưng lớp sơn bên ngoài bị bong ra từng mảng, lộ ra khung loang lổ bên trong, nhìn qua đặc biệt xấu xí, còn khó nhìn hơn là dụng cụ không có nước sơn.

Long tộc lấy sừng uy vũ đẹp đẽ và vảy sáng lấp lánh làm tiêu chuẩn cái đẹp, giống như Trang Khanh, có thể coi là kẻ xấu xí trong long tộc.

"Đánh rồng không đánh mặt, mắng rồng không vạch khuyết điểm." Phù Ly bay chắn trước mặt Kim Long, "Tại sao Côn Bằng đại

nhân lại cười nhạo hậu bối, đó không phải là hành vi mà tiền bối nên làm."

"Yêu quái nhỏ bé, vậy mà rất biết nói chuyện tình nghĩa." Côn Bằng vỗ cánh vài cái, "Các người tránh ra, ta tha cho các người khỏi chết."

Phù Ly không động đậy, cậu xoay người vỗ vỗ sừng rồng ánh vàng của Trang Khanh, "Tôi sắp lấy pháp bảo ra đánh nhau rồi, anh tránh ra xa chút."

Kim Long nói ra tiếng người: "Phù Ly, có phải cậu đã quên tôi mới là lão đại của ban quản lý không?"

"Bây giờ không phải là lúc tranh giành địa vị, tôi không có hứng thú với vị trí lão đại của anh." Phù Ly đẩy lệch đầu rồng sang một bên, lấy một roi mềm màu đỏ từ trong cơ thể ra, quay đầu thấy Trang Khanh đang nhìn mình, có chút ngại ngùng nói, "Tôi biết vũ khí này không đủ đàn ông, nhưng là pháp bảo tự mình chọn, có quý gối cũng phải dùng."

"Chẳng trách kiếm thuật của cậu không mấy xuất chúng, còn muốn kiên trì dùng kiếm." Trang Khanh nhìn roi trong tay Phù Ly, lùi về sau mấy bước, trên chiếc roi kia có mùi, anh ngửi có hơi khó chịu.

Chiếc roi nhìn rất bình thường, nhưng thời khắc mà Phù Ly rút ra, roi đã bắt đầu trở nên dài hơn, trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng đỏ quái dị. Trước khi khai chiến, Phù Ly còn lập một kết giới, cản Trang Khanh ở bên ngoài, cũng sẽ không làm bị thương các ngư tộc vô tội.

Nếu như nói Phù Ly khi dùng kiếm ngóc nghếch tới buồn cười, nhưng khi chiếc roi này ở trên tay cậu, dường như nó chính là một phần của thân thể cậu, linh hoạt đa dạng, cho dù đứng trước Côn Bằng to lớn cũng không hề yếu thế.

Cánh của Côn Bằng chợt lóe, liền có thể tạo ra gió lớn, nhưng mỗi khi hắn muốn vỗ cánh, chiếc roi sẽ bó buộc hai cánh của hắn lại, hai phương giằng co nhau.

Côn Bằng hét dài một tiếng, đột nhiên chui vào trong nước, biến thành cá lớn, cá Côn đề lên người Phù Ly, Phù Ly giống như quả bóng bàn được phát đi, nhẹ nhàng bay ra ngoài.

"Phù Ly!" Trang Khanh dựa vào kết giới, muốn kéo Phù Ly trong nước biển ra, nhưng không phá vỡ nổi kết giới, chỉ có thể dùng sừng đâm vào.

"Đừng đâm nữa." Phù Ly bơi ra từ dưới nước, nói với Trang Khanh, "Sừng rồng vốn dĩ tương đối gãy nhỏ, nếu đâm gãy rồi, sau này tìm vợ thế nào đây?"

"Cậu mở kết giới ra, để tôi vào trong." Trang Khanh thấy sắc mặt Phù Ly trắng bệch, khoe miệng có vết máu nhàn nhạt, liền biết cậu bị thương rồi, "Một mình cậu rất nguy hiểm."

Phù Ly thấy vẩy rồng loang lổ trên người Trang Khanh, cười nói: "Làm sao, coi thường loài hổ chúng tôi à?"

Cậu nắm chặt roi trong tay, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Hôm nay tôi sẽ cho anh biết, hổ cũng có bản lĩnh." Tiếng nói của cậu vừa dứt, roi mềm phát ra ánh sáng vạn trượng, ánh sáng này kinh dị lạ thường, nếu Trang Khanh không nhắc nhở bản thân, đây là đồng đội

củ mình, sợ rằng anh cũng không nhìn được chui xuống đáy biển né tránh.

Sau đó anh nhìn thấy, roi mềm đột nhiên biến thành lưới máu dày chặt, cá Côn bị buộc chặt trong lưới. Cá Côn sao có thể chịu nổi, đuôi cá gắng sức muốn xé rách lưới máu thoát ra ngoài.

Sắc mặt Phù Ly càng ngày càng trắng bệch, mu bàn tay nắm chặt roi mềm nứt ra vô số vết thương, máu theo chiếc roi chảy vào trong lưới, màu máu của lưới càng thêm đậm.

"A"! Côn Bằng đau đớn gào thét, nơi bị lưới roi quấn lấy xuất hiện vết thương bỏng rát, "Rốt cuộc đây là tà khí gì?" Tại sao hắn lại đau đớn như vậy giống như linh hồn đang bị lửa đốt cháy.

Hắn lại hóa thành chim lần nữa, tuy rằng cơ thể của chim không tiện hoạt động trong nước, nhưng cơ thể chim không sợ lửa, sẽ không sợ cái lưới kì quái này.

Cuối cùng hắn cố gắng dốc toàn lực của mình thoát khỏi vòng, hóa thành hình người đánh về phía Phù Ly, roi của Phù Ly quấn lấy thân trượng, hai người đối chọi, thân thể Côn Bằng ngã ngửa ra sau, Phù Ly nôn ra một ngụm máu.

"Người là con thỏ ăn cỏ độc để lớn lên sao?" Mu bàn tay của Côn Bằng bắn đầy máu Phù Ly vừa mới phun ra, nháy mắt Côn Bằng đau đớn như bị hỏa thiêu, hắn thức thời thu tay lại, trong lòng vẫn còn khiếp sợ nói: "Còn may là ta chưa ăn người."

Nếu không hắn sẽ trở thành Côn Bằng đầu tiên bị một con thỏ độc chết, tuy rằng hiện tại có lẽ cùng chỉ còn lại một con Côn Bằng là hắn.

Không phải hấn sợ chết, hấn chết cũng không hề gì, Côn Bằng vì thế mà diệt tộc mới chính là chuyện lớn.

"Con thỏ, ta nhìn ngươi cũng không chống đỡ nổi nữa rồi." Côn Bằng và Phù Ly giằng co lẫn nhau, "Nếu không hôm nay bỏ qua trước đi?"

"Nếu như Côn Bằng đại vương đồng ý với tôi sau này không ăn thịt người nữa, chuyện ngày hôm nay coi như bỏ qua." Phù Ly nắm chặt roi mềm không buông tay.

"Không tới mức đó chứ!" Côn Bằng không dám tin kêu thảm, "Ta chỉ đi ăn một bữa cơm, hai con yêu quái các ngươi liều mạng ngăn cản ta là có ý đồ gì? Lễ nào hai người đã phát sinh tình cảm với con người, có con nối dòng với bọn họ?"

"Nói vậy cũng không đúng, huyết mạch của long tộc đặc thù, giao hợp với con người còn có thể sinh con, nhưng mà con thỏ như ngươi lại không được thiên đạo ưu ái, liều mạng như vậy làm gì?" Côn Bằng bắt đầu nói, "Cùng lắm thì ta không ăn vợ của các ngươi, chỉ ăn những người khác."

"Không được." Phù Ly không chịu nhượng một bước.

Côn Bằng cũng không muốn lựa chọn thỏa hiệp, như vậy rất mất mặt, hấn đường đường là Côn Bằng, tại sao lại phải nhượng bộ trước một con thỏ?

"Ngươi đừng có coi thường thể diện mà Lão Côn đưa cho ngươi."

"Tôi có nguyên tắc không thể phá vỡ."

Sát khí tràn ngập, không ai ra tay, khung cảnh lặng im.

Cho tới khi mặt trời lên cao, cho tới khi mặt trời ngả đằng Tây, trăng sáng lại xuất hiện, hai con yêu quái vẫn như cũ duy trì tư thế giờ trượng vượn roi.

Cảm xúc của nhân viên phụ trách theo dõi hiện trường ở ban ngành liên quan từ sợ hãi biến thành căng thẳng, lại từ căng thẳng biến thành lo lắng, cuối cùng lo lắng biến thành chết lặng. Bọn họ đã nhìn chăm chăm cả một ngày, hai con yêu quái này chưa từng thay đổi tư thế, nếu như không phải là biển có dao động, bọn họ sẽ cảm thấy như mình đang nhìn một bức ảnh.

"Bọn họ rốt cuộc có đánh nữa hay không?" Nhân viên công tác nhìn chăm chăm màn hình giám sát, dường như sắp sụp đổ tới nơi.

"Không bằng cậu ra đánh giúp?" Lãnh đạo liếc mắt nhìn cậu.

Nhân viên ngoan ngoãn câm miệng, nhìn chăm chăm hai người trong màn hình, cảm thấy bọn họ sẽ duy trì tư thế này cho tới khi thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn.

Sau hai ngày hai đêm, Trang Khanh dựa ở bên ngoài kết giới cũng trở nên chết lặng, trong màn đêm tựa hồ có tiếng chim kêu truyền tới.

Trang Khanh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy nước biển tối tăm cùng với bầu trời không nhìn thấy biên giới, ngoài ra không nhìn thấy gì khác cả.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly, Côn Bằng: 123, người gõ không được động.

Trang Khanh: Vẻ mặt lạnh lùng.

ĐỪNG Kử THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 40

Gió biển quét qua khuôn mặt, mai má Phù Ly tái nhợt gần như trong suốt, vết máu trên mu bàn tay đã gần như khô máu đông vảy.

"Con thỏ, trắng đã lên cao ba lần rồi." Mặt của Côn Bằng cũng có chút tái, "Dù sao chúng ta cũng không thể cứ dây dưa ở đây được?"

"Chỉ cần Côn Bằng đại nhân hứa sẽ không ăn thịt người, tôi có thể buông tay, hơn nữa còn dẫn ngài đi ăn mỹ vị nhân gian đích thực." Roi mềm Phù Ly nắm chặt trong tay lóe lên màu máu, "Đại nhân có thể không biết, bây giờ con người đã phát minh ra rất nhiều thứ đồ thú vị, nhân gian đã có ý nghĩa hơn trước đây rất nhiều, ngài cần gì phải ăn mấy thứ thịt người vị chẳng ra gì mà buông tha không hưởng thụ những thứ khác?"

"Bảo ta không ăn thịt nữa cũng được, người phải nói cho ta, tại sao người lại bảo vệ nhân loại tới mức này." Bản thân Côn Bằng kỳ thực cũng không thích ăn thịt người, xương nhiều thịt ít không có vị gì cả. Bây giờ hấn với Phù Ly giằng co lâu như vậy, không phải vì thịt người mà là vì mặt mũi của Côn Bằng. Tuy rằng lúc trước hấn không nhìn ra nguyên hình của Phù Ly, nhưng tuổi tác của đối phương tuyệt đối sẽ không quá lớn, hấn đã sống mấy vạn năm còn không đánh lại một con thỏ tu vi chỉ mấy nghìn năm, chuyện này mà truyền ra ngoài, hấn biết giấu mặt vào đâu?

"Nhân loại đã sớm trở thành con cưng của thiên đạo, nếu như đại nhân đi ăn bọn họ, chẳng phải là đối nghịch với thiên đạo hay sao?" Phù Ly nói, "Tuy rằng tu vi của tại hạ không tốt, nhưng cũng cảm nhận được sự suy bại của yêu tộc, thứ trói buộc yêu tu không phải là con người, mà chính là bản thân yêu tu chúng ta."

Côn Bằng nhớ lại mấy nghìn năm trước, Bạch Trạch và Kỳ Lân đã từng nhắc tới chuyện thiên hạ có biến với hắn, bảo hắn hành sự phải cẩn thận. Hắn không vừa mắt cái tình tình yếu lòng dễ nói chuyện của Bạch Trạch và Kỳ Lân, chỉ cảm thấy bọn họ cố ý dọa唬, liền không để ý đến. Sau đó hai con thú này với Dương Khang, tinh tinh đánh hắn trọng thương, còn để Dương Khang và tinh tinh phong ấn hắn ở dưới đáy biển, hắn bị ép ở đáy biển chờ đợi đã bốn nghìn năm, đến khi gần đây phong ấn yếu dần, mới có cơ hội thoát ra.

Nếu như Bạch Trạch với Kỳ Lân không lừa hắn, vậy hắn bị phong ấn dưới đáy biển không phải là đã tránh được một kiếp sao?

"Bạch Trạch và Kỳ Lân ở đâu?" Côn Bằng muốn tìm bọn họ hỏi cho rõ ràng, không phải Bạch Trạch tính được tất cả chuyện trong thiên hạ, không chỉ biết được quá khứ, còn có thể biết được tương lai sao? Chỉ cần tìm hắn hỏi, đương nhiên sẽ biết rõ được chân tướng.

Phù Ly lắc đầu: "Côn Bằng đại nhân, từ khi tại hạ sinh ra, chỉ nghe tới tên của hai vị đại nhân này, nhưng trước giờ chưa từng nhìn thấy bọn họ."

"Vậy Dương Khang và tinh tinh thì sao?" Côn Bằng giảm bớt lực nắm thần trụ.

"Đương Khang và tình tình?" Phù Ly nhú mày, trước giờ cậu chưa từng nghe Bạch Viên nhắc tới hai vị yêu thú này, cho nên chỉ có thể lắc đầu, "Xin lỗi, tại hạ chưa từng nghe nói tới tên của hai vị đại nhân này."

Đều đã không còn tung tích gì?

Côn Bằng ở dưới đáy biển ghi hận bọn họ đã bốn nghìn năm, không ngờ khi thoát khỏi phong ấn lại nghe được tin tức bọn họ đã biến mất. Hắn ngẩng đầu nhìn Phù Ly, "Người không lừa ta?"

"Đại nhân, tại hạ lấy tu vi của mình ra thề." Phù Ly thấy Côn Bằng không có ý muốn đánh tiếp nữa, thu roi lại, lui mấy bước về sau, hành lễ nói, "Côn Bằng đại nhân nếu như không chê, mời cùng tại hạ đi một chuyến thưởng thức mỹ thực chốn nhân gian."

Trang Khanh ở bên ngoài kết giới nghe thấy hai người nói chuyện, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

Nội bộ ban ngành liên quan.

"Bộ trưởng, Trang Khanh gửi tin tức tới rồi!" Nhân viên phụ trách công tác giám sát nghe thấy âm báo tin nhắn tới, cả người đều lên tinh thần.

"Cậu ấy nói gì?" Người của cả bộ phận trở nên kích động, đều chen chúc trước màn hình máy tính, muốn nhìn xem Trang Khanh đã gửi tin gì tới. Phải biết rằng bọn họ ở nơi này chỉ có nhìn thấy hình ảnh từ hiện trường, không thể nghe được âm thanh, cho nên rốt cuộc sự việc đã diễn biến tới bước nào, bọn họ cũng không thể biết rõ được.

Bây giờ là thời khắc sinh tử tồn vong, ai cũng không thể phớt lờ.

Mở tin nhắn ra, mọi người nhìn rõ hàng chữ ngắn ngủi.

Ham muốn ăn uống của Côn Bằng mạnh, hắn đã đồng ý không ăn thịt con người nữa, nhưng chúng ta cần phải dẫn hắn đi ăn mỹ thực nhân gian, xin hãy mau chóng sắp xếp nhà hàng. Còn nữa, pháp lực của Côn Bằng mạnh, trông coi hắn không dừng.

"Mau sắp xếp nhà hàng, điều đầu bếp giỏi nhất qua đây." Bộ Trưởng bắt đầu ra lệnh, "Các cậu thuận tiện tra thử xem, Côn Bằng thích ăn thứ gì, dùng động vật mà hắn thích ăn làm nguyên liệu."

"Vậy nếu như hắn thích ăn gấu trúc thì làm sao?" Một nhân viên không biết ăn nói đưa ra câu hỏi.

Bộ trưởng do dự vài giây: "Không bằng thảo luận một chút, dùng tên lửa định vị có thể bắn chết được yêu quái này không?"

"Bắc Minh có cá, tên là Côn. Côn to lớn, không biết lớn tới cỡ nào. Hóa thân thành điều, gọi là Bằng. Lưng của Bằng cũng không biết dài bao nhiêu. Tức giận mà bay lên, đôi cánh rũ xuống thì mây trên trời...." Nhân viên đọc một đoạn ghi nhớ trong sách giáo khoa, "Bộ trưởng, nếu như một khi không nổ chết nó, ngược lại nói đột nhiên biến thành thân thể khổng lồ sẽ làm cho toàn cầu hoang mang."

Bộ trưởng im lặng một lúc lâu: "Chỉ cần nó không ăn thịt người nữa, không ăn gấu trúc, những thứ khác vẫn có thể thương lượng." Ông vươn tay vỗ vỗ lưng ghế dựa, giận giữ nói, "Ngoài ra, lập tức trả lời Trang Khanh, chỉ cần ban quản lý có thể trông chừng nó như với Toan Dữ, không để nó ra ngoài làm loạn, quốc gia hứa mỗi năm sẽ phát cho Bộ bạn họ một khoản trợ cấp tài chính."

"Bộ trưởng, năm nay chúng ta đã hứa phát quá ba khoản trợ cấp rồi." Nhân viên Giáp trả lời tin tức này cho Trang Khanh biết, nói với bộ trưởng, "Nếu như về sau lại xuất hiện thêm mười, một trăm loại đại yêu này, vậy phải làm thế nào?"

"Cái miệng quạ đen của cậu." Nhân viên Ất phi mấy tiếng, "Những yêu thú này đã mấy nghìn năm chưa từng xuất hiện, năm nay xuất hiện liền ba con đã đủ đáng sợ rồi, nếu như thực sự xuất hiện mười con, một trăm con, cậu cũng đừng quan tâm tới chuyện tiền nữa, nên lập tức quan tâm xem mình có thể giữ được mạng sống không đi."

"Không phải còn có Trang Khanh lão đại sao." Nhân viên Giáp chỉ chỉ trên màn hình giám sát, "Hơn nữa người mới tới này cũng rất giỏi, đánh với Côn Bằng lâu như vậy còn không sợ hãi, không biết là mảnh thú gì tu luyện thành tinh nhỉ?"

"Nghe nói những người mới mà ban quản lý mới tuyển, có một vị nguyên hình là Bạch Hổ, có lẽ chính là cậu ta." Nhân viên Ất hai tay lướt nhanh trên bàn phím, trên màn hình là vị trí chính xác Côn Bằng đang đứng.

Bất cứ thời điểm nào, vì bảo vệ sự an toàn của nhân dân, bọn họ đều phải thực hiện phương án tị nạn.

Trang Khanh đợi mấy phút, sau khi nhận được tin nhắn ban ngành liên quan hứa sẽ bao Côn Bằng đi ăn, hơn nữa còn nhận được tiền trợ cấp, anh vươn tay đập kết giới, ý bảo Phù Ly có thể mang Côn Bằng đi ra.

Nhận thấy động tác của Trang Khanh, Côn Bằng thu thần trọng về: "Con rồng kia có quan hệ rất tốt với người?"

"Anh ấy là lão đại của chúng tôi." Phù Ly xoay người rửa tay trong nước biển, "Chúng tôi đều nghe anh ấy chỉ huy."

"Ồ." Côn Bằng hiểu ra, "Thì ra hắn là đại vương ở núi các người."

Phù Ly nhìn Trang Khanh đứng bên ngoài: "Thôi bỏ đi." Lão đại của ban quản lý, cũng coi như là đại vương của núi, không có gì khác biệt cả.

"Thỏ con, ta thấy ngươi tu vi cao thâm, hơn nữa còn làm cho người ta không thấy được nguyên hình, có thể thấy ngươi là có duyên với thiên đạo nên có thể hóa hình." Côn Bằng thấy Phù Ly chắn trước mặt ông, cong lưng rửa tay, chắp tay sau lưng, dáng vẻ như một người từng trải lắc đầu thờ dài nói, "Chỉ tiếc kinh nghiệm chiến đấu của ngươi ít, không biết lòng yêu đáng sợ. May mắn ngươi gặp được ta, nói không đánh ngươi thì sẽ không đánh ngươi, nếu như là yêu quái khác, đã sớm nhân dịp ngươi không phòng bị lấy mạng ngươi rồi."

Phù Ly ngẩng đầu nhìn Côn Bằng, cười: "Bởi vì sư phó Bạch Viên đã từng nói, Côn Bằng đại nhân tu vi cao thâm, không dễ chọc nhưng lại là đại yêu hết lòng tuân thủ lời hứa."

"Vẫn còn quá trẻ, không biết thế đạo hiểm ác." Tiếng thờ dài của Côn Bằng càng nặng, "Yêu quái dạy ngươi cũng không tận tâm, tại sao có thể dạy ngươi thành cái tính này. Nếu như yêu mà không có yêu tính, vậy người chịu hại vẫn là ngươi. Ngươi nên biết, có đôi khi lòng người càng đáng sợ hơn."

Trang Khanh nghi hoặc nhìn về phía sau, giữa đại dương mênh mông không nhìn thấy bờ này, tại sao lại có tiếng chim sẻ truyền tới? Hay là anh nghe nhầm rồi?

Thu kết giới lại, Phù Ly thấy Côn Bằng vẫn mặc áo dài thời thượng cổ liền nói: "Đại nhân, phong cách ăn mặc của con người ở nhân gian đã thay đổi, không bằng ngài nhập gia tùy tục được không? Cũng tránh ánh mắt đánh giá của người khác, yên tâm thưởng thức món ngon?"

"Được, người nói cũng có lý." Côn Bằng biến thành quần áo giống hệt như Phù Ly, "Vậy chúng ta đi thôi."

"Mời ngài theo tôi." Trang Khanh làm tư thế mời.

Côn Bằng gật đầu, con rồng này còn coi như hiểu chuyện, biết uy danh của Côn Bằng hẳn nên tự mình tiến lên dẫn đường.

Sâu trong tầng mây, một con chim vô cùng lớn đang vỗ cánh, cúi đầu nhìn phương hướng rời đi của Phù Ly và yêu quái khác, ẩn thân mình sâu trong tầng mây.

Lúc này, ban ngành liên quan đã sắp xếp khách sạn với đầu bếp, đang vội vàng chuẩn bị các loại nguyên liệu. Lo lắng những món ăn chính này không hấp dẫn được sự hứng thú của Côn Bằng, nhân viên còn đi siêu thị mua đủ loại đồ ăn vặt, sắp xếp người mang tới khách sạn, cho dù thế nào, nhất định phải làm cho Côn Bằng yêu thích mỹ thực nhân gian.

Chỉ cần có thể dùng đồ ăn ngon để giải quyết vấn đề, vậy đó không còn là vấn đề nữa.

Khi lần đầu tiên Côn Bằng nhìn thấy cảnh đêm đẹp đẽ của thủ đô, cả người kinh ngạc, không ngờ thế giới con người lại đẹp thế này? Chẳng qua hẳn là ai, là Côn Bằng đại vương lợi hại, cho dù tâm lý có kinh ngạc như thế nào cũng tuyệt đối không lộ ra trước

mặt mấy tiểu bối này, cho nên trên mặt vẫn biểu hiện vẻ trấn định hơn bất cứ ai.

Ai da, thứ gọi là đèn đường này còn hữu dụng hơn so với dạ minh châu.

Bây giờ sở thích của con người thật kỳ quái, thích nhốt mình trong cái hộp chạy tới chạy lui.

Cây cầu kia là do yêu quái trợ giúp làm sao? Không ngờ rằng lại có vài phần uy nghi.

Giống đực con người đang trước đang làm gì thế, sao lại đánh nữ nhân? Côn Bằng đại nhân nhất thời không thể nhìn được nữa, nhoáng cái tới trước mặt người đàn ông, đá văng người đàn ông ra xa mấy mét.

Hắn phỉ phỉ tro bụi trên quần bò của mình, hừ lạnh: "Không ngờ rằng lại đánh nữ nhân, đồ bất lực."

Người đàn ông bị đánh không bò được dậy ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị mắng người, kết quả phát hiện xung quanh trừ người phụ nữ bị dọa run lấy bầy thì không còn một bóng người nào khác.

Hình như sắp tới rằm tháng bảy, lẽ nào hắn đã gặp phải thứ gì không sạch sẽ?

Nhớ tới những tình tiết kinh điển trong phim kinh dị, vẻ mặt người đàn ông càng ngày càng hoảng sợ, đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, kéo lê cái chân bị đá gãy chạy về hướng ngược lại.

Cho dù là phải bò, hắn cũng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này.

Trang Khanh và Phù Ly ẩn thân ở một góc tối gần đó, nhìn thấy người đàn ông bị dọa tè ra quần, lại quay đầu nhìn Côn Bằng mang trên mặt biểu tình "Chỉ là làm một chuyện rất nhỏ bé không đáng kể mà thôi", đồng loạt chấp tay cung kính: "Côn Bằng đại nhân anh hùng."

"Hừ, ông đây không quen nhìn loại hành vi bất nạt đồng loại giống cái này." Thất lạng Côn Bằng càng thẳng lên, "Đúng rồi, nhà hàng đồ ăn ngon mà các người nói tới ở đâu?"

"Chính là ở phía trước cách đây không xa, đi xuyên qua ngõ nhỏ này là tới." Phù Ly chỉ về phía biển hiệu quảng cáo rất to của khách sạn Duyên Nguyệt ở đằng sau ngõ nhỏ.

Ba yêu đi vào trong ngõ, Côn Bằng không nhịn được hít hà, thứ gì lại có thể thơm như thế?

Thì ra là có người bán hàng rong lén lút trốn trong ngõ nhỏ bán xiên nướng, cũng không biết chủ hàng đã bày sạp ở đây được bao lâu, công việc làm ăn còn rất tốt.

Côn Bằng tò mò hỏi Phù Ly: "Đó là thứ gì?"

"Đó là xiên nướng." Phù Ly rất thức thời bỏ tiền gọi một bó thịt xiên nướng to, sau đó mới dẫn theo Côn Bằng đi tới khách sạn. Côn Bằng nhận lấy xiên nướng, sau khi ngửi ngửi, hấn mở lớn miệng nuốt cả que trúc và thịt nướng vào bụng.

Răng rắc, răng rắc.

"Mùi vị rất được, nhưng que trúc rất khô, lần sau nướng thịt đừng dùng que trúc xiên nữa, ăn không thoải mái." Côn Bằng phun ra phần còn thừa của mấy que trúc, cảm thấy vẫn chưa hết cơn thèm.

Trên tầng, một đứa nhóc vươn tay chỉ vào Côn Bằng ở dưới hét lớn: "Mẹ, mẹ ơi! Ở kia có một chú béo ăn thịt nướng không nhả xiên, miệng còn rất lớn, có thể nhét được cả một bó thịt xiên, chú ấy là yêu quái biến thành sao?"

Người mẹ đánh một cái vào mông đứa trẻ, mang đứa nhóc lên giường nằm: "Đứa nhóc này, lại nói dối."

"Mẹ, lần này con thực sự không nói dối." Đứa trẻ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, rõ ràng là nó nói thật, tại sao lại không có ai tin nó.

Người mẹ đi tới bên cửa sổ, cúi đầu nhìn một cái, thấy bên trong ngõ nhỏ có ba người, không có điểm gì kỳ lạ cả. Cô đóng cửa sổ lại, quay đầu nói với đứa trẻ: "Quá nửa đêm rồi còn không ngủ, ngày mai có muốn đi học nữa không đây?"

Trong nháy mắt, đứa trẻ cuối cùng cũng hiểu được, có lẽ nó không phải là con ruột của mẹ, mà chỉ là một bảo bối của thần tiên hoặc yêu quái lưu lạc ở nhân gian, đợi bố mẹ ruột của nó tìm được nó rồi, nhất định nó sẽ có thể trở nên lợi hại hơn cả Tôn Ngộ Không.

Là một người bảo vệ của khách sạn Duyên Nguyệt, sự xuất hiện của Phù Ly được mấy cô gái lễ tân nhiệt liệt hoan nghênh, nếu như không phải đằng sau cậu còn có người khác, mấy cô gái lễ tân khẳng định sẽ kéo cậu lại, nói đủ chuyện trên trời dưới đất.

Côn Bằng bị mùi nước hoa trên người mấy cô gái kích thích làm cho hần hắt xì, hần xoa xoa mũi âm thầm nghĩ, xem ra là con rồng kia không lừa hần, thịt con người bây giờ quả thực không được ngon.

Chờ khi ba người Phù Ly đi rồi, một cô gái lễ tân tò mò nói: "Nghe nói ông chủ đặc biệt sắp xếp mấy vị đầu bếp nổi tiếng tới đây, bộ phận vệ sinh đã dọn dẹp sạch sẽ gian phòng bao xa xỉ nhất kia, hình như sắp tiếp đón một nhân vật lớn nào hả?"

"Ai mà biết được?" Một cô gái khác vươn dài cổ ra nhìn, thấy Phù Ly đang đi về hướng gian phòng bao xa hoa kia, liền nói đùa: "Nói không chừng chính là tiếp đón hai người đàn ông bên cạnh Phù Ly đấy."

"Có lẽ là thế." Cô gái kia không để tâm mấy tới lời nói này, ngược lại nói, "Đợi lát nữa Lô Di tới làm, không biết cô ấy có buông tha cho việc này không."

Côn Bằng vừa ngồi xuống, liền có người phụ trách chuyên môn mang lên mười hai món rau trộn, còn có rượu tinh khiết nhất. Người được mùi rượu, Côn Bằng nheo mắt thử uống một ngụm: "Thú vị, thực sự thú vị."

Hắn ném ly thủy tinh để cao đi, ôm lấy bình rượu trực tiếp uống một ngụm lớn.

Nhân viên phục vụ trong phòng bao không phải là người bình thường mà là tu chân giả có tu vi cao, bọn họ thấy Côn Bằng uống rượu như nước, tay bưng khay có chút không ổn.

Ăn vài món rau trộn, ánh mắt Côn Bằng sáng lên, vừa bưng một đĩa lại một đĩa nhét vào miệng, vừa tươi cười nói: "Con người cũng thật biết hưởng thụ, tai heo cũng có thể dùng làm món trộn."

Côn Bằng nheo mắt lại, nhớ tới Dương Khang, không biết tai hân trộn lên sẽ có mùi vị như thế nào?

Hắn đẩy một món trộn tới trước mặt Phù Ly: "Tới, cái này cho con thử ăn."

Phù Ly cũng không để ý, nhận lấy đĩa rau, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Không hổ là đầu bếp mà quốc gia đặc biệt sắp xếp, tài nghệ nấu nướng quả thực rất giỏi.

Thức ăn nóng nhanh chóng được mang lên, Côn Bằng đã uống mười bình rượu trắng, chuyển từ chỗ ngồi đối diện Phù Ly sang ngồi cạnh cậu.

"Thì ra trứng gà cũng có nhiều cách làm như vậy." Côn Bằng hút một miếng gạch cua chưng trứng, nói với Phù Ly, "Sớm biết con ngồi có thủ nghệ như vậy, năm đó ta tìm được trứng rồng sẽ không nuốt luôn, đáng lẽ nên đưa cho con người nấu lên rồi mới ăn."

"Bốn nghìn năm trước, có lẽ con người chưa biết cách làm trứng rồng." Phù Ly tò mò hỏi, "Trứng rồng có ngon không?"

"Cũng chẳng ra sao." Côn Bằng lắc đầu, "Vây nhiều xương cứng, thịt lại ít, chẳng có gì ngon."

"Vậy tại sao ngài còn muốn ăn bọn họ?" Phù Ly khó hiểu.

"Ai bảo năm đó tộc Thanh Long mưu hại ta, một mực nói ta ăn con nôi dòng của tộc bọn chúng." Côn Bằng hừ lạnh, "Côn Bằng ta đây há có thể để một con rồng sỉ nhục, ta đây liền dứt khoát ăn cho bọn chúng xem."

"Tộc Thanh Long quả thật vạn năm như một không biết xấu hổ." Phù Ly gấp một con gà hầm nấm từng nhung cho hắn, "Ngài thử cái này xem."

Côn Bằng nuốt một hơi nửa con gà, vừa lòng gật đầu, "Ở dưới biển ta đã từng ăn một loại sứa rất lớn, giòn giòn trơn trơn, nhưng hương vị lại rất ngon. Chờ tâm tình ta tốt rồi sẽ bắt một ít cho người nếm thử."

"Được, được, được." Phù Ly cười híp mắt nói, "Nếu như long tộc ăn không ngon, vậy sau này ngài đừng ăn bọn họ nữa. Đại nhân lợi hại thế này, sao nhất định phải tự chịu thiệt ăn những thứ hương vị không ngon. Như những con rồng tộc Thanh Long không biết nói lí lẽ, cùng lắm thì gặp một lần liền đánh một lần, còn có thể để bọn họ biết được sự uy mãnh của đại nhân."

Nhóm tu chân giả đứng bên cạnh đóng vai nhân viên phục vụ càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, đoạn đối thoại nay sao có chút giống như yêu phi đang nói lời gièm pha với hôn quân? Giữa Phù Ly với tộc Thanh Long rốt cuộc là có thù hận gì?

Trộm liếc nhìn Trang Khanh, cùng là long tộc nhưng không hề nói một câu tốt nào cho tộc Thanh Long, quần chúng yên lặng không nói gì, quan hệ của long tộc thật phức tạp.

"Vẫn là yêu quái trẻ tuổi các người đầu óc nhanh nhẹn." Côn Bằng liên tiếp ăn ba con gà hầm nắm từng nhung, đập bàn nói, "Không phải bây giờ số lượng long tộc bọn chúng đang còn rất ít sao, ta không ăn bọn chúng chỉ đánh thôi, đánh tới mức chúng kêu cha gọi mẹ, nhìn thấy ta liền gọi ông nội."

"Đại nhân, tuy rằng lão đại của chúng tôi là long tộc....."

"Người yên tâm, hấn chỉ có thể coi là nửa long tộc, món nợ này ta sẽ không tính lên đầu hấn." Côn Bằng tự nhân mình là đại yêu yêu ghét rõ ràng, sớm đã đá Trang Khanh ra khỏi hàng ngũ long tộc.

"Theo như tại hạ nghĩ, trong long tộc xấu xa nhất vẫn là Thanh Long, những con rồng khác tuy rằng trông không mấy đẹp đẽ nhưng cũng không tới nỗi quá đáng ghét." Phù Ly gấp cho Côn Bằng một miếng cá thông, vẽ mặt thành khăn, "Tục ngữ nói, oan có đầu, nợ có chủ, món nợ này nên tính trên người tộc Thanh Long."

"Ừ, cá này ngon." Sau khi Côn Bằng hóa thành hình người mặt không lớn, nhưng há miệng ra nuốt nguyên con cá cũng không phải chuyện khó khăn. Hắn ăn xong cá, nói với Phù Ly, "Tiểu yêu nhà ngươi đãi ta ăn uống, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nói đỡ cho long tộc, không ngờ rằng lại thú vị thế này. Đừng chơi với con rồng lai đó nữa, tới làm thủ hạ của ta đi."

"Uy nghi của đại nhân làm cho tại hạ phải ngược lên nhìn, nhưng làm yêu quái phải coi trọng đạo nghĩa, bây giờ tôi đã theo vị lão đại này, cho dù tu vi của anh ấy không cao thâm bằng ngài, nhưng tôi cũng không thể vì thế mà rời bỏ anh ấy."

Được Phù Ly nịnh nọt cả người thoải mái, Côn Bằng lộ ra nụ cười hiền lành: "Làm thuộc hạ coi trọng trung thành là đúng, vậy ta cũng không ép buộc ngươi nữa. Nể mặt ngươi đãi ta đồ ăn, ta sẽ cho ngươi thể diện, bỏ qua những long tộc khác, chỉ đánh tộc Thanh Long."

Nhóm tu chân giả nhìn thấy một màn gièm pha có tác dụng:.....

Đây coi như là hi sinh Thanh Long, mang lại con đường hạnh phúc cho long tộc khác sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Côn Bằng: Ta cho người mặt mũi.

Phù Ly: Ca ngợi Côn Bằng đại nhân.

Trang Khanh: Tôi không tồn tại.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 41

Côn Bằng không khó giải quyết như trong dự đoán của mọi người, bữa cơm kia ăn tới tận bình minh, Trang Khanh đề nghị đưa hắn đi nghỉ ngơi, Côn Bằng không từ chối, thái độ phối hợp thế này làm mọi người thở phào một hơi.

Đi ra khỏi phòng bao, ông chủ khách sạn Vương Hàn đang đứng đợi bên ngoài. Vừa nhìn thấy bọn họ đã nhiệt tình tiếp đón: "Đội trưởng Trang, Côn Bằng đại nhân đi thông thả."

"Ừ." Côn Bằng nhìn thấy tư thế cung tiến của mọi người trong khách sạn, vô cùng vừa lòng, gật đầu ngạo mạn mấy cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng của hắn, Vương Hàn thở dài thườn thượt, dùng tay vịn vào tường, hai chân run rẩy như máy lắc pha chế đồ uống: "Mẹ ơi, tôi sắp bị dọa chết rồi." Anh vốn cũng không định tới, nhưng nửa đêm nhận được tin nhắn của Phù Ly, nói Côn Bằng rất coi trọng mặt mũi, ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần cho hắn ta đủ mặt mũi, thì sẽ rất dễ nói chuyện. Anh có thể làm sao, đương nhiên chỉ có thể cắn răng tới đây cung tiến đại yêu rồi.

Trước khi tới, anh thậm chí còn viết xong cả di chúc, nếu như xảy ra chuyện gì, công tác quản lý của khách sạn vẫn phải tiến hành như bình thường. Anh hi sinh vì nhân dân, nếu như quốc gia và tu

chân giới tôn trọng anh, chắc sẽ phải ưu đại Văn Nguyệt Môn của nhà anh?

Ôm tâm thái "Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn" đứng ở nơi này, đợi nguy cơ qua đi, anh mới nhận thức rõ ràng được, bản thân sợ chết tới mức nào.

"Phù Ly!"

Được tu chân giả cải trang thành nhân viên phục vụ đưa tới tận cửa lớn, mọi người đang chuẩn bị bình tâm lại, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một cô gái trẻ, trái tim của bọn họ lại bị kéo căng.

Lô Di chen lấn đẩy người đàn ông hơi béo ở bên cạnh Phù Ly ra, túm lấy tay áo Phù Ly, thở hổn hển nói: "Cho dù anh không đồng ý để em theo đuổi, nhưng tại sao lại không cần công việc này nữa? Một mình anh ở bên ngoài cố gắng làm việc, tìm được một công việc tốt cũng không dễ dàng, không cần phải vì em mà bỏ công việc này. Nếu như anh thực sự cảm thấy làm việc ở cùng một chỗ với em sẽ cảm thấy lúng túng, cùng lắm thì em từ chức, em là người địa phương, tìm việc cũng dễ hơn anh."

Nhóm tu chân giả liếc nhìn Trang Khanh, đây là tình huống gì?

Trang Khanh nhìn Côn Bằng bị cô gái loài người đẩy ra, khẽ lắc đầu. Anh đâu biết được con yêu quái này lại đi trêu chọc cô gái loài người.

"Không có chuyện này đâu, cô đừng nghĩ ngợi nhiều. Con người cô tốt như thế, sao tôi lại cố ý tránh cô chứ." Phù Ly cười cười, "Thực sự là vì tôi đã tìm được một công việc thích hợp hơn rồi mới từ chức."

"Thật sao?" Lô Di buông tay áo Phù Ly ra, miễn cưỡng cười nói, "Vậy thì tốt."

"Anh ấy là ông chủ mới của tôi," Phù Ly kéo Trang Khanh tới bên cạnh, "Thái độ làm người vừa hào phóng vừa nghĩa khí, bình thường rất quan tâm tới tôi."

"Xin chào." Trang Khanh dịch chuyển cánh tay mình ra khỏi tay Phù Ly, gật đầu với cô gái loài người trước mắt, "Phù Ly quả thực đang đi làm ở công ty chúng tôi, cậu ấy không lừa cô."

"Chào anh." Lô Di đứng thẳng người, không ngừng nói, "Xin lỗi, làm phiền đến công việc của mọi người. Bình thường Phù Ly đi làm rất nghiêm túc, xin anh đừng vì tôi mà sinh ra ấn tượng không tốt với anh ấy."

Trang Khanh quay đầu nhìn về phía Phù Ly: "Sẽ không đâu, cô yên tâm."

"Cảm ơn." Lô Di nhìn Phù Ly một cái, nhỏ giọng nói, "Sau này anh chú ý giữ gìn sức khỏe." Nói xong câu này, cô xoay người chạy đi, không hề quay đầu liếc nhìn lại một cái.

Ánh mắt của tu chân giả đều hướng về Phù Ly, bây giờ tự do yêu đương, bọn họ cũng không phản đối yêu quái ở bên con người, điều kiện tiên quyết là con người bằng lòng. Người mới của ban quản lý thật có bản lĩnh, không ngờ lại có thể làm cho cô gái tốt như vậy thích cậu ta.

Côn Bằng bị đụng phải cũng không tức giận, ngược lại còn lấy khuỷu tay đụng eo Phù Ly: "Nhìn không ra người là yêu quái

không đứng đắn như thế, cả cô nương loài người cũng không bỏ qua."

Phù Ly: "....."

Trang Khanh và Phù Ly đưa Côn Bằng tòa nhà ở phía sau ban quản lý, bên trong có rất nhiều nhân viên ban quản lý ở, sắp xếp Côn Bằng ở đây, an toàn hơn sắp xếp hấn ở khu dân cư người bình thường.

"Giường rất thoải mái, nhưng mà nơi này có hơi nhỏ." Căn Phòng này của Côn Bằng to gần hai trăm mét vuông, Côn Bằng đứng bên cạnh cửa sổ một lúc, lắc đầu thở dài nói: "Nể mặt con người nấu ăn ngon, ta tạm thời nhẫn nhịn lại." Vừa mới dứt lời, hấn liền phốc một tiếng biến thành con chim dài mấy chục mét, kéo cái thảm vô cùng lớn đắp lên bụng mình, "Các người đi làm việc đi, ta muốn ngủ."

May mắn đây là kiến trúc đặc biệt của ban quản lý, nếu không bằng sức nặng nguyên hình của Côn Bằng có thể làm sụp cả tầng lầu. Chỉ đáng thương cho Tống Ngữ ở phía dưới tầng Côn Bằng, sau khi ngủ được hơi thở của Côn Bằng liền bị dọa tới run rẩy, hận không thể quỳ xuống ngay tại chỗ kêu một tiếng đại vương.

Tay hấn run rẩy kéo ra một khe hở cửa, thấy Phù Ly và Trang Khanh đi từ trên tầng xuống, lập tức xông ra trước mặt bọn họ, "Phù Ly đại nhân, tôi ngủ thấy mùi của Côn Bằng, là Côn Bằng a a a!"

Phù Ly xoa xoa đầu trọc của hấn: "Ừ, anh không ngủ sai đâu, ông ta sẽ ở phòng phía trên anh."

Tiếng thét chói tai biến mất trong nháy mắt, Tống Ngữ che miệng, hoảng sợ nhìn xung quanh: "Đại nhân, đại nhân đang đùa với tôi

sao?"

"Đừng sợ, đợi mấy ngày nữa tôi cũng chuyển tới đây ở, chuyển tới tầng trên của Côn Bằng." Phù Ly thấy Tống Ngữ bị dọa mặt trắng bệch, an ủi nói, "Yên tâm đi, ông ta sẽ không ăn anh đâu."

Tống Ngữ: Nhưng tôi không hề cảm thấy được an ủi chút nào.

"Cho cậu nghỉ một ngày, đi về thu dọn đồ đạc, cố gắng chuyển qua đây trong vòng ba ngày." Trang Khanh nhìn lên tầng, "Khoảng thời gian này cực khổ cho cậu rồi."

"Vì nhân dân phục vụ mà." Phù Ly thở dài, "Chỉ tiếc là căn phòng tôi vừa mới thuê, có chuyển đi trước thời hạn chủ phòng cũng sẽ không trả lại tiền cho tôi."

"Khi tặng quà cậu hào phóng như thế, giờ cũng biết tiếc tiền phòng." Trang Khanh tìm được chìa khóa xe trên người, "Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà."

Sau khi hai người lên xe, Trang Khanh nói: "Dáng vẻ của cậu ngày hôm qua không giống như bình thường." Bình thường Phù Ly hầu như không nói nhiều như thế, cũng không mấy.....giả hoạt.

"Bởi vì trưởng lão vượn trắng đã nói qua với tôi về tập tính của Côn Bằng, pháp lực của con yêu quái này rất mạnh, thích giữ thể diện, ăn mềm không ăn cứng." Phù Ly cười, "Gặp được yêu quái đánh không lại, đánh được thì đánh, không đánh được thì chạy, không chạy được thì đầu hàng, làm yêu mới có thể không chịu thiệt."

"Những điều này cũng do vượn trắng dạy cậu?" Trang Khanh hỏi.

"Ừ." Phù Ly gật đầu, "Trưởng lão vườn trắng nói, mặc kệ là tình huống gì, đầu tiên phải còn mạng mới có thể nói tới cái khác."

Trang Khanh im lặng một khắc, ngữ khí bình tĩnh nói: "Ông ấy dạy rất đúng." Học không chịu thua, đâm tới đầu rơi máu chảy, thương tích đầy mình. Chỉ là có một số thói quen khi lớn lên sẽ rất khó sửa.

Phù Ly trở lại phòng thuê, dọn dẹp đồ đạc xong, khi đi tìm chủ phòng ở dưới tầng trong nhà chủ phòng đang ầm ĩ cả lên, đứa cháu gái đáng yêu của chủ phòng trọ đang nằm trên giường nói mê sảng, con dâu của chủ phòng trọ vừa gọi xe cứu thương vừa khóc.

Phù Ly tới không làm bất kỳ ai trong nhà họ chú ý cả.

Chuyển tới nơi này chưa tới nửa tháng, cậu đã gặp cô nhóc mấy lần. Không phải cô nhóc đang đeo cặp sách đi mẫu giáo thì là đang nắm tay bố mẹ mình, nhảy chân sáo ra bên ngoài chơi. Mỗi lần nhìn thấy cậu, cô nhóc đều cười híp mí gọi cậu là anh, âm thanh mềm mại như sữa, vô cùng đáng yêu.

Nhìn thấy đứa trẻ đang mê sảng trên sofa, Phù Ly xuống tầng, tìm thấy cô nhóc đang nhìn ngó xung quanh ở ngã tư đường bên ngoài khu chung cư.

"Nhóc lạc đường rồi hả?" Phù Ly ngồi xuống trước mặt cô bé, vươn tay nhéo khuôn mặt mềm mại của cô nhóc.

"Anh?" Trên mặt cô bé còn nước mắt, nhìn thấy Phù Ly thì oa một tiếng khóc lớn lên, "Em không tìm được bố mẹ."

"Anh dẫn em đi tìm bọn họ nhé?" Phù Ly đưa tay tới trước mặt cô bé.

"Anh có lừa em bán đi mất không?" Cô bé chỉ người đàn ông đứng ở đầu đường, "Chú ban này muốn mang em đi nhưng em không đồng ý."

Phù Ly nhìn theo hướng mà cô bé chỉ, đó là một người đàn ông có một chân đỏ thẫm, đứng ở giữa ngã tư đường, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Phù Ly biết hắn đang tìm kiếm gì, tìm đôi giày mà mình bị mất, chỉ cần tìm được đôi giày bị mất kia mới có thể đầu thai chuyển thế.

Nếu như thực sự không tìm được, cũng có thể bảo người nhà đốt một đôi giày mà hắn đã từng đi khi còn sống ở nơi hắn gặp chuyện không may, hoặc là tìm một con quỷ thể thân, cũng có thể đi đầu thai.

"Em làm đúng lắm, chú kia là lừa đảo." Phù Ly nắm lấy tay cô bé, "Nhưng anh sẽ không lừa em, theo anh đi nhé."

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ rồi gật đầu: "Được, anh không được lừa em đâu nhé."

Phù Ly cười cười: "Thật ngoan."

Một chiếc xe cứu thương đi lướt qua hai người, xe ô tô đang trước đều tránh ra, đỗ ở một chỗ để nhường một đường sống cho chiếc xe cứu thương đi qua.

Phù Ly nắm tay cô bé ngang qua đám người ồn ào, qua một con sông yên tĩnh, cậu che đôi mắt cô bé lại, ôm cô bé vào lòng, xuyên qua đường hầm đen tối, nói với cô bé: "Không được phát ra âm thanh, lát nữa thôi là em có thể nhìn thấy bố mẹ rồi."

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu, dường như cô bé có thể nghe được có ai đó đang nhỏ giọng khóc, còn có người đau đớn kêu rên, cô bé có chú sợ hãi ôm chặt lấy cổ Phù Ly.

Trong lúc ngẩn ngơ, dường như có tiếng chuông truyền tới, tiếng kêu nhanh chóng tới trước mặt cô bé. Cô bé có chút tò mò, muốn mở mắt ra nhìn nhưng đôi mắt lại bị anh trai đang ôm mình che khuất.

"Cậu Phù Ly."

"Âm sai đại nhân."

"Cô bé mà cậu đang ôm.....mắc chứng ly hồn?"

Cô bé không hiểu âm sai và chứng ly hồn là gì?

"Trẻ con gan lớn, dương khí yếu, bị sợ hãi hồn liền rời khỏi thân thể. Tôi với cô bé này cũng coi như có duyên phận, cho nên tôi sẽ đưa cô bé về nhà."

"Cậu Phù thật có lòng tốt."

"Chẳng qua chỉ tiện tay mà thôi."

"Cáo từ."

"Thông thả."

Cô bé nghe thấy tiếng chuông lần nữa xa dần, nhưng bàn tay che trước mắt cô bé vẫn không dịch chuyển.

Chẳng bao lâu, cô bé nghe thấy âm thanh dịu dàng của anh.

"Tới rồi, về thôi"

Cô bé mở mắt, không nhìn thấy người anh kia, chỉ nhìn thấy trần nhà trắng toát, mấy cô chú mặc quần áo màu trắng, còn có cả bố mẹ đang khóc.

"Miêu Miêu!" Mẹ cô bé nhìn thấy cô bé tỉnh lại, muốn vươn tay ôm nhưng lại không dám chạm lung tung, "Con tỉnh rồi?"

"Mẹ ơi....." Cô bé ngồi dậy trên giường bệnh, nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh, "Anh trai đưa con về đâu rồi ạ?"

"Anh nào?" Mẹ cô bé lo cô bé lộn xộn, động tới kim truyền dịch, vội vàng ngăn cô bé lại, "Đừng động, đừng động."

Bác sĩ với y tá đi tới kiểm tra thân thể cô bé đều có chút ngạc nhiên, ban nãy đồng tử của cô bé còn nở lớn, xuất hiện tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, tại sao bây giờ đột nhiên lại như không có việc gì?

"Chính là anh trai ban nãy dắt con từ đầu đường tới tìm bố mẹ ấy." Cô bé vẫn có chút mơ hồ, không biết tại sao mình vừa mới ở trong lòng anh trai, giờ đã nằm trên giường bệnh rồi, trên tay còn bị cắm kim tiêm đáng sợ, "Có một chú xấu xa muốn dẫn con đi, nhưng con không đồng ý, sau đó anh trai liền tới, nói rằng muốn dẫn con đi tìm hai người. Bọn con đi rất xa, rất xa, trên đường còn gặp một chú đeo chuông."

Bác sĩ cười nói: "Trong thời gian cô bé hôn mê có lẽ đã nằm mơ một giấc mơ kỳ quái, hai người không cần lo lắng. Hiện tại thể chất của cô bé hoàn toàn bình thường, chúng tôi đề nghị ở lại bệnh viện

kiểm tra mấy ngày, kiểm tra toàn diện cơ thể một lần nữa, nếu không có vấn đề thì có thể xuất viện."

"Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn mọi người." Bố mẹ cô bé đứng lên cảm ơn.

Trong bệnh viện nhiều người, bác sĩ y tá thấy đứa trẻ không sao, đều tiếp tục đi làm công việc của mình.

Bác chủ nhà bình thường hay đi miếu, đi quan lễ bái, dâng hương, nghe xong lời nói của đứa cháu, liền hỏi thêm vài câu: "Là anh trai nào đưa cháu về đây?"

"Chính là anh đẹp trai thuê phòng ở tầng trên nhà chúng ta, khi anh ấy ôm cháu tới tìm mọi người, còn gặp một đại nhân gì đó, đại nhân kia còn nói cháu bị chứng ly hồn. Bà ơi, chứng ly hồn là gì thế?"

Bà chủ phòng và bố mẹ cô bé nghe thấy lời này, đều bị dọa nhảy dựng.

Chứng ly hồn?

Tối ngày hôm qua khi bọn họ mang Miêu Miêu về nhà, đúng lúc gặp một vụ tai nạn xe cộ, người bị đâm chết ngay tại chỗ, chiếc giày bay xa tới vài mét. Miêu Miêu bị thảm trạng của vụ tai nạn dọa sợ, tối về nhà cứ khóc suốt, cho tới sáng gọi thế nào cũng không tỉnh, còn không ngừng nói mê.

Lẽ nào bị cảnh tượng buổi tối hôm qua dọa cho mất hồn?

"Mẹ." Mẹ Miêu Miêu còn sợ hãi, cô là người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng chuyện ngày hôm nay có liên quan tới chính con gái bảo

bồi của mình, cô lại có chút nửa tin nửa ngờ: "Mẹ nói xem có phải thực sự là....."

Về mặt bác chủ nhà ngưng trọng nói: "Hồi còn bé mẹ đã từng nghe thấy người già trong thôn nói, có những đứa trẻ bị hoảng sợ nghiêm trọng sẽ mất hồn, nếu như được người ta gọi về thì không có chuyện gì lớn, nếu như không gọi được về, đứa trẻ sẽ biến thành gốc ghếch.

Bố mẹ Miêu Miêu nhìn con gái đáng yêu lạnh lợi trên giường bệnh, đột nhiên rùng mình.

"Mẹ, con nhớ ra được đại nhân đó tên là gì rồi!" Miêu Miêu mừng rỡ nói, "Anh trai gọi người đó là âm sai đại nhân."

Âm sai?

"Được gọi là âm sai, còn có tiếng chuông....." Bác chủ phòng khàn cả giọng, "Vậy có lẽ chính là người dẫn hồn ở âm phủ trong truyền thuyết."

Ba người lớn vẻ mặt hoảng sợ, mẹ Miêu Miêu nắm chặt lấy tay cô bé, toàn thân cô phát run.

Lúc này bọn họ không rảnh đi nghĩ xem rốt cuộc Phù Ly là ai, tại sao lại biết những chuyện này, chỉ muốn cảm ơn cậu tử tế. Bởi vì nếu như không có cậu, có lẽ đứa trẻ nhà bọn họ cũng không còn nữa rồi.

Hai ngày sau, đồn công an của Bành Hàng nhận được một tin báo của một người dân thường, nội dung báo án tương đối ly kỳ, không phải là bọn họ làm mất đồ, mà bọn họ nhặt được tiền của

khách thuê trọ cũ, nhưng lại không tìm thấy tung tích của vị khách trọ này, chỉ đành nhờ cảnh sát giúp đỡ.

"Tôi đã thấy nhiều người thuê phòng nợ tiền không đưa, hoặc là khách trọ báo án chủ trọ khát khe, nhưng lại ít khi thấy chủ trọ nhất định phải tìm khách thuê trả lại tiền." Cảnh sát nhân dân dựa theo tư liệu khách trọ mà người báo án cung cấp, tìm trong kho tư liệu hộ tịch.

"Tìm được rồi." Cảnh sát mở tư liệu ra, "Khách trọ này tên là Phù Ly, tài khoản chỉ có một mình cậu ta, không có nhà đất, không có xe, hộ khẩu ở Ung Lương....."

"Đội đã, cậu nói ai?" Bành Hàng buông cốc giữ nhiệt của mình xuống, "Khách trọ ấy tên là gì?"

"Phù Ly."

Bành Hàng chen vào nhìn máy tính, sau khi nhìn rõ ảnh của Phù Ly, anh vỗ đùi nói: "Lại là thằng nhóc này."

"Đội trưởng, anh quen cậu ta hả?"

"Quen, sao lại không quen được." Bành Hàng nói, "Lần trước có người nhảy lầu, là thằng nhóc này dùng kế dụ người ta xuống." Anh không nói tới chuyện thuốc giả, dù sao thằng nhóc này cũng có ý tốt.

"Vậy thật khéo." Cảnh viên nói, "Chúng ta nghĩ cách một chút tìm ra người này."

Được biết ban quản lý có thêm một con Côn Bằng, người trên dưới ban quản lý làm việc cẩn thận hơn rất nhiều, ngay cả khi nói

chuyện cũng cố gắng tránh không nhắc tới hai từ Côn và Bằng, chỉ sợ không cần thận lại triệu hồi vị đại thần này tới đây.

"Lão đại, anh với anh Phù làm thế nào bắt được Côn Bằng vậy?" Sở Dư vẽ mặt sùng kính, "Đó chính là Côn Bằng đấy."

"Nếu như cậu hứng thú, không bằng tự mình tới hỏi Côn Bằng?" Trang Khanh đứng dậy.

"Vậy, vậy không cần nữa." Sở Dư vội vàng lui về phía sau mấy bước, "Côn Bằng đại nhân dáng người to lớn, dạng tiểu yêu bé nhỏ như em sao có thể nhìn lên được."

Trang Khanh nhú mày: "Ừ, cậu có thể hiểu được là tốt rồi. Nếu không chịu tu luyện cẩn thận, sau này cậu thấy ai cũng phải cúi đầu."

Sở Dư vẽ mặt đau khổ: "Lão đại, anh không thể cho em chút mặt mũi nào sao?"

Trang Khanh nhú mày nhìn cậu: "Người cố gắng, không cần người khác cho cũng có mặt mũi, người không cố gắng....."

"Em hiểu rồi, lão đại, em đều hiểu cả." Sở Dư không dám nói tiếp nữa, "Em sẽ trở về tu luyện đạo pháp, ra sức trở thành đệ nhất ngư cao thủ."

Dù sao cá đạo gia chính thống cũng chỉ có một mình cậu.

Tiếng gõ cửa vang lên, Phù Ly đứng bên ngoài ló đầu vào: "Tôi tới lấy chìa khóa, lấy rồi sẽ đi, hai người có thể tiếp tục nhìn nhau."

"Anh Phù." Sở Dư nhìn Phù Ly, giống như nhìn thấy đại cứu tinh, "Em nghe bọn họ nói, anh muốn chuyển tới đây ở, sau này chúng ta sẽ là hàng xóm, em ở tầng một, em giúp anh dọn dẹp phòng nhé."

"Vậy thì cảm ơn cậu nhé." Phù Ly lấy chìa khóa ở chỗ Trang Khanh, "Tôi đang lo một mình dọn quá chậm."

"Việc này cứ giao cho em, em rất giỏi dọn dẹp phòng."

Nhưng năng lực của Sở Dư cũng không thể phát huy toàn diện, bởi vì đồ đạc của Phù Ly thực sự quá ít, trừ mấy bộ quần áo, chỉ còn lại từng chồng từng chồng sách tham khảo, không có cả máy tính, càng không nhắc tới những đồ trang trí trong phòng.

Tuy rằng yêu tu giống đực không quá chú ý tới những thứ này, nhưng thế này thì cũng quá tùy ý.

Dọn dẹp xong đồ đạc, Sở Dư thuận miệng hỏi một câu: "Dưới lầu hình như cũng có hộ mới, không biết là ai trong Sở chúng ta chuyển tới."

"Là Côn Bằng."

Quyển sách trong tay Sở Dư rơi xuống mu bàn chân.

Ngay giờ phút này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, một người đàn ông hơi béo đi vào, ngồi lên sofa: "Thỏ con, người cũng chuyển tới hả?"

Thân thể Sở Dư lung lay, rầm một tiếng, ngã xuống mặt đất biết thành một con cá tuyệt vọng.

Bụng trắng lưng đen.

"Đây là trò gì?" Côn Bằng nhặt con cá nửa sống nửa chết dưới đất lên, lắc lư trong tay, "Cá chết rồi thì không ngon nữa." Nói xong, liền muốn mở miệng nuốt cá xuống.

Phù Ly vội vàng cướp con cá qua: "Đại nhân, đây là đồng nghiệp của tôi, không thể ăn!"

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Dư: Tại sao đầu của tôi lại trọc lốc như vậy? Là bởi vì tôi luôn vùng vẫy trong sợ hãi và tuyệt vọng.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 42

Sau khi biết con cá này với Phù Ly có vài phần giao tình, Côn Bằng từ bỏ suy nghĩ ăn cá, chẳng qua có chút ghét bỏ Sở Dư, loại tiểu yêu vừa nhìn thấy hắn đã không duy trì nổi hình người thể mà dám lẫn lộn ở bên ngoài, xem ra thời đại đã thực sự thay đổi.

"Bỏ đi, bỏ đi, nể mặt người." Côn Bằng không đi giành con cá xấu xí không dám nhúc nhích trên tay Phù Ly, "Lần trước người nói sẽ đưa ta đi ăn tôm hùm đất cay, bao giờ thì đi?"

Sau khi hắn phát hiện ra hơi thở của Phù Ly liền tính toán chuyện này, vì không muốn thể hiện mình quá gấp gáp, hắn ngồi trong phòng đợi mười phút mới đi tìm Phù Ly.

"Bây giờ chúng ta đi?" Phù Ly thấy Côn Bằng không ngừng gật đầu, bỏ Sở Dư vào bể cá nhỏ còn tốt bụng đổ nửa chậu nước cho cậu ta, "Sở Dư, tôi dẫn Côn Bằng ra ngoài ăn cơm, cậu đợi chúng tôi đi rồi hãy ra ngoài."

Sở Dư yếu ớt vẫy đuôi một chút, trở mình phơi bụng tùy ý trôi nổi trong nước.

Đợi Phù Ly và Côn Bằng đi rồi, cậu vội vàng nhảy ra khỏi bể cá biến thành hình người, phì phì vài cái nhỏ nước trong miệng ra. Bình thường cậu không thích nhất là ngâm mình trong nước cung cấp từ hệ thống, toàn mùi thuốc khử khuẩn.

Cho dù chưa phải là giờ cao điểm ăn cơm, quán tôm hùm mà Phù Ly chọn đã có không ít khách ngồi đó, mọi người tụ tập với nhau uống bia ăn tôm, điều hòa thổi vù vù cũng không làm phiền tới tâm tình của mọi người.

Tôm hùm đất được đưa lên bàn, Côn Bằng cũng không sợ nóng, cầm lên một con quăng vào miệng, gật đầu nói: "Mùi vị quả thực rất được, nhưng mấy con tôm này quá nhỏ." Khi trở về hẳn sẽ mò chút tôm ở biển, bảo người làm theo phương pháp này.

Nếu như sớm biết ở nhân gian có nhiều đồ ăn ngon thế, hẳn còn ăn người làm gì, nhốt tất cả bọn họ lại để bọn họ nấu cơm cho hẳn là được rồi.

Bàn bên cạnh bọn họ là mấy người trẻ tuổi tính cách hoạt bát, miệng ăn tôm hùm, nhưng lại sôi nổi thảo luận bào ngư, tổ yến rất cuộc có ngon hay không. Cuối cùng đưa ra kết luận là, mùi vị không quan trọng, quan trọng là bọn họ không ăn nổi.

"Ai, mọi người còn nhớ đoạn "Tiêu Dao Du" trong sách giáo khoa cấp ba của chúng ta không? Cô gái uống đồ uống, "Tôi cảm thấy loại cá đó có thể rất ngon."

Nghe thấy cái tên "Tiêu Dao Du", trực giác của Phù Ly cho thấy, mấy con người này có thể sẽ gây ra chuyện.

"Cậu đang nói Côn Bằng?" Nam sinh đeo kính, trên mặt có mụn trứng cá cười ha hả nói tiếp, "Bắc Minh có cá, tên là Côn, côn to lớn, một nồi không đủ. Hóa thành chim, gọi là Bằng, Bằng rất lớn, phải dùng hai giá nướng, một giá dùng nguyên liệu bí truyền, một giá dùng ớt cay. Không chừng sẽ rất ngon miệng, còn đủ cho rất nhiều người ăn."

Côn Bằng đang ngồi trước mặt cậu ngoáy ngoáy tai, ha ha ha? Hắn không định ăn thịt con người, ngược lại con người lại muốn ra tay với hắn?

Tôn nghiêm của Côn Bằng đại nhân không thể để cho con người bé nhỏ này làm bẩn.

Hắn đập bàn, vừa quyết định hóa thành chim nuốt những nhân loại vô tri này vào bụng.

"Đại nhân." Phù Ly túm chặt lấy cánh tay Côn Bằng, khổng chế xúc động hắn muốn biến thân thành chim, vươn tay chỉ những con tôm đã ăn quá phân nửa, nhỏ giọng nói, "Ăn những con người vô tri này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chuyện này mà ồn ào ra ngoài, sau này ngài sẽ không thể ăn mỹ thực của con người nữa. Những con người vô tri chỉ có thể sống không quá trăm năm, căn bản chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ uy vũ của đại nhân, cho nên mới dám đùa như vậy, ngài hãy nể mặt con người đã sáng tạo ra nhiều loại đồ ăn ngon thế này, đừng so đo với bọn họ."

Nuốt con người là chuyện nhỏ, nhưng nếu như phải trả bằng cái giá cuộc đời sau này chỉ có thể nuốt cá sống ở dưới đáy biển, Côn Bằng quyết định khoan dung tha thứ cho những con người vô tri đó. Hắn hừ một tiếng, "Thôi bỏ đi, nể mặt người. Thêm hai khay tôm nữa tới đây!"

"Được!" Phù Ly cười híp mắt đồng ý.

So với Chu Yếm không thèm nể mặt cậu thì Côn Bằng đã nể mặt cậu mấy lần này đáng yêu hơn rất nhiều.

Bên này Phù Ly với Côn Bằng ăn vui vẻ, Sở Dư ở ban quản lý gần như phải dựa vào tường mới đi được từ khu dân cư về nhà. Đồng nghiệp khác thấy dáng vẻ còn chút hơi tàn của cậu, còn cho rằng cậu bị tà yêu tập kích, vội vàng đỡ cậu ngồi lên ghế.

Thấy bàn tay cầm cốc nước của Sở Dư không ngừng run rẩy, Lão Hoàng thân thiết hỏi: "Sở Dư, cậu bị sao thế?" Nhìn dáng vẻ đáng thương này, bị dọa tới mức không kịp thu vây cá ở trên mặt lại.

"Nói ra có lẽ mọi người không tin, nhưng ban nãy thiếu chút nữa tôi đã bị Côn Bằng nuốt vào trong bụng." Sở Dư uống cốc nước ừng ực, giống như cô gái nhỏ bị giày vò thể thảm, "Trong nháy mắt khi hần mở miệng ra, tôi cho rằng tôi sắp không sống nổi nữa rồi."

"Sau đó làm sao mà cậu thoát ra được?" Mọi người rất tò mò về Côn Bằng, tu vi của Sở Dư mà lại có thể thoát khỏi miệng của Côn Bằng tìm đường sống, không phải chém gió đấy chứ.

"Là anh Phù cướp tôi lại từ miệng Côn Bằng." Sở Dư khóc không ra nước mắt, "Xem ra lão đại nói đúng, không cố gắng tu luyện, bị áp chế tu vi chúng ta còn không duy trì nổi hình người."

Vừa nghe thấy Phù Ly ra tay cứu giúp, mọi người phá vỡ nghi ngờ Sở Dư chém gió.

"Dọa người thế sao?" Lão Hoàng run rẩy, "Tôi ở khu ký túc, sau này liệu có gặp phải hần hay không?"

"Ông nói xem?" Sở Dư cười thể thảm, "Sự việc trải qua ngày hôm nay, đủ để tôi chém gió ra bên ngoài một nghìn năm."

"Xi!" Mọi người thấy Sở Dư còn có tinh lực nói những điều vô nghĩa thế này, liền biết cậu chẳng bị sao cả, quăng cậu sang một

bên đi làm việc mình cần làm.

"Tôi đã phân chia khu vực mọi người phụ trách rồi." Từ Viện đưa biểu điều tra nhân viên ra, "Theo quy định đáng lẽ là mỗi một tổ có một người mới, nhưng lần này có chút khác thường, cho nên tôi xếp Phù Ly với Tống Ngữ chung một tổ, mọi người có ý kiến gì không?"

Mọi người đồng loạt lắc đầu, còn có thể có ý kiến gì, những đại yêu thượng cổ thể này người bình thường như bọn họ cũng chẳng quản được.

Bữa hôm ăn mất hai tiếng đồng hồ, bởi vì sức ăn của Phù Ly và Côn Bằng thực sự quá lớn, khi thanh toán, ông chủ còn bớt số lẻ đi cho Phù Ly, còn nhiệt tình hoan nghênh bọn họ lần sau lại tới nữa.

Côn Bằng im lặng đi đằng sau Phù Ly, đi được một đoạn dài cũng không nói gì cả.

Phù Ly có chút tò mò quay đầu lại nhìn: "Đại nhân, ngài sao vậy?"

Côn Bằng đứng ở đầu đường, nơi đó có nhà cao tầng cấu trúc hình thù kỳ lạ, còn có cả xe giống như hộp sắt, người đi đường tới lui vội vã, cả thế giới này đều bị con người chiếm lĩnh rồi. Hắn nhỏ giọng nói: "Yêu tộc chúng ta đã suy bại đến thế này sao?"

Linh khí trong thiên địa biến mất gần như không còn, bầu trời cũng không còn màu xanh lam trong suốt nữa, tất cả con người đều sống ở trong những ô vuông san sát nhau, khoảng cách nhìn như gần, nhưng thực tế lại lạnh nhạt.

Phù Ly đã sống hơn bốn nghìn năm, nhưng rất ít khi tiếp xúc với con người. Hai nghìn năm trước cậu không hiểu quy tắc của nhân

gian, vật cứng mà cậu nuôi bị bệnh, cậu dùng nguyên hình xuống núi tìm đại phu, kết quả dọa cho đại phu khóc lóc cầu xin tha thứ, từ đó về sau cậu không bao giờ lộ ra nguyên hình trước mặt con người nữa. Khi đó cậu còn cho rằng đại phu sợ nguyên hình của cậu, bây giờ cậu đã hiểu rõ, con người sợ loài khác có thể nói ra tiếng người.

Cậu chưa từng tận mắt nhìn thấy yêu tộc từng rực rỡ thế nào, thậm chí trước đây cậu cũng chưa từng sinh hoạt ở nhân giới. Tất cả những hiểu biết của cậu về yêu giới, gần như đều do vượn trắng thích lái nhải. Hiểu biết của cậu với văn hóa nhân loại tới từ vật nuôi con người mà cậu đã từng nuôi rất nhiều năm. Trên người vật cứng ấy tuy rằng không có nhiều lông, nhìn không dễ thương chút nào hết, nhưng lại biết kể chuyện, biết viết chữ, cho nên cũng rất thú vị.

Bởi vì ngây thơ không biết mọi thứ, cho nên cậu cũng không thể trải nghiệm được tâm tình tiếc nuôi thần thờ giống như Côn Bằng.

"Kỳ thực có con người cũng rất thú vị, mọi người ở lại thế giới con người thêm một khoảng thời gian, có lẽ cũng sẽ thích sinh hoạt ở nơi đây." Phù Ly không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể đứng bên cạnh Côn Bằng, nhìn dòng xe qua lại.

"Loại người thế kia cũng thú vị?" Côn Bằng chỉ về phía trước.

Phía trước cách đó không xa, có một ông cụ tóc hoa râm đang cố gắng đạp một chiếc xe ba gác, đằng sau chiếc xe ba gác có đặt một ít hoa quả, có hai người trẻ tuổi đang thừa dịp ông lão gắng sức đạp xe ba bánh không chú ý tới đằng sau mà lén lút lấy nải chuối sau xe.

Sau khi lấy được chuối, bọn họ chia mỗi người một quả sau đó còn thừa lại đều quăng vào thùng rác. Dường như còn đắc ý với hành vi của mình, bọn họ cười ra tiếng.

Phù Ly không nói chuyện.

Côn Bằng muốn cười nhạo Phù Ly vài tiếng, kết quả nhìn thấy ở đầu đường có mấy người trẻ tuổi chạy qua, bọn họ không chỉ giúp ông lão đẩy xe lên, còn mua gần hết hoa quả trên xe ba gác của ông lão.

Mấy người trẻ này nhìn rất quen, chính là mấy con người vô tri ban nãy Côn Bằng kêu gào muốn ăn thịt.

Nhìn thấy màn này, Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt hai người trẻ vừa ăn trộm chuối, không nói lời nào liền đá vào chân bọn họ.

"Đ* mẹ! Hai người vừa bị đá bò dậy, "Ông làm cái trò gì vậy?"

"Muốn đánh thì đánh." Côn Bằng vươn bụng, "Bản thân mình đã làm gì còn không rõ sao?"

Hai người nhìn thấy vẻ mặt hung ác của Côn Bằng, mắng vài câu rồi chạy xa, không dám thực sự đánh nhau với Côn Bằng.

Côn Bằng nhìn theo bóng lưng của bọn họ mắng: "Vô dụng."

Phù Ly nhìn dáng vẻ Côn Bằng giống như đại ca xã hội, không nhịn được cười ra tiếng.

Tại ban quản lý tu chân, Trang Khanh nhìn lướt qua văn phòng chung: "Phù Ly đi đâu rồi?"

"Lão đại, anh Phù dẫn Côn Bằng đi ăn cơm rồi." Sở Dư nhỏ giọng trả lời.

Trang Khanh gật gật đầu, quay đầu nói với Tống Ngữ ngồi trong góc: "Tống Ngữ, sau này anh và Phù Ly chung một tổ, nội dung công tác nghe theo Phù Ly chỉ đạo."

"Được." Tống Ngữ đồng ý luôn, từ khi Phù Ly đánh hấn lông cánh bay đầy trời, trong lòng hấn, Phù Ly chính là lão đại của hấn. Tiểu đệ nghe lời của lão đại, không có chút khuyết điểm nào.

Vừa mới dứt lời, Phù Ly đi từ bên ngoài vào.

"Tôi về rồi." Phù Ly cơ thể toàn mùi tôm hùm cay đi vào, thấy mọi người dùng ánh mắt nhìn mình như nhìn một vị anh hùng, Phù Ly hoài nghi hỏi, "Sao thế?"

Yêu quái dám ngồi chung một bàn ăn với Côn Bằng, phải là yêu quái vĩ đại thế nào!

Hoàng Xán rót một cốc nước cho Phù Ly: "Cậu Phù, cậu cực khổ rồi."

"Vì.....vì nhân dân phục vụ?" Phù Ly bê cốc nước lên, khó hiểu trả lời một câu như vậy.

"Được rồi." Trang Khanh gõ gõ mặt bàn, thu hút sự chú ý của mọi người, "Năm nay công tác điều tra của tu chân giới, do người mới mang người cũ hoàn thành theo phương thức tổ hợp, cũng thuận tiện cho người mới càng thêm quen thuộc với tu chân giới. Từ Viện, phát danh sách cho mọi người."

Phù Ly nhìn bảng danh sách một chút, cậu và Toan Dữ cùng với Trương Kha được phân chung một tổ, chủ yếu phụ trách ghi chép tu chân giả ở ba tỉnh Ba Thục, Nam Chiếu, Kiềm An.

"Mọi người nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày hôm sau lên đường." Trang Khanh không phải là người lãnh đạo hay lải nhải, sau khi phân chia công việc xong, chuẩn bị trở về văn phòng riêng của mình. Kết quả còn chưa đi đã nhận được điện thoại của bảo vệ, nói cảnh sát muốn tìm Phù Ly.

Mọi người đồng loạt nhìn Phù Ly, lẽ nào cậu với Côn Bằng ra ngoài đã gây ra chuyện gì?

Bành Hàng nhìn mấy dòng chữ lớn "Công ty TNHH Khoa học kỹ thuật sinh vật Trường Long" sáng lấp lánh, lại nhìn mấy người trẻ tuổi mặc đồng phục bảo vệ ngoài cửa, cảm thấy thẳng nhóc tên Phù Ly cũng rất khá, từ khuôn vác thành bảo vệ, rồi lại từ bảo vệ trở thành nhân viên công ty.

"Ngài cảnh sát, tôi đã liên hệ với lãnh đạo công ty, công ty chúng tôi quả thật có nhân viên tên là Phù Ly. Thật ngại quá, mời vào." Bảo vệ mở cánh cửa điện tử, mời Bành Hàng và đồng nghiệp của anh vào trong.

"Oa!" Người đồng nghiệp vừa đi vào trong cổng lớn, ngạc nhiên nói, "Công ty này khí phái quá, không hổ là công ty có nhãn hiệu nổi tiếng trong nước ta." Tuy rằng anh là một người đàn ông, cũng biết rằng đồ trang điểm và đồ bảo dưỡng của công ty Trường Long này rất nổi danh, nghe nói công ty này còn sản xuất quần áo, đồ chơi, túi da, nhìn qua vô cùng rộng.

Lễ tân vừa xinh đẹp vừa lịch sự, mời hai người uống trà.

Trong đại sảnh treo một chiếc đèn thủy tinh vô cùng lớn, sàn nhà sáng có thể làm gương soi, tay vịn cầu thang toàn bộ làm bằng gỗ, bên trên điêu khắc phù hiệu tinh xảo, toàn bộ nhân viên đi qua đi lại

tướng mạo đều xuất chúng, Bành Hàng và đồng nghiệp đứng ở đó, giật mình cảm thấy như bọn họ là người xấu xí nhất trên thế gian này.

"Mời hai vị theo tôi qua đây." Một người phụ nữ trẻ tuổi mặc trang phục công sở dẫn hai người tới phòng khách tầng hai, cười tao nhã với hai người, "Mời hai vị đợi một lát."

Tư thế đi đường của cô vô cùng xinh đẹp, giống như thiên kim tiểu thư được giáo dưỡng cẩn thận, cười cũng mang theo sự nhã nhặn. So với cô, những người được gọi là đại tiểu thư trên phim đều có vẻ đáng vẻ ketch cớm.

Bành Hàng nhìn lên bức tường, trên tường có treo mấy bức tranh dạng quyền trục, cho dù anh là người thô kệch không hiểu nghệ thuật cũng cảm thấy những bức tranh này rất đẹp, còn mang theo chút thích thú không thể nói rõ. Còn bức tranh cung nữ trêu đùa mèo con, không biết có phải là anh nhận nhầm hay không, cung nữ trong tranh dường như có vài phần tương tự với nhân viên nữ vừa dẫn bọn họ vào đây.

"Ngại quá, làm phiền rồi, mời dùng." Nữ nhân viên bê một khay, bên trên có hai đĩa bánh ngọt, hai tách trà.

Tách trà cùng với đĩa rất đẹp, khi Bành Hàng nhắc chén lên, cũng không dám dùng sức quá mạnh, sợ làm vỡ mất tách trà, một tháng lương của anh cũng không đủ tiền đền.

"Bây giờ các công ty đều rất chú trọng, đãi khách cũng dùng dụng cụ tốt thế này?" Đợi nữ nhân viên rời khỏi đây rồi, đồng nghiệp mới nói nhỏ vào tai nhau, "Đội trưởng, anh có cảm thấy nơi này kỳ quái không, làm chân tay người ta không được thoải mái?"

"Nghe nói công ty khoa học kỹ thuật Trường Long này một trăm năm trước tên là Phường vải Trường Long, tuy rằng bây giờ đã đổi tên, nhưng dòng họ người cầm quyền lại không đổi. Công ty được truyền lại qua một trăm năm, vẫn còn sừng sững không đổ, lại thích chú trọng chút phong thái văn hóa." Bành Hàng vỗ vai đồng nghiệp, "Người trong nước mà chịu chú trọng, thì còn tao nhẽ hơn quý tộc nước ngoài."

Đồng nghiệp giật mình: "Vẫn là đội trưởng có kiến thức."

Bành Hàng quay đầu nhìn bức tranh cung nữ treo trên tường, cười gượng mấy tiếng.

Phù Ly lên tầng hai, xuyên qua kết giới tới phòng khách bình thường, sau khi thấy Bành Hàng ngồi trong phòng, cậu gõ gõ cửa mới nói: "Chào buổi tối hai đồng chí cảnh sát."

"Cậu Phù, thật ngại quá, giờ này rồi còn tới làm phiền cậu." Bành Hàng đứng dậy, "Cậu có thể ngồi xuống đây nói chuyện không?"

"Được." Phù Ly ngồi xuống trước mặt hai người, "Không biết hai vị tìm tôi có việc gì?" Cậu dừng một chút, tự thanh minh cho mình, "Tôi không hề bán thuốc giả cho người khác."

"Cậu Phù hiểu lầm rồi, hôm nay chúng tôi tới đây là vì chủ trọ của cậu báo cảnh sát, nói rằng nhặt được tiền mà cậu làm rơi, nhưng không thể liên lạc được với cậu, cho nên mới mong chúng tôi tìm cách liên lạc với cậu." Bành Hàng giải thích, "Chúng tôi đã tìm đủ loại tư liệu mới tra được cậu đang làm việc ở đây."

"Cậu Phù." Nữ nhân viên mang trà với bánh ngọt đi vào, cúi người đưa trà tới trước mặt Phù Ly, "Mời anh dùng."

"Cảm ơn." Phù Ly nói.

Nữ nhân viên kia được cảm ơn mà sợ hãi liên tục nói không cần, khẽ cúi đầu lùi ra ngoài, còn cẩn thận giúp bọn họ đóng cửa.

Bành Hàng nhìn theo cánh cửa đóng lại, lộ ra nụ cười, dùng giọng đùa giỡn nói: "Cậu Phù vừa mới đi làm không lâu đã được đồng nghiệp hoan nghênh như thế?" Đây đâu phải là được hoan nghênh, nữ nhân viên kia đứng trước mặt Phù Ly gần như cung kính, dường như thân phận của Phù Ly rất đặc biệt.

"Đâu có." Phù ly uống một ngụm trà, thuận miệng nói, "Tôi có quen biết sơ sơ với quản lý cao cấp của công ty, đồng nghiệp cũng là giữ thể diện cho lãnh đạo."

Đồng nghiệp của Bành Hàng:.....

Nói thẳng với bọn họ cậu ta có quan hệ đi cửa sau, có phải có chút không thích hợp?

Bành Hàng cười nói: "Cậu Phù thực sự biết đùa, chúng ta vẫn nên nói về chuyện đồ bị mất đi." Anh lấy một xấp tiền ra, đặt trước mặt Phù Ly, "Cậu đếm thử xem, xem số lượng có đúng không."

Phù Ly nhìn chằm chằm xấp tiền kia, bởi vì trong lòng cậu rất rõ ràng, cậu căn bản không làm rơi tiền.

"Sao thế?" Bành Hàng thấy Phù Ly không nhúc nhích gì, cho rằng số lượng không đúng, "Lẽ nào là tiền ít đi?"

"Không phải." Phù Ly vươn tay nhét tiền vào trong túi áo khoác, lấy ra một sợi dây thừng đỏ đưa cho Bành Hàng, "Cảm ơn chủ

phòng đã nhặt được đồ tôi làm mất, đây là quà tặng cho cháu gái của bác ấy, nhờ hai anh giúp tôi đưa cho bọn họ."

"Được." Bành Hàng nhận lấy sợi dây màu đỏ, đứng dậy nói, "Vậy chúng tôi không làm phiền cậu làm việc nữa, tôi về đây."

"Hai người đi thông thả." Phù Ly đứng dậy tiễn hai người họ, từ tầng hai đi tới cửa lớn, nhân viên trong công ty đều chủ động chào hỏi Phù Ly, thái độ nhiệt tình ân cần.

Bành Hàng nhìn những nhân viên khoanh tay cúi đầu kia, lại nhìn Phù Ly đưa bọn anh ra cổng, cảm thấy bản thân giống nhìn "ếch biến thành hoàng tử" trong phim thần tượng mà diễn viên chính chính là Phù Ly.

Đi ra ngoài, Bành Hàng quay đầu lại nhìn Phù Ly đứng ở cửa, kính thủy tinh trong suốt giống như tách biệt anh và Phù Ly ở hai thế giới khác nhau, nơi anh đứng là xã hội con người bình thường, mà nơi Phù Ly đứng chính là một thế giới thần bí khác biệt.

"Đội trưởng, anh đang nhìn gì thế?" Đồng nghiệp vỗ vai anh, "Không phải đang ngưỡng mộ những người có quan hệ đấy chứ?"

"Ngưỡng mộ cái đầu cậu." Bành Hàng quay đầu thu hồi tầm mắt, "Tối nay đi đâu ăn đây, tôi mời cậu."

"Vẫn là đội trưởng tốt, đâu giống như những người có tiền kia, biểu đạt cảm ơn với người ta mà tặng một sợi dây thừng đỏ không đáng giá tiền, thực sự là càng giàu thì càng keo kiệt."

Đồng nghiệp nói ra câu này, ngày hôm sau nhìn thấy cả nhà chủ trọ nâng sợi dây mà Phù Ly tặng như nâng bảo bối, anh cảm thấy thế giới quan của mình dường như xuất hiện một vết nứt.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú cảnh sát: Cuộc sống này, thực sự là càng có tiền càng keo kiệt.

Phù Ly: Ai? Rõng sao?

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 43

Phù Ly, Trương Kha, Tống Ngữ thông qua cửa kiểm vé, xếp hàng đợi lên xe.

Tống Ngữ nhìn chiếc bọc sắt to dài, vô cùng khó hiểu, rõ ràng bọn họ có thể trực tiếp bay tới nơi, tại sao còn phải ngồi loại xe lửa mà nghe nói nhanh nhất trong thế giới con người này?

Tay trái Trương Kha mang theo vali hành lý, tay phải xách một túi đồ ăn lớn, đồ trên xe vừa đắt vừa không ngon, tự mình mang đồ ăn vật tương đối tiết kiệm tiền.

Lên xe lửa, ba người bọn họ tìm vị trí của mình ngồi xuống, ghế bên cạnh Trương Kha là một người phụ nữ mang theo con nhỏ, cậu giúp người phụ nữ để vali lên trên giá. Quay đầu lại nhìn thấy Tống Ngữ đã lòi gót chân gà ngâm ra găm, xương cũng không thềm nhỏ ra.

"Hả?" Đột nhiên Phù Ly ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt trở nên có chút kỳ lạ.

"Sao thế?" Trương Kha thấy sắc mặt Phù Ly thay đổi, còn tưởng rằng đã xuất hiện đại yêu nào, bị dọa cho toàn thân căng thẳng, không nhin được quay đầu nhìn xung quanh.

"Có năng lượng tín ngưỡng." Làm yêu tu, lần đầu tiên cậu cảm nhận được thứ này. Tuy rằng chỉ có năng lượng tính ngưỡng vô

cùng yếu ớt, nhưng xưa tới nay cậu chưa từng được yêu loại và con người tể bái, cho nên mới miễn cảm như vậy.

"Năng lượng tín ngưỡng?" Về mặt Tống Ngữ bình thản, "Thế thì làm sao?" Là một đại yêu sinh ra đã có thể mang tới sợ hãi cho con người, vì không để hấn tới gần con người, cho nên mỗi năm con người đều thờ cúng hấn. Tuy rằng cách làm này giống như "miễn trừ rủi ro", nhưng cũng coi như là được con người thờ cúng, không hề lạ lẫm với thứ này, "Thứ đó cũng không có tác dụng thực tế gì, yêu quái tu hành bình thường, đâu cần để ý tới nó?"

Nói tới đây, hấn liếc mắt nhìn Phù Ly: "Loại yêu tu phổ thông như cậu, có người tín ngưỡng cậu quả thực cũng coi như việc hiếm lạ." Nói xong câu này, hấn cũng không quên cúi đầu gặm một miếng chân gà.

Trương Kha ngồi bên cạnh bữu môi, đại yêu thì làm sao, còn không phải bị anh Phù đánh cho tè ra quần sao?

Rõ ràng là Tống Ngữ cũng nhớ tới chuyện này, lập tức điều chỉnh thái độ: "Không hổ là lão đại, dựa vào phong thái của bản thân làm nhân loại sinh ra lòng tôn kính."

Trương Kha:.....

Năng lực vô mông ngựa của những đại yêu thượng cổ này, quả thực là sinh ra đã đủ cả.

"Anh Phù, anh đã làm gì thế?" Bây giờ chú trọng chủ nghĩa duy vật, không ngờ rằng lại có người tín ngưỡng người khác tận trong lòng, thật sự là chuyện vô cùng hiếm thấy.

"Gần đây tôi cũng không làm gì cả." Phù Ly nghĩ nghĩ, "Chẳng qua mấy ngày trước giúp một cô bé bị dọa mất hồn tìm lại thân thể, tối qua lại nhờ cảnh sát mang một sợi dây thừng bình an qua đó."

"Dây thừng bình an?" Trương Kha hỏi, "Là thứ để bảo vệ trẻ con bình an hả?"

"Ừ, tôi có thêm thuật pháp bên trên, tránh cho trẻ con bị sợ hãi ly hồn lần nữa, người bình thường trải qua hai lần ly hồn, thân thể sẽ không thể chịu đựng được." Giọng điệu của Phù Ly đơn giản giống như ăn cơm, uống nước, nhưng đối với những gia đình phổ thông mà nói, cậu không khác gì ân nhân cứu mạng.

Tầng dưới nhà Phù Ly từng ở, Miêu Miêu rất trịnh trọng bái dây thừng hồng, sau đó mới để cho bác chủ trọ buộc lên cổ tay cô bé.

"Miêu Miêu, phải nhớ kỹ, dây thừng hồng này không được tháo xuống." Bác chủ phòng trọ nắm lấy bả vai của Miêu Miêu, ngữ khí trịnh trọng trước giờ chưa từng có, "Đã nhận ân, chúng ta không thể quên ân, cho dù sau này cháu có thể gặp lại người này không, đều không thể quên ơn cứu mạng của người này, cháu đã hiểu chưa?"

"Vâng ạ!" Miêu Miêu ngoan ngoãn gật đầu, bàn tay mềm mại vuốt ve dây thừng đỏ trên cổ tay, lộ ra nụ cười ngây thơ, hồn nhiên không biết rằng bản thân mình đã trải qua những gì.

Ở ban quản lý tu chân, tuy rằng có một số nhân viên đã được phái ra ngoài công tác, nhưng ban quản lý to như vậy, sẽ không vì những người công tác mà vắng vẻ. Cả Sở giống như một cỗ máy khổng lồ, vận hành theo đúng quy luật của mình.

Có yêu tu tới đăng ký kết hôn, cũng có yêu tu tới làm thủ tục ly hôn, còn có yêu tu tới tranh giành con nôi dòng, thiếu chút nữa thì đánh nhau. Tuy rằng bọn họ là yêu nhưng vì bị con người đồng hóa, đã lây nhiễm rất nhiều thói quen của con người.

Chu Lộ lần trước không đổ vào ban quản lý cũng tới, lần này hẳn tới tố cáo trên diễn đàn tu chân có người dùng ngôn ngữ công kích hấn. Nguyên nhân của sự việc rất đơn giản, cũng không biết là tu chân giả miệng hèn hạ nào, nhắc tới vấn đề quốc bảo, dùng rất nhiều lời khen gấu trúc đáng yêu, cuối cùng có người nhắc tới cò son, tu chân giả này còn mờ mịt hỏi, cò son cũng là quốc bảo sao?

Sau khi Chu Lộ nhìn thấy bài post này liền nổi giận, chạy tới ban quản lý báo loạn, muốn tu chân giả này phải nói rõ với hấn.

Thế giới nhân loại có người thế này, yêu giới cũng không thiếu.

"Các người không nói rõ cho tôi, tôi sẽ báo lên cấp trên của các người, nói các người kỳ thị chủng tộc." Chu Lộ vỗ bàn, "Tôi mặc kệ, tu chân giả kia nhất định phải viết bài xin lỗi trên diễn đàn, nếu không hôm nay tôi sẽ không đi."

"Ồn ào cái gì?" Trang Khanh đi xuống dưới cầu thang xoay, ánh mắt lạnh như băng của anh rơi trên người Chu Lộ, khẽ nhíu mày.

Chu Lộ ở trước mặt các yêu tu khác còn dám tỏ ra uy phong của quốc bảo, nhưng Trang Khanh vừa lộ diện, hấn bị dọa tới khàn giọng. Bình thường những chuyện tranh cãi nhỏ nhặt như thế này, trước giờ Trang Khanh chưa từng ra mặt, tại sao hôm nay lại tới đây?

"Trang, ngài Trang." Chu Lộ không giẫm chân nữa, cũng không vung tay nữa, giọng nói khẽ phát run.

Ngữ khí Trang Khanh bình tĩnh: "Anh om sòm ở đây làm gì?"

"Không, tôi không." Hai đùi Chu Lộ run rẩy, cười gượng hai tiếng, "Tôi không có chuyện gì cả, tôi đi đây." Nói xong, hấn quay người chạy ra khỏi cửa, cứ như thể chỉ chậm một chút thôi là Trang Khanh sẽ nuốt hấn xuống bụng.

Mọi người chẳng hiểu gì nhìn theo bóng lưng hốt hoảng của Chu Lộ, lão đại bình thường nghiêm túc một chút, nhưng lại không có thói quen lạm sát người vô tội, Chu Lộ từ trước tới nay thích huênh hoang, sao lại bị dọa như thế kia?

Mấy năm gần đây, mỗi lần ban quản lý tuyển người mới, Chu Lộ đều tới góp vui, không phải vì muốn gia nhập ban quản lý mà là muốn khoe khoang thân phận quốc bảo của mình. Chỉ cần là trường hợp có thể khoe ra, Chu Lộ tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Nhưng nghĩ kỹ lại, bọn họ thực sự chưa nhìn thấy Chu Lộ náo loạn trước mặt lão đại.

Chu Lộ vừa đi ra khỏi cửa lớn Công ty Trường Long, liền chạy như điên, chạy tới gần nửa giờ sau, mới dựa vào thân cây thở hổn hển. Rất nhiều năm về trước, khi hấn mới mở ra linh trí còn chưa thể hóa hình, hấn đã nhìn thấy Trang Khanh rồi.

Khi đó hấn còn chưa có nhãn giới, cho rằng Trang Khanh chỉ là một quan viên triều đình bình thường, còn muốn trà trộn vào đội xe của anh kiếm cơm ăn, ai biết buổi tối lại xuất hiện dị tượng, vô số yêu vật xuất hiện, nói muốn ăn rồng, tu vi có thể tăng lên năm trăm năm.

Quan viên nhân loại mặc hoa phục kia rút kiếm ra, cố ý dẫn những yêu thú chạy vào trong rừng sâu, yêu thú quăng những con người khác, chỉ đuổi theo quan viên. Hắn cho rằng trên người người đó có huyết mạch hoàng thất, ai biết rằng quan viên này đột nhiên biến thành rồng, cắn xé đám yêu thú kia.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy trận đánh tàn nhẫn như vậy, rồng bị vô số yêu thú tập kích, cắn tới máu tươi đầm đìa, kết cục của những yêu thú kia cũng không tốt đẹp gì, không chỉ bị cắn thủng ruột gan, cả yêu đan cũng không giữ được. Hắn sợ tới mức sun lập cập, không giám phát ra âm thanh nào.

Cuộc chiến giằng co cả một đêm, cho tới khi tất cả yêu thú đều bị rồng cắn chết, mà đuôi rồng cũng bị yêu quái công kích làm gãy, toàn thân trên dưới da thịt rách nát, khi hắn cho rằng con rồng này sắp chết, rồng đột nhiên mở to đôi mắt đỏ máu, trừng mắt nhìn về phía hắn, thét dài một tiếng bay đi.

Đôi mắt đỏ máu kia, gần như trở thành ác mộng của Chu Lộ, cho nên cho dù sự việc này đã qua mấy trăm năm, chỉ cần nhìn thấy Trang Khanh, hắn đều không nhìn được sợ hãi toàn thân phát run.

Sau khi Trang Khanh xuống tầng lấy được tư liệu liền đi tới ký túc xá thăm Côn Bằng. Anh gõ cửa đi vào, Côn Bằng đang ngồi bên bàn, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm một bát mì còn chưa úp xong. Ánh mắt hắn nhìn mì tôm giống như đang nhìn một loại tuyệt thế mỹ vị, Trang Khanh tới cũng không làm hắn chú ý.

Trang Khanh rất nhẫn nại, anh dựa vào khung cửa, cho tới khi Côn Bằng mở nắp mì ăn liền ra, húp nước trước rồi mới nói: "Côn Bằng đại nhân."

"Hả." Côn Bằng ngậm mì trong miệng, không tiện nói chuyện, hắn quay đầu nhìn Trang Khanh, tỏ ý anh tiếp tục nói.

"Ngài ở đây đã quen chưa?" Lòng mi Trang Khanh rất đẹp, dáng vẻ mỹ nam tử điển hình, nếu như anh nguyện ý tiến vào giới nghệ thuật, xì tinh với hồ ly tinh đều phải lùi về phía sau.

"Rất tốt." Côn Bằng nuốt xuống thứ trong miệng, "Đồ của con người thực sự thú vị." Nói xong, hắn liếc nhìn Trang Khanh, "Rõ ràng biết ta có thói quen ăn rồng, người còn dám tới đây?"

"Côn Bằng đại nhân nói sẽ không ăn thịt tôi, tôi đương nhiên dám tới." Trang Khanh nhìn căn phòng rộng hai trăm mét vuông này, trừ nhà vệ sinh và bàn ăn ở trong góc, chỗ khác đều trống trơn, anh đi tới cạnh bàn ăn ngồi xuống, đợi Côn Bằng ăn xong mì.

Tốc độ ăn cơm của Côn Bằng rất nhanh, hắn ăn liên tục mười thúng cơm mới buông đũa xuống: "Người có việc gì sao?"

"Chỉ là tôi có một câu hỏi nhỏ muốn Côn Bằng đại nhân chỉ bảo, không biết đại nhân có thể giải thích nghi hoặc cho tôi được không?" Trang Khanh nhìn Côn Bằng, không bị tu vi của hắn áp chế lùi bước.

"Người muốn biết gì?" Côn Bằng dùng tay quẹt miệng, rất tùy ý.

"Đại nhân cũng vì cảm nhận được kiếp nạn của yêu tộc sắp tới mới lựa chọn ngủ say dưới đáy biển sao?" Trang Khanh quan sát vẻ mặt của Côn Bằng, "Năm nay đã có mấy vị đại yêu xuất hiện, là trùng hợp hay có thiên cơ gì đó?"

"Nếu như là thiên cơ, ai dám tiết lộ?" Côn Bằng cúi đầu phủi dầu mỡ dính trên quần áo mình, "Ta muốn tỉnh thì tỉnh thôi, lẽ nào còn phải xem ngày?"

Cái chuyện dọa người như bị phong ấn dưới đáy biển mấy nghìn năm nay, có đánh chết hấn cũng không nói.

Côn Bằng cũng không biết?

Trang Khanh biết Côn Bằng có thể đã che dấu điều gì, nhưng từ sắc mặt của Côn Bằng có thể nhìn ra, hấn cũng không biết chuyện đại yêu liên tiếp xuất hiện, lẽ nào thực sự chỉ là trùng hợp? Nhưng quá trùng hợp, tất nhiên lại thể hiện một hàm nghĩa khác.

"Những thứ khác ta không biết, nhưng con rồng người cũng có chút thú vị." Côn Bằng nhìn kỹ Trang Khanh, "Tối hôm đó ta chỉ bận đánh nhau với con thỏ tinh, không hề phát hiện người không chỉ mang quốc vận mà còn mang công đức cứu thế, người đã cứu vớt thế giới?"

"Không giống, không giống." Côn Bằng nhanh chóng phủ định cách nói này, "Ngược lại giống như đã tích lũy được từ mấy đời. Chẳng trách tuổi còn nhỏ, lại không phải là rồng thuần chủng nhưng vẫn có thể hợp quốc vận, đây mới chính là cơ duyên lớn nhất của người."

"Côn Bằng đại nhân tại sao lại đột nhiên nói tới tại hạ?" Trang Khanh không hứng thú với cái gọi là kiếp trước kiếp này, người chết như đèn tắt, ai cũng có duyên và vận mệnh của riêng mình, tìm hiểu về quá khứ quả thực vô nghĩa.

"Hiếm khi gặp được một con rồng mệnh cách tương đối kỳ lạ, tò mò một chút thì làm sao?" Hai tay Côn Bằng chỉ vào mắt mình, thử nhìn rõ quỹ đạo vận mệnh của Trang Khanh, nhưng kỳ lạ ở chỗ, dường như thiên đạo cố ý ngăn trở hấn, hấn chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng vàng rực rỡ, còn có.....tử khí của vương tộc.

"Mẹ của ngươi là vương tộc?" Côn Bằng cuối cùng cũng hiểu được, tại sao mệnh cách của con rồng này lại đặc biệt. Một nửa là người, nhưng lại có chứa tử khí vô cùng tốt của mệnh cách con người, một nửa là rồng, lại là Kim Long lực lượng thuần túy nhất, còn mang theo công đức cứu thế to lớn, thật sự là hợp tất cả những chuyện tốt lại.

"Thực sự là mệnh cách tốt, khó trách lại có tướng của yêu vương. Nếu như vào mấy nghìn năm trước, ngươi nhất định sẽ trở thành vương của yêu tộc, chỉ đáng tiếc....." Yêu tộc suy thoái, cái gì mà vương, đại nhân, đều là mây khói ngày hôm qua.

"Mệnh cách tốt?" Trang Khanh như nghe thấy lời nói đùa, cười một tiếng không rõ ý tứ, "Đa tạ Côn Bằng đại nhân tán thưởng, mệnh cách tốt hay không tốt tại hạ cũng không quan tâm. Tại hạ nghe được một tin đồn từ chỗ Chu Yếm, chẳng qua không biết đại nhân đã từng nghe tới chưa."

"Chu Yếm?" Côn Bằng khinh thường nói, "Cái loại yêu quái phế vật, bắt nạt kẻ yếu, chạy trốn còn nhanh hơn tất cả thì có thể biết được cái gì."

"Chu Yếm nói, yêu tộc có vua, ngay cả các yêu vương liên thủ cũng không thể thắng." Trang Khanh tò mò hỏi, "Trên thế gian thực sự có yêu vật thần kỳ như thế?"

"Phì." Côn Bằng cười nhạo, "Thế gian này vạn vật tương sinh tương khắc, giữa các đại yêu và đại yêu cũng có khi không thể đối phó, sao có thể kính yêu loại khác lên làm vua. Yêu tộc lúc đó tôn kính cái mạnh, trong lòng lại có ý phản nghịch, từ trước tới giờ lấy đâu ra yêu quái tự xưng làm vua. Tên Chu Yếm phế vật đó đang nói dối."

Nói tới đây, hắn cười như không cười với Trang Khanh: "Nhưng ngược lại nếu là người, bây giờ có thể coi như yêu hoàng ẩn hình của yêu tộc."

Thống nhất yêu tộc, thành lập trật tự cho bọn họ, có được vô số thuộc hạ với mạng lưới quan hệ khổng lồ, tuy rằng không phải là yêu hoàng, nhưng cũng không có gì khác biệt so với yêu hoàng.

"Đại nhân, bây giờ là xã hội tự do, đã không còn thịnh hành chủ nghĩa phong kiến kia nữa, ngài cũng đừng đùa với tại hạ như thế chứ." Khóe miệng Trang Khanh nhếch lên nhưng không có ý cười, "Ngài nói xem?"

"Người là một con tiểu yêu còn chưa sống tới hai nghìn năm, còn không thú vị bằng con thỏ tinh sống bốn nghìn năm kia, nói chuyện với người thật nhàm chán." Côn Bằng ghét bỏ nói, "Nếu như không phải con thỏ không ở đây, ta cũng không có tâm tình nói chuyện với người lâu như này."

"Có lẽ vì sở thích của Phù Ly giống với ngài sao?" Đều là lão yêu tinh suy nghĩ tương đối kỳ lạ.

"Đúng vậy." Côn Bằng không biết ý trong lời của Trang Khanh, lập tức gật đầu nói, "Ta đi ngủ đây, đợi Phù Ly quay lại ta mới tỉnh."

Hắn hóa thành chim lớn, nằm xuống chỗ trống trải, vỗ cánh nói: "Cũng tránh cho người không yên tâm về ta, có phải không?"

Trang Khanh đứng dậy đi ra khỏi cửa, thấy Côn Bằng đã nhắm mắt lại, anh nhìn chằm chằm vào cơ thể khổng lồ của hắn một lát: "Đại nhân, tại hạ không hề có ý này. Chỉ là yêu tộc suy thoái, thiên đạo dụng ý không rõ ràng, yêu tộc cần đại nhân giúp đỡ."

Đuôi lông vũ của Côn Bằng khẽ động, nhưng không nói gì cả.

"Tại hạ cáo từ." Trang Khanh đẩy cánh cửa đã bị Côn Bằng che giấu đi ra.

Xe cuối cùng dừng lại ở trạm xe lửa tỉnh Ba Thục, Tống Ngữ đã đá hai chân ngồi cứng ngắc, từ thủ đô tới đây không ngờ phải mất tới tám tiếng, hăn sắp không đi nổi nữa rồi.

Bên trong trạm xe người tới người đi, có một số con người nhỏ gầy, nhưng lại đeo chiếc túi còn to hơn cả người mình, nhìn thấy những thứ này, Tống Ngữ bắt đầu nghi ngờ bọn họ liệu có bị túi đè bẹp không.

Ra khỏi nhà ga, có đứa trẻ con tới ăn xin, Trương Kha chưa kịp nhắc nhở, đã thấy Phù Ly lấy tiền đưa vào tay đứa trẻ.

"Anh Phù....."

Rất nhanh lại có mấy đứa trẻ vây lại, toàn bộ ánh mắt mong chờ nhìn Phù Ly, đợi cậu lấy tiền ra.

"Mấy đứa đều không đi học à?" Phù Ly không lấy tiền ra nữa, "Mấy đứa còn nhỏ như vậy, nên được hưởng chế độ giáo dục của quốc gia, bố mẹ mấy đứa là ai, anh muốn báo cáo bọn họ."

"Bắt chó đi cày, xen vào chuyện của người khác!" Hai người đàn ông đi ra, mắng Phù Ly mấy câu, lôi kéo mấy đứa trẻ nhanh chóng rời khỏi, chen chúc vào trong đám người.

"Dám mắng lão đại là chó?!" Tống Ngữ xắn tay áo lên định xông lên trước nhưng bị Phù Ly kéo lại.

"Đừng chấp nhận với mấy con người làm gì." Phù Ly cau mày nói, "Tôi nhìn tướng mạo của bọn họ, mấy đứa trẻ này quả thật là con của bọn họ. Nhưng con người không phải là loài sinh vật coi trọng con của mình nhất hay sao, tại sao lại đối xử với mấy đứa trẻ như thế?"

"Anh Phù, chúng ta đi thôi." Trương Kha lại thở dài, nói với Phù Ly, "Trên thế gian này con người muôn hình muôn vẻ, loại người nào cũng có, không thể vơ đũa cả nắm."

Phù Ly nhìn thấy những đứa trẻ bị người lớn coi như hàng hóa xách tới xách đi, mày nhăn cũng không hề thả lỏng ra, có lẽ con người không hề dễ thương như trong tưởng tượng của cậu.

"Chúng ta bắt đầu tra ở đâu?" Tống Ngữ hỏi Trương Kha.

Trương Kha lấy ra thiết bị giám sát yêu lực, bên trên lít nhít những chấm nhỏ có độ sáng khác nhau, "Theo tôi."

"Những nhân tu hiện tại như các anh, tìm kiếm yêu tu cũng phải dựa vào chút thủ đoạn này." Tống Ngữ chỉ điểm xanh gần Phù Ly nhất, "Cái này cách chúng ta chỉ có năm mét." Hai người chụm đầu vào xem, thì thấy cách đó không xa có một cửa hàng tiện lợi, bên ngoài treo một tấm biển giấy, bên trên viết ba chữ "Dán chống say".

Tống Ngữ và Trương Kha đi lên mấy bước, thấy Phù Ly vẫn còn đang phát ngốc: "Anh Phù?"

"Hả?" Phù Ly hồi thần lại, chỉ vào cửa hàng tiện lợi nói, "Bắt đầu đăng ký từ con chuột đồng tinh kia hả?"

Tống Ngữ gật đầu, thuận tiện vỗ hông ngựa nói: "Không hổ là lão đại, vừa nhìn đã nhận ra nguyên hình của hắn."

"Ba anh đẹp trai, có muốn mua chút gì không?" Chuột đồng tinh rất nhiệt tình chào hỏi khách.

"Xin chào, chúng tôi là người của ban quản lý." Trương Kha đưa thẻ công tác ra trước mặt chuột đồng tinh, "Mong anh hãy phối hợp với chúng tôi làm việc."

"Ban, ban quản lý?" Chuột đồng tinh cũng bất chấp đang bán hàng, kéo cửa cuốn xuống, phốc một tiếng quỳ xuống: "Tôi sai rồi, các anh đừng bắt tôi!"

Sau đó anh ta liền bắt đầu nói bản thân mình làm ăn không dễ dàng, trong số hàng bán mặc dù có hàng giả, nhưng chất lượng tuyệt đối không có vấn đề, ăn vào sẽ không chết.

Trương Kha: Tôi chỉ tới làm đăng ký yêu khẩu thôi, không ngờ rằng lại bắt được yêu quái bán hàng giả?

Xử lý xong con chuột đồng tinh, ba người họ lại tới nhà hàng nhỏ bên cạnh ăn bữa cơm, mới tiếp tục đi điều tra con yêu quái tiếp theo.

Nơi yêu tu ở tương đối phân tán, tuy rằng đa phần đều rất phối hợp làm việc, nhưng nửa ngày vẫn còn rất nhiều nơi chưa hoàn thành đăng kí. Trương Kha nhìn một điểm màu xanh trên thiết bị giám sát yêu lực, uể oải nói: "Tất cả yêu đều tập trung ở đây sao?"

"Ba Thục chính là cố đô truyền thừa nhiều năm, hơn nữa nơi đây cao sơn lưu thủy, có lợi cho yêu quái tu hành, cho nên nhiều yêu tu một chút cũng không có gì kỳ lạ." Phù Ly thấy dáng vẻ uể oải của Trương Kha, "Đưa tôi một dúm tóc của cậu."

Trương Kha vò đầu, dùng linh lực cắt một dúm tóc cho Phù Ly:
"Cái này có tác dụng gì?"

Phù Ly tìm được một tập giấy, rắc tóc lên giấy, thổi một hơi, những tờ giấy này bay vào không trung, cuốn cùng với tóc, nhanh chóng biến thành mấy người đáng vẻ y hệt Trương Kha.

"Đây, đây là....."

"Đây là thuật phân thân đơn giản trong tu hành." Phù Ly ra lệnh cho những phân thân kia, "Bọn họ kế thừa ký ức và tư tưởng của cậu, sau khi hoàn thành mệnh lệnh, sẽ tự động biến mất."

Cậu hơi dừng lại: "Nghe nói nhân tu trước đây đều biết loại thuật pháp đơn giản này."

Đơn giản? Điều biết?

Trương Kha nghĩ, nhân tu hiện nay bọn họ có lẽ không ổn rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Trương Kha: Tôi là sự sỉ nhục của giới nhân tu.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 44

Ngơ ngác nhìn Phù Ly và Tống Ngữ thối ra phân thân, một đồng "Phù Ly, Tống Ngữ, Trương Kha" hóa thành khói bay ra khỏi cửa sổ, Trương Kha suýt chút nữa là ngã từ trên giường của khách sạn xuống, đại yêu đều lợi hại như thế sao?

"Không cần lo lắng, bọn họ giống như những phân thân của chúng ta, đợi bọn họ quay lại, những chuyện bọn họ đã từng làm sẽ biến thành ký ức thực của bản thân chúng ta." Phù Ly cho rằng Trương Kha lo lắng công việc, cho nên giải thích, "Bọn họ chính là ý chí của chúng ta, sẽ làm những việc mà chúng ta tự mình làm."

"Anh Phù, khi em học cấp ba, nếu như có thể quen anh thì tốt rồi." Như thế cậu có thể biến ra phân thân đi tới lớp còn cậu thì nằm trên giường ngủ nướng. Buổi tối cũng không cần phải làm bài tập, học pháp thuật, quả thực đẹp đẽ như tiên cảnh.

"Tu vi của cậu quá yếu, đừng nghĩ dựa vào đường tắt này." Tống Ngữ chẳng hề nể tình vạch trần cậu, "Kỳ thật cũng không thể trách cậu, bây giờ nhân tu đều rất yếu."

"Ờ." Về mặt Trương Kha rất hồ hững.

Con Toan Dữ này chỉ chịu nằm xuống làm thiếp trước mặt anh Phù thôi, khi nói chuyện với những người khác, hẳn chưa bao giờ uyển chuyển cả. Chẳng qua nền tảng sức mạnh quyết định kiến trúc thượng tầng, cậu lựa chọn mỉm cười chấp nhận.

Nghĩ thông suốt điều này, tâm tình cậu tốt hơn, chuyển sang đề tài khác: "Bây giờ chúng ta làm gì?" Lẽ nào cứ ở trong khách sạn, đợi phân thân đăng ký hết các tu chân giả ở Ba Thục, sau đó lại đi tới tỉnh khác?

"Tôi có chuyện cá nhân muốn đi làm, cậu có muốn đi cùng tôi không?" Phù Ly cười híp mắt hỏi Trương Kha.

"Có ạ, có ạ." Trương Kha liên tục gật đầu.

Người trẻ mà, lòng tò mò tương đối lớn.

Nhưng khi bị Phù Ly xách theo bay lên trên một đỉnh núi cao, Trương Kha ôm hai tay lạnh run, giẫm lên tuyết đọng dưới chân, không dám nhúc nhích. Đột nhiên gió thổi mây cuồn cuộn, mây trên trời dường như biến thành một vòng xoáy khổng lồ, có một loại nguy cơ như trời sắp sụp xuống.

"Toan, Toan Dữ....."

"Gọi tôi là anh Tống."

"Anh Tống." Trương Kha túm lấy tay áo của Tống Ngữ, nhìn thấy Phù Ly bay trên không trung, giọng nói run rẩy, "Anh Phù muốn làm gì?"

"Tôi đoán là cậu ta có thể muốn thu thập Linh Tủy của núi non, mấy thứ đồ chơi đùa trẻ con, cậu ấy thu lại làm gì?" Tống Ngữ khó hiểu, loại Linh Tủy này đối với yêu tu giống như sữa mà trẻ con thích uống, Phù Ly đã bốn nghìn tuổi rồi, còn chưa cai sữa sao?"

"Linh, Linh Tủy là thứ gì? Răng trên, răng dưới của Trương Kha va vào nhau lập cập, sau khi tự dán cho mình mấy lá bùa, mới

không lạnh run nữa.

"Chính là linh khí của núi non trải qua nghìn năm biến hóa, từ đó xuất hiện Linh Thủy. Nghìn năm ngưng tụ mà thành, trong vòng một trăm năm nếu không ai lấy đi nó sẽ hóa thành nhũ thạch." Tống Ngữ thấy mặc dù tu vi của Phù Ly cao, phương pháp cũng đúng, nhưng động tác thu thập lại không thuần thục cho nên nghĩ rằng trước đây có lẽ Phù Ly chưa từng làm chuyện này.

"Vậy biến thành nhũ thạch còn có thể sử dụng sao?" Trương Kha cảm thấy thứ nghìn năm mới ngưng kết lại, chắc chắn sẽ rất lợi hại, không có người lấy đi thì thật tiếc.

"Cây kết quả mà không ai hái đi, cuối cùng sẽ trở nên khô và đắng, cậu nói xem có còn dùng được không?" Tống Ngữ chặc một tiếng, "Đồ hết hạn sử dụng thì không dùng được nữa."

Trương Kha im lặng tiếp tục nhìn Phù Ly thu thập Linh Thủy, theo hai vị đại yêu này ra ngoài, cậu quả thật đã học thêm được nhiều kiến thức.

Ba Thục nhiều núi sông, đáng tiếc thời đại này gần như đã không còn yêu tu biết thu thập Linh Thủy, cho nên trải qua nghìn năm biến đổi, không biết bao nhiêu Linh Thủy đã lãng phí trong dòng thời gian trôi.

Đối với Phù Ly mà nói, Linh Thủy chính là thứ mà hồi còn nhỏ cậu thường hay uống, uống xong những yêu tu trong núi sẽ tiện tay đưa cho cậu mấy bình, ai cũng không coi thứ này như của lạ. Thời gian hai nghìn năm đối với yêu tu cũng không phải dài đằng đẳng, nhưng Phù Ly phát hiện thói quen mà cậu đã luyện thành, ở thời điểm hiện tại đã không còn được truyền lại nữa.

"Lên!" Cậu hét lớn một tiếng, những giọt sương màu xanh ngọc từ bốn phương tám hướng bay lên. Linh Tủy vừa rời núi có thể sẽ trở nên tinh nghịch, cho nên động tác của Phù Ly rất nhanh, lợi dụng tu vi của bản thân, hút tất cả Linh Tủy vào trong bình ngọc trên tay.

Lắc lắc bình, cậu có chút thất vọng, bây giờ chất lượng Linh Tủy cũng không còn được như trước đây, thu hoạch cũng được ít, thật sự là đời nay không bằng đời trước.

Ngẩng đầu nhìn lên mây đen dày đặc trên không trung, Phù Ly hướng về sông núi cung kính hành lễ, cảm ơn bọn họ ban tặng, sau đó cậu bay về trước mặt Trương Kha với Tống Ngữ.

"Anh, anh Phù." Trương Kha nhìn thấy bình ngọc trong tay Phù Ly, thể tích còn chưa được tới 100ml, không ngờ lại có thể chứa đựng nhiều như vậy.

"Yên tâm, tôi đã lập kết giới rồi, cũng không phá hoại môi trường tự nhiên, nơi đây cũng không có con người, cho nên cũng không thể coi như làm việc trái quy định." Phù Ly cho bình chứa Linh Tủy vào trong túi Càn Khôn, "Tôi sẽ không biết pháp luật mà lại phạm pháp đâu."

"Em không có ý này, em chỉ cảm thấy có chút kỳ quái." Về mặt Trương Kha đầy tò mò, "Thì ra núi lớn như vậy còn có thể kết quả."

"Thứ này nhân tu như các cậu không thể ăn, nhưng loại quả này ngược lại rất thích hợp với các cậu." Phù Ly mở tay trái ra, trong lòng bàn tay có thêm một cái bát ngọc, sau đó Trương Kha nhìn thấy vô số điểm xanh từ cây cỏ đi ra, hội tụ lại trong bát.

"Đây là cái gì?" Trương Kha nhìn chăm chăm cái bát, không hiểu được tại sao toàn thân mình lại cảm thấy khát, chất lỏng màu xanh biếc trong bát dường như đang vẫy gọi cậu uống xuống.

"Vạn vật đều có linh tính, đây là món quà mà bọn họ tặng." Phù Ly đưa bát cho Trương Kha, Trương Kha không khổng chế được vọng bản năng của cơ thể, nâng bát lên uống sạch một hơi.

Chất lỏng vừa vào miệng, Trương Kha cảm thấy kinh mạch toàn thân đều được thanh tẩy sạch sẽ, mỗi lỗ chân lông đều đang nhận linh khí thiên địa. Chờ cậu hồi thần lại, cảm thấy tâm cảnh và tu vi đều tăng lên rất nhiều.

Mở mắt ra, cậu học dáng vẻ ban nãy của Phù Ly, cung kính hành lễ với cây cỏ xung quanh, sau đó mới hành lễ với Phù Ly nói cảm ơn: "Cảm ơn anh Phù." Tâm cảnh và tu vi đều tăng, cả người giống như thăng hoa, thế giới trong mắt cũng sinh ra biến hóa.

Phù Ly cười cười: "Cậu biết cảm ơn bọn chúng thì mấy thứ này coi như không uống phí."

Gió núi thổi qua, cây cối trên núi lay động, bọn nó vừa im lặng lại vừa nhả nạt, cho dù là mưa ngày hè hay là tuyết ngày đông, đất ở dưới chân chính là nhà của bọn nó.

Tổng Ngữ nhìn Trương Kha, rồi ngẩng đầu nhìn lên không trung. Mây đen cuộn cuộn đã tản ra xung quanh, một mảng xanh không biên giới. Có chuyện hấn vẫn chưa nói với Trương Kha, đó chính là Linh Thủy ở loại núi thế này, chỉ có thụ thú mới có thể lấy được, những đại yêu vừa mới sinh ra đã là hung thú như hấn, nếu như đi lấy Linh Thủy thì sẽ xảy ra cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã, còn người thu Linh Thủy sẽ bị sét đánh.

Ban nãy khi Phù Ly mới vừa đi thu Linh Tủy, bầu trời bất ngờ thay đổi, hắn đã cảm thấy kỳ quái, con thỏ được cơ duyên của thiên đạo hóa thành hình người, tu luyện được bốn nghìn năm công lực, không nên giống như hung thú mới đúng. Quả nhiên từ đầu tới cuối đều bình an vô sự, xem ra có lẽ vì thời tiết tự nhiên của Ba Thục chuyển biến quá nhanh mới làm cho hắn hiểu lầm.

"Anh đang nhìn gì thế?" Phù Ly nhìn lên không trung, "Anh cũng không phải là Kim Ô, còn có thể bay lên trời sổng vai mới thái dương sao?"

"Cho dù là Kim Ô cũng không làm được, những thứ đó đều do con người bịa đặt ra." Gần đây Tống Ngữ ở ban quản lý, sau khi bị rất nhiều đồng nghiệp hỏi những câu hỏi rất kỳ quái hắn mới biết, thì ra thế giới con người có rất nhiều câu chuyện cổ lý kỳ liên quan tới yêu tu, "Lão đại, cậu còn nhỏ tuổi, đừng bị những truyền thuyết mà con người bịa đặt ra lừa."

Trương Kha: "....."

Sống hơn bốn nghìn năm còn gọi là nhỏ tuổi, vậy cậu từng này tuổi thì gọi là gì, nhi đồng tới tuổi nhập học hả?

Buổi tối quay về khách sạn, Trương Kha vừa ngồi lên giường, ba người giấy bay vào từ cửa sổ, người giấy rơi xuống đất biến thành dáng vẽ của ba người bọn họ. Trương Kha còn chưa kịp phản ứng lại, đã nhìn thấy phân thân của cậu trực tiếp đi về phía cậu, trán cậu chột lạnh, trong đầu nhiều thêm một đoạn ký ức, những ký ức kia rất chân thực, giống như cậu đã tự mình đi làm những chuyện này.

"Cảm thấy thế nào?" Phù Ly quan tâm hỏi.

"Cũng được, chỉ hơi chóng mặt một chút." Trương Kha xoa xoa huyết thái dương.

"Vừa mới bắt đầu chưa thích ứng được, chóng mặt là bình thường." Phù Ly đánh giá Trương Kha từ trên xuống dưới, "Đội cậu rèn luyện thành tiên, những loại thuật pháp này sẽ dễ sử dụng hơn."

Là đệ tử xuất sắc nhất của phái Thanh Tiêu một trăm năm trở lại đây, Trương Kha mời tám tuổi thành Trúc Cơ, ba mươi tuổi Kết Đan, đã có thể coi như tiến bộ thần tốc. Bây giờ nghe thấy Phù Ly nói "rèn thân thể thành tiên" đơn giản như đi WC, Trương Kha cảm thấy thiên tài tu luyện đều là lừa đảo cả, cậu rõ ràng chính là người cao nhất trong số những người lùn, từ thiên tài này không có quan hệ gì với cậu cả.

Có thuật phân thân, ba người Phù Ly nhanh chóng hoàn thành xong công tác ở Ba Thục, Kiềm An. Tới tỉnh Nam Chiếu, vì khí hậu hợp lòng người, phong cảnh cũng rất đẹp, Phù Ly và Tống Ngữ hai yêu quái không hiểu biết nhiều về thế giới bên ngoài, nhất định đòi đi xem xung quanh, Trương Kha chỉ đành nhận mệnh, đi theo sau hai người mua vé, trả tiền.

Thể lực của yêu tu không có giới hạn, Trương Kha nhìn Phù Ly và Tống Ngữ mặc trang phục của dân tộc bản xứ, thở hồng hộc nói: "Anh Phù, Toan, Tống Ngữ, hai người ăn xong hãy đi tiếp."

Hai vị đại gia này, đi cả một ngày trời, còn chẳng thèm nghỉ một lát.

"Cậu mệt rồi hả?" Tống Ngữ quay đầu nhìn Trương Kha, vẻ mặt tiếu nuối, "Là một thằng đàn ông, thể lực kém như vậy, chắc chắc."

Trương Kha: "Ha ha."

Tôi đánh không lại anh, cho nên tôi không chấp nhận với anh.

Ăn cơm xong, trời có mưa nhỏ, phiến đá trên đường ướt sũng. Thỉnh thoảng lại có một đôi tình nhân nắm tay nhau đi qua, nhỏ giọng thầm thì, tình ý triền miên. Tống Ngữ với Trương Kha đang đấu võ mồm, Phù Ly nói với hai người: "Hai người cứ từ từ tranh luận, tôi đi dạo một chút."

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, kiến trúc hoa lệ theo phong cách cổ xưa lại có phong vị khác. Phù Ly chưa đi xa, có mấy cô gái gọi cậu lại, muốn chụp ảnh chung với cậu. Cậu đồng ý, mấy cô gái che miệng cười trộm, chụp xong đỏ mặt chạy đi, giống như chú chim nhỏ vui vẻ.

Trên hàng liễu bên cạnh có một con chim sẻ nhỏ đang đứng, cánh dầm mưa lông vũ ướt sũng dính vào với nhau, nhìn vô cùng đáng thương.

Phù Ly dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn nó, chim sẻ nhỏ dường như phát hiện ra cậu nhìn nó, nhảy tới nhảy lui trên cây nhưng không bay đi.

Một người một chim cứ như thế ngây ngốc nhìn nhau, cho tới khi đằng sau truyền tới tiếng bước chân, con sẻ nhỏ mới vỗ cánh bay qua dòng suối, bay qua nóc nhà ngói xanh phía đối diện, biến mất trong màn đêm.

Phù Ly quay đầu lại, thấy một người đàn ông đẹp trai mặc tây trang thất cà vạt.

"Xinh chào, chúng ta lại gặp mặt rồi." Người đàn ông đi tới trước mặt Phù Ly, giày da của anh ta rất sạch sẽ, cho nên vài giọt bùn trên giày hiện lên càng rõ ràng, Phù Ly không nhịn được cúi đầu nhìn thêm một chút.

Cho rằng Phù Ly không nhớ ra mình, người đàn ông lộ ra nụ cười ôn hòa: "Tôi là Phó Tư, tôi đã từng gặp cậu ở khách sạn Duyên Nguyệt."

Phù Ly đột nhiên nhớ ra, khi cậu sắp từ chức, từng có một phụ nữ đại tổ chức party độc thân, lúc ấy rác rưởi đầy đất, chỉ có một con người tướng mạo xuất chúng này nhặt rác dưới chân mình lên, hình như là người đàn ông này: "Xin chào."

Thấy Phù Ly nhớ ra chính mình, nụ cười trên mặt Phó Tư rục rĩ thêm vài phần: "Không biết tại sao, khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi đã cảm thấy cậu đặc biệt có duyên. Sau đó tôi tới khách sạn thăm dò tên của cậu mới biết cậu đã nghỉ việc rồi. Không ngờ rằng lại trùng hợp như vậy, lại có thể gặp cậu ở nơi cách xa thủ đô hơn hai nghìn cây số này."

Đây là một người đàn ông vô cùng tao nhã, giống như từ nhỏ đã được giáo dục tốt, cho dù đứng ở trên cổ thành người tới người đi, cũng có vẻ hoàn toàn khác biệt so với người xung quanh. Anh cười lên rất đẹp, những cô gái qua đường thậm chí còn lén lút nhìn anh.

"Có một số lời cậu nghe có thể cảm thấy rất buồn cười, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy có chút khó tin." Phó Tư đưa tay ra trước mặt Phù Ly, "Cậu Phù, chúng ta có thể kết bạn không?"

Phù Ly không nắm lấy tay anh, mà nói: "Không sao, cho dù anh nói gì, tôi cũng sẽ không cười đâu."

Phó Tư thu tay lại, quay người nhìn nước chảy trong dòng suối nhỏ: "Hình như tôi từng thấy cậu trong mơ, chúng ta cùng sống trong một sơn động rất lớn, nói rất nhiều chuyện, làm rất nhiều việc....."

Anh có chút xấu hổ nhìn Phù Ly: "Không biết cậu Phù có từng trải qua như vậy?" Hai mắt anh sáng rực nhìn Phù Ly, dường như đang tìm một đáp án.

Phù Ly nhanh chóng lắc đầu: "Chưa từng."

Hai người lại nhìn nhau không nói gì, trên mặt Phó Tư lộ ra vài phần mất mát, một lúc sau mới nặn ra một nụ cười: "Vậy sao, xem ra là do tôi nghĩ nhiều rồi. Không biết cậu Phù có thể cho tôi số điện thoại, sau này....."

"Anh Phù!" Trương Kha chạy tới, "Em đặt xong phòng rồi, chúng ta có nên về phòng nghỉ ngơi trước không?"

"Được." Phù Ly gật đầu, gật đầu với Phó Tư, "Tôi đi trước."

Phó Tư cười dịu dàng, trên mặt không hề biểu hiện tức giận khi bị từ chối: "Đi thông thả."

Trương Kha cảm thấy người này nhìn có chút quen mắt, đi được một đoạn cậu đột nhiên nói: "Anh Phù, em nhớ ra rồi, người đàn ông kia chính là doanh nhân trẻ tuổi nổi tiếng ở nước ta, làm sao mà anh quen anh ta vậy?"

"Trước kia không quen." Phù Ly lắc đầu, "Hơi thờ trên người người đàn ông này có chút kỳ lạ, không biết có phải là yêu tu nhận được thiên duyên hóa thành hình người hay không?"

"Không thể nào, dựa vào địa vị ở thế giới con người của anh ta, nếu như yêu tu nhận được thiên duyên, đã sớm được đăng ký trong danh sách. Hơn nữa Sở Dư liếc mắt một cái có thể nhìn ra anh không phải là con người, không có lý nào lại không nhìn được anh ta." Trương Kha nói, "Em cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn anh rất kỳ quái, lẽ nào anh ta đã phát hiện ra thân phận thực sự của anh?"

"Có lẽ không phải như vậy, anh ta cảm thấy đã từng gặp tôi ở kiếp trước."

"Không ngờ rằng danh nhân có tiếng lại dùng phương thức bắt chuyện quê mùa như thế." Trương Kha rung mình một cái, đùa nói, "Có lẽ anh ta không đùa, kiếp trước thực sự đã từng gặp anh."

"Không thể nào." Phù Ly lắc đầu khẳng định, "Người chết như đèn tắt, tắt cả đều trở về với cát bụi. Con người mà tôi từng tiếp xúc kia đã sớm đầu thai chuyển thế, cũng không biết được bao nhiêu đời rồi."

"Khẳng định như vậy?" Trương Kha ma xui quỷ khiến quay đầu lại nhìn Phó Tư vẫn đang đứng ở đằng xa, dường như vẫn luôn nhìn về phía bọn họ. Cậu vội vàng quay đầu lại, "Dung mạo không có chỗ tương tự sao?"

Phù Ly đột nhiên dừng lại, biểu tình trên mặt có chút kỳ lạ.

"Sao, sao thế?" Trương Kha có chút căng thẳng, lẽ nào cậu đã nói sai gì.

"Không sao." Biểu tình của Phù Ly có chút ngượng ngùng, "Tôi đã quên người đó trông như thế nào rồi."

Trương Kha nào bỏ một chút ân oán tình thù của con người thâm tình với tra yêu.

"Kỳ thật cũng không thể trách tôi, bình thường mọi người trên núi đều dùng nguyên hình sống qua ngày. Ngày ấy tôi tiếp xúc với con người rất ít, trong mắt tôi các cậu đều có hai mắt, một mũi, trờ cao thấp gầy béo khác nhau, những cái khác không có khác biệt gì.

Trương Kha nhìn khuôn mặt con người xinh đẹp của Phù Ly, lại vuốt vuốt mặt mình, lấy đâu ra cái gọi là không có khác biệt.

Phù Ly rất cố gắng thanh minh cho mình, cậu muốn làm Trương Kha tin, không phải trí nhớ của cậu không tốt mà khả năng phân biệt dung mạo con người rất kém: "Mèo cùng một loài, con người các cậu có thể phân biệt con nào với con nào không? Nếu như qua vài thập niên, cậu còn có thể nhớ nổi dung mạo của bọn nó không?"

Lời này.....dường như cũng có lý?

Trương Kha nhớ tới khi mình còn nhỏ đã từng nuôi một chú Hamster, sau đó chú Hamster chết đi, cậu vừa khóc vừa mai táng cho con Hamster. Cách hơn hai mươi năm, cậu chỉ còn nhớ rõ thú cưng mình nuôi năm đó là Hamster, nhưng muốn cậu phân biệt con Hamster cậu nuôi với những con Hamster khác cùng loài có gì khác biệt thì có lẽ chỉ là béo hơn một chút thôi?

Quá nửa đêm, Trương Kha bừng tỉnh từ giấc mơ, đột nhiên ngồi dậy trên giường.

"Anh Phù đã từng nuôi con người làm vật nuôi?!"

Đây mới chính là trọng điểm, cậu cảm thấy trước đây tại sao mình lại quên không hỏi?

Có thuật phân thân giúp đỡ, eo Trương Kha không mỏi nữa, chân cũng không đau, khi các đồng nghiệp khác còn đang đi khắp hang cùng ngõ hẻm, bọn họ đã mua xong quà, toàn bộ đều nhét vào trong túi Càn Khôn của Phù Ly, nhẹ nhàng thoải mái ngồi lên tàu điện cao tốc quay về thủ đô.

Tổng Ngữ chê đồ ăn trên tàu không thể ăn, còn không quên mở livestream trên điện thoại, biểu diễn ăn cơm hộp cho mọi người. Cư dân mạng vừa tán thưởng vừa khen hắn là thổ hào.

Không phải là thổ hào thì ai nỡ bỏ ra nhiều tiền như vậy mua một đồng hộp cơm trên tàu để ăn, còn dùng lưu lượng livestream.

Kết thúc livestream, Tổng Ngữ nói với Phù Ly: "Con người bây giờ thật nhàm chán, nhìn thấy người khác ăn cũng có thể vui vẻ đến thế."

"Ha Ha." Trương Kha che mặt, cậu đã không còn mặt mũi đối diện với ánh mắt kinh ngạc của hành khách trên tàu nữa rồi.

"Lão đại, anh Phù trở về rồi!" Sở Dư vô cùng vui vẻ vọt vào văn phòng của Trang Khanh, lén lút lấy một gói đồ thả trong hộp trà của Trang Khanh xoay người chạy mất.

Trang Khanh nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng hoan hô cùng với tiếng chào hỏi liên tục, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Quay đầu nhìn lại hộp trà của mình đã bị lén lút mở ra, nụ cười trên mặt đột nhiên nhạt đi năm phần.

Võ Di Đại Hồng Bào của anh!

Mọi người đã chịu đủ sự tra tấn tinh thần của Côn Bằng, giây phút khi nhìn thấy Phù Ly, giống như ngày đông nhìn thấy mặt trời,

ngày hè nhìn thấy kem que, thẻ xác và tinh thần đều trở nên thoải mái. Tuy rằng Côn Bằng chưa bao giờ tìm bọn họ gây phiền phức nhưng chỉ cần nghĩ tới hắn ta đang ở trong ban quản lý, bọn họ liền không nhin nổi sợ hãi.

Mà người có quan hệ tốt nhất với Côn Bằng trong ban quản lý chỉ có Phù Ly thôi. Cho nên, Phù Ly vừa quay lại, bọn họ ngay lập tức cảm thấy an toàn.

Phù Ly cho rằng những người đồng nghiệp này thích đồ ăn mà cậu mang về, quyết định lần sau có đi sẽ mua nhiều hơn. Nói cười xong với đồng nghiệp, nhận lấy trà mà Sở Dư bưng tới, cậu cầm lấy tách trà quay người đi vào trong văn phòng của Trang Khanh.

Cửa văn phòng không đóng, Phù Ly đi tới cửa nhìn thấy Trang Khanh ôm hộp trà ngồi ngây ngốc, vẻ mặt đau khổ thù hận. Cậu gõ cửa, "Trang Khanh, tôi có thể vào chứ?"

"Ừ, vào đi." Trang Khang bỏ hộp trà xuống, ngồi nghiêm chỉnh nói, "Vừa mới tiếp xúc với những công việc này, cậu đã quen chưa?"

"Rất tốt, đều là những việc đơn giản cả." Phù Ly chuẩn bị một phần quà cho Trang Khanh, cậu để tách trà trên tay xuống, thò tay vào trong túi Càn Khôn lấy quà.

Trang Khanh hít hít, nhìn chằm chằm chén trà trước mắt đang tỏa mùi hương, lại nhìn Phù Ly, vẻ mặt.....vẫn không chút thay đổi.

"Đây là quà tôi chuẩn bị cho anh." Phù Ly lấy một túi lớn đặt lên trên bàn, Trang Khanh nhìn lại, hình như có bánh hoa tươi, đậu phộng, lá trà vân vân.

"Cậu là một con thỏ, còn tặng thịt thỏ cho tôi?" Trang Khanh lấy ra một bao thịt thỏ cay hút chân không trong túi đồ ăn vặt.

"Không phải mọi người đều thích ăn thịt thỏ sao?" Vẻ mặt Phù Ly khó hiểu, "Dù sao thịt thỏ ở đó, mọi người không ăn cũng có người khác ăn mất. Tôi là yêu quái rất khoan dung, chỉ cần không để tôi ăn, mọi người muốn ăn thịt thỏ thể nào thì ăn thể đó."

"Cảm ơn." Trang Khanh nhìn một đồng đồ trên bàn, trên mặt hơi đỏ lên, chỉ hơi hơi đỏ một chút chút mà thôi.

"Không cần khách khí." Phù Ly nâng tách trà mà Sở Dư đưa cho uống một ngụm lớn, "Vây tôi đi đây."

Cậu đi tới cửa, lại đi vòng trở lại.

"Sao thế?" Trang Khanh đang chuẩn bị bóc gói thịt thỏ cay ra, nhanh chóng thu tay về.

"Cái này cho anh." Phù Ly đưa cho anh một bình ngọc hình hồ lô, "Anh ném thử xem, xem có hợp khẩu vị không."

Trang Khanh nhận lấy bình ngọc, mở nắp ra do dự một lát, ngửa đầu uống một ngụm. Mùi vị này không thể hình dung, nhưng sau khi uống, linh hồn của anh dường như sung sướng hơn.

Anh không nhịn được uống sạch thứ trong chiếc bình kỳ quái này, có chút luyến tiếc dùng lưỡi liếm miệng bình, nhớ tới Phù Ly vẫn còn ở đây, anh vội vàng bỏ bình xuống, ra vẻ không có chuyện gì nói: "Đây là thứ gì?"

Thì ra Trang Khanh cũng thực sự chưa từng nhìn thấy thứ này, cũng chưa từng được uống.

Long tộc không bị đứt đoạn truyền dòng, không thể không biết sự tồn tại và phương pháp lấy Linh Tủy, nhưng Trang Khanh lại chưa từng được uống, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy, rốt cuộc khi còn nhỏ con rồng này đã phải sống khổ cực đến thế nào?

"Linh Tủy là thứ thích hợp cho yêu tu chưa thành niên." Phù Ly không dám nói quá kỹ càng, sợ Trang Khanh nghe xong lại buồn, "Nếu như anh thích, lần sau tôi sẽ lấy giúp anh."

"Chưa thành niên?" Trang Khanh trầm mặt xuống, "Phù Ly, cậu lấy thứ này cố ý đùa giỡn tôi có phải không?"

"Đang yên đang lành sao anh lại đột nhiên nổi giận?" Phù Ly thấy sắc mặt Trang Khanh không thích hợp, bước mấy bước ra khỏi văn phòng, thò đầu ra từ sau cánh cửa nói, "Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, tuổi còn trẻ tính tình không nên nóng nảy như vậy, thứ đó là do tôi cố ý thu thập giúp anh, có lợi cho cơ thể anh. Yêu tu mà chưa thành niên uống thứ này rất bình thường, năm đó tôi uống Linh Tủy, uống tới hai nghìn tuổi mới dừng, uống thứ này đâu có gì xấu hổ."

"Cậu đi ngay cho tôi!" Trang Khanh vung tay lên đóng sầm cửa lại, nhốt Phù Ly bên ngoài cửa.

Uống Linh Tủy thôi sao cậu ta nói giống như đang uống sữa vậy?

Anh đứng trong văn phòng thật lâu, tạo kết giới lên cánh cửa, sau khi xác nhận người bên ngoài không thể xông vào, ngón tay mới chậm chậm đưa về phía trước, sau đó từ từ nắm lấy bình ngọc hồ lô kia.

Sau đó dùng tốc độ nhanh như sét đánh bỏ bình ngọc kia vào trong túi Càn Khôn của mình.

Anh hít hít mũi, dường như trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi hương của Linh Tủy.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Lão Ly: Trẻ con phải ngoan ngoan uống sữa mới có thể cao cao.

Trang Tiểu Khanh: Cút (ノ"Д)ノ

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 45

Trang Khanh đi ra khỏi văn phòng nhìn thấy nhân viên cả phòng đang ngồi ăn đồ ăn vặt, nhìn thấy anh đi ra, những nhân viên này còn muốn giấu đồ ăn vặt đi. Cũng không nghĩ thử xem miệng bọn họ đầy dầu, còn mùi hương bay đầy phòng, nếu như anh không biết bọn họ đang làm gì mới là lạ.

Giả vờ như không nhìn thấy động tác mờ ám của bọn họ, Trang Khanh nhìn tìm khắp văn phòng một lượt: "Phù Ly lại chạy đi đâu rồi?"

"Lão đại, anh Phù đi thăm Côn Bằng rồi." Khi nhắc tới hai từ Côn Bằng này, Trương Kha hạ thấp giọng, "Không thì anh đợi anh Phù quay về tìm anh ấy sau đi?"

Trang Khanh xụ mặt không nói lời nào, lại quay người trở về văn phòng.

Phù Ly đi vào phòng Côn Bằng liền nhìn thấy một con chim béo rất to trong phòng, cậu gọi mấy tiếng, Côn Bằng không trả lời, cậu chỉ đánh đi lên trước túm lấy cánh của hắn, nhổ mấy cọng lông mới làm Côn Bằng thức giấc.

Côn Bằng hóa thành hình người, đứng dậy trên mặt đất: "Con thỏ, người quay lại rồi?"

Phù Ly ngồi xuống trước mặt Côn Bằng: "Côn Bằng đại nhân, ngài ném thử đặc sản mà tôi mang về xem." Nói xong, cậu lấy một đồng đồ ra khỏi túi Càn Khôn, còn có cả que cay.

"Có đồ ăn mà không có rượu thì sao được." Côn Bằng hỏi Phù Ly, "Người có mua rượu không, không mua thì ta dùng thuật dịch chuyển lấy rượu qua đây."

"Đại nhân, nếu như người bình thường phát hiện đồ của mình đột nhiên biến mất sẽ rất kinh ngạc." Phù Ly bắt đầu lục lợi trong túi Càn Khôn, "Hơn nữa trộm đồ vật là không đúng. Ở chỗ tôi có mấy bình rượu cũ từ nghìn năm trước, do yêu tu trong núi ủ được. Chẳng qua khi ấy tôi còn nhỏ, trưởng bối trên núi đều không cho tôi uống, tôi lén lút giấu mấy vò vào trong túi Càn Khôn, hôm nay mà ngài không nhắc, tôi cũng quên mất."

Rượu Phù Ly lấy ra rất bình thường, vò rượu dùng đất sét nặn thành trông rất xấu, còn chưa lau bùn đất bên ngoài, giống như vừa mới đào ra từ trong đất.

"Hùng yêu sao có thể không uống rượu?" Côn Bằng lật màn che vò rượu ra, hương rượu lành lạnh xông vào mũi, linh khí nhanh chóng phủ kín cả căn phòng. Hắn ném vò rượu cho Phù Ly, "Tới, hôm nay ta uống với người."

Phù Ly nhận lấy vò rượu, nói: "Có thể được Côn Bằng đại nhân cùng uống, là chuyện may mắn của tiểu yêu tôi." Cậu nhắc vò rượu lên, uống một ngụm rượu trái cây cậu đã từng tò mò vô số lần.

Có chút lạnh nhưng mùi hương thơm mát cùng cảm giác ngọt lành càng nhiều hơn.

"Hào sảng!" Côn Bằng cũng nâng vò rượu lên uống một ngụm lớn, rượu vừa xuống họng, chỉ cảm thấy vui vẻ, thoải mái, bay bổng: "Rượu ngon! Rượu ngon! Tiền bối ở ngọn núi này có tay nghề thật giỏi, nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ tự mình tới kính thăm."

Phù Ly cười một tiếng, rượu thuận theo hầu kết chảy vào trong áo sơ mi: "Chẳng qua tiếc rằng núi đã không còn nữa, yêu quái lớn lớn nhỏ nhỏ trên núi cũng quá trăm nhưng chỉ còn lại mình tôi sống sót." Cậu vươn tay tóm lấy vò rượu, chạm vò với Côn Bằng, "Những rượu này có thể để Côn Bằng đại nhân thưởng thức cũng là duyên phận của bọn nó."

Côn Bằng không ngờ rằng lại có chuyện như vậy, hấn vỗ vỗ vai Phù Ly: "Hôm nay có rượu hôm nay say, những chuyện đã qua thì không quay đầu lại, tới, uống."

Rượu của con người sản xuất đặc hơn, đối với yêu quái không hề dễ say tẹo nào. Nhưng rượu yêu quái ử, tuy không đặc nhưng lại dễ dàng làm yêu quái say sưa.

Uống mấy vò rượu, Phù Ly chưa bao giờ uống linh tửu đã có chút say, cậu nghiêng người dựa trên tấm thảm mềm mại, một tay chống đầu, tay kia thì cầm vò rượu đổ vào miệng, đồng tử cũng biến thành màu vàng.

Côn Bằng chém gió với Phù Ly về chuyện ngày xưa hấn đã phong quang thế nào, kể về ân oán tình thù của các đại yêu.

"Chung Diêu cùng với Tranh trước giờ không hợp nhau, hai tên ngu xuẩn này chỉ gặp mặt là đánh nhau, tính tình quái gở, một lời không hợp thôi sẽ ăn người, cũng không biết những năm này có còn sống sót hay không."

"Chết rồi." Phù Ly xua xua tay, chỉ ra khoảng không bên ngoài của sổ, "Cứ thế ầm một tiếng, bị sét đánh chết."

"Xem ra ông đây bị phong ấn dưới đáy biển vẫn còn nhặt lại được một cái mạng." Côn Bằng đẩy vò rượu rỗng bên cạnh ra xa, "VẬY Bạch Trạch và Dương Khang cũng coi như kẻ thù nhưng cũng là ân nhân của ta?"

"Phong ấn?" Phù Ly đầu óc mơ màng nhìn Côn Bằng.

"Người nghe nhầm rồi." Côn Bằng tỉnh rượu hơn phân nửa, "Ta không nói như vậy, tới, tới, tới, uống rượu."

"Được, được, được." Phù Ly cúi đầu uống rượu trong vò, đột nhiên một tiếng nổ nhỏ vang lên, cậu biến thành một quả cầu lông chỉ to bằng bàn tay của người trưởng thành rơi vào trong vò rượu, chỉ còn lại đồng quần áo trên đất.

"Sao đã say như thế rồi?" Côn Bằng lắc đầu, "Trẻ con chưa từng uống rượu quá yếu ớt."

Hắn đưa tay vào trong bình rượu mò, tóm được đôi tai dài, thuận tay kéo ra. Hắn hơi híp mắt nhìn còn thỏ trong tay, răng của con thỏ này có phải hơi sắc nhọn chút không? Chỉ đáng tiếc bình rượu ngon như vậy lại biến thành nước tắm, thật lãng phí.

Côn Bằng thấy rượu trên người Phù Ly rơi tí tách xuống mặt đất, há miệng chuẩn bị thổi khô lông trên người Phù Ly.

"Côn Bằng đại....." Trang Khanh đi vào cửa, nhìn thấy Côn Bằng há to miệng, trên tay còn xách một con thỏ, mà trong phòng trừ một đồng quần áo thì căn bản không có bóng dáng của Phù Ly,

sắc mặt anh đại biến, rút kiếm bản mệnh của mình ra, trầm mặt nói, "Côn Bằng, bỏ cậu ấy xuống!"

Côn Bằng nhìn con thỏ trong tay mình, lại nhìn Trang Khanh toàn thân đầy sát ý, đầu óc còn men say chưa kịp phản ứng lại.

Thấy Côn Bằng không lỏng tay, Trang Khanh nắm chặt tay cầm kiếm, anh đi lên trước mấy bước, trán toát mồ hôi: "Côn Bằng, Phù Ly vẫn luôn thành tâm đối xử với ông, tại sao ông lại muốn ăn cậu ấy?" Nhìn thấy Phù Ly trong tay Côn Bằng không hề nhúc nhích, trên tay, trên mặt Trang Khanh bắt đầu nổi lên vảy rồng, long uy tản ra bốn phía.

"Lão Đại!" Toàn bộ thủy tộc ở ban quản lý đều nhảy dựng lên, đây chính là bản năng của bọn họ.

"Sở Dư, Lâm Quy, hai người làm sao thế?" Ninh Hiên thấy người mới rửa cổ vàng bên cạnh mình cũng đứng lên, quăng một nửa đầu thỏ đang ăn xuống, "Có phải chỗ lão đại đã xảy ra chuyện gì không?"

Ban này lão đại muốn đi tìm anh Phù nhưng anh Phù không ở trong văn phòng, được một lúc thì lão đại lại đi ra ngoài, lẽ nào....

"Côn Bằng?!" Vèo một tiếng Ninh Hiên biến thành phi kiếm, phá vỡ cửa sổ thủy tinh xông ra ngoài.

"Người muốn động thủ với ta?" Côn Bằng cho rằng Trang Khanh muốn khiêu khích bản thân, hừ lạnh nói, "Chỉ là một con rồng vảy lộn xộn, cũng dám ra vẻ ta đây trước mặt ta." Hắn quăng Phù Ly đã biến về nguyên hình sang một bên, hai tay thành chưởng, đánh tới Phù Ly.

Trang Khanh nhìn Phù Ly bị quăng tới góc không hề nhúc nhích, trong lòng thở phào một hơi, ít nhất bây giờ Côn Bằng cũng không quan tâm tới việc ăn cậu.

Không có lòng tham chiến, Trang Khanh đổi một thanh kiếm khác, nặng nề đối chưởng với Côn Bằng, dựa vào chưởng phong của Côn Bằng, anh xoay người bay tới cạnh Phù Ly. Đảo mắt thấy Côn Bằng đang đánh lại đây, anh nhanh chóng nhét Phù Ly vào trong túi tây trang của mình, cắn răng tiếp chưởng.

"Thịch!"

Ánh sáng vàng quanh người Trang Khanh trải rộng, một chưởng dùng toàn lực nhưng chỉ đánh ngang ngựa với Côn Bằng, nhân cơ hội, anh lùi tới cửa, nói với đám người Ninh Hiên, Sở Dư đang vội vàng qua đây, "Đừng qua đây."

Thủy tộc trời sinh nghe lệnh long tộc, ánh sáng công đức và long uy bao phủ Trang Khanh, mọi người đều không dám lên trước.

Chỉ có Triều Vân mượn khí của nữ đế mà hóa hình, có thể không sợ ánh sáng công đức với long uy, bước tới gần Trang Khanh vài bước. Nhưng lúc này trong phòng yêu khí tràn ngập, cô phải vô cùng cố gắng mới duy trì được hình người.

"Triều Vân, đưa Phù Ly đi." Trang Khanh quăng thứ gì đó trong túi áo về phía Triều Vân, Triều Vân vội vàng đưa tay nhận lấy, nhanh chóng lùi về cùng đồng nghiệp đằng sau mới có dư tinh lực nhìn thứ trên tay mình là gì.

Con thỏ này?

Ban này hình như lão đại nói với cô bảo mang Phù Ly đi, lẽ nào.....

Triều Vân nhìn con thỏ có thể dễ dàng ôm trong lòng bàn tay, đây chính là bản thể của anh Phù?

"Con rồng nhà ngươi có bệnh sao?" Côn Bằng không ngờ rằng ánh sáng công đức trên người Phù Ly lại mạnh như vậy, nghĩ tới tính cách của thiên đạo động cái là đánh sét xuống, hắn không dám thực sự đánh với Trang Khanh, "Ta với con thỏ muốn vài ngụm rượu cũng không được sao?"

"Uống rượu?" Trang Khanh cười lạnh, "Uống rượu cần phải bỏ Phù Ly vào trong miệng sao?"

"Con thỏ nhỏ như thế còn không đủ nhét kẽ răng ta, ta ăn nó làm gì?" Tự nhiên lại phải đội cái nồi đen như thế, Côn Bằng tức giận thiếu chút nữa tức nổ phổi, "Hắn rơi vào trong bình rượu, ta vớt hắn lên thổi khô lông! Nơi này có một đồng đồ ăn ngon không cần lại đi ăn một con thỏ đầy lông, trong mắt ngươi ta rất ngu sao?"

Lúc này Trang Khanh mới chú ý tới trên mặt đất có mấy vò rượu, vỏ túi đồ ăn vặt đã gần tràn ra khỏi thùng rác.

"Côn Bằng đại nhân thứ lỗi, tôi đã hiểu lầm ngài rồi." Trang Khanh thu kiểm lại, hành lễ với Côn Bằng.

Theo tính nết ngày xưa của Côn Bằng, hắn sẽ không quan tâm là có hiểu lầm hay không, tuyệt đối sẽ cho đối phương một trận. Nhưng nhìn con rồng lai trước mắt này không ổn, toàn thân lấp lánh công đức, còn tu vi cao thâm làm cho hắn quyết định lùi một bước.

"Hừ, nể mặt người quan tâm tới Phù Ly, hôm nay ta không tính toán với người nữa, sẽ không có lần sau." Côn Bằng hừ lạnh, "Ra ngoài đi, đừng làm phiền ta uống rượu."

Những yêu quái đi rồi, chỗ rượu này là của một hình hấn.

"Đa tạ Côn Bằng đại nhân khoan dung." Trang Khanh giúp Côn Bằng khép cửa lại, quay người đi về phía đồng nghiệp đang canh giữ ở cửa cầu thang.

"Lão đại, anh sao rồi?"

"Có cần bọn em đi Yêu Minh điều người tới giúp đỡ không?"

"Anh Phù bị sao vậy, Côn Bằng đã làm gì với anh ấy?" Trương Kha bình thường khi nhắc tới Côn Bằng cũng công giám lớn tiếng, lúc này đã tức giận đỏ mắt, "Tên súc sinh đó, anh Phù đối xử tốt với hấn ta như vậy, hấn ta còn....."

"Không sao, tôi đã hiểu làm chút chuyện thôi." Trang Khanh đi tới cạnh Triều Vân, vươn tay thô lỗ túm lông trên người Phù Ly, "Mọi người tiếp tục trở về làm việc đi, Phù Ly giao cho tôi là được rồi."

"Lão đại....." Trương Kha muốn bảo Trang Khanh động tác nhẹ nhàng chút nhưng ánh mắt Trang Khanh lạnh lùng nhìn qua đây, cậu trưng ra khuôn mặt tươi cười, "Xách con thỏ như vậy, thỏ sẽ không thoải mái."

"Tôi biết." Trang Khanh quăng ra một câu, bước dài đi xa.

Trương Kha nhìn Triều Vân, nhỏ giọng nói: "Con thỏ ban nãy cô cầm thực sự là anh Phù hả?"

Triều Vân vẫn chưa hồi thần lại, nghe thấy Trương Kha hỏi, lắp bắp nói: "Có, có thể."

Tuy rằng đã sớm biết Phù Ly là thỏ yêu, nhưng do đối phương tu vi cao, bọn họ sao cũng không thể liên hệ giữa con thỏ và Phù Ly. Tới hôm nay, bọn họ mới thực sự tin, thì ra Phù Ly chính là con thỏ dài hơn hai mươi cm, lông xù vô hại.

Đợi đi tới chỗ không người, Trang Khanh nhìn về phía sau một cái, quăng Phù Ly lên cánh tay mình. Đi tới văn phòng lấy áo khoác vắt lên người con thỏ trên khuỷu tay, Trang Khanh lập kết giới, trực tiếp từ văn phòng trở về phòng của mình.

Đặt con thỏ lên sofa, Trang Khanh đi vào phòng bếp rót trà cho mình, sau đó mở ti vi xem tiết mục giải trí nhàn chán. Xem một lát, anh cảm thấy con thỏ ngủ rất không thoải mái nên đặt một cái đệm nhỏ dưới đầu con thỏ.

Lại qua một lát, anh nhìn chiếc áo khoác rơi dưới đất cũng không thuận mắt, thế là nhặt áo lên vớt lên người con thỏ, thuận tay kéo để lộ ra đầu thỏ.

Dưới tình huống bình thường, tai thỏ nhọn đều hướng lên trên, mà cái tai xù lông của Phù Ly lại rũ xuống đầu, đầu tai nhọn nhọn, giống như đầu bút lông. Răng cửa cũng không hiện rõ mấy, nhưng ngược lại hai bên lại mọc ra răng nanh sắc nhọn, cái mũi không giống với con thỏ mà ngược lại giống chó con hơn. Chẳng trách cậu không thích nguyên hình, thì ra bản thể có chút biến dị.

Trang Khanh vươn tay đặt trước mũi cậu kiểm tra hô hấp, lại búng búng tai cậu, con thỏ nằm ngủ yên không hề phản ứng, không có chút phòng bị nào.

Con thỏ ngọc thể này, có thể sống được bốn nghìn năm, có lẽ toàn bộ đều dựa vào may mắn tu vi cao thâm cùng với những yêu quái thuần phác trên núi?

Tâm lý Trang Khanh có chút mất cân bằng, vươn tay chọc chọc vài cái lên cái bụng xù xù mềm mại của cậu. Xem ra những yêu quái kia nuôi thỏ rất được, dưới lông toàn là thịt.

Tiết mục giải trí trên ti vi đã kết thúc, bây giờ đang chiếu một chương trình ẩm thực, bên trong người chủ trì đang hướng dẫn mọi người làm món thỏ xào cay như thế nào. Trang Khanh nhìn con thỏ mập trên sofa, lại nhìn nhìn thịt thỏ đang cuộn cuộn trong chảo dầu, lấy một túi đầu thỏ cay mà Phù Ly tặng ra, chậm rãi gặm.

Phù Ly cảm thấy bản thân mình giống như đã quay lại hai nghìn năm trước, cậu nói với Cương Liệt đại vương cậu là yêu quái đã thành niên, muốn rời khỏi núi xem xung quanh. Kết quả cậu vừa mới ra khỏi núi đã gặp được một con người đang bị thương, lần đầu tiên cậu nhìn thấy con người, cảm thấy có chút kỳ quái, liền cười mây đáp gió mang con người này đi tìm đại phu, không ngờ rằng những đại phu kia sau khi nhìn thấy cậu thì bị dọa cho không thể nói thành lời.

Lần đầu tiên cậu tới thế giới của con người, chưa có kinh nghiệm, không mang gì trên người cả, cũng không biết biến thành hình người giao lưu với nhân loại. Cho nên cuối cùng chỉ đành mang con người kia về núi, tùy tiện tìm chút thuốc ở chỗ Cương Liệt đại vương cho người đó ăn.

Con người được cậu cứu không chỉ biết kể chuyện, còn biết viết chữ vẽ tranh, cậu cảm thấy tú vị nên cho con người này ở lại. Yêu tu

trong núi cảm thấy cậu còn nhỏ tuổi, nuôi một con người làm vật cưng có thể giải sầu, cho nên không ai phản đối gì cả.

Phù Ly cũng không nhớ rõ mình đã nuôi con thú cưng này bao nhiêu năm, sau đó thú cưng chết đi, trước khi chết còn không cho cậu về sau nuôi một con thú cưng khác, cậu là một chủ nhân tốt, chỉ dành đồng ý yêu cầu của thú cưng.

Trở mình, Phù Ly cảm thấy bản thân mình dường như đã rơi vào trong một hố sâu, cậu mở mắt ra, phát hiện trên đầu mình đang đặt trên một chiếc gối sô pha khổng lồ, cậu thử duỗi chân, mới rút đầu ra được cái gối.

"Tỉnh rồi?"

Trang Khanh đi qua, đặt một cái đĩa trước mặt cậu, bên trên có ba cây cà rốt non mềm nhưng chưa cắt ra.

Phù Ly lắc lắc tai mới phát hiện ra hình như mình đã biến trở về nguyên hình. Cậu rút lui vào sô pha, muốn che khuất cơ thể của chính mình.

"Đừng tốn sức trốn nữa, nguyên hình của cậu thế nào tôi đã nhìn rõ ràng rồi." Trang Khanh đẩy đĩa cà rốt tới trước mặt Phù Ly, "Loài nào cũng đều có thể xảy ra tình huống biến dị, loài thỏ cũng vậy. Dù sao.....cũng rất dễ thương."

"Chúng tôi có lông." Phù Ly rung rung bộ lông xõa tung của mình, ghét bỏ đẩy đĩa cà rốt ra bên cạnh, "Tôi ghét ăn cà rốt."

"Con thỏ không ăn cà rốt thì còn gọi gì là thỏ?" Trang Khanh đẩy đĩa về lại vị trí ban đầu, "Ăn."

"Không ăn!" Phù Ly lại đẩy lại.

"Con thử còn kén chọn?" Lần này Trang Khanh không đẩy lại nữa, lấy cây cà rốt trong đĩa ra nhìn, cái này do ban nãy cậu nhìn thấy trên App mua sắm của tu chân giới, thực phẩm tươi ngon nhất mà phái Điền Viên trồng được, tại sao lại không ngon?

"Có tôm nồn không?" Cái tai Phù Ly run rẩy, đôi mắt màu vàng mang theo ánh nước sáng rực, "Trừ thịt thử ra tôi đều có thể ăn, tôi không kén ăn."

Nếu như lúc này Phù Ly duy trì hình người mà nói những lời này với Trang Khanh, Trang Khanh khẳng định sẽ không cần nghĩ mà nói không có. Nhưng bây giờ đối diện anh là một con thử, lại còn là một con thử trắng mập mạp, Trang Khanh trầm mặt: "Cậu đợi một lát."

Trang Khanh sống một mình gần hai nghìn năm nên nấu nướng rất ngon, anh nhanh chóng làm xong đồ ăn, Phù Ly duy trì nguyên hình nhẹ nhàng nhảy tới cửa phòng bếp, vừa ngửi mùi hương vừa khen Trang Khanh.

Phù Ly biến trở về nguyên hình giống như tìm về thiên tính, nói chuyện làm việc tùy ý hơn nhiều. Có lẽ là vì kéo rơi lớp da người nên không cần chú ý quá mức pháp luật với đạo đức của con người nữa.

Làm con thử, Phù Ly không thích ăn rau mà thích ăn thịt. Đặc biệt là tôm cá, khẩu vị này rất giống với Trang Khanh. Nghe âm thanh Phù Ly tách xương cá, Trang Khanh cảm thấy xương của mình cũng có chút tê dại, không nhịn được xoa vai, "Cậu uống rượu trong giờ

làm việc, vi phạm quy định của nhân viên, tiền lương tháng này phải trừ đi hai trăm."

"A." Phù Ly đã có tiền, cũng không để tâm tới hai trăm nhỏ bé này.

Thấy đôi tai dài của cậu vấy tới vấy lui, Trang Khanh không nhịn được nói: "Cậu thực sự không định biến thành người ăn cơm sao?"

"Đã hai nghìn năm tôi chưa hề khôi phục bản thể." Phù Ly đập đập chân sau, "Để tôi hưởng thụ thêm một chút nữa."

Tuy rằng bản thể của cậu có hơi xấu, nhưng Trang Khanh cũng không phải là rồng thuần chủng, hai người không ai có thể chê bai người kia. Nhận ra điểm này, Phù Ly ăn cơm càng vui vẻ.

Trang Khanh nhẫn nhịn, im lặng nhắc nhở bản thân mình, còn nợ đối phương hỗn nguyên đan cùng với viên kim cương lớn, không thể tức giận.

Lấy đồ của người không được tức giận, lấy đồ của người không được tức giận, lấy đồ của người không được tức giận.

"Nhà của anh trang hoàng thật đẹp." Phù Ly ngửa bụng nằm trên ghế mềm, nhìn bảo thạch trên tường, còn đèn treo thạch anh tự nhiên trên nóc nhà, cậu ngoáy ngoáy tai móc ra một đồng bảo thạch đủ màu sắc, "Dùng bảo thạch xếp thành cầu vồng trên tường, khẳng định rất xinh đẹp."

Kinh nghiệm từ một lần xuống núi không mang theo đồ đạc gì, từ đó về sau, Phù Ly có thói quen giấu túi Càn Khôn trong tai.

"Cầu vòng?" Trang Khanh cảm thấy thẩm mỹ của Phù Ly quả thực rất dung tục.

Phù Ly nói, "Trên núi chúng tôi có hươu bảy màu, dáng vẻ rất xinh đẹp." Nói xong, cậu vỗ lên đồng bảo thạch, những bảo thạch này tự động bay lên không trung, xếp thành hình cầu vòng, dính sát lên trên tường, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy.

"Thế nào, đẹp không?" Phù Ly vỗ vỗ hai chân trước, "Thẩm mỹ của các yêu quái trẻ tuổi vẫn còn khiếm khuyết một chút."

"Cậu khảm bảo thạch lên tường nhà tôi, cậu không cần nữa?" Trang Khanh nhìn dải cầu vòng đủ màu sắc trên tường, vẻ mặt không tả nổi.

"Không sao, lần sau tôi đến nhà anh thưởng thức là được." Phù Ly rất vừa lòng với tay nghề của mình, "Chúng ta làm yêu, không cần phải quá quan trọng vật ngoài thân, nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là một đồng đá mà thôi."

Những thứ này trong túi Càn Khôn của cậu có thể xếp thành một đồng lớn.

"Thôi bỏ đi, coi như tôi giữ giúp cậu." Trang Khanh thở dài, dường như cảm thấy Phù Ly tiêu tiền như nước, tương lai sẽ quần áo tả tơi, lưu lạc đầu đường.

"Tùy anh, anh vui là được rồi." Phù Ly phẩy phẩy cái tai, bay lên sô pha nằm. Tuy rằng cậu đã tỉnh rồi, nhưng vẫn chưa tiêu hết rượu, ăn cơm no xong lại mệt mỏi rồi.

May là con rồng Trang Khanh này mặt lạnh tâm nóng, không đành lòng để cho một con yêu say rượu ở bên ngoài, cẩn thận chăm

sóc cậu.

Tiểu yêu đều thích những thứ đồ sáng lấp lánh thế này, làm cầu vòng cho anh, cũng coi như đùa cho anh vui. Khi cậu còn nhỏ cũng từng thích những thứ lấp lánh, sau khi những yêu quái thành niên trên núi biết liền dùng bảo thạch xếp một dòng sông bạc xinh đẹp, cái cây biết phát sáng, hoặc là một con đường lấp lánh.

Cậu nhắm mắt lại, dường như lại nghe thấy tiếng vượn trắng lái nhải không dừng, còn có cả tiếng chim sẻ kêu líu ríu, còn có tiếng rống giận dữ của Cương Liệt đại vương chạy đằng sau cậu, bắt cậu ăn xong cơm.

Cương Liệt đại vương làm cơm vừa khó ăn vừa khó nhìn, còn muốn cậu ăn xong, có một đạo Phù Ly sợ ăn cơm nhất.

"Trưởng ban Trang, con thỏ này là thú cưng của người hã, thật đáng yêu."

Phù Ly mở mắt, trừng mắt nhìn người vừa nói.

Hã?

Đây không phải là tộc Thanh Long sao? Lần trước tới bắt nạt Trang Khanh hình như cũng có hã?

Hôm nay đuổi tới tận nhà, hã muốn làm gì?

"Xem ra là Phù Ly mới vào ban quá mức giỏi giang, làm trưởng ban Trang của chúng ta còn có thời gian nhàn rỗi nuôi thú cưng." Thanh Diễn dời tầm mắt khỏi con thỏ, đối với hã sinh vật yếu ớt như con thỏ này so với cái cốc trên bàn, cái đệm trên ghế sô pha cũng chẳng có gì khác biệt.

Hắn lộ ra nụ cười ôn hòa với Trang Khanh, "Người thực sự không lo lắng Phù Ly có tâm tư xấu với người chút nào sao?"

Trang Khanh cúi đầu nhìn con thỏ trên chiếc đệm: "....."

Con thỏ im lặng bò về sau đệm sofa, chỉ lộ ra một cái đuôi vừa ngắn vừa tròn.

Tác giả có lời muốn nói:

Rồng chưa thành niên: Giải giang?

Phù Ly: Tôi là Phù Ly, là một con thỏ kén ăn mang muối.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 46

"Thanh Diễn Long Quân nói như vậy, tôi không hiểu lắm." Trang Khanh lúi Phù Ly trốn đằng sau đệm dựa ra, đặt ở bên cạnh mình, "Phù Ly là một đồng nghiệp tốt, việc giao cho cậu ấy làm tôi rất yên tâm."

"Nếu đã như vậy, ta cũng yên tâm rồi." Thanh Diễn không để ý tới khuôn mặt lạnh của Trang Khanh, vẫn cười nói, "Hôm nay tới ta còn có một chuyện muốn nhờ."

Trang Khanh cúi đầu vuốt ve lông thỏ, có lẽ là con thỏ ngày bé được nuôi dưỡng tốt, nên lông vừa trơn vừa mềm mại, cảm xúc vô cùng tốt. Trang Khanh chỉ định thuận tay vuốt vuốt, kết quả vuốt không dừng lại được.

Thân là trưởng bối, bị yêu quái chưa thành niên sờ tới sờ lui, Phù Ly có chút không vui, dùng chân sau của mình đạp vào tay Trang Khanh, không biết lớn nhỏ!

Thân thể tuy nhỏ nhưng sức lực rất lớn, Trang Khanh xoa nắn bàn tay bị đạp đau ngòai xa ra mười cm.

Bị Trang Khanh xem nhẹ, Thanh Diễn cũng không hề bất mãn chút nào, hần lấy từ trong ống tay áo ra một hộp ngọc, đặt lên trên bàn.

Cái tai đang rũ ở một bên của Phù Ly đột nhiên dựng thẳng lên, đây là hiện trường tham ô nhận hối lộ? Không ngờ rằng Trang Khanh lại là yêu quái như vậy.

"Ta nghe được một tin đồn." Thanh Diển mở nắp hộp ra, bên trong đặt vài viên ngọc trai rất to, "Nghe nói Côn Bằng đã thức tỉnh?"

Trang Khanh vừa nhận được một cầu vòng bằng đá quý, lúc này nhìn thấy mấy viên ngọc trai to, nội tâm vô cùng bình tĩnh: "Thanh Diển Long Quân hỏi câu này là có ý gì?"

"Trong sách cổ của long tộc có ghi lại, Côn Bằng không chỉ ăn thịt tôm cá, còn có thói quen ăn thịt rồng, người phải chú ý an toàn." Nghe ngữ khí nói chuyện của Trang Khanh, trong lòng Thanh Diển cũng có tính toán, xem ra Côn Bằng thực sự đã tỉnh lại.

Hắn còn cho rằng, những đại yêu này đã chết trong đại nạn, không ngờ rằng bây giờ lại xuất hiện.

"Côn Bằng rất biết phải trái, Thanh Diển Long Quân không cần lo lắng." Trang Khanh chỉ đồng hồ trên tường, "Đã tới thời gian nghỉ ngơi rồi."

Thanh Diển biết Trang Khanh không muốn để ý tới mình, hắn đứng dậy: "Làm phiền trưởng ban nghỉ ngơi, cáo từ."

"Đi thông thả." Trang Khanh vung tay, cánh cửa biệt thự tự động mở ra, bên ngoài còn có hai Thanh Long đứng chờ. Anh cười nhạo một tiếng, "Thanh Diển Long Quân lần sau có dẫn đồng tộc qua đây thì mời bọn họ cùng vào ngồi, tuy rằng ở chỗ tôi không có trà ngon chiêu đãi, nhưng vẫn có chỗ để ngồi."

"Không dám làm phiền trưởng ban nghỉ ngơi, bọn họ còn trẻ khỏe, đứng ở bên ngoài chờ một lát cũng không sao." Thanh Diễm đi xuống cầu thang, liếc nhìn một cái về sau, thấy con thỏ đang nằm trên ghế sofa nhảy xuống đi tới bên chân Trang Khanh, đôi mắt vàng kim nhìn chăm chăm hấn.

Trong lòng hấn có chút kỳ lạ, sau khi bày kết giới bay lên trời, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Long Quân, ngài làm sao thế?" Tộc nhân Thanh Long nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Thanh Diễm, liền hỏi, "Có phải là Trang Khanh quá đáng với ngài không?"

Thanh Diễm lắc đầu, Trang Khanh chưa từng bất lịch sự với hấn.

Rốt cuộc là không đúng ở đâu?

Hấn quay đầu lại nhìn tộc nhân: "Con thỏ đi thế nào?"

"Hả?" Tộc nhân không ngờ rằng Thanh Diễm sẽ đột nhiên hỏi chuyện nhỏ này, hấn sửng sốt một lúc, có chút do dự nói: "Không phải dùng bốn chân để đi sao?"

"Vậy sao?" Thanh Diễm nhíu mày, lẽ nào hấn nhìn nhầm rồi?

"Ta biết ngay là đám rồng các người mà!" Trong tầng mây đột nhiên xuất hiện một người đàn ông hơi béo, hấn nhìn về phía Thanh Diễm, "Các người là Thanh Long hả?"

Thanh Diễm thấy người tới không rõ mục đích, hấn còn không thể nhìn ra tu vi và bản thể của đối phương, hấn tiến lên hành lễ nói: "Không biết vị tiền bối đây là....." Hấn còn chưa nói dứt lời đã bị

Côn Bằng đánh bay xoay vòng 720 độ trong không trung mới ngã vào tầng mây.

Thanh Diễn bò trên mây, ộc một tiếng phun ra một ngụm máu đen lớn, hai tộc nhân sợ tới mức tiến lên nâng hắn dậy, "Long Quân, ngài có sao không?"

"Hận cũ mấy vạn năm của ta và tộc Thanh Long các người, về sau nhìn thấy các người một lần đánh một lần." Côn Bằng vỗ vỗ tay, vẻ mặt đầy khinh thường, "Còn không đỡ nổi một tát của ta, thực sự là đời sau không bằng đời trước, toàn là kẻ vô dụng."

Lau đi máu trên khóe miệng, Thanh Diễn đứng dậy: "Không biết tiền bối là người phương nào, tại sao lại coi tộc Thanh Long chúng ta là kẻ địch?"

"Đặt ở năm nghìn năm trước, tộc Thanh Long các người miễn cưỡng còn được cho là kẻ thù của ta, nhưng mà bây giờ thành ra thế này....." Côn Bằng cười nhạo một tiếng, "Thu lại đuôi cá của mấy người đi, đừng để cho ông đây nhìn thấy nếu không lần sau lại đánh mấy người."

Côn Bằng vung tay áo, bay xuống dưới mây, để lại ba con Thanh Long tức trắng mặt.

"Con thả đi đường giống như cậu sao?" Trang Khanh nhìn tư thế đi giống như hổ của Phù Ly, toàn thân đều cảm thấy kỳ quặc, con thả không phải nhảy nhảy sao?

"Tôi là con thả thành tinh, đi đường đặc biệt chút thì có gì kỳ quái." Phù Ly lấy một viên ngọc trai lớn trong cái hộp mà Thanh Diễn

tặng ra, đặt trên bàn lẫn chơi, "Hơn nữa đi giống báo thì có gì tốt, đi giống hổ uy phong hơn nhiều."

"Chẳng lẽ trước kia trên ngọn núi của cậu còn có hổ yêu?" Trang Khanh không nhịn được nghi ngờ, ngọn núi kia rốt cuộc có lực hấp dẫn gì, lại có thể tụ tập các loại động vật tập tính bất đồng cùng với nhau, còn dạy ra một con thỏ ngu ngốc thế này?

"Có." Phù Ly gật đầu.

"Con hổ kia có thể nhịn được không nuốt luôn cậu quả thực quá tốt." Trang Khanh nhìn thấy viên ngọc trai sắp bị Phù Ly đẩy xuống dưới bàn, vội vàng vươn tay ra đỡ, "Trời tối rồi, tôi muốn đi ngủ."

Cho nên cậu nên về đâu thì về đó đi.

"Ừ." Phù Ly nhảy từ bàn trà xuống, chân trước giơ lên, hóa thành một thanh niên mặc cẩm bào, đội ngọc quan.

"Nhảm rồi, nhảm rồi." Phù Ly cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, "Thói quen trước đây vẫn chưa sửa được." Cậu vỗ vỗ cẩm bào trên người, cẩm bào biến thành áo sơ mi trắng với quần bò, đầu tóc cũng biến thành giống như người đàn ông hiện đại.

Phù Ly mặc cổ trang chính là phù dung sớm nở tối tàn, Trang Khanh khẽ rung động, dáng vẻ Phù Ly mặc đồ cổ đại đẹp hơn bây giờ rất nhiều. Chính là.....quý công tử được yêu quái nuôi dưỡng, mang theo sự ngây thơ thuần khiết.

"Hôm nay cảm ơn anh đã chăm sóc." Phù Ly hóa thành hình người dường như lại trở về vỏ bọc con người tuân thủ đạo đức pháp luật, cả người nghiêm túc đứng đắn hơn rất nhiều, "Anh nghỉ ngơi sớm đi, tôi về đây."

"Ừ." Trang Khanh gật đầu, đưa Phù Ly tới cửa, sầm mặt kéo cửa phòng cho cậu, "Sau này không được uống rượu trong giờ làm việc."

"Tôi nhớ rồi." Phù Ly đuối lý, cho nên Trang Khanh nói cái gì thì là cái đó.

Đi ra khỏi khu biệt thự xa hoa, dạo bước trên phố, đèn đường chiếu lên người Phù Ly tạo ra một cái bóng thật dài, giống như người diêm.

Người đi đường rất ít, những gia đình bên này đều là người có tiền, ra vào cửa đều có xe đưa đón, những người đi bộ giống như Phù Ly gần như rất ít. Cậu đi ra rất xa rồi cũng không gặp một chiếc taxi nào. Ngẫu nhiên có vài người đi bộ qua cũng đều là ra đây đi dạo hoặc là chạy khuya mà thôi.

Còn chưa đi tới tận cùng con đường, Phù Ly phát hiện ra một cô gái trẻ đã lướt qua cậu ba lần liền, cậu dừng bước nhìn cô gái kia từ đầu đường chạy vào trong rừng cây phía đối diện, chẳng được một lúc, cô gái lại xuất hiện ở đầu đường, lại cùng một tư thế và đường đi chạy vào trong rừng cây.

Phía rừng cây có hồ nhân tạo, phong cảnh và không khí đều rất tốt.

Lần thứ tư, lần thứ năm.

Phù Ly nhìn thấy tóc đuôi ngựa phía sau lưng cô gái vung tới lui, thờ dài, chạy theo cô qua đó.

Đi vào con đường nhỏ dưới bóng cây, Phù Ly nghe tiếng thét chói tai sợ hãi của cô gái. Cậu đẩy lùm cây, nhìn thấy cô gái nằm

trong vũng máu, cô gái trừng đôi mắt to, vươn tay hướng về những người đi trên con đường bên hồ kêu từng tiếng cứu mạng.

Giọng nói cô gái có chút yếu ớt, tay cũng dần dần buông xuống.

"Cứu tôi, tôi không muốn chết....."

Cô gái nhỏ tuyệt vọng buông tay, khi tay của cô sắp rơi xuống nền đất, một bàn tay ấm áp nắm lấy tay của cô. Cô trừng to đôi mắt, kinh ngạc nhìn Phù Ly.

"Cô vẫn ổn chứ?" Phù Ly ngồi xuống trước mặt cô, "Có cần tôi giúp cô gọi xe cứu thương không."

"Cảm ơn." Cô gái nắm chặt lấy tay Phù Ly, huyết lệ trong vành mắt dần dần trở nên nhạt hơn, cuối cùng hoàn thành nước mắt lấp lánh, "Cảm ơn anh."

"Cuối cùng.....cuối cùng cũng có người tới tìm tôi rồi." Cô lộ ra nụ cười sáng lạn, vết máu trên người cùng miệng vết thương đều biến mất, trở thành cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa mặc bộ đồ vận động màu trắng.

"Cảm ơn anh." Cô gái cúi cười về phía Phù Ly, xoay người đi ra khỏi lùm cây.

Phù Ly đi ra khỏi con đường nhỏ đầy bóng mát, đứng một lát dưới ánh đèn đường, lần này cô gái kia không xuất hiện nữa. Khi cậu đi ra khỏi con đường, mơ hồ nghe thấy tiếng chuông của âm sai.

Âm sai lại tới độ hồn rồi.

Phù Ly về tới nhà, lấy điện thoại ra, dáng vẻ đánh chữ không mấy thành thực tra được chuyện xảy ra khi cô gái còn sống.

Bảy ngày trước, cô gái loài người trẻ tuổi này đang chạy bộ, bị tên côn đồ kéo vào trong lùm cây sát hại, rồi cướp đi tất cả trang sức trên người cô, sáng ngày hôm sau khi người lao công quét lá rụng mới phát hiện ra. Hai ngày sau cảnh sát bắt được hung thủ, thời gian hẳn cướp bóc sát hại cô gái khoảng tầm mười giờ, mà thời gian cô gái này chết lại vào khoảng mười một giờ, trên mặt đất còn có dấu vết cô gái cố gắng bò.

Có thể nói, sau khi cô gái bị thương không lập tức tử vong, chẳng qua không có ai phát hiện ra cô, cuối cùng cô gái chết đi trong sự tuyệt vọng. Lùm cây cách đường đi cạnh hồ nước không quá mười mét, lúc đó không biết có bao nhiêu người đi qua mà cô gái trẻ này chỉ có thể nhìn từng người từng người đi qua trước mặt mình, cho tới khi...cô chết.

Phù Ly rời khỏi trang bài viết, để điện thoại lại trên bàn. Nghe nói, khi có một người ôm oán hận tử vong, bảy ngày đầu sẽ lặp đi lặp lại sự việc xảy ra khi chết, nếu như có người kéo cô ra từ trong sự không cam lòng, cô có thể quên tiền duyên, đầu thai chuyển thế.

Nếu như không thế, cô có thể biến thành oán quỷ, hoặc bị lệ quỷ khác hay tà yêu ăn mất, hoặc là hóa thành lệ quỷ, báo thù nhân loại vô tội ở nơi cô đã xảy ra chuyện.

Oán khí trên người cô gái kia nặng như vậy, tối hôm đó thật sự không có ai phát hiện ra cô sao? Hay là.....thực ra có người đã phát hiện ra cô, nhưng sợ hãi bản thân mình rước phải phiền phức cho nên lén lút rời đi?

Phù Ly đẩy cửa sổ ra, nhìn vườn hoa nhỏ bên ngoài khu nhà ở, trên cỏ có mấy tiểu yêu còn chưa thể hoàn toàn biến thành hình người đang chơi đùa dưới ánh đèn, có lẽ là con của nhân viên trong Sở. Những yêu quái trưởng thành khác vì sợ hãi sự tồn tại của Côn Bằng đều không dám ra ngoài, chỉ có những tiểu yêu này, không sợ trời không sợ đất, cũng không ai cản được lòng muốn chơi đùa của bọn trẻ.

Đang nghĩ, Phù Ly chợt nhìn thấy Côn Bằng bay từ trên trời xuống, trên mặt còn mang theo nụ cười mãn ý.

"Chú ơi, chú cũng là đồng nghiệp của bố cháu sao?" Một cô bé trên đầu còn có mấy mảnh lá chạy tới ôm lấy đùi Côn Bằng, trong đôi mắt to tròn đầy tò mò, "Trước kia sao cháu chưa từng nhìn thấy chú."

"Ta mới tới." Toàn thân Côn Bằng cứng đờ, hắn nhìn viên thịt tròn đang treo trên chân, muốn vươn tay xách cô bé ra, nhưng lại sợ mình dùng sức quá lớn làm đứa trẻ bị thương.

"Cháu biết, cháu biết rồi." Một cậu bé có đôi tai mèo ôm lấy chân còn lại của Côn Bằng, "Mẹ cháu nói năm nay có mấy nhân viên cao cấp rất lợi hại tới đây, chú chắc chắn là một trong những người đó."

"Thằng, thằng nhãi con buông tay." Côn Bằng nhìn chằm chằm hai vật treo trên chân trái phải, cắn khoăn to cả mặt, hắn sợ nhất giao tiếp với mấy đứa trẻ con, ngay cả tộc Thanh Long đáng ghét nhất, hắn cũng không xuống tay với trẻ con.

"Chú cao lớn như thế, là do cây lớn biến thành ạ?"

"Không phải từ cây biến thành đâu," mèo con cãi lại, "Dáng vẻ ban nãy chú ấy bay xuống ngẫu như thế, vừa nhìn đã biết là yêu quái uy vũ giống như tớ."

"Là cây!"

"Là hồ!"

"Cậu không biết xấu hổ, hồ lớn không có quan hệ gì với mèo nhà cậu hết á?"

"Mẹ tớ đã nói rồi, hồ giống như mèo bọn tớ, đều là động vật thuộc họ mèo!"

Côn Bằng bị hai đứa trẻ con cãi nhau tới đau đầu, hần hận không thể quăng hai đứa một trái một phải ra hàng trăm km. Cứ thế một lát, hai đứa trẻ đột nhiên lại khóc lên, ma ám xuyên thấu, làm cho hần nhớ tới cơn ác mộng bốn nghìn năm trước hần bị một thằng nhãi con làm ồn tỉnh giấc.

Năm đó nếu như hần không bị tiếng khóc thét của một đứa trẻ con lai lịch không rõ đánh thức sẽ không chui ra Đông Hải tìm kiếm. Nếu như hần không ra khỏi Đông Hải cũng sẽ không bị bọn Bạch Trạch, Dương Khang xông vào đánh. Mọi người đều nói thần thú lương thiện, nhưng hần lại cảm thấy bọn họ đều không phải là thứ gì tốt, lấy nhiều đánh ít không nói, đánh xong còn phong ấn hần ở dưới đáy biển bốn nghìn năm, tác phong không biết xấu hổ thế này làm hung thú như hần cũng cảm thấy mặt cảm.

Ai nói Côn Bằng hần không có thiên địch, những đứa trẻ không vừa lòng một cái liền gào khóc chính là thiên địch của hần.

"Đừng khóc, các người ai còn khóc nữa ta sẽ ăn thịt các người."

Hai đứa trẻ đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên gân cổ lên tiếp tục hướng lên trời gào khóc, tiếng gào khóc lúc này còn kinh khủng hơn ban nãy.

"Ôi trời ơi, mấy đứa nhãi các người đừng khóc nữa có được không, người không biết còn tưởng rằng Côn Bằng ta đây giết trẻ con." Côn Bằng kéo hai đứa trẻ trên đùi ra, mỗi tay ôm một đứa, "Ta mang bọn người lên mây chơi có được không?"

Cầu xin các người hãy ngậm cái miệng truyền ma âm kia lại!

Hai đứa trẻ quả nhiên không khóc nữa, Côn Bằng lắc lắc đầu, lập kết giới xung quanh người, tránh gió thổi tới hai đứa trẻ này.

Sau khi Côn Bằng mang hai đứa trẻ kia bay lên trên trời, trong khu nhà đột nhiên truyền tới tiếng hét chói tai.

"Côn Bằng bắt cóc trẻ con rồi aaaaaaaaaa!"

Phù Ly tựa vào khung cửa sổ, cời tới nỗi suýt nữa rơi ra ngoài. Đường đường là Côn Bằng đại nhân, không ngờ rằng lại sợ tiếng khóc của trẻ con, thực sự quá thú vị. Chẳng qua tiểu yêu bây giờ quả thực yếu ớt lại hay khóc, không có chuyện gì cũng gào khóc.

Không giống như cậu hồi nhỏ.....

Cậu.....khi cậu còn nhỏ đại khái là không thích khóc, dù sau khi cậu mở ra linh trí, nói được tiếng người, yêu tu trên núi đều khen rằng cậu tài giỏi, cho nên khẳng định sẽ không phiền phức như những đứa trẻ bây giờ.

Dày vò cả buổi tối, dưới sự làm chứng của hai đứa trẻ cùng với Phù Ly, mọi người mới hiểu Côn Bằng không bắt cóc trẻ con mà chỉ

mang chúng đi chơi thôi. Chẳng qua sau sự việc này, khi nhắc tới Côn Bằng mọi người cũng không sợ hãi như ban đầu, ít nhất khi nhắc tới tên của Côn Bằng, họ sẽ không cố gắng hạ thấp giọng nữa.

Có lẽ hình tượng uy vũ mạnh mẽ của Côn Bằng, đã bắt đầu vỡ vụn khi hắc ôm hai đứa trẻ bay lên trời. Hơn nữa sau buổi tối hôm đó, cửa phòng Côn Bằng mỗi ngày đều có trẻ con tới gõ vang, ồn ào đòi hắc dẫn mang bay cao cao. Côn Bằng không dám chọc bọ nhóc khóc, chỉ đành một lần lại một lần đồng ý với yêu cầu của bọ nhóc. Cuối cùng lũ trẻ cả khu nhà đều tới, hắc chỉ đành biến thành hình chim, quăng những đứa trẻ này lên lưng, dùng kết giới cố định trên lưng cho những đứa trẻ chơi.

Ai có thể nghĩ rằng hung thú thượng cổ nổi danh lại biến thành người được trẻ con hoan nghênh nhất?

Bởi vậy có thể thấy được, những đứa trẻ con vừa mạnh mẽ vừa thích ồn ào mới chính là loại vũ khí mạnh mẽ nhất trên thế giới.

"Mấy đứa nhóc kia phiền chết được." Ba ngày sau, Côn Bằng trốn vào trong phòng Phù Ly, phàn nàn, "Tu vi mới chẳng được bao nhiêu, căn cơ kém, sao lại thích dẫn vật người khác như vậy."

Phù Ly chia cho Côn Bằng mấy gói que cay: "Là có chút ồn."

"Dù sao ta không quan tâm nữa, nghe thấy tiếng khóc của bọ họ đầu ta liền đau, có lẽ bọ chúng chính là những đứa trẻ không hiểu chuyện trong miệng con người." Côn Bằng mở gói que cay, một miếng ăn hết một túi.

Que cay vừa vào bụng, dưới tầng truyền tới tiếng khóc của trẻ con, Phù Ly liền nhìn thấy Côn Bằng luôn miệng mặc kệ trẻ con

nhảy ra khỏi cửa sổ phòng cậu, vẻ mặt không kiên nhẫn bế cậu bé tai mèo ngã dưới đất lên.

"Ngoài miệng nói không muốn nhưng thân thể lại rất thành thực." Phù Ly nhặt que cay mà Côn Bằng ném dưới đất lên, thuận thay đóng cửa sổ lại, chặn âm thành những đứa trẻ la hét ầm ĩ ở bên ngoài.

Dù sao nhìn dáng vẻ này, trước khi những đứa trẻ đi ngủ thì Côn Bằng sẽ chẳng về được.

Sáng hôm sau khi Phù Ly đi làm, nhận được báo cáo của bộ phận dưới, nói rằng mấy ngày hôm trước một Long Quân của tộc Thanh Long bị yêu quái không rõ lai lịch tấn công, bị đánh trọng thương, bọn họ vì vọng ban quản lý có thể bắt được hung thủ.

"Có lẽ bọn họ đã từng tìm, nhưng mà không tìm được người." Ninh Hiên đọc tư liệu của đối tượng tình nghi mà tộc Thanh Long cung cấp, "Hơi béo, tu vi cao thâm khó dò, giọng nói thô lỗ, còn nói rằng bọn họ là thù cũ....."

Càng đọc giọng của Ninh Hiên càng nhỏ lại, cậu nhìn Phù Ly: "Anh Phù, đây không phải là....."

Phù Ly vẻ mặt mờ mịt quay lại nhìn Ninh Hiên: "Tư liệu mà tộc Thanh Long cung cấp quá mơ hồ, muốn tìm được người sợ rằng không dễ dàng, bên cạnh mọi người có yêu tu hoặc nhân tu nào phù hợp với điều kiện kể trên không?"

"Không có." Ninh Hiên đặt tư liệu lên bàn, nghiêm túc nói, "Bây giờ em sẽ mang đội đi kiểm tra."

Trong Thủy Tinh Cung của tộc Thanh Long.

Tộc trưởng nhìn Thanh Diễm vẫn còn nằm trên giường, đút cho hắn một viên Hồn Nguyên Đan: "Thanh Diễm, khoảng thời gian này người phải nghỉ ngơi cho tốt, không cần dùng pháp lực lung tung."

"Tộc trưởng, chúng ta đã tới ban quản lý báo án chưa?" Thanh Diễm cố gắng ngồi từ trên giường dậy, khuôn mặt tái nhợt nói, "Ta nghi ngờ người đàn ông động thủ kia rất có khả năng chính là Côn Bằng mà Trang Khanh đã thu phục. Ở tu chân giới hiện nay, trừ Côn Bằng ra, không có ai có thể dễ dàng làm ta bị thương."

Rõ ràng hắn đã biết là Côn Bằng công kích mình nhưng lại không có chứng cứ. Cho nên chỉ có thể cố ý tới ban quản lý báo án, để Trang Khanh biết rõ trong lòng. Không làm được gì, chỉ có thể ghét bỏ bọn họ.

Ban quản lý không phải tự xưng là công bằng công chính sao, vậy để bọn họ đòi lại công bằng cho chúng ta.

"Thân phận của tên Phù Ly kia cũng không rõ ràng, bây giờ lại thêm một tên Côn Bằng." Về mặt tộc trưởng rồi bời, "Long tộc đã đi tới tình cảnh này, chẳng lẽ thiên đạo còn không đồng ý buông tha chúng ta?"

"Phù Ly có thể bẻ gãy sừng của Thanh Nguyên trưởng lão thì chắc chắn không phải là yêu quái bình thường." Thanh Diễm che miệng ho khan vài tiếng, "Chỉ hận Trang Khanh nắm giữ ban quản lý quá chặt chẽ, chúng ta không thể cài vào một người nằm vùng nào cả."

"Hắn không cố ý nhắm vào chúng ta, việc này bỏ qua đi." Tộc trưởng lắc đầu, "Côn Bằng hiện thế, long tộc của chúng ta đã vô cùng khó khăn, không cần phải trêu chọc thêm một kẻ thù nữa."

"Tộc trưởng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không giao tranh chính diện với Phù Ly." Khuôn mặt tái nhợt của Thanh Diễm lộ ra tươi cười, "Vạn vật thiên hạ đều có nhược điểm của mình, ai cũng không thể rời khỏi lực giới."

Ở ban quản lý, mọi người còn đang suy nghĩ làm sao để giải quyết vấn đề tộc Thanh Long.

Về sau trừ phi Côn Bằng không ra khỏi cửa, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ lộ đuôi. Phù Ly nhìn thấy các đồng nghiệp của mình nghĩ ra đủ loại sách lược, nghiêng đầu nói: "Loại chuyện này có gì khó thương lượng đâu, Côn Bằng lại không phải nhân viên ở ban quản lý chúng ta, bọn họ có mâu thuẫn, chúng ta nên phạt thì phạt, nên hòa giải thì hòa giải."

"Nếu như chọc giận Côn Bằng, hấn đập vỡ Thủy Tinh Cung của bọn họ vậy cũng thuộc về ân oán cá nhân." Phù Ly buông tách trà xuống, khẽ nói, "Có lẽ tới lúc đó, tộc Thanh Long cũng không dám tố cáo nữa."

"Phù, anh Phù." Sở Dư bị cách nói này của Phù Ly dọa sợ, cậu nuốt nước miếng, "Dường như anh không có cái nhìn tốt lắm về tộc Thanh Long?"

Nếu không người hay tuân thủ quy định luật pháp như cậu sao có thể nói ra những lời này? Quả thực giống như đã biến thành một con yêu khác, thuận miệng có thể nói ra chuyện mà bọn họ còn không dám nghĩ tới.

Đập Thủy Tinh Cung của long tộc, không chỉ có tộc Thanh Long sẽ phát điên mà những long tộc khác có lẽ cũng sẽ không thể ngồi không.

"Mọi người có thể không biết, thời kỳ Côn Bằng hưng thịnh, xử lý những con rồng kia như chơi trò chơi vậy." Phù Ly nhỏ giọng nói, "Nếu như Côn Bằng giận dữ, không chỉ tộc Thanh Long xui xẻo mà ngay cả con người cũng sẽ bị liên lụy."

"Đây là do tộc Thanh Long cố ý chọc vào." Trang Khanh đi vào, ngữ khí bình tĩnh nói, "Mọi người không cần quá để tâm tới chuyện này, tôi sẽ xử lý." Anh nhìn Phù Ly lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

"Lão đại!" Hoàng Xán xông vào, "Ban nãy tôi nghe thấy Côn Bằng lẩm bẩm muốn đi xử lý Thanh long sau đó hóa thành chim lớn bay lên trời rồi. Cánh của hắn vừa mới mở ra, nửa bầu trời đều đen lại!"

Con người bình thường không biết gì, mỗi khi trời đột nhiên biến âm u xong lại nắng lên, họ cho rằng nhất định là mây đen che khuất bầu trời, cũng có thể là do chim lớn bay qua.

Tác giả có lời muốn nói:

Tộc Thanh Long: Kế hoạch của chúng ta quả thật hoàn hảo, siêu giỏi.

Côn Bằng: Lười động não, không nói nữa, đập thôi.

Phù Ly: Tuy rằng tôi chạy khắp nơi trên núi, không ăn cơm, còn yếu ớt, nhưng tôi vẫn là đứa trẻ ngoan, rất biết nghe lời.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 47

"Thưa anh, xin hỏi anh tìm ai?" Bảo vệ chặn lại chiếc xe đang chuẩn bị đi vào cửa lớn, "Thật ngại quá, chỗ chúng tôi có quy định ra vào nghiêm ngặt."

"Xin lỗi, tôi tìm cậu Phù." Phó Tư mở cửa kính xe, cười với người bảo vệ mặt dài gầy, "Không biết cậu ấy có thời gian để gặp tôi không?"

Nghe thấy tới tìm Phù Ly, vẻ mặt bảo vệ nghiêm túc thêm vài phần: "Mời anh đợi một chút, tôi sẽ liên hệ với lễ tân."

"Làm phiền rồi." Ánh mắt Phó Tư lướt qua cánh cửa điện tử, nhìn thấy khung cảnh bên trong, còn có cả một tòa văn phòng khí phái. Tại địa điểm này ở thủ đô, công ty Trường Long đã sớm chiếm cứ vị trí có ưu thế địa lý, khi thời điểm tắc đất tắc vàng mà chiếm một diện tích rộng lớn có thể để dư ra một bãi cỏ rộng đặt pho tượng.

"Thật ngại quá, anh Phó, anh Phù hôm nay ra ngoài công tác, không có mặt trong công ty." Người bảo vệ mặt dài gầy dài khách khí nói, "Mời anh lần sau lại tới, hoặc là anh liên hệ qua điện thoại với anh ấy trước."

"Tôi biết rồi, cảm ơn." Phó Tư cười cười, nói với tài xế, "Quay đầu."

Chiếc xe quay đầu, Phó Tư nhìn mấy chữ Công ty TNHH khoa học kỹ thuật sinh vật Trường Long sáng lấp lánh, hơi chỉnh lại cổ tay áo có nếp nhăn.

"Lão Hà, có chuyện gì thế?" Bảo vệ cửa mặt to đi tới, tò mò hỏi một câu.

"Lại là một người muốn tới lôi kéo làm quen anh Phù." Người mặt gầy dài lắc đầu nói, "Còn không có phương thức liên hệ, cũng còn không biết xấu hổ xưng bạn bè, nếu mà nói thế, tôi với đại minh tinh trên tivi cũng là bạn bè đấy."

Bảo vệ mặt to chột hiểu ra: "Đây đúng là chuyện không thể, nghe nói con người bọn họ chào hỏi thôi đã là bạn tốt, ăn một bữa cơm đã là anh em chí cốt, đúng là nông cạn."

Sau khi biết tin Côn Bằng tìm Thanh Long gây phiền phức, mấy yêu tu có thể đánh nhau của ban quản lý lập tức đứng dậy đuổi theo. Nói đùa chắc, nếu long tộc và Côn Bằng dùng nguyên hình đánh nhau, vậy không phải sẽ xảy ra sóng thần sao?

Tới bờ biển, Ninh Hiên và Triều Vân nhìn biển rộng, lùi về sau mấy bước. Bản thể của bọn họ đều thuộc kim, trên mặt đất quả thực có thể đánh, nhưng đây là dưới nước, sợ rằng chìm sâu xuống biển cũng không phát ra âm thanh nào.

"Triều Vân và Ninh Hiên hộ trận ở bên bờ biển, Ngụy Thương và Phù Ly theo tôi xuống." Trang Khanh nhìn Ngụy Thương, sau khi người mới này vào ban quản lý, không nói chuyện nhiều mấy nhưng làm việc rất ổn thỏa, "Cậu có sợ nước không?"

"Cũng bình thường." Ngụy Thương gật đầu, "Cũng không phải vấn đề gì lớn."

Trang Khanh lại hỏi Phù Ly: "Cậu thì sao?"

Phù Ly nhìn xuống nước: "Tôi chưa từng xuống đáy biển chơi bao giờ, Long Cung có đẹp không?" Vượn trắng từng nói với tôi, Long Cung mà long tộc ở dùng bảo thạch xây thành, vô cùng đẹp, cho nên nơi bọn họ ở thường được gọi là Thủy Tinh Cung.

Thấy dáng vẻ Phù Ly tò mò nóng lòng muốn thử, Trang Khanh biết bản thân đã lo lắng thừa rồi: "Đi thôi." Anh dẫn đầu nhảy vào trong biển, biến thành một con Kim Long, lặn xuống.

Phù Ly và Ngụy Thương thấy thế cũng nhảy xuống. Phù Ly vỗ vỗ bả vai Ngụy Thương dưới nước, lại chỉ chỉ Kim Long đằng trước.

Ngụy Thương vẻ mặt nghi ngờ, đây là ý gì?

Phù Ly lắc lư cái chân, cả người như một mũi tên xông lên trước, sau đó vươn tay tóm lấy lông trên cổ rồng. Trong biển còn có sinh vật nào tốc độ nhanh hơn rồng? Có thể dựa vào rồng tiết kiệm sức lực, cậu cần gì phải tốn sức?

Ngụy Thương:.....

Hắn nghĩ rằng lão đại sẽ quăng Phù Ly ra, kết quả lão đại lắc lư đầu sau liền tùy ý để Phù Ly nắm lấy.

Hắn biến về nguyên hình, liều mạng đuổi theo Trang Khanh với Phù Ly, đối diện với đôi mắt màu vàng của lão đại, hắn vẫn không dám vươn móng vuốt nắm lấy, chỉ có thể căn răng dùng sức chỉ có thể theo sau ở tí đằng xa, ít nhất....không mất dấu.

Xuống tới biển sâu, trong nước đã tối đen một mảng, Trang Khanh giống như một chiếc đèn lồng màu vàng lớn, chiếu sáng xung quanh. Ngẫu nhiên còn có con cá bơi qua đây, Phù Ly không nhìn được che kín mắt. Cậu cho rằng như Toan Dữ đã là xấu lắm rồi, không ngờ rằng dưới đáy biển này còn có loài cá xấu gấp trăm lần Toan Dữ. Có con cá xấu xí ở dưới biển sâu này, trong mắt Phù Ly, long tộc cũng không khó nhìn lắm.

Khi sắp tới Long Cung, Trang Khanh hóa thành hình người, quay đầu nhìn Phù Ly vẫn còn đang nắm lấy tóc ở gáy mình: "Cậu muốn tôi cố đi hả?"

"À, không cần đâu." Phù Ly buông tóc Trang Khanh ra, còn vươn tay sửa sang lại giúp anh.

Trang Khanh thấy cậu làm một loạt động tác mờ ám: "Cậu đang định chờ Côn Bằng đập nát Thủy Tinh Cung rồi mới đi vào sao?"

"Tôi là yêu quái như vậy sao?" Phù Ly xoay người dùng sức xé màn nước tối đen, lộ ra địa giới Long Cung sau kết giới vừa rục rở vừa thần kỳ. Con sứa phát ra ánh sáng, giao nhân đầu người thân cá, vệ binh thủy tộc cầm vũ khí vẽ mặt kinh hoàng, san hô mã não xinh đẹp.

Còn có.....quái ngư đang chiến đấu kịch liệt với Thanh Long.

Thanh Long uy phong dưới sự công kích của quái ngư, giống như là mì bở vào trong nồi, rơi xuống lả tả, quái ngư không vì vậy mà quyết định dừng tay, đuôi của hắn vung lên, đâm đầu vào cung điện, rầm rầm đổ cả một mảng lớn.

Long Cung kiên cố không thể phá vỡ trong truyền thuyết bị quái ngư công kích giống như tòa thành được xây bằng cát, vừa chạm vào đã đổ.

"Trang Khanh đại nhân." Có vệ binh thủy tộc nhìn thấy Trang Khanh, vẻ mặt mừng rỡ, "Ngài mau đến giúp đỡ chế ngự con quái ngư kia đi."

Phù Ly âm thầm lắc đầu, thủy tộc bây giờ thật đáng buồn, bị Côn Bằng đánh tan tác, nhưng vẫn không nhìn được chân thân của bọn họ. Cậu cản Trang Khanh lại: "Anh đừng ra tay, tôi đi."

Những con Thanh Long này chưa bao giờ đối tốt với Trang Khanh, nhưng vẫn muốn Trang Khanh đi giúp đỡ bọn họ, cậu thay Trang Khanh cảm thấy ghê tởm.

Trang Khanh nhìn thấy cánh tay chắn trước mặt mình, trầm mặc một lúc rồi gật đầu.

"Trang Khanh đại nhân, vị này là....." nhóm thủ vệ không rõ, đã tới lúc này rồi, tại sao Trang Khanh lại để một người thân phận không rõ ràng ra tay, hơn nữa còn ung dung đứng đó.

Về mặt Trang Khanh lạnh như băng nhìn bọn họ một cái, bọn họ thức thời ngậm miệng lại.

Thời khắc này là bọn họ cầu người khác giúp đỡ, không thể đưa ra quá lắm yêu cầu. Hơn nữa ánh mắt của Trang Khanh đại nhân thật đáng sợ, bọn họ sợ rằng nói thêm một từ nữa thôi sẽ chọc giận tới vị Long Quân này.

"Côn Bằng đại nhân." Phù Ly thấy Côn Bằng tông gần sập cổng Long Cung, tiến lên phía trước cản hẳn lại: "Có gì chúng ta từ từ nói,

ngài xem cần gì phải....."

"Hừ." Côn Bằng nhìn thấy đồng rồng nằm trên mặt đất, hóa thành hình người, đứng trên đầu một con Thanh Long, "Ta nghe nói các người muốn tìm ta gây phiền phức?"

Mấy con rồng trên mặt đất thống khổ lẫn lộn, căn bản không thể trả lời câu hỏi của Côn Bằng. Con rồng bị Côn Bằng giẫm lên đầu càng thảm hơn, hấn đang đau đớn lẫn lộn, bị Côn Bằng giẫm lên, hấn không dám nhúc nhích, sợ nếu tiếp tục lẫn lộn sau này hấn sẽ không còn cơ hội để cử động nữa.

"Côn Bằng đại nhân, thôi bỏ đi, bỏ đi." Phù Ly đi tới trước hành lễ với Côn Bằng nói, "Có gì thì từ từ nói, làm gì phải dùng vũ lực."

Côn Bằng đẩy Phù Ly sang một bên, buông con rồng dưới chân ra, "Các người ai muốn cáo trạng ta thì đứng ra đây."

Không có một con rồng nào dám nhúc nhích, lúc này cổng Long Cung vô cùng yên tĩnh.

"Côn Bằng đại nhân?" Một người trẻ tuổi mặc cẩm bào màu trắng đi ra từ cánh cổng Long Cung đỏ nát, hành lễ với Côn Bằng: "Xin Côn Bằng đại nhân bớt giận."

"Người là?" Côn Bằng nhận ra người này chính là con rồng phế vật hôm đó bị hấn đánh bay, khinh thường nói, "Trước mặt Côn Bằng ta đây, không cần phải giở trò làm gì. Lần này ta nể mặt ban quản lý để lại cho các người một mạng, nếu không tộc Thanh Long các người cũng như cánh cổng này."

Hấn tung một chưởng, cổng lớn Long Cung hóa thành bụi.

"Tổ tông của các người ta mở miệng ra nuốt có thể nuốt được mười mấy con, các người thì tính cái gì." Côn Bằng chẳng cho tộc Thanh Long chút mặt mũi nào, "Tổ tiên của các người coi như chính trực, cho dù không đánh lại cũng phải liều mạng một lần, tới thế hệ này của các người còn dùng một số thủ đoạn không biết học được từ đâu."

Thanh Diễm phong quang ba nghìn năm, chưa bao giờ chịu nhục nhã như thế này, cho dù là thái độ của Trang Khanh với long tộc lạnh lùng, nhiều nhất cũng chỉ là không nói một lời, đâu giống như Côn Bằng, nói chuyện không để đường sống.

"Đa tạ Côn Bằng đại nhân chỉ giáo." Thanh Diễm cúi người hành lễ với Côn Bằng, quay đầu nói cảm ơn với Phù Ly, "Cảm ơn Phù đạo hữu."

Từ nét mặt có thể nhìn ra, nếu như không có Phù Ly ra tay ngăn cản, Côn Bằng có thể hủy đi cả tòa Thủy Tinh Cung. Nhưng bọn họ vừa mới tới ban quản lý áo án, Côn Bằng liền tới Long Cung làm loạn, căn bản không coi long tộc bọn họ ra gì.

Ban quản lý không giúp đỡ gì sao?

Giúp rồi.

Có tác dụng sao?

Đương nhiên có tác dụng, ít nhất tộc bọn họ chưa có ai chết.

Trong mắt các yêu quái khác, tộc Thanh Long lợi hại như vậy đều bị Côn Bằng ăn hiếp, ban quản lý có thể bảo vệ bọn họ, khẳng định đã bỏ ra không ít cố gắng. Nhưng Thanh Diễm rất rõ ràng, đây chính

là Côn Bằng và Phù Ly cấu kết với nhau làm chuyện xấu, cùng một giuộc.

Thanh Diễm hoài nghi, giữa Côn Bằng và Phù Ly khẳng định có mối quan hệ hoặc là bí mật nào đó không thể nói cho người ngoài biết, nếu không Côn Bằng sao có thể can tâm tình nguyện ở lại ban quản lý?

Đại yêu thượng cổ tu vi cao thâm, sao cần phải nhìn sắc mặt ban quản lý mà hành sự? Tuy rằng bề ngoài Thanh Diễm cung kính, nhưng trong lòng đã có dự tính về tương lai hỗn loạn của yêu giới. Hắn quay đầu nhìn về Trang Khanh đứng ở một bên, Trang Khanh cũng ngẩng đầu nhìn hắn.

Giữa hắn và Trang Khanh, tuy là đồng tộc nhưng lại có hận cũ.

Năm đó nếu không có Trang Khanh, con rồng mang quốc vận sẽ là hắn. Tộc Thanh Long đã tốn công tốn sức, thậm chí còn mời trưởng lão có sở trường về bói toán nhất tính ra thiên cơ, nhưng cho dù bọn họ đã tính hết thiên cơ khi hắn đuổi tới, quốc vận đã buộc chặt lấy Trang Khanh.

Hắn là Thanh Long có thiên bẩm nhất của long tộc, khi sinh ra trời giáng tường quang, có tướng mang điềm lành. Cả long tộc đều nói, con người trên trái đất tôn trọng long tộc bọn họ như thế, nhất định trong long tộc sẽ có một con rồng trở thành rồng quốc vận, mà con rồng này chính là hắn.

Cho nên hắn biết cười lên sẽ dễ dàng nhận được cảm tình của con người, hắn cũng biết con người thích điểm nào của rồng. Nhưng thiên đạo bất công, cơ duyên này lại cho con rồng máu tạp kia.

Buồn cười biết bao, hấn lại không so được với một con rồng máu tạt, một con rồng chảy dòng máu dơ bẩn. Con người đê tiện bất tài, dựa vào đâu mà có thể so sánh được với long tộc cao quý?

"Thanh Diễn Long Quân." Trang Khanh đi tới trước mặt Thanh Diễn, "Tôi thấy sắc mặt Long Quân không tốt, chú ý nghỉ ngơi."

"Đa tạ Trang đạo hữu quan tâm." Thanh Diễn quay đầu cười một cái, "Tộc nhân không hiểu chuyện đã gây phiền phức cho đạo hữu rồi." Lần này hấn không gọi Trang Khanh là trưởng ban Trang nữa, cũng không gọi Trang Khanh là Long Quân, chỉ xưng đạo hữu."

"Không sao, tôi đã quen rồi." Trang Khanh nhìn thủy tinh vỡ rơi đầy đất, vẻ mặt như tuyết đóng băng.

Trong căn phòng đen tối cũ nát, những con rồng và yêu tu thủy tộc chế nhạo hấn, còn có cả Long Cung nguy nga kia nữa đều để lại trong trí nhớ của hấn một trang vô cùng buồn tẻ.

"Trang Khanh." Phù Ly đi tới trước mặt Trang Khanh, "Tộc Thanh Long bằng lòng hòa giải với Côn Bằng, cũng không cần Côn Bằng bồi thường, anh xem chuyện này....."

"Tranh chấp dân sự giữa những yêu tu này khổ chủ đã đồng ý không truy cứu nữa, ban quản lý không thể nhúng tay vào." Trang Khanh nói, "Nếu như nơi này đã không cần chúng ta nữa thì chúng ta đi trước."

Phù Ly nhìn những con rồng dưới đất một cái, phát hiện có một con rồng thiếu một sừng nhìn có chút quen mắt, cậu muốn nhìn nhiều thêm một chút, ai biết con rồng này lại né tránh đằng sau đóng san hô, dường như không muốn nhìn thấy dáng vẻ của cậu.

Rồng cũng biết xấu hổ?

Phù Ly thu hồi tầm mắt, vội ho một tiếng: "Tuy rằng long tộc không truy cứu nữa, nhưng chúng tôi vẫn phải mang Côn Bằng đi. Lỡ như nảy sinh mâu thuẫn gì, tôi lo là tộc Thanh Long lại chịu thiệt."

Tộc Thanh Long cao ngạo chịu nhục nhã như vậy nhưng không ai dám nói Phù Ly nói sai, bởi vì bọn họ không có cách nào làm gì Côn Bằng.

Ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, mọi thủ đoạn đều vô dụng. Thời kỳ thượng cổ, đại yêu khắp nơi, tổ tiên bọn họ làm thế nào có thể sinh tồn được tiếp vậy?

Long tộc bọn họ.....thực sự là cường đại vô địch sao?

Côn Bằng tông vào Long Cung, đánh long tộc, tâm tình vẫn đang rất thoải mái, nghe thấy Phù Ly muốn mang mình đi, rất phối hợp gật đầu: "Được, nể mặt người, ta đi với các người."

Xem ra câu nói nể mặt này là câu cửa miệng của Côn Bằng.

Côn Bằng cùng với người của ban quản lý rời đi, để lại Thủy Tinh Cung hỗn loạn của long tộc. Từ khi Côn Bằng gây chuyện tới bây giờ, tộc Thanh Long đã cầu cứu những long tộc khác, nhưng không có tộc nào tới cứu binh.

Đợi sau khi tộc Thanh Long đã dọn dẹp xong đồng đồ nát, Long Vương cuối cùng cũng phái thừa tướng tới, tặng mấy rương châu báu vô dụng, coi như an ủi.

Có Thanh Long tính tình không được tốt lắm châm chọc khiêu khích nói: "Long Vương điện hạ thực sự có thiện tâm, nhìn thấy

Thanh Long chúng ta chưa chết còn phải người tới thăm chúng ta."

"Vị Long Quân này nói quá lời rồi." Thừa tướng mà Long Vương phải tới là rùa sống mấy nghìn năm, tuy rằng tu vi không cao, nhưng tài ăn nói và tính tình tốt số một. Ông bị tiểu bối trào phúng cũng không giận mà ngược lại chậm rãi nói: "Long Vương điện hạ từng nói, hiện tại tổng số long tộc là năm mươi tám, trong đó tộc Thanh Long chiếm số lượng một nửa, tộc khác chỉ ít ỏi vài người, bọn họ đều không cựa nổi."

"Hiện giờ tu chân giới có ban quản lý trần thủ, quả thực là chuyện tốt. Tuy rằng Trang Khanh có chút hiểu lầm với long tộc, nhưng cũng không thể phủ nhận được sự thực hán vẫn là rỗng. Mỗi người thu liễm một phần, ngày sau cũng dễ gặp mặt." Quy thừa tướng nhìn Thanh Diễn đứng ở một góc, "Ân oán đã qua rồi cũng nên buông xuống đi."

Thanh Diễn tươi cười ôn hòa, chấp tay nói: "Quy thừa tướng nói phải."

Đám người Phù Ly đi ra khỏi kết giới tộc Thanh Long bố trí ở Thủy Tinh Cung, Phù Ly đột nhiên nhìn Côn Bằng: "Côn Bằng đại nhân, đợi lát nữa Trang Khanh biến thành rỗng, ngài đừng không nhin được ăn luôn anh ấy đấy."

"Yên tâm đi, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, thịt rỗng quả thực không ngon." Côn bằng phát tay, dáng vẻ như thịt rỗng không hề có chút hấp dẫn nào, "Biến đi, biến đi."

Trang Khanh dừng bước, quay người nói với Phù Ly: "Lát nữa đừng tóm tóc tôi."

Phù Ly:.....

Không thể cưới rồng nữa rồi.

Trang Khanh biến trở về nguyên hình, đuôi cuốn lấy Phù Ly quăng lên lưng mình, vẫy vẫy đuôi rồng, bơi về phía mặt biển.

Côn Bằng quay đầu nhìn Ngự Thương, lập tức nói: "Ta không có thói quen cống hổ, người tự bơi về đi." Nói xong, hắn biến thành cá lớn vẫy cái vây nhanh chóng biến mất trong nước.

Ngự Thương sóng nước đánh lui ra mười mấy mét im lặng biến thành Bạch Hổ, nhận mệnh quơ móng vuốt vẫy đuôi.

Anh không có gan lớn giống như Phù Ly, dám cưới cả rồng.

Lên tới mặt biển, Trang Khanh hất Phù Ly xuống, vọt lên không trung nháy mắt hóa thành hình người, cũng không thèm để ý tới Phù Ly bị bắn đầy nước lên mặt.

"Lão đại, sao rồi?" Ninh Hiên và Trữ Vân thấy thế vội vàng chạy tới.

"Không sao." Trang Khanh quay đầu lại, thấy Phù Ly đã bò ra từ trong nước tiếp tục nói với Ninh Hiên: "Chuẩn bị đi về."

"Con thỏ." Côn Bằng nói nhỏ bên tai Phù Ly, "Con rồng này đắc tội thiên cơ bị trừng phạt hay sao mà trên người không chỗ nào lành lặn cả?"

Phù Ly không nói gì.

Thấy Phù Ly không nói gì, Côn Bằng thức thời không hỏi thêm nữa.

Ngược lại Ngụy Thương đi ở phía sau đột nhiên nói: "Hình như sắp tới tết Trung Nguyên rồi?"

"Hả?" Phù Ly khó hiểu nhìn Ngụy Thương, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên nhắc tới chuyện nhỏ này.

"Tết Trung Nguyên cửa địa ngục mở ra, khẳng định sẽ rất náo nhiệt." Ngụy Thương có chút chờ mong nhìn về phía Trang Khanh, "Không biết chúng ta có được nghỉ không."

"Cho dù nghỉ cũng là quỷ tu trong Sở được nghỉ, không có liên quan gì tới chúng ta cả?"

"Sẽ mở chợ quỷ." Ngụy Thương nói, "Năm nào tôi cũng đi chợ quỷ chơi, trong đó có rất nhiều thứ thú vị."

"Chợ quỷ?" Phù Ly lần đầu tiên nghe thấy thứ này, vượn trắng chưa từng kể cho cậu nghe, cậu cũng chưa từng đi.

"Anh chưa từng đi hả?" Ngụy Thương không dám tin, Phù Ly là một con thỏ yêu đã sống bốn nghìn năm, sao có thể chưa từng đi chợ quỷ. Cho dù là yêu quái ở nông thôn cũng nên đi chợ quỷ góp vui chứ.

"Chưa từng." Phù Ly lắc đầu, "Tôi từ trên núi tới, không biết có thứ này."

"Hai người cậu đứng đó làm gì, câu cá hả?" Trang Khanh quay đầu nhìn hai người, "Đi về làm tiếp đi."

Người mới Ngụy Thương không dám nói nữa, ngoan ngoãn đi lên.

Phù Ly đi theo sau Trang Khanh không nhìn được tò mò, chợ quỉ
rất cuộc là thế nào.

"Cậu định đi đâu đấy?" Trang Khanh lôi Phù Ly từ trên tầng mây
xuống: "Tới Sở rồi."

"Trang Khanh." Phù Ly đứng lại, tò mò hỏi, "Chợ quỉ trông thế
nào?"

"Chính là chợ quỉ." Trang Khanh nói tiếp, "Chẳng có gì thú vị cả."

"Ừ." Phù Ly cúi đầu.

Trang Khanh nhìn theo cậu mấy giây, xoay người trở về văn
phòng của mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Tôi là một con yêu quái chưa từng trải~~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 48

Tết Trung Nguyên, cũng được gọi là tết quỷ. Ngày này mọi người tưởng niệm người thân đã mất, đốt tiền vàng cho bọn họ, để truyền đạt tình cảm của mình tới họ. Ban đêm từ mười hai tới mười lăm âm lịch, ở đường nhỏ hẻo lánh đều sẽ có người đốt một nén hương, dùng vôi vẽ một vòng tròn, hóa tiền giấy cho người thân.

Lo lắng cô hồn dã quỷ cướp đi đồ mà mình đốt cho người thân, con người còn thường tùy ý đốt một ít tiền giấy ở xung quanh coi như làm cho cô hồn. Cho nên thời gian này cũng là ngày vui của nhóm quỷ hồn lưu lạc, bởi vì bọn họ không được hưởng hương khói thờ cúng cũng có thể có tiền chính đáng để tiêu.

Quỷ hồn thân thể cường tráng, nhanh tay nhanh mắt luôn có thể cướp được nhiều tiền, thân thể không tốt chỉ có thể dựa vào vận khí, bắt kịp vàng mã ai đó đốt, nhặt được ít tiền để tiêu.

Khi Vương Nhĩ Mã còn sống là trạch nam, lớn lên ở viện trẻ mồ côi, dựa vào việc làm thủy quân trên mạng để sống qua ngày, bình thường ăn mặc toàn bộ đều mua sắm ở trên mạng, trừ việc vứt rác, gần như không ra khỏi phòng. Một khắc trước khi cậu chết, thậm chí nghĩ bản thân mình đã sống gần ba mươi năm nhưng chưa từng một lần chạm vào tay con gái.

Chưa tới ngày đầu thai, cũng không ai tế lễ cậu, khó khăn lắm mới đợi tới tết Trung Nguyên, cửa quỷ mở rộng, cậu chân yếu tay

mềm cũng không cướp thắng các quỷ hồn khác. Sau vô số lần bị quỷ hồn khác đập vào tường, cậu đã từ bỏ suy nghĩ dành tiền cúng cô hồn.

Khi còn sống không rèn luyện, khi chết rồi bị bách quỷ coi thường, Vương Nhĩ Mã rất thất vọng về đời trước của mình, nếu khi đó cậu biết rèn luyện thân thể thì đâu lưu lạc tới mức này?

Bay xa mấy chục mét, cậu nhìn thấy một nhà tù lớn tới nhỏ đang ngồi ở góc tường đốt tiền giấy, sau khi tiền giấy được đốt hết, ở bên cạnh liền xuất hiện mấy bàn tay quỷ. Cậu thở dài, quay đầu đi về hướng khác.

Khi còn sống bị tình nhân ngược đãi, sau khi chết còn bị quỷ ngược đãi, thực sự sống chết đều không cho người ta vui vẻ.

Phía đầu đường đối diện có một người trẻ tuổi đi tới, mặc áo sơ mi dài tay với quần bò rất bình thường, Vương Nhĩ Mã có chút ngưỡng mộ, đẹp trai thế kia khẳng định sống rất tốt.

"Tôi về ngay đây, năm phút nữa sẽ tới." Phù Ly đã hẹn với Côn Bằng cùng nhau ra ngoài ăn mì thịt bò, ai biết được Trang Khanh đột nhiên thông báo với cậu hôm nay phải tăng ca suốt đêm, cậu chỉ đành vội vàng vàng quay lại.

Đi qua lối qua đường, Phù Ly thấy bên cạnh có một người trẻ tuổi gầy gò đeo kính, đôi mắt chờ mong nhìn mình, thế là cậu dừng bước, lấy ra mấy tờ giấy vàng bên người hóa thành nguyên bảo, sau khi đốt trước mặt người trẻ tuổi kia, cậu liền vội vàng chạy tới ban quản lý.

Vương Nhĩ Mã cầm trong tay mấy đĩnh nguyên bảo, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng vội vội vàng vàng của anh đẹp trai, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Người ban nãy kia nhìn thấy cậu nên mới đốt cho cậu sao?

"Có nhìn thấy thằng ngốc khoe giàu ở đằng trước không, cho rằng mình có mấy đĩnh nguyên bảo liền nâng trong tay khoe khoang, người có tiền thì giỏi lắm sao?"

Vương Nhĩ Mã hồi thần lại, thấy ở đằng xa có mấy quỷ hồn đang chỉ chỉ trỏ trỏ cậu, cậu vội vàng cất nguyên bảo đi.

Giàu không thể lộ, giàu không thể lộ.

Phù Ly vội vàng tới ban quản lý, những đồng nghiệp khác còn chưa tới, chỉ có văn phòng Trang Khanh vẫn còn sáng đèn, cậu gõ cánh cửa văn phòng Trang Khanh: "Tối hôm nay chỉ có hai chúng ta tăng ca thôi sao?"

"Tối nay mở chợ quỷ, rất nhiều yêu tu cùng nhân tu cũng tới góp vui. Bây giờ người ta rất chú trọng an toàn thực phẩm, an toàn chất lượng sản phẩm, chợ quỷ tổ chức ở nhân gian, nếu xảy ra chuyện gì thì ban quản lý chúng ta phải phụ trách." Trang Khanh đứng dậy, chỉnh lại tây trang trên người mình, "Đêm nay vất vả cho cậu rồi, đi với tôi phụ trách vấn đề an toàn."

"Được, được." Phù Ly nghĩ cũng không cần nghĩ đồng ý luôn, "Vậy bây giờ chúng ta đi luôn hả?"

"Vội cái gì, giờ Tý cổng chợ mới mở." Trang Khanh chỉ chiếc ghế đối diện mình, "Cậu ngồi trước đi, tôi nói với cậu một chút tri thức về tu chân giới bây giờ."

Phù Ly nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Trang Khanh, ngoan ngoãn ngồi xuống, tuy rằng tâm tư đã sớm bay tới chợ quý rồi.

"Yêu giới hiện tại khác biệt rất lớn so với mấy nghìn năm trước đây, thiên tài địa bảo cũng rất hiếm thấy....." Trang Khanh nói với Phù Ly về trình độ tu vi của yêu giới hiện tại, sự quý giá của đan dược, còn có quan hệ và mâu thuẫn giữa các chủng tộc, trọng điểm cường điệu những thứ trên người Phù Ly quý hiếm và quan trọng như thế nào.

Tới nhân gian sinh hoạt đã mấy tháng, Phù Ly đã biết được tu chân giới hiện tại sống không quá tốt, nhưng không ngờ rằng lại thảm hại như vậy.

Những đan dược mà trước đây cậu coi như đồ ăn vật, không ngờ rằng là vật quý hiếm ở hiện tại, mà linh khí còn không so được với trước kia. Dược liệu đều dựa vào con người gieo trồng, những thứ gieo trồng ra làm sao có thể so sánh được với linh dược hấp thụ tinh hoa thiên địa?

Truyền thừa thuật pháp tu luyện đứt đoạn, linh dược mất hết, con người hưng thịnh, linh khí thiên địa dần biến mất, yêu giới gần như đang ở ranh giới sinh tồn. Cũng khó trách yêu tu hiện nay tu vi lại không cao, thì ra không phải bọn họ không vươn lên mà là hoàn cảnh không cho phép.

"Cậu cũng nên để tâm một chút, tu chân giới bây giờ nhìn như yên ổn, nếu đại yêu liên tiếp xuất hiện, phần yên ổn này không thể tiếp tục giữ được, tôi cũng không dám cam đoan." Trang Khanh thở dài, "Cậu bị những yêu tu trên núi nuôi quá ngây thơ, không biết thế sự, thế giới con người không đẹp như cậu tưởng tượng đâu."

Phù Ly sững sờ nhìn Trang Khanh, không biết phải nói gì.

"Đứa trẻ nhìn như non nớt vô tội nhưng có thể thừa dịp cậu không chú ý, trộm đồ của cậu. Người già nhìn yếu ớt không nơi nương tựa cũng có thể là lừa đảo, kẻ yếu không nhất định thực sự yếu, kẻ mạnh không nhất định sẽ bảo vệ người khác." Trang Khanh đối diện với đôi mắt của Phù Ly, "Cho dù là người hay là yêu, tận trong xương đều rất ích kỷ."

Phù Ly chớp mắt, nhìn chăm chú vào đôi mắt xinh đẹp của Trang Khanh.

Đôi mắt Phù Ly rất sạch sẽ, Trang Khanh cảm thấy bản thân mình giống như kẻ ác đang xé nát điều tốt đẹp, nhưng Phù Ly ở nhân gian sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được những đạo lý này. Nếu như chờ cậu chịu hết khổ cực rồi mới hiểu ra những điều này, không bằng để anh tới làm người ác. Trang Khanh vươn tay che khuất ánh mắt của Phù Ly, anh cười nhạt một tiếng: "Cậu làm việc tốt nhưng có lẽ trong mắt người khác cậu chính là đồ ngốc."

Lông mi dài nhẹ nhàng quét qua lòng bàn tay anh, có chút ngứa.

"Anh cũng nghĩ như vậy sao?" Phù Ly tò mò hỏi.

Trang Khanh im lặng một lúc: "Không phải tôi nghĩ thế nào, mà thế đạo hiện nay là như thế." Anh buông tay xuống, quay người nhìn ra bên ngoài cửa sổ, "Sắp tới giờ Tý rồi, đi thôi."

Phù Ly nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lại nhìn Trang Khanh, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: "Vậy chúng ta mau đi thôi."

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn có chút chói mắt kia của Phù Ly, Trang Khanh cảm thấy những lời mà mình vừa nói căn bản chẳng

có chút tác dụng nào cả. Nhưng không biết vì sao anh lại không cảm thấy tức giận, ngược lại còn cảm thấy có vài phần may mắn.

Vừa tới giờ Tý, không trung như bị xé rách ra một lỗ hổng, loáng thoáng lộ ra đình nghỉ chân ở bên trong, theo ánh sáng lấp lánh, lâu các trên không trung biến mất, trong một ngọn núi nào đó, có thêm một buổi họp chợ náo nhiệt.

Nhân gian có truyền thuyết, đêm tối tết Trung Nguyên, nếu như có người có thể nhìn thấy cảnh cổng trời mờ ra sẽ có được vô số vàng bạc nguyên bảo. Nếu như có người gan lớn muốn nghe tiếng thần quỷ nói chuyện, có thể áp tai phía dưới cây nho, sẽ có âm thanh từ dưới đất truyền lên. Nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, người nhìn thấy cổng trời kia không biết đó không phải là cổng trời mà là cửa quỷ.

Phù Ly cùng Trang Khanh cười mây vào trong núi, chợ đã dần trở nên náo nhiệt. Bọn họ vừa mới tới cổng chợ, còn có quỷ sai nha dịch mặc đồ cổ đại tới cản bọn họ lại, hỏi thân phận của bọn họ.

Phù Ly nhìn Trang Khanh, quỷ sai này vẫn mặc bộ đồ từ mấy trăm năm trước, hơn nữa còn không quen Trang Khanh, lẽ nào trước đây Trang Khanh chưa tới chợ quỷ tuần tra bao giờ?

"Tôi là trưởng ban ban quản lý tu chân ở nhân gian, cậu ấy là nhân viên của tôi." Trang Khanh đưa một ngọc bài ra cho quỷ nha dịch, nha dịch nhận lấy ngọc bài nhìn qua, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, vội vàng nói: "Thì ra là Trang Khanh đại nhân, tiểu nhân có mắt không trông, còn không đón tiếp từ xa."

"Hai vị đại nhân lượng thứ, chợ quỷ có quy tắc, những người vào chợ quỷ đều phải mặc hoa phục, đội quan, ngài xem....." Ngươi khí

của quý nha dịch có chút thấp thỏm bất an, sợ chộc vào Trang Khanh.

"Nhập gia tùy tục là chuyện đương nhiên." Phù Ly chỉ muốn đi góp vui, mặc đồ gì không quan trọng. Cậu vừa dứt lời, áo sơ mi quần bò trên người không thấy nữa, cậu biến thành một quý công tử mặc cẩm bào đầu đội ngọc quan. Trang Khanh nhìn cậu, im lặng không lên tiếng biến ra trường bào.

Phù Ly mặc đồ trắng, anh mặc cẩm bào đen, vừa nhìn Trang Khanh chính là đại ca thành thực ỏn trọng, mà Phù Ly là tiểu đệ đệ được huynh trưởng dẫn ra ngoài gia tăng kiến thức.

Vào cổng lớn chợ quý, bên trong treo đầy đèn lồng, người tới người đi, vô số mỹ nhân. Có mỹ nữ thời Tống cất gót sen, cũng có tướng quân uy vũ mặc chiến bào, còn có yêu tu có tai trên đầu.

"Trang Khanh đại nhân!" Các yêu tu nhìn thấy Trang Khanh, lộ ra vẻ vài phần kinh hoàng cùng kính sợ, dường như không nghĩ rằng Trang Khanh sẽ xuất hiện ở nơi này.

Có một con chuột yêu thậm chí còn muốn đưa đồ trong sạp hàng cho Trang Khanh, hai tay run tới nỗi không thể cầm chắc được đồ.

"Vị đạo hữu này không cần phải căng thẳng, chúng tôi chỉ tới đây tuần tra theo lệ cũ thôi, mong các vị đừng hiểu lầm." Phù Ly thấy mặt Trang Khanh nghiêm túc không nói lời nào, vội vươn tay lấy đồ mà chuột yêu nhét vào trong lòng Trang Khanh để lại lên sạp, "Mọi người nên làm gì đi đi làm đi."

Yêu tu quay mặt nhìn nhau, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

"Biểu tình của mọi người sao lại kỳ quái như vậy?" Về mặt Phù Ly nghiêm túc, "Chẳng lẽ bán sản phẩm kém chất lượng sao?"

"Không có, không có." Yêu tu đồng thời lắc đầu, cũng không dám nhìn loạn nữa.

Đi ngang qua sạp hàng yêu tu bày, Trang Khanh mới nói: "Đó đều là những yêu tu gần như chưa bao giờ rời khỏi núi, cũng không có giấy chứng nhận lương yêu, cho nên nhìn thấy chúng ta có chút căng thẳng."

"Thì ra là không có hộ khẩu." Phù Ly quay đầu nhìn những yêu tu này, nhóm yêu tu đang châu đầu ghé tai nói gì đó, thấy cậu quay đầu nhìn vội vàng không nói nữa.

"Có những yêu tu thích sự phồn hoa của nhân gian, nhưng cũng có những yêu tu không thích tiếp xúc với con người." Ngữ khí Trang Khanh rất bình thản, "Ý nghĩa tồn tại của ban quản lý là có thể để những tu chân giả này có thể lựa chọn cuộc sống mà họ muốn."

Phù Ly nhìn con đường dường như không thể nhìn tới tận cùng này, bỗng nhiên nói: "Anh thật giỏi."

Trang Khanh nghiêng đầu nhìn cậu, một lúc sau nhú mày: "Cho dù cậu nịnh bợ tôi, khi kiểm tra đánh giá cuối năm tôi cũng sẽ không mở cửa sau cho cậu đâu." Nói xong câu này, anh bước dài về phía trước.

"Còn nhỏ tuổi, tư tưởng đừng quá cực đoan, tôi không thể thực lòng khen anh một câu sao?" Phù Ly vội vàng chạy theo.

Cách đó không xa, có quỷ đang biểu diễn lặn chảo dầu với đi trên đinh, còn có người kéo đầu của mình xuống làm cầu đá, khẩu vị

nặng vô cùng, nhưng mà những quỳ với yêu cũng vậy xem không ít.

"Đây là biểu diễn giáo dục mười tám tầng địa ngục, cảnh tỉnh người và yêu đừng làm chuyện ác, nếu không sẽ có kết cục như vậy." Trang Khanh thấy Phù Ly kiểng chân xem biểu diễn không sáng tạo kia, ánh mắt lãnh đạm.

Rất lâu trước đây, khi anh tới chợ quỳ, cũng biểu diễn những thứ này nhưng giờ đây quỳ biểu diễn đã trở thành quỳ khác.

"Quả thực rất có ý nghĩa giáo dục." Phù Ly nhìn sau khi con quỳ kia nhổ đầu ra, cả ruột cũng dính ở trên cổ, vội vàng quay đầu qua không nhìn nữa, "Chẳng qua khẩu vị có hơi nặng."

Cách nơi biểu diễn giáo dục địa ngục không xa có mở một quán vắn thần, Phù Ly nhìn thấy ông lão nấu vắn thần cắt râu của mình ném vào trong canh, bên cạnh những quỳ tu và tiểu yêu lập tức vây quanh tranh nhau mua vắn thần. Phù Ly ngạc nhiên, thì ra nhân sâm tinh ở tu chân giới dựa vào cái này để phát tài làm giàu sao?

Đầu đường đối diện có mấy nữ quỳ đang biểu diễn điệu vũ nghệ thường, bên ngoài treo một tấm bảng viết, Đường Minh Hoàng sáng tác, Dương Quý Phi biên đạo, hoàn chinh nhất trên thế giới. Tuy rằng không biết là thật hay giả, nhưng múa quả thực rất hay, dưới vũ đài một đồng nam quỳ hùng yêu vây lại liên mồm khen hay. Một số nam quỳ mặc trường bào xiêu vẹo, trên mặt còn mang kính, nhìn trông vô cùng buồn cười.

"Đi qua đi lại, nhất định không thể bỏ lỡ, thuốc giảm đau Hoa Đà, Quan Vũ dùng cũng khen tốt!"

"Mọi người mau lại xem, mỹ phẩm làm đẹp hiệu Điều Tuyền, mỹ phẩm làm đẹp hiệu Điều Thuyền."

"Vị đạo hữu này mau tới xem, thanh kiếm Mạc Mạc này thế nào? Cái gì, lại còn nói kiếm của ta không đáng tiền, có biết đại ca của nó là ai không, đã nghe qua Mạc Tà chưa?" (1)

"Bán tỳ bà, bán tỳ bà, nam nhân mua tặng nữ nhân, nữ nhân mua thì vừa xinh đẹp vừa thần bí. Bên trên còn có thêm trận pháp, có thể ngăn chặn được một lần công kích....."

Phù Ly nhìn thấy các loại thương phẩm lộn xộn đầy đường, chỉ vào thanh kiếm tên Mạc Mạc: "Trang Khanh, kiếm Mạc Tà còn có em trai sao?"

"Đều là lừa quỷ thôi." Trang Khanh kéo Phù Ly lại, "Cậu đừng nhìn nữa."

"Ừ." Phù Ly đi mấy bước lại chỉ vào cây quạt đàn hương trên một quầy hàng, "Kia thực sự là cây quạt mà Võ hoàng thích nhất sao? Nếu không chúng ta mua về cho Triều Vân xem, cô ấy nhất định sẽ rất vui."

"Khi Võ hoàng cầm quyền còn chưa xuất hiện loại quạt này." Trang Khanh kéo dài lưng Phù Ly, không cho cậu đi lung tung.

"Cũng là lừa đảo sao." Phù Ly rũ bỏ vai, "Tại sao những quý yêu này không thành thật chút nào."

"Ừ." Khóe miệng Trang Khanh lộ ý cười, chẳng qua nụ cười nhanh chóng biến mất, "Biết xã hội này đen tối thế nào rồi chứ?"

Phù Ly chỉ vào một tấm biển hiệu đang trước, vẻ mặt có chút kích động: "Kẹo mắt người, bây giờ không cho phép ăn thịt người mà!"

"Cái đó là kẹo làm bằng quả nhãn." Bàn tay Trang Khanh cầm đai lưng Phù Ly không nhúc nhích.

Phù Ly:.....

"Nơi đó bán cá nướng hả, chúng ta qua đó mua hai phần đi." Phù Ly đột nhiên lấy lại tinh thần.

Trang Khanh bắt đắc dĩ thở dài, anh là một con rồng một nghìn chín trăm tuổi chỉ đành cùng với Phù Ly một con yêu quái bốn nghìn tuổi đi qua ăn cá nướng. Ngẫu nhiên có yêu quái đi qua đường lén lút nhìn Trang Khanh, Trang Khanh quay qua nhìn, những ánh mắt kia đột nhiên không thấy nữa.

Ăn cá nướng xong, Phù Ly vứt que trúc vào sọt rác bên đường, quay đầu lại bị tấu thanh làm ôm bụng cười lớn, cậu lấy một viên ngọc trai quăng vào trong cái bát của đối phương.

Người biểu diễn vui mừng nghĩ đây là kẻ lắm tiền hào phóng nào, ngẩng mặt lên nhìn, thiếu chút nữa đánh rơi mất bát, tại sao Trang Khanh lại ở đây? Hắn sao chép tiết mục tấu thanh của đại sư tấu thanh bị phát hiện rồi sao?

Trang Khanh nhìn ngọc trong bát, quay đầu nhìn Phù Ly cười cong cong đôi mắt, anh nói với cậu: "Đi phía trước xem xem."

"Ừ." Phù Ly ngoan ngoãn gật đầu, theo sau Trang Khanh chen ra khỏi đám quỷ. Mấy con quỷ ở trên sân khấu đang hát kịch buồn vui hợp tan, yêu hận sinh tử, Phù Ly không hiểu, chỉ thấy khán giả xem

bọn họ không nhiều cho nên lấy ra một viên ngọc trai vắt vào trong bát của bọn họ.

Trang Khanh không nhịn được nói: "Cậu có rất nhiều ngọc trai sao?"

"Tiền của con người không thể dùng ở đây, những thảo dược kia anh lại nói đều là những vật quý, cho nên thứ ít giá trị nhất trên người tôi chỉ là những hạt ngọc trai biển này thôi." Phù Ly có chút căng thẳng, lẽ nào cậu lại làm sai gì rồi sao?

"So với những hạt ngọc trai kia bọn họ có thể sẽ thích bạc vụn hơn." Trang Khanh đưa cho Phù Ly một túi bạc vụn, "Lấy cái này đưa cho họ."

"Thì ra là thế, cảm ơn anh." Phù Ly nhận lấy bạc vụn, vui vẻ thưởng cho những quỷ biểu diễn trên sân khấu. Trang Khanh không chút cảm xúc đi theo sau, ánh mắt nhìn tiền thưởng trong bát đặc biệt lạnh lùng.

Đi chơi hai ba giờ, hưng phấn của Phù Ly cuối cùng cũng giảm đi một nửa, mà túi bạc vụn mà Trang Khanh đưa cho đã tiêu hết sạch rồi.

"Hai vị đại nhân, không bằng vào chỗ lão đây ngồi một chút?"

Phù Ly nhìn về phía tiếng nói, một người phụ nữ mặc hoa phục màu tím cười tủm tỉm nhìn cậu, trước mặt bà bày một sạp hàng, chẳng qua không có khách. Trước sạp có một tấm biển, bên trên viết ba từ "Canh Ngũ Vị."

"Canh Ngũ Vị là gì?" Phù Ly đi tới trước sạp, phát hiện trên sạp đặt một hàng bình gốm, trong mỗi bình đều có canh có màu sắc

khác nhau.

"Nhân sinh có ngũ vị, trong canh của ta có hỉ, nộ, ái, tăng, bi (2)." Ánh mắt người đàn bà lướt qua Phù Ly, dừng lại ở trước Trang Khanh, "Hai vị muốn uống loại nào?"

Bà không thấy Phù Ly trả lời, bà lấy trong bình Hỉ ra một bát canh đưa tới trước mặt Phù Ly: "Người có thể thử cái này, nó có thể mang tới cho người niềm vui vô cùng lớn."

Trang Khanh đưa tay chặn trước chiếc bát.

"Long Quân có ý gì?" Người phụ nữ cười nhìn Trang Khanh, bát canh nóng màu cam trong tay ổn định, không lệch chút nào.

"Ngũ vị nhân sinh làm sao có thể dựa vào một bát canh mà nếm được." Phù Ly lắc đầu nói, "Tôi nghĩ tôi không cần."

"Vậy thôi bỏ đi." Người phụ nữ thấy Phù Ly từ chối, buông bát xuống. Bưng một chén canh không có màu sắc đưa cho Trang Khanh, "Long Quân, quý hồn uống chén canh này sẽ quên đi chuyện kiếp này. Mà người còn sống uống bát canh này sẽ có thể nhớ ra chuyện kiếp trước, Long Quân có muốn thử hay không?"

"Mạnh Bà đại nhân thật biết nói đùa." Miệng nói xong chữ "đùa" nhưng trên mặt Trang Khanh lại không có biểu tình gì cả, "Tôi không hứng thú gì với kiếp trước cả, lại càng không muốn trả giá khi uống bát canh này."

"Bà già này cũng chỉ đùa với Long Quân đại nhân một chút thôi, mong Long Quân đại nhân không cần để ý." Người phụ nữ này cũng chính là Mạnh Bà trong truyền thuyết, bà ta hành lễ với Trang

Khanh, "Một nghìn năm trăm năm không gặp, uy nghiêm của Long Quân làm cho thiên hạ bách thú khuất phục."

Trang Khanh hồi lễ: "Mạnh Bà đại nhân nói đùa rồi, tôi vẫn không hề thay đổi so với ban đầu."

Mạnh Bà cười nói: "Nếu như lần sau gặp lại Long Quân, có lẽ bà già này sẽ lặp lại trò đùa này lần nữa."

Trang Khanh không nói gì, trên mặt cũng không nhìn ra hỉ nộ.

Nét cười trên mặt Mạnh Bà càng sâu, bà quay đầu nhìn kỹ Phù Ly, trịnh trọng thi lễ: "Mong đạo hữu không cần để ý trò đùa của bà già này."

"Không sao." Phù Ly lắc lắc đầu, cười nói, "Tuy rằng tôi không uống canh, nhưng mà canh này nhìn rất đẹp."

"Bà già này đã ở Minh Phủ nấu canh mấy nghìn năm, quen tay hay việc mà thôi." Mạnh Bà nói, "Chợ quý đã qua một nửa, hai vị không nên lãng phí thời gian, tiếp tục đi ngắm cảnh đi thôi."

Nghe thấy hai từ "ngắm cảnh", Phù Ly mới nhớ ra tối nay cậu tới tuần tra với Trang Khanh chứ không phải là Trang Khanh tới đây chơi cùng cậu. Cậu có chút chột dạ nhìn Trang Khanh, thấy mặt Trang Khanh không có biểu tình gì lại lén lút thở ra một hơi.

Phù Ly rời khỏi quán canh Mạnh Bà, Trang Khanh chỉ vào một gian hàng không lớn không nhỏ phía trước, "Đi gian hàng phía trước ngồi nghỉ."

"Được." Phù Ly cho rằng Trang Khanh mệt rồi, vội vàng đồng ý.

Vào trong gian hàng, đây là một quán ăn, đồ ăn tất cả đều là cá tôm cua, đầu bếp là một con cá voi yêu, tiểu nhị bên trong đều là quý tu. Trang Khanh tới, khiến cho gian hàng nhỏ chấn động, nhưng ở trước mặt đồ ăn ngon, lá gan của mọi người dường như cũng lớn hơn một chút, chí ít cũng không có ai bị dọa rơi đĩa chạy mất.

Đồ ăn gọi rất nhanh được mang lên, Trang Khanh ném một miếng, không rõ biểu tình buông đĩa xuống. Vẫn là gian hàng này, đứng bếp vẫn là cá voi nhưng anh đã không còn cảm giác bàng hoàng cùng hoảng sợ năm ấy.

"Sao thế?" Phù Ly ném con cá Trang Khanh đã ăn, mùi vị rõ ràng là rất ngon, còn ngon hơn so với Bao Ngự tự xưng đã làm đại trù có chức vị cao nhất trong cung.

"Không có gì." Trang Khanh lắc đầu, quay người nhìn dòng người qua lại bên ngoài gian hàng, lấy ra một túi gấm, đưa cho tiểu nhị bên cạnh.

"Đại nhân, ngài, ngài cho nhiều quá rồi." Tiểu nhị không biết Trang Khanh, nhưng nhìn thái độ của thực khách xung quanh liền biết thân phận của người này không đơn giản. Lại nhìn đối phương đột nhiên cho mình nhiều thứ như thế, cậu có chút sợ hãi.

"Không nhiều." Trang Khanh chỉ cá voi đứng đằng sau nấu cơm, "Đây là lãi của một nghìn năm trăm năm."

"Anh nợ tiền ông chủ ở đây?" Phù Ly có chút ngạc nhiên, không ngờ rằng Trang Khanh lại có thể nợ tiền người khác.

"Ừ." Trang Khanh giơ đĩa lên, gấp một con tôm lớn, "Tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ra ngoài không có tiền, ăn cơm bá vương của

ông chủ."(3)

Anh cho rằng mình sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây nữa, cũng sẽ không nhớ tới dáng vẻ thiếu niên chạt vật của mình năm đó, nhưng khi anh một lần nữa đặt chân lên nơi này, mới phát hiện tất cả thứ mà anh nghĩ, cũng chỉ thế mà thôi.

"Ông chủ." Tiểu nhị chạy ra bếp phía sau, đưa túi gấm đầy linh châu và trân châu đưa cho cá voi yêu, "Đây là của một vị khách đưa, người đó nói.....đây là lãi của một nghìn năm trăm năm?"

Chợ quẻ có quy tắc, mua hàng phải thanh toán, không thể ghi nợ, nếu như bị phát hiện sẽ bị yêu giới truy sát. Vị khách kia nhìn có vẻ uy nghi bất phàm, sao lại có thể thiếu tiền ông chủ?

"Một nghìn năm trăm năm trước?" Cá voi yêu cao tuổi nhận lấy túi gấm, "Ai cơ?"

"Là vị khách kia." Tiểu nhị cách rèm cửa chỉ chỉ người trả tiền cho cá voi.

"Long khí bao phủ, công đức bất phàm....." Cá voi yêu nhìn thấy người đàn ông mặc cẩm bào đen, đột nhiên nhớ tới đứa trẻ chưa lớn một nghìn năm trăm năm trước. Đứa trẻ đó cả người toàn máu bản, linh khí hỗn loạn, uống canh bổ sung nguyên khí ở chỗ của ông.

Sau đó đứa trẻ uống xong canh thì hoảng hốt bỏ chạy, mà ông nhìn thấy đứa trẻ bỏ chạy nhưng không gọi nó lại. Đã bao nhiêu năm qua rồi, ông tưởng rằng đứa trẻ máu hỗn tạp người và rồng đã sớm chết trong tay một yêu tộc nào khác, không ngờ rằng cách hơn một nghìn năm trăm năm còn có thể gặp lại.

Phù Ly phát hiện trên bàn nhiều hơn một bát canh, cậu ngừng đầu nói: "Tiểu nhị, chúng tôi không gọi món này."

Tiểu nhị cười nói: "Ông chủ nói, cái này tặng cho cố nhân."

~~~~~

(1) Mạc Tà: Tên một thanh kiếm sắc bén huyền thoại được rèn từ thời Xuân Thu.

(2) Hỉ, nộ, ái, tằng, bi: Vui, tức giận, yêu, ghét, bi thương.

(3) Cơm bá vương: Ăn quýt

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 49

"Cố nhân?" Phù Ly nghiêng người qua, nhỏ giọng nói với Trang Khanh, "Thì ra chủ nợ nhận ra anh rồi."

Trang Khanh cầm cái muôi xương trong tô canh, múc cho mình một bát canh nóng. Canh tới bên miệng, hơi nóng mơ hồ che khuất hai mắt anh, anh cúi đầu uống một ngụm, hương vị vẫn như năm ấy, không hề thay đổi.

Thấy Phù Ly đang trừng mắt lên nhìn mình, anh buông bát xuống hỏi: "Bát canh này rất ngon, cậu không thử?"

"Thử." Phù Ly uống một hơi cả nửa bát, gật đầu nói: "Ngon."

Hai người dùng xong cơm, Trang Khanh trả tiền rời khỏi, anh không yêu cầu gặp ông chủ một lần, mà ông chủ cũng không đi ra. Anh đi trên thềm đá, trong núi đã dâng lên sương mù, làm cho chợ quỉ thêm vài phần thần bí như tiên như yêu.

Có tiểu quỉ cầm chiếc đèn lồng màu đỏ chạy băng qua đám người, trên khuôn mặt không hề có huyết sắc cũng có thể nhìn ra vài phần ngây thơ. Nếu như không vì những yêu quái nơi đây vẫn còn duy trì một chút đặc tính bản thể, có lẽ cho dù con người bình thường xông vào nơi đây cũng chỉ cảm thấy đây là chốn đào nguyên thần kỳ, chứ không phải chợ quỉ.

"Anh đẹp trai, chỗ chúng tôi có mút hoa quả trong núi sâu thiên nhiên thuần khiết, không có được phẩm hóa học của xã hội con người, cách xa nguồn ô nhiễm, tự mình ăn hoặc tặng bạn bè đều là sự lựa chọn tốt nhất." Một nữ yêu nhét tờ rơi vào tay Phù Ly, lại cười yêu mị với cậu một cái, "Anh nhất định phải tới nhé."

Chẳng qua sau khi cô nhìn rõ người đằng sau lưng Phù Ly là ai, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng lại, cúi đầu vội vàng chạy đi.

Phù Ly nhét tờ rơi vào tay Trang Khanh: "Anh giúp tôi nhìn xem mút quả này có phải thật sự tươi ngon không, tôi đi mua một gói hoa quả khô." Nói xong, cậu vội vàng vàng chạy đi.

Trang Khanh nhìn chằm chằm tờ quảng cáo, không còn gì để nói, mày nhăn thành gò núi nhỏ, mới vừa ăn xong đi ra lại còn muốn mua hoa quả khô. Bản thể nhỏ tí ti những thứ vừa nuốt xong đã đi đâu cả rồi?

Tiểu nhị thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp đằng sau, nhìn thấy khuôn mặt già nua của cá voi yêu, có chút lo lắng nói: "Ông chủ, chợ quý đã qua phân nửa thời gian rồi, giờ này cũng không còn nhiều thực khách nữa, hay là chúng ta dọn hàng đi."

" Gian hàng này ta đã mở một nghìn năm trăm năm, mỗi năm đều mở tới bình minh." Cá voi yêu nhìn bàn ăn trống rỗng bên ngoài, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, "Cũng không biết cửa hàng này còn mở được bao nhiêu năm nữa."

Ông già rồi, không đột phá được Nguyên Anh, thọ nguyên sắp tận. Có thể mở ra linh trí hóa yêu đối với ông mà nói cũng là một chuyện may mắn, chỉ tiếc rằng thiên tư không đủ, chỉ có thể dừng lại ở Nguyên Anh. Hiện giờ nhân loại đại thịnh, có một số người thậm

chí còn trắng trợn bắt giết cá voi, nếu như ông chết rồi, ai còn có thể bảo vệ được những con cá voi ngây thơ không biết gì kia?

Trong lòng tiểu nhị có chút buồn bã, nhớ tới vị thực khách nhìn có vẻ thân phận bất phàm ban nãy: "Ông chủ, vị khách ban nãy hình như rất có thể lực tại yêu giới, nếu như ông với hắn có giao tình, không bằng xin hắn giúp ông tìm Phân Thần Đan....."

"Đứa ngốc, Phân Thần Đan vô giá, đâu có dễ dàng lấy được như vậy." Cá voi yêu đứng dậy lau khô kệ bếp, "Chẳng qua hắn chỉ nợ ta một bữa ăn, trả cho ta túi thù lao này cũng đã đủ cho hắn ăn một nghìn năm trăm năm."

Năm ấy ông lần đầu tới chợ quý mở hàng, gặp được long tộc xông vào chợ quý, vì nhất thời yếu lòng, không truy cứu đối phương ăn quyt, có lẽ cũng là duyên phận.

"Ông chủ có ở đây không?"

Cá voi yêu và tiểu nhị đứng dậy, thấy vị công tử tuần mỹ ban nãy ăn cơm quay lại. Cá voi yêu không thể nhìn ra thân phận cùng tu vi của đối phương, vô cùng thận trọng đứng dậy, "Không biết vị công tử đây có gì chỉ bảo, lẽ nào là đồ ăn của ông già này không hợp khẩu vị của người?"

"Hương vị đồ ăn rất ngon, nhưng không biết ông chủ có thể giúp tôi nấu một phần cá như ban nãy không, tôi mang về ăn."

"Cá đã nấu xong không thể để lâu, cái này....." Cá voi yêu có chút do dự, làm hồng hương vị cũng chính là đập biến hiệu của ông.

"Không sao, túi Càn Khôn của tôi có thể giữ được hương vị tươi ngon, ông cứ làm là được rồi. Nhưng mà nhớ làm nhanh một chút, bạn của tôi vẫn đang ở phía trước đợi tôi."

Cá voi yêu âm thầm kinh ngạc, lại có túi Càn Khôn hiếm lạ như thế, vị công tử này rốt cuộc là từ đâu tới? Tay chân ông rất nhanh, ánh dao nháy múa trong không trung, con cá ban nãy vẫn còn đang bơi lội, giờ biến thành từng lát cả mỏng, cuộn cuộn trong chảo nóng.

Thịt cá nhanh chóng được làm xong, Phù Ly lấy trên người ra một hộp gấm nhỏ, đưa vào tay cá voi yêu: "Đa tạ."

Cá voi yêu còn chưa nhìn rõ đối phương đưa gì, đối phương đã hóa thành khói xanh biến mất.

Tiểu nhị sững sờ mấy giây: "Ăn quýt?"

Cá voi yêu mở hộp gấm ra, nhìn thấy đan dược ở bên trong, sững sờ.

"Phân, Phân Thần Đan?" Tiểu nhị nhìn thấy đồ trong hộp, một lúc sau mới lắp bắp nói, "Đây có phải là Phân Thần Đan hay không?" Tu chân giả dựa vào đan dược để đẩy cao tu vi chính là hạ hạ sách, nhưng nếu như thọ nguyên sắp tận, dùng đan dược là phương pháp duy nhất kéo dài tuổi thọ.

Bàn tay cá voi yêu cầm hộp gấm khẽ run rẩy, ông đột nhiên hiểu ra, vị công tử tuần mỹ ban nãy quay lại không vì món cá mà nhìn thấy thọ nguyên của ông sắp tận, mới đưa cho ông thứ này.

"Ông chủ, tại sao hần lại đưa cho ông cái này?" Giờ khắc này tiểu nhị cảm thấy giống như mình cho đối phương một viên lạc đối phương lại trả lại mình một xe vàng.

Cá voi yêu đứng lên, đi tới cánh cửa nhìn người thanh niên đang cầm ô ở đằng xa hành đại lễ.

Ông quay người, lấy túi gấm mà Trang Khanh tặng, đổ linh thạch và trân châu bên trong ra, một viên đan dược màu nâu cũng từ bên trong lăn ra.

Đây là một viên Phân Thần Đan, giống như viên mà công tử tuần mỹ ban này đưa cho.

Trời lất phất mưa phùn, Phù Ly cầm một chiếc ô ngọc cốt, từ xa nhìn Trang Khanh đứng bên ngoài hàng mứt hoa quả, bước nhanh về phía trước thuận tiện đưa ô ra, vừa vắn che khuất đầu Trang Khanh, "Mứt quả có tươi không?"

Trang Khanh ngẩng đầu nhìn tán ô trên đầu mình, gật đầu: "Cũng được."

Quý tu ở quán mứt quả sắp khóc ra tiếng rồi, sau khi vị Long Quân này đứng trước quán của hắn, những khách nhân khác đều không dám qua đây, chuyện này là thế nào?

"Vậy chúng ta mua một chút mang về?" Ngoài miệng Phù Ly đang hỏi ý kiến Trang Khanh nhưng mắt lại nhìn về mứt quả không rời.

"Ừ." Nhìn thấy dáng vẻ cậu như thế, Trang Khanh liền biết nói không mua cũng không có tác dụng gì.

"Anh với tôi mỗi người năm lạng, những đồng nghiệp khác trong sở mỗi người một lạng....." sau khi Phù Ly tính toán rõ ràng trong phòng có bao nhiêu người bắt đầu bảo ông chủ lấy hàng.

Trang Khanh muốn nói rằng mình không thích ăn những thứ này, chẳng qua thấy Phù Ly nghiêm túc như thế anh cũng lười so đo với cậu những thứ này. Dù sao cũng chỉ là mấy bình mút quả mà thôi, cũng không tốn bao nhiêu tiền, còn tốt hơn so với việc cậu vừa đi đường vừa quăng tiền thưởng.

Túi Càn Khôn của Phù Ly giống như không có đáy, có thêm nhiều đồ đi nữa cũng có thể nhét vào, bỏ hết mút quả vừa mới mua xong vào túi Càn Khôn, Phù Ly lại mở ô ra, che khuất đầu của hai người: "Đi thôi."

Mưa phùn rơi xuống tán ô, nhưng lại không hề có giọt mưa nào bắn vào người Trang Khanh, lúc này anh mới phát hiện ra điểm kỳ lạ của chiếc ô này. Trên tán ô thù đơn giản, nhưng lại mang theo khí điềm lành, chẳng trách quỷ xung quanh lại không dám qua đây.

Cán ô nhẵn bóng như ngọc, nhưng lại không phải là ngọc, ngược lại giống như xương của một loại động vật nào đó, bên trên còn mang theo vài phần sát khí của sinh vật lưu lại khi còn sống, sát khí này rất quen thuộc, giống như.....thuộc về long tộc?

Về mặt Trang Khanh có chút quái dị, anh với một con thỏ che chung chiếc ô dùng xương rồng tạo thành, dường như cứ có gì đó sai sai.

Ở trong góc, một cô gái đeo khăn che mặt kéo đàn nhị khóc lóc thảm thiết bi thương, mưa làm ướt váy của cô nhưng cô lại như không biết, dùng nhị hồ viết ra một câu chuyện bi thương. Có người không được như ý, nghe thấy khúc cũng buồn, có người vui vẻ mang theo nụ cười, vội vàng đi qua.

Đôi diện cô gái, một đôi vợ chồng quý đang biểu diễn hài kịch, chọc người qua đường cười ha ha, được vô số người vỗ tay.

Phù Ly nhìn bên trái, lại nhìn nhìn bên phải, ném bạc trong tay đi, bát tặng thưởng hai bên đều nhiều hơn một thỏi bạc.

Trang Khanh không nhịn được mở miệng nói: "Cậu không nên tên là Phù Ly."

"Hả?"

"Đổi tên thành Tán Tài Đồng Tử thì hợp hơn."

Phù Ly:.....

Trong đám người, Ngụy Thương kéo kéo tay áo sư huynh Trương Kha: "Sư huynh, anh nhìn xem hai người che chung ô đằng kia có phải giống lão đại với anh Phù không."

"Cậu nói anh Phù đi góp vui tôi tin, nhưng lão đại thì sao có thể." Trương Kha mặc trường bào, nhưng lại để đầu đinh, thoạt nhìn có chút chẳng ra đâu vào đâu. Nhưng ở nơi này cũng không ít quý trông chẳng ra gì, cậu ở trong đám người cũng không nổi bật. Ngược lại quý công tử ngọc quan cẩm bào, ngọc thụ lâm phong càng thu hút ánh mắt người nhìn hơn.

Ngụy Thương càng nhìn càng thấy giống, dù sao không phải ai cũng có thể đứng ở một nơi đông nghịt mà xung quanh lại không một bóng quý. Tuy rằng anh Phù mặc cẩm bào, hình bóng đẹp tới nỗi làm cho nữ yêu thần hồn điên đảo, nhưng anh vẫn có thể xác định, công tử mặc áo trắng kia chính là Phù Ly.

"Sư huynh, thực sự là lão đại với anh Phù."

"Sự đệ, đừng nói đùa nữa." Trương Kha thở dài một hơi, "Cậu vừa tới không biết thói quen của lão đại, anh ấy từ trước tới giờ chưa từng đi chợ quỉ. Ngay cả Sở Dư theo lão đại đã hơn một trăm năm cũng nói rằng chưa bao giờ thấy lão đại tới chợ quỉ, sao lại có thể che chung một chiếc ô với anh Phù đi dạo chợ quỉ được....."

Tiếng nói của Trương Kha càng ngày càng nhỏ cuối cùng thì im bặt.

"Ôi, đậu, kia không phải là lão đại đấy chứ?!"

Trương Kha và Ngụy thương muốn đi lên phía trước nhìn rõ, đột nhiên trên bầu trời chợ quỉ vang lên một tiếng trống nặng nề, một tiếng lại một tiếng, tiếng trống vừa vội vàng vừa lớn, giống như đã xảy ra chuyện gì rất cấp bách.

"Có chuyện gì thế?" Ngụy Thương nhìn Trương Kha, sắc mặt Trương Kha vô cùng khó coi, "Có người xông vào chợ quỉ."

Nghe thấy tiếng trống này, người đi dạo trên phố có người trực tiếp biến mất, có người hóa thành động vật hốt hoảng bỏ chạy, lầu các nhà cửa biến thành đá cứng hoặc là cây cối, con phố náo nhiệt trong nháy mắt biến thành núi hoang không chút hơi người.

Từ ồn ào biến thành yên tĩnh, sự chênh lệch quá lớn, Phù Ly trong nháy mắt vẫn chưa phản ứng lại được.

Trang Khanh nhìn thấy cậu vẫn ngỡ ngàng, không biết đã xảy ra chuyện gì nên nói: "Có lẽ là có kẻ địch xâm lấn, âm sai không đối phó được cho nên thông báo cho mọi người rời đi."

Yêu quỉ bày hàng rời đi, những thứ đồ mà bọn họ dùng pháp lực để biến ra tự nhiên cũng trở về hình dáng ban đầu. Phù Ly phát hiện

hai sư huynh đệ Trương Kha, Ngụy Thương đang đứng cách đó không xa, vẫy tay với cậu: "Các cậu cũng tới chơi.....lời tuần tra sao?"

Trương Kha lén lút nhìn Trang Khanh mặc huyền bào ngọc quan, kéo sư đệ tới trước mặt Phù Ly: "Anh Phù."

Đột nhiên cuồng phong gào thét, đất đá mù trời, Trương Kha túm chặt lấy cánh tay Ngụy Thương, để tránh gió cuốn đi. Máy nha dịch Minh Giới không biết bị gió thổi từ đâu qua đây, ngã ở trước mặt đám người Phù Ly, hơn nửa nửa ngày trời cũng không thể bò dậy.

Phù Ly lo lắng bọn họ lại bị gió thổi bay, quăng ô ngọc cốt trong tay, chiếc ô đột nhiên biến thành một tán ô thật lớn, che chắn cho tất cả mọi người. Chiếc ô dường như biến thành một thế giới riêng cho dù có mưa to hơn cũng không thể bay vào trong.

Một người có chút chật vạy bay ra từ trong gió, rơi xuống đất sau đó phải lùi mấy bước mới có thể đứng vững, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phù Ly dưới tán ô hoa lớn, đôi mắt đột nhiên sáng lên, lăn vào trốn dưới tán ô.

"Phù đạo hữu, thật trùng hợp." Lịch Tư phủi phủ bụi trên quần áo mình, hành lễ với Phù Ly, "Không ngờ lại gặp cậu ở đây."

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Phù Ly thấy âm sai trưởng Lịch Tư còn chật vạy như vậy, nhìn mấy lần về hướng gió thổi tới.

Trên đầu trận cuồng phong xuất hiện một con chim vô cùng lớn, con chim này có một khuôn mặt người rất to, dưới chân còn giẫm một con thanh xà cực lớn, thoạt nhìn làm cho người ta vô cùng sợ

hải. Nó vừa vỗ cánh liền có thể mang tới cuồng phong màu đen, cỏ cây bốn phía ngay lập tức trở nên khô vàng, mất đi sinh mệnh.

"Đó, đó là gì thế?" Âm sai nhìn thấy sinh vật quái dị như vậy, còn cả thực vật khô héo đầy đất, trong đôi mắt tràn đầy hoảng sợ. Nhìn thấy quái vật nhanh chóng đi về hướng yêu quỷ bỏ chạy, vẻ mặt Lịch Tư nghiêm trọng, mắng một câu: "Mẹ nó, ông đây làm thịt nó!"

Phù Ly tóm lấy Lịch Tư: "Anh không phải là đối thủ của hắn."

Lịch Tư vội nói: "Nhưng trên núi nhiều yêu với quỷ như vậy nếu như bị hắn đuổi được còn có thể sống sót sao?"

Biểu tình của Phù Ly vô cùng khó coi, cậu nhanh chóng bấm thủ quyết, chiếc ô có thêm một tầng kết giới, trừ khi được sự đồng ý của cậu những người dưới tán ô này không ai có thể đi ra ngoài.

"Anh Phù, đó là gì thế?" Trương Kha đã từng nhìn thấy Toan Dữ và Chu Yểm, nhưng hai quái vật này cũng không có tướng mạo đáng sợ như quái vật trước mắt, thậm chí còn cả hai con măng xà to lớn màu xanh bay dưới chân nó, càng thêm phần đáng sợ.

"Đó là....." đầu Phù Ly chảy đầy mồ hôi, "Đó chính là thần mà con người các cậu hay nói tới"

"Thần?" Trương Kha nhìn con quái điều không khác gì quái vật trên không trung kia, "Không phải thần là người cứu vớt thế nhân sao, tại sao lại....."

"Không phải con người các cậu có một ca khúc, nội dung hát cái gì mà, trước giờ chưa từng có chúa cứu thế, cũng không cần dựa vào thần tiên hoàng đế sao." Bàn tay phải Phù Ly mở ra, roi đỏ xuất hiện, "Cái gọi là thần, cũng chỉ là một cách nói mà thôi. Con người

các cậu gọi hấn là phong thần, hải thần, còn có.....ôn thần. Đó chính là năng lực hấn sinh ra đã có, ở yêu giới hấn được gọi bằng một cái tên, Ngu Cường."

"Vậy chúng ta....."

"Mọi người không phải đối thủ của hấn, kể cả tôi cũng thế." Phù Ly nhìn Trang Khanh, đột nhiên bay ra ngoài, chiếc roi đỏ trong tay cậu dài ra, hóa thành lưới cố gắng cản Ngu Cường lại, nhưng hai con rắn trên tai hấn đột nhiên há miệng lớn, dùng răng độc cắn đứt dây thừng đỏ tới gần.

"Sinh vật tầm thường, cắt ngay đi cho ta." Ngu Cường ngạo mạn nhìn Phù Ly, có lẽ trong mắt hấn tất cả những sinh vật khác đều thấp kém.

Phù Ly không nói gì, cậu vung chiếc roi trong tay trong tay quần lên lần nữa. Ra khỏi ngọn núi này, bên ngoài chính là thành thị tập trung đông dân cư, nhân khẩu thường trú gần tám trăm nghìn, nếu như để Ngu Cường mang ôn dịch tới thành thị này, hậu quả không thể tưởng tượng.

Trang Khanh bị kết giới cản lại dưới tán ô sắc mặt vô cùng khó chịu, anh biết khi Phù Ly chiến đấu với yêu quái thường có thói quen báo xuất thân. Chỉ có hôm nay cậu không nói một câu dư thừa nào, có thể nói rõ một chuyện, vị thần tên Ngu Cường này là một sinh vật kiêu ngạo sẽ không nghe bất cứ lời nói nào.

Yêu với thần đánh nhau, sao có thể thắng được?

Anh đặt tay lên kết giới, cố gắng phá vỡ kết giới ra ngoài, nhưng không biết Phù Ly đã dùng thủ pháp nào để bố trí kết giới, anh

không có cách nào xuống tay.

Ngư Cường thấy tiểu yêu trước mặt lại không biết thức thời như thế, vô cùng tức giận nói: "Bổn vương chẳng qua chỉ nằm ngủ mấy năm, sinh vật ti tiện như ngươi cũng dám chắn ở trước mặt bổn vương sao?!" Hai con thanh xà dưới chân hấn há miệng lớn nhả khói độc, căn về phía Phù Ly.

Tốc độ của thanh xà rất nhanh, nhanh giống như chớp, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, một trong hai con rắn đã nuốt Phù Ly vào bụng.

Dưới tán ô hoa, Trang Khanh rống lên tiếng rống, hai tay hóa thành vuốt, toàn thân hiện ra vảy rồng, cố gắng dùng sức mạnh xé kết giới ra, chẳng qua chỉ ngăn ngui vài giây vuốt rồng của anh đã chảy đầy máu, làm cả kết giới đều nhiễm đỏ.

Trương Kha ngây ngốc nhìn con thanh xà đặc ý bay lượn trên không trung, hai mắt đỏ ngầu, chảy xuống một giọt nước mắt đàn ông. Cậu đi tới phía sau Trang Khanh, lau nước mắt trên mặt đi, truyền toàn bộ pháp lực bản thân lên người Trang Khanh: "Lão đại, em giúp anh một tay."

Ngụy Thương im lặng theo sau Trương Kha, học theo bộ dáng của Trương Kha, truyền pháp lực cho Trang Khanh.

Lịch Tư cười khở một tiếng, vươn tay chống phía sau lưng Trang Khanh.

Trang Khanh căn bản không quan tâm tới đằng sau lưng mình có bao nhiêu người, thân thể anh biến rồng càng ngày càng rõ rệt, năm vuốt rồng máu chảy không ngừng nhưng kết giới vẫn không hề có

một vết rạn. Anh không biết bản thân mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, thân thể kêu gào muốn giết chết con thanh xà kia, xé rách bụng nó ra.

"Buồn cười." Ngu Cường chú ý tới tán ô hoa trong gió đen, vỗ cánh muốn tới san bằng tán ô.

Đột nhiên thanh xà dưới chân hắn phát ra tiếng hí, giống như điên mà rơi xuống đất, đau đớn lẫn lộn. Nhưng lẫn lộn cũng không thể cứu được nó, bụng của nó giống như bị thứ gì đó ăn mòn, từng chút từng chút hóa thành tro tàn, cuối cùng cả con thanh xà đều biến thành tro bụi, biến mất trong cơn gió lớn.

"Rắn yêu của ta!" Ngu Cường rống lên một tiếng tức giận, không quan tâm tới tán ô nữa.

Trong nháy mắt khi Phù Ly bị thanh xà nuốt vào trong bụng, cậu cảm thấy toàn thân mình đều nóng lên, cậu tưởng rằng dịch dạ dày của thanh xà đang tiêu hóa mình, nhưng không ngờ rằng lại là thanh xà tan biến, chẳng lẽ trên người cậu có một lực lượng thần bí nào đó?

Cậu rung rung lông trên người, để cho chiếc roi bản mệnh nhập vào trong cơ thể, cậu duỗi chân một cái đá bay con thanh xà còn lại đang xông tới.

"Rống!" Phù Lu học dáng vẻ thét dài của bạch hổ trên núi năm ấy, cậu mở miệng rống một tiếng. Thân thể cậu tuy nhỏ nhưng khi kêu như vậy vẫn rất có khí thế.

Quả nhiên thanh xà bị cậu đập ra nghe thấy tiếng rống này, sợ tới mức không dám tiến lên.

Một rắn một thỏ, một trên trời, một dưới đất, lại có vài phần cảm giác xơ xác tiêu điều của long tranh hổ đấu.

"Trưởng quan, vị đạo hữu kia còn chưa chết!" Có vị âm sai về mặt kích động chỉ ra bên ngoài kết giới, "Cậu ta biến thành con thỏ rồi!"

Con thỏ?

Nghe thấy hai từ này, Trang Khanh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy con thỏ to bằng bàn tay lại chủ động phi lên đuôi thanh xà, mà thanh xà.....lại bị cậu đập đi rất xa.

"Ôi trời ơi, anh Phù là bạo lực kim cương thổ sao?" Trương Kha ngây ngốc nhìn một màn kịch huyền huyền con thỏ nhỏ điên cuồng đánh thanh xà to lớn bên ngoài kết giới, quên cả tiếp tục truyền pháp lực.

Nhìn thấy hai con rắn cứng của mình chết trong tay Phù Ly, Ngu Cường nổi giận, hấn chỉ vào Phù Ly nói: "Súc sinh ti tiện, bản vương phải trừng phạt ngươi." Hấn mở đôi cánh ra, trên không trung xuất hiện một lốc xoáy khổng lồ, cả ngọn núi đất đá bay mù trời, lốc xoáy cuốn từ dưới đất lên, điên cuồng gào thét đánh về phía Phù Ly.

Thần, nổi giận.

Răng rắc.

Kết giới cuối cùng cũng bị Trang Khanh mở ra, anh hóa thành Kim Long, rỗng rỗng một tiếng núi rừng, bốn biển đều cảm ứng, truyền thêm linh khí. Thân rồng bay vút lên xoay quanh quanh che chắn trước Phù Ly.

Trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, dường như sắp có sấm sét.

Phù Ly nhìn thấy Kim Long che chắn trước người mình, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tác giả có lời muốn nói:

Những truyền thuyết liên quan tới Ngu Cường có rất nhiều, những sách khác nhau cũng có ghi chép khác nhau, cho nên tôi tổng hợp lại một chút, chủ yếu lấy từ Sơn Hải Kinh.

~~~~~

Ngũ Cường: Hay còn có tên là Ngu Cương, Ngu Kinh =))))))

Là hải thần, phong thần, ôn thần ở Bắc Hải. Mặt người thân chim, trên tai treo hai con rắn, cưỡi hai con rắn dưới chân.

Lấy tạm cái hình này cho đẹp đã, hình kia mãi k tải lên được, chắc vì xấu quá.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 50

"Rồng" chân sau Phù Ly đạp một cái, rồng lên một tiếng, đáp lên đỉnh đầu Kim Long, thân hình nhỏ gầy dưới ánh trăng chiếu rọi phát ra ánh sáng đỏ sậm. Cậu cúi đầu nhìn Kim Long bên dưới: "Vào thời khắc như thế này, sao có thể để rồng chưa thành niên như anh chịu chết được?"

"Phù Ly!" Trang Khanh muốn dùng đuôi cuốn Phù Ly lại, nhưng là một con thỏ đã thành tinh, tốc độ nhảy của Phù Ly thực sự quá nhanh, nhanh tới nỗi Trang Khanh không tóm được cậu.

So với gió lốc khổng lồ, thân thể của Phù Ly nhỏ bé giống như hạt bụi, trong nháy mắt khi cậu nhảy lên không trung, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cơn lốc khổng lồ kia, vô lực cùng tuyệt vọng nảy lên trong lòng bọn họ.

Nguy Thương hóa thành bạch hổ, nhảy lên, đáp xuống bên cạnh Trang Khanh, đầu hồ hơi cúi, ở trong trạng thái hết sức đề phòng.

Thời khắc nhảy vào trong gió lốc kia, Phù Ly cảm thấy thân thể mình sắp bị xé rách ra, cậu ra sức phá tan trói buộc của gió lốc, chân trước vổ trên mặt đất, bụi cát cùng với đá dưới đất lập tức đứng thẳng dậy, biến thành bức tường khắp bốn phương, cố gắng nhốt gió lốc lại.

Nguy Cường không để ý tới Phù Ly chiến đấu với gió lốc như thế nào, hắn hóa thành hình người, sau lưng còn có đôi cánh vô cùng

lớn, đứng ở trước thanh xà của mình. Hai con thanh xà này là sủng vật mà hắn đã nuôi từ hơn vạn năm trước, đã từng là tùy tùng của hắn, bây giờ lại bị tiểu yêu không biết tên đánh chết, hắn không chỉ thương tiếc người hầu còn tức giận đối phương làm mất mặt hắn.

Con rắn bên tai hắn hé miệng phát ra âm thanh, lộ ra chiếc răng độc.

Ngu Cường vươn tay nhẹ nhàng vuốt về đỉnh đầu lạnh như băng của nó, nhìn gió lốc mà mình tạo ra, đột nhiên nở nụ cười: "Xem ra ta đã nhiều năm không ra ngoài, làm cho những sinh vật hèn mọn này đều quên mất sự tồn tại của ta."

Hắn nhẹ nhàng phát tay, gió lốc như con rồng sóng phá vỡ tường vây Phù Ly tạo ra, trực tiếp xông về phía Kim Long.

"Rống!" Phù Ly bay lên không trung, hóa thành hình người quăng pháp bảo về phía Ngu Cường.

Phù Ly nghe vượn trắng từng nói Ngu Cường thuộc thủy, kỵ nhất là hỏa, cho nên chỉ cần dùng pháp bảo có thuộc tính hỏa đối phó với hắn. Cho dù không thể tạo thành thương tổn nhưng ít nhất cũng có thể quấy rối hắn thi triển pháp thuật.

Trang Khanh và Ngụy Thương nhìn thấy gió lốc xông qua đây, thân thể Ngụy Thương bay vút lên, gia tốc tiến lên dự định cản lại gió lốc tiếp tục cuốn lên, mà Trang Khanh trực tiếp gầm một tiếng, hé miệng phun ra vô số nước biển, ngay khi nước biển gặp gió lốc liền biến thành băng. Nhân cơ hội này, Trang Khanh lượn vòng lên trên, dùng thân thể mình quán từng vòng xung quanh gió lốc.

"Cảm ơn thiết bị truyền tin vạn năng, trong núi sâu rừng già thế này mà vẫn còn có tín hiệu." Trương Kha lấy điện thoại ra, bắt đầu liên hệ với ban an toàn, bảo bộ họ liên hệ với cục khí tượng, thông báo có vòi rồng, thông báo mọi người ở trong nhà đừng ra ngoài. Còn bảo bộ y tế cố gắng chuẩn bị thuốc trị bệnh dịch.

Lịch Tư nửa quỳ dưới đất, nghe Trương Kha thông báo tình huống với người phụ trách bên kia điện thoại, lấy chiếc roi đánh hồn bên hông ra, chỉ đạo thuộc hạ cấp dưới: "Mọi người đều ở đây, tôi đi lên xem thế nào."

"Trưởng quan, bên ngoài nguy hiểm, ngài....."

"Tôi là người tu đạo, sao có thể mở mắt nhìn dân chúng cả thành sinh ly tử biệt, đến lúc đó mấy trăm vạn hồn phách, còn không một chết âm sai chúng ta sao?" Lịch Tư đứng dậy, nhìn Phù Ly và Ngu Cường đang đánh nhau không thể phân biệt rõ được ai, "Yêu còn có có lòng bảo vệ con người, khi còn sống tôi cũng là người lẽ nào còn không bằng cả yêu quái?"

Tạm thời không chế được gió lốc, Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly và Ngu Cường đang chiến đấu, biến về hình người rút kiếm ra khỏi vỏ, anh sầm mặt nói với Ngụy Thương: "Ngăn ở bên này, tôi qua đó giúp Phù Ly một tay."

Ngụy Thương phe phẩy đuôi, chân sau đào một cái hố sâu dưới đất, hắn có chút tuyệt vọng nghĩ, cũng không biết đầu của hắn có bị gió lốc thổi thành Địa Trung Hải hay không, sau khi biến thành người có lẽ là phải đội tóc giả rồi.

Kiểm pháp của Trang Khanh vô cùng tinh xảo, liên thủ với Phù Ly có thể đánh ngang hàng với Ngu Cường. Khó khăn tránh thoát gió

độc mà cánh Ngu Cường quét tới, Nửa người dưới Trang Khanh hóa ra đuôi rồng, thay Phù Ly quạt con thanh xà định đánh lên đi, mặt lạnh nói với Phù Ly: "Tôi đã thành niên rồi."

Phù Ly:.....

Bây giờ là lúc để tranh cãi vấn đề này sao?

Lòng bàn tay nắm roi của cậu hơi nóng lên, bắt đầu nhớ lại nội dung liên quan tới Ngu Cường mà vượn trắng đã từng nói với cậu. Chỉ trách hồi còn bé cậu ngồi không yên luôn luôn không chịu nghe vượn trắng nói chuyện, bây giờ tới thời khắc máu chót, cậu cuối cùng cũng trải nghiệm được cảm giác "Khi có việc cần mình lại biết quá ít".

Ngu Cường là yêu tu được con người tôn sùng là thần thánh, trên thực tế hắn giống như Trang Khanh, trên người có một phần là huyết mạch con người. Nhưng hắn không hề có chút cảm tình nào với con người cả, trong mắt hắn, sinh mệnh của vạn vật đều không đáng giá, sống chết chẳng qua chỉ là hắn vui buồn mà thôi. Năm đó có lẽ còn có đại yêu có thể ngăn trở được hành vi của Ngu Cường, bây giờ yêu giới suy bại, ngay cả Phù Ly đều được cho là cao thủ trong số cao thủ, còn có yêu quái nào có thể ngăn cản được Ngu Cường.

Không, không đúng, có lẽ vẫn còn một con yêu quái có thể ngăn cản được hắn.

Hai tay Phù Ly nhanh chóng bấm thủ quyết, lần đầu tiên sử dụng thuật pháp thiên lý truyền âm.

Từ khi tới thế giới con người, Côn Bằng thích nhất là ăn với ngủ, quá nửa đêm đột nhiên bị âm thanh của Phù Ly làm thức giấc, hắn nhắm mắt trả lời một câu: "Con thỏ, nửa đêm người dùng thiên lý truyền âm làm gì?"

"Côn Bằng đại nhân, tôi có chuyện muốn nhờ."

Côn Bằng mở to mắt nhìn bầu trời có chút u ám bên ngoài: "Lúc này tìm ta, khẳng định không có chuyện gì tốt, nói đi."

"Ngu Cường xuất thế, xin Côn Bằng đại nhân ra tay tương trợ." Phù Ly dùng roi giúp Trang Khanh cản lại một đòn của Ngu Cường, phi lên không trung lấy ra một cây quạt lông vũ đỏ thẫm, quạt một cái, thứ xuất hiện không phải là gió mà là lửa cháy, Ngu Cường không kịp trốn, lông chim bên cánh trái bị thiêu hủy hơn phân nửa.

"Chu Tước?" Ánh mắt Ngu Cường lộ ra vài phần chán ghét cùng khiêng kị, hắn xoay người nhìn cây quạt đỏ thẫm trong tay Phù Ly, con tiểu yêu này rốt cuộc chui từ đâu ra, tại sao lại có nhiều pháp bảo như thế?

Hắn ghét nhất chính là mấy loại yêu tu như Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Trạch cả ngày ra vẻ trách trời thương dân. Kẻ yếu bị giết hoặc bị ăn, không phải là chuyện bình thường hay sao? Yêu cũng được, người cũng chẳng sao, kẻ yếu cùng phế vật có gì khác nhau đâu, không bằng giết đi cho vui vẻ.

"Người nói ai?" Côn Bằng nghe thấy tên Ngu Cường, thiếu chút nữa nghĩ rằng tai mình có vấn đề, "Ông nội thiên đạo ời, các người sao lại chọc vào kẻ điên này?" Trong mắt hắn, Ngu Cường là kẻ điên, khi vui vẻ ăn người ăn yêu, khi không vui thì có thể cắn xé cả

thủ hạ của mình, có thể sống lâu bên người hấn sợ rằng chỉ có bốn con rắn độc mà hấn nuôi thôi.

"Con thỏ, không phải là ta không giúp người, Ngu Cường là con yêu quái không nể nang ai cả, một con hung thú như ta lại giúp các người đánh hung thú, có phải có chút không thích hợp không?"

Phù Ly vẫy cây quạt đỏ thắm trong tay, chiếc quạt đỏ này là sau khi cậu bị Phì Di dọa tiểu ra quần, Cương Liệt đại vương mới đưa cho cậu dùng để phòng thân, nhưng tiếc rằng những năm ấy cậu chưa từng dùng tới một lần, bây giờ mới phát hiện dùng chiếc quạt này thật hao phí tinh lực.

"Đại nhân, bây giờ đã là thời đại nào rồi, sao còn quan trọng lập trường giai cấp." Phù Ly nhìn thấy một luồng gió độc đánh về phía mình, cây quạt trong tay đột nhiên biến lớn, ngăn toàn bộ cơ thể ở đằng sau cây quạt, "Nếu như nhân gian bị hủy, tôi và Trang Khanh chết đi sau này ngài phải đi đâu ăn đồ ngon đây?"

Côn Bằng: "Trò cười, Côn Bằng ta đây là yêu quái có thể vì đồ ăn ngon mà thay đổi lập trường hay sao?"

"Người anh em." Nha dịch âm phủ ngơ ngác vờ vai Trương Kha, thỏ yêu của Sở các anh là cao nhân từ nơi nào thế, không ngờ lại có thật nhiều pháp bảo?" Cho dù tu vi của bọn họ thấp kém, kiến thức không nhiều, những pháp bảo này toàn thân phát ra uy lực đã làm cho bọn họ không thở nổi.

Trương Kha ngây ngốc lắc đầu, cậu chỉ là một nhân tu không biết gì lại còn gây trở ngại, câu hỏi cao thâm như vậy, cậu không trả lời nổi.

Gió đánh tới chiếc quạt, nháy mắt bị tán quạt làm bắn trở lại, Ngu Cường lùi về sau mấy bước: "Khó trách bản vương nhìn thấy người càng thêm chán ghét, thì ra người chính là đệ tử của Chu Tước." Trên chiếc quạt này rõ ràng còn mang theo pháp lực của Chu Tước tự mình thêm vào, nếu như tiểu yêu này không được sự cho phép của Chu Tước, làm sao có thể sử dụng được chiếc quạt này?

Đệ tử Chu Tước là cái gì?

Phù Ly bắt lấy chuôi quạt, cây quạt ở trong tay cậu nhỏ đi, trở thành vũ khí vừa tay, yêu tu đã ngủ rất lâu đầu óc không được tốt lắm, lúc này còn tranh luận với cậu đây là vũ khí gì quả thực vô cùng ngu xuẩn.

Ngu Cường hóa thành chim, vỗ đôi cánh to lớn, trên không trung xuất hiện ba cơn lốc khổng lồ, hắc cười lạnh nói: "Quạt lông Chu Tước thì thế nào, cho dù là Chu Tước xuất hiện ở trước mặt ta, ta cũng không sợ, huống hồ chỉ là một cây quạt."

Phù Ly nhìn ba cơn lốc cuộn cuộn trong không trung, sắc mặt trầm xuống.

Điểm yếu của Ngu Cường.....rốt cuộc là gì?

"Ngu Cường sinh ra xấu xí, có thể thao túng gió nước, đôi cánh từ nhỏ mang theo ôn dịch, là yêu quái vô cùng hung tàn."

"Vậy lỡ như con gặp được hắc thì phải làm sao?"

"Nếu như con gặp được hắc....." Bạch Viên vuốt ve lông tơ trên người con nhỏ, giọng nói ngân nga mơ hồ, "Vậy thì chạy đi, chiếc quạt mà Cương Liệt đại vương đưa cho con có thể ngăn cản một phần."

Phù Ly mở mắt ra, nhìn thấy gió lốc càng ngày càng tới gần, lòng cũng trầm xuống.

Cậu nhớ ra rồi, khi đó vượn trắng không hề nói với cậu đối phó với Ngu Cường thế nào, chỉ cần nhìn thấy Ngu Cường thì chạy. Sau đó cậu còn muốn hỏi thêm, nhưng chim trĩ yêu tới tìm vượn trắng, nên liền bỏ qua chuyện này.

Nhưng mà trước mắt dưới núi có vô số sinh linh, làm sao cậu có thể chạy?

Phù Ly nhìn Trang Khanh trên người đã bị thương, nắm chặt lấy quạt đồ thủy trong tay. Cương Liệp đại vương đã từng nói, sinh ra làm yêu quái, nên kính sợ vạn vật thiên địa, trong lòng hướng thiện, có thể được thiên đạo quan tâm.

"Thần cái gì, cũng chỉ như thế mà thôi." Trang Khanh lau đi vết máu nơi khóe miệng, cười lạnh nói, "Sống nhiều năm rồi mà dung mạo vẫn xấu như vậy, có thể thấy được là sinh vật bị thiên đạo ghét bỏ."

"Im miệng!" Ngu Cường tức giận, bởi vì tính cách hung tàn cho nên hắn không được cha mình để ý. Nhưng hắn không hề thu liễm hành động của mình, ngược lại còn càng thêm ác liệt với con người và yêu thú, nếu như tâm tình tốt, hắn liền thi pháp làm cho nơi đó phát sinh ôn dịch, làm cho người và yêu đều vô cùng sợ hãi. Nhưng sợ hãi lại sinh ra kính sợ, từ đó về sau không ai dám trêu chọc Ngu Cường nữa, nhưng cũng không có yêu quái nào kết bạn với Ngu Cường. Ngu Cường hận nhất là người ta nói về dung mạo của hắn, cho nên mấy câu nói công kích của Trang Khanh làm hắn không có tâm tư điều khiển gió lốc trên trời nữa, trực tiếp tung chưởng về phía Trang Khanh.

Chẳng qua chỉ là một con rồng chưa trưởng thành mà dám cười nhạo hấn!

Côn Bằng bên kia nằm trên mặt đất lăn đi lăn lại vài vòng, có chút phiền não quăng tám chân trên người đi, mở cửa sổ chuẩn bị ra ngoài. Ai biết được hấn còn chưa vươn móng vuốt ra, trên trời mây đen đã cuồn cuộn, sấm chớp ẩn hiện, dường như có một lực lượng kỳ quái nào đó đang dồn nén trên trời.

Hấn nghĩ ngợi, lại thu móng vuốt về, không chỉ như thế, hấn còn đóng chặt cửa lại, kéo tấm rèm cửa dày lên.

"Trang Khanh!" Phù Ly nhìn thấy Ngu Cường dùng toàn lực đánh về phía Trang Khanh, cậu vội vàng vung roi đỏ trong tay, muốn ngăn cản hành động của Ngu Cường. Nhưng Ngu Cường lại vững vàng chặt đứt roi đỏ, một chưởng thật mạnh đập vào ngực Trang Khanh.

Tuy rằng có Phù Ly ngăn trở, lực đạo của chưởng này đã giảm bớt bốn phần, nhưng Ngu Cường nhìn ra cho dù chưởng này chỉ còn sáu phần lực đạo cũng đủ để lấy mạng Trang Khanh.

Ầm ầm ầm.

Trên bầu trời ánh sét lóe lên, một tia sét lớn cắt ngang không trung, dường như muốn xé rách trời.

Phù Ly dường như nghĩ tới điều gì, cậu biến thân thành thổ trắng, phi thân tới bên người Ngụy Thương còn đang sửng sờ, liên tục lui về sau. Ngụy Thương biến thân thành bạch hổ thật lớn nhìn thấy con thổ nhỏ dưới chân còn chưa kịp phản ứng lại.

Hấn đang bị một con thổ nhỏ tha đi?

Ầm!

Một tia sét tím cực lớn đánh thẳng vào trên người Ngu Cường. Ngu Cường kinh hãi ngẩng đầu, phát hiện trên không trung lại có vô số tia sét đánh xuống, hấn lấy pháp bảo bên người ra, rất nhanh đã bị sét hủy diệt. Ý thức được không xong, hấn vỗ cánh chuẩn bị trốn, nhưng thiên lôi sao có thể để cho hấn chạy dễ dàng như thế, một tia sét cực lớn màu đỏ đậm đánh xuống, Ngu Cường kêu thảm thiết, nặng nề rơi từ trên cao xuống.

Sau khi Ngu Cường rơi xuống, trên trời lại giáng xuống chín tia sét, tiếng kêu gào thảm thiết của Ngu Cường còn chưa kịp kêu ra đã bị sét đánh chỉ còn lại khung xương cháy đen. Hấn vừa chết, gió lốc cuộn cuộn cũng không còn sức lực, dần dần hóa thành gió núi, thổi xuống thành thị nơi chân núi.

Trang Khanh cách hấn không xa, nhưng lại không bị một tia sét nào đánh trúng, anh quỳ rạp dưới đất phun ra mấy ngụm máu, nghiêng ngả lão đảo đứng từ dưới đất lên, phía sau có người đỡ lấy anh, miệng cũng nhiều thêm một viên thuốc. Anh quay đầu qua nhìn, người đỡ anh dậy cũng mặt mày xám tro, trên mặt còn có mấy vết thương bị gió lốc quét qua.

"Thần hồn câu diệt....." Lịch Tư không dám tới quá gần xương cốt của Ngu Cường, nuốt một ngụm nước bọt, anh quay đầu nhìn Phù Ly, "Đạo hữu, sấm sét ban nãy là thế nào?"

Phù Ly ngẩng đầu nhìn mây đen vẫn cuộn cuộn trên không trung, bên trong dường như còn loáng thoáng sấm chớp ẩn hiện, giọng nói cũng có chút phát run: "Là thiên lôi."

Ngu Cường đột nhiên hiện thế, nếu như hắn giống như Côn Bằng chỉ cần ăn ăn, uống uống nghỉ ngơi, thiên đạo có lẽ cũng để cho hắn tồn tại, nhưng hắn vừa xuất hiện đã tạo ra cuồng phong gió lốc, mang tới ôn dịch, còn dám đánh cả rồng quốc vận mà thiên đạo đã thừa nhận, thiên đạo sao có thể bỏ qua cho hắn?

Ban đầu Chung Điều và Tranh ở trong rừng sâu đầu đá, thanh thế quá lớn làm cho Thiên Đạo chú ý, cuối cùng kết cục cũng như Ngu Cường, bị đánh tới mức thần hồn câu diệt, biến mất trong trời đất.

"Anh, anh Phù, đại yêu ban đầu mà anh nói bị sét đánh chết chính là bị sét đánh như vậy sao?" Trương Kha chạy qua, vươn cổ nhìn xương cốt Ngu Cường mấy lần, như thế kia thực sự quá thảm, cậu bị dọa liên tục lùi về phía sau vài bước, "Đánh chỉ còn thừa lại một đồng tro tàn."

Trang Khanh che ngực nói với Phù Ly: "Cậu sao rồi?"

"Tôi không sao." Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái bình, nhét vào trong tay Trang Khanh, "Thuốc này dùng để khôi phục nguyên khí, anh nhớ là phải dùng đầy. Ban này Ngu Cường chường không nhẹ, nếu như anh không phải hợp với quốc vận, sợ rằng đã không giữ được mạng. Không phải đã nói với mọi người rồi sao, đợi ở trong kết giới không được ra ngoài, anh chạy ra đây làm gì?"

Trang Khanh nắm chặt bình thuốc: "Cậu là đồng nghiệp của tôi, tôi sẽ không để một mình cậu mạo hiểm."

"Người lớn tuổi bảo vệ người nhỏ tuổi hơn, không phải là chuyện bình thường hay sao?" Phù Ly lại lấy ra một bình ngọc lưu ly, bên

trong có một chất lỏng xanh nhạt, cậu mở nắp ra, "Nhanh uống xuống."

Bình thuốc được đưa tới bên miệng Trang Khanh, Phù Ly thấy Trang Khanh không hề nhúc nhích, ngược lại kinh ngạc nhìn chăm chăm mình, cậu sờ sờ mặt mình, phát hiện có một lớp tro bụi, cho rằng Trang Khanh đang nhìn cái này, cậu liền nâng cằm anh lên, trực tiếp đổ thuốc vào, "Không phải chỉ là dính chút bụi thôi sao, là đàn ông thì không cần chú ý chút chuyện nhỏ nhặt này."

"Anh Phù, thuốc mà anh cho lão đại uống tên là gì? Trương Kha thấy Phù Ly vừa nhét thuốc viên vừa cho uống thuốc nước, sợ lão đại không bị Ngu Cường đánh chết cuối cùng lại bị thuốc độc chết.

"Đây là thuốc cây tế tân, dùng để lưu thông máu ngăn độc." Phù Ly thô lỗ rót cả bình thuốc cho Trang Khanh, "Ngu Cường từ khi sinh ra đã mang độc, chưởng phong cũng mang theo không ít độc."

"Thì ra là như thế." Trương Kha nhìn sắc mặt Trang Khanh thực sự không tốt lắm, nhìn không được nói, "Anh Phù, anh thật nhiều đồ tốt."

Trang Khanh cầm lấy chiếc lọ rỗng trong tay Phù Ly: "Cảm ơn cậu."

"Anh em một nhà, nói cảm ơn thì khách khí quá." Phù Ly cười sáng khoái, đôi mắt cong cong sáng như sao trời.

Trang Khanh nhìn thấy ánh mắt cậu, cúi đầu không nói gì.

Mây đen trên bầu trời nháy mắt tan đi, mưa phùn lất phất rơi xuống đầu mọi người, mọi người mới dần dần tỉnh táo lại, nguy cơ đêm nay cuối cùng cũng vượt qua.

Phù Ly nhìn sương mù mờ mờ giữa rừng, lấy ra một bình ngọc trong túi Càn Không, nghiêng bình đi bên trong đột nhiên bay ra rất nhiều sương mù màu xanh, thuận theo gió thổi về bên ngoài.

Quay đầu lại nhìn thấy Trương Kha giống như đứa trẻ con hiếu kỳ, Phù Ly nói: "Đây chính là sương mai trên núi, tôi dùng linh khí làm nó bốc hơi lên không trung, có thể giải trừ ôn dịch mà Ngu Cường mang tới."

"Anh Phù, trên người anh có túi bách bảo sao, sao cái gì cũng có thể?" Trương Kha nghĩ, nơi trước đây Phù Ly từng sống, khẳng định có rất nhiều đồ tốt, nếu không anh ấy cũng không thể thuận tay lại lấy ra một đồ vật lạ lùng nào đó.

Lịch Tư đứng bên cạnh nghe thấy lời này, không nhịn được liếc mắt nhìn Phù Ly thêm một cái. Hai nghìn năm trước, khi anh đi tới núi Vụ Ảnh độ hồn, quả thực đã nhìn thấy không ít đồ tốt ở trong động phủ của Phù Ly.

Vô số linh thảo trên bảo, ngay cả giường ngủ cũng làm bằng linh thạch.

"Những thứ này đều là yêu tu trong ngọn núi trước đây đưa cho tôi." Tóc mái của Phù Ly đều bị mưa phùn làm ướt sũng, dính trên trán cậu, thoát nhìn vừa vô hại vừa ử rử. "Bọn họ ở cùng với nhau luôn ảo tưởng tôi sẽ gặp phải loại yêu quái như thế nào, nghĩ xong lại nhét đồ vào người tôi, sau đó nói với tôi, đánh không được thì vút pháp bảo chạy lấy người."

Trang Khanh nhìn thấy vẻ mặt cậu ử rử, đột nhiên ngắt lời cậu: "Vậy tại sao hôm nay cậu không chạy?"

"Tôi chạy thì mọi người phải làm sao bây giờ?" Phù Ly nhìn thấy sắc mặt Trang Khanh vẫn còn hơi tái, cậu đưa tay đỡ vai anh, "Chắc hẳn anh sẽ không trơ mắt nhìn Ngu Cương hủy đi thành thị của con người, không có tôi, anh còn không liều mạng với Ngu Cương chắc?"

"Phù Ly."

"Hả?"

Trang Khanh nhìn cậu, đột nhiên cười lên: "Cậu có thể sống được nhiều năm như vậy toàn bộ dựa vào yêu quái trên núi quá hiền lành."

Nếu không cái tính như thế này đã sớm chết mấy trăm lần rồi.

"Đúng vậy, yêu tu trên núi chúng tôi rất tốt." Nhắc tới những yêu tu trên núi trước đây, hai mắt Phù Ly phát sáng.

Lịch Tư nhìn thấy dáng vẻ này của Phù Ly, lại nhớ tới thảm trạng trên núi Vụ Ảnh sau này, trong lòng có vài phần không đành lòng. Anh tiến lên vài bước hành lễ nói, "Chuyện xảy ra tối nay là chuyện lớn, bây giờ đã giải trừ được nguy cơ, tại hạ sẽ đi báo cáo lại với Diêm Vương."

"Âm sai trường mời." Trang Khanh hồi lễ.

Đợi Lịch Tư đi rồi, Phù Ly về mặt thần bí nói với Trang Khanh: "Trang Khanh, tôi đã phát hiện ra một bí mật lớn."

Về mặt hai sư huynh đệ Trương Kha, Ngụy Thương trở nên căng thẳng.

"Cái gì?" Trong lòng Trang Khanh có một dự cảm không lành, luôn cảm thấy bí mật mà Phù Ly nhắc tới không giống như trong suy nghĩ của mình.

"Tôi cảm thấy....." Phù Ly hắng giọng, "Tôi nhất định không phải là một con thỏ yêu bình thường, ban nãy sau khi tôi vào bụng rắn, toàn thân đột nhiên phát nóng, sau khi nóng xong thì thanh xà liền biến mất. Anh nói xem, trên người tôi liệu có huyết mạch thần bí nào không, nhưng mà bản thân tôi lại không biết?

Trang Khanh sửng sờ, nhìn thấy sự chờ mong trong đôi mắt Phù Ly, anh không nhịn được gật đầu: "Có.....có lẽ thế?"

Ngụy Thương:?

Trương Kha:?

Đây là ý gì?

Lúc này Côn Bằng như là cảnh sát đại diện cho chủ nghĩa anh hùng trong phim truyền hình, rốt cuộc cũng thông dong tới, hắn vừa nghe thấy Phù Ly nói mình có lẽ không phải là con thỏ yêu mình thường, đột nhiên cười ha ha.

"Con thỏ, người xem quá nhiều phim viễn tưởng rồi hả? Đại yêu khắp thiên hạ đều có bản năng truyền thừa chảy trong cơ thể, trên người người có thứ này sao?"

Phù Ly quả thật không có bản năng truyền thừa gì, tư thế đi đường và tiếng rống của cậu đều học từ hổ trong núi, pháp thuật cũng là do những yêu quái khác dạy cho, các kiến thức về yêu giới là do vượn trắng nói cho cậu, cũng không có bản lĩnh bẩm sinh gì.

Nghĩ tới đây, cậu không cam tâm nói: "Nói không chừng tôi là con cưng của thiên đạo, là ngoại lệ của yêu tu thì sao?"

"Con cưng của thiên đạo đang đứng cạnh ngươi, không liên quan gì tới ngươi cả." Côn Bằng đi tới bên cạnh thi thể của Ngu Cường, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Những đại yêu thượng cổ như hắn, từng có một thời phong quang, được thiên đạo ân sủng. Hiện giờ người mới thay yêu cũ, chết cũng chết dưới tay thiên đạo.

Đây chính là thiên ý.

Sáng ngày hôm sau, cư dân ở một thành phố nào đó bắt đầu lên mạng mắng cục khí tượng địa phương là ngu ngốc.

Cư dân mạng Giáp: Cục khí tượng hãm hại người, hơn nửa đêm thông báo khẩn cấp thành phố chúng tôi có vòi rồng cái gì gì ấy, nhắc nhở mọi người không được ra ngoài. Làm hại cả nhà chúng tôi bị dọa không dám ngủ, nơm nớp lo sợ cả buổi tối, sáng dậy mở cửa sổ ra xem, con mẹ nó lấy đâu ra vòi rồng, mặt trời trên cao kia là cái gì, cục khí tượng có lương tâm không?

Cư dân mạng Ất trả lời: Anh bạn anh nghĩ nhiều rồi, bọn họ căn bản không có lương tâm.

Tác giả có lời muốn nói:

Cục khí tượng: Bảo bảo tâm lý khỏe, nhưng bảo bảo không nói.

Kỳ thật bên trong cục khí tượng có một bí mật không truyền ra ngoài. Thực ra bọn họ dự báo thời tiết chưa bao giờ sai, làm sai

chính là những tu chân giả không nói quy củ, bí mật này không được nói cho những người khác nha.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 51

Nhân viên của tổ thông tin internet nhìn tin tức này trên mạng, nói với đồng nghiệp bên cạnh: "Lần trước ở quận Nam đột nhiên mưa to mấy ngày, hình như vì cục khí tượng không kịp thời thông báo, cũng bị cư dân mạng mắng hay sao ấy?"

"Lần trước không phải do long tộc hãm hại chúng ta sao?" Đồng nghiệp đang tìm các sự kiện thần quái trên mạng, trên mạng thường xuyên có những sự kiện thần quái được lan truyền, phòng thông tin của bọn họ phải kịp thời theo dõi, lỡ như thực sự có yêu quái làm loạn, phòng bọn họ cũng phải kịp thời ứng phó, tuy rằng trên thực tế trong một trăm câu chuyện thần bí cơ bản chẳng có lấy một chuyện là thật.

Bây giờ có một số người trẻ tuổi, nhàn rỗi không có chuyện gì làm nhất định phải chơi gọi quỷ, gọi không ra quỷ lại chê không kích thích, thực sự gọi được quỷ có lẽ kích thích tới nổi mất cả mạng. Thành viên của tổ thông tin là nhân tu, bọn họ tu vì không được tốt lắm nhưng vì am hiểu khả năng xử lý tình huống dư luận mạng khẩn cấp hay là giỏi thao tác máy tính cho nên là nhân viên kỹ thuật trong phòng, diễn đàn tu chân giới cũng là do bọn họ bảo vệ.

"Có phải tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì hay không? Nửa đêm qua một người bạn quỷ tu gọi điện tới cho tôi, nói rằng chợ quỷ diễn ra được một nửa bị giải tán khẩn cấp." Nhân viên nhìn một đoạn

video rồng phun nước thật thật giả giả, nói với đồng nghiệp, "Tối hôm qua cậu có đi góp vui không?"

"Chợ quỉ năm nào chẳng thế, có gì vui đâu." Đồng nghiệp ngáp một cái, "Tối giờ này rồi mà cấp trên cũng chưa truyền tin tức gì tới chắc là cũng không phải chuyện gì to tát."

"Ồ, đang theo dõi internet à?" Trương Kha đi tới đằng sau hai người, thấy trên màn hình máy tính đang mở đoạn video rồng hút nước, "Đây không phải là gió lốc trên biển sao, những cư dân mạng này rất biết tưởng tượng, còn bịa ra được chuyện rồng hiện thân, còn nói giống y như thật."

Nếu là rồng thực sự, bằng tốc độ di chuyển và độ cao của bọn họ, mắt thường của con người cũng không thể nhìn thấy, càng không nhắc tới bây giờ quản nghiêm như vậy, ai dám bay lên trời mà còn không tạo kết giới ẩn thân ngày hôm sau sẽ nhận được đơn phạt.

"Anh Trương." Hai nhân viên lập tức ngồi thẳng dậy, "Sao anh lại tới đây?"

"Hôm qua tôi có quay một đoạn video, mọi người sửa một chút, cắt ghép một chút, làm thành video giáo dục tu chân giới." Trương Kha đưa video cho hai người, "Hai người xem thử trước đi."

Hai người bỏ viên đá quay phim vào trong một vật lõm, hình ảnh bên trong tự động truyền vào trong máy tính. Mở video ra có thể nhìn thấy gió đen cát đá mù trời, về sau trong video xuất hiện một quái vật, làm cho hai người toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Thứ xông vào quỉ thị ngày hôm qua không phải là nó đấy chứ?

"Anh Trương, đó là thứ gì?"

"Ngu Cường." Trương Kha vỗ vỗ vai hai người, "Cực khổ một chút, nhớ kỹ nhất định phải sửa video này thật nhiệt huyết thật kích động, kết cục thâm thảm của Ngu Cường nhất định phải đặc tả toàn bộ, để cho mọi người ở tu chân giới đều hiểu được, kết cục của việc tùy tiện làm ác là thế nào."

Số phận của con quái vật tên Ngu Cường này thảm tới thế nào, cho dù chết rồi còn bị đem ra làm tài liệu phản diện của tu chân giới? Ngay cả đại yêu thượng cổ có tiếng Chu Yểm cũng không có đãi ngộ này.

"À, đúng rồi, sau khi cắt ghép xong, nhớ phải gửi cho tộc Thanh Long một bản." Trương Kha nhíu mày, "Tôi cảm thấy bọn họ cần phải xem nhiều thứ này hơn một chút."

Sau khi Trương Kha rời khỏi, hai người trực tiếp kéo tới cuối đoạn video, trên trời không ngừng giáng sét xuống, giống như đang đánh lên người bọn họ làm cho bọn họ không nhận được vuốt vuốt sau lưng mình.

Chẳng trách cấp trên muốn mang đoạn video này làm video cảnh cáo, những yêu tu gan nhỏ xem cái này sợ rằng tới khi trời mưa sấm chớp lại bị ám ảnh tâm lý.

"Cắt ghép video thôi, chúng ta giỏi nhất mà. Đặc tả chút, thổi phồng bầu không khí, điều chỉnh độ sáng, sau đó cho thêm nhạc bối cảnh phù hợp. Dáng vẻ lão đại và anh Phù anh dũng chiến đấu, nhất định phải xuất sắc vượt trội, sự tà ác cùng trắng trợn của Ngu Cường cũng phải miêu tả tỉ mỉ." Nhân viên vừa trêu chọc, vừa mở đoạn video ra xem từ đầu tới đuôi.

"A." Nhìn thấy thời điểm mà Phù Ly bị thanh xà nuốt xuống, hai nhân viên hít vào một ngụm khí lạnh, cho tới khi Phù Ly phá bụng rấn thoát ra, bọn họ mới thở phào một hơi. Xem xong đoạn video, bọn họ mới biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm.

Trầm mặc một lúc, bọn họ không còn thái độ trêu đùa nữa. Đồng nghiệp yêu tu vì nhân dân ở dưới núi gần như đánh đổi cả tính mạng, hai người bọn họ là nhân tu, lại còn có thể cười đùa, vậy có khác gì so với súc sinh?

Chi tiết xuất sắc cái gì, âm nhạc bối cảnh cái gì, đều là thủ đoạn thổi phồng cảm xúc, nhưng đoạn video này căn bản không cần tới bất cứ biên tập đặc tả nào cũng đủ làm cho lòng người run sợ.

Một yếu tố mạnh như Ngu Cường xuất hiện, cho dù đã bị sét đánh chết nhưng ban quản lý vẫn phải nộp báo cáo cho Bộ an toàn. Từ Viện vừa sửa sang các loại tư liệu vừa tóm lấy Trương Kha vừa mới ở tổ thông tin trở về, muốn cậu viết báo cáo với mình.

"Chị gái xinh đẹp của tôi ơi, tối hôm qua cũng không phải chỉ có mọi người tôi, sao cô lại níu lấy tôi?" Trương Kha mặt khổ ngồi xuống, thương lượng với Từ Viện viết báo cáo như thế nào.

"Tôi không dám tìm lão đại với anh Phù, Ngụy Thương hôm nay không đi làm." Từ Viện gõ bàn phím tạch tạch, "Tối hôm qua cậu đứng bên ngoài xem toàn bộ quá trình, còn không rời khỏi kết giới, cậu không tới hỗ trợ thì ai tới hỗ trợ?"

Tu vi thấp thì không có nhân quyền sao?

Trương Kha nhìn xung quanh, lại nhìn văn phòng của Ngụy Thương một cái, đèn đang tắt xem ra bên trong không có người.

Sư đệ bị sao thế? Lễ nào tối hôm qua bị thương, tối hôm qua cậu còn mang Ngụy Thương về sư môn kiểm tra, không bị nội thương mà.

Đang ngây người, cậu nhìn thấy Phù Ly cầm một hộp sữa chua đi từ bên ngoài vào, nhân cơ hội trốn khỏi Từ Viện, "Anh Phù, anh tới rồi đấy hả?"

Phù Ly lùi về sau mấy bước, cầm ống hút vào trong hộp sữa chua, uống một ngụm mới nói: "Sáng sớm đã nhiệt tình như vậy?"

Có nhiệt tình đi nữa thì cũng không chia sữa chua cho cậu ta, sữa chua là phát minh vĩ đại nhất của con người, thực sự uống quá ngon.

"Một ngày không thấy như cách ba thu." Trương Kha cười lấy lòng nói, "Sư đệ em hôm nay không đi làm, em lo lắng thân thể sư đệ đã xảy ra chuyện gì, có thể nhờ anh giúp em đi thăm một chút không? Anh cũng biết sau khi sư đệ em gia nhập ban tu chân, từ trước tới giờ chưa từng đi muộn về sớm, hôm nay tới giờ này rồi mà vẫn chưa tới, có lẽ là đã bị nội thương....."

"Anh Phù, Sư huynh, hai người đứng ngoài cửa làm gì?" Ngụy Thương kéo chiếc mũ trên đầu, hoài nghi nhìn hai người.

Phù Ly quay đầu nhìn hắn, sau đó nói với Trương Kha: "Không phải cậu ta vẫn ổn sao?"

Ngụy Thương có chút không tự nhiên cúi đầu, né tránh ánh mắt Trương Kha và Phù Ly.

"Sự đệ, cậu bị sao thế?" Trương Kha nhìn thấy hắn vẫn còn đang đội mũ lưỡi trai, không nhin được nói, "Sáng sớm tháng chính, không có mặt trời cũng không nóng, đội mũ làm gì?" Cậu đưa tay tháo mũ trên đầu Ngụy Thương xuống, nhìn thấy đầu Ngụy Thương trọc một khối, nhanh chóng đội lại cho hắn, "A, phòng chúng ta cũng không ít người đầu trọc, đầu cậu còn sáng hơn so với bọn họ, không cần tự ti."

Ngụy Thương suy sụp nói: "Anh đang so sánh em với bọn Sở Dư, Quy Lâm, Tống Ngữ sao?"

Trương Kha ho khan mấy tiếng: "Không sao, cậu còn có thể mọc lại tóc, bọn họ cả đời này cũng chẳng còn cơ hội nào nữa."

Ngụy Thương nhìn đằng sau Trương Kha, đột nhiên nụ ra nụ cười mỉm.

"Cậu cười cái gì?" Trương Kha nhìn lại, Sở Dư đang đứng sau lưng cậu, vẻ mặt lạnh lùng.

Phù Ly kéo áo lại tránh khỏi cuộc chiến tranh giữa người và cá, từ từ đi vào văn phòng của Trang Khanh. Trang Khanh đang nói chuyện với người của phòng an toàn, thấy Phù Ly đi vào, anh chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, quay người tiếp tục nói chuyện.

"Chuyện của thiên đạo, chỉ có trời mới biết." Giọng nói của Trang Khanh luôn không nhanh không chậm, giống như không mang theo cảm tình, "Đồng nghiệp của tôi đều bị thương cả, video hiện trường tôi sẽ gửi lại cho mọi người sau."

"Ừ." Trang Khanh tắt cuộc gọi, quay đầu lại nhìn Phù Ly, "Có chuyện gì?"

"Không có gì, tôi chỉ muốn tới xem thương thể của anh thế nào thôi." Phù Ly uống xong hộp sữa chua vứt vỏ vào thùng rác, "Anh nên xuống đáy biển dưỡng thương, trưởng bối của tộc Kim Long nhà anh không may gặp nạn nhưng Long Cung ở đáy biển vẫn còn tồn tại."

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không phải là vấn đề gì lớn." Trang Khanh để điện thoại lên bàn, "Cậu quay về làm việc đi, tôi không sao."

"Thời kỳ cơ thể phát triển cần chú ý, đợi khi long thể của anh thành niên lột xác lúc đó sẽ biết thế nào là hối hận." Phù Ly tụ linh khí vào hai mắt, muốn nhìn xuyên trạng thái bản thể của Trang Khanh, đáng tiếc đối phương có quốc vận tăng cường, cậu không thể nhìn được chính xác, "Tôi nhìn dáng vẻ của anh có lẽ là cách ngày lột xác không còn xa nữa đâu. Nghe nói long tộc thành niên lột xác vô cùng quan trọng, nếu như không chú ý sẽ ảnh hưởng tới tu vi sau khi thành niên."

"Cậu rất hiểu về chuyện long tộc của tôi?" Trang Khanh nhìn Phù Ly, "Lẽ nào cậu từng cố ý tìm hiểu?"

Phù Ly thành thật gật đầu: "Ừ."

Năm đó cậu đặc biệt tìm hiểu về ưu điểm và nhược điểm của rồng, sau đó nếu không phải nhìn thấy Chung Điều và Tranh bị sét đánh chết trước mặt mình, có lẽ cậu sẽ không buông tha kế hoạch ban đầu.

Trang Khanh nở nụ cười không rõ ý: "Xen vào chuyện của người khác."

Phù Ly khó hiểu ngắc đầu, có ý gì?

"Kỳ thực hôm nay tôi tới đây là có chuyện nghiêm túc muốn thương lượng với anh." Phù Ly kéo kéo ghế về hướng bàn làm việc của Trang Khanh, cách Trang Khanh càng gần, "Tối hôm qua tôi nghĩ tới nửa đêm, vẫn luôn cảm thấy rằng mình không phải là một con thỏ bình thường."

Trang Khanh thấy Phù Ly có ý tưởng như vậy, hai tay đan chéo đặt lên trên bàn: "Tại Sao?"

"Anh còn nhớ chuyện hôm qua tôi bị thanh xà nuốt vào bụng không?"

"Nhớ." Ngón tay Trang Khanh nhúc nhích, "Vậy nên?"

"Thanh xà mà Ngu Cường nuôi tuy rằng không thể hóa hình nhưng dù sao cũng đã sống hơn vạn năm, những năm tháng này vẫn luôn được hưởng hương hỏa của con người cùng với Ngu Cường, tại sao lại có thể tự nhiên hóa thành tro bụi sau khi nuốt tôi vào bụng chứ?" Phù Ly nhíu mày nghĩ lại, "Tôi nhớ rõ lúc ấy toàn thân tôi nóng lên, đợi khi tôi tỉnh táo lại đã bò ra từ trong bụng rắn rồi, cảm giác ấy giống như là.....toàn thân có thứ gì đó bao bọc tôi lại, thế giới bên ngoài kia rất khó có thứ nào có thể làm tôi bị thương."

"Lẽ nào là thiên đạo....."

"Không thể nào, anh là con của thiên đạo chứ không phải tôi." Phù Ly quả quyết phủ nhận, "Anh không thấy sấm sét tối qua sao, tôi chỉ kéo Ngụy Thương ra chứ không để ý tới anh sao?"

Ngón trỏ Trang Khanh gõ gõ mu bàn tay: "Tôi cho rằng cậu nghĩ tu vi của tôi cao hơn Ngụy Thương."

"Tu vi có cao hơn nữa cũng không chịu nổi sét đánh, Chung Điều và Tranh tu vi cao như thế, thiên đạo muốn đánh chết bọn họ, bọn họ có thể chạy được sao?" Phù Ly nhớ tới cảnh tượng Chung Điều và Tranh bị sét đánh tan thành tro bụi, liền rung mình một cái, "Khi đó tôi thiếu chút nữa cho rằng mình cũng bị đánh nên trốn trong kết giới không dám ra."

"Chu Yểm nói, Chung Điều và Tranh đều bị yêu hoàng giết." Trang Khanh bỗng nhiên nghĩ thông một điểm, gần như tất cả mọi chuyện đều có liên quan tới thiên đạo. Đại yêu ngũ say là vì thiên đạo, vậy bọn họ tỉnh giấc.....có phải cũng có liên quan tới thiên đạo hay không?"

"Trong truyền thuyết bản thân Chu Yểm không phải là một yêu quái thành thật." Phù Ly cúi đầu nghĩ, "Nếu như thực sự giống như hắn nói, trừ ngoại hình của tôi không tương xứng, thì tôi chính là yêu hoàng mà hắn nhắc tới rồi."

Nhưng cậu chính là một yêu tu mỗi ngày bị yêu tu đốc xúc tu luyện, một yêu quái bất kỳ trong núi đều có thể đánh cho cậu không thể đánh trả.

Trang Khanh thiếu chút nữa không nhịn được cười, cách nói này quả thật rất có lý, những chuyện mà Chu Yểm nói, Phù Ly đều đúng lúc có mặt ở hiện trường, cậu không phải là yêu hoàng thì là ai? Nhưng dáng vẻ kia của Phù Ly.....

Lắc lắc đầu, rõ ràng là được những yêu tu khác chiều không biết trời Nam đất Bắc là gì, không biết thế gian hiểm ác. Những yêu tu

kia nuôi dưỡng Phù Ly vừa đơn thuần vừa thật thà, sau khi bọn họ đi, Phù Ly làm thế nào có thể sống tiếp?

"Hai nghìn năm nay cậu không hề tiếp xúc với con người sao?" Trang Khanh nghĩ, nếu như đã từng tiếp xúc với mặt đen tối của con người, Phù Ly còn có thể duy trì đáng vẻ như bây giờ sao?

"Hai nghìn năm trước, tôi đã từng nghĩ muốn tới nhân gian, nhưng thấy Chung Điều và Tranh chết trước mặt mình, tôi..... tôi sợ." Phù Ly vẫn luôn nhớ lời mà những yêu tu trong núi nói với cậu, cho dù ở đâu, vào thời điểm nào, giữ mạng là quan trọng nhất. Nếu như gặp phải chuyện gì không biết, thì tìm một nơi nào đó ẩn trốn ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy sẽ tốt hơn nhiều.

Cậu được bảo vệ từ bé tới lớn, từ trước tới giờ chưa từng chịu khổ, cuối cùng chỉ làm theo phương pháp mà các yêu tu trên núi dạy cho cậu, tìm một nơi núi sâu lập kết giới, ngủ một giấc.

"Một giấc ngủ kéo dài hai nghìn năm, tôi lén lút xem trộm thời sự ở một gia đình nông thôn dưới chân núi mới biết rằng cả thế giới đã thay đổi." Phù Ly cúi mặt xuống, lông mi khẽ run, "Tôi không thể cứ ngủ tiếp như vậy, cho nên cuối cùng tôi quyết định ra ngoài."

Cậu không thể quay lại núi Vụ Ảnh nữa rồi, cũng không có Bạch Viên ngày ngày kéo lấy cậu lái nhái, sẽ không còn những yêu tu khác đuổi theo cậu ép cậu ăn cơm, chim sẻ ngoài cửa động cũng sẽ không còn líu ríu nữa, ngay cả chim trĩ nóng nảy cũng sẽ không còn kéo cậu đi tu luyện. Cuối cùng cậu cũng bắt đầu cuộc sống cô độc một mình, không bị ai quản thúc cả.

Cậu của hai nghìn năm trước, luôn la hét nói mình là yêu quái đã thành niên. Hiện tại tới khi cậu có thể chân chính làm chủ, lại phát

hiện sẽ không có yêu quái nào ngồi bên người cậu, vỗ tay trầm trồ khen ngợi khi cậu bẻ cây làm roi sử dụng thành thục một bộ tiên pháp.

Chỉ có chân chính mất đi mới biết được những thứ từng có đẹp để tới mức nào.

Phù Ly ngẩng đầu nhìn Trang Khanh cười cười: "Tôi nghĩ, có lẽ yêu giới căn bản không có yêu hoàng, chẳng qua những đại yêu này chờ đợi một yêu quái mạnh hơn mình xuất hiện, có lẽ vì bọn họ chống đối thiên đạo, muốn giẫm đạp lên con người mới xuất hiện tin đồn này."

"Nếu như thực sự có yêu hoàng, thiên đạo sao có thể dễ dàng bỏ qua hẳn?"

"Cậu....." Trang Khanh đột nhiên cảm thấy, nụ cười của Phù Ly có chút buồn, anh vừa mở miệng, Lâm Quy đã gõ cửa.

"Lão đại, anh Phù quả nhiên đang ở đây." Lâm Quy nói với Phù Ly, "Anh Phù, có một người đàn ông tên là Phó Tư tới tìm anh, anh ta nói là người quen cũ của anh."

"Anh ta?" Phù Ly có chút bất ngờ, người này tới tìm cậu làm gì?

Cậu đứng dậy, nói với Trang Khanh: "Tôi đi xuống xem thử."

Phù Ly gật đầu. Đợi Phù Ly ra khỏi cửa rồi, Trang Khanh hỏi Lâm Quy, "Là Phó Tư mà công ty ở nhân gian của chúng ta có hợp tác hả?"

"Chính là anh ta." Lâm Quy khó hiểu nói, "Em nghe bảo vệ hôm nói anh ta đã tới tìm anh Phù mấy lần rồi, chẳng qua mỗi lần tới anh

Phù đều không có ở đây, cứ đi qua đi lại tới tận ngày hôm nay."

Trang Khanh nhú mày không nói lời nào.

"Anh Phó, mời anh ngồi." Nhân viên lễ tân rót một tách trà cho Phó Tư, Phó Tư đột nhiên chỉ bức tranh cung nữ treo trên tường nói, "Trên bức tranh kia có cơ quan sao? Tôi nhìn thấy mắt cô ấy hình như đang nháy."

Nhân viên lễ tân xinh đẹp cười nói: "Thị lực của anh Phó thật tốt, vì để cho bức tranh trên tường này thoát nhìn càng thêm chân thật, cho nên chúng tôi đã dùng một chút tiểu xảo xử lý nghệ thuật."

"Thì ra là như thế, ban ngày nhìn còn được, nếu như là buổi tối thì có chút dọa người." Phó Tư dùng giọng trêu chọc cười nói, "May mắn là tôi gan lớn, nếu không cũng bị dọa rồi."

Nhân viên lễ tân cười nhưng không nói gì, mấy giây sau cô đột nhiên mở miệng: "Anh Phó, anh Phù tới rồi."

Phó Tư có chút khó hiểu nhìn chằm chằm cánh cửa, người ở đâu, sao anh lại không nhìn thấy?

Phù Ly vào trong phòng khách, nhìn thấy Phó Tư đang nhìn cánh cửa, cậu quay đầu về sau nhìn: "Anh Phó, anh đang nhìn gì thế?"

"Không có gì." Phó Tư cười dịu dàng, thu hồi tầm mắt của mình, "Nhân viên của quý công ty thính lực thật tốt, cách xa như vậy vẫn có thể nghe được tiếng bước chân của cậu."

Nhân viên lễ tân hơi cúi người với Phù Ly: "Anh Phù, tôi ra ngoài trước, anh có chuyện gì thì gọi tôi."

Phù Ly gạt đầu, đi tới ngồi trước mặt Phó Tư: "Không biết anh Phó đây có chuyện gì cần tìm tôi?"

Ý cười trên mặt Phó Tư có vài phần hoảng hốt, anh bưng tách trà lên uống một ngụm: "Cậu Phù, cậu thực sự không nằm mơ thấy giấc mơ có liên quan tới kiếp trước sao?"

"Không ngờ rằng anh Phó lại tin vào thứ này?" Bàn tay vươn ra lấy bánh ngọt của Phù Ly dừng lại, cậu ngẩng đầu quan sát kĩ con người xa lạ này, "Thật ngại quá, tôi không tin mấy thứ như kiếp trước kiếp này. Cho dù thực sự có đầu thai chuyển thế, cũng là chuyện của kiếp trước rồi, kiếp này sao có thể nhìn thấy được kiếp trước?"

Nghe thấy lời của Phù Ly, nụ cười của Phó Tư có chút cô đơn, anh nhìn nước trà đang bốc khí nóng: "Tôi cũng biết ý kiến này thật buồn cười, nhưng từ sau lần gặp cậu ở khách sạn, tôi luôn mơ thấy cùng một người, người đó giống y hệt như cậu Phù, chẳng qua người đó mặt cảm bào màu nhạt, cũng trẻ con hơn cậu Phù vài phần. Tôi và cậu, giống như, giống như.....người yêu."

Nói tới đây, trên mặt Phó Tư lộ ra vài phần tự giễu: "Bản thân tôi cũng cảm thấy cách nói này thực buồn cười, ai lại thích người trong mơ chứ, hơn nữa còn là một người đàn ông. Khoảng cách giữa tôi và cậu ấy không chỉ là giới tính có lẽ còn là thời gian. Tôi sống ở nhà cao tầng hiện đại, còn cậu ấy không biết đã từng sống ở mấy nghìn năm trước."

Phù Ly đứng dậy, tới gần Phó Tư, ngửi ngửi trên người anh.

Thấy khuôn mặt Phù Ly từ từ tiến lại gần, vẻ mặt Phó Tư có chút hoảng loạn.

"Trên người anh có mùi của biển." Phù Ly đột nhiên nói, "Gần đây anh có đi biển sao?"

Phó Tư khó hiểu gật đầu: "Lần trước sau khi bạn bè tổ chức party độc thân ở khách sạn Duyên Nguyệt, lại tiến hành hôn lễ trên du thuyền. Có gì không bình thường sao?"

"Anh đã từng nghe qua ảo tượng chưa?" Phù Ly nói, "Theo như khoa học giải thích, đó là hình ảnh khi ánh sáng bị bẻ cong. Nhưng trên thực tế, trên biển có một loại sinh vật có thể tạo ra ảo tượng, nó thậm chí còn có thể dẫn những sinh vật khác vào giấc mơ, làm cho người ta không thể phân rõ được đâu là thật đâu là giả."

Phó Tư nhíu mày: "Có ý gì?"

"Ở sâu dưới đáy biển có một loài yêu quái tên là Thận, ngoại hình của nó giống như rồng nhưng lại không phải rồng, thường tạo ra những ảo tượng giả trên biển, dẫn chim hải âu rơi vào bẫy của nó, sau đó nuốt luôn bọn chúng." Phù Ly đột nhiên vươn tay, túm lấy đám bọt nước trong suốt như nước từ trong đầu Phó Tư ra, không chú ý tới khuôn mặt vô cùng sợ hãi của Phó Tư, cậu bóp nát bọt khí, trong không trung xuất hiện một đoạn hình ảnh mơ hồ.

Bên trong cậu mặc cẩm bào hoa lệ, ngồi ăn cơm cùng với Phó Tư, ngủ chung giường, vô cùng thân mật.

Nhìn những hình ảnh này, Phù Ly không nhịn được cười ra tiếng, vung tay lên những hình ảnh trên không trung đều biến mất, "Chỉ cần Thận nguyện ý, nó có thể tạo ra cho anh vô số hình ảnh đẹp của kiếp trước. Nhưng giả vẫn là giả, vĩnh viễn không thể biến thành thật."

"Cậu, rốt cuộc cậu là ai?" Nét tươi cười dịu dàng trên mặt Phó Tư biến mất, anh thậm chí còn không hiểu bản thân mình tại sao lại có thiện cảm với người đàn ông xa lạ trước mắt này, "Tại sao lại có nhiều thủ đoạn kỳ lạ như vậy?"

Phù Ly phát tay làm Phó Tư hôn mê, cậu lấy ra phần trí nhớ có liên quan tới mình.

Thận chó thể sáng tạo cho con người ký ức giả không kì quái, loại yêu quái này gan nhỏ, sinh ra trong biển lớn nhưng chỉ dám dùng chim hải âu làm lương thực, tại sao nó phải tạo ra trí nhớ giả dối như vậy bỏ vào đầu con người?

Còn nữa, có người biết chuyện năm ấy cậu nuôi một con người làm vật cưng mới cố ý làm ra chuyện này sao?

Nhưng mà từ khi nào cậu cùng ăn, cùng ngủ lại còn cùng giường với vật cưng này?

Thủ đoạn lừa yêu không có tâm thì bỏ đi, còn để con người nói kiếp trước kiếp này với cậu, có ý đồ gì? Lẽ nào muốn cậu nuôi thêm một con vật cưng nữa?

Cúi đầu nhìn con người đang mê man trên ghế sofa, Phù Ly lại thở dài, con người này coi như gặp phải tai bay vạ gió, cũng không biết tại sao người trong bóng tối lại chọn anh ta?

Gọi quỷ sứ tới, Phù Ly nói: "Đưa người này về, chú ý đừng để anh ta phát hiện có gì đó bất thường."

"Được thưa anh Phù." Nữ quỷ sứ thấy vẻ mặt Phù Ly có gì đó khác thường, nhiều lời hỏi một câu: "Anh đang vội đi tới chỗ nào sao?"

"Tôi sống hơn bốn nghìn tuổi, còn chưa từng tới Minh Giới, hôm nay muốn tới thăm hỏi một lần." Phù Ly lấy ô ngọc cốt trong túi càn khôn ra, vạch ra trên không trung một cánh cửa liên thông với Minh Giới.

"Anh Phù." Nữ quỷ sử vội vàng nói, "Minh Giới âm khí nặng, anh....."

"Không cần sợ." Phù Ly cầm ô ngọc cốt, "Tôi chỉ tới xin chỉ dạy một chút vấn đề thôi, sẽ nhanh chóng trở lại." Nói xong, cậu liền nhảy vào trong thông đạo đen tối kia.

Nữ quỷ sử sửng sờ, quay người chạy ra ngoài.

Việc này nhất định phải thông báo với những người khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Tôi tới địa phủ chơi một chút thôi, đừng sợ.

PS: Thận trọng thần thoại truyền thống của quốc gia tôi chỉ có năng lực tạo ra ảo tượng, chi tiết có thể tạo ra ký ức giả là khả năng tôi thêm cho nó, không có tư liệu thần thoại liên quan làm gốc.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 52

Sau khi nhảy vào thông đạo liên kết với Minh Giới, Phù Ly lập tức hối hận, bởi vì cậu không biết đường.

Trong tưởng tượng của con người, Minh Giới nên là oán khí đầy trời, dưới đất vô cùng bẩn, dụng cụ tra tấn được treo đầy các góc tối. Trên thực tế, Minh Giới cũng giống với nhân gian, đình, đài, lầu, các không thiếu thứ nào, chẳng qua những thứ đi trên đường là quỷ chứ không phải là người.

Bầu trời của Minh Giới không nhìn thấy mặt trời, tới buổi tối lại có thể nhìn thấy trăng và sao. Phù Ly đi trên con đường quỷ qua quỷ lại, nhìn thấy tám biển điện tử trên nóc một tòa nhà, một MC đang phê phán một nghệ sĩ nào đó khi còn sống làm điều ác, bảo những fan yêu thích nghệ sĩ này nên bình tĩnh một chút.

Nghệ sĩ này Phù Ly đã từng gặp, khi cậu còn làm bảo vệ ở khách sạn Duyên Nguyệt, hồn ma của nam nghệ sĩ này sống chết không chịu xuống địa ngục, cuối cùng vẫn bị cưỡng chế dẫn đi.

"Người anh em, cậu không phải là fan nào tàn của tên Lục Nhậm Gia này chứ?" Một hồn ma nam trẻ tuổi lướt qua, "Tôi nói với cậu, tên đó là một tên cặn bã, bị phán đại hình nhúng chảo nóng một trăm năm. Chết cũng chết rồi, còn tưởng rằng mình vẫn là đại minh tinh chắc."

"Không phải, hình phạt rất đúng." Phù Ly thấy quỷ hồn xung quanh đều dùng ánh mắt như nhìn nam thanh niên lầm lỗi nhìn cậu, lập tức tỏ rõ lập trường của mình, "Tôi không theo dõi người nổi tiếng."

"Vậy thì tốt, trước đây không lâu có một tiểu quỷ một mực nói rằng Lục Nhâm Gia bị oan, uy hiếp âm sai thả Lục Nhâm Gia ra, nếu không thả thì cô ta sẽ nhảy xuống sông Vong Xuyên." Hồn ma nam lắc đầu thờ dài, "Ai ngờ rằng cô ta lại trượt chân, thực sự rơi vào sông Vong Xuyên, chờ khi âm sai vớt được cô ta lên thì đời sau của cô ta chỉ có thể đầu thai làm súc sinh."

Thấy dự vọng tám chuyện của hồn ma người đàn ông này càng ngày càng mãnh liệt, "Này anh, cho tôi hỏi phủ âm sai đi như thế nào?"

"Cậu tìm âm sai làm gì?" Hồn ma nói, "Tôi nói cho cậu nghe này, cậu vừa mới chết có lẽ không hiểu quy định, đầu thai đều phải sắp xếp theo số, không thể đi cửa sau phủ âm sai được đâu."

Anh ta lải nhải cả đồng lời, thấy Phù Ly không nghe vào, lại thờ dài nói: "Đi về bên trái con đường này, qua cầu sông Vong Xuyên, sau đó đi thẳng về phía trước thêm mấy trăm mét nữa là tới rồi."

"Cảm ơn." Phù Ly đi xuyên qua đám người nhốn nháo, bên phải con đường có một quảng trường lớn, nơi đó chật ních người cả trai lẫn gái, lắc hông xoay hông, hình như đang khiêu vũ. Trên đường không có đèn tín hiệu, nhưng có đội nha dịch mang phù hiệu đỏ trên tay áo duy trì trật tự. Đi qua ngã tư đường, Phù Ly lấy nhánh Mê Cốc của mình ra, phát hiện thứ này quả nhiên không dùng được ở âm phủ.

"Người anh em, là quỷ hồn mới tới phải không, số 13 đường Vong Xuyên vừa mới khai trương cửa hàng điện thoại, tất cả ma mới giảm năm phần." Một quỷ hồn nhét tờ rơi vào trong tay Phù Ly, quay đầu lại nhét tờ rơi vào tay quỷ hồn đằng sau.

Có mấy tờ rơi ở dưới mặt đất bị gió âm thổi tới tới bên chân Phù Ly, Phù Ly cúi người nhặt tờ rơi dưới chân lên, đi tới vứt vào thùng rác ở đường đối diện, cậu nhìn thấy một con sông màu đỏ cách đây không xa, hai bên bờ sông những bông hoa đỏ tươi nở rộ, mang theo một vẻ đẹp rực rỡ.

Bạch Viên từng nói với cậu, sông Vong Xuyên có rất nhiều người lái đò, bọn họ đưa vong hồn sang bờ bên kia, đón chờ cuộc sống mới.

Nhưng sông Vong Xuyên lúc này, quả thực có mấy chiếc thuyền trên mặt nước nhưng lại không phải là thuyền đưa hồn mà là thuyền đi ngắm phong cảnh, một chiếc cầu hình vòm bắc ngang sông sừng sững giữa con sông, bên trên treo đèn lồng đỏ chói, là sự tồn tại lóa mắt nhất.

Phù Ly đi tới đầu cầu, nhìn thấy có âm sai đang duy trì trật tự trên cầu, vì thế cậu tự làm thủ thuật trên người mình, ngênh ngang đi qua cầu Vong Xuyên. Qua cây cầu có người đánh xe đứng ở một bên lôi kéo khách, có rất nhiều hồn ma vừa mới tới không lâu, cứ như thế ngơ ngác ngác bị kéo đi. Ánh mắt mà những con ma lâu năm nhìn bọn họ cứ như nhìn một đứa trẻ ngốc nghếch nhà ai đó.

Chen qua đám ma quỷ, Phù Ly bước đi trên con đường lát đá xanh, gió càng ngày càng lớn thổi qua khuôn mặt cậu, sau khi vào trong kết giới của phủ âm sai, quần áo đang mặc trên người cậu

biến thành tro tàn, cậu lại biến thành quý công tử cầm bảo ngọc quan.

"Người tới là ai?" Dưới tấm biển hiệu Âm Sai Phủ cực lớn, có tám thủ vệ đứng ở cửa, dáng vẻ bọn họ hung thần ác sát, âm khí nặng nề.

"Tôi là Phù Ly, muốn gặp âm sai trưởng Lịch Tư một chút."

Thủ vệ cười nhạo nói: "Rất nhiều quý hồn muốn gặp âm sai trưởng, nếu như cậu có việc tìm anh ấy mời gọi số điện thoại cá nhân, hoặc gửi mail cho anh ấy trên diễn đàn âm sai. Trong ba ngày sẽ có nhân viên xử lý email của cậu."

Phù Ly không để trong lòng thái độ tệ của thủ vệ, cậu đối diện cánh cửa cao giọng nói: "Âm sai trưởng, tại hạ Phù Ly, xin hãy ra ngoài gặp một lần."

Âm thanh này xuyên qua cổng lớn phủ âm sai, lập tức truyền vào bên trong.

Sắc mặt thủ vệ đại biến, cảnh giác nắm chặt lấy vũ khí của mình, lo lắng Phù Ly đột nhiên xông lên. Nhưng điều làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, cánh cổng lớn đằng sau lưng bọn họ đột nhiên mở ra, âm sai trưởng vội vàng từ trong đi ra.

"Phù đạo hữu." Lịch Tư nhìn thấy Phù Ly đột nhiên tới Minh Giới, lại nhìn những thủ vệ đằng sau, cố gắng làm biểu tình trên mặt mình trở nên bình thường, "Có bạn từ phương xa tới, tôi rất vui mừng, mời Phù đạo hữu đi bên này."

Nhóm thủ vệ liếc mắt nhìn nhau, có chút hối hận thái độ ban nãy quá tệ hại, thì ra người này thực sự có quen biết với âm sai trưởng.

Lịch Tư bước nhanh dẫn Phù Ly vào văn phòng của mình, tạo một kết giới ở cửa văn phòng mới nói: "Phù đạo hữu, sống có đường, chết có lỗi, cậu không nên tới nơi này."

"Bởi vì tôi có chuyện không hiểu." Phú Ly nhìn Lịch Tư, "Hồn phách vật nuôi của tôi năm đó là do anh dẫn đi?"

Lịch Tư có chút bất ngờ, chuyện này đã qua hai nghìn năm rồi, năm đó khi người kia chết, Phù Ly cũng không có phản ứng gì quá khích, tại sao bây giờ lại nhắc lại chuyện cũ này? Anh với Phù Ly cũng không qua lại gì nhiều nhưng anh cảm thấy tính cách của Phù Ly sẽ không giống như người tùy tiện xông vào địa phủ.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Lịch Tư nhanh chóng nghĩ tới điều gì, nếu như không xảy ra chuyện gì, Phù Ly sẽ không xuất hiện ở nơi này.

"Có Thận đưa ký ức giả vào trong đầu của một con người, làm cho con người này tưởng rằng anh ta chính là thú cưng mà năm đó tôi nuôi." Phú Ly nhìn Lịch Tư, "Chuyện năm đó, trừ anh ra còn có ai biết nữa không?"

Lịch Tư há miệng, khó trả lời câu hỏi này.

Thân mang huyết mạch hoàng tộc, hơn nữa là con người có mười đời tích thiện, lại bị yêu thú nuôi, sau này đáng lẽ nên đầu thai làm vua nhưng lại đợi ở địa phủ tám mươi năm không chịu đầu thai chuyển thế. Cho tới khi tin tức tất cả các yêu thú ở núi Vụ Ảnh đều chết trong bụng rỗng được truyền ra, quỷ hồn mang vô số công đức này mới chảy dòng lệ máu, uống bát canh của Mạnh Bà, nhảy vào hồ chuyển sinh.

Không ai biết rốt cuộc người kia đã chuyển thể thành ai, bởi vì người kia bỏ lỡ thời cơ đầu thai tốt nhất, mất đi mệnh cách đế vương, kiếp sau tốt hay xấu, cũng không ai có thể biết được.

Những quý tu biết được chuyện này cũng không ít, bây giờ Phù Ly muốn hỏi anh còn ai biết nữa, anh thực sự không thể gánh được. Bởi vì những người biết chuyện này ở Minh Giới thực sự quá nhiều. Minh Vương, Diêm La mười tám tầng, Phán Quan các cấp, Thành Hoàng.....

"Câu hỏi này rất khó trả lời sao?" Phù Ly nhìn thấy vẻ mặt của Lịch Tư, trong lòng có một dự cảm không lành.

"Tôi đang tính xem rốt cuộc có bao nhiêu người biết chuyện này." Lịch Tư tính tới tính lui trong đầu, "Trừ những người đã đầu thai chuyển thể và những người thiên nguyên đã tận, bây giờ những người biết chuyện này có lẽ vẫn còn khoảng mười mấy người."

Phù Ly hí mắt nhìn Lịch Tư, không nhìn ra vị âm sai trưởng này lại thích buôn chuyện như vậy.

Nhìn dáng vẻ của Phù Ly, Lịch Tư biết ngay mình đang bị hiểu lầm, anh cười khỏ nói: "Phù đạo hữu, chuyện này thực sự không phải do tôi nói ra ngoài, chuyện năm đó một lời khó kể hết, bây giờ nhắc lại cũng chỉ tăng thêm cảm giác đau buồn. Tôi cho rằng nếu như cậu muốn tra rõ xem ai đã tính kế sau lưng cậu, không bằng trực tiếp ra tay ở chỗ yêu quái Thận kia."

"Chỗ Thận tôi nhất định sẽ phải đi." Phù Ly biết có hỏi thêm nữa cũng không hỏi ra được gì, cậu đứng dậy nói, "Tôi vô tình gây khó dễ với địa phủ, nhưng xảy ra chuyện như vậy là ai cũng sẽ không vui."

"Xin Phù đạo hữu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ tra rõ chuyện này." Lịch Tư cũng biết chuyện này chắc chắn là do Minh Giới tiết lộ ra ngoài, trừ Minh Giới ra đã không còn ai biết được chuyện xảy ra năm đó nữa.

"Phù đạo hữu, đường tới Minh Giới gập gềnh khó tìm, tôi đưa cậu về." Lịch Tư lo lắng Phù Ly lại trực tiếp xé mở thông đạo giữa Minh Giới và nhân gian, dẫn tới chấn động cho nên chủ động đề nghị đưa cậu ra ngoài.

"Làm phiền." Phù Ly không từ chối.

Hai người đi ra khỏi phủ âm sai, khi vừa mới đi ra khỏi kết giới, quần áo trên người Phù Ly lại biến về trang phục hiện đại. Cậu thấy lầu ngọc đằng sau phủ âm sai, "Bên đó là điện Diêm La?"

"Đúng." Lịch Tư cười, "Tu vi của Phù đạo hữu đã rất cao, thoát khỏi tam giới, vĩnh viễn không cần phải tới nơi đó."

Điện Diêm La cho dù có tốt đi nữa cũng chỉ là nơi xét xử vong linh. Yêu tu đã thoát khỏi tam giới, sống chết đã không còn do địa phủ quản lý nữa. Lịch Tư không nhìn thấu được tu vi của Phù Ly, nhưng anh có thể khẳng định tu vi của Phù Ly đã đại thành.

Đi một đoạn đường, Phù Ly chỉ vào một chiếc cầu nhỏ khác: "Đó là nơi nào, tại sao lại có nhiều quỷ hồn xếp hàng như thế?"

"Đó chính là cầu Nại Hà, quỷ hồn uống canh Mạnh Bà xong, đi qua cầu Nại Hà thì đã hết nhân duyên với kiếp trước, trở thành hồn thể mới." Lịch Tư đứng bên cạnh Phù Ly, "Những quỷ hồn xếp hàng ở kia đều đang đợi đi đầu thai."

"Tôi không muốn đầu thai, tôi không muốn quên đi cô ấy." Một người đàn ông mặc áo xanh chạy ra khỏi hàng, trong cơ thể gầy yếu giống như có lực lượng vô hạn, tránh thoát khỏi sự truy đuổi của âm sai, chạy thẳng về phía Phù Ly.

Lịch Tư dùng chân gạt quỷ hồn này ngã xuống đất, dùng dây trói hồn trói người đàn ông này lại.

"Cầu xin các người hãy thả tôi ra, tôi đã hứa sẽ đợi cô ấy cùng nhau đi rồi, chúng tôi đã hứa mà." Dây trói hồn trên người nam quỷ mặc áo xanh đã thắt chặt vào thân thể anh, ghim thân thể thành vài đoạn, nhưng anh ta vẫn không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của dây trói hồn.

"Cầu xin các anh, cầu xin các anh." Quỷ hồn vốn không có nước mắt nhưng trong mắt người đàn ông này lại chảy ra một hàng lệ máu. Anh ta tuyệt vọng nhìn đầu cầu Vong Xuyên bên kia, dường như đang đợi một bóng hình nào đó xuất hiện nhưng lại sợ bóng hình đó xuất hiện quá sớm.

Lịch Tư mặt lạnh bảo âm sai dẫn quỷ hồn này đi, hai bàn tay nam quỷ áo xanh cào trên mặt đất, dùng sức lực toàn thân muốn thoát ra khỏi trói buộc của quỷ sai, nhưng ngoại trừ chảy lệ máu, anh ta không thể làm gì khác nữa.

Cơ hội đầu thai khó có được, tại sao nam quỷ này lại không nguyện ý rời đi? Còn có điều gì quan trọng hơn điều này sao, người chết như đèn tắt, tiền duyên đã đứt, còn có thứ gì mà không buông được xuống?

"Mỗi năm đều có những người si tình thế này, không bằng lòng đầu thai, nói rằng phải đợi người mình yêu sâu đậm." Lịch Tư phát

tay, vết máu dưới đất biến mất, "Cho dù có đợi được thì thế nào, chờ tới kiếp sau, có lẽ hai người còn vĩnh viễn không bao giờ chạm mặt, cũng có lẽ gặp nhau lại ghét nhau, thậm chí trở thành kẻ thù. Cái gì mà đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không rời xa đều là lời nói của con người dùng để lừa người khác, tôi đã làm âm sai hai nghìn năm rồi, trước giờ chưa từng thấy đôi tình nhân nào có thể tiếp tục duyên kiếp trước cả."

"Con người quả thực kỳ lạ." Phù Ly im lặng một lúc, cuối cùng đưa ra kết luận này. "Cái gọi là tình yêu không nhìn thấy được cũng không chạm vào được, có gì để kiên trì?"

Lịch Tư quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phù Ly, lại nhớ tới người năm đó cũng chảy ra lệ máu, chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy, con người quả thật kỳ lạ." Vĩnh viễn đòi hỏi thứ không thể có được, rõ ràng đã biết kết quả còn ôm hi vọng giả dối, vừa buồn cười lại vừa đáng thương. Anh cười nhạt một tiếng: "Chuyện tình yêu, nhìn rõ rồi cũng chỉ đến thế mà thôi."

Phù Ly có chút đăm chiêu nhìn Lịch Tư: "Anh....giống như tràn đầy cảm xúc?"

Lịch Tư sửng sốt một chút, sau đó cười nói: "Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sinh ly tử biệt, sao có thể không có mấy phần cảm xúc?"

"Trước khi làm quỷ sai, anh cũng là con người mà?" Phù Ly đi trên cầu Vong Xuyên, tựa lan can nhìn xuống con sông đỏ sẫm bên dưới, "Có lẽ anh cũng đã từng có tình cảm với một con người nào đó, anh có thể nói cho tôi biết tình yêu là thứ gì không?"

"Tình yêu....." Lịch Tư lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, phun ra một vòng khói lớn, "Chính là rắc, chẳng đáng một xu tiền."

Phù Ly cúi đầu nhìn mông Lịch Tư: "Ừ, hình như cũng rất có lý."

Đầu bên kia cầu Vong Xuyên, Trang Khanh nhìn thấy một người một quỷ, từ từ đi tới đằng sau hai người liền nghe thấy Phù Ly nói một câu.

"Tình yêu, có lẽ chính là nhược điểm chỉ con người mới có?"

"Trong thời gian đi làm mà cậu chạy tới Minh Phủ chỉ vì thảo luận triết lý nhân sinh với âm sai trưởng sao?" Trang Khanh không cảm xúc nhìn chằm chằm Phù Ly, "Khi về rồi cậu cũng đừng mong thi đại học hay công chức gì nữa, trực tiếp đi làm nhà triết học luôn đi?"

"Chào anh Trang." Lịch Tư tắt thuốc, chủ động chào hỏi Trang Khanh.

"Chào âm sai trưởng." Trang Khanh khẽ gật đầu với Lịch Tư, quay đầu nặng mặt với Phù Ly, "Phù Ly, gan của cậu càng ngày càng lớn đấy nhỉ, còn dám xông vào cả Minh Giới, nếu không cậu cũng muốn đi nhảy hồ chuyển sinh hả?"

"Tôi nhảy vào đó đâu có tác dụng gì." Phù Ly là một con yêu quái vô cùng thành thật, "Cũng không thể đầu thai chuyển thế."

"Với đầu óc này của cậu chỉ có đầu thai chuyển thế thì mới có thể cứu được." Trang Khanh quăng ra một câu sau đó quay người đi mất, đi được mấy bước vẫn không thấy Phù Ly theo sau, anh lại trầm mặt, "Còn đứng ở đó làm gì, đợi âm sai trưởng mời ăn cơm hả?"

Phù Ly chấp tay với Lịch Tư, đuổi theo sau Trang Khanh.

Lịch Tư nhìn bóng lưng hai người, không biết vì sao lại cảm thấy màn ban nãy có chút buồn cười, không nhịn được cười ra tiếng. Anh đưa thuốc lên miệng, hít một hơi không cảm nhận được mùi gì mới nhớ tới ban nãy khi Trang Khanh tới anh đã dập tắt thuốc rồi.

Lắc lắc đầu, Lịch Tư vứt thuốc vào thùng rác, anh quay người đi về phủ âm sai.

Đi tới ngã rẽ, nam quỷ áo xanh ban nãy vẫn còn đang tuyệt vọng giãy giụa, trong cổ họng phát ra tiếng kêu đau khổ. Cho tới khi Mạnh Bà đổ một bát canh vào trong miệng anh ta, nam quỷ điên cuồng này mới dần dần bình tĩnh lại, chờ đợi, tuyệt vọng cùng tình cảm dần dần biến mất trong mắt anh ta, cuối cùng trở nên ngây ngốc vô thần, dưới sự dẫn dắt của quỷ sai, thành thật nhảy vào hồ chuyển sinh.

Yêu hận tình thù, đều ở trong bát canh này.

"Trang Khanh, ở Minh Giới bọn họ cũng có lẩu, nhìn có vẻ rất ngon." Phù Ly kéo Trang Khanh lại, "Hay là chúng ta đi nếm thử một chút, đợi lát nữa chúng ta giả làm quỷ mới, còn có thể được giảm giá."

"Trang Khanh dừng bước, quay đầu nhìn Phù Ly: "Quỷ mới được giảm giá? Giảm tới mức gần bằng số tiền trong ví cậu."

Ra khỏi quỷ thành, Trang Khanh lấy lệnh bài trên người ra, Minh Giới tự động mở cánh cửa lớn cho anh quay lại nhân gian, anh kéo lấy tay áo Phù Ly, ném cậu vào trong.

Trở lại nhân gian, Phù Ly nhìn xung quanh, đây chính là sa mạc, Trang Khanh dẫn cậu tới đây làm gì?

"Phù Ly." Trang Khanh nhìn Phù Ly, "Không cần biết trước đây cậu đã sống thế nào, nhưng đã vào ban quản lý rồi thì phải nghe theo sắp xếp của tôi. Chuyện lần này tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra, nếu như có lần sau, tôi sẽ dán thông báo phê bình cho tất cả mọi người biết, đã biết chưa?"

"Xin lỗi, chuyện này do tôi chưa suy nghĩ chu đáo, nhưng tôi cũng có lí do mà." Phù Ly nhìn thấy mặt trời lớn trên đỉnh đầu, biến ra một chiếc ô lớn, một cái bàn, hai cái ghế, "Mặt trời to như vậy, chúng ta vẫn nên ngồi xuống nói chuyện tốt hơn."

Nơi như sa mạc này không thích hợp cho long tộc sinh sống.

Trang Khanh nhìn thấy nho tươi trên bàn, sắc mặt biến tới biến lui nhưng vẫn ngồi xuống ô che nắng, "Cậu nói đi."

"Hai nghìn năm trước, tôi đã từng nuôi một con người làm thú cưng....."

"Thú cưng?" Sắc mặt Trang Khanh đen lại, cười lạnh, "Thực sự không nhìn ra cậu lại có loại suy nghĩ này."

Cậu có suy nghĩ gì? Phù Ly nghĩ một chút không hiểu, cũng không để tâm chuyện nhỏ nhặt này, tiếp tục nói, "Thân thể anh ta không tốt, trước khi bị ốm chết còn bảo tôi sau này không được nuôi thú cưng nào khác, tôi đã đồng ý với anh ta rồi."

Trang Khanh không cần thận làm rơi nho trong tay xuống bàn, dứt khoát vươn tay vứt nho xuống đất.

"Hôm nay có một người tới tìm tôi, nói rằng kiếp trước anh ta quen biết tôi, anh ta cho rằng anh ta là thú cưng mà tôi đã nuôi ở kiếp trước."

"Cho rằng?" Trang Khanh nghe được hai từ này.

"Đúng vậy." Phù Ly gật đầu, "Cho rằng."

"Chỉ cần con người chuyển thế, duyên phận nhân quả kiếp trước đều hóa thành tro bụi, giây phút mà anh ta chết đi, duyên phận của tôi với anh ta đã hết rồi." Phù Ly bình tĩnh phân tích, "Đã cách hai nghìn năm, không biết anh ta đã chuyển thế bao nhiêu lần, tại sao lại có thể đột nhiên nhớ tới chuyện của mấy đời trước được, hơn nữa những hình ảnh ký ức ấy còn không giống với sự thật."

Trang Khanh nhìn vẻ mặt hờ hững của Phù Ly, trong lòng không được tự nhiên, nhưng nay cả anh cũng cảm nhận được chút không tự nhiên này hơi kỳ lạ.

"Chỉ có những người ở Minh Giới năm đó mới biết tôi nuôi thú cưng con người này, cho nên tôi muốn tới hỏi thử xem." Phù Ly lấy trong túi Càn Khôn ra hai que kem, đưa cho Trang Khanh một cây, "Lát nữa tôi muốn nhờ anh một việc."

Trang Khanh bóc gói que kem, cúi đầu cắn một miếng: "Nói thử xem."

"Dưới biển không có ai quen thuộc đường hơn long tộc các anh, tôi muốn tìm một con yêu quái."

"Ai?"

"Thận."

Mặt biển sáng lấp lánh, con sóng nhẹ nhàng vỗ về bờ cát, hình ảnh này vô cùng xinh đẹp. Dưới nước, một con rồng chuyển động rất nhanh nếu như có người có thể nhìn thấy dáng vẻ này của anh

sẽ phát hiện ra trên đầu anh còn có một con thỏ đang ngồi chồm hồm.

Tốc độ chuyển động của rồng rất nhanh, trong nháy mắt đã bơi qua mấy vòng đáy biển.

Mây đen trên biển bắt đầu tụ lại, xem ra là trời sắp mưa. Khí hậu trên biển hay thay đổi, có mưa gió cũng là chuyện bình thường. Trang Khanh nháy ra khỏi mặt biển, túm lấy thân thể có hơi béo đầy lông của Phù Ly đang run rẩy trên đầu anh, Phù Ly lắc nước biển trên người đi, biến thành hình người: "Tới đây."

Một con chim trĩ bay từ dưới biển lên, nó bay một đoạn lại đột nhiên chui xuống dưới nước, biến thành một sinh vật giống như rồng mà không phải rồng, bộ vảy dính màu đất vô cùng kỳ quái, sau khi vào trong nước rất khó phát hiện ra.

Sau khi Thận phát hiện ra Kim Long, muốn tới hành lễ nhưng lại phát hiện ra bên cạnh Kim Long còn có một người, bị dọa tới mức quay người chạy mất.

Phù Ly vung roi trong tay, kéo Thận lại, "Thận yêu, anh muốn chạy đi đâu?"

Thận cuộn tròn đuôi lại, mở miệng ra nói tiếng phổ thông không phân biệt âm bằng âm cong lưỡi: "Cậu thả tui ra, tui không biết gì hót."

"Tôi còn chưa hỏi gì, sao anh đã nói không biết gì rồi." Phù Ly rung roi, trói chặt Thận, "Là ai bảo anh tạo ra ký ức giả trong đầu của con người, không biết điều này vi phạm luật của ban quản lý sao?"

Thận ngắng đầu nhìn Kim Long, hi vọng đối phương xem mình đều là thủy tộc có thể nói đỡ giúp hấn một câu.

"Yêu tu vô cớ tổn thương con người, nhẹ thì phạt tiền, nặng thì nhốt vào Tỏa Linh trận." Trang Khanh biến thành người, "Nói đi."

Thận tuyệt vọng, thì ra đây là con rồng ăn cây táo rào cây sung. Hấn lắc lư đầu đột nhiên há miệng phun ra một hơi.

Mặt biển đột nhiên dâng lên sương mù dày đặc, một tòa tiên sơn xuất hiện trong sương mù, Phù Ly nhìn thấy cỏ cây núi đá xuất hiện trong sương mù, ngậy ngấn cả người.

Đây là.....núi Vụ Ảnh.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Ánh sáng, âm thanh, camera, tới đây đối diện quỷ hồn này!

Lịch Tư: Ngậm miệng lại đi! Do mày nói nhiều cả!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 53

Sương mù tràn ngập núi Vụ Ảnh, giống như tiên sơn ngăn cách với thế gian, đẹp tới nỗi làm cho người ta quên hết tất cả những phiền não. Ở trong núi có thần lộc bảy màu đang chạy, có chim trĩ sặc sỡ đang múa cánh, có chim sẻ đang vui vẻ ca hát trên ngọn cây, có vượn trắng đang hái hoa quả, dưới cây ăn quả còn có một con heo rừng đốt lửa nướng cá, đầu bên kia triền núi, dê trắng lười biếng nằm đó, cách đó không xa tầm năm bước chân có một con hổ trắng vô cùng lớn, trên đầu của hổ trắng có một con rùa đang bò, con rùa nửa ngày trời mới giờ được một cái chân ra nhưng lại nhanh chóng thụt về.

Những động vật này đáng lẽ ra phải tương sinh tương khắc với nhau, nhưng khi ở cùng một chỗ lại đặc biệt hài hòa, giống như bỗng lai tiên cảnh, giết chóc sinh tử sẽ không xuất hiện trên người bọn họ.

Thậm chí Trang Khanh còn có thể nhìn thấy, nơi mà thần lộc bảy màu chạy qua, trăm hoa đua nở, có động vật nhỏ chui từ trong bùn ra, lấy hoa nhỏ giấu vào trong động. Núi Vụ Ảnh trong truyền thuyết thì ra có dáng vẻ như thế này, anh cuối cùng cũng hiểu được, tại sao Phù Ly lại được nuôi thành tính cách thiện lương, khờ dại.

"Cương Liệt đại vương....." Phù Ly kinh ngạc nhìn thấy nơi này đột nhiên xuất hiện núi non, cậu đi về phía trước mấy bước. Trang

Khanh tỉnh táo lại, vươn tay kéo lấy Phù Ly, thuận tiện nhốt Thận yêu muốn chạy trốn vào trong kết giới.

Trong núi rừng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mặc cẩm bào, người đàn ông này thân hình cao gầy, trên tay còn bê một con thỏ trắng. Trang Khanh cảm thấy người đàn ông này rất quen mắt, nghĩ tới sáng sớm nay Phó Tư tới tìm Phù Ly, Trang Khanh đột nhiên nhớ ra người mặc cẩm bào này có vài phần tương tự như Phó Tư. Nhất là dáng vẻ khi cười lên vừa dịu dàng vừa lịch sự gần như không có gì khác biệt so với Phó Tư cả.

Thân phận của anh ở nhân gian, là ông chủ Công ty khoa học công nghệ sinh vật Trường Long, có đôi khi sẽ tham gia hoạt động từ thiện của các ban ngành liên quan, cho nên cũng đã từng gặp Phó Tư.

Trên đời này không có chiếc lá nào giống y hệt nhau, đương nhiên cũng sẽ không có con người hoàn toàn tương đồng, Phó Tư với người trong huyện cảnh giống nhau như vậy, lẽ nào chỉ là trùng hợp.

Sau khi người đàn ông ôm thỏ trắng xuất hiện, động vật trên núi đều vây quanh, sau đó Trang Khanh nhìn thấy người đàn ông đặt con thỏ trong tay vào tay vươn trắng, nhóm động vật mang theo con thỏ tới sườn núi quây xung quanh một vòng, người đàn ông này đứng từ đằng xa nhìn lại, nụ cười trên mặt dịu dàng và bao dung nhưng trong đôi mắt lại giống như đang ẩn chứa lửa nóng.

Nhìn thấy tất cả xuất hiện trong huyện cảnh, ánh mắt Trang Khanh rơi xuống trên người con thỏ lông trắng kia. Con thỏ lông trắng bị nhóm động vật vây xung quanh, một lát lại dùng chân trước vuốt vuốt cái tai, một lát lại gặm quả mà vươn trắng đưa cho, một lát

lại nhảy lên đỉnh đầu hổ trắng, học theo dáng vẻ của hổ trắng há miệng gầm rú, nhưng trong huyền cảnh chỉ có hình ảnh không có âm thanh, Trang Khanh không nghe được tiếng gào của hổ trắng.

Nhưng cho dù không nghe được âm thanh, Trang Khanh vẫn có thể nhìn ra, con hổ trắng này được một đám động vật cưng chiều. Trang Khanh thậm chí còn có thể liên tưởng tới những vị phụ huynh cưng chiều con cái ở thế giới con người, một đám người coi đứa trẻ như hoàng đế, công chúa cuối cùng cưng chiều tới mức coi trời bằng vung.

"Con heo có hai cái răng nanh dài ra chính là Cương Liệp đại vương, chuyện mà ông ấy thích làm nhất chính là mời mọi người ăn cơm, hoa nở mời ăn cơm, ngày thu hoạch mời ăn cơm, việc làm yêu thích nhất mỗi ngày chính là nhìn chằm chằm tôi ăn các loại đồ ăn, Bạch Viên trưởng lão lắm lời nhất, chị chim trĩ tính tình kém nhất, chim sẻ dù làm thế nào cũng không thể biến thành hình, Bạch Dương trưởng lão không có việc gì thì lại ngủ, Bạch Hổ trưởng lão uy phong nhất, có lần có yêu tu khác tới giành núi bị ông đánh chạy mất, còn có thần lộc bảy màu....." Phù Ly nói với Trang Khanh về những yêu quái trên núi, những cỏ cây hoa lá, những ngày tháng được nhóm động vật này cưng chiều, giống như có thể xuyên tới những ngày tháng của hai nghìn năm trước, gặp lại những yêu tu này.

"Vậy người đó thì sao?" Trang Khanh đợi Phù Ly giới thiệu xong về những yêu tu trên núi, chỉ chỉ người vẫn ở tại chỗ không hề nhúc nhích, "Anh ta cũng là yêu tu trong núi sao?"

Phù Ly lắc đầu: "Anh ta là thú cưng mà tôi nuôi, thì ra.....anh ta trông như thế này."

Mày kiếm mắt sáng, cử chỉ tao nhã, là một con người rất xuất chúng. Chẳng qua thời gian đã quá dài, cậu đã quên mất dáng vẻ người này.

Chẳng qua.....

Phù Ly đột nhiên đập mạnh lên đầu Thận yêu, Thận yêu bị nước chảy vào trong, liên tục phun ra vài bọt khí mới bị Phù Ly túm sừng lôi ra từ trong nước.

"Ảo cảnh mà mày tạo ra rất đẹp, cũng rất chân thực, nhưng tao chưa từng trèo lên đầu Bạch Hổ trường lão trước mặt những người khác. Bạch Hổ và Bạch Viên trường lão là ẩn sư của tao, bốn chữ tôn sư trọng đạo tao là người hiểu rõ hơn ai hết! Cho nên dùng cái loại huyền cảnh không ăn khớp này muốn làm tao rơi vào bẫy rập. Mày tưởng rằng tao là những con chim hải âu chờ rơi vào miệng mày chắc?" Phù Ly lại đập một cái làm cho Thận Yêu rơi vào trong biển, lặn qua lặn lại vài lần, Thận yêu bị dẫn vật không thể nói lên lời.

"Long, Long Quân, cứu....."

Phù Ly tát một cái vào mặt Thận yêu, Thận yêu lặn vài vòng trên mặt nước, hắn còn chưa kịp chạy trốn, lại bị Phù Ly túm lấy đuôi kéo về. Thận yêu mở miệng, mấy cái răng từ trong miệng rơi ra.

"Hôm nay mày có gọi ai cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Phù Ly mặt lạnh lùng khổng chế mệnh huyết của Thận yêu, trên mặt tràn đầy sát khí, "Tao không cần biết ai bảo mày dùng chuyện cũ từ hai nghìn năm trước để tính kế tao, nhưng núi Vụ Ảnh là giới hạn làm yêu của tao!"

Cậu xòe năm ngón tay ra, ngón tay mọc ra vuốt sắc nhọn, sát ý càng ngày càng nồng, có vẻ như rút cuộc cũng không chịu nổi nữa.

Mây đen trên không trung cuộn cuộn, vang lên mấy tiếng sấm.

"Phù Ly." Trang Khanh ngẩng đầu lên nhìn trời, túm lấy cánh tay của Phù Ly.

Thận yếu cứ nghĩ rằng mình đã chết tới nơi rồi trong lòng cảm thấy vui vẻ, cho dù là con rồng ăn cây táo rào cây sung nhưng vẫn là yêu tu thủy tộc, dựa vào cùng là thủy tộc thế nào cũng sẽ bảo vệ cho hắn một mạng.

"Nếu như cậu giết chết hắn ta rồi, sao có thể tra rõ được người đứng đằng sau sai khiến là ai?"

Thận: Con rồng này chính là sự sỉ nhục của thủy tộc!

Trang Khanh cầm lấy cổ tay Phù Ly, nhìn Thận đang bị cậu bóp chặt trong tay, "Cứ giữ lại mạng cho cậu ta trước đã?"

Phù Ly nhìn cổ tay bị Trang Khanh nắm chặt lấy, hít vào một hơi thật sâu, quay người nhìn ảo cảnh núi Vụ Ảnh trên biển, vươn cánh tay có chút run rẩy, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái quạt màu đỏ, dùng sức quạt.

Hình ảnh những động vật trong huyền cảnh vẫn đang vui vẻ tụ họp dần dần trở nên mơ hồ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Phù Ly nhắm mắt lại, dùng sức quạt mạnh một cái nữa, ảo cảnh trên biển biến mất, khôi phục dáng vẻ vốn có của biển lớn.

Trang Khanh muốn an ủi Phù Ly vài câu, nhưng thấy sau khi Phù Ly mở mắt ra là khuôn mặt bình tĩnh, đột nhiên anh không thể nói ra được lời nào. Anh xoay người nhìn Thận yêu, "Ai là người sai khiến mày?"

Thận yêu liên tục lắc đầu, không dám nói.

"Được thôi, nếu như mày không nói ra, tao đành đánh chết mày vậy." Bàn tay nắm lấy Thận của Phù Ly tăng thêm vài phần sức lực.

"Đại nhân, tui có lời mún nói." Thận yêu nói ra tiếng phổ thông không mấy tiêu chuẩn, gương mặt giống như rồng lại hiện ra vài phần a dua, "Không phải tui hông mún nói, chỉ là tui lo khi nói ra rùi thì sẽ hông còn mệnh nữa." Hắn vừa nói, vừa lén lút đưa mắt liếc nhìn Trang Khanh, chờ đợi Trang Khanh có thể hiểu được ám chỉ trong mắt hắn.

Đáng tiếc tròng mắt hắn xoay sắp rơi xuống rồi, vẻ mặt Trang Khanh vẫn lạnh lùng, chẳng hề có chút phản ứng. Thấy thế, Thận yêu hoàn toàn không còn hi vọng gì nữa, hắn rũ cái đuôi không ngừng giãy giụa xuống, mệt mỏi nói: "Trước đây vài ngày, Thanh Diển Long Quân của tộc Thanh Long nói với tui đã nhận được ân huệ của một con người, ông ta nói muốn báo ân với người này, nên bảo tui giúp người đó tìm được ân nhân kiếp trước."

Trang Khanh hí mắt: "Nói trọng điểm!"

"Long Quân đã nói sao tui lại có thể hông giúp, cho nên tui mới căn cứ theo những chuyện mà Long Quân nói, giúp con người kia sáng tạo ra một đoạn ký ức, hi vọng người kia sẽ có thể tìm được ân nhân kiếp trước." Thận yêu nuốt nước miếng, thấy sắc mặt Phù Ly không được tốt, hắn lại sửa lời, "Kỳ thực tui không tán thành đồng

tính luyến ái ớ, nhưng Long Quân đã yêu cầu, tui cũng hông dám hông đồng ý, cậu nói xem như vậy có đúng không?"

"Lại là tộc Thanh Long?" Phù Ly trầm mặt xuống, "Tôi biết ngay long tộc không ra gì mà."

Thận yêu yên lặng nhìn Trang Khanh không nói gì.

Kỳ thật, hắn cũng cảm thấy như vậy.

Quăng thận yêu đi, Phù Ly chui đầu vào trong nước biển.

Trang Khanh ngẩng đầu nhìn mây đen đã kín trời, không nhìn được lo lắng trong lòng, hóa thân thành rồng bay lên trên.

Thận yêu được giữ lại mạng, vội vàng quấy đuôi bơi bật mạng, hắn phải cách xa Long Cung của long tộc một chút, càng xa càng tốt.

"Long tộc đánh nhau với long tộc, như vậy mới thú vị." Sau khi thận yêu bơi một đoạn dài rồi, lại dật lên một ảo cảnh dụ hải âu trên biển.

Chịu đủ hoảng sợ, cả người toàn là vết thương, vừa mệt vừa đói, hắn có lẽ chính là con Thận yêu thảm nhất trên thế giới.

"Ai da, vầy trên cổ mình đều bị tróc hết rồi." Thận yêu đập vào nước, há miệng nuốt mấy con chim hải âu rơi vào trong ảo cảnh, lười biếng dựa vào mặt biển, "Chó cắn chó miệng toàn lông, thực sự quá thú vị."

Đột nhiên có một con chim lạ cực lớn bay qua, đập cánh một cái làm hắn bay đi thật xa, hắn nhìn lên không trung đen ngịt, có chút

hoảng hốt nghĩ, tại sao hấn lại bay qua đây?"

"Thịch!"

Thận yêu nặng nề rơi vào trong biển, hấn mở to mắt nhìn con chim cực lớn vớt hấn ra từ trong biển.

Lẽ nào là hấn ăn hải âu quá nhiều, yêu tu điều tộc tới tìm hấn báo thù?

Liên tục bị cánh của chim lớn quạt mấy lần, Thận yêu tuyệt vọng trôi trong nước, dùng mỏ chọc chết hấn đi còn hơn, chỉ cần chọc một cái, tra tấn hấn như vậy làm gì? Hu hu hu, đừng túm lấy đuôi nữa, sẽ gãy mất.

Cuối cùng hấn ngửa bụng nổi trên mặt nước, có chút hoảng sợ nghĩ, đây là hồi quang phản chiếu sao, tại sao trên biển lại có thể nhìn thấy chim lửa?

Phạch!

Con chim lửa này đập lên bụng hấn, hấn chìm xuống đáy biển.

Cách màn nước biển, hấn nhìn thấy chim lửa sải rộng đôi cánh, bay lên biển thành một con chim trĩ, biến mất trên mặt biển.

Trong thủy tộc, hấn là Thận tương tự như rồng, kết quả lại bị rồng bắt nạt. Rồi khỏi biển hấn có thể biến thành chim trĩ kết quả lại bị chim trĩ ức hiếp, đây là chuyện gì? Là Thận thì nên bị bắt nạt sao, Thận thì không có tự tôn sao?

Thôi bỏ đi, dù sao cũng bảo vệ được cái mạng, tự tôn hay không tự tôn cũng chẳng sao cả.

Thận vùng cái đuôi gãy, ẩn sâu vào sương mù dày đặc trên biển.

Phù Ly đứng trước kết giới của tộc Thanh Long, vùng chiếc quạt đồ lên, kết giới lập tức xuất hiện một khe hở vô cùng lớn. Binh tằm tướng của nhìn thấy có người ngoài xông vào, vừa muốn phát ra cảnh báo đã bị Phù Ly quay bay. Cậu một đường không dừng thẳng hướng xông vào cổng lớn Thủy Tinh Cung, đá vào cánh cổng lớn.

Cửa cung vang lên một tiếng rồi gục xuống, những nữ yêu tu đang chơi đùa bên trong đều hét ầm ĩ hóa thành nguyên hình, trốn sau cây cột hoặc là đá san hô, ló mặt ra lén lút nhìn Phù Ly.

"Người nào dám xông vào cung của chúng ta?" Thanh Nguyên cầm vũ khí xông ra, nhưng vừa nhìn thấy Phù Ly, bước chân của hắn dừng lại, "Là người?"

Phù Ly liếc mắt đánh giá Thanh Nguyên: "Bại tướng dưới tay, rút ra."

Thanh Nguyên tức tới nỗi hai tay run rẩy: "Phù Ly, người không cần khinh người quá đáng."

"Phì." Phù Ly vùng quạt, Thanh Nguyên bay đâm vào đồng san hô, phun ra một ngụm máu đen lớn. Phù Ly nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sát ý, "Tôi đã nhìn các người hai nghìn năm, nhưng các người vẫn cố tình nhắc lại chuyện cũ, hơn một trăm sinh mạng ở núi Vụ Ảnh, tộc Thanh Long các người đã quên nhưng tôi thì vẫn còn nhớ rõ."

Thanh Nguyên ôm ngực phun ra từng ngụm máu, núi Vụ Ảnh? Một trăm sinh mệnh?

Tên Phù Ly này rốt cuộc đang phát điên gì?

"Thanh Nguyên trưởng lão, không sao chứ?" Một sứa yêu biến thành hình người đỡ lấy Thanh Nguyên, có chút sợ hãi nói, "Yêu quái này muốn làm gì thế?" Lần trước khi Côn Bằng xông vào Long Cung, hắc cũng đã từng nhìn thấy con yêu quái này, hình như chính là nhân viên của ban quản lý.

Gần đây tộc Thanh Long bọn họ không hề ra khỏi biển, tại sao ban quản lý lại tìm bọn họ gây phiền phức?

Phù Ly chẳng hề quan tâm người khác nhìn cậu như thế nào, cũng may cậu còn có vài phần lý trí, không đại khai sát giới, trên đường đi gặp binh lính đều bị cậu quạt qua một bên, mục tiêu của cậu là chính điện Long Cung.

Có Thanh Long đi lên ngăn cản, Phù Ly không nói nhiều lời trực tiếp dùng quạt quạt bay. Không bao lâu, ngôi lưu ly trên nóc Long Cung cũng bị thổi bay, lộ ra mái hiên trụ lủng. Đồ ngọc, trân bảo bày trong phòng toàn bộ đều không có kết cục tốt đẹp, bay thì bay, vỡ thì vỡ, không có một thứ nào còn nguyên.

Khi tộc trưởng tộc Thanh Long mang theo vệ binh tới, Phù Ly đang túm sừng một con rồng, nhìn thấy tộc trưởng đi ra, cậu buông lỏng sừng rồng, con rồng này vội vàng trốn sau lưng tộc trưởng.

"Khách quý tới nhà, vốn là chuyện may mắn của bản tộc, nhưng đạo hữu phô trương thanh thế, sợ rằng có chút không lịch sự." Tộc trưởng tộc Thanh Long nắm chặt cây gậy, "Không biết khách quý tại sao lại thất lễ như thế?"

"Quý tộc lợi dụng Thận yêu tính kế tôi, là lịch sự sao?" Phù Ly dùng chiếc quạt đỡ chỉ vào những con rồng phía trước, "Năm đó tộc Thanh Long các người làm loạn ở sông Hoài, làm chết vô số sinh

linh, tạo thành đại họa nhân gian, mẹ khóc con, chồng khóc vợ chết thảm, các người đã quên rồi sao?"

Tộc trưởng tộc Thanh Long sắc mặt đại biến, chuyện của hai nghìn năm trước, là ác mộng của cả tộc Thanh Long bọn họ, từ đó về sau tộc Thanh Long cũng không dám tùy ý ở bên ngoài nữa, theo địa vị càng ngày càng cao trong yêu giới của tộc Thanh Long, gần như không ai còn dám nhắc tới chuyện này trước mặt bọn họ, con yêu quái này rốt cuộc là ai, sao lại có thể nhắc tới chuyện này.

"Trên dưới núi Vụ Ảnh chúng tôi gần trăm yêu quái, toàn bộ đều chết dưới tay Thanh Long. Tới ngày hôm nay tộc Thanh Long các người còn có thể lấy chuyện ở núi Vụ Ảnh năm ấy ra tính kể tôi." Phù Ly nắm chặt chiếc quạt đỏ trong tay, "Hôm nay cho dù thiên đạo không cho phép, tôi cũng sẽ liều mạng với các người."

Nói xong, chiếc quạt trong tay cậu càng ngày càng đỏ, cuối cùng giống như ngọn lửa cháy làm cho long tộc không dám tiến lên.

"Chu Tước bản mệnh là hỏa....." Tộc trưởng tộc Thanh Long hai tay phát run, nhỏ giọng nói với tộc nhân, "Không ai được chạm vào chiếc quạt này, lửa ở trên đó là khắc tinh của tộc Thanh Long chúng ta."

Ông nhìn về phía Phù Ly, muốn hóa giải ân oán này: "Hai nghìn năm trước, quả thực là tộc Thanh Long sai, nhưng sau khi chuyện năm đó qua đi, tộc Thanh Long cũng đã trả một giá đắt, được bài học kinh nghiệm, mong đạo hữu hãy thông suốt."

"Nếu đã nhận được bài học, tại sao tộc Thanh Long các công còn cấu kết với Thận yêu?" Phù Ly cười lạnh, "Tôi biết tộc Thanh Long

các người trời sinh kiêu ngạo, nhưng vạn vật thế gian không phải đều nằm trong tính toán của các người."

"Chuyện này là ta làm, không liên quan gì tới tộc nhân khác." Thanh Diễn vẫn chưa lành vết thương cũ đi từ phía sau lên, hắn đi tới chắn trước mặt đám Thanh Long, "Ta chẳng qua chỉ giúp đạo hữu tìm được người có duyên kiếp trước, người cần gì phải phẫn nộ như thế?"

Phù Ly nhìn dáng vẻ thờ ơ này của Thanh Diễn, nhớ tới tất cả những yêu quái trên núi Vụ Ảnh, đôi mắt dần dần biến thành màu vàng: "Năm đó nếu như tôi không yếu đuối sợ chết, thì những yêu tu trên núi Vụ Ảnh đã chết từ hai nghìn năm trước cũng sẽ không bị tộc Thanh Long lấy chuyện này ra làm càn."

Thiên đạo gì, nhân đức gì, trật tự thiên địa gì chẳng có quan hệ gì với cậu cả?

Trên trán Phù Ly xuất hiện một đường hoa văn, nắm quạt đánh tới Thanh Diễn. Tộc trưởng thấy thế hóa thành hình rồng tới giúp Thanh Diễn.

Mạnh mẽ xé mở thông đạo giữa nhân gian và Minh Giới, phá hủy ảo cảnh của Thận yêu, đánh từ cổng lớn Long Cung lại đây, Phù Ly đã hao phí không ít linh lực, nhưng giờ phút này, cậu dường như không biết mệt mỏi và đau đớn, đánh với hai con Thanh Long.

"Phù Ly!" Trang Khanh nhìn Thanh Long cắn vào vai Phù Ly, chạy nhanh tới hóa thành rồng, tiến lên đâm con Thanh Long kia ra. Nhưng Phù Ly căn bản không quan tâm tới vết thương trên người mình, vung cây quạt bốc cháy quạt lên đầu Thanh Long.

Trang Khanh nhìn thấy dáng vẻ Phù Ly có gì đó không đúng, giống như bị tẩu hỏa nhập ma. Trong lòng anh khiếp sợ, cố gắng khống chế động tác của Phù Ly, lại bị Phù Ly túm lấy sừng.

"Anh đừng cản tôi." Đồng tử màu vàng kim của Phù Ly không chút cảm xúc, hoa văn màu vàng kim che kín cả khuôn mặt.

Trang Khanh giật mình, trước đây dù Phù Ly có không vui cũng chỉ oán giận mấy câu, trong đầu chỉ nghĩ tới thi đại học, thi công chức, tính tình ôn hòa lại dễ nói chuyện. Nhưng Phù Ly đồng tử vàng kim trước mắt này, không chỉ có yêu khí nặng nề, cả người đầy lệ khí, còn rất giống dáng vẻ của Chu Yểm và Ngu Cường.

Lạnh lùng, xem thường sinh mệnh, thậm chí.....sát khí đằng đằng.

Ầm!

Trên không trung vang lên tiếng sấm, tiếng sấm sét xuyên thấu biển rộng, truyền tới Long Cung. Trang Khanh nhớ tới thảm trạng của Ngu Cường, muốn ngăn cản Phù Ly nhưng lại thấy hai con rồng đi tới đánh lén Phù Ly, anh vùng đuôi đánh bay hai con rồng này.

"Trang Khanh!" Thanh Nguyên ôm ngực đi từ ngoài vào, "Yêu tu này muốn diệt long tộc của ta, ngươi lại còn giúp hắn, lẽ nào ngươi cùng một giuộc với hắn?"

Trang Khanh cảnh giác nhìn Thanh Long xúm lại từ bốn phía: "Tộc Thanh Long làm trái điều luật của ban quản lý, tôi và đồng nghiệp tới tra án, có chút xung đột là bình thường."

"Gào!"

Phù Ly đang chiến đấu kịch liệt cùng với tộc trưởng và Thanh Diễm đột nhiên hóa thành nguyên hình, há miệng thét dài một tiếng, cắn vào lưng Thanh Diễm.

Máu rồng đặc theo miệng chảy vào trong yết hầu Phù Ly, ngọt lành thơm mát, kêu gọi cảm giác đói khát của Phù Ly. Nuốt xuống máu trong miệng, Phù Ly liên tiếp cắn mấy ngụm, máu nhiễm đỏ cả lông trắng trên người cậu.

"Hắn, hắn nuốt thịt của Thanh Diễm trưởng lão rồi." Sứa yêu bị dọa không thể nói thành lời, "Con, con thỏ.....ăn rồng."

"Rống!" Phù Ly cả người bị nhiễm máu rồng hai mắt đã biến thành màu đỏ kim, cậu nghe thấy tiếng hét của sứa yêu, quay đầu hướng về phía sứa yêu rống một tiếng, miệng nhỏ máu rồng.

Sứa yêu sợ tới mức cả người run rẩy, ngồi phịch xuống hai tay chống đất, đập chân lùi về phía sau. Rõ ràng chỉ là một con thỏ yêu rất nhỏ, tại sao lại đáng sợ đến như vậy? Giống như.....giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt hắn xuống.

Ầm ầm.

Trên trời lại vang lên tiếng sấm.

Phù Ly không quan tâm tới sứa yêu, tiếp tục cúi đầu gặm thịt trên đuôi Thanh Diễm, Thanh Diễm phát ra tiếng kêu đau đớn. Nhưng Phù Ly dường như không nghe được tiếng gì cả, chỉ như một cái máy há miệng cắn xé Thanh Diễm, rất nhanh trên đuôi Thanh Diễm đã xuất hiện một lỗ máu khổng lồ.

Phù Ly cảm thấy bản thân mình sau khi ăn miếng thịt rồng đầu tiên, cả người giống như tràn đầy khí lực, ở sâu trong nội tâm có

một âm thanh đang nói với cậu, ăn sạch con rồng này, nhất định phải ăn sạch con rồng này.

Từ nhỏ cậu đã muốn ăn rồng.

Từ nhỏ.....ăn rồng?

"Cương Liệp đại vương, thịt rồng có thể ăn sao?"

"Rồng giống như Phì Di dọa con sợ, đều là sinh vật trợn nhãn không lông, khẳng định không ngon. Mỗi ngày bọn họ đều ngâm mình trong nước, nói không chừng là rất tanh."

Cương Liệp đại vương lừa cậu, rõ ràng là thịt rồng rất ngon, thơm mềm vừa miệng, còn tràn ngập linh khí.

"Chúng ta cho dù làm yêu, cũng không thể tùy tiện làm tổn thương đến sinh linh khác, càng không thể ăn những yêu quái đã có linh trí, chỉ cần có bắt đầu thì vĩnh viễn không có kết thúc."

"Vậy lỡ như không cẩn thận ăn phải thì làm sao?"

Phù Ly dừng lại việc vui đùa cắn xé rồng, hai mắt như đỏ như vàng, móng vuốt đang túm lấy thân rồng không ngừng phát run.

"Tiểu Phù Ly, tất cả những yêu tu trên núi Vụ Ảnh chúng ta đều không ăn linh tinh."

"Vậy nếu như ăn rồi thì sao?"

"Ăn rồi....."

"Ăn rồi.....thì tránh xa ta một chút, sau này cũng đừng về núi Vụ Ảnh nữa, đừng để cho chúng ta biết."

Núi Vụ Ảnh, đã sớm không về được nữa rồi.

Ánh vàng trong mắt Phù Ly dần dần nhạt đi, màu đỏ nhuộm đôi mắt cậu.

Long tộc làm ác như thế, tại sao còn phải giữ bọn họ lại, ăn bọn họ, ăn bọn họ!

Thanh Diển đau đớn gào thét nhưng không có long tộc nào có thể tới gần Phù Ly, bởi vì cả người Phù Ly tản ra ánh sáng đỏ, bất cứ con rồng nào tới gần cậu đều giống như bị lửa nóng thiêu đốt, xé rách linh hồn.

Ầm ầm ầm!

Trên trời vang lên chín tiếng sét, ánh sét truyền tới Long Cung.

"Phù Ly." Trang Khanh hóa thành hình người, từng chút từng chút tới gần ánh sáng đỏ, toàn thân anh bị ánh sáng chiếu đỏ bừng, cả người bị thiêu đốt giống như người lửa.

Ầm!

Một tia sét màu tím xuyên phá tầng mây, xuyên qua biển lớn, đánh thẳng về phía Long Cung. Cả biển đều bị ánh sét này chiếu rọi, sáng như ban ngày.

Trang Khanh vươn tay, cuối cùng xách được tai con thỏ.

"Cậu có còn muốn thi công chức không?"

Trang Khanh gõ vào đầu con thỏ, con thỏ bị anh gõ đuổi thẳng chân ra.

Sấm chớp lóe lên, sét đánh xuống, chiếu sáng hai mắt con thỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Tôi, tôi còn có thể cứu vớt, tôi muốn thi công chức!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 54

Trong giây phút sét đánh xuống, tất cả mọi người kinh ngạc tới ngây người, dường như thấy được ngày tận thế.

Trang Khanh ném thần kiếm trong tay đi, cố gắng ngăn cản sét đánh xuống. Nhưng kiếm của anh chặn được tia sét thứ nhất lại không chặn được tia sét thứ hai. Dưới tình huống cấp bách, anh nhét con thỏ máu me nhầy nhụa vào trong ngực.

Tia sét càng ngày càng gần, khi gần đánh vào người Trang Khanh, tia sét phân thành hai, một nửa đánh vào người Trang Khanh, một nửa đánh vào trên người Thanh Diễn đang nằm dưới đất không hề nhúc nhích.

Sét đánh lên người Trang Khanh, anh kêu lên một tiếng, cong người gần như ôm lấy con thỏ nhỏ trong lòng che chở cho cậu, "Cậu đừng lộn xộn, tôi là con của thiên đạo, cậu không phải." Trang Khanh túm chặt lấy Phù Ly, tụ linh khí vào đôi mắt, thị lực xuyên thấu nước biển đen ngịt, thấy được trời cao bên trên. Nơi đó mây đen cuộn cuộn, ánh chớp chột lóe, dường như có sấm sét mới đang chuẩn bị đánh xuống.

"Đợi trở về rồi, không chỉ không cho cậu lương tháng này mà lương cả năm cũng không có đâu." Trang Khanh túm lấy hai tai thỏ, lạnh lùng nói, "Đừng có đập lung tung, ngồi cẩn thận cho tôi, nếu không tôi sẽ phê lên hồ sơ của cậu là không đạt yêu cầu."

Cách hai người không xa, Thanh Diễm đang đau đón vùng vẫy, nhưng Thanh Long bốn phía sợ sấm sét cũng không ai dám lên trên.

Tia sét thứ ba đánh xuống, dường như nhỏ hơn ban nãy rất nhiều, khí thế cũng có phần yếu bớt, so với thiên lôi đánh xuống người Ngu Cường thì hoàn toàn khác biệt giống như so sánh chân voi và đầu kim tiêm. Nhưng dù vậy lực lượng ẩn chứa trong thiên lôi cũng làm cho người ta có chút sợ hãi.

Thiên lôi liên tục đánh xuống chín lần, mỗi lần đều phân thành hai, một nửa đánh vào người Trang Khanh, một nửa đánh lên người Thanh Diễm. Nửa người dưới của Thanh Diễm gần như bị sét thiêu trụi, không thể kêu lên một tiếng nào nữa.

Trang Khanh kéo Phù Ly trong ngực ra, quăng sang một bên, trên khuôn mặt tái nhợt tất cả đều là mồ hôi. Anh lung lay thân thể, cười lạnh với Phù Ly: "Kiếp trước có lẽ tôi đã nợ cậu gì rồi."

Nếu không tại sao đầu óc lại điên cuồng ôm cậu ta vào trong lòng bảo vệ?

Tộc trưởng tộc Thanh Long nhìn thấy Thanh Diễm đang run rẩy thở hổn hển, ánh mắt ngẩng đầu nhìn trời tràn ngập sợ hãi. Ông hóa thành hình người, đi tới trước mặt Phù Ly, vươn đôi tay run rẩy ra hành lễ: "Chuyện ngày hôm nay, là do tộc Thanh Long mà ra, Thanh Diễm trọng thương, thiên đạo đại nộ, nếu như Phù đạo hữu tiếp nếu như tiếp tục đánh nữa, đối với cả hai bên đều không phải chuyện tốt, mong rằng Phù đạo hữu giơ cao đánh khẽ."

"Tộc trưởng!" Những Thanh Long khác thấy tộc trưởng cúi đầu trước Trang Khanh và Phù Ly, trên mặt đều hiện lên vẻ không cam lòng.

"Đều im miệng hết đi!"

Người quát đám Thanh Long không phải là tộc trưởng mà là đại trưởng lão đã một nghìn chín trăm năm chưa từng xuất quan. Tóc ông bạc trắng, dáng vẻ già nua, không cần những Thanh Long khác tới đỡ, ông run rẩy đi tới trước mặt con thỏ lông vẫn còn sắc đỏ, cúi người thật sâu, vẻ hoảng sợ trên mặt gần như không thể che giấu được: "Tiểu bối vô lễ, làm tiền bối tức giận, xin tiền bối hãy thứ tội."

"Đại trưởng lão?" Tộc trưởng tộc Thanh Long không ngờ rằng đại trưởng lão sẽ ra đây, nét ngạc nhiên trên mặt không thể che dấu, "Tại sao người lại ra đây?"

Năm đó tộc Thanh Long bọn họ xảy ra tranh chấp với yêu tu ở Vị Thủy, thiên lý truyền âm nói không đánh lại nổi đối phương, cho nên trong tộc lại cử mấy tộc nhân đi trợ giúp, những Thanh Long này vừa đi, không chỉ không cứu được tộc nhân, mà còn kẻ chết kẻ bị thương. Trải qua sự kiện kia còn có thể sống tới giờ, cũng chỉ còn một con rồng là đại trưởng lão mà thôi.

Đại trưởng lão không nguyện ý nhắc tới chuyện năm đó trước mặt bọn họ, nhưng lại thêm một điều trong tộc huấn, bảo bọn họ không được trêu chọc những yêu tu thoát nhìn nhỏ bé nhưng lá gan lại rất lớn. Tộc trưởng quay đầu nhìn con thỏ đang nằm trên đất, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

"Ông là ai?" Phù Ly hóa thân thành hình người, vươn tay đỡ lấy Trang Khanh, bị Trang Khanh ghét bỏ đẩy ra, cậu lại vươn tay ra đỡ, Trang Khanh liếc mắt nhìn cậu không nói lời nào, chẳng qua không đẩy Phù Ly ra nữa.

Đại trưởng lão nhìn người thanh niên này mấy lần, lại nhớ tới chuyện xảy ra từ một nghìn chín trăm năm trước. Khi đó ông kiêu ngạo, tuy rằng còn chưa trải qua lần lột xác cuối cùng, nhưng ỷ vào mình là con rồng trẻ tuổi xuất sắc nhất, đi theo những con rồng khác đi "Ngăn chặn kẻ thù bên ngoài".

Nhưng bọn họ vừa tới nơi, căn bản còn chưa nhìn rõ dáng vẻ kẻ thù, đã bị đánh cho quay cuồng, sau từng trận sấm sét qua đi, kẻ thù biến mất, mà bọn họ cũng thương tích nặng nề. Ngay sau khi bọn họ nghĩ rằng mọi chuyện đã qua rồi, một con thỏ yêu từ trong bụi cỏ nhảy ra, có con rồng tâm tình không tốt, liền chế nhạo con thỏ yêu này mấy tiếng, ai ngờ rằng con thỏ này lại vô cùng hung tàn, đánh rất tàn ác, giống như muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận.

Đường đường long tộc, trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày thua trong tay một con thỏ, nghe tiếng kêu thảm thiết của tộc nhân, đại trưởng lão tuổi còn nhỏ sợ tới mức toàn thân phát run, chỉ có cận kề với cái chết mới biết rằng bản thân mình sợ hãi chết tới mức nào.

"Người....." Lưỡi kiếm lạnh như băng đặt trên cổ ông, trước mặt ông là một thiếu niên ước chừng chỉ mười tám tuổi, trên người cậu mặc cẩm bào trắng, cẩm bào trắng đã dính toàn máu rồng, giống như hồng mai nở rộ trong tuyết, vô cùng diễm lệ.

"Ta không giết trẻ con." Thiếu niên thu thanh kiếm về, vung tay đánh nát sừng của ông, "Cút đi."

Chờ khi ông tỉnh táo lại, trên sông Vị Thủy đã phơi đầy thi thể tộc Thanh Long. Ông kích động bay lên không trung, phát hiện hạ du sông Vị Thủy trôi đầy thi thể người và động vật, có trẻ con đang ngồi

trong chậu lớn tiếng gào khóc, còn có người phụ nữ đang trôi trên sông, tay vẫn còn ôm đứa nhỏ.

Tiếng khóc và oán hận truyền tới tận chân trời, ông trốn ở trong tầng mây, nhìn thấy một bà lão phẫn hận chỉ vào không trung, toàn thân đầy oán khí.

"Ông trời à, ông không mở mắt ra mà nhìn xem!"

Bà lão nhảy vào trong sông đầy thi thể đang trôi, đôi mắt tràn đầy oán hận kia, cho tới khi nước sông vượt qua đầu của bà, bà cũng không hề nhắm mắt lại.

"Chuyện năm đó, tộc Thanh Long sai hoàn toàn, cho nên tộc Thanh Long của ta thiệt hại hai mươi sáu mạng rồng ở trên sông, tộc Thanh Long cũng không dám oán hận." Đại trưởng lão cười khổ, "Năm đó nếu như không phải tiền bối giờ cao đánh khế, tại hạ có lẽ cũng đã tận mệnh trên sông rồi."

Ân oán sinh tử, tình huống lúc đó ông cũng không rõ ràng. Sau khi trở lại Long Cung, nhớ tới con sông đầy thi thể kia, ánh mắt oán hận của bà lão, từ đó ông không bao giờ ra khỏi Long Cung nữa.

"Là ông." Phù Ly nhớ tới con rồng non run rẩy năm đó, lại nhìn đại trưởng lão tuổi già sức yếu trước mặt: "Bình thường ít làm điều ác thôi, bằng không sẽ chóng già."

"Ngươi!" Một Thanh Long muốn phản bác lại, nhưng lại bị đại trưởng lão ngăn cản.

"Tiền bối!" Đại trưởng lão cúi lạy Phù Ly thật sâu, "Tại hạ không biết dạy dỗ tiểu bối, là lỗi của tại hạ. Chuyện năm ấy đã qua hai nghìn năm, mong rằng tiền bối hãy bỏ qua."

Cánh tay Trang Khanh bị Phù Ly túm có chút đau, nhưng cậu không hề nói ra một lời nào.

"Hôm nay Thanh Diễm đã chịu giáo huấn, là do hấn gieo gió gặt bão. Nhưng hiện nay thiên đạo ưu ái con người, sao có thể dung túng cho tiền bối đại khai sát giới?" Khuôn mặt già nua của đại tộc trưởng lộ ra khổ sở, "Bây giờ tại hạ lập lời thề, thiên đạo làm chứng, nếu như long tộc tính kế tiền bối một lần nữa, không cần tiền bối động thủ, tại hạ sẽ tự tay khiển trách. Nếu như trái với lời thề thì hãy để ta chịu cực hình cửu lôi khôi phi."

Phù Ly cười lạnh một tiếng: "Long tộc của ngươi chẳng qua chỉ chết hai mươi sáu con rồng, vậy cả mấy chục triệu sinh linh lưu vực Vị Hà thì sao, ai bồi thường cho bọn họ?"

"Tiền bối....."

"Thu lại cái bộ dạng giả nhân giả nghĩa của ông đi." Phù Ly dùng quạt đồ chỉ vào đại trưởng lão, "Đừng để tôi nhìn thấy bất cứ người nào trong tộc Thanh Long nữa." Cậu cúi đầu nhìn Trang Khanh sắc mặt trắng bệch, cũng không có lòng nào tổn lời với tộc Thanh Long nữa, nói với Trang Khanh: "Anh đợi tôi một chút."

Cậu đi tới bên cạnh Thanh Diễm, Thanh Diễm hấp hối nhìn thấy cậu, thân rồng to lớn run rẩy.

"Phì." Phù Ly bước qua người hấn, nhật thanh kiếm đã bị sét đánh cháy đen lên, quay đầu đi về bên người Trang Khanh: "Chúng ta đi thôi."

Cậu kéo cánh tay Trang Khanh, bay ra khỏi Long Cung.

"Đại trưởng lão, lẽ nào cứ để bọn họ đi như vậy sao." Một Thanh Long không cam lòng nói, "Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, tộc Thanh Long chúng ta còn mặt mũi gì nữa."

"Chuyện ngày hôm nay, không ai được nói ra ngoài." Trưởng lão cúi đầu nhìn Thanh Diễm đang nằm dưới đất, "Các người dẫn hắn vào trong trị thương, sau này không có mệnh lệnh của ta, Thanh Diễm không được bước ra khỏi Long Cung nửa bước."

"Đại trưởng lão." Tộc trưởng gọi đại trưởng lão lại, "Yêu tu tên là Phù Ly kia, rốt cuộc là có lai lịch thế nào."

"Ta không thể nhìn thấu tu vi của hắn." Đại trưởng lão nói ra chuyện mất mặt xấu hổ này, "Năm đó ở bên bờ Vị Hà, đáng lẽ ta đã mất mạng dưới kiếm của hắn nhưng hắn đã tha cho ta một mạng. Từ lần đó trở đi, tộc Thanh Long của chúng ta đã tổn hại bao nhiêu? Bây giờ trong tộc chúng ta còn bao nhiêu người, còn có thể chịu được tổn hại nữa sao?"

Tộc trưởng im lặng, ông nhìn Thanh Diễm đã ngất đi, lắc đầu thờ dãi nói: "Năm ấy chúng ta không nên để Thanh Diễm có suy nghĩ làm ròng quốc vận, nếu như không có những chuyện năm đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện như bây giờ."

Đại trưởng lão im lặng một khắc, trên mặt lộ ra biểu tình trầm tư.

"Anh vẫn ổn chứ?" Phù Ly kéo Trang Khanh ra khỏi biển, thấy toàn thân anh đều có vết bỏng, áo sơ mi và áo vest hàng hiệu rách tung tóe, da thịt sau lưng đều bị rách ra, có một vài chỗ đã bị sét đánh cháy đen.

"Không chết được." Trang Khanh cúi đầu nhìn tây trang rách nát trên người mình, "Bộ này là sản phẩm cao cấp mới nhất mùa thu năm nay, tôi vốn định mặc bộ này đi tham dự tiệc từ thiện."

"Trên người đã bị thương thế này rồi, còn quan tâm quần áo gì." Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôn ra một chiếc thuyền to bằng bàn tay, quăng chiếc thuyền lên mặt biển, chiếc thuyền biến thành một chiếc thuyền hoa xinh đẹp, bên trong còn có ghế dựa thậm chí còn có cả giường đệm.

"Anh lên giường nằm đi." Phù Ly mang Trang Khanh lên thuyền hoa, Trang Khanh nghi ngờ nhìn Phù Ly: "Cậu muốn làm gì?"

"Còn có thể làm gì?" Phù Ly dìu Trang Khanh tới bên giường, xé quần áo trên người anh, lộ ra cơ bắp cùng lưng.

"Phù Ly!" Trang Khanh đẩy Phù Ly ra, ngồi dậy nói: "Cậu điên à?"

"Đừng ồn, ngoan ngoãn nằm xuống đây." Phù Ly vỗ vỗ đầu Trang Khanh, ấn anh lại giường, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một lọ thuốc, "Anh bị thương rất nặng." Bôi thuốc lên miệng vết thương, thuốc mang theo một cảm giác mát lạnh thoải mái, Trang Khanh nằm trên giường không cử động.

Miệng vết thương quá nhiều quá sâu, một lọ thuốc mỡ căn bản không đủ dùng, Phù Ly lại lấy ra thêm một lọ: "Ban nãy cảm ơn anh." Cậu là một yêu quái sống hơn bốn nghìn năm, lại để cho một con rồng chưa thành niên bảo vệ, điều này làm cho cậu vừa cảm động vừa ngại ngùng.

"Tôi cũng không định cứu cậu." Trang Khanh hừ lạnh, "Nhưng nếu như để người khác biết, nhân viên của ban quản lý lại bị thiên

lôi đánh chết, tôi không làm nổi người."

Sau lưng, cổ, cánh tay đều được bôi đầy thuốc, những linh dược này không biết dùng loại thảo dược nào chế thành, bôi lên không bao lâu vết thương đã bắt đầu khép miệng, Phù Ly khẽ vỗ lên mông Trang Khanh, "Nào, cởi quần."

Trang Khanh đột nhiên quay đầu lại trừng cậu.

"Sao thế?" Phù Ly bị Trang Khanh trừng có chút khó hiểu, "Khi anh biến thành rồng cũng có mặc quần áo đâu, tại sao lại xấu hổ như thế?"

"Phù lão yêu, có phải cậu đã quên rằng trên người tôi có một nửa huyết mạch con người không?" Trang Khanh cắn răng nói, "Con người chúng tôi không có thói quen cởi quần áo trước mặt người khác!"

"Vậy anh che phía trước, tôi giúp bôi thuốc ở mông." Phù Ly lấy ra bình thuốc thứ ba, "Phía trước anh tự bôi."

"Cút!" Trang Khanh không thể nhịn nổi nữa, vươn tay giành lấy bình thuốc cao trong tay Phù Ly, "Tôi tự bôi!"

"Được, được, được, anh là lão đại cũng chính là ân nhân của tôi, anh nói thì đúng." Phù Ly để thêm một bình thuốc cao nữa vào trong tay Trang Khanh, đứng dậy buông rèm xuống, đứng ở bên ngoài nói, "Tôi đợi anh ở bên ngoài nhé."

Trang Khanh nhìn thấy bóng người bên ngoài rèm, chậm rãi cởi quần, bên trên đã máu thịt lẫn lộn, mang theo mùi máu tươi khó ngửi. Mặt anh không chút biến sắc tẩy sạch máu trên đùi, từng chút

từng chút bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương, "Phù Ly, cậu nói đúng."

Bóng người bên ngoài cử động: "Cái gì?"

"Có lẽ cậu thực sự không phải là một con thỏ bình thường. Trang Khanh nghĩ tới Phù Ly suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, thú văn màu vàng trên mặt, còn có hình ảnh tàn nhẫn cắn máu thịt của Thanh Diễm, anh cau mày nhanh chóng bôi thuốc xong cho mình, dùng vảy rồng bản thể trên người biến ra một bộ quần áo, vén rèm lên đi ra ngoài.

"Tôi còn quên một chuyện rất quan trọng." Anh biến trong không khí ra một bàn chải và một lọ kem đánh răng, "Đánh răng!"

Sắc mặt Phù Ly hơi đen lại, nhận lấy bàn chải và kem đánh răng bắt đầu đánh răng.

"Có biết rằng thịt sống có bao nhiêu vi khuẩn với ký sinh trùng không?" Trang Khanh lại đưa cho cậu một chén nước, "Không được ăn linh tinh, nhà ăn ở ban quản lý chúng ta cất xén đồ ăn của cậu hay sao?"

Phù Ly dựa vào mạn thuyền, phun bọt trong miệng ra, uống một ngụm nước tiếp tục súc miệng, quay đầu nhìn Trang Khanh, mắt sáng lên mấy phần: "Thịt rồng dường như rất ngon."

Trang Khanh sờ sờ cánh tay mình: "Thịt thỏ cũng rất ngon."

"Không phải anh nói tôi không phải thỏ sao?" Phù Ly tiếp tục súc miệng.

"Không phải con thỏ bình thường không thể hiện cậu không phải thỏ." Trang Khanh thấy Phù Ly chuẩn bị thu bàn chải lại, nhú mày nói, "Đánh thêm lần nữa."

Phù Ly méo miệng, Trang Khanh vén tay áo lên, lộ ra vết thương vẫn chưa hoàn toàn biến mất ở cổ tay.

Phù Ly chợt dạ ngoan ngoãn bóp kem đánh răng, tiếp tục chải.

Trên vùng biển xa xôi, một tên cướp biển buông ống nhòm xuống, có chút không dám tin dụi dụi mắt, sau đó cầm ống nhòm lên tiếp tục xem: "Thuyền, thuyền ma?"

Vùng biển này là vùng biển thần quái trong truyền thuyết, gần đây rất nhiều tàu thuyền hàng hóa đều mất tích ở đây, mà đã từ rất lâu rất lâu trước đây đã truyền ra một câu chuyện ma. Trên thực tế căn bản không có sự kiện linh dị gì, hơn nữa do bọn họ cướp tàu hàng hóa sau đó cố ý tung ra lời đồn.

"Thuyền ma cái gì, đã là xã hội khoa học rồi, có đũa ngốc mới tin vào thứ này." Thuyền trưởng đập một cái lên đầu cướp biển, "Nhìn kỹ mặt biển, xem có con cá lớn nào có thể xuống tay được không."

"Không phải đâu, thuyền trưởng, thực sự là thuyền ma." Cướp biển chỉ về phía trước, "Anh mau nhìn xem!"

Thuyền trưởng cầm ống nhòm lên, quả nhiên phát hiện trên mặt biển có một chiếc thuyền kỳ quái. So sánh với chiếc tàu chiến ngự trang thành tàu buôn này, chiếc thuyền kia dường như được làm bằng gỗ có gác lửng, thật sự quá nhỏ bé yếu ớt, loại thuyền dùng gỗ để đóng này sao lại có thể đi tới nơi xa thế này được? Chỉ cần sóng

biển hay là gió to một chút thôi là có thể làm cho chiếc thuyền này vỡ thành mấy mảnh?

Hơn nữa tại sao rada quét lại không hiển thị gì cả?

Lẽ nào, thực sự là gặp thuyền ma sao?

"Hả?" Phù Ly đột nhiên quay đầu, lập kết giới xung quanh thuyền.

"Sao thế?"

"Có con người đang nhìn trộm chúng ta." Phù Ly nhìn nơi phương xa, "Hình như còn không phải là người tốt."

"Biển, biển mất rồi?" Cướp biển đáng thương, sợ tới mức không nói nên lời, lắp ba lắp bắp buông ống nhòm xuống, "Nhanh, nhanh chóng chuyển hướng tàu."

"Thuyền trưởng, thuyền mất khống chế rồi." Người cầm lái khóc không ra nước mắt, nhìn thấy các loại dụng cụ điên cuồng di chuyển trên tàu, suy sụp ôm đầu: "Xong rồi, xong rồi." Hắn còn chưa uống loại rượu đắt nhất, ôm người con gái xinh đẹp nhất, ăn đồ ăn ngon nhất, sao có thể chết ở trên biển không một bóng người này?

Nhưng bọn họ suy sụp với sợ hãi cũng không có tác dụng gì, chiếc tàu giống như có sinh mệnh, không hề lung lay chạy theo một phương hướng nào đó, cho tới khi gặp tàu quân đội.

Cho dù ma trên biển cũng chú trọng tuân thủ pháp luật sao?

Tàu cướp biển đụng phải tàu quân đội, còn có thể có kết cục thế nào?

"Thuyền trưởng." Lái tàu tuyệt vọng ngồi ở boong tàu than khóc, "Chúng ta vẫn nên học một chút bài "Nước mắt rơi đằng sau song sắt" hát thế nào đi, sau này vào trong đó rồi, may mắn thì còn có thể tham gia biểu diễn văn nghệ trong nội bộ phạm nhân."

"Biểu diễn văn nghệ cái đầu mày ấy, ông đây ngũ âm không đầy đủ, hát cho ai nghe? Còn không mau chạy trốn!" Thuyền trưởng kéo cánh tay lái tàu, chuẩn bị tự mình tới điều khiển.

Nhưng cho dù hấn ấn như thế nào, các nút ấn trong buồng lái vẫn giống như không thể chạy được, không có chút phản ứng nào.

"Đậu má!" Thuyền trưởng hung hăng đá một cái vào cánh cửa buồng lái, không ngờ rằng hấn đã tung hoành trên biển mười năm, bây giờ lại không may gặp phải chuyện kỳ quái trên biển. Sớm biết rằng sẽ thế này, ban đầu hấn sẽ không nói nhiều, tuyên truyền khắp nơi về chuyện ma quỷ trên biển, như vậy sẽ không thực sự gọi ma tới.

Còn may tàu quân đội nhìn thấy một con tàu ở đằng xa, gửi tín hiệu cho đối phương cũng không thấy đối phương đáp lại, liền vội vàng tăng tốc, tới gần con tàu kia xem thử phát hiện con tàu này không hề nhúc nhích, mấy thủy thủ bị nhốt trên boong tàu nhìn thấy tàu của bọn họ dần dần lại gần, không vui vẻ khi được cứu ngược lại còn kinh hoàng cùng sợ hãi, người trên tàu quân đội nhanh chóng hiểu được, người trên tàu buôn này có vấn đề.

Kết quả bắt lấy người tra hỏi, thì ra đây chính là một đoàn cướp biển có tiếng xấu thủ đoạn độc ác, gần đây mấy quốc gia đều hợp lại bắt bọn họ trên vùng biển quốc tế.

Bây giờ dễ dàng bị bắt như vậy, có một loại cảm giác không tốn chút công sức.

Nghe những tên cướp biển lải nhải chuyện ma quỷ gì đó, một vị quân nhân hải quan chính trực nói: "Tôi thấy các anh làm quá nhiều chuyện xấu rồi, trong lòng có ma thì đúng hơn." Người ngay thẳng không sợ tà ma, thứ đáng sợ nhất trên thế gian không phải là ma mà chính là lòng người không hề có giới hạn.

Trang Khanh vẻ mặt lạnh lùng nhìn Phù Ly dùng pháp thuật thao túng tàu cướp biển chui đầu vào lưới, quay đầu tựa vào rào chắn ngắm mây trên bầu trời đằng xa, trời đã dần tối. Trước đây anh nghĩ rằng, bản thể của Phù Ly với con thỏ có chỗ bất đồng, chẳng qua chỉ là do biến dị chủng loại, nhưng bây giờ anh đã thay đổi suy nghĩ trước đây.

Bản tính của con thỏ sẽ có chút sợ hãi với long tộc, cho dù là tu vi cao thâm, không sợ long uy cũng tuyệt đối không thể ăn thịt rồng lúc mất đi lí trí.

Cho nên.....cậu ấy là gì?

Anh ở trong hoàng cung của con người đọc nhiều loại sách cổ với tư liệu như thế, từ trước tới giờ chưa từng đọc được miêu tả về loại sinh vật giống như Phù Ly.

"Anh nhìn tôi làm gì?" Phù Ly vừa lòng nhìn đám cướp biển này bị dẫn đi, quay đầu nhìn Trang Khanh cũng đang nhìn mình, cho rằng anh bị nội thương, vươn tay đặt lên cổ tay anh, nhanh chóng giật tái mặt: "Bị nội thương sao không nói, không phải tôi đã sớm nói với anh bây giờ là thời kỳ cuối cùng quyết định lột xác rồi hay sao?!"

Vừa nói, cậu vừa tìm thuốc bổ sung nguyên khí trong túi Càn Khôn nhét vào trong miệng Trang Khanh: "Không phải tôi đã đưa cho anh một lọ thuốc bổ sung nguyên khí sao, tại sao anh lại không uống?"

Trang Khanh giật giật khóe môi, không nói gì cả.

Chút thương này lại đi ăn viên thuốc mấy trăm vạn, anh không chỉ bị nội thương mà sẽ đau lòng.

Bị bắt buộc nuốt xuống ba viên thuốc, Trang Khanh yên lặng nghĩ, nuốt một phát mất sáu bảy trăm vạn, nếu như đổi thành gạo, đủ để cho anh ăn rất lâu.

"Trời tối rồi." Nuốt viên thuốc xuống, khuôn mặt lạnh của Trang Khanh càng lạnh, "Chúng ta phải ngồi trên thuyền hoa này một đêm sao?" Trong bản tính của anh không có hai từ quan tâm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ trấn định của Phù Ly, những chuyện cũ năm xưa, ân oán qua lại của Phù Ly và tộc Thanh Long, anh không thể nói ra miệng.

Bản thân là lãnh đạo của ban quản lý, phát hiện ra nhân viên của mình có tranh chấp với yếu tố khác, anh nên điều tra kỹ càng mới phù hợp với quy tắc nhân viên.

Bây giờ đã tới giờ tan tầm, cho dù là lãnh đạo, cũng không thể chiếm dụng thời gian của nhân viên.

Chuyện này.....buông tha một lần, lại buông tha lần nữa.

"Có muốn câu cá không?" Phù Ly đưa cho Trang Khanh một chiếc cần câu, lấy trong ngăn kéo phía dưới ra một hộp mồi, "Kỹ thuật câu cá của tôi cũng không tệ lắm."

Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly thuận tay lấy ra mỗi câu, quay đầu nhìn thuyền hoa này, xem ra trước đây Phù Ly cũng từng trải qua như vậy. Anh kéo ngắn kéo ra, bên trong có không ít cần câu, có lẽ trước đây cũng có không ít yêu quái câu cá cùng Phù Ly.

Thân là long tộc, nếu như muốn ăn cá chỉ là chuyện há miệng ra là có, cần gì phải làm chuyện câu cá vừa nhàm chán lại vừa hiệu suất thấp này?

Nửa tiếng đồng hồ sau, Trang Khanh nhìn trong thùng của Phù Ly đầy cá, lại cúi đầu nhìn thùng trống không của mình, mặt âm trầm giống như tuyết tháng mười hai.

"Đừng vội vàng, câu cá đều như vậy." Phù Ly xách thùng lên, đổ một nửa vào trong thùng của Trang Khanh, "Cá của tôi lột để, lát nữa thôi là anh có thể câu được."

Trang Khanh cúi đầu nhìn con cá đang quẫy đuôi trong thùng, đuôi cá quẫy tung nước, bắn cả lên mặt anh.

Anh cúi đầu lau đi nước trên mặt: "Vội gì, có câu được hay không cũng không quan trọng."

Lại qua nửa tiếng nữa, Trang Khanh kéo cần lên, một con cá vừa to vừa béo treo trên cần câu.

Anh liếc mắt nhìn hai thùng cá, cau mày lại.

Ở thời điểm trước mắt, con cá mà anh câu được là con to nhất.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Tôi là một người đàn ông chín chắn đáng tin cậy.

Phù Lão Ly: Ờ.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 55

Trong lòng tổ xử lý thông tin của Sở quản lý thật khổ, nhưng bọn họ không có cách nào nói ra.

Trời vừa sáng truyền thông đã bắt đầu đưa tin gì mà cướp biển đụng độ thuyền ma, tàu cướp biển không hoạt động được, tự động dâng lên cho tàu quân đội bắt lấy. Doanh tiêu hào truyền thông nói như tất cả đều đúng, hành văn sinh động, không khí được thổi phồng đúng chỗ, một câu chuyện thần quái, nhân quả, người xấu cuối cùng cũng bị báo ứng.

Có phóng viên nhiều chuyện đề ra ý kiến muốn đi phỏng vấn đám cướp biển bị bắt kia, sau khi bị cảnh sát từ chối, viết một tin mang tính chất nghi ngờ kích động, còn có thể gợi lên sự hứng thú của mọi người.

Có cư dân mạng Giáp nói: Ma ở trên biển quả thật biết tuân thủ pháp luật, không dọa chết đám cướp biển này, cũng không ăn luôn bọn họ, ngược lại làm cho bọn họ đụng độ tàu quân đội, không phải là có khó khăn thì tìm tới quân đội hay sao?

Cư dân mạng Ất trả lời: Ma cũng là do người biến thành, lỡ như con ma này khi còn sống là người biết tuân thủ pháp luật thì sao?

Từ trước giờ cư dân mạng nào cũng vừa nhiều vừa đáng yêu, thảo luận nhiều rồi, vẫn còn có người thực sự cảm thấy con ma trong truyền thuyết này rất dễ thương, vẽ cho nó một bức tranh, thêu dệt

nên câu chuyện vừa ấm áp vừa dễ thương. Có lẽ anh là binh sĩ mấy trăm năm trước bại trận chết trên biển, cho dù linh hồn trôi dạt trên biển, cũng muốn bảo vệ người qua lại. Có lẽ anh là một vị dũng sĩ, khi còn sống thấy việc nghĩa hằng hái làm, sau khi chết vẫn không quên ý muốn ban đầu.

Câu chuyện không quan trọng ở việc có thật hay không, quan trọng ở chỗ nó có thể làm cảm động một người hay không.

Nhân viên của tổ thông tin xem xong câu chuyện quân nhân từ mấy trăm năm trước hóa thành hồn thiêng, bảo vệ lữ nhân trên biển, cảm động tới đỏ cả vành mắt, lén lút share câu chuyện này lên diễn đàn tu chân, ghi chú rõ tên tác giả, lại thưởng cho tác giả vẽ bức tranh này một khoản tiền.

“Tại sao những cư dân mạng này lại biết cách sáng tác truyện như thế?” Nhân viên dụi vành mắt đỏ hồng, quay đầu liên hệ với bộ phận liên quan, tra rõ sự việc đã xảy ra.

Đáp án nhận được làm cho cậu có chút bất ngờ, cậu cho rằng chuyện này chỉ là do tàu bị trục trặc thông thường, không ngờ rằng lại thực sự gặp ma, hơn nữa nghe nói sau khi tàu hải tặc bị kéo vào bờ, nhân viên kỹ thuật đã đi kiểm tra, tất cả các máy móc đều bình thường.

Lẽ nào thực sự gặp được hiện tượng phi khoa học?

Tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng nhân viên của tổ thông tin xử lý vô cùng thành thực với loại dư luận thế này. Đầu tiên dùng một tài khoản phổ cập khoa học rất có nhân khí trên mạng, biên soạn ra mấy sự kiện linh dị nổi tiếng trong lịch sử, cuối cùng lại công bố chân tướng sự thật, tiến hành tuyên truyền khoa học.

Sau đó lại dùng tài khoản được công chứng tin tưởng, nói rằng chuyện tàu cướp biển xảy ra vấn đề là do ảnh hưởng của hải lưu mới có thể trôi tới trước tàu quân đội. Còn tại sao đám cướp biển lại ồn ào bảo gặp quỷ, có thể có hai khả năng, một là vì bọn họ trôi nổi ở trên biển quá lâu rồi, ăn thức ăn biến chất, làm cho bọn họ sinh ra ảo giác. Hai là do bọn họ giả ngây giả ngốc, có ý muốn né tránh chế tài pháp luật.

Sau đó phổ cập một chút tiếng xấu của tàu hải tặc này, từng cướp tàu hàng nào, giết những thủy thủ nào. Cư dân mạng bị những hành vi điên cuồng mất trí của những hải tặc này dọa sợ ngây người, tức giận mắng bọn chúng không có nhân tính, chuyện ma quỷ cũng quên sạch.

Trên thế giới này, không có thứ gì mà không dùng khoa học để giải thích được. Nếu như có, vậy sáng tạo ra điều kiện, làm cho nó trở nên khoa học.

“Đúng rồi, mấy ngày này hình như không thấy lão đại đi làm.” Sau khi xử lý xong chuyện dư luận mạng, nhân viên Giáp của tổ thông tin nói, “Trước đây nếu như xảy ra chuyện này, lão đại thế nào cũng tới đây tự mình xem xử lý tới đâu rồi, mấy ngày nay còn chẳng nhìn thấy bóng dáng.”

Nhân viên Ất lắc đầu: “Hình như là bị thương, mấy ngày gần đây nhiều việc, đều là đội trưởng và anh Phù cùng nhau đi giải quyết.”

“Ai, tôi nói chuyện này với cậu, cậu đừng nói ra ngoài.” Đồng nghiệp Giáp lại gần đồng nghiệp Ất, nhỏ giọng nói, “Cậu có cảm thấy anh Phù rất có tiếng tăm với cán bộ cấp cao của bộ phận chúng ta không?”

“Đó là vì anh không biết, anh Phù là ân nhân cứu mạng của mấy cán bộ cấp cao liền.” Đồng nghiệp Ất nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói, “Video tối hôm tết Trung Nguyên ấy, với bản lĩnh của anh Phù trừ lão đại ra sợ rằng không ai trong Sở chúng ta có thể một đấu một với anh ấy.”

“Hai người đang châu đầu làm gì đấy?” Trương Kha đi vào văn phòng, cầm tập tài liệu gõ lên đầu bọn họ, “Làm việc cẩn thận, đừng có buôn chuyện.”

Hai người cười lúng túng, xem ra Trương Kha đã nghe thấy lời bọn họ rồi, thính lực của anh Trương trở nên tốt như vậy từ bao giờ?

“Có phải hai người đang rất tò mò tại sao tôi lại nghe được hai người nói chuyện không?” Trương Kha đưa tài liệu tới trước mặt hai người, “Người có tu vi cao, mắt nhìn xa vạn dặm, tai nghe được tám hướng cũng không thành vấn đề, các cậu cảm thấy những lời này, liệu anh Phù có thể nghe thấy không?”

“Anh Trương, chúng em chỉ tò mò chút thôi, không có ý gì khác.” Đồng nghiệp Giáp có chút căng thẳng nhìn xung quanh, sợ Phù Ly đột nhiên xuất hiện, “Anh Phù tu vi cao như thế, đương nhiên mọi người khó tránh được tò mò.”

“Người già có câu, lòng tò mò hại chết mèo.” Trương Kha dang cánh tay ra, một trái một phải ôm lấy đầu vai hai người, “Còn có câu là không nghe lời người già, thiệt hại ngay trước mắt, có hiểu không?”

Hai người liên tục gật đầu, cho dù không hiểu cũng nhất định phải hiểu.

“Được rồi, khi tu hành hai người có gì không hiểu có thể đi xin anh Phù chỉ bảo.” Trương Kha ngưng trêu đùa, “Chuyện khác không được nhiều lời, tài liệu này là quy tắc thao tác an toàn trên internet mới nhất vừa được công bố, hai người xem cẩn thận.”

Thấy Trương Kha không có ý tiếp tục truy cứu nữa, hai người thở ra một hơi, nhìn thấy tập tài liệu quy tắc thao tác an toàn dày cộm kia, lại có vài phần bệnh trạng vui vẻ chịu đựng.

Trương Kha hài lòng rời khỏi văn phòng, mấy thằng nhóc này không dọa một chút thì không biết tốt xấu. Chẳng qua anh Phù đâu có nhàm chán tới nghe bọn họ nói gì, mấy ngày nay không biết anh ấy đã đụng phải họa gì, không chỉ bị trừ tiền lương còn chạy qua chạy lại giữa văn phòng và biệt thự của lão đại.

Nghĩ tới cái gì tới cái đó, vừa đi tới cầu thang xoay tròn, Trương Kha nhìn thấy Phù Ly đang vươn tay ngoắc ngoắc cành hoa quả xuống, hái quả có vẻ tốt nhất. Cây ăn quả này không biết đã trồng bao nhiêu năm rồi, tuy rằng chưa hóa hình nhưng mà nó cũng đã có một chút linh trí, bình thường nếu như có người muốn hái quả, đều bị dây leo trên thân nó quất cho, không ngờ rằng anh Phù lại có thể dễ được nó cúi đầu.

Trái cây màu đỏ au nhìn có vẻ rất bắt mắt, đợi Phù Ly đi qua, Trương Kha mặt dày xin Phù Ly, không ngờ rằng lại bị từ chối.

Từ trước tới giờ anh Phù luôn hào phóng nhưng bây giờ cả một quả cũng không cho, lẽ nào ở cạnh lão đại quá lâu nên trở nên keo kiệt rồi?

“Số trái cây này tôi mang về cho Trang Khanh ăn, nếu như cậu thích, ngày mai tôi hái thêm phần cậu.” Phù Ly lấy điện thoại ra xem

giờ, “Sắp đến giờ tan ca rồi, tôi đi trước nhé.”

“Anh Phù, anh Phù.” Trương Kha vội vàng túm lấy cánh tay Phù Ly, “Anh đừng đi vội, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?” Phù Ly lại lấy điện thoại ra nhìn.

“Mấy ngày nữa là đại thọ một trăm năm mươi tuổi của môn chủ nhà em, ông ấy vẫn luôn ngưỡng mộ anh, không biết anh có thể tới đó ăn bữa cơm không?” Trương Kha cũng muốn nhân cơ hội này, để Phù Ly mở rộng mối quan hệ với tu chân giới. Xã hội hiện tại, có nhiều bạn bè thì đi đường tốt, đừng chỉ đi theo lão đại, lại biến thành phiên bản Grandet của quốc nội.

“Được.” Phù Ly đồng ý ngay, Trương Kha nhân cơ hội nhét thiệp mời vào trong tay cậu.

Xe bus không đi qua biệt thự của Trang Khanh, Phù Ly chỉ có thể xuống xe ở ven đường, đi qua một con phố mới có thể đi vào cổng khu dân cư. Bảo vệ khu dân cư nhìn thấy cậu, lộ ra nụ cười: “Cậu Phù, cậu tới rồi.”

“Xin chào.” Phù Ly cười thân thiện với bảo vệ cổng, đi mấy bước, cậu quay đầu nhìn lại bậc thang bớt bảo vệ, tùy ý chà chà chân, đi về hướng biệt thự nhà Trang Khanh.

Trong khu biệt thự cao cấp thái độ của quản lý đặc biệt tốt, nhân viên quản lý nhìn thấy người đều cười, thái độ này làm cho những chủ nhà cam tâm tình nguyện bỏ ra phí dịch vụ cao rất nhiều so với khu dân cư khác.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Trang Khanh nhanh chóng đi tới, kéo cánh cửa ra, mặt lạnh nói: “Tại sao cậu lại tới nữa?”

“Cá câu được mấy ngày trước vẫn còn chưa ăn hết phải không?” Phù Ly lấy hoa quả đặt lên khay đựng trái cây ở bàn trà, “Tôi thấy hoa quả trong Sở trông rất ngon, đáng tiếc không có người ăn.”

“Rốt cuộc cậu tới thăm người bệnh hay là tới ăn chục hả?” Trang Khanh nhắc tới điều này liền tức giận, trưa qua Phù Ly nói muốn nấu cơm, thiếu chút nữa đã đốt sạch cả nhà bếp, làm chuông báo cháy ở biệt thự kêu inh ỏi, làm cả đám quản lý kéo tới.

“Không cần nói chuyện nghiêm túc như thế chứ.” Phù Ly gọt hoa quả, “Trên thế giới lấy đâu ra yêu quái thập toàn thập mỹ, tôi chỉ hơi kém ở phương diện nấu ăn một chút thôi.....”

“Chỉ có nấu ăn kém một chút thôi hả?” Trang Khanh cướp lấy hoa quả đã gọt sẵn trên tay Phù Ly, đưa tới bên miệng cắn một miếng, hừ một tiếng đi vào trong phòng bếp. Không biết kiếp trước anh đã tạo nghiệp gì, đời này phải mệt sống mệt chết quản lý cục diện rối rắm như vậy, thật vất vả mới có một người biết đánh nhau tới cũng không bớt lo.

Sống hơn bốn nghìn năm, cơm không biết làm, viết chữ thì xấu, tiêu tiền như nước, quả thực chẳng có mấy ưu điểm.

Thuần thực cạo vẩy cá, Trang Khanh lạnh mặt đổ dầu nóng vào trong nồi, cái gì mà chăm sóc anh, cuối cùng còn ăn nhiều cá tôm hơn cả anh, chơi tetris cũng có thể kêu to gọi nhỏ, bốn nghìn năm nay đều sống uổng phí cả.

Chiên xong cá, anh xụ mặt đưa cá tới trước mặt Phù Ly: “Ăn trước lót dạ.”

Quay lại phòng bếp, Trang Khanh nhú mày, lễ nào ngũ hành của anh thiếu tiện (1), tại sao còn chưa nấu xong cơm đã đưa cá chiên cho cậu ta trước?

Có bệnh hả.

Cá sốt, cá hấp, cá nấu dưa chua, đầu cá cay.

Trên bàn bày đầy cá, Phù Ly tự giác tới phòng bếp xới cơm, lấy bát đũa. Đồ ăn đều dọn lên rồi, Phù Ly mới đột nhiên nhớ ra một chuyện, lấy ra ba bình ngọc, “Cái này cho anh.”

Ba bình đặt chỉnh tề lên bàn, Trang Khanh liếc mắt xuống: “Tại sao cậu lại lấy thứ này nữa, không phải tôi đã nói với cậu tôi không cần uống thứ này sao?”

“Không thể ngưng uống được.” Phù Ly đẩy bình tới trước mặt Trang Khanh, “Bây giờ con người khai phá tự nhiên quá nhiều, chất lượng Linh Tủy cũng không được như trước nữa, chỉ có thể để anh thiết thời uống những thứ này.”

Trang Khanh nhìn Linh Tủy trước mặt, cố gắng làm ra vẻ không quan tâm.

Phù Ly liếc nhìn anh, chỉ vào cá sốt ở chính giữa: “Con này béo quá, tôi cầu được con cá này khi nào nhỉ?”

“Đương nhiên là do tôi cầu rồi.” Trang Khanh lạnh mặt nói, “Ăn cơm không được nói chuyện.”

Phù Ly rất nể mặt Trang Khanh, ăn hơn phân nửa cá sốt, lại bắt đầu lải nhải: “Ưu tú như thế, đợt lần cuối cùng lột xác xong rồi, nhất định sẽ có rất nhiều giống cái cầu anh làm bạn đời.”

“Sự nghiệp chưa thành, bạn đòi cái gì?” Trang Khanh liếc mắt nhìn Phù Ly, “Hay là cậu có ý này?”

“Tôi thấy cô gái ở khách sạn Duyên Nguyệt ấy, còn cả Phó Tư nữa đều không tồi.” Trang Khanh đặt đĩa xuống, “Bây giờ tu chân giới cũng không phản đối người và yêu đến với nhau, cậu có thể đi tìm bọn họ.”

“Không hợp.” Phù Ly lắc đầu, “Tuổi thọ của con người ngắn ngủi không quá trăm năm, đối với họ đối với tôi mà nói đều không xứng.”

“Theo như cậu nói, nếu như tuổi thọ bọn họ thích hợp cậu sẽ ở cùng với bọn họ?” Trang Khanh mặt không cảm xúc đứng dậy, “Ăn xong cơm thì rửa bát.”

“Tôi đang nói lý lẽ với anh, không phải là muốn ở cùng bọn họ.” Phù Ly đứng dậy thu dọn bàn, “Thôi bỏ đi, nói chuyện ngày với người chưa thành niên cũng không hiểu được.”

Trang Khanh làm mặt lạnh không để ý tới cậu.

“Hơn nữa người tên Phó Tư kia căn bản không có quan hệ gì với tôi cả, chỉ bị âm mưu làm liên lụy, tôi đã lấy bọt nước của Thận trong đầu anh ta ra rồi, từ nay trở đi, tôi với anh ta là người xa lạ không quen.” Phù Ly bê bát vào phòng bếp, cúi đầu rửa bát.

Trang Khanh ngẩng đầu nhìn phòng bếp, chỉ thấy bóng dáng Phù Ly đeo tạp dề cúi đầu. Nghe Phù Ly ngâm nga ca khúc không rõ tên, Trang Khanh đi tới phòng sách lấy mấy quyển sách cổ ra, bên trong có ghi chép liên quan tới nhân gian và tu chân giới thời thượng cổ.

Trên thực tế anh đã xem qua những quyển sách này vài lần rồi, những mô tả về yêu thú bên trong không hề có một cái nào khớp với

đặc điểm trên người Phù Ly. Trong số thần thoại của con người, ‘Sơn Hải Kinh’ là phổ biến nhất, nội dung bên trong thật thật giả giả, có thật có giả, nhưng cũng không có yêu quái truyền thuyết nào giống như Phù Ly.

Tùy ý mở ra một trang, bên trên là hình ảnh có chút bị bóp méo, Trang Khanh cười tự giễu. Nội dung được ghi lại trên quyển sách này, đều không phải là những thứ tồn tại mấy nghìn năm trước, Phù Ly chẳng qua chỉ là một yêu quái hơn bốn nghìn tuổi, hơn nữa những năm tháng ấy đều sống ở trong núi sâu, sao có thể có tư liệu ghi chép của con người liên quan tới cậu.

Lật ra một quyển sách cổ đã ố vàng, bên trong ghi lại rất nhiều câu chuyện dân gian thú vị, những thứ này đa phần là do dân gian bịa đặt ra, không có giá trị văn hóa gì cả, cho nên ngoài sách trong tay anh ra thì những quyển khác đã sớm thất truyền trong nhân gian rồi.

Mở ra một trang, là một câu chuyện cũ chẳng thú vị chút nào.

Nhà Tân, có một đại phu gặp được một con thỏ, cũng một người tới, nói ra tiếng người, đại phu kinh hãi. Tỉnh dậy, không biết là thật hay giả?

Nhà Tân..... có lẽ là tầm năm thứ mười sau công nguyên, triều đại ngắn ngủi này cũng chỉ là hoa phù dung sớm nở tối tàn trong lịch sử, ghi chép liên quan về triều đại này rất ít, sao có thể có những câu chuyện quỷ quái lưu truyền lại tới nay.

Cái gì mà nông dân gặp yêu quái, thư sinh gặp diễm quỷ, sớm đã không còn là câu chuyện gì mới mẻ, đa phần là do thư sinh bịa đặt ra, ảo tưởng có thể có một cuộc gặp gỡ đẹp mà thôi.

“Trang Khanh.” Phù Ly đứng cạnh cửa gỗ gõ, “Nghỉ ngơi sớm đi, đừng quên uống Linh Tủy, tôi về trước đây.”

“Đội đã.” Trang Khanh cầm điện thoại, “Cậu biến về nguyên hình đi.”

“Hả?” Phù Ly sững sờ, “Anh muốn làm gì?”

“Không phải cậu cảm thấy bản thân mình là một con thỏ thần kỳ sao?” Trang Khanh nói, “Tôi chụp ảnh lại rồi từ từ tra.”

Phù Ly không được tự nhiên biến về nguyên hình, Trang Khanh cầm điện thoại chụp ở mọi góc độ một lần, anh xách con thỏ để lên bàn: “Nếu như cậu vẫn duy trì nguyên hình, tối nay tôi có thể cho cậu mượn sofa ở phòng khách để ngủ.”

“Thôi bỏ đi.” Phù Ly nhảy xuống bàn, biến thành hình người nói: “Tôi vẫn thích ngủ trên giường hơn.”

Cạch.

Phù Ly nhìn thấy cánh cửa vô tình đóng lại ở đằng sau mình, rũ vai nói: “Yêu quái trong kỳ phản nghịch thật phiền phức.”

Trang Khanh đứng sau cánh cửa sổ, nhìn Phù Ly chậm rãi đi ra khỏi khu dân cư, vươn tay kéo rèm lại.

Đi tới cổng khu dân cư, Phù Ly phát hiện ở cửa có không ít người đang đứng, có cả cánh sát vội vàng tới hiện trường.

“Những kẻ cặn bã uống rượu say rồi còn lái xe, quả thực hại người hại mình.” Bành Hàng chụp một tấm ảnh hiện trường, cúi đầu

nhìn đài bắt gác ở trước mặt, nếu như không có bắt canh gác này cản lại một chút, tài xế say rượu lái xe sẽ đâm thẳng vào cổng.

Khu biệt thự xa hoa như thế này, mỗi cổng đều có ít nhất bốn bảo vệ trực ban, nếu như xe đâm thẳng vào, vậy có lẽ sẽ mất mấy mạng người.

Pháp chính đang chụp ảnh hiện trường, nói với Bành Hàng: “Đội trưởng Bành, dựa vào dấu vết lốp xe ở hiện trường, lái xe không có dấu hiệu phanh xe lại.”

“Thằng cặn bã!” Bành Hàng mắng một câu, “Muốn chết thì chết một mình, đừng có hại thêm người khác.”

“Đội trưởng Bành nhỏ giọng thôi, xung quanh vẫn còn quần chúng mà.” Pháp chính nhỏ giọng nói, “Tốt xấu gì anh cố nhìn về cục rồi hãy mắng.”

Bành Hàng hít một hơi thật sâu: “Người bị hại ở khu dân cư sao rồi?”

“Nghe những người trên xe cứu thương nói, người bị hại may mắn, trước khi xe lao tới, đột nhiên bị vấp ngã, vừa vặn tránh được đường chiếc xe lao tới, chỉ bị thương ở lưng, nhưng không nghiêm trọng.”

“Vậy là tốt rồi.” Đồng nghiệp ở cục giao thông bên cạnh đang lấy lời khai, lái xe say rượu đã được đưa tới bệnh viện, Bành Hàng có chút cau kinh cào tóc, quay đầu nhìn qua đám người phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Anh chen ra khỏi đám người, gọi Phù Ly lại: “Cậu Phù, cậu đi đâu đấy?”

Mấy tháng trước còn làm khuôn vác ở công trường, nhanh như vậy đã vào ở biệt thự cao cấp rồi? Trúng hạng nhất xổ số Đại Lạc Tú hay sao?

“Cảnh sát Bành.” Phù Ly cười chào hỏi Bành Hàng, “Tôi ở ký túc xá cho nhân viên, đây là nơi ông chủ công ty chúng tôi ở.”

Đến công ty chưa được bao lâu, đã có thể tới thăm nhà riêng của ông chủ, xem ra Phù Ly rất được công ty xem trọng. Bành Hàng cũng không biết bản thân sao lại gọi Phù Ly lại, bây giờ đối diện với vẻ mặt tươi cười của phù Ly, anh lại có chút ngại ngùng.

“Ban nãy nơi này xảy ra chút chuyện, cậu Phù đi đường ban đêm nên chú ý an toàn.”

“Cảm ơn.” Phù Ly gật đầu, “Tôi sẽ chú ý.”

Nếu như đụng hỏng xe người khác, cậu không đền nổi.

Chờ bận rộn xong, Bành Hàng chui vào xe nằm, hận không thể lập tức ngủ luôn. Anh đã liên tục tăng ca hơn ba mươi tiếng rồi. Đột nhiên, anh bật dậy từ trên ghế, làm cho đồng nghiệp giật mình hoảng sợ.

“Đội trưởng Bành, anh sao thế?”

“Mọi người nhìn thấy một nơi nào đó có rất đông người vây quanh, còn có cảnh sát ở hiện trường, liệu có tò mò tới nhìn một chút không?”

“Người sống luôn có lòng hiếu kỳ, cho dù không chạy qua xem náo nhiệt cũng sẽ liếc nhìn mấy cái.”

Đúng, đây là phản ứng bình thường của đại đa số người, cho dù không tới góp vui cũng sẽ bất giác nhìn một chút. Cuối cùng anh cũng cảm thấy có gì đó sai sai rồi, người tên Phù Ly đó từ đầu tới cuối đều không có hứng thú gì với hiện trường vụ tai nạn cả, khi nói chuyện với anh cũng không có hành động liếc nhìn.

Người trẻ tuổi tên Phù Ly kia, dường như không có sự tò mò. Người phụ nữ nhảy lầu, con rắn lớn, chủ nhà trọ, tai nạn.....

Bàn Hàng xoa cánh tay mình, Phù Ly dường như có chút bất thường.

Người nói chuyện quá vẹn toàn, thường thường rất dễ bị mất mặt.

Buổi tối Phù Ly còn thề son sắt rằng Phó Tư chỉ là một người bị âm mưu liên lụy, ngày hôm sau khi cậu ra ngoài điều tra hiện trường quỷ quái ở một trường đại học nào đó, chạm mặt với Phó Tư ở cầu thang.

Bên cạnh Phó Tư có cả đám lãnh đạo trường, bên cạnh Trang Khanh và Phù Ly cũng có hiệu trưởng tự mình dẫn đường.

“Trang Tổng.” Phó Tư và Trang Khanh thường hay qua lại trên thương trường, bắt tay hữu nghị với Trang Khanh, sau đó ánh mắt của anh dừng lại trên người Phù Ly, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ: “Vị này là?”

“Là trợ lý của tôi.” Trang Khanh rút tay về, biểu tình vô cùng lãnh đạm, còn không thèm giới thiệu tên của Phù Ly.”

“Trợ lý của Trang tổng rất quen mặt, hình như tôi đã gặp cậu ấy ở đâu rồi.” Phó Tư lấy một tấm danh thiếp đưa cho Phù Ly, “Hi vọng

lần sau chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Phù Ly nhận lấy danh thiếp: “Có lẽ mặt tôi tương đối phổ thông.”

Những người bên cạnh: .....

Người có dáng vẻ đẹp luôn không sợ hãi gì, những người đàn ông bản thân đẹp lại luôn nói rằng mình có khuôn mặt quần chúng quả thực không biết xấu hổ.

“Cậu thật biết nói đùa.” Ánh mắt Phó Tư dụ dằng, khi anh chú ý nhìn một người nào đó, luôn làm cho người ta có lỗi giác như bản thân mình đang được yêu, người đàn ông này rất được phụ nữ yêu thích, cũng rất được đàn ông hoan nghênh.

“Phó tổng cứ tự nhiên, chúng tôi còn có việc phải làm, không thể đi cùng.” Trang Khanh khẽ gật đầu với Phù Ly, trong lễ phép mang theo vài phần cao ngạo, nhưng bằng địa vị trong giới thương nghiệp của Trang Khanh, có thể có thái độ như vậy trong mắt người khác cũng có thể coi là lịch sự tao nhã.

Người ở địa vị khác nhau, hành động làm ra trong mắt người khác cũng có giải thích không giống nhau.

“Mời.” Phó Tư đi sang bên cạnh nhường đường, anh quay người nhìn theo Trang Khanh và Phù Ly đi lên tầng, ánh mắt vẫn luôn dõi theo Phù Ly.

Ngay khi Phù Ly sắp biến mất ở góc tường, dừng lại nhìn xuống, đúng lúc chạm ánh mắt Phó Tư.

Phó Tư hơi sửng sò, trong ánh mắt mang theo vài phần mờ mịt cùng xa lạ.

“Tạm biệt.” Phù Ly cười với Phó Tư, đuổi theo Trang Khanh.

Phó Tư mở miệng, muốn trả lời gì, bỗng nhiên đầu óc choáng váng, sau khi đứng vững lại, cảm thấy bản thân mình có chút khó hiểu.

“Thời gian đi làm không được thất thần.” Trang Khanh đứng ở ngoài cửa sân thượng, hất cằm, “Đi mở cửa.”

Hiệu trưởng lấy chìa khóa chuẩn bị tiến lên, bị Trang Khanh cản lại.

“Mọi người đừng cử động.” Anh rút chìa khóa trong tay hiệu trưởng, đưa cho Phù Ly, “Cậu đi.”

Đợi Phù Ly nhận lấy chìa khóa, anh bổ sung thêm một câu: “Có việc làm thì khó suy nghĩ linh tinh.”

Phù Ly:?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 56

Cửa sân thượng mở ra, Phù Ly không nhìn được dụi dụi mũi, không biết là trên đây đã quá lâu ngày không quét dọn hay là có động vật chết, tản ra một mùi vô cùng tanh hôi.

"Mọi người đừng qua đây vội." Phù Ly quay đầu nhìn lãnh đạo trường, gật gật đầu với Trang Khanh. Trang Khanh đi lên sân thượng, bên trên có vũng nước bẩn còn chưa khô, lan can quanh năm suốt tháng chịu dầm mưa gió thổi đã bao phủ một lớp rỉ sắt.

Lãnh đạo nhà trường đứng ở phía sau, thờ dài nói: "Nơi này đã rất lâu rồi không dùng tới, gần đây cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, liên tiếp xuất hiện việc lạ. Nuôi dưỡng và dạy dỗ một đứa trẻ không dễ dàng, hiện giờ đã xảy ra mấy vụ nhảy lầu rồi, không chỉ phụ huynh học sinh đau buồn, chúng tôi cũng rất đau buồn." Làm lãnh đạo nhà trường, trong mắt ông mỗi học sinh đều là hi vọng của tương lai.

Trang Khanh nhìn xung quanh một cái, quay đầu nhìn Phù Ly.

Phù Ly gật đầu.

"Tôi đã biết là có chuyện gì rồi." Trang Khanh đi vào, chà chà để dầy dính bụi, "Tối nay tới xử lý."

"Tối nay?" Lãnh đạo trường lo lắng, "Ban ngày có thể an toàn hơn một chút?" Trường học liên tiếp xảy ra chuyện, báo cảnh sát

cũng không giúp được gì, sau đó lãnh đạo cấp cao nói là sẽ phái nhân viên bộ phận an toàn gì đó tới, ông không ngờ rằng lại chính là ông chủ của Công ty khoa học công nghệ sinh vật Trường Long này.

Bây giờ người có tiền mở công ty vẫn còn phải đi làm thêm, cũng không dễ sống.

Tuy rằng ông muốn giải quyết chuyện xảy ra trong trường học, để tránh việc có nhiều học sinh bỏ mạng hơn, nhưng cũng không muốn làm liên lụy tới người vô tội: "Cậu Trang, chuyện này cũng không cần quá vội vàng, nếu không thì đợi sáng....."

"Chuyện này ban ngày không thể làm được." Trang Khanh quay đầu vẫy tay với Phù Ly, "Còn đứng ngây ngốc ở đấy làm gì?"

Phù Ly xuống khỏi sân thượng, nhỏ giọng nói với Trang Khanh: "Chuyện nhỏ thế này cũng không cần chúng ta tự tay tới làm, những người khác đâu rồi?"

"Không phải cậu đang rảnh rỗi sao?" Trang Khanh khó chịu quay đầu, "Làm quen với nghiệp vụ nhiều hơn, cậu mới tới không biết ban quản lý có rất nhiều việc cần làm."

Lãnh đạo nhà trường không thể lúc nào cũng đi theo hai người được, sau khi sắp xếp chỗ ăn ở cho bọn họ xong, bảo một thầy giáo dẫn đường cho bọn họ, để bọn họ quen đường trong trường.

Trang Khanh và Phù Ly cũng không định để thầy giáo theo sau, cho nên lưu số điện thoại của đối phương vào rồi bảo giáo viên này trở về nghỉ ngơi, buổi tối bọn họ sẽ gọi điện lại cho.

"Thì ra đại học là thế này." Phù Ly nhìn thấy những thiếu niên con người tràn đầy nhiệt huyết bên cạnh mình, Phù Ly cảm nhận được

trên người những người trẻ này có một sức sống mạnh mẽ.

Thỉnh thoảng lại có một nam sinh chở nữ sinh trên chiếc xe đạp đi qua, làm cho người đi đường lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Phù Ly cười híp mắt nhìn những đôi tình nhân ân ái đi ngang qua, nói với Trang Khanh: "Con người thật thú vị."

"Là tình cảm của bọn họ thú vị, hay là con người bọn họ thú vị?" Trang Khanh thấy tầm mắt của Phù Ly đều dừng lại trên người học sinh qua lại, quay đầu không nói gì.

"Đội, đội trưởng Trang." Một nam sinh vô cùng đẹp trai chạy tới trước mặt Trang Khanh, cúi người nói, "Anh tới đây xử lý chuyện ma quái ở trường học sao?"

Trang Khanh im lặng nhú mày, đây là ai?

"Vị này chính là anh Phù Ly ạ?" Thái độ của nam sinh với Phù Ly càng thêm nhiệt tình, "Em đã xem video tuyên truyền rồi, trong đó anh rất đẹp trai, quả thực là thần tượng của em."

"Em quên mất chưa giới thiệu, em tên là Vương Đông, là đệ tử của phái Văn Nguyệt." Nam sinh ngượng ngùng cười nói, "Sự thúc tổ và sư huynh thường thường nhắc tới anh với em, hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt anh."

"Chỉ trách em học nghệ không tinh, không xử lý được chuyện ở trường, em biết nơi xảy ra chuyện, tối nay em dẫn hai anh tới đó....."

"Buổi tối mười một giờ ký túc xá của các cậu đóng cửa phải không?" Phù Ly chỉ tòa ký túc xá đằng xa, trên cổng ký túc treo một

tầm biển, bên trên viết các điều lệ quản lý ký túc xá, "Học sinh phải chăm chỉ học tập, những chuyện khác không cần phải lo lắng."

"Không phải....." Vương Đông vẫn còn muốn nói gì đó, quay đầu nhìn thấy Trang Khanh lạnh lùng nhìn mình, vội vàng nuốt lời muốn nói lại, "Anh nói đúng."

"Phù Ly!"

Một nam sinh ăn mặc mộc mạc chạy tới, trên mặt tràn đầy vui mừng: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Trương Bằng?" Phù Ly vẫn còn nhớ đứa nhóc này, lúc trước cậu hằng hái làm việc nghĩa, khi bình gas nổ mạnh đã cứu đứa trẻ này, nên mới được ban quản lý tặng tiền thưởng.

"Là em, là em." Trương Bằng nhớ ra Phù Ly muốn tự mình thi đại học, liền hỏi, "Anh tới dự thính hả?"

"Không, tôi chỉ tùy tiện đi dạo một chút." Phù Ly ho khan vài tiếng, "Cậu biết đấy tôi chưa bao giờ được lên lớp cả, cho nên tới nhìn xem."

Trương Bằng có chút hối hận, cảm thấy lời nói của mình ban nãy có lẽ là không ổn, sẽ làm Phù Ly không vui, vội nói: "Vậy để em đưa anh đi dạo nhé." Tuy rằng buổi chiều vẫn có tiết, nhưng mà vì ân nhân cứu mạng cho dù có bùng tiết cũng không sao.

"Buổi chiều cậu vẫn còn tiết phải không?" Phù Ly dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cậu, "Tôi có người đi cùng rồi, cậu không cần lo lắng. Đi học phải tốn học phí, cậu không học thì lãng phí tâm huyết của bố mẹ."

"Vây, vây được." Trương Bằng giờ mới chú ý tới bên cạnh Phù Ly còn có người nữa, do dự gật đầu, xé một tờ giấy vở ra, viết số điện thoại của mình lên, đưa cho Phù Ly, "Đây là số điện thoại của em, nếu như anh có chuyện gì thì cứ gọi cho em."

"Được." Phù Ly cười nhận lấy, nhưng trong lòng cậu rõ ràng, cậu sẽ chẳng bao giờ gọi tới số điện thoại này.

"Anh Phù, anh quen học bá của khoa bọn em sao?" Vương Đông có chút kinh ngạc, cậu cho rằng yêu tu có tu vi cao thâm như Phù Ly, có lẽ sẽ không quen những con người bình thường.

"Ừ, trước đây tôi với bố cậu ta cùng làm công trên một công trường." Phù Ly không hề cảm thấy khuôn vác có gì không tốt, "Đứa nhóc này thái độ làm người rất được, biết tôi chuẩn bị thi đại học liền tặng tôi tất cả vở ghi với sách giáo khoa, còn dạy tôi phương pháp học."

"Thi đại học?" Giọng của Vương Đông cao thêm mấy độ, phải biết rằng đại yêu đi khuôn vác ở công trường kiếm ăn đã là chuyện hiếm, không ngờ rằng còn muốn thi đại học. Điều này tương đương với một nhân vật lớn có khả năng tạo phản lật đổ hoàng thượng lại nhất định làm loạn đời thi tú tài, đây là loại ôm ấp hi vọng mà người bình thường không thể giải thích được.

"Đại học thì sao?"

"Đại học rất tốt." Vương Đông cười gượng vỗ tay, "Thầy cô tốt, bạn bè tốt, còn có cả những bạn nữ xinh đẹp....."

Cậu từng nghe nói rằng đội trưởng Trang không dễ ở chung, nhưng không ngờ rằng lại khó tiếp xúc như vậy, cho dù cậu nói gì

cũng chỉ nhận được ánh nhìn chăm chú của đối phương. Rõ ràng trong mắt cũng không có ý gì, nhưng cậu bị nhìn tới không dám nói chuyện nữa.

Sau đó Phù Ly thúc giục cậu đi học, cậu không chút do dự nói lời tạm biệt.

Thế giới của nhân sĩ tu vi cao thâm cách cậu quá xa xôi, cậu vẫn nên về chăm chỉ học hành thì hơn, dù sao cả đời này cũng không hi vọng thi vào ban quản lý.

"Rốt cuộc cậu nghĩ gì, trên người có cả đồng bảo bối mà vẫn muốn đi làm công?" Trang Khanh rất muốt lắc lắc đầu Phù Ly, nghe xem bên trong đầu chứa những thứ gì.

"Những thứ tôi sở hữu đều do những yếu tố khác đưa cho. Tôi chỉ muốn biết rằng, rời khỏi bọn họ, tôi có thể sống tiếp hay không." Phù Ly đặt tay sau lưng, rõ ràng dung mạo rất trẻ, nói ra những lời giống như ông già, "Cả đời yêu quái quá dài, khi không có ai làm bạn, cũng nên học cách trưởng thành."

Khóe miệng Trang Khanh khẽ giật giật, nhưng không nói gì cả.

Anh không biết cuộc sống được rất nhiều yếu tố yêu thương là như thế nào, từ nhỏ anh đã hiểu được một lý lẽ, thứ muốn có được nhất định phải tranh giành, không ai có thể bảo vệ anh cả đời được, tin tưởng ai đều không bằng tin tưởng bản thân mình.

Bạn tốt ở sau lưng tính kế làm sao ăn thịt được anh, tộc nhân bắt nạt anh, còn có những yêu thú muốn nuốt luôn anh, mỗi người đều không có ý tốt với anh, mà anh cũng không mong đợi gì cả.

Đồ của mình, thì nhất định phải bảo vệ chặt chẽ, nếu không ngoảnh đầu lại sẽ bị người ta cướp mất.

Rất nhanh đã tới giờ vào học, học sinh đi trên đường thưa thớt dần, Phù Ly nhìn thấy vẫn có những học sinh lười biếng vác đi bên ngoài, có chút tò mò: "Bọn họ không cần đi học sao?"

"Không có tiết." Trang Khanh nhìn thấy tất cả mọi thứ trong trường đều tò mò, "Sau khi trở về chăm chỉ đọc sách, tranh thủ tự học thi.....đỗ vào trường đại học."

Về phần giấy trúng tuyển của trường học này.....tạm thời đừng nghĩ tới.

"Gần đây đều không học hành tử tế, quay về phải ôn tập lại." Phù Ly quay đầu nhìn xung quanh mấy lần, "Chưa biết chừng qua mấy năm nữa tôi chính là học sinh ở đây."

Trang Khanh: "....."

Thôi bỏ đi, có ước mơ cũng là chuyện tốt.

Buổi tối, tầm giờ Tý, gió thu rít gào, học sinh đều trở về ký túc xá, ba vị lãnh đạo trường hà hơi lạnh đi theo sau Trang Khanh và Phù Ly, rùng mình mấy cái.

"Tim ba người có khỏe không?" Đi tới nửa đường, Phù Ly lấy trong lòng ra một lọ thuốc mua ở hiệu thuốc trước cổng trường, "Nhận lấy này."

"Đây là gì?" Lãnh đạo trường mờ mịt nhận lấy, bên trên viết sáu từ "Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh". Ông nhét lọ thuốc vào tay đồng nghiệp bên cạnh, đây là thứ vớ vẩn gì, ông là người kiên định theo

chủ nghĩa duy vật, trước giờ không tin vào những câu chuyện thần quỷ.

Một tiếng thét thảm thiết từ trên nóc nhà truyền tới, con chuột con đang chui trong thùng rác ăn vụng bị dọa co rúm lại. Một tiếng "Thịch" vang lên, có thứ gì đó nặng nề ngã vào nền đất xi măng.

"Lại có người nhảy lầu sao?" Một lãnh đạo vội vàng, lấy di động ra chuẩn bị gọi xe cứu thương nhưng bị Phù Ly đè lại, "Ông nghe nhầm rồi, không ai nhảy lầu cả."

Tuy rằng không có ai nhảy lầu nhưng tòa nhà này âm khí rất nặng nề.

Chưa được mấy phút, lại có tiếng vật rơi xuống đất, về mặt ba vị lãnh đạo có chút nghiêm trọng. Cứ như thế mấy lần, sắc mặt của mấy vị lãnh đạo có chút trắng bệch. Bởi vì họ phát hiện, tiếng hét chói tai và tiếng âm thanh vật rơi xuống đất, từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi, ngay cả thời gian giữa các lần cũng giống nhau.

"Tìm thấy rồi." Phù Ly tìm được một cái đầu máy điều khiển từ xa, tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng vật nặng rơi xuống đều truyền ra từ nơi này.

Lãnh đạo trường không nhìn được nhú mày, bây giờ máy đưa nhóc đùa cũng thật quá trớn, tại sao lại lấy chuyện thế này ra đùa được. Bọn họ nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng người nào, ngược lại trên tầng đột nhiên có một vật rơi xuống, nặng nề đập xuống đất, máu tươi bắn rất xa.

"Cứu, cứu người." Lãnh đạo lại lấy điện thoại ra, còn chưa kịp ấn gì, đã bị Trang Khanh đè lại.

"Không cần gọi." Trang Khanh chỉ vào thi thể trên đất, thi thể và vết máu dần dần biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

"Đây là.....hiệu ứng từ trường." Trang Khanh nghĩ ra cách nói khoa học, "Không phải là sự việc thực sự xảy ra."

Mấy lãnh đạo nhìn sân trống trơn, tư tưởng chủ nghĩa duy vật đã nhận được thách thức nghiêm trọng.

Hiệu ứng từ trường, đang lừa ai đấy?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 57

“Cậu Trang, nơi mà chúng ta đang đứng.....hình như không có điều kiện tạo thành hiệu ứng từ trường?” Một lãnh đạo vật lý học đứng cảm đứng ra, “Tại sao lại có thể.....”

“Có lẽ là do cấu tạo và tính chất của đất ảnh hưởng.” Trang Khanh đi tới nơi mà thi thể vừa biến mất, ngẩng đầu lên nhìn, “Sẽ tìm được nguyên nhân thôi.”

Ba vị lãnh đạo đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu nghiêm túc hồi tưởng lại kết cấu thổ nhưỡng của mảnh đất này, nhưng dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được điều kiện cần và đủ. Cuối cùng ba người lấy điện thoại ra, vừa tìm, vừa tranh luận.

“Có nhìn thấy không, đây là thái độ nghiêm túc của học giả.” Trang Khanh nghiêng đầu nhìn Phù Ly, “Nếu như cậu có thái độ nghiêm túc nghiên cứu như vậy, thi vào đại học không còn chỉ là giấc mơ.”

“Tôi cảm thấy.....” Phù Ly nuốt nước miếng, “Vẫn là năm mơ tốt hơn chút.”

“Thực sự muốn thi đại học?” Trang Khanh thấy đáng vẻ vừa mong mỏi vừa sợ hãi của cậu, nói, “Trở về tôi sẽ dạy kèm cho cậu, dù sao cậu cũng cho tôi không ít đồ tốt, coi như là phí bái sư.”

“Tôi đã sống nhiều năm như vậy, còn báỉ sư.....” Phù Ly có chút kích động, nhưng mà cậu cũng đã dần dần biết được nhân tình qua lại, vẫn phải giả vờ rụt rè một chút, “Như vậy có phải không được tốt lắm?”

“Đã nghe câu một chữ là thầy chưa?” Trang Khanh khom lưng chạm vào nền đất, không ngẩng đầu lên nói: “Có người dạy thì không cần phải lo lắng nữa.”

Phù ly đang muốn nói gì, thấy trên nóc nhà lại có người rơi xuống, mở ô ngọc cốt ra che trên đầu Trang Khanh, bóng người vừa mới chạm vào ô lập tức tan thành mây khói, không còn chút bóng dáng.

Ba vị lãnh đạo: .....

Đây cũng là hiệu ứng từ trường sao?

“Cái ô của tôi có trang bị đặc thù, có thể phá hủy từ trường.” Phù Ly mở đôi mắt thật to, vẻ mặt đơn thuần vô tội, “Chúng tôi đã đi xem xét rồi, trường học không có vấn đề gì lớn, có lẽ là học sinh chịu ảnh hưởng của lời đồn, tự mình sinh ra ám ảnh tâm lý.”

Trang Khanh nhú mày nhìn Phù Ly, khá lắỉ, lại còn biết ám chỉ của mình.

“Trường chúng tôi mới mời giáo sư chuyên ngành tâm lý học, sau này sẽ sắp xếp nhiều tiết học tâm lý hơn.”

“Cho mọi người mượn ô.” Phù Ly đưa ô cho ba người trước mặt, “Chúng tôi đi lên sân thượng xem thử, nhìn thấy gì cũng đừng sợ. Chiếc ô này của tôi có thể phá vỡ bất kỳ từ trường quái dị nào.”

Ba lãnh đạo trường cảm thấy buổi tối trời không mưa còn che ô thì có chút ngốc nghếch, nhưng nhìn thấy dáng vẻ khẽ cười của Phù Ly, bọn họ bất giác nhận lấy cái ô. Đợi Trang Khanh và Phù Ly đi vào rồi, một vị lãnh đạo mới nói, “Ai da, chúng ta quên mất không đưa chìa khóa cho hai người họ rồi, hay là đi lên đưa chìa khóa cho bọn họ?”

“Trong phin kinh dị, người tự đưa ra quyết định, vội vàng đưa đồ, thường thường sẽ gặp phải việc lạ.” Một vị lãnh đạo khác đẩy gọng kính trên mũi, mái tóc hoa râm dưới ánh trăng tản ra ánh sáng cơ trí, “Bọn họ còn trẻ, chân cẳng còn tốt, quên mang chìa khóa có thể quay lại lấy, chúng ta một bó tuổi rồi, không cần phải tới góp vui.”

Tuy rằng hai người trẻ tuổi này luôn miệng nói gì mà hiệu ứng từ trường, kỳ thực trong lòng bọn họ cũng hiểu được, đó chỉ là câu bọn họ an ủi ba ông già này thôi. Nhất là người trẻ tuổi cười rộ lên trông xinh đẹp kia, cố ý nhét chiếc ô vào tay bọn họ, khẳng định là có ý khác.

Giảng đường 604, Phù Ly đẩy cánh cửa giáo viên ra, bên trên có một lớp bụi rất dày, quạt trần trên nóc nhà chuyển động kêu kèn kẹt, nam sinh mặc áo sơ mi trắng đang ngồi ở bàn múa bút thành văn. Sau khi viết xong, cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, cười hỏi: “Anh tới rồi?”

Phù Ly không nói gì, cậu đi tới trước bàn nam sinh, trên bàn có một phong di thư.

“Em cho rằng anh sẽ không tới.” Nam sinh mặt áo sơ mi trắng đi tới bên cửa sổ đứng, quay đầu nhìn Phù Ly, “Khoảng thời gian trước em đã nhìn thấy anh về rồi.”

Biểu tình trên mặt cậu vô cùng cứng nhắc máy móc, trong hốc mắt chảy ra hai hàng lệ máu: “Năm đó chúng ta đã hứa với nhau là sẽ cùng nhảy xuống, nhưng anh không tới. Em đợi anh một năm lại một năm, anh cuối cùng cũng quay lại.”

“Anh già rồi, cũng béo rồi.”

Phù Ly cùng cậu ta đi tới bộ cửa sổ: “Những bạn học ấy cũng nhảy xuống theo cậu hả?”

Có một loại quỷ bị tình cảm, oán hận, tưởng niệm trời buộc, vĩnh viễn ở lại một nơi không thể rời đi, cho nên dân gian mới đặt cho loại quỷ này một cái tên, là phước linh.

Loại quỷ này bình thường không hề có cảm giác tồn tại, nhưng nếu có thứ gì đó kích thích cảm xúc của bọn họ, bọn họ sẽ một lần lại một lần lặp lại khoảnh khắc mà mình chết đi, lôi kéo những người vô tội khác cùng trầm luân, cuối cùng hóa thành oán quỷ.

Nam sinh mặc áo sơ mi trắng lắc đầu: “Bình Vĩ, tôi chỉ muốn đợi anh tới.”

“Đợi tôi tới cùng nhảy sao?” Phù Ly đẩy cánh cửa sổ mang phong cách thời kỳ suy tàn này ra, cười với nam sinh mặt sơ mi trắng bên cạnh nói, “Được thôi.”

Nam sinh mặc sơ mi trắng cũng cười lên, nụ cười như mặt trời sáng mùa xuân, ấm áp dịu dàng: “Đợi kiếp sau khi chúng ta gặp mặt, nhất định có thể quang minh chính đại ở cùng nhau, sẽ không bao giờ bị thế tục làm mệt mỏi nữa.”

Phù Ly nhìn khuôn mặt sạch sẽ của nam sinh, chậm chạp gật đầu: “Đúng thế.”

“Thật tốt.” Nam sinh mặc sơ mi trắng ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên không trung, “Ánh trăng tuy không tròn nhưng, em với anh đoàn viên rồi.” Nói xong, cậu nhảy xuống.

Phù Ly thấy thế, lập tức xoay người nhảy xuống theo.

Nam sinh mặc sơ mi trắng nhìn thấy bóng dáng cậu nhảy xuống, vươn tay khẽ nắm lấy tay cậu, từng chút từng chút biến mất trong không trung.

Lần này, không có máu tươi đổ xuống, không có thân thể vỡ nát không vẹn toàn, cũng không có âm thanh nặng nề rơi xuống đất. Gió đêm nhẹ nhàng thổi trên mặt Phù Ly, Phù Ly rơi xuống đất, quay đầu nhìn ba vị lãnh đạo đang nhìn mình, túm chặt sợi dây thừng sau lưng, “Ồ, tôi dùng dây cáp.”

Ba vị lãnh đạo: “Ha ha.”

Trang Khanh cũng nhảy từ tầng sáu xuống, không chút để ý lấy sợi dây sau lưng ra: “Tôi cũng dùng dây cáp.”

Lãnh đạo trường: “.....”

Không cần cường điệu giải thích nữa, cứ coi như bọn họ là người mù kẻ ngốc đi.

“Trường mọi người có giáo viên mới tên là Bình Vĩ không?” Phù Ly ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ sạch sẽ đóng chặt ở tầng sáu, cục nóng điều hòa treo bên ngoài, nhìn có vẻ như vừa được lắp đặt không lâu.

“Giáo sư tâm lý học gần nhất mà trường chúng tôi mời về tên là La Bình Vĩ.” Một vị lãnh đạo trả lời, “Ông ấy còn là học sinh tốt

nghiệp hai mươi năm trước của trường chúng tôi, những năm nay ở nước ngoài lấy được thành tích rất tốt, trường của chúng tôi phải trả giá cao mới mời được ông ấy về.”

Hai mươi năm.....

Tuổi thọ con người ngắn ngủi, có thể có bao nhiêu cái hai mươi năm?

Trong phim truyền hình và tiểu thuyết của bọn họ, luôn theo đuổi tình yêu, ca tụng tình yêu, nhưng ở trước mặt tình yêu, những con người này lại lựa chọn mạng sống cùng tiền tài, đây không phải là hành vi thực mâu thuẫn sao?

Kỳ thực con người đầu thai chuyển thế quên đi những chuyện vụn vặt ở kiếp trước là rất tốt, ít nhất còn có tương lai và kỳ vọng mới, những quá khứ làm người ta tổn thương, quên đi thì quên đi, đời sau tốt nhất đừng gặp nữa.

“Tôi đề nghị mọi người có thể báo cảnh sát điều tra người này một chút, chưa biết chừng sẽ có phát hiện mới.” Phù Ly vươn tay lấy lại ô của mình.

“Cậu Phù, chuyện này....có phải là do ban nãy hồn ma đó nói gì với cậu không?” Một vị giáo sư đã ghen rất lâu, cuối cùng hỏi ra câu này.

“Giáo sư đang nói đùa hử, trên thế giới này làm gì có ma, huống hồ lòng người còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.” Trang Khanh nhìn tay Phù Ly, “Thời đại mới phải tin tưởng khoa học, không thể tin tưởng vào mấy thứ mê tín.”

Lãnh đạo nhà trường: “.....”

Ba người bọn họ tuy rằng cảm thấy cách nói này của Phù Ly có chút quái lạ, nhưng vẫn theo ý của Phù Ly, gọi điện cho cảnh sát. Cảnh sát điều tra suốt đêm, phát hiện trong nhà của La Bình Vĩ phát hiện rất nhiều ngôn luận linh tinh, cái gì mà lấy mạng đổi mạng, gì mà tỉnh lại đã qua một đời người.

Sau đó cảnh sát phát hiện, người tình nghi phạm tội hai mươi năm trước, có một người yêu đồng tính, người yêu đồng tính này không chịu được ánh mắt của thế tục, cho nên nhảy lầu tự sát. Bây giờ ông ta quay lại trường học, vì không biết ai nói linh tinh, lợi dụng phương pháp thôi miên tâm lý, để cho bộ phận học sinh tâm lý yếu ớt trong trường có hành vi tự sát, muốn mượn cái chết của bọn họ để thức tỉnh người yêu mình.

Chân tướng đã sớm bị chôn vùi trong miệng người đã mất, có lẽ ngay cả bản thân người đàn ông này cũng không biết, ông ta là kẻ yếu đuối hèn nhát, cho nên trước mặt cảnh sát che dấu đi sự phản bội năm đó của mình.

Sau khi làm xong việc, Trang Khanh liền kéo Phù Ly vào nhà vệ sinh.

“Tôi không đi vệ sinh.” Phù Ly có chút khó hiểu.

“Không bảo cậu đi vệ sinh.” Trang Khanh mở vòi nước ra, “Rửa tay!”

Phù Ly bắt đắ dĩ nhìn anh một cái, đặt tay dưới vòi nước.

“Rửa sạch tay phải vào.” Trang Khanh nhớ tới hình ảnh ban nãy Phù Ly nhảy lầu với phước linh kia, nhíu mày nói, “Cậu ta nhảy cậu cũng nhảy, đang đóng phim chắc?”

“Tôi chỉ giúp cậu ta hoàn thành tâm nguyện thôi.” Phù Ly quay đầu nhìn Trang Khanh, “Tuổi thọ con người ngắn ngủi, thỏa mãn mong muốn của bọn họ một chút cũng có sao đâu.”

Trang Khanh xùy một tiếng không nói gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Con người rất giỏi nha.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 58

Ra khỏi nhà vệ sinh, Phù Ly không mấy hào hứng, đi tới con đường nhỏ yên tĩnh ở vườn trường, không muốn nói chuyện.

Bên đường có rất nhiều cây bạch quả, gió vừa thổi qua lá cây đã rơi rào rạc, Trang Khanh nhìn chiếc lá trên đầu Phù Ly, nhìn rất lâu cuối cùng vẫn vươn tay ra lấy chiếc lá xuống.

Phù Ly quay đầu nhìn anh, ánh mắt mịt mờ còn mang theo vài phần tò mò, trên mặt như viết chữ tôi có chuyện muốn hỏi.

"Muốn nói gì?" Ngắm nghía lá bạch quả trong tay, Trang Khanh thờ dãi, "Nói thẳng đi."

"Có phải con người rất coi trọng tình yêu không? Tại sao lại làm ra những chuyện vô tình như thế?" Phù Ly nhỏ giọng nói, "Tòa nhà kia có trận pháp tập oán, người yêu của phước linh kia cố ý giết những học sinh ấy, để bọn họ biến thành oán quỷ, sau đó căm thù phước linh kia có đúng không?"

Phù Ly không thể hiểu được, cho dù không yêu nhau, hai người đã âm dương cách biệt, tại sao còn không chịu buông tha cho linh hồn của đối phương?

"Bởi vì ông ta biết mình làm sai rồi, cho nên áy náy, sợ hãi, cho tới khi áy náy cùng sợ hãi vượt qua giá trị giới hạn, nhìn thấy phần xấu xa của con người nhiều hơn mặt lương thiện, cho nên không

cần biết là có kết quả thế nào, ông ta đều có thể bình tĩnh đối diện. Giống như người mắc nợ, nợ quá nhiều rồi sẽ không có cách nào trả được, sẽ sinh ra tâm tư làm cho chủ nợ biến mất, đây chính là lòng người."

"Thiếu nợ, thì phải trả mà?" Phù Ly khó hiểu, "Nếu là người tu hành như tôi và anh, thiếu nợ nhân quả thì cũng phải trả lại....."

"Cho nên cậu vẫn chưa hiểu sao, con người phức tạp hơn yêu quái nhiều." Trang Khanh nhìn Phù Ly, "Cho nên đừng dễ dàng tin tưởng lời nói của con người, cho dù lúc đó người đó thực sự nói thật, cũng không thể thể hiện cả đời cũng không giả, lòng người dễ đổi."

Phù Ly cúi đầu, nhớ tới thú cưng của mình, chữ viết rất đẹp, biết kể chuyện, nướng thịt ngon hơn Cương Liệp đại vương rất nhiều, nhỏ giọng nói: "Cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy, đúng không?"

Đối diện với ánh mắt kỳ vọng của Phù Ly, Trang Khanh chỉ đành gật đầu: "Ừ."

Đi ra khỏi vườn trường, Trang Khanh thấy cậu vẫn không vui vẻ, liền nói: "Đi thôi, tôi đưa cậu tới một nơi."

"Đi đâu?" Phù Ly theo Trang Khanh lên xe.

"Không phải cậu muốn biết suy nghĩ của bạn trai phục linh sao?" Trang Khanh tắt đại an toàn, "Tôi mang cậu tới gặp ông ta." Để cậu đỡ suốt ngày mang cái lòng tốt mù lòa, cho rằng ai cũng là người tốt.

Sau khi La Bình Vĩ được tổ thi hành án mang về, vẫn còn giả vờ bình tĩnh, cho tới khi chuyên gia tâm lý tội phạm đâm hồng lời nói dối của ông, cùng với cảnh sát tìm được chứng cứ có tác dụng trong nhà ông, ông mới bắt đầu khai báo quá trình phạm tội và động cơ.

Hai mươi năm trước, xã hội còn chưa khoan dung với đồng tính luyến ái, cho nên cũng có khả năng có người không chịu được lời đồn đại mà tự sát. Bây giờ người đàn ông này vì người yêu đã mất đi của mình làm ra sự việc tàn nhẫn như vậy, tuy rằng tội không thể tha thứ nhưng ít nhiều cũng làm người có năng lực đồng tình mạnh sinh ra vài phản thông cảm.

"Rất nhiều tội phạm thủ đoạn độc ác, khoác lên lớp da tình yêu hoặc tình thân, giống như thể hiện có tình có thể tha thứ." Bành Hàng xem xong bản ghi chép vụ án, ôm hộp mì của mình vừa vớt vừa mắng, "Đều là một lũ súc sinh, nếu như trong lòng thực sự có tình yêu, tại sao lại ra tay với những học sinh vô tội kia."

Ngay cả những sát nhân điên cuồng vô nhân tính, đa phần cũng thích nói rằng tuổi thơ mình bất hạnh hoặc là bị bạn gái cũ vứt bỏ, trên đời này người có tuổi thơ bất hạnh hay bị bạn gái đá thiếu gì, nếu như mỗi người đều làm như vậy, thì hơn mười triệu người trong nước không đủ để cho họ giết.

Bất cứ lí do nào, đều không thể là cái cớ che giấu lí do phạm tội của mình.

"Đội trưởng nói đúng." Một viên cảnh sát lén lén lút lút lấy trong ngăn kéo ra một cây xúc xích, bị đồng nghiệp nhìn thấy, cho đi một nửa rồi, viên cảnh sát này vội vàng nhét luôn nửa cây còn lại vào trong miệng, mới tiếp tục nói, "Nếu như tội phạm đều có thể dựa vào

tình cảm để tha thứ vậy những người bị hại kia thì sao, lẽ nào bọn họ xứng đáng bị hại?"

"Tha thứ tội phạm giết người là chuyện của người bị hại dưới âm phủ, trách nhiệm của cảnh sát chúng ta là bắt tội phạm." Bành Hàng thực sự đói muốn chết, bận từ trưa tới tận nửa đêm mới được uống vài giọt nước, anh cảm thấy bản thân mình có thể một hơi ăn hết hộp mì.

"Đội trưởng Bành." Một viên cảnh sát đi vào văn phòng, nói nhỏ bên tai Bành Hàng, "Có người đề nghị hỏi người bị tình nghi La Bình Vĩ một chút vấn đề, lãnh đạo đã mang người đi rồi."

"Là ai thế?" Bành Hàng quẹt dầu bên khóe miệng đi, cầm lấy mũ cảnh sát trên bàn, "Chúng ta đi nhìn thử xem."

Tên cặn bã này hại chết mấy học sinh, lẽ nào còn có người tới bảo lãnh hắn?

Phòng đối ngoại của ban quản lý giữ chức bên dưới Bộ an toàn, cho nên Trang Khanh "lấy việc công làm việc tư" dẫn Phù Ly tới gặp người bị tình nghi, phía cảnh sát không thể từ chối, nhưng bọn họ hỏi người bị tình nghi phải có người của cảnh sát ở đó.

"Ông chính là La Bình Vĩ?" Phù Ly ngồi ở trước bàn văn phòng kiểu cũ, đánh giá người đàn ông trước mắt này, thân thể có chút phát tướng, đeo kính, làn da hơi trắng, thoát nhìn rất nhã nhặn.

"Cậu là ai?" Dáng vẻ La Bình Vĩ rất được, ai cũng không thể ngờ rằng, dưới lớp ra này chính là hung thủ giết người tàn nhẫn.

"Tại sao ông lại muốn hại những học sinh này?" Phù Ly cảm thấy con người này thực sự quá đáng sợ, không khác gì "mặt người dạ

thú", nhưng cậu cảm thấy thành ngữ này không quá đúng với yêu tu bọn họ, tại sao con người cần bã lại được ngồi cùng hàng với loài chim thú, loài chim thú bọn họ sẽ không làm những chuyện như thế.

"Tôi không muốn hại bọn họ, nhưng nếu như bọn họ chết rồi, A Lập có thể sống lại, vì A Lập tôi có thể làm tất cả." La Bình Vĩ lau nước mắt, nói về quá khứ của ông với người yêu, bọn họ yêu sâu đậm thế nào, sự bất lực của bọn họ, cùng với nỗi nhớ nhung hai mươi năm nay chưa từng dứt.

Một người có thể dối trá tới mức nào?

Nhìn thấy người đàn ông này biểu diễn sinh động kể ra tình cảm của mình, mặt Phù Ly cứng ngắc nói: "Nhưng ông dùng phương pháp này không phải là muốn cho người kia hồn phi phách tán sao?"

Động tác La Bình Vĩ dừng lại, sau đó tiếp tục rơi nước mắt: "Cậu ấy là người duy nhất mà tôi yêu trong đời này, sao tôi có thể đối xử với cậu ấy như vậy."

"Nói dối." Đôi mắt đen thẫm của Phù Ly nhìn thẳng vào La Bình Vĩ, "Con người như ông chỉ yêu nhất bản thân mình."

La Bình Vĩ cảm thấy ánh mắt của người đối diện làm người ta rất không thoải mái, dưới ánh nhìn của cậu ta, bản thân ông giống như không mặc quần áo, không có chút gì để che giấu cả. Ông xấu hổ tới có chút tức giận, "Cậu thì biết cái gì, tại sao tôi lại phải nói với cậu những thứ này."

"Mỗi người đều phải trả giá cho việc mình đã làm sai." Phù Ly đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng, "Ông cũng sẽ không trở thành ngoại lệ."

"Cảnh sát, cậu ta đang uy hiếp tôi!" La Bình Vĩ dùng bàn tay còn đang đeo còng chỉ vào Phù Ly, "Hiện nay chú trọng chấp pháp văn minh."

Thấy mọi người không để ý tới ông, La Bình Vĩ lại bắt đầu nói mình là tiến sĩ của một trường đại học có tiếng nào đó ở nước ngoài, muốn khiếu nại phương pháp không có nhân quyền này.

"Không hỏi nữa hả?" Trang Khanh thấy Phù Ly ra khỏi phòng thẩm vấn.

"Không có gì để hỏi hết." Phù Ly mím môi, "Vì bảo vệ tình yêu của mình với loại người này mà vứt bỏ mạng sống của mình, thật đáng tiếc."

Trang Khanh hừ nhẹ: "Cậu không hiểu tình yêu, nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

Phù Ly im lặng một lúc, phát hiện mình không thể phản bác.

Bành Hàng nhìn thấy Phù Ly và Trang Khanh đi ra từ phòng thẩm vấn, không đi tiếp nữa. Ánh mắt dõi theo hai người đi ra khỏi cục cảnh sát, Bành Hàng trở lại văn phòng tiếp tục ăn mì, chẳng qua trong lòng có cách phán đoán khác về thân phận của Phù Ly.

Chẳng trách Phù Ly suốt ngày đổi công việc, điều tra về cuộc sống trước đây của cậu cũng không phát hiện ra được điều gì có tác dụng, thì ra cậu là người của Bộ an toàn quốc gia. Làm việc trên công trường hay làm bảo vệ đều là vỏ bọc bên ngoài của cậu chỉ dùng để điều tra.

Nghĩ hiểu được điểm này, có đồng nghiệp thăm dò chuyện của Phù Ly với anh, anh đều nói không biết. Nói lung tung đằng sau

người ta chính là hại người ta, trong lòng Bành Hàng biết rõ chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm.

Ra khỏi cục cảnh sát, Trang Khanh thấy Phù Ly vẫn không vui: "Đi thôi, tôi mời cậu ăn đêm."

"Nửa đêm canh ba, có gì ngon đâu?" Phù Ly không thích mấy loại đồ ăn nhanh kiểu hamburger khoai tây chiên, cho nên không hứng thú gì với đề nghị của Trang Khanh.

"Qua đó thì biết." Trang Khanh đẩy Phù Ly vào trong xe.

Xe dừng lại ở trong một ngõ nhỏ, trong ngõ có một quán cơm rất nhỏ, biển hiệu của quán cơm quét sơn trắng, dùng sơn đỏ viết bốn từ "Quán cơm Cú Đêm", bên trong thực khách thưa thớt vài người, ai cũng có vẻ lười biếng.

Người nấu cơm là một người đàn ông trung niên, hai mắt rất có tinh thần, nhìn thấy Phù Ly và Trang Khanh liền nhiệt tình chào đón.

"Hai vị muốn ăn gì, chỗ tôi có sủi cảo, mì, hoành thánh, canh cay." Người đàn ông trung niên lau qua cái bàn sạch lần nữa, "Giá cả phải chăng, đủ lượng."

"Cậu muốn ăn gì?" Trang Khanh hỏi Phù Ly.

"Canh cay." Phù Ly bổ sung một câu, "Thêm món mặn nữa."

"Được ngay." Ông chủ lên tiếng, tinh thần sung mãn xoay người đi nấu canh. Phù Ly liếc mắt nhìn qua thực khách khác mấy lần, những thực khách này không là người, bản thể của những người này có chó có mèo, còn có cả cú mèo.

Những thực khách này nhìn giống như là khách quen của quán, bọn họ ngẫu nhiên sẽ nói đôi ba câu với ông chủ, hai bên cũng sẽ vui đùa với nhau, nhưng mà bọn họ thường liếc nhìn xem xét Phù Ly và Trang Khanh nhiều hơn, dường như đang đoán thân phận của hai người họ.

Hai bát canh cay được đưa lên bàn, quả nhiên giống như ông chủ đã nói, lượng vừa đủ, ông chủ còn đặc biệt rót cho hai người một bát sữa đậu này. Phù Ly vốn nghĩ rằng ông chủ ở đây là con người bình thường, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện trên người đối phương có mùi yêu loại nhân nhật, mùi hương này rất nhạt, gần như sắp biến mất.

Nhóm khách quen ăn xong bữa khuya, đưa tiền xong cũng chưa đi, ngồi tám chuyện công việc làm bọn họ suy nghĩ, nhưng lực chú ý vẫn ở trên người Trang Khanh và Phù Ly.

Phù Ly mơ hồ cảm nhận được có chút kỳ lạ, ăn xong cậu và Trang Khanh ra khỏi quán ăn, quả nhiên những khách quen kia cũng lần lượt đi ra.

"Tổ tiên của người này là một con cú mèo, am hiểu nhất là nấu canh long phượng." Trang Khanh khởi động xe, mở cửa sổ ra, làm thoát bớt mùi canh cay trên người.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó ông ta yêu một phụ nữ loài người, hai người cưới nhau mười năm vẫn chưa có con, trong lúc vô tình phụ nữ loài người kia phát hiện ra ông ta không phải người."

"VẬY, VẬY SAU ĐÓ THÌ SAO?" PHÙ LY CÓ CHÚT CĂNG THẺNG, "BỌN HỌ CHIA TAY SAO?"

"Nếu như bọn họ chia tay thì lấy đâu ra đời sau?" Ánh mắt Trang Khanh nhìn Phù Ly giống như đang nhìn một đứa ngốc, "Bọn họ rất yêu nhau, cũng không vì bất đồng chủng tộc mà bỏ qua đoạn nhân duyên này. Sau đó cú mèo cầu được linh dược, làm cho ông ta và người phụ nữ loài người này có con nối dõi."

Phù Ly dường như có hứng thú với câu chuyện cũ này, Trang Khanh tiếp tục kể: "Tuổi thọ của con người có hạn, người phụ nữ kia già đi, cú mèo vô cùng đau lòng, không bao lâu sau khi tan hết tu vi, ông ta cũng chết theo. Ông chủ của quán ăn này không biết là cháu chắt đời thứ mấy của ông ta rồi, tuy rằng đã sớm mất đi bản năng của yêu tu, nhưng tay nghề nấu ăn vẫn được tiếp tục lưu truyền."

"Anh đã từng uống canh long phượng mà con cú mèo kia làm?" Phù Ly có chút tò mò, loại canh này tên là canh long phượng, Trang Khanh không để ý sao?

Trang Khanh gật đầu: "Uống rồi, vị rất ngon."

Trong xe trở nên yên tĩnh, một lát sau Phù Ly đột nhiên hiểu ra: "Trang Khanh, anh kể câu chuyện này cho tôi là muốn nói với tôi rằng cũng có những tình yêu rất đẹp sao?"

"Một đồng tuổi rồi, tại sao lại còn thích suy nghĩ lung tung? Tôi chỉ tùy tiện kể một câu chuyện cũ thôi."

Phù Ly: "Ờ."

Trong xe lại một lần nữa trở nên yên lặng, chẳng qua lần này yên lặng có hơi lâu, cho tới khi Phù Ly xuống xe, Trang Khanh cũng

không nói thêm câu nào.

Bận rộn cả đêm, tới sáng Phù Ly cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi, cậu mua một đồng đồ ăn, gõ cửa phòng Côn Bằng.

Tuy rằng lần này có cả đồng đồ ăn nhưng Côn Bằng không đòi uống rượu, hấn sợ chuốc cho con thỏ say nữa, thì con rồng ở ban quản lý kia lại nhảy dựng lên đòi đánh nhau với hấn.

"Côn Bằng đại nhân, kỳ thực tôi có một chuyện muốn nhờ....."

Côn Bằng nhét gói lười vịt còn đang ăn dở vào tay Phù Ly: "Đừng bảo ta đi đánh nhau, ta sợ chết." Ở nhân gian có nhiều đồ ăn ngon như thế, hấn còn chưa ăn đủ đâu, sao có thể chết được?

"Côn Bằng đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, hôm nay không đánh nhau gì cả." Phù Ly nhét lại lười vịt vào tay Côn Bằng bảo hấn ăn tiếp, "Chỉ là có chút chuyện nhỏ thôi."

"Sao ta luôn cảm thấy người tìm ta sẽ không có chuyện gì tốt?" Côn Bằng hoài nghi nhìn Phù Ly, vẫn ăn đồng lười vịt còn lại.

"Trước đây mời ngài đi ăn cơm, có lần nào không phải chuyện tốt đâu?" Phù Ly mở to đôi mắt, "Tôi là loại yêu quái lừa yêu sao?"

"Ừ, cũng đúng." Côn Bằng nghĩ kỹ, "Vậy người nói đi."

Phù Ly đợi Côn Bằng nói ra những lời này, phốc một tiếng, cậu biến về nguyên hình, chân trước lông xù xù ôm lấy chân gà vừa gặm vừa nói: "Trên người tôi xuất hiện một chút hiện tượng kỳ quái."

Côn Bằng vuốt vuốt thịt dày trên lưng cậu: "Quả thực kỳ quái, con thỏ thích ăn mặn, còn béo thế này."

"Côn Bằng đại nhân, ngài chưa rửa tay." Phù Ly dịch ra bên cạnh, rung rung lông trên người, "Tôi.....tối mấy ngày trước, tôi không cẩn thận ăn mấy miếng thịt rồng, dẫn tới thiên lôi."

"Người ăn Trang Khanh?" Côn Bằng cao giọng, "Người có còn là yêu nữa hay không, ngay cả rồng chưa thành niên mà người cũng có thể cắn?"

"Sao tôi có thể ăn người nhà mình được, tôi ăn Thanh Long lần trước mà ngài đập."

"Ăn được lắm!" Cảm xúc của Côn Bằng đại nhân trước giờ đều co duỗi như vậy, "Dù cho người có bản lĩnh thế nào cũng chỉ là một con thỏ, vì cân bằng mọi giống loài thiên đạo không thể tha thứ cho đại yêu như chúng ta cũng bỏ đi, sao lại còn không tha thứ cho một con thỏ như người?"

Côn Bằng ngại ngần lau lau hai tay, xách con thỏ lên nhìn ngắm tử tế một hồi, lật chân vuốt cằm nói: "Nhìn kỹ thì đáng vẻ người quả thực có chút khác biệt so với con thỏ, nhưng mà ta tung hoành yêu giới mấy vạn năm rồi, trong đám đại yêu cũng không ai trông giống như người." Cho dù nội tâm của hắn có lãnh đạm đi nữa thì cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, lấy đầu ra con thỏ ăn rồng, chuyện này hoàn toàn không phù hợp với bản năng động vật. Động thực vật cho dù đã tu luyện thành yêu vẫn sẽ mang theo đặc điểm của bản thể, yêu quái giống như Phù Ly, hắn chưa từng gặp qua.

Hắn sống nhiều năm như vậy, không phải nói là học rộng tài cao nhưng cũng thấy được không ít, thực sự không nhìn ra con thỏ này có gì không phù hợp. Điểm đặc biệt duy nhất trên người đối phương chính là, được cơ duyên thiên đạo mà hóa hình, còn những thứ

khác không khác biệt mấy so với con thỏ bình thường, chỉ là có cái mũi của chó thôi.

Những đại yêu thượng cổ như hắc, chỗ lợi hại nhất chính là bản thể của bọn hắc, bọn hắc được linh khí thiên địa hóa thân, từ nhỏ đã có thần lực, những yêu tu khác liều mạng tu luyện cũng không thắng được bọn hắc. Theo như cách nói của hiện đại, bọn hắc ở thời đại ấy cũng có thể coi như là con cưng của thiên đạo.

Thở ra khí hóa thành mây, một ngày đi vạn dặm, giận giữ thì có thể chấn động núi sông, đại yêu thượng cổ không có bản lĩnh như vậy, cũng không biết ngại xưng đại yêu. Loại tiểu yêu như Phù Ly, toàn thân trên dưới không có chút nào lợi hại cả, chẳng khác gì cỏ dại ven đường năm ấy.

Nhưng nếu như cậu thực sự bình thường, tại sao thiên đạo lại đánh cậu?

"Không đúng, thiên đạo còn đánh cả Ngu Cường thành mảnh vụn, tại sao ngươi vẫn còn sống?" Côn Bằng cảm thấy trọng điểm lớn nhất là ở đây.

Phù Ly có chút ngại ngùng: "Trang Khanh bảo vệ tôi."

"Chẳng trách ngươi một mực khẳng khẳng đòi đi theo con rồng máu tạp kia, đi theo con cưng của thiên đạo, thiên lôi cũng phải cho ngươi đi cửa sau." Côn Bằng lại bóc một gói chân gà gặm ớt, "Bản thân ngươi đã không biết mình là gì, không bằng cứ coi ngươi là con thỏ, ta thấy con thỏ cũng rất tốt."

Phù Ly biến thành người, nhớ tới trạng thái mất khống chế của mình tối hôm ấy, trong lòng có chút bất an. Cậu cúi đầu cắn bánh qui

trong tay, trong đầu lại nghĩ tới mùi vị máu rồng.

Tươi non, ngon miệng, thậm chí còn mang theo năng lượng hấp dẫn cậu.

"Nhưng Trang Khanh đối với người cũng coi như là tốt, người đột nhiên điên cuồng muốn ăn rồng, hắn còn che trở cho người." Côn Bằng đột nhiên nói, "Nếu như ta là hắn, có lẽ sẽ bắt đầu đề phòng người, lỡ như một ngày nào đó người phát điên, cắn hắn thì làm thế nào?"

Phù Ly sửng sốt, hình như cậu còn chưa nghĩ tới vấn đề này. Tuy rằng cậu không để ý người khác ăn thịt thỏ trước mặt cậu, nhưng những con thỏ đó đều chưa mở ra linh trí, Thanh Diễm.....đã gần ba nghìn tuổi, là con rồng đã có thể hóa thành hình người.

"Làm yêu, theo đúng lão đại là một chuyện may mắn." Côn Bằng quan sát Phù Ly, "Người cũng rất may mắn."

"Đương nhiên rồi, Trang Khanh thoát nhìn có chút lạnh lùng nhưng bản tính thì lại rất tốt." Phù Ly không ăn bánh qui nữa, bắt đầu đếm ra ưu điểm của Trang Khanh, "Hào phóng, điềm tĩnh, có trách nhiệm, tâm địa lương thiện, tu vi cao, có nghĩa khí..."

"Dừng, dừng, dừng....." Côn Bằng ghét bỏ nói, "Nhìn vẻ mặt đắc ý này của người, người không biết còn tưởng rằng người đang khoe con trai. Người là một con thỏ, sinh ra được rồng sao?"

"Anh ấy còn trẻ, chưa thành niên, có thể làm được tốt như vậy đương nhiên là phải khen rồi." Phù Ly hùng hồn nói, "Người trẻ tuổi ấy mà, phải cổ vũ nhiều hơn."

Côn Bằng lười quan tâm tới cậu, dịch mông, đưa lưng về phía Phù Ly, tiếp tục gặm chân gà.

Hắn đã vô số lần cảm khái, chân gà ngâm ớt thực sự, thực sự, thực sự là phát minh vĩ đại nhất của con người.

Ăn xong đồ ăn vặt, Phù Ly chuẩn bị đi, Côn Bằng liếc mắt nhìn cậu, gọi cậu lại.

"Tu hành quyết định ở tu tâm, cho dù là thỏ hay là yêu quái khác, người vẫn là người." Côn Bằng khó có khi nghiêm túc thế này, "Trời đất bao la, bất kỳ lúc nào cũng đang xảy ra biến hóa, rốt cuộc bản thể là gì không quan trọng, người cũng không cần phải để trong lòng."

Phù Ly sững sờ, lập tức cười nói: "Đa tạ Côn Bằng đại nhân."

"Cút đi, cút đi, ta muốn đi ngủ." Côn Bằng đuổi chân, lăn ra đất, nhỏ giọng phàn nàn, "Yêu quái trẻ thật nhiều chuyện."

Đợi Phù Ly đi rồi, Côn Bằng ngồi từ dưới đất lên, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Có thể làm cho Thanh Xà mà Ngu Cường đã nuôi hơn vạn năm biến thành tro tàn, ăn rồng, còn dẫn tới thiên lôi.....

Côn Bằng nhớ tới mấy nghìn năm trước, khi loài người mới vừa hưng thịnh, yêu giới từng có một truyền thuyết hoang đường, nói rằng rất nhanh thôi sẽ có một yêu thú mới được sinh ra, mấy nghìn năm sau sẽ thay thế địa vị của đại yêu trở thành thủ lĩnh của yêu giới. Khi đó hắn cho rằng vô số tiểu yêu sợ hãi bọn hắn, cố ý tung ra tin đồn, cho nên căn bản không coi là thật.

Thực tế không chỉ mình hắn không coi là thật, những đại yêu khác cũng không coi lời đồn vớ vẩn này là gì.

Thời gian tin đồn này truyền ra, đã qua năm nghìn năm, dựa theo lời đồn mà suy đoán, yêu thú có thể thay thế bọn hắn, đã sớm nổi danh ở yêu giới từ mấy trăm tới nghìn năm trước rồi, tại sao tới giờ vẫn im lặng không chút tin tức.

Yêu thú có thể thay thế được yêu thú thượng cổ như bọn hắn, nếu như thực sự giống như Phù Ly vậy đó là chuyện buồn cười nhất yêu giới.

Nếu như nói ra, Trang Khanh càng phù hợp là thủ lĩnh yêu giới trong lời đồn hơn so với Phù Ly, nhưng hiện giờ tu chân giới hơi nát một chút, làm lão đại cũng không mấy uy phong.

Ngày mùng mười tháng tám, đại thọ chương môn phái Thanh Tiêu – Triệu Tu một trăm năm mươi tuổi, là một nhân tài kiệt xuất của tu chân giới, chương môn phái Thanh Tiêu đức cao vọng trọng, không chỉ có nhân tu kính nể ông ba phần, mà cả yêu tu cũng vô cùng tôn trọng ông. Trước lễ đại thọ của ông ba ngày, trang nhất của diễn đàn tu chân giới xuất hiện khẩu hiệu mừng đại thọ của ông, một số tiểu bối ở tu diễn đàn tu chân giới thảo luận về câu chuyện về vang của chương môn phái Thanh Tiêu, phái thanh tiêu không chỉ không ngăn lại mà còn có đệ tử trong môn phái, lén lút chạy ra ngoài buôn chuyện nói một ít khuyết điểm của chương môn.

Mọi người buôn chuyện, đề tài chuyển tới những ông lớn nào trong tu chân giới sẽ tham gia thọ yến của Triệu Tu.

Một tiểu yêu vừa mới hóa hình sợ hãi bình luận: "Nghe nói trưởng ban Trang ở ban quản lý rất tài giỏi, anh ấy có tới tham gia

thọ yến của Triệu Tu không?"

Yêu tu A: Ha ha.

Yêu tu B: Ha ha.

Yêu tu C: Ha ha.

Đệ tử phái Thanh Tiêu: Trưởng ban Trang ngày ngày bận rộn, nếu như có thể tới sẽ làm cho từ trên xuống dưới phái Thanh Tiêu tôi thêm vẻ vang. Nhưng mà trưởng ban Trang hình như cũng không thích tham dự mấy loại tiệc tùng thế này, chỉ sợ sẽ không tới. Nhưng nếu như tới thì sao, nằm mơ cũng không trái pháp luật.

Đệ tử của môn phái nào đó có chút quan hệ với phái Thanh Tiêu: "Ha ha, một số môn phái ỷ vào nhà mình có hai đệ tử làm việc ở ban quản lý, đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Chờ xem, nếu như trưởng ban Trang tới tham gia thọ yến của Triệu Chương môn, tôi livestream ăn di động ở diễn đàn.

Đệ tử phái Thanh Tiêu:.....

Rất tức giận nhưng không có cách nào phản bác.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 59

Trương Kha đang xem diễn đàn tu chân giới vút điện thoại lên bàn, cầm lấy tư liệu điều tra dân số của tu chân giới thở phì phì nhập vào trong hệ thống, Tống Ngữ ngồi bên cạnh cậu xê dịch về bên cạnh, tới gần Phù Ly nói: "Lão đại, mấy ngày trước tôi nhận quảng cáo, công ty bên đó tặng tôi rất nhiều đồ ăn vặt, đợi lát nữa cậu mang cho Côn Bằng đại nhân, thuận tiện giúp tôi nói mấy lời hay nhé."

Trên đầu mình có một con Côn Bằng đang ở, ham muốn ăn uống của hắn cũng giảm đi một nửa, lông trên cánh cũng bắt đầu rơi lả tả, quả thực đêm không thể ngủ, ăn không thể nuốt.

"Anh đừng căng thẳng như thế, Côn Bằng cũng không ăn anh." Phù Ly vỗ vỗ cái đầu trọc của hắn, năng lực chiến đấu của Toan Dữ yếu như vậy, có thể sống được bao nhiêu năm nay, có lẽ là dựa vào gan nhỏ.

Tống Ngữ cười khổ, loại đại yêu như Côn Bằng, cái gì cũng thích ăn, nghĩ hắn ở ngay cạnh chính mình, Tống Ngữ không nhịn được mềm cả hai chân.

"Anh Phù, Tống Ngữ." Từ Viện đi vào, "May quá hai người ở đây, bọn em vừa mới nhận được một cuộc điện thoại báo cáo, tình huống tương đối lỳ lạ, có thể phải phiền các anh đi một chuyến."

"Sao thế?" Phù Ly thấy vẻ mặt Từ Viện có chút nghiêm túc, không nhịn được hỏi, "Không phải lại xuất hiện đại yêu gì muốn tôi phải ra mặt đấy chứ?"

"Bây giờ vẫn chưa rõ ràng." Từ Viện lắc đầu, lấy ra một tấm hình được in ra đưa tới trước mặt Phù Ly, "Trong núi sâu của tỉnh Ung Lương, xuất hiện mấy con quái vật, trên người những quái vật đó có ba cái đầu, ngày ngày khóc lóc không ngừng, âm thanh có thể truyền ra trăm dặm, nơi đó tuy rằng rất ít người ở, nhưng đã có lời đồn đại ma quái truyền ra."

Phù Ly nhận lấy tấm ảnh, hình ảnh trong tấm ảnh vô cùng mơ hồ, nhưng có thể nhìn thấy trên đó có mấy người, xác thực là có ba cái đầu, hơn nữa còn thấp bé hơn so với người bình thường. Tất cả bọn họ đều đứng ở một gốc cây nhìn có chút kỳ quái, vô cùng kỳ dị.

"Đây không phải là.....cây Phục Thường sao?" Tống Ngữ ló đầu lên nhìn thoáng qua, "Cây Phục Thường bình thường đều vây xung quanh cây Lang Can, người ba đầu sinh ra vì Phục Thường, chết cũng vì Phục Thường, ý nghĩa sinh ra của bọn họ chính là hái quả Châu Ngọc trên cây Lang Can sau đó đọi phượng hoàng hạ cánh." Nói tới đây, Tống Ngữ cười một tiếng không rõ ý tứ, "Tiếc rằng bây giờ linh khí yếu ớt, cây Lang Can gần như không còn, Phượng Hoàng.....ai đã từng thấy qua Phượng Hoàng chứ?"

Nghe câu nói này của Tống Ngữ, tâm tình của tu chân giả trong phòng có chút phức tạp, sinh ra vì cây Lang Can và Phượng Hoàng, nhưng lại không thấy cây Lang Can và Phượng Hoàng. Vẫn còn cảm thấy tướng mạo người ba đầu có chút xấu xí, nhưng bây giờ xem ra mọi người đều có chút đồng tình với bọn họ.

Ý nghĩa cuộc sống không còn nữa, sao bọn họ có thể không khóc cho được.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Từ Viện thốt một tiếng, những người ba đầu đó không làm sai điều gì, không thể động thủ với bọn họ, nhưng cũng không thể cứ mặc kệ bọn họ tiếp tục khóc lóc.

"Ai nói cây Lang Can đã không còn nữa?" Phù Ly có chút ngạc nhiên, "Cái cây có quả đỏ ở vườn trung tâm tòa nhà của chúng ta không phải là cây Lang Can sao?"

"Hả?" Tu chân giả trong phòng đồng loạt nhìn Phù Ly, ban quản lý của bọn họ lại có cây ăn quả quý như vậy, tại sao bọn họ lại không biết?

"Thì ra mọi người không biết đó là cây gì?" Phù Ly còn ngạc nhiên hơn bọn họ, "Không biết là cây gì mà mọi người dám trồng linh tinh?"

"Năm ấy ban quản lý tu chân thi công ở đây, nơi sân vườn đó vốn là một bụi hoa, sau đó không biết vì sao lại mọc lên một cái cây." Thời gian Sở Dư làm việc ở ban quản lý tương đối lâu, cho nên hiểu rõ mọi chuyện, "Chúng tôi định chuyển nó ra chỗ khác, sau đó lại phát hiện trên người nó mang theo linh khí, cũng không chủ động công kích người ở ban quản lý. Lão đại cảm thấy cái cây này có lẽ có cơ duyên mở linh trí hóa hình, cho nên vẫn để nó lại."

Tổng Ngữ:.....

Cho dù là thời kỳ thượng cổ thì cây Lang Can cũng vô cùng quý hiếm, ở ban quản lý tùy tiện mọc lên một cây, còn để tự do sinh trưởng, đây không phải là con của thiên đạo thì là gì.

"Chẳng trách cây kia không cho chúng ta ăn quả, ai hái nó liền đánh người đó, bởi vì nó chỉ chờ đợi Phượng Hoàng." Hoàng Xán vuốt chòm râu, "Chưa biết chừng một ngày nào đó cái cây này còn có thể dẫn Phượng Hoàng tới."

Tổng Ngữ xùy một tiếng, những yêu tu bình thường này nghĩ cũng hay lắm.

"Không đúng." Trương Kha quay đầu nhìn Phù Ly, "Anh Phù, em nhớ anh đã hái quả của cây Lang Can mấy lần rồi."

Cây Lang Can thật không biết xấu hổ, bắt nạt kẻ yếu!

Phù Ly cười: "Làm sao?"

"Em muốn nói, anh Phù thật khí phách, ngay cả cây Lang Can cũng bị anh thuyết phục." Trương Kha lộ ra nụ cười chân chó, "Lần sau anh có thể hái nhiều hơn chút được không, mọi người cũng đều có thể ném thử hương vị."

Loại quả mà Phượng Hoàng mới có thể ăn, nhất định là rất cao cấp!

Tuy rằng mọi người đều rất khinh bỉ biểu hiện chân chó kia của Trương Kha, nhưng nội tâm lại tràn ngập chờ mong với quả Châu Ngọc của cây Lang Can.

"Được, đợi tôi xử lý xong chuyện người ba đầu sẽ quay lại." Phù Ly nhìn thời gian, nói với Tổng Ngữ, "Tối nay bảo Bao đại trù để dành lại cho tôi một phần sườn xào chua ngọt."

Nói xong, hóa thành một tia sáng bay ra ngoài. Để lại Từ Viện ngây ngốc nhìn cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói, "Tôi còn chưa nói

địa điểm với anh Phù mà."

"Không sao, trên người lão đại khẳng định có thứ để chỉ đường, cô không cần phải lo lắng." Tống Ngữ chà xát tay, "Tôi xuống dưới một lát."

"Đội đã, Tống Ngữ, tôi đi cùng với anh." Sở Dư vội vàng theo sau. Nói đùa, Tống Ngữ khẳng định đi xuống dưới hái trộm quả Châu Ngọc, ai thấy người đó có phân.

"Tôi cũng đi."

Toàn bộ nhân vật ở tầng cao của ban quản lý đều lao xuống dưới sân nhà, bao xung quan cây Lang Can, làm cho người khác hoài nghi nghi, lẽ nào cấp trên chuẩn bị chặt cây này? Nhưng nếu thế cũng đâu cần nhiều người như này.

"Trước đây tôi chưa từng phát hiện thì ra chất cảm của nó lại thuần phác có sức sống."

"Lá cây của nó như ngọc thạch không tì vết, xanh trong suốt."

"Quả đỏ mướt mà mang theo ánh sáng, còn đẹp hơn cả ngọc."

"Toan Dữ lão đại, cố lên."

"Hãy gọi tên của tôi."

"Được, Tống Ngữ lão đại."

Tống Ngữ hít sâu vào một hơi, phi lên thân cây, còn chưa chạm vào quả, trên cây Lang Can mọc ra vô số dây leo, quát Tống Ngữ ngã bay ra đất, dáng vẻ ung dung như vừa quát bay một con gà con.

Mọi người:.....

Chuyện này có chút xấu hổ.

Cũng may Tống Ngữ nghĩ thoáng, hấn phỉ phỉ mông đứng dậy, lắc đầu nói với đồng nghiệp: "Xem ra chỉ có thể đợi lão đại trở về mới có thể được ăn quả." Cây Lang Can này, kỳ thị yêu tu bán điều như hấn.

"Mọi người đang làm gì thế?" Trang Khanh đứng trên cầu thang xoắn ốc, nhú mày nhìn bên dưới ồn ào.

"Lão đại." Từ Viện cười gượng, "Bọn em đang hái quả, nhưng mà cây này.....nó không cho bọn em hái."

Trang Khanh nhận ra đây là quả mà mấy ngày trước Phù Ly hái về, đuôi mày run lên. Anh nhớ rằng Phù Ly quả thực thuận miệng nói một câu là hái ở Sở, nhưng anh không ngờ rằng cậu lại hái từ cái cây này.

Trang Khanh đi tới dưới cây, nhìn xung quanh một chút: "Phù Ly đâu?"

Từ Viện nói hướng đi của Phù Ly, Trang Khanh quay đầu nhìn cái cây đằng sau, thì ra đây là cây Lang Can? Nhớ tới trong nhà còn mấy quả Châu Ngọc đã để nhăn nheo, Trang Khanh quyết định lát nữa về nhà ăn sạch.

"Lão đại, hay là anh cũng thử xem?" Sở Dư da mặt dày nói, "Bọn em đều thử cả rồi, cái cây này ki bo vắt cổ chày ra nước, giống như....."

Mọi người đồng loạt liếc mắt nhìn, đầu lưỡi Sở Dư vội chuyển: "Giống như Grandet."

Trang Khanh nhìn cậu một cái, không hề nhúc nhích, bởi vì trước đây anh đã từng thử hái quả một lần, nhưng cái cây này rất chống cự, cho nên anh sẽ không làm chuyện này lần nữa. Bây giờ nhân viên lại nhắc tới, Trang Khanh nhìn Tống Ngữ bị đánh rách cả quần áo, im lặng không nói.

Sau nửa phút im lặng, cây Lang Can bên cạnh đột nhiên cử động, nó rung rung thân cây lên, hai dây leo cuốn vài quả tới trước mặt Trang Khanh.

Trang Khanh sửng sốt một lát, vươn tay ra, mấy quả đó liền rơi vào trong lòng bàn tay anh, lạnh như băng, còn tỏa ra hương ngọt thơm ngào ngạt. Anh ngẩng đầu nhìn cây Lang Can đã ở đây hơn một trăm năm nhưng chưa hề cho anh động tới một cái lá, trong lòng có chút phức tạp.

"Lão đại quả nhiên là lão đại, cây Lang Can lại còn chủ động tặng quả cho anh."

"Cây Lang Can này kỳ thị chủng tộc sao?"

Trang Khanh ngấm ngấm trái cây trong tay, bỗng nhiên khẽ cười. Không biết có phải anh nghĩ nhiều hay không, anh cảm thấy cái cây này đột nhiên tốt với anh như vậy là do nể mặt Phù Ly. Trang Khanh quay đầu nhìn những người khác nhìn quả trong tay anh với ánh mắt trông mong, anh chọn quả nhỏ nhất đưa cho Sở Dư, "Cầm lấy chia nhau."

Nói xong, cũng không quan tâm tới phản ứng của những người khác, bỏ quả vào trong túi Càn Khôn của mình, quay người đi mất.

"Chỉ một quả, mọi người chúng ta chia nhau?" Sở Dư ngơ ngác cầm quả Châu Ngọc trong tay, hơn nửa ngày vẫn khiếp sợ chưa lấy lại tinh thần.

Kẹt xỉ tới mức này, còn không biết xấu hổ làm lão đại của ban quản lý sao? Cậu ngẩng đầu nhìn cây Lang Can: "Cây đại gia, cho chúng tôi thêm mấy quả đi."

Cây Lang Can vẫn sừng sững bất động, dường như nó chỉ là một cái cây bình thường, không nghe hiểu gì cả.

"Cây coi thường yêu quái!" Sở Dư vô cùng tức giận, cúi đầu không chút do dự nhét quả vào trong miệng mình, sau đó bị nhóm đồng nghiệp đánh cho kêu cha gọi mẹ, thậm chí Tống Ngữ còn tuyên bố muốn đánh cậu biến về thành con cá, đưa cho Bao Ngự làm cá sốt cà chua.

Bởi vậy có thể thấy được, tình cảm giữa đồng nghiệp vừa mỏng manh lại vừa dối trá, còn không đáng giá bằng một quả trái cây.

Trong núi sâu hoang tàn vắng vẻ, lá cây mục nát chất thành từng đống, tỏa ra mùi ngọt ngào. Nếu giẫm lên phía trên có thể không vượt quá mặt giày. Phù Ly đứng ở trên thân cây, nhìn người lùn ba đầu ngồi khóc rống ở trên cây Phục Thường cách đó không xa, thở dài một hơi, tiếng khóc này quả thật khó nghe.

"Cho dù mấy người khóc tới vỡ giọng cũng không gọi được Phượng Hoàng đâu." Phù Ly bay tới dưới cây Phục Thường, nói với

mấy người ba đầu, "Lỡ như bị tà yêu phát hiện, các người chẳng còn mạng nữa đâu."

Người lùn ba đầu thấy đột nhiên xuất hiện một người dưới gốc cây, họ co rúm lại với nhau, miệng lẩm bẩm nói gì đó.

Đó là một loại cổ ngữ, rất nhiều yếu tố hóa hình người xong có thể tự động hiểu được tiếng người, hơn nữa có thể mô phỏng được ngôn ngữ của con người. Loại người ba đầu này tu vi rất thấp, chỉ có thể dựa vào cây Phục Thường mà sống, cho nên phương diện ngôn ngữ yếu hơn nhiều so với đa số những yếu tố khác.

Cậu cẩn thận nghe, mới hiểu được những người ba đầu này hỏi cậu là ai.

"Tôi là Phù Ly." Phù Ly ngồi xổm xuống trước một người ba đầu nhảy xuống cây nhìn thẳng nói, "Tôi biết ở đâu có cây Lang Can, các người chỉ cần bảo vệ cây Lang Can thì nhất định có thể đợi được Phượng Hoàng."

Cậu cho rằng mình nói như thế chưa chắc đã lay chuyển được người ba đầu, ai ngờ mấy người ba đầu này nhỏ giọng thì thầm mấy câu, đồng loạt nhảy xuống, đào cây Phục Thường ở dưới đất lên nâng trên vai.

Dễ dàng.....tin người như vậy?

Phù Ly ngây ra một lúc: "Mọi người tin tưởng tôi như vậy?"

Một người ba đầu duy nhất vẫn còn ngồi trên cây quay một cái đầu ra nhìn Phù Ly, dùng ngôn ngữ con người không lưu loát nói: "Trên người.....của người, có mùi Phượng Hoàng."

Tác giả có lời muốn nói:

Người ba đầu: Tới, tới, tới, nâng cây chạy lấy người.

~~~~~

Cây Lang Can là một loại tiên thụ xuất hiện trong Sơn Hải Kinh của Trung Quốc, quanh nó có cây Phục Thường và người ba đầu canh giữ.

Mình tìm được hình này:

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 60

"Phượng Hoàng?"

Phù Ly kinh ngạc nhìn người ba đầu thủ lĩnh, "Ông nói trên người tôi có mùi của Phượng Hoàng?"

"Đi theo bên cạnh người, nhất định có thể đợi được Phượng Hoàng xinh đẹp." Người ba đầu nói, "Chúng ta vì Phượng Hoàng mà sinh, không muốn tới khi chết rồi cũng không nhìn thấy được nó." Cây Phục Thường một đời chỉ kết quả một lần, tộc người ba đầu bọn họ phá quả chui ra, ngày mà cây khô héo, cũng chính là ngày sinh mệnh bọn họ lụi tàn. Bọn họ sinh ra đã có thể nói có thể đi, nhưng không ngờ rằng sau khi bọn họ sinh ra, bên cạnh không có cây Lang Can, càng không có Phượng Hoàng.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một người mang theo mùi của Phượng Hoàng, còn nói là có cây Lang Can, đối với bọn họ mà nói chính là tìm được ý nghĩa để sống tiếp.

"Xin lỗi." Phù Ly thở dài nói với mấy người ba đầu này, "Tôi chưa từng nhìn thấy Phượng Hoàng, tôi chỉ có thể dẫn mọi người chuyển tới bên cạnh cây Lan Can."

"Không sao." Người ba đầu có một sự tin tưởng mê muội với Phù Ly, "Người có thể giúp chúng ta tìm được cây Lang Can thì nhất định có thể giúp chúng ta tìm được Phượng Hoàng."

Phù Ly:.....

Cậu đã nói giúp bọn họ đi tìm Phượng Hoàng khi nào vậy? Đừng cho rằng có ba khuôn mặt thì có thể không cần mặt mũi chứ.

Còn về chuyện của người ba đầu, Phù Ly biết rất ít, chỉ biết bọn họ dựa vào cây Phục Thường mà sinh, cây Phục Thường cùng sống với cây Lang Can, chuyện khác Bạch Viên không hề nói với cậu. Có lẽ bởi vì những người ba đầu này đối với cậu không hề có chút uy hiếp, Bạch Viên không sợ cậu gặp nguy hiểm, cho nên mới không kể nhiều.

Những người ba đầu này tuy rằng bị nghi ngờ không biết xấu hổ nhưng có lẽ họ sẽ không lừa cậu.

Lẽ nào cậu thực sự đã tiếp xúc với Phượng Hoàng ở cự ly gần tại một nơi nào đó? Phù Ly suy nghĩ rất lâu cũng không nhớ ra là rốt cuộc mình đã từng gặp Phượng Hoàng ở đâu, lẽ nào trong hơn một nghìn năm cậu ngủ say có Phượng Hoàng từng đi qua người cậu?

May mắn.....Phượng Hoàng không ăn thịt thỏ, nếu không cái mạng nhỏ của cậu có lẽ đã không còn.

"Thiếu niên, người phát hiện ra cây Lang Can ở nơi nào?" Người ba đầu cầm đầu lau sạch nước mắt trên khuôn mặt, "Cây Phục Thường của chúng tôi không thể rời đất quá lâu đâu."

Phù Ly nhìn thấy ba cái đầu của người ba đầu này có tướng mạo không giống nhau, nên nói: "Không biết ba vị có tên hay không?"

"Ta tên là Trường Mao." Người ngồi trên thân cây nói.

Nhìn tóc trên đầu ông ta, quả thực là người nhiều tóc nhất.

"Người phía trước tên là Nhị Mao, người phía sau tên là Tiểu Mao." Trường Mao lắc lắc tóc dài trên đầu, dường như coi đây là niềm kiêu ngạo.

Phù Ly: "....."

Người tên Nhị Mao tóc tương đối thưa, người tên Tiểu Mao tóc càng ít, thưa thưa vài cọng ở trên đỉnh đầu, vừa khô vừa vàng, nhìn đằng xa trông giống như mấy cây cỏ dại cắm ở trên đầu.

Phong tục của người ba đầu, cậu nhìn không hiểu lắm.

Cậu vung tay lên, tạo kết giới, trực tiếp cuốn cả người và cây lên trên mây, bắt đầu nói với người ba đầu quy củ của nhân gian.

"Thiếu niên yên tâm, chúng ta cấm rồi sẽ không đi lung tung." Trường Mao nói tiếp, "Nhân gian cho dù có đẹp thế nào đi nữa, đều không đẹp bằng lòng trung thành của bọn ta với Phượng Hoàng."

"Đại ca, nhân gian đẹp quá." Tiểu Mao bên cạnh nằm bò trên đám mây, giọng nói kích động tới phát run, "Còn có cả phòng trong suốt, cả đường trên không trung."

Phù Ly nhĩ, có thể bọn họ đang nói nhà cao tầng, còn có cầu vượt.

"Đâu cơ." Trường Mao nhảy từ trên cây xuống, chen tới bên người Tiểu Mao, vươn dài cổ ra nhìn, ba cái đầu xoay qua xoay lại, suýt nữa va vào nhau.

Nhị Mao sợ hãi liếc mắt nhìn Phù Ly một cái, do dự đi từng bước từng bước tới gần Tiểu Mao, cùng nhau nhìn. Cây Phục Thường bị

bọn họ bỏ quên ở bên cạnh, cô đơn vấy cành lá, phát ra tiếng kêu sần sật.

Nhưng mấy người ba đầu vẫn mê mết xem nhân gian phồn hoa, chẳng thèm quay đầu lại.

Cẩn thận suy nghĩ, mấy người ba đầu này cũng vừa mới ra đời không lâu, không khác gì với đứa trẻ con, có lòng tò mò cũng là chuyện bình thường. Phù Ly vươn tay chống lên cây Phục Thường, giảm bớt tốc độ, để bọn họ nhìn rõ ràng hơn một chút.

"A a a a a!" Tiểu Mao đột nhiên hét lên thảm thiết, "Tại sao lại có con chim lớn kỳ quái thế kia."

"Đó không phải là chim lớn, đó là thiết bị di chuyển tên máy bay của con người." Phù Ly ngồi khoanh chân trên mây, trấn an cảm xúc của mấy người ba đầu.

"Có rất nhiều loài chim đều không bay cao được tới đây, chim còn có bản lĩnh này?" Trường Mao nhìn thấy Phù Ly không căng thẳng chút nào, quay đầu vươn tay gõ lên đầu Tiểu Mao, "Đừng có kêu gào nữa, dọa người."

"Vâng thưa đại ca." Tiểu Mao bị đánh cũng không đánh lại, ngược lại còn thành thật không dám gọi linh tinh nữa.

Quả nhiên đầu mọc nhiều tóc rất giỏi.

Ba người nhìn mấy thứ mới lạ một lát, lại chạy về bên cạnh cây Phục Thường. Trường Mao nghiêm túc nhìn Phù Ly, "Thiếu niên, những thứ tràn đầy mê hoặc ở nhân gian quá nhiều, người cần phải cẩn thận nhiều hơn, nếu không sẽ trúng bẫy của con người."

Tuy rằng ông vừa mới sinh ra chưa được bao lâu, nhưng vừa sinh đã là người trưởng thành, trong đầu cũng kế thừa tri thức của tộc ba đầu, cho nên vô cùng hiểu biết về trình độ giáo hoạt của sinh vật tên con người này.

"Cảm ơn đã cho tôi biết, tôi nhất định sẽ cẩn thận hơn." Phù Ly cười cong cong đôi mắt.

"Người là một thiếu niên có tiền đồ, đợi người giúp chúng ta tìm được Phượng Hoàng rồi, chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi người." Trường Mao kéo kéo chiếc váy lá cây dưới eo, rất có phong thái đại hiệp.

"Vậy phải cần các vị chiếu cố thêm rồi." Chiều cao khi ngồi xổm của Phù Ly gần như tương đồng với mấy người ba đầu, cũng không vì người ba đầu không mặc đủ quần áo mà lộ ra biểu tình trào phúng.

Sau khi mây đáp xuống, ba người nhỏ bé ôm chặt lấy cây của bọn họ, ngay cả Trường Mao trước đây lười biếng cũng ôm chặt lấy cây không buông.

"Ta ngửi thấy mùi của quả Châu Ngọc!" Đôi mắt Trường Mao phát sáng, "Chính là ở bên trong."

"Ba vị theo tôi." Phù Ly dẫn bọn họ vào trong giếng trời, cây Lang Can im lặng sừng sững ở chính giữa, dường như vẫn luôn chờ đợi ai tới.

"Cây Lang Can, cây Lang Can....." Trường Mao buông lỏng cây Phục Thường, bước chân ngắn chạy tới cây Lang Can, nhưng mà rất nhanh ông lại kêu lên thảm thiết.

"Tại sao các người không tưới sương mai cho cây Lang Can?"

"Trên lá cây còn có bụi!"

Trường Mao thoát cái trèo lên đỉnh cây Lang Can, lấy ra một khối xanh lục ở bên hông, quay đầu nói với Nhị Mao và Tiểu Mao, "Mau trồng cây Phục Thường xuống, sau đó quét tước cây Lang Can."

"Vâng thưa đại ca." Nhị Mao và Tiểu Mao nâng cây Phục Thường chạy qua, đào một cái hố to cách cây Lang Can không xa, trồng cây Phục Thường xuống, cuối cùng còn dùng chân giẫm giẫm lên đất, quay lại chăm sóc cây Lang Can.

Cây Lang Can dường như không bài xích sự hầu hạ của người bà đầu, ngược lại còn đổi một tư thế dễ chịu, tùy ý để bọn họ lau lá cây, cành cây cho mình.

Trường Mao ngồi ở giữa thân cây chỉ huy Nhị Mao và Tiểu Mao lau đây lau kia, sau đó ôm lấy cây Lang Can hít một hơi thật sâu, quay đầu nói với Phù Ly: "Thiếu niên, cảm ơn người, sau này chúng ta sẽ ở đây."

"Được thôi." Phù Ly rút điện thoại ra, gửi tin cho các phòng khác, để sau này bọn họ gặp người ba đầu không cần quá ngạc nhiên.

Trường Mao bắm một đoạn tóc, dùng lá cây Phục Thường bao lại đưa cho Phù Ly: "Cái này là lễ cảm ơn cho người."

Tuy rằng Phù Ly không hiểu tóc này có tác dụng gì, nhưng người ba đầu đã coi trọng tóc của mình như thế, còn nguyện ý đưa cho cậu, cậu cũng sẽ không hoang phí ý tốt của đối phương: "Cảm ơn quà mà ông tặng cho tôi, tôi sẽ quý trọng nó."

Trường Mao vừa lòng thỏa ý trèo lại lên cây Lang Can, chà tới chà lui trên cây Lang Can như si hán.

Phù Ly quay lại văn phòng, Tống Ngữ giờ ngón cay thật lớn với cậu: "Lão đại, cậu quả nhiên có thể mang người ba đầu quay lại, thực sự quá giỏi." Người ba đầu là sinh vật vô cùng cố chấp, lại còn vui giận không ổn định. Nếu như bên người bọn họ không có cây Lang Can, tính cách nóng nảy và hung tàn hơn rất nhiều, nếu có ai chọc giận bọn họ, tóc trên đầu bọn họ sẽ đột nhiên biến dài ra, sau đó bao vây kẻ địch lại trong đó, mượn sức hút khô máu kẻ địch.

Nhưng nếu như có cây Lang Can, bọn họ chính là sinh vật chăm chỉ ôn hòa nhất, việc làm mỗi ngày chính là gom góp sương sớm, tưới nước bón phân cho cây Lang Can, đợi chờ Phượng Hoàng tới ăn quả Châu Ngọc mà bọn họ trồng được.

Cho nên cây Phục Thường và cây Lang Can thường làm bạn mà sinh, thiếu một cũng không được. Giống như cây Lang Can tự mình trưởng thành trong ban quản lý, còn cả cây Phục Thường không có bạn mà vẫn sinh ra người ba đầu này, đều là kỳ tích vô cùng khó gặp.

"Những người ba đầu đó có tính khí như trẻ con, rất dễ nói chuyện, có gì giỏi đâu." Phù Ly nhìn thấy Sở Dư rúc tại một góc, trên cái đầu trọc lốc còn có mấy cục u, "Sở Dư, cậu bị sao thế?"

"À, cậu ta đi đường không dùng não, ngã từ trên cầu thang xuống." Tống Ngữ khẽ cười nói, "Năng lực hồi phục của yêu tu mạnh, không cần lo lắng."

Không dùng óc với việc ngã thì có liên quan gì?

Phù Ly thấy Sở Dư quả thực không sao cũng không quan tâm nữa, quay đầu hỏi Trương Kha, "Trương Kha, Chương môn môn phái nhà cậu thích quà thể nào?"

"Anh đồng ý đi là đã cho môn phái nhà em thể diện lớn nhất rồi, đâu cần phải khách khí tặng quà." Trương Kha vội nói, "Ngài mai trong môn phái tổ chức tiệc mừng thọ, anh nhất định phải tới đấy."

"Tiệc gì?" Trang Khanh đi vào văn phòng, nói với Phù Ly, "Đã làm xong việc rồi?"

"Ừ." Phù Ly gật đầu, "Cây Lang Căn ở Sở chúng ta cuối cùng cũng tìm được bạn rồi." Còn có người làm vườn miễn phí cần cù chăm chỉ.

"Ban nãy tôi đứng ở hành lang đã nhìn thấy." Trang Khanh im lặng một lát, lại thêm một câu khô khốc, "Vất vả rồi."

"Vì tu chân giới phục vụ, không vất vả." Phù Ly chuyển đề tài tới tiệc mừng thọ của chương môn phái Thanh Tiêu, "Chúng tôi đang nói chuyện tiệc mừng thọ của chương môn phái Thanh Tiêu được tổ chức ngày mai, không biết tôi phải mặc quần áo theo phong cách nào mới thích hợp?"

Trang Khanh nhìn Trương Kha đứng ở góc không dám nói lời nào: "Tính cách của Triệu chương môn thân thiện, mến khách, cho dù cậu mặc quần áo gì ông ấy đều vui."

"Đúng, đúng, đúng." Trương Kha đứng một bên gật đầu như gà mổ thóc.

"Vậy cũng không thể quá tùy tiện, ngày mai anh mặc quần áo gì, tôi học theo anh." Phù Ly tự nhận thẩm mỹ của mình không bằng

Trang Khanh, cho nên học mặc quần áo theo anh, khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

Trong phòng đột nhiên rơi vào một loại im lặng quỷ dị, im lặng tới mức dường như tất cả mọi người trong phòng không ai hô hấp.

"Sao thế?" Phù Ly nuốt nước bọt, "Tôi, tôi nói sai gì sao?"

Trương Kha ngẩng đầu ánh mắt trông mong nhìn Trang Khanh, tính toán làm cho lão đại hiểu rằng, đây chỉ do Phù Ly tự nghĩ thôi, cậu tuyệt đối không nói lão đại sẽ đi. Nhưng tròng mắt của cậu sắp rơi ra khỏi hốc mắt, Trang Khanh cũng chẳng thèm liếc nhìn cậu thêm một lần.

Lão đại, anh nhìn em đi, nhìn em này, em trong sạch.

"Được." Trang Khanh mặt không có biểu tình gì, "Chiều tan làm sớm một chút, tôi dẫn cậu đi chọn."

"Vậy sườn xào chua ngọt của tôi....."

"Sườn xào chua ngọt quan trọng, hay tôi dẫn cậu đi chọn quần áo quan trọng?" Trang Khanh càng lạnh mặt.

Phù Ly: "Anh!"

Tác giả có lời muốn nói:

Nội tâm Phù Ly: Đương nhiên là sườn xào chua ngọt! Sườn xào chua ngọt!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 61

"Không đúng, hai anh mặc quần áo giống nhau, không phải là đồ đôi....."

Mọi người nhìn về phía Từ Viện, Từ Viện lặng lẽ che miệng lại, cảm thấy bản thân mình hôm nay hơi nhiều lời, nhiều tới mức có chút đáng ghét.

"Cái gì?" Trong đầu Phù Ly còn đang tiếc sườn xào chua ngọt dần rời xa mình, không nghe rõ Từ Viện vừa nói gì. Cậu quay đầu nhìn Trang Khanh, Trang Khanh nhìn Từ Viện, dường như cũng không nghe rõ cô nói gì.

"Em nói ông chủ rất có phong cách ăn mặc, anh ấy nhất định có thể dẫn anh đi chọn được quần áo phù hợp." Từ Viện cúi đầu nhìn đồng hồ, nghiêm túc nói, "Ai da, dù sao bây giờ cũng sắp tới giờ tan làm rồi, anh Phù với lão đại nhanh một chút ra ngoài chọn quần áo đi thôi."

Phù Ly nhìn Trang Khanh.

Trang Khanh nghiêm túc nói: "Đang đi làm sao có thể về sớm, tới giờ tan làm cậu tới văn phòng tìm tôi." Nói xong, Trang Khanh quay đầu nhìn các nhân viên khác, "Làm việc chăm chỉ, không được bàn những chủ đề không liên quan."

"Vâng thưa lão đại!" Mọi người đồng loạt gật đầu.

Đợi Trang Khanh đi rồi, Trương Kha ngây ngẩn nói với Lâm Quy: "Anh Quy, anh nhéo em một cái xem."

Hiếm khi thấy yêu cầu chủ động như vậy, đương nhiên Lâm Quy không hề lưu tình véo mạnh một cái.

"Ái." Trương Kha mừng như điên chạy vào trong văn phòng cá nhân của mình, "Tôi đi gọi điện thoại cho tông môn!"

"Cậu ta bị sao thế?" Phù Ly khó hiểu nhìn Ngụy Thương, "Đã xảy ra chuyện gì khẩn cấp vậy, có cần tôi đi hỗ trợ hay không?"

"Không có gì, sư huynh rất khỏe." Ngụy Thương vội vàng giải thích, "Chỉ là quá vui thôi, không có chuyện gì cả."

Bị người ta véo hít vào khí lạnh cũng có thể vui vẻ như vậy, sở thích của con người quả thật là không thể tưởng tượng được, vô cùng kỳ quặc.

Trên diễn đàn tu chân giới, tu chân giả cười nhạo phái Thanh Tiêu mơ mộng hảo huyền kia, vẫn còn đang cãi nhau với đệ tử phái Thanh Tiêu trong bài post, cho dù đệ tử phái Thanh Tiêu nói gì, hắn đều nói một câu "Có bản lĩnh thì người mời Trang Khanh Long Quân tới tham gia thọ yến của chương môn nhà các người" để phản bác, làm cho đệ tử phái Thanh Tiêu suýt chút nữa dùng bùa định vị tìm địa chỉ của hắn, chiến đấu người thật với hắn luôn.

Nhưng mà mọi người đều biết, hành vi lợi dụng bùa định vị tìm đạo hữu trên diễn đàn là vi phạm quy định của tu chân giới, nếu như bị ban quản lý phát hiện, nhẹ thì phạt tiền là xong, nặng thì bị nhốt trong trận Tỏa Linh, sau này tìm công việc cũng có vết đen trong hồ sơ.

Tu chân giả ở các môn phái nhỏ khác vui vẻ xem kịch, ở tu chân giới phái Thanh Tiêu được cho là đại môn phái nằm trong top 10, vô số nhân tài luyện đan, luyện khí. Môn hạ không chỉ có yêu tu, còn có nhân tu, chỉ cần đi ra từ phái Thanh Tiêu, thất lưng cũng thẳng lên vài phần, bây giờ nhìn thấy phái Thanh Tiêu bị bắt nạt, bọn họ không chỉ không có chút đồng tình nào, còn vô cùng hứng trí vây xem, còn có người hóng chuyện không chê việc lớn, cố ý châm ngòi thổi gió ở trong bài post.

Lúc này một đệ tử phái Thanh Tiêu đột nhiên nhảy ra, khiêu khích hỏi: Nói thử xem anh định ăn điện thoại gì?

Tu chân giả gây chuyện trả lời: Nếu như các người có thể thật sự mời Trang Khanh Long quân tới tham gia thọ yếu, đừng nói là ăn một cái điện thoại, ăn hai cái cũng được.

Đệ tử phái Thanh Tiêu: Được, lập bài post để thề, nếu như Trang Khanh Long Quân tham gia thọ yến, anh phải ăn Nhị Tinh 8 và điện thoại quả lê X (1).

Tu chân giả gây chuyện: Được thôi, nếu như Trang Khanh Long Quân không đi, yêu cầu của tôi cũng không cao, sau này nhìn thấy tôi gọi tôi một tiếng ông nội, cậu có dám cược hay không?

Quản lý diễn đàn tu chân: Cảnh cáo, diễn đàn nghiêm cấm hành vi cá cược, nếu như tái phạm, sẽ khóa ID, một năm không thể đăng nhập diễn đàn.

Tu chân giả gây chuyện: Quản lý đại thần cầu bỏ qua, tôi không dám nói linh tinh nữa đâu.

Đệ tử phái Thanh Tiêu: Nếu như hai bên chúng ta đã giao ước xong, vậy thì dễ rồi, anh cứ chờ đó đi.

Quần chúng tu chân giả ăn dưa thấy hai bên đều nói rất kiên quyết, còn thiếu điều phát cờ hò reo, đánh nhau đi, đánh nhau đi.

Ở thủ đô này, chỉ có tiền không đủ dùng chứ không có tiền không thể tiêu. Trang Khanh dẫn Phù Ly vào cửa hàng quần áo, chọn mấy bộ cho Phù Ly thử. Mặt của Phù Ly nhỏ nhưng dáng người lại cân xứng, là cái giá áo trời sinh, mặc thử bộ nào đi ra người bán hàng đều khen đẹp.

Phù Ly dường như có chút không quen đeo cà vạt, người bán hàng thắt cho cậu rồi, cậu thấy không thoải mái lại kéo xuống, cà vạt nhanh chóng bị cậu kéo cho lỏng lẻo. Người bán hàng muốn đi lên kéo giúp cho Phù Ly, nhưng đột nhiên Trang Khanh đang ngồi trên sofa xem tạp chí đứng lên.

"Mặc tây trang đeo cà vạt mới có tinh thần hơn." Trang Khanh đi tới trước mặt Phù Ly, đưa tay chỉnh cổ áo sơ mi cho cậu, sau đó mới thắt cà vạt cẩn thận, lùi về sau một bước, khoanh tay trước ngực nói: "Thế này còn miễn cưỡng nhìn được."

"Nhưng mà thắt cái này không thoải mái." Phù Ly xoay xoay cổ, cổ là nơi mẫn cảm của một số yếu tố, có thứ gì thắt vào sẽ làm cậu cảm thấy không tự do.

"Cậu vừa mới mặc nên chưa quen thôi." Trang Khanh ấn lại cánh tay cậu vươn lên định kéo cà vạt, "Soi gương trước xem có hợp hay không."

Phù Ly đi tới trước gương nhìn một cái, cuối cùng mới hiểu tra chân lý người đẹp vì lụa. Ăn mặc như vậy, nhìn cũng có vài phần đáng vẻ tinh anh xã hội hơn. Đa số nhân sĩ tinh anh đều đọc rất nhiều sách, nhưng không thể hiện ra ngoài, cậu ăn mặc giống như tinh anh xã hội, người ta mới cho rằng cậu là người có trình độ văn hóa rất cao?

"Vậy những tinh anh xã hội đều thích ăn mặc thế này sao?" Phù Ly dựa vào gần Trang Khanh, nhỏ giọng hỏi.

Trang Khanh nháy mắt hiểu được Phù Ly đang nghĩ gì, anh gật đầu: "Đúng, bọn họ đều thích mặc như vậy."

"Vậy tôi nhìn một chút." Cậu nhìn xung quanh cửa hàng, "Không phải anh cũng muốn mua quần áo sao? Thích bộ nào, tôi tặng anh." Từ lần mà phú nhị đại kia đưa cho cậu một món tiền, Phù Ly liền cảm thấy mình sẽ không thiếu tiền tiêu nữa.

"Tặng tôi?"

"Đúng thế, anh đi chọn quần áo cùng tôi, tôi tặng quà cho anh." Phù Ly khó hiểu, "Còn chưa chọn xong sao?"

Trang Khanh nhìn chằm chằm cậu vài giây, xoay người bắt đầu chọn đồ trong cửa hàng, sau đó anh nhìn trái nhìn phải, nhìn sao cũng thấy bộ trên người Phù Ly là đẹp nhất. Cuối cùng chọn một bộ giống như Phù Ly, nhưng mà màu sắc khác.

Đợi Phù Ly vào trong phòng thay quần áo đi ra, anh lại thở dài, đưa thẻ ngân hàng của mình cho thu ngân.

Thời điểm thẻ quét qua máy quét, giống như quét qua trái tim Trang Khanh, có chút chua, có chút lạnh, còn có một loại cảm giác

hoang đường không thể gọi tên.

Rõ ràng Phù Ly đã nói rằng cậu tặng quần áo, tại sao anh vừa quay đầu đã trả tiền cho cả hai bộ rồi?

Phù Ly đi ra mới biết Trang Khanh đã giúp cậu trả tiền cho hai bộ quần áo, cậu nghĩ ngợi: "Vậy tôi mời anh ăn cơm."

"Đi đâu?" Trang Khanh hỏi.

"Đi quán cơm Cú Đêm mà tối hôm trước chúng ta tới ấy, canh cay của quán ấy ăn rất ngon." Phù Ly còn có chút nhớ nhung hương vị kia.

Trang Khanh: "....."

"Anh không thích?" Phù Ly thấy Trang Khanh không nói gì, "Vậy chúng ta đổi sang nơi khác."

Quần áo giá tiền năm chữ số đổi lấy một bát canh cay, thực sự quá lời rồi. Trang Khanh từ khi nào phải ném qua thiệt thòi thế này, quả thực là trò cười của trời xanh.

"Không, rất ngon." Trang Khanh hận cái miệng mình không nghe sai khiến.

Qua bảy giờ tối, quán cơm Cú Đêm đã mở cửa, bắt đầu có thực khách lục tục tới quán cơm ăn cơm tối hay cơm khuya, trong quán cơm nhỏ nhỏ rất ồn ào. Lần này khi Trang Khanh và Phù Ly tới, thực khách trong quán căn bản đều là con người, bởi vì tướng mạo xuất chúng của bọn họ làm cho thực khách nhìn thêm mấy lần, nhưng không dẫn tới sự quan tâm quá lớn.

Phù Ly gọi hai phần canh cay lớn, còn đặc biệt gọi thêm hai phần cá viên.

"Hai anh đẹp trai lại tới rồi hả?" Ông chủ cười chào hai người, tay chân nhanh nhẹn đun canh, cá viên đầy suýt chút nữa rơi ra khỏi cái sọt vớt, nhìn ra được ông chủ vô cùng thành thật.

"Hình như hai người thích ăn tôm cá?" Ông chủ quán ăn đeo găng tay thu tiền, tháo găng tay ra rửa sạch tay, "Chỗ tôi có cá chiên, hai người có muốn ăn một phần không?"

"Muốn." Phù Ly không nghĩ ngợi gì cả gật đầu luôn.

Ông chủ mang một đĩa cá chiên lớn đặt trước mặt hai người: "Mời dùng."

Cá vừa mới chiên xong, màu vàng óng ánh, ăn vào miệng giòn mà không ngấy, hương vị tươi ngon của cá bị bao trong lớp da giòn giòn, khi vừa vào trong miệng mới hoàn toàn tỏa ra, có thể được xưng là tinh phẩm trong cá chiên.

Canh cay với cá viên được mang lên bàn, Phù Ly lại gọi hai lon trà lạnh, ông chủ do dự nói: "Hai vị, uống nhiều trà lạnh như vậy sẽ không ăn được nhiều đồ ăn nữa, hay là tôi rót cho hai người hai cốc trà, cũng có thể uống cho thơm miệng."

"Không sao, chúng tôi ăn được hết." Phù Ly cười tủm tỉm, "Hai người chúng tôi đều là dạ dày vương."

"Thì ra là thế." Ông chủ nhìn Trang Khanh ngồi đối diện Phù Ly, nhìn dáng vẻ của người đàn ông này rất nghiêm túc, nhìn thế nào cũng không giống như dạ dày vương.

Chẳng được bao lâu, ông chủ quay đầu lại nhìn trên bàn hai người mới phát hiện cá chiên đã bị ăn sạch rồi, cá viên cũng chỉ còn lại vài miếng, canh cay đã bị ăn hơn phân nửa, nhìn tốc độ gấp của hai người, dường như còn có thể ăn thêm không ít đồ nữa.

Thì ra thực sự là dạ dày vương, có vẻ như là anh đã lo lắng rồi.

Nhìn thấy Trang Khanh thích ăn cá chiên, Phù Ly lại gọi thêm một phần nữa, rỗng chưa thành niên mà, ăn nhiều cũng là bình thường.

Ăn xong, khi hai người chuẩn bị ai về nhà ấy, Trang Khanh đột nhiên hỏi: "Ngày mai tới tham gia mừng thọ Triệu chưởng môn, cậu có thể tự thất cà vạt không?"

Phù Ly lắc đầu.

"Thôi bỏ đi, tối nay cậu tới nhà tôi ngủ, ngày mai tôi dạy cậu thất." Trang Khanh vẻ mặt ghét bỏ, "Lên xe."

Phù Ly sững sờ mấy giây, sau khi vào xe mới nói cảm ơn Trang Khanh: "Cảm ơn, anh thật sự là một con rồng nhiệt tình."

Hai mắt Trang Khanh nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói: "Tôi nên cảm ơn lời khen của cậu sao?"

"Không cần đâu." Phù Ly hào phóng nói, "Anh em một nhà, không cần phải xem trọng cái này."

Trang Khanh liếc mắt, ai anh em với cậu?

Buổi tối, Phù Ly nằm trên chiếc giường rộng, nhìn nóc nhà được khảm bảo thạch, đột nhiên nhớ tới một chuyện. Tuy rằng cậu cậu không biết thất cà vạt, nhưng cậu có thể biến ra mà. Tại sao phải vì

thất cả vật mà phải tới ở nhà Trang Khanh qua đêm, hình như có chút không thích hợp?

Cậu trở mình, nhắm mắt lại nghĩ, chuyện ngu ngốc như vậy, nhất định không để cho Trang Khanh biết.

Dù sao, cậu cũng thực sự không biết thất cả vật.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phù Ly và Trang Khanh mặc cùng một kiểu tây trang xuống xe, làm cho nhân viên từ lớn tới nhỏ còn có cả bảo vệ tôm, cua đều nhao nhao liếc nhìn, tại sao anh Phù lại đi cùng với lão đại, còn mặc cả đồ đôi?

Chưa từng nghe thấy hai người này có gì đó mà.

Mấy bức tranh yêu lễ tân đưa mắt nhìn hai người lên tầng, nhanh chóng tụt lại một góc. Bọn họ đều là những bức tranh của những danh sĩ nổi tiếng, trải qua bao nhiêu năm tháng, hấp thu sự sùng bái cùng yêu thích của con người mới có thể hóa hình. Cho nên cái gì mà đoạn tụ chi sủng, long dương chi hảo đều đã từng nghe qua, bây giờ nhìn thấy lão đại quanh năm mặt nghiêm túc lạnh lùng đột nhiên mặc đồ đôi với yêu quái khác, cũng đủ để cho bọn họ buồn chuyện cả nửa tháng.

"Tại sao tôi lại cảm thấy hôm nay mọi người có gì đó không thích hợp lắm." Phù Ly nhìn về đằng sau, "Không biết bị làm sao?"

Trang Khanh lạnh mặt nói: "Có lẽ là đều ngóng trông tới tiệc mừng thọ của Triệu chương môn, kích động tới nỗi không còn lòng dạ nào đi làm nữa."

Phù Ly đột nhiên hiểu ra: "Thì ra là thế."

Tác giả có lời muốn nói:

Bức tranh yêu: Không, không, không, chân tướng không phải như thế, xin hãy nghe chúng tôi giải thích.

~~~~~

(1): Điện thoại quả lê kiểu iphone fake, thay vì quả táo cắn dở thì ta có quả lê:)))

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 62

Phù Ly đi vào văn phòng chung, vừa nhìn đã thấy quả nhiên các đồng nghiệp hôm nay ăn vận đặc biệt trang trọng, Trương Kha và Ngụy Thương hôm nay xin nghỉ, quay lại môn phái để giúp đỡ việc nhà.

"Anh Phù mặc bộ quần áo này thật đẹp trai." Sở Dư liếc nhìn Trang Khanh đứng ở bên ngoài, lại bổ sung thêm một câu: "Không hổ là quần áo mà lão đại đi chọn cùng anh, có mắt nhìn."

Phù Ly vuốt vuốt mặt vải tây trang, cười híp mắt gật đầu: "Ừ."

Sở Dư lại nhìn bên ngoài, lão đại đã quay về văn phòng rồi, cậu thở phào một hơi dài. Cúi đầu nhìn quần áo trên người Phù Ly, muốn nói vài câu, lại cảm thấy mình không nên nhiều lời như vậy, cuối cùng lại nuốt về.

Phái Thanh Tiêu xây dựng trên đỉnh một ngọn núi, bởi vì trên núi hàng năm mây mù lượn lờ, hơn nữa bên ngoài bao phủ một tầng kết giới, cho nên người bình thường sẽ không thể phát hiện ra trên đỉnh núi có một tòa kiến trúc theo phong cách cổ xưa.

Thỉnh thoảng có kẻ thù xâm nhập, phá vỡ kết giới, làm người bình thường phát hiện tòa nhà được xây dựng trên đỉnh núi, bộ phận liên quan sẽ đều dùng hiện tượng "ảo ảnh" vô cùng khoa học để giải thích hiện trường. Được giáo dục khoa học nhiều năm trời, mọi người nhìn thấy những tình huống như thế, việc đầu tiên làm

chính là chụp lại cảnh kỳ lạ này, thật sự không có mấy người cảm thấy được đây chính là nơi ở của tu tiên giả.

Ngẫu nhiên có một vài người nghĩ như vậy, người khác cũng sẽ nói với bọn họ, đó chỉ là ảo ảnh mà thôi, trên đời này lấy đâu ra thần tiên, uốn nắn lại tư tưởng của bọn họ.

Vẫn là câu nói kia, phải duy trì cách nhìn theo chiều hướng phát triển khoa học, duy trì con đường khoa học không thể lung lay.

Là môn phái lớn tổ tu chân giới, tới tham dự tiệc mừng thọ của Chương môn phái Thanh Tiêu, những nhân tu yêu tu có tiếng ở tu chân giới đều chuẩn bị trước một phần quà mang tới. Ngay cả tộc Thanh Long gần đây không dám ra ngoài, cũng phái sứ thần mang quà tới cửa.

Trên đại điện khách khứa tụ tập rất đông, không tính nhân tu hay là yêu tu, có thể ngồi ở đây đều là những nhân vật có mặt mũi ở tu chân giới, cho nên không có ai ở nơi này nói ra những điều không nên nói. Những năm gần đây long tộc yêu khẩu thừa thốt, nhưng trừ tộc Thanh Long và tộc Kim Long, tất cả đều tự mình phái tộc nhân tới.

Tộc Thanh Long là không dám tới, sợ lại gặp phải Phù Ly hay Côn Bằng, lại bị hành hung trước mặt đông khách khứa như thế, vậy tộc Thanh Long của bọn họ coi như chẳng còn mặt mũi nào nữa. Cho nên bọn họ dứt khoát chuẩn bị lễ trọng, không hề lộ diện. Còn về tộc Kim Long.....cả tu chân giới đều biết, tộc Kim Long đã bị diệt sạch rồi, Kim Long duy nhất còn lại lại là người nửa người nửa rồng, trước giờ chưa từng tham gia các loại tiệc tùng.

Có tu chân giả phát hiện, tiệc mừng thọ năm nay làm vô cùng long trọng, còn long trọng hơn vài phần so với tiệc mừng thọ Triệu Tu tròn một trăm tuổi. Trà, hoa quả, bánh ngọt, toàn bộ đều là thượng phẩm mua từ phái Điền Viên, nước trà chính là sơn tuyết thiên nhiên, không lẫn một chút nước từ hệ thống cung cấp nước.

Chưởng môn các môn phái khác trong lòng âm thầm ghen tị, mấy năm nay Thanh Tiêu phái càng ngày càng thành công, đệ tử có thiên phú tu hành, ở phương diện luyện đan luyện khí cũng rất có thành quả. Thị trường đan dược của cả tu chân giới đều bị phái Thanh Tiêu chiếm một phần ba, còn lại hai phần ba, dường như đều bị phái luyện đan chiếm sạch.

Luyện khí càng là phần chính của phái Thanh Tiêu, thực sự là nghề nghiệp mang lại món lời lớn.

Thế đạo như hiện nay, không có tiền quả thực là nửa bước cũng khó đi.

"Mời trưởng lão phái Văn Nguyệt vào trong."

Nghe thấy tiếng chào hỏi, chưởng môn các phái nhỏ liên tục thở dài trong lòng, lại tới một môn phái có tiền. Nếu như nói phái Thanh Tiêu kiếm không ít tiền ở tu chân giới, vậy thì phái Văn Nguyệt cũng là môn phái được xếp hạng hai về việc am hiểu kiếm tiền ở nhân giới.

Xếp thứ nhất chính là ban quản lý tu chân giới, không ai dám tranh phong cùng.

Trưởng lão của phái Văn Nguyệt Vương Thúy Hoa vừa vào cửa chưa nói gì chỉ cười trước, sau khi chào hỏi với mọi người, bà mới

ngồi xuống vị trí mà phái Thanh Tiêu đã sắp xếp cho bà. Chỗ ngồi của bà ở bên cạnh trưởng lão phái Điền Viên, hai người là bạn mặt chược, ghé vào nhau buôn chuyện.

"Người trẻ tuổi bây giờ thật thiếu kiên nhẫn, ở trên mạng tùy tiện nói mạnh miệng như thế, cũng không sợ không xuống được." Hai người buôn chuyện liền nói tới chuyện ồn ào trên diễn đàn, trưởng lão phái Điền Viên nói, "Tiệc mừng thọ thể này mà những văn bối kia cũng không khác chế một chút, cãi nhau quá không đẹp mắt, ai cũng chẳng vẽ vang gì."

"Lỡ như Trang Khanh Long Quân thật sự tới thì sao?" Vương Thúy Hoa thuận miệng nói một câu, rõ ràng bà cũng không coi như là thật. Gần đây tâm tình bà rất tốt, mỗi ngày đánh bài đều rất thuận, nhắm mắt đánh bài cũng có thể được "tự mạc thanh nhất sắc".

"Không thể nào....."

"Trang Khanh Long Quân và Phù Ly tu sĩ tới rồi." Bên ngoài có một người hét lên câu này.

"Thực sự khó có thể tin được." Trưởng lão phái điền viên có chút thất thố đứng dậy, nhìn về phía cửa. Kỳ thực không chỉ có ông, rất nhiều tu chân giả ở hiện trường đều tò mò nhìn về phía bên ngoài, cả đại điện vô cùng yên tĩnh.

Trưởng lão phái Thanh Tiêu cười sáng lạn như hoa cúc, bước lên tiếp đón.

"Long Quân, Phù tu sĩ, mời ngồi." Trưởng lão hành lễ với hai người, Trang Khanh và Phù Ly cũng trả lễ, đưa hộp quà tặng đã chuẩn bị trước cho vị trưởng lão này.

"Chúc Triệu chương môn sinh nhật vui vẻ, chúc tu vi của ông ấy nâng cao một bước."

"Xin nhận lời chúc của hai vị, mời đi bên này." Trưởng lão dẫn Trang Khanh và Phù Ly tới chỗ ngồi ở bàn khách quý, ngồi cùng bàn đều là những yêu tu có tu vi từ ba nghìn năm trở lên, cùng với năm con rồng bản thể có màu sắc khác nhau.

Cùng là long tộc, năm con rồng này nhìn thấy Trang Khanh đáng lẽ ra phải có mấy phần thân thiết mới đúng, nhưng Phù Ly lại phát hiện vẻ mặt của bọn họ có chút kỳ lạ, mà Trang Khanh cũng lười nhìn bọn họ thêm một lần, chỉ cúi đầu uống trà.

Sứ thần của tộc Thanh Long ngồi bên cạnh Lam Long, sau khi nhìn thấy Phù Ly, bàn tay bưng chén trà không ngừng run rẩy, bởi vì bầu không khí xung quanh bàn này im lặng có chút kỳ dị, cho nên yêu quái cả bàn đều có thể nghe được tiếng nắp trà và tiếng tách trà chạm vào nhau kêu lách tách.

Phù Ly khó hiểu nhìn con rùa lông xanh này một cái, tần số dao động của tay rùa lông xanh tăng mạnh, tách trà trên tay rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành.

Con mắt không lớn của rùa lông xanh khi biến thành hình người hoảng sợ nhìn Phù Ly, dường như sợ hãi Phù Ly một ngụm nuốt luôn hẳn.

Phù Ly quay đầu qua, nói nhỏ bên tai Trang Khanh: "Đều là rùa nhưng Hoàng Hậu và Lâm Quy ở phòng chúng ta còn có tiền đồ hơn là con rùa này."

"Từ dưới đáy biển lên, chưa từng trải thế giới bên ngoài, đừng chấp nhặt với người kém hiểu biết." Trang Khanh lấy một đĩa bánh ngọt tới trước mặt Phù Ly, "Không cần để ý tới bọn họ, ăn cơm xong rồi đi."

Tuy rằng nhìn thấy mấy con rồng quanh bàn này không mấy thuận mắt, nhưng đã tặng quà rồi, sao có thể không ăn cơm mà đi được?

Những yêu quái khác dường như nhận thấy dòng chảy ngầm giữa những con rồng này đang bắt đầu khởi động, cũng không nói lời nào, cúi đầu cắn hạt dưa uống trà. Ngẫu nhiên còn trao đổi với nhau ánh mắt xem chuyện vui. Trước đây không biết, thì ra quan hệ của trưởng ban Trang với những người thuộc long tộc này hình như rất bình thường, còn không vui lòng chào hỏi với nhau, người không biết còn cho rằng bọn họ có ngăn cách chủng tộc.

Nếu không phải vì sợ rước lấy phiền phức, thậm chí mấy yêu tu này còn muốn rút điện thoại ra, lên diễn đàn tu chân giới đưa chuyện.

Còn có chuyện gì thú vị hơn chuyện cười của long tộc?

Không có!

Trương Kha vội vàng trước sau tiếp đón khách, cho tới khi trời đã tối đen mới có thời gian uống một ngụm nước, quay đầu lại hỏi đệ tử khác: "Lão đại của chúng ta và anh Phù có tới không?"

"Long Quân và anh Phù Ly đều tới rồi, đại trưởng lão đích thân ra nghênh tiếp bọn họ."

Trương Kha gật đầu, vậy cũng tương đối thích hợp, hôm nay lão đại có thể tới phái Thanh Tiêu, thực sự đã cho môn phái của bọn họ thể diện rất lớn. Đây là lần đầu tiên lão đại công khai tham gia thọ yến của chưởng môn một một phái, đủ để cho bọn họ chém gió rất nhiều ngày.

"Vậy sắp xếp bọn họ ngồi bàn nào?" Trương Kha lẩm mẩm hỏi thêm một câu.

"Nhị trưởng lão nói, Trang Khanh Long Quân bình thường không tham gia yến tiệc bao giờ, trưởng lão lo Long Quân ngồi cùng với người khác không thoải mái, cho nên đặc biệt để anh ấy ngồi với các Long Quân khác, cũng có thể tùy ý hơn một chút."

Để lão đại ngồi chung với long tộc khác, như vậy còn có thể tùy ý nổi sao? Người bên ngoài không biết, nhưng nội bộ ban quản lý bọn họ còn không rõ sao, lão đại cùng với những long tộc kia quan hệ không hề tốt. Nhưng những việc này đều là việc riêng tư của lão đại, cậu cũng không thể nói cho người trong phái, chỉ có thể nuốt sự lo lắng trong lòng xuống, chạy tới trước xem không khí của bàn Long Quân kia.

Lúc này bộ phận tuyên truyền quảng cáo của phái Thanh Tiêu đã tiêu một số tiền lớn, mua một trang báo trên diễn đàn tu chân giới, viết một danh sách cảm tạ thật dài, để biểu đạt sự cảm ơn sâu sắc của mình, tên của Trang Khanh rõ ràng được xếp hàng đầu.

Quần chúng ăn dưa nhìn được danh sách cảm ơn này, toàn thể ồ lên.

Không ngờ rằng trưởng ban Trang lại thực sự tới?

Trang Khanh Long Quân trên danh sách cảm ơn, không thể nào là cùng tên cùng họ đấy chứ?

Đạo hữu ăn dưa A: Vậy đạo hữu muốn ăn điện thoại đầu rồi? Điện thoại quả lê đời mới nhất đã mua được chưa?

Đạo hữu ăn dưa B: Ăn điện thoại quả lê chính là ăn tiền, ăn điện thoại Nhị Tinh 8, chính là muốn mạng. Đạo hữu, chú nên tới phái luyện đan mua chút thuốc cấp cứu hay gì đó, có lẽ có thể giữ lại cho chú một mạng.

Đạo hữu ăn dưa C: Cho nên vấn đề tới rồi, rốt cuộc khi nào ăn điện thoại.

Đệ tử gây chuyện: Ăn di động cái rắm, phái Thanh Tiêu nói trưởng ban Trang tới thì tới thật, không có video không thể tin.

Một đệ tử phái Thanh Tiêu nào đó: Ha ha.

Thọ yến chính thức khai tiệc, chương môn phái Thanh Tiêu tuy rằng đã một trăm năm mươi tuổi nhưng nhìn dáng vẻ vẫn là một người trung niên rất có tinh thần, đầu tiên ông nói cảm ơn khách quý, uống một chén rượu xuống, không khí hiện trường bắt đầu trở nên nóng hơn, nơi duy nhất an tĩnh, trừ nâng ly lên thì không nói thêm gì khác chính là bàn có Long Quân ngồi.

Xích Long mấy lần muốn nói chuyện, nhưng thấy dáng vẻ Trang Khanh không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, chỉ đành gãi đầu cúi xuống uống rượu. Chẳng qua hẳn không phải là người có tính cách ngồi yên, người quanh bàn không nói lời nào, làm cho hẳn một lát lại nghịch ly rượu, một lát lại sờ hoa văn trên bát.

Phù Ly đột nhiên cười ra tiếng, ánh mắt mọi người trên bàn đều đổ dồn về phía cậu. Trong không khí vô cùng yên lặng, ai có hành động khác thường chính là cụng rơm cứu vớt mọi người ra khỏi xấu hổ cùng nhàm chán.

"Cười gì?" Trang Khanh cầm ly rượu trước mặt Phù Ly đi, thay bằng nước trái cây.

Bởi vì anh không muốn chăm sóc một con thỏ say rượu lần nữa.

Phù Ly nói nhỏ bên tai Trang Khanh: "Con rồng ngồi đối diện với tôi, giống như anh, vẫn là một con rồng chưa thành niên."

Trang Khanh vuốt vuốt bên tai mà Phù Ly dựa vào gần, khóe miệng hạ thấp xuống một chút: "Ồ."

"Chẳng qua tuy nhìn cậu ta cũng tầm tuổi anh, nhưng không chín chắn chắc chắn như anh, xem ra được người trong nhà tương đối cưng chiều." Phù Ly nhìn Xích Long, lại nhìn Trang Khanh, "Nhưng mà anh dễ thương hơn nhiều."

Rồng của mình, luôn phải dễ thương hơn rồng nhà người khác, làm người hay làm yêu đều thế, dối lòng là bản chất rồi.

"Dễ thương không phải là một từ hay." Biểu tình Trang Khanh lạnh nhạt, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên khó nhận thấy mới tiết lộ cảm xúc của anh lúc này.

"Tiểu Trang vẫn giống như năm đó, không thích nói chuyện." Từ Long vẽ mặt kiêu ngạo, đột nhiên mở miệng ra nói, nhưng không biết có phải vì Phù Ly cảm nhận nhầm hay không, cậu cảm thấy trong ngữ khí của đối phương mang theo vài phần ưu việt khó nhận ra.

Sau khi có cảm giác này, Phù Ly càng không nhận được nhú
mày.

Tác giả có lời muốn nói:

Rùa lông xanh: Toàn, toàn thân tôi đều là vỏ cứng, không ngon!

~~~~~

Hôm qua mình bị nhầm, Tam Tinh mới là Samsung. Nhị Tinh với
điện thoại quả lê chắc tác giả dựa vào Samsung với Iphone.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 63

Trang Khanh rót đầy nước trái cây vào tách cho Phù Ly, nước trái cây này đều được mua ở phái Điện Viên, vừa tươi ngon lại mang theo linh khí, không giống như những thương nhân lòng dạ đen tối ở nhân giới, dùng hoa quả hỏng vắt nước còn pha loãng ra.

Rót xong nước trái cây rồi, ngẩng đầu thấy những người khác đều đang nhìn mình, Trang Khanh đặt bình nước trái cây xuống, nhú mày đối diện với Tử Long: "Thật ngại quá, chúng ta có quen sao?"

Yêu tu ngồi cùng bàn xem kịch thiếu chút nữa cười ra tiếng, lờ mờ mà vị Tử Long Quân này nói rõ ràng không mang theo ý tốt, không ngờ rằng Trang Khanh Long Quân còn hung ác hơn, căn bản không để đối phương vào trong mắt. Chẳng qua, bây giờ đã không giống như ngày xưa nữa rồi, tuy rằng long tộc vẫn diều võ giương oai ở tu chân giới, nhưng từ sau khi có ban quản lý, những năm gần đây long tộc đã thu liễm không ít, những tiểu yêu bên dưới cũng sống dễ dàng hơn không ít, chẳng lẽ những yêu tộc kia vì điều này mà có quan hệ không tốt với Trang Khanh?

Thân là một thành viên trong yêu tộc, sau khi có ban quản lý, phải cần chú ý lời nói và việc làm hơn một chút, nhưng lại sống tốt hơn so với những ngày trước đây. Bọn họ không cần phải lo lắng bị nhân tu bắt đi luyện đan, cũng không cần phải lo lắng bị yêu tu không nói

lý lẽ bất nạt, thậm chí còn có thể làm chứng minh thư ở nhân giới, sống những ngày tháng ở nhân gian.

Trong tiềm thức, về tình cảm bọn họ vẫn thiên về phía Trang Khanh.

"Chúng ta đã nhiều năm không gặp, Tiểu Trang cũng thành nhân vật đứng đầu ở tu chân giới chúng ta, không nhớ rõ cũng là bình thường." Tử Long khẽ cười ra tiếng: "Năm đó mẫu thân ngươi chết bệnh, vẫn là tam tộc chúng ta nhận nuôi ngươi."

Tử Long nói tam tộc, ý chỉ ba tộc Tử, Xích, Bạch. Hai tộc Lam Long và Huyền Long đóng cửa sống, mặc kệ mọi chuyện, chỉ những sự kiện lớn mới xuất hiện, thời điểm khác tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời biển. Nghe nói bởi vì hai tộc Lam, Huyền long khẩu thừa thốt, để tránh kẻ thù bên ngoài xâm nhập, ngay cả Long Cung cũng chuyển tới cùng một vùng biển.

Ở yêu giới, những yêu quái khác không quan tâm là rồng có màu gì, đều chung tên gọi là long tộc. Nhưng chỉ có long tộc tự mình biết, nội bộ của bọn họ cũng không hề đoàn kết như vậy.

Yêu tu nghe thấy lời Tử Long đều cảm thấy có chút ngạc nhiên, không ngờ rằng lại có một đoạn quá khứ như vậy?

"Các người chính là mấy đứa trẻ hư đồn đáng ghét năm đó thấy Trang Khanh không cha không mẹ nên bắt nạt anh ấy?" Phù Ly buông đĩa xuống, lau sạch khóe miệng, "Mấy con súc sinh như các người, hôm nay là ngày mừng thọ của Triệu chưởng môn, tôi không tranh cãi với các người, ngày mai tôi sẽ tự mình tới Long Cung của các người thăm hỏi."

Các yêu tu khác thấy Phù Ly phần nộ như thế, đột nhiên hiểu ra, thì ra những Long Quân kia thấy Trang Khanh không có cha mẹ nên bắt đầu bắt nạt người ta. Chẳng trách những tin đồn liên quan tới Trang Khanh đều là anh giết tà yêu làm việc ác ở nơi nào đó tại nhân gian, gần như chưa từng nghe thấy chuyện của anh có liên quan tới long tộc.

"Phù đạo hữu nói lời này có hơi quá rồi, tam tộc chúng ta chăm sóc hần cho ăn cho uống, sao lại biến thành bắt nạt hần rồi?" Trên mặt Tử Long lộ ra vẻ phần nộ, "Cho dù các người là đồng nghiệp, cũng không thể đổi trắng thay đen như vậy."

"Anh nên cảm thấy may mắn vì hôm nay là ngày mừng thọ Triệu chương môn." Phù Ly lười quan tâm tới diễn xuất của Tử Long, nói thẳng, "Những con rồng các người đều đi học lớp bổ túc cung đấu sao, bản lĩnh mở mắt nói dối mạnh như vậy, lại không có hoàng đế cho các người tranh giành, tốn nhiều tinh thần như thế để làm gì?"

"Người!" Tử Long đập bàn đứng dậy.

"Ngồi xuống!" Phù Ly quát lên, "Bố mẹ không có dạy anh quy củ sao?"

Tử Long muốn phản bác, nhưng lại phát hiện miệng mình không thể mở ra, thân thể cũng tự giác ngồi xuống, cơ thể đã không nghe theo sự sai khiến của hần nữa. Hần hoảng sợ trừng mắt lớn, cố gắng bảo Xích Long và Bạch Long giúp đỡ, nhưng Xích Long chỉ biết không tim không phổi ngồi ăn, còn Bạch Long cho rằng Tử Long sợ khí thế của Phù Ly, đang âm thầm coi thường hần, căn bản không biết chuyện thân thể hần xảy ra bất thường."

"Tiểu bối bây giờ bị tộc của mình cưng chiều tới mức không coi ai ra gì, thật sự làm cho người ta đau lòng." Phù Ly nghiêng đầu nhìn yêu tu khác, "Cũng may là tu chân giới bây giờ hòa bình ổn định, nếu như trong quá khứ với cái tính cách này thì đã sớm bị giết rồi."

Mấy vị yêu tu khác cười gượng gật đầu, có thể ngồi ở bàn này, tu vi đều rất cao, bọn họ đương nhiên nhìn ra Phù Ly đã khống chế thân thể Tử Long, chẳng qua ai muốn đắc tội người của ban quản lý? Huống hồ tu vi của Phù Ly sâu không lường được, bọn họ còn chưa cảm nhận được linh lực, đối phương đã khống chế được Tử Long, đại yêu như vậy ai dám đắc tội.

Càng quan trọng hơn là, bọn họ đều là tiểu yêu tinh luôn dốc sức tu luyện mới có được ngày hôm nay, hiểu được cái gọi là co được duỗi được, đâu ai dám kiêu ngạo như long tộc, tùy lúc tùy chỗ đều có thể nổi nóng. Nếu việc này đặt vào hoàn cảnh một nghìn năm trước, Tử Long Quân đã sớm mất mạng rồi.

Thảm nhất vẫn là rùa lông xanh, toàn thân run cầm cập, hắn có thể nhìn ra được trên người Tử Long có gì đó không đúng, nhưng cũng không dám thở mạnh. Sau lần vị Phù tiên bối này tìm tới tộc Thanh Long gây phiền phức, đuôi của Thanh Diển trưởng lão mất luôn, cho dù hóa thành hình người cũng không có hai chân. Đây không phải là thảm nhất sao, từ đó về sau Thanh Diển trưởng lão rất sợ tiếng sấm, càng sợ nhìn tới những vật thể có lông.

Trước đây Thanh Diển trưởng lão phong thái lồi lõm lại biết bao, bây giờ chỉ dám nhốt mình trong phòng, không nguyện ý bước ra ngoài cửa một bước.

Tất cả mọi người đều biết, Thanh Diển trưởng lão coi như phế rồi.

Từ đó về sau, Phù Ly trở thành đại ma vương trong lòng tộc Thanh Long từ trên xuống dưới, họ còn không có tâm tư để báo thù, thấy người liền trốn.

Không có Tử Long làm mồi, cuối cùng có thể ăn cơm tử tế. Khi Triệu Tu chưởng môn tự mình tới kính rượu nói lời cảm ơn, Phù Ly và Trang Khanh đã thưởng thức bàn đồ ăn một vòng.

"Chư vị khách quý đến dự thật vinh dự cho bản phái, nếu như có chỗ tiếp đãi không chu toàn, mong các vị thứ lỗi." Triệu chưởng môn cười rục rở đắc ý, uống rượu rất dứt khoát.

Tử Long ngồi bên cạnh phát hiện ra thân thể mình lại có thể cử động, không chỉ cử động còn cầm lấy chén rượu. Hắn hoảng sợ mở to mắt, nhìn chén rượu trong tay, không thể tin được mình lại dễ dàng bị yêu tu khống chế, rốt cuộc Phù Ly đã tu tà thuật gì?

"Triệu chưởng môn khách khí, hôm nay là ngày mừng thọ của ngài, là chúng tôi nên kính ngài mới đúng." Trang Khanh đứng dậy, nâng chén rượu lên nói, "Mời."

"Trưởng ban Trang bận rộn trăm việc, còn có thể bớt chút thời gian tới đây, tại hạ vô cùng cảm kích." Triệu chưởng môn cười càng thêm vui vẻ, ánh mắt nhìn Trang Khanh đều đang phát sáng. Đây chính là con rồng âm thầm hợp vận mệnh quốc gia, toàn thân đều mang vàng sáng.

Đệ tử phái Thanh Tiêu phụ trách chụp ảnh, vội vàng giơ máy ảnh lên chụp thật nhiều bức ảnh Trang Khanh và Triệu trưởng môn uống với nhau, tới lúc rửa ảnh ra, có thể treo trong danh nhân đường của môn phái bọn họ.

Quay phim và chụp ảnh tất cả đúng vị trí, người chụp thì chụp, người quay thì quay, ngay cả một số tu chân giả cũng lén lút lấy điện thoại ra chụp mấy tấm.

Có người điều chỉnh tốt góc độ, còn chụp một tấm "ảnh chung" hoàn mỹ giữa mình và Trang Khanh, chụp xong liền gửi cho bạn bè thân thiết khoe khoang một phen.

Ác hơn chính là những cư dân mạng ăn dưa ở tu chân giới, đăng tấm ảnh chụp Trang Khanh xuất hiện ở tiệc mừng thọ lên diễn đàn, bảo người gây chuyện kia nhanh chóng đi mua Quả lê X và Nhị Tinh 8, chuẩn bị livestream ăn điện thoại.

Mọi người hóng chuyện rất nhiều, cũng có người tò mò hỏi tại sao Trang Khanh lại đột nhiên quyết định tham gia tiệc mừng thọ, chẳng lẽ bởi vì trong phòng có hai nhân viên cao cấp đều tới từ phái Thanh Tiêu, thấy cư dân mạng ồn ào quá cho nên đặc biệt nể mặt nhân viên?

Nói như vậy, trưởng ban Trang thực sự là một vị lãnh đạo tốt.

Rất nhanh có nhân viên ở ban quản lý dùng clone trả lời: Đừng có nghĩ linh tinh, lão đại của chúng tôi gần như không xem diễn đàn, căn bản không biết những tranh luận trên diễn đàn này, mọi người cũng không nhìn xem anh ấy đi cùng ai.

Đi cùng ai? Không phải là diễn viên chính trong đoạn video cảnh báo rất nổi tiếng cả tu chân giới gần đây – Phù đạo hữu sao? Phù Ly đạo hữu tu vi cao thâm, còn dám đánh cả Ngu Cường, đi cùng với Trang Long Quân cũng không tính là hạ thấp thân phận của Trang Long Quân chứ?

Đạo hữu tu chân A: Hình như tôi biết được gì rồi.

Đạo hữu tu chân B: Hình như tôi cũng biết rồi.

Các đạo hữu khác bị ngữ khí của mấy người làm cho chẳng hiểu gì, biết được gì cơ.

Đạo hữu tu chân A: Tôi gan nhỏ, không dám nói.

Đạo hữu tu chân C: Hình như hai người họ mặc đồ đôi, là ý này sao?

Đạo hữu tu chân A: Đạo hữu lâu trên là mới tới hả, tôi chưa nói cái gì hết á, anh nhớ phải ăn một bữa cơm ngon đấy (1). Mong các vị đạo hữu và nhân viên quản lý làm chứng, lời của lâu trên chẳng liên quan gì tới tôi hết á.

Sau khi đạo hữu A trả lời câu này cũng không thấy xuất hiện nữa, rõ ràng là không dám nói nhiều nữa rồi.

Nhưng cô có xuất hiện nữa hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là đông đảo nhóm đạo hữu ăn dưa đã sợ ngây người, hai boss lớn xuất hiện không kỳ lạ, nhưng mặc đồ đôi thì có chút không thể tưởng tượng được.

Lẽ nào Trang Long Quân và Phù Ly tiền bối là.....

Cư dân mạng còn đang ăn dưa, tiệc tối đã gần kết thúc rồi. Cơm xong, phái Thanh Tiêu còn chuẩn bị các loại ca múa biểu diễn cho khách quý thưởng thức, mây mù nhẹ vờn quanh đại điện, thoáng như tiên cảnh.

Nhìn thấy phượng hoàng khiêu vũ trên sân khấu, Phù Ly đột nhiên nhớ tới một chuyện hồi nhỏ, khi đó cậu bị Phì Di dọa khóc, quay lại núi Vân Vụ ngày nào cũng khóc, không ai khuyên được. Sau đó chim sẻ và chim trĩ dẫn theo rất nhiều chim tới, biểu diễn rất nhiều vũ đạo xinh đẹp trong động của cậu.

Khi ấy chim sẻ không thể biến thành hình người còn giả vờ như mình là phượng hoàng, tiếp nhận lễ bái của bách điều. Sau đó cậu còn hỏi nó là làm thế nào, mới biết nó dùng một loại gạo linh mà Cương Liệt đại vương trồng được để hối lộ, làm cho chim sẻ cùng nó biểu diễn tiết mục nằm mơ này.

Tuy rằng cậu cảm thấy giấc mơ này của chim sẻ nhỏ có chút không thực tế, nhưng vũ đạo bách điều triều phụng này thực sự rất hay, khi đó cậu ỷ vào mình còn nhỏ tuổi, cộng thêm chim sẻ cũng thích diễn kịch này, khiêng mấy bao gạo từ chỗ Cương Liệt đại vương ra, mời những chú chim sẻ này diễn rất nhiều lần.

Có lẽ kí ức khi còn nhỏ quá đẹp để, tuy phái thanh tiêu mời người nhảy điệu Phượng Hoàng vũ cánh cũng rất đẹp, ánh sáng rực rỡ, nhưng cậu vẫn như cũ cảm thấy Bách điều triều Phụng của năm đó hay hơn nhiều, cho dù.....chim sẻ nho nhỏ bay ở đằng trước cũng chẳng làm người ta dễ dàng chú ý.

Nhưng chim sẻ lông vũ đủ mọi màu sắc, còn có tiếng chim kêu dễ nghe, thực sự là vô cùng đặc sắc.

"Triệu chương môn lần này đã tốn nhiều sức lực rồi, còn mời cả Khổng Du tới biểu diễn." Một vị tu chân giả ngồi đằng sau liên tục tán phục, "Nghe nói Phượng Hoàng mà Khổng Du biểu diễn là gần với Phượng Hoàng nhất."

Khổng Du?

Phù Ly nhìn cô gái xinh đẹp đang nhảy múa trên sân khấu, đó không phải là một con chim công thành tinh sao? Hơn nữa bản thể của con chim công này còn là giống đực.

Phượng Hoàng khiêu vũ kinh diễm thiên hạ, dẫn tới bách điều bách phục, cho nên vũ đạo tên "Phượng Hoàng vũ cánh" này còn có tên khác là "Bách điều triều Phụng", nhưng vì yêu tu chim công tự giác thừa nhận mình không nhận nổi cái danh xưng "Bách điều triều Phụng" này mới đặt tên của vũ đạo là "Phượng Hoàng vũ cánh".

Nhưng Phù Ly cảm thấy, "Bách điều triều Phụng" không chỉ do Phượng Hoàng múa đẹp mà còn vì bách điều tươi đẹp kết hợp lại với nhau. Năm ấy những chú chim sẽ lấy gạo linh kiếm sống, múa còn có tâm hơn những vũ công biểu diễn trên vũ đài này.

Haiz, hiện tại tiểu bối tu chân giới có ban quản lý bảo vệ rồi, không thiếu lương thực để ăn, tự nhiên sẽ không cần giống như những con chim sẽ năm đó bán mạng làm việc.

Quả nhiên cuộc sống an nhàn làm cho yêu quái lười biếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Bách điều:???? chúng tôi không đội cái nôi này!

~~~~~

(1): Ăn bữa cơm ngon: Trước khi đưa phạm nhân ra pháp trường chém đầu phạm nhân sẽ được cho ăn một bữa ngon.

Ăn dưa = Hít drama =)))

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 64

"Bách điều triều Phụng" kết thúc, tất cả khán giả ở hiện trường đều nhao nhao vỗ tay ủng hộ, Khổng Du ra giữa sân khấu cảm ơn, tư thái thanh cao lạnh nhạt, quả thực có vài phần kiêu ngạo của khổng tước.

Phù Ly nhìn thấy đạo hữu ở đây đều rất hưng phấn kích động, cũng mỉm cười vỗ tay theo, quay đầu thấy Trang Khanh đang cúi đầu ăn hoa quả khô, cậu vươn tay gõ cánh tay anh một chút.

Trang Khanh trừng mắt nhìn cậu.

"Vỗ tay!" Rõng trẻ tuổi phải biết lịch sự.

"Bốp, bốp, bốp." Trang Khanh giơ tay lên, mặt chẳng có chút biểu tình nào vỗ ba cái. Nhưng bên cạnh đã có một con chim sẻ tinh nhanh tay nhanh mắt chụp một bức ảnh, nhanh chóng gửi lên trên diễn đàn tu chân giới.

"Khổng Du vừa khiêu vũ đã làm cho Trang Khanh Long Quân rung động."

Nếu như nửa ngày trước post bài này, có lẽ những tu chân giả nhàn rồi buồn chán có thể vui vẻ ăn dưa, nhưng tối nay thì không như thế, nhất là bọn họ nhìn thấy trong góc của hình ảnh này còn có Phù Ly mặc bộ tây trang cùng một kiểu với Trang Khanh.

Đạo hữu A: Có ai khi rung động mà mặt lạnh tanh không?

Đạo hữu B: Phù Ly tiền bối ngồi bên cạnh còn vỗ tay có thành ý hơn Trang Khanh Long Quân.

Đạo hữu C: Chúng ta là diễn đàn tu chân giới đang hoàng, không cần phải học theo diễn đàn con người những thứ gì mà sao tác buộc định, gì mà đẩy mạnh doanh tiêu, thời buổi hiện đại ai mà không từng dạo qua diễn đàn của nhân giới, chút thủ đoạn nhỏ này cũng không cần phải làm đâu.

Đạo hữu D: Chủ thớt khẳng định chưa từng tới diễn đàn của con người, thủ đoạn sao tác của con người còn cao hơn thế này nhiều. Bọn họ tuyệt đối sẽ không đặt tiêu đề ngu xuẩn như vậy, cũng không thổi phồng gương gạo thế này. Nhiều nhất cũng chỉ giả bộ như người qua đường, chụp vãi tấm hình đẹp của Khổng Du đạo hữu, sau đó lại giả vờ như người qua đường, hỏi thăm xem ở đây có những vị khách nào, chủ thớt mới có lòng tốt tung thêm mấy tấm hình nữa, để "cư dân mạng nhiệt tình" vô tình phát hiện ra tấm hình Trang Khanh Long Quân vỗ tay, sau đó phát biểu các loại phỏng đoán về mối quan hệ của hai người. Đã có đề tài, người qua đường hóng chuyện cũng có rồi, có qua có lại không phải Khổng Du liền trở thành vũ công ưu tú nhất của tu chân giới hay sao?

Đạo hữu A: Đạo hữu lâu trên quen thuộc với nhân giới thế sao?

Đạo hữu D: Hết cách, có một thời gian thiếu tiền, muốn làm thủy quân ở nhân giới kiếm thêm chút tiền. Kết quả gặp được kẻ lừa đảo trên mạng, lừa tôi 300 nguyên phí báo danh, còn bảo tôi post đủ loại bài, bình luận đủ thể loại ở bài post, một tới mức mấy ngày không được ngủ, tiền phí báo danh còn chưa kiếm được về còn lãng phí không ít tiền điện.

Đạo hữu C: Con người thực sự vừa giỏi hoạt vừa không biết xấu hổ.

Đạo hữu B: Đạo hữu lâu trên đường vợ đưa cả năm, đây chính là diễn đàn tu chân giới, không phải chỉ là diễn đàn của yêu tu. Nếu nói như anh, bị lừa cũng chỉ trách đầu óc yêu tu không tốt, trò lừa bịp ngu ngốc như vậy, con người đều không tin, chỉ có yêu tu các người ngu ngốc coi là thật.

Nhân viên quản lý: Cảnh cáo, diễn đàn cấm kỳ thị chủng tộc. Đạo hữu số 234, 235 nghi ngờ có vi phạm công kích cá nhân, khóa tài khoản một tháng.

Cư dân mạng ăn dưa: Hai người bị khóa tài khoản này bị ngốc chắc?

Đã thời đại nào rồi, vẫn còn có người coi thường yêu quái, bây giờ người và yêu kết hôn cũng không ít, ngay cả Trang Khanh Long Quân cũng là nửa người nửa yêu, có làm căng nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì.

"Sao bây giờ người ở tu chân giới lại thích đùa cợt như vậy?" Trương Kha lấy điện thoại ra lên diễn đàn, cảm thấy những tu chân giả này đều nhàn rồi không có việc gì làm cho nên mới góp vui vớ vẩn. Cậu kiểng chân nhìn lão đại đang ngồi ở ghế ăn bánh uống trà, cái gì mà rung động, chọc giận lão đại, chỉ có thể đánh chân người ta bất động thôi.

Có thể vì khúc "Bách điều triều Phụng" quá xuất sắc, tiết mục biểu diễn kế tiếp mọi người đều phản ứng thường thường, cho tới khi tiệc tối kết thúc, lúc phái Thanh Tiêu phát quà tạ lễ cho mọi người, không khí hiện trường mới dần nóng lên lần nữa.

Phái Thanh Tiêu vô cùng phóng khoáng, cho mỗi vị khách một phần tạ lễ, trừ một ít vật phẩm lưu niệm đặc biệt, còn có một lọ đan dược. Đối với những tu chân giả tương đối túng thiếu mà nói thì lọ đan dược này chính là đồ tốt khó có được.

Sau khi tiệc mừng thọ kết thúc, mọi người đều rất vui vẻ, có một số cưới mây trở về, có một số giã lên pháp bảo của mình, sang trọng nhất không ai qua được Khổng Du. Cậu cưới một con tiên hạc rời đi. Thoáng cái trên không trung ánh sao sáng lấp lánh, nếu như không phải có kết giới che giấu, để con người nhìn thấy được thì giống như có mưa sao băng trên trời."

Bay tới nửa đường, Phù Ly lắc lắc đầu: "Hình như tôi đã quên mất chuyện gì đó."

"Quên không cầm theo hộp quà mà phái Thanh Tiêu đưa cho cậu?" Trang Khanh nhớ tới điều này đầu tiên.

Phù Ly lắc đầu.

Tử Long ngồi bất động trên ghế khách quý ở phái Thanh Tiêu:.....

"Tử Tiêu người bị làm sao vậy?" Xích Long đi vòng quanh Tử Long mấy vòng, "Phong cảnh phái Thanh Tiêu rất đẹp nên người không nỡ đi hả?"

Ngủ xuẩn, không thấy được ta không thể nhúc nhích sao?

Huyền Long và Lam Long nhìn thấy bên này không động tĩnh gì, nói câu tạm biệt xong thì đi luôn không nói thêm một câu dư thừa nào. Bọn họ tương đối minh mẫn hơn hai tộc Tử Long và Thanh Long, cả long tộc gần sáu mươi con rồng, cuối cùng người làm rồng

quốc vận lại là Trang Khanh, cũng đủ để chứng minh một số chuyện.

Bây giờ Tử Long lại đi khiêu khích Trang Khanh, đơn giản là không quên được cái cảm giác hơn người ta khi còn nhỏ. Khi đó bọn họ chính là Tiểu Long Quân được trăm yêu thủy tộc cưng chiều, Trang Khanh chỉ là một con rồng máu tạp không cha không mẹ không chỗ dựa, cho dù bị bọn họ bắt nạt, những người khác cũng không dám nói gì.

Cho nên mới nói kỳ thực con người là một loài sinh vật có trí tuệ, bọn họ đã sớm hiểu ra một đạo lý nào đó, ví dụ như "không bắt nạt thiếu niên khốn cùng" hay "làm việc phải để lại một con đường". Năm ấy ba tộc này làm chuyện này quá trớn, ép một con rồng nhỏ chưa tới mấy chục tuổi, trốn Đông trốn Tây qua những ngày tháng ở nhân giới. Bây giờ người ta đã sống tốt rồi, cũng không cố ý gây phiền phức cho bọn họ, ngược lại Tử Long tự mình đưa tới cửa, đừng nói đồng nghiệp của Trang Khanh không nhìn nổi, ngay cả bọn họ cũng không nhìn nổi hành vi của Tử Long.

Là đầu óc ngu ngốc hay sao là vì sao?

Đệ tử phụ trách quét dọn đại điện thấy Tử Long Quân còn ngồi yên bất động, cũng không dám tiến lên làm phiền, cứ thế để cho Tử Long ngồi im đó gần nửa tiếng đồng hồ, Bạch Long và Xích Long mới phát hiện, Tử Long không phải đang thưởng thức phong cảnh mà là thân thể không thể cử động được.

Trong lòng hai người có chút hoảng hốt, chuyện này là thế nào?

"Là Trang Khanh." Bạch Long đột nhiên phản ứng lại, "Nhất định là hắn đã dùng thủ đoạn."

Xích Long khiêng Tử Long lên: "Chúng ta đi tìm hấn nói chuyện." Nói xong, thân thể đã bay ra ngoài.

Nửa đường đi, ba con rồng gặp được rùa lông xanh đang bay chậm rì rì ở đằng trước, rùa lông xanh nhìn thấy bọn họ, muốn mình bay nhanh hơn một chút nhưng bởi vì giới hạn bẩm sinh của chủng tộc, hấn vẫn bị Bạch Long chặn lại.

"Quy thừa tướng của tộc Thanh Long." Bạch Long xách lưng rùa lông xanh lên, "Trước đây vào những dịp thế này đều là Thanh Diễn hoặc Thanh Nguyên tới, tại sao gần đây không thấy bọn họ?"

Rùa lông xanh vùng vẫy mấy cái, không tránh thoát được tay của Bạch Long, chỉ đành nói: "Thân thể Thanh Diễn Long Quân không thoải mái, Thanh Nguyên trưởng lão bế quan tu hành cho nên đều không thể tới."

Một người không chân, một người không sừng, sao có thể đồng ý ra ngoài.

"Thì ra là như thế." Bạch Long buông lỏng tay, rùa lông xanh thở phò phò ngã xuống mây, ba con rồng cũng không quan tâm tới rùa lông xanh chột vật thể nào, bay đi chẳng thèm quay đầu lại.

"Thừa tướng, ngài không sao chứ." Viên quan nhỏ đi theo sau chậm chậm nâng rùa lông xanh dậy, nhỏ giọng nói, "Mấy vị long quân này vẫn bá đạo như thế."

"Không sao, không sao." Rùa lông xanh nhìn theo phương hướng ba con rồng bay qua, hình như không phải đi về phía biển, có chút hoài nghi nghi, lẽ nào bọn họ còn tính đi dạo ở nhân giới?

Với trạng thái miệng không thể nói, thân thể không thể động của Tử Long Quân còn có thể đi đâu để chơi được?

"Tôi nhớ ra rồi." Phù Ly đột ngột dừng lại, "Tôi đã sử dụng cấm thuật với con rồng đáng ghét kia, hình như còn quên chưa giải."

Đã nói sao cứ cảm thấy quên mất chuyện gì: "Hay là tôi quay về tìm bọn họ?"

"Không cần." Trang Khanh nói, "Cậu về chỗ tôi trước đi, đợi lát nữa chính bọn họ sẽ tìm tới cửa."

"Vậy cũng được." Phù Ly gật đầu nói, "Để bọn họ biết tội nhiều hơn."

"Không ngờ rằng cậu cũng thích so đo cùng với tiểu bối." Trang Khanh vẫn luôn nghĩ rằng, Phù Ly đối với đại đa số yêu tu và con người đều rất bao dung, không ngờ rằng tối nay lại phản ứng mạnh như vậy.

"Tiểu bối không hiểu chuyện thì nên dạy bảo." Phù Ky nói, "Huống hồ bọn họ còn từng bắt nạt anh, tôi thuận tay giúp anh xả giận."

Trang Khanh ngẩn người, một lúc sau mới có chút không tự nhiên nói: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Phù Ly coi như là chuyện đương nhiên nói, "Làm yêu ấy mà, đương nhiên là phải che chở yêu quái của mình. Tôi thấy mấy đứa trẻ hư kia đáng đánh, đánh mấy trận còn có thể cứu được. Còn nhỏ tuổi mà đã không hiếu học, sau này ra ngoài xã hội chẳng phải hại người hại mình hay sao?"

Trang Khanh gật đầu: "Cậu nói cũng có lý."

Được yêu quái khác coi mình như yêu quái của người ta mà che trở, Trang Khanh đột nhiên cảm thấy có chút kỳ cục, nhưng lại cảm thấy như vậy cũng không có gì sai.

Có lẽ là ở chung với Phù Ly quá lâu rồi nên lây nhiễm lối suy nghĩ ngu xuẩn của cậu.

"Trang Khanh, người đứng lại cho ta!"

Phù Ly quay đầu nhìn lại, quả nhiên ba đứa trẻ hư này đã tìm tới rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Núi Vụ Ảnh: Ai dám bắt nạt đứa trẻ nhà chúng ta, chúng ta nói chuyện với người đó, không nói thông thì chúng ta liền đánh. Tiên lễ hậu binh, đó chính là kiểu mẫu của thế hệ chúng ta.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 65

Bạch Long rống lên một tiếng, làm cho tu chân giả ở bốn phía trốn trong tầng mây lén lút nhìn trộm Trang Khanh và Phù Ly sợ hãi, nhưng họ vẫn không muốn đi, bọn họ bịt tai trộm chuông giấu mình trong mây, giả vờ như người ở trung tâm sự kiện không phát hiện ra bọn họ.

Sự thật chứng minh, sinh vật không có sự tò mò đã sớm tuyệt chủng trên trái đất này rồi, những sinh vật còn sót lại là những sinh vật có ham muốn tìm tòi, học hỏi, sáng tạo. Nhưng bởi vì bản tính của sinh vật có sự tò mò làm cho một số sinh vật vì tò mò mà mất mạng, có thể nói là tồn tại đồng thời cả thành quả và nguy hiểm.

Chỉ cần xem qua video mà ban quản lý đăng tải để nhắc nhở thì sẽ biết, vị Phù Ly tiền bối mới tới ban quản lý là một cao thủ, yêu quái bình thường không thể chọc. Hơn nữa người ta và trưởng ban Trang có vài ba chuyện không thể không nói, làm loạn lên cũng không hay ho.

"Cho hỏi có chuyện gì sao?" Phù Ly không định để Trang Khanh tới ngăn chặn chuyện này. Trang Khanh là lão đại của ban quản lý, nếu như chủ động ra tay với đám rồng này, truyền ra ngoài sẽ không hay. Nhưng cậu thì không giống vậy, cùng lắm thì từ chức quay lại khách sạn Duyên Nguyệt làm bảo vệ, đọc sách thi đại học.

"Người cút qua một bên, long tộc chúng ta nói chuyện với Trang Khanh, yêu quái không liên quan thì đừng nhiều lời." Bạch Long còn chẳng sẵn lòng nhìn Phù Ly nhiều thêm một cái, trực tiếp nói với Trang Khanh, "Người mau giải cấm thuật trên người Tử Tiêu đi."

Trang Khanh khoanh tay trước ngực, không nhanh không chậm nói: "Chuyện gì cũng tới tìm tôi, sau này anh ngã một cái, có phải còn trách tôi ngáng chân anh?"

"Không cần phải cùng tên gốc bàn chuyện ngắn hay dài." Phù Ly vỗ vỗ vai Trang Khanh, "Để tôi giải quyết."

Trang Khanh: "....."

Vậy cậu bàn chuyện ngắn dài với bọn họ thì coi như gì?

"Ta không nói chuyện với chó săn....."

Xích Long kéo tay áo Bạch Long, nhỏ giọng nói: "Nghe nói hần là con thỏ."

"Câm miệng." Bạch Long thực sự không chịu nổi đầu óc ngốc nghếch của Xích Long, rõ ràng huynh đệ của hần rất thông minh, nhưng tại sao tới lượt hần lại ngu tới nỗi không có thuốc chữa? Lẽ nào khi bố mẹ hần sinh ra huynh trưởng của hần đã dùng hết sạch trí thông minh rồi?

Xích Long bị Bạch Long rống, ngược lên nhìn trời với ánh mắt xem thường, kéo Tử Long qua một bên, đợi lát nữa nếu như thực sự sự đánh nhau, hần không thèm đi giúp đâu.

"Không sao, tôi nói chuyện với anh là được." Ánh mắt Phù Ly rơi xuống chỗ cổ Tử Long, nơi đó làn da non mềm, thậm chí còn có thể

nhìn thấy cả mạch máu dưới da, cậu nhanh chóng rời tầm mắt, "Cho dù là người hay là yêu, làm sai chuyện thì đều phải trả giá, nhỏ tuổi không hiểu chuyện không phải là cái cớ để cho các người không kiêng nể gì, có hiểu không?"

"Nói nửa ngày trời thì ra là người đang bệnh vực Trang Khanh." Bạch Long cười nhạo, "Người là con chó của hấn sao, chủ nhân còn chưa kêu gì, người đã bắt đầu sủa gâu gâu gâu trước rồi?"

Những tu chân giả trốn sau tầng mây hít vào một ngụm khí lạnh, lời này quả thực rất khó nghe. Ngay tại lúc mọi người cho rằng Phù Ly sẽ không nhịn được mà đánh nhau với Bạch Long, Trang Khanh đứng ở bên cạnh vẫn luôn không có biểu tình gì đột nhiên cử động, không ai nhìn rõ anh đã động tay thế nào, chỉ nhìn thấy một tia sáng bay qua, Bạch Long mới ban nãy còn hùng hổ nói chuyện cùng Phù Ly giống như chiếc bánh bao bị đánh bay, bay ra một đoạn rất xa.

"Tôi không phải không so đo với anh mà là lười so đo với anh." Đám mây dày dưới chân Trang Khanh tự động hội tụ thành một chiếc cầu cong, anh bước lên cầu đi thẳng tới trước mặt Bạch Long, cúi người xách Bạch Long từ đám mây lên, mặt lạnh lùng nói, "Không cần phải khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi."

Bạch Long thử đẩy tay Trang Khanh ra, nhưng đẩy thế nào cũng không thoát được, hấn phun ra một ngụm máu, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Người không muốn tìm lại ngọc bài mà năm đó mẹ người đưa cho người sao?" Hấn lau đi vết máu bên miệng, "Nếu như người xin lỗi ta, lại để cho ta đánh ba chưởng, ta sẽ trả ngọc bài lại cho người."

Mẹ của Trang Khanh là một vị công chúa không được sủng ở triều Đông Hán, sau khi mang thai Trang Khanh, thân thể càng ngày

càng không được như trước, lúc bà sắp chết Trang Khanh còn chưa tới mười tuổi, khi bị mang về long tộc, anh chỉ có một chút đồ vật ở nhân gian.

Người ở Long Cung đâu có coi trọng những thứ đồ ở nhân gian, hơn nữa trên người Trang Khanh còn chảy huyết mạch đế tiện của loài người, cho nên sau khi tới Long Cung, không chỉ bị những con rồng con bắt nạt, ngay cả đại yêu Thủy tộc cũng ngang nhiên xem thường anh, những thứ đồ mà anh mang tới từ nhân giới, phần lớn đều bị người ta phá hủy, vứt bỏ, cuối cùng chỉ còn lại ngọc bài trên cổ anh.

Miếng ngọc bài đó đại biểu cho thân phận của Trang Khanh ở nhân giới, là do mẹ anh mang theo tám thân bệnh tật, cầu xin rất lâu ở trong cung, mới cầu được tước vị cho anh. Bà sợ sau khi mình chết, đứa trẻ sẽ bị những quý tộc khác ức hiếp, cho nên cầu xin một tước vị để anh phòng thân.

Nhưng vị công chúa ở nhân giới này lại không biết, long tộc đã gặp phải tai họa rất lớn, vô số long khẩu không hiểu tại sao lại bệnh chết hoặc bị thiên lôi đánh chết, cho nên nếu như đã phát hiện ra huyết mạch của Long tộc lưu lạc bên ngoài, bọn họ cũng muốn nhận về long tộc để dạy dỗ, cho nên tước vị mà bà phí hết tâm huyết và quan hệ để cầu được này, Trang Khanh căn bản không có cơ hội hưởng thụ quá lâu đã bị long tộc ép buộc mang về Long Cung dưới đáy biển.

Chỉ cần tộc Kim Long còn một người sống thì những ngày tháng Trang Khanh ở dưới đáy biển sẽ không gian nan như vậy. Đáng tiếc cả tộc Kim Long đều đã không còn, ngay cả bố của anh cũng cố gắng chút sức lực cuối cùng, làm cho mẹ anh thụ thai sau đó biến mất trong trời đất.

Miếng ngọc bài kia là vật ký thác tình cảm duy nhất trong thời thơ ấu của Trang Khang. Sau đó, cả miếng ngọc bài cũng không còn.

Phù Ly đứng ở bên kia cầu mây giật giật mí mắt, dường như không nghe thấy lời nói của Bạch Long, lại dường như nghe rõ tất cả.

Trang Khanh buông Bạch Long ra, mặt lạnh lùng nhìn hấn.

Bạch Long phúi phúi vạt áo bị nắm nhãn của mình, đắc ý cười nói: "Thế nào, nghĩ xong phải xin lỗi thế nào chưa?"

"Xin lỗi cái cmm! Xem nhiều phim truyền hình cầu huyết ở nhân giới rồi hả, còn nhận của mày ba chưởng, mày bị ngu hả?" Trang Khanh tàn nhẫn đá một cái lên người Bạch Long, nháy mắt Bạch Long giống như trứng chim lặn vô số vòng trên không trung, ngồi phịch xuống dưới mây.

Những tu chân giả trốn trong mây hóng hớt rụt đầu lại, vừa sợ hãi vừa tò mò, rốt cuộc Bạch Long Quân đã nói cái gì mà lại làm cho Trang Khanh Long Quân tức thế kia? Trang Khanh Long Quân nhìn qua tuy rằng rất nghiêm túc, nhưng tuyệt đối không phải là người làm việc mà không có mục đích, hôm nay tức giận tới mức này, khẳng định là vấn đề từ Bạch Long.

Trong đám tu chân giả vây xem, thính lực của dơi yêu là tốt nhất, hướng hồ hấn còn tu hành cả nghìn năm rồi, khi hai vị Long Quân nói chuyện, không lập kết giới che chắn âm thanh, bằng tu vi của dơi yêu, có lẽ phải nghe rõ bọn họ nói gì mới đúng.

Cho nên mọi người nhao nhao đổ dồn ánh mắt nhìn về phía dơi yêu.

"Các người nhìn tôi làm gì?" Dơi yêu đẽ thấp giọng, sợ bản thân mình bị mấy vị Long Quân phát hiện.

"Hình như khi Trang Khanh Long Quân còn rất bé, Bạch Long Quân đã cầm một đồ vật rất quan trọng nào đó mà mẹ Trang Long Quân đưa cho anh ấy, còn uy hiếp Trang Khanh Long Quân nhất định phải xin lỗi, còn phải nhận thêm ba chưởng, nếu không sẽ không trả lại đồ cho Trang Khanh Long Quân." Dơi yêu thấy nhóm đạo hữu trong mắt đều phun ra lửa, lấp bắp nói, "Sau, sau đó Trang Khanh Long Quân liền nổi giận."

Hơn nữa còn nói lời thô tục!

Nhưng Trang Khanh Long Quân, tùy lúc tùy nơi đều quần áo chỉ tề, cao quý lạnh lùng, không ngờ cũng sẽ nói ra những lời tục tĩu như vậy, làm con dơi như hấn sợ ngây người.

"Quá không biết xấu hổ." Một cây liễu yêu xinh đẹp lộng lẫy nhỏ giọng mắng, "Nghĩ tới khi Trang Khanh Long Quân còn nhỏ bị bọn họ bắt nạt, tôi liền cảm thấy rất đau lòng."

"Thôi đi, nam yêu dễ nhìn cô đều đau lòng." Cây đa yêu bên cạnh châm biếm nói, "Có bản lĩnh thì cô đi mà giúp Trang Khanh đòi lại công bằng."

Cây liễu tinh trùng mắt nhìn cây đa tinh một cái, cô lắc hông, đi sang cụm mây khác tiếp tục hóng chuyện.

"Trang Khanh!" Bạch Long hơn nửa ngày mới gian nan bò dậy, "Nếu như người đã không quan tâm ngọc bài nữa, vậy ta về nhà sẽ hủy nó đi."

"Tùy mày." Quảng Bạch Long chật vật xuống, Trang Khanh xoay người rời đi. Cầu mây cùng dần dần biến mất theo bước chân của anh, khi anh đi tới bên cạnh Phù Ly, cầu mây đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Đám mây nơi anh đứng và đám mây chỗ Bạch Long không còn chút kết nối nào.

"Đánh nhau phạt năm nghìn." Trang Khanh tự viết đơn phạt cho mình và Bạch Long, đưa hóa đơn phạt của Bạch Long cho Xích Long đã choáng váng đứng bên cạnh, "Nhớ phải nộp phí đúng hạn."

"Được, được." Xích Long cầm chặt tờ đơn phạt, ngây ngốc gật đầu.

"Các người còn có việc gì muốn nói với tôi nữa không?" Trang Khanh phỉ phỉ bụi trên cổ tay áo trắng, mặt lạnh tanh nhìn Xích Long.

"Không có, không có." Xích Long rất sợ hãi trốn đằng sau Tử Long, liên tục lắc đầu không ngừng.

"Vậy thì tốt rồi." Trang Khanh quay đầu nói với Phù Ly, "Luyện tiếu cảnh đêm nơi đây?"

"Hả?" Phù Ly ngớ ngàng ngẩng đầu nhìn anh.

"Vậy còn không đi?" Trang Khanh quăng lại một câu, cười mây bay đi xa, hoàn toàn tương phản với tốc độ bay chậm rì rì ban nãy.

Phù Ly nhìn theo hướng mà Trang Khanh đi, vươn tay chọc một cái vào giữa trán Tử Long tên Tử Tiêu kia, nhỏ giọng nói: "Đứa trẻ hư, còn gây chuyện như vậy nữa, thì làm rỗng thực vật cả đời đi, ít

nhất sẽ không gây phiền phức cho người khác." Buông xuống những lời này, Phù Ly thu lại kết giới cách âm xung quanh, cười híp mắt đuổi theo Trang Khanh.

"Người....." Tử Tiêu muốn chửi ầm lên, nhưng lại nhớ tới lời nói ban nãy của Phù Ly, không hiểu sao lại cảm thấy có chút sợ hãi, lời mắng chửi không thể nào thoát ra khỏi miệng.

"Tử Tiêu, người nói được rồi?" Xích Long từ sau lưng hấn đi ra, không hề cảm giác được ban nãy trốn sau lưng Tử Tiêu xấu hổ tới mức nào, "Tên Phù Ly kia vừa nói gì với người, sao đột nhiên người lại khôi phục bình thường vậy?"

"Người cách xa ta một chút." Tử Long hít vào một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân mình không thể tức giận với thằng ngốc, "Có thời gian phí lời với ta còn không nhanh đỡ Tiểu Bạch dậy."

"Ờ." Xích Long quay đầu lại dìu Bạch Long dậy, có chút không vui nghĩ, Bạch Long và Tử Long tính khí quá kém, ra ngoài liền gây sự, sau này hấn không thêm ra ngoài cùng bọn họ nữa.

Sau khi Bạch Long được về cung điện, tộc nhân phát hiện hấn bị thương, vô cùng tức giận, chuẩn bị đi tính sổ với hung thủ, nhưng sau khi nghe nói người động thủ là Trang Khanh bọn họ đều im lặng.

Chuyện mà bọn họ làm năm ấy quả thực không mấy quang vinh, hơn nữa bây giờ Trang Khanh thân mang quốc vận, ở tu chân giới tương đối được tu chân giả tôn sùng, bọn họ không dám đi tìm Trang Khanh gây phiền phức, cũng không có sức lực để rước lấy phiền phức.

Thấy tộc nhân không định giúp mình xả giận, Bạch Long nóng nảy một trận. Ăn xong đan dược, nghỉ ngơi tỉnh dậy đã là nửa đêm, hắn đột nhiên nhớ tới ngọc bài đã bị mình quăng vào hòm đồ linh tinh, thế là hắn ôm ngực từ giường dậy, tìm gần một tiếng đồng hồ mới tìm được miếng ngọc bài dính đầy tro bụi từ chiếc hòm nửa mới nửa cũ.

Ngọc bài không lớn, bên trên dùng chữ Triện khắc năm từ Thương Huyện Văn An Hầu, trên cùng còn có dấu hiệu của hoàng tộc.

"Đây là ngọc bài mà người đã lấy trộm từ tay Trang Khanh phải không?"

Một âm thanh đột nhiên vang lên đằng sau lưng hắn.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 66

Bạch Long bị dọa nhảy dựng, quay đầu nhìn về đằng sau, không thấy một bóng người nào. Hắn nắm chặt ngọc bài trong tay, lui mấy bước về phía sau, vươn tay chạm vào vật trang trí bằng san hô trên tủ.

Nhưng giây tiếp theo, vật trang trí bằng san hô lập tức hóa thành mảnh vụn, hắn bị dọa cho toàn thân run rẩy, thu tay về.

"Là ai lén lén lút lút, đi ra đây!"

Nhưng mà người ẩn thân ở trong góc tối dường như không hề muốn lộ diện, không hề phản ứng với sự sợ hãi và phẫn nộ của hắn.

"Vị đạo hữu này, tuy rằng tộc Bạch Long ta không phải là đại tộc hiển hách gì cả, nhưng tại tu chân giới này cũng có vài phần mặt mũi. Nếu như là lấy tiền tài, trong tay vẫn bối cũng có mấy thứ tốt, chỉ cần tiền bối thích, vẫn bối nhất định sẽ dâng lên bằng hai tay." Tuy rằng hắn ngạo mạn vô lễ, nhưng lại có đầu óc. Người này lai lịch không rõ ràng, lại có thể lạng lế phá vỡ kết giới của Long Cung đi vào trong phòng ngủ của hắn, có thể nói rõ ràng rằng tu vi vô cùng cao thâm, chọc giận tu chân giả như thế này sợ rằng mệnh hắn cũng không giữ được.

Nhưng người này lại nhắc tới Trang Khanh, lẽ nào là có quen biết hắn?

"Long tộc các người có thể có thứ gì tốt, cũng chỉ thế mà thôi. Ta nghe nói trong tay người có điểm yếu của Trang Khanh?"

Bạch Long nghe vậy trong lòng vui vẻ, lẽ nào người này có thù với Trang Khanh cho nên mới tới tìm hấn? Trong lòng có tính toán, Bạch Long liền không căng thẳng như vậy nữa: "Tiền bối có điều không biết, Trang Khanh tính tình vô cùng cô độc quái dị, toàn bộ trên dưới long tộc đều không có ai quan hệ tốt với hấn."

Nói xong những điều này, hấn thấy cao nhân không biết tên không lên tiếng, liền tiếp tục nói: "Còn có, người này lạnh lùng vô tình, vài thập niên trước hại người cùng tộc ta vào tù, khoảng thời gian trước còn nhốt cả người của tộc Thanh Long vào cùng."

"Đưa cho ta miếng ngọc bài này." Người không nhìn thấy đột nhiên mở miệng ra nói.

Bạch Long cúi đầu nhìn miếng ngọc bài trong tay, có chút do dự: "Tiền bối, thứ này là....."

Hấn còn chưa dứt lời, ngọc bài trong tay đã bay ra ngoài, sau đó biến mất giữa không trung. Hấn còn không biết đối phương ra tay thế nào, cẩn thận cười nói, "Thứ này cũng không có tác dụng gì, hiện giờ Trang Khanh đã công thành danh toại, đâu còn coi trọng những thứ này."

"Không cần người dạy ta." Người thần bí hừ lạnh nói, đột nhiên cánh cửa mở lớn, gió đêm thổi vào trong điện, gáy Bạch Long bị gió lạnh thổi, rùng mình một cái.

Nhưng nghĩ rằng Trang Khanh đã chọc phải một người nguy hiểm nào đó, Bạch Long lại trở nên vui vẻ.

Một con thỏ trắng rũ đôi tai nhọn bơi ra khỏi mặt biển, nhảy trên trên bờ bằng tốc độ vô cùng kỳ dị, thân thể mũm mĩm lắc lắc, lông ướt sũng xù cả lên. Chân sau con thỏ đứng thẳng, chân trước chắp lại thi lễ với trời xanh.

Cậu đã lớn như vậy đây vẫn là lần đầu tiên đi trộm đồ, ông trời dù sao cũng đừng chấp nhặt với cậu. Kỳ thực cậu muốn trực tiếp đánh vào Thủy Tinh Cung của tộc Bạch Long, sau đó cướp ngọc bài về, lại lo chuyện này truyền ra ngoài, làm ảnh hưởng tới thanh danh của ban quản lý, cho nên chỉ đành dùng hạ sách này.

Đợi khoảng thời gian sóng gió qua rồi, cậu sẽ lén lút đánh những đứa trẻ hư kia một trận.

Biến về hình người trong kết giới, Phù Ly lấy ngọc bài ra, lau sạch bụi, nhìn thấy hàng chữ trên mặt. So với chữ giản thể thì cậu càng quen thuộc với chữ Triện hơn. Bởi vì cậu tiếp xúc nhiều hơn.

Thương Huyện.....không phải là nơi cách núi Vụ Ảnh rất gần sao? Nếu như năm đó núi Vụ Ảnh chưa bị hủy, Trang Khanh lại tới mảnh đất được phong này, bọn họ cũng coi như ở cùng trên một mảnh đất rồi? Phù Ly không hiểu cấp bậc chế độ của con người khi ấy, cho nên cũng không nhìn ra được gì trên ngọc bài. Nhưng cho dù thế nào đây cũng là đồ mà mẹ Trang Khanh để lại cho anh, có lẽ anh rất coi trọng nó.

Nếu như thực sự không quan tâm thì sẽ không đánh Bạch Long ở trước mặt các yêu tu khác. Bằng tu vi của Trang Khanh, không thể không biết được xung quanh có những yêu tu đang hóng chuyện, nhưng anh vẫn không nhịn được.

Cho nên, bên ngoài thoát nhìn như không để ý chút nào, nói không chừng trong lòng lại vô cùng quan tâm. Yêu trẻ tuổi miệng cứng tim mềm là chuyện bình thường.

Nhưng cậu nên trả lại ngọc bài cho Trang Khanh thế nào đây, cũng không thể đi thẳng tới trước mặt Trang Khanh nói, "Trang Tiểu Long, tôi đã trộm ngọc bài của anh về rồi đây."

Vậy không phải là biết pháp luật mà còn phạm pháp hay sao?

Cậu thở dài, hóa thân thành thỏ, bay vọt lên không trung thủ đô, cất ngọc bài vào trong túi gấm, nhờ chú chim nhỏ mang qua đó giúp cậu. Lo Trang Khanh sẽ không mở cửa cho chim nhỏ, cậu biến thành một chú chim lớn, mang theo chim nhỏ bay tới bên ngoài biệt thự của Trang Khanh, xuyên qua kết giới, gõ vang cửa sổ phòng ngủ nhà Trang Khanh.

Cốc cốc cốc.

Tâm tình Trang Khanh đang không tốt, nghe thấy âm thanh bên ngoài cửa sổ truyền tới, anh nhú mày nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thấy một con chim nhỏ đeo một túi gấm đang nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đỏ xanh vừa vô tội vừa hoang mang.

Anh xụ mặt đi tới ngăn tủ lấy một nắm gạo, cẩn thận mở cửa ra, rắc gạo lên khung cửa sổ, gỡ túi gấm trên người chim nhỏ xuống. Cởi bỏ dây của túi gấm, ngọc bài rơi vào lòng bàn tay anh. Nhìn thấy năm chữ "Thương Huyện Văn An Hầu", Trang Khanh ngây ngẩn cả người.

"Chiếp chiếp chiếp." Chim nhỏ ăn gạo xong, vỗ cánh mấy lần bên khung cửa sổ, cảm thấy thỏa mãn bay đi.

Trang Khanh mới giặt mình tỉnh lại, vuốt ve hoa văn và chữ trên ngọc bài, vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn khắp xung quanh nhưng không hề thấy một bóng người nào. Lật qua lật lại túi gấm vài lần phát hiện bên trên có một sợi lông tơ màu trắng.

Đưa tay nhắc sợi lông tơ mềm mại này lên, Trang Khanh đột nhiên cười ra tiếng.

Nhờ chim nhỏ mang tới đây, thì anh không biết ai tìm ngọc bài về sao? Hôm nay cũng không có nhiều người biết được việc kia, có bao nhiêu người có thể chạy tới Long Cung không gây một tiếng động còn lấy được đồ về, lại có bao nhiêu tu chân giả có thể mang chim nhỏ xuyên qua kết giới ngoài biệt thự của anh?

Có bao nhiêu người có thể vì anh.....mà làm chuyện ngu ngốc này?

"Cảm ơn." Anh nói một câu về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài không có bất cứ động tĩnh gì.

"Sáng ngày mai nhớ đi làm đúng giờ."

Vẫn không có động tĩnh,

Rất lâu sau, cho tới khi Trang Khanh đóng cửa sổ lại, tắt đèn trong phòng, "con chim" treo ngược ở trước khung cửa sổ mới rơi xuống mặt đất "bịch" một tiếng, sau đó vỗ cánh vội vàng bay đi, động tác khó như treo ngược người vẫn thích hợp với dơi hơn, đối với cậu mà nói thì có hơi khó.

"Chú chim" bay ra khỏi kết giới của biệt thự liền biến thành thỏ trắng, con thỏ trắng nhỏ duỗi chân, hóa thành luồng sáng biến mất trong đêm.

Trong biệt thự, Trang Khanh mở cửa sổ ra, nhìn xuống dưới đất qua khung cửa, nhỏ giọng nói: "Cũng không biết đầu óc phát triển thế nào, ngốc nghếch như vậy."

Miệng vừa nói lời ghét bỏ, nhưng trong mắt lại có ý cười.

Bạch Long mỹ mãn đợi ở Long Cung mấy ngày liền cũng không nghe được tin tức có liên quan tới việc Trang Khanh bị thương hay chết được truyền ra, hắn có chút thất vọng nghĩ, lẽ nào do tu vi của Trang Khanh quá cao, vị tiên bối thần bí kia cũng không làm gì được hắn?

Nghĩ như vậy, hắn lại không vui, rõ ràng đều là rỗng, tại sao lại khác biệt lớn như thế?

Nhưng hắn nhanh chóng chẳng còn tinh thần và sức lực quan tâm Trang Khanh nữa, bởi vì sứ thần của tộc Thanh Long mang tới một tin tức làm cho hắn vô cùng khiếp sợ.

Gần một nghìn năm qua, Thanh Long vẫn luôn phong quang vô hạn, thậm chí còn lừa gạt con người viết sách cho bọn họ, liệt bọn họ cùng với Chu Tưước, Bạch Hổ, Huyền Vũ cùng với nhau thành tứ đại thần thú.

Theo như cách nói của giới giải trí nhân gian thì chính là cái tên thương hiệu, ỷ vào việc ba thần thú khác đã không còn tin tức gì ở nhân gian, không thể làm sáng tỏ lời đồn, tộc Thanh Long lại càng ra sức chém gió.

Đúng, Chu Tưước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ quả thực là tứ đại thần thú, nhưng Thanh Long trong đó là thần long thượng cổ, không có liên quan gì tới Thanh Long bây giờ cả. Chỉ vì chuyện này

mà Bạch Long luôn không vừa mắt tộc Thanh Long, nhưng vì đối phương rồng đồng thể mạnh, hấn nhiều lắm cũng chỉ âm thầm oán giận vài câu, nhưng trước mặt tộc Thanh Long lại không dám nói ra những lời thế này.

Vô liêm xỉ, giả danh lừa bịp, tộc Thanh Long tự dát vàng lên mặt mình, quyết định phong bế Thủy Tinh Cung của tộc mình, nếu như tu chân giới không có chuyện gì lớn, sẽ không dễ dàng rời đi khỏi khu vực biển mà tộc Thanh Long cai quản. Bọn họ phái sứ thần qua đây, cũng là gián tiếp nói cho tộc Bạch Long, sau này bọn họ sẽ không quan tâm tới những chuyện nhỏ như hạt đậu nữa, bởi vì bọn họ phải tu thân dưỡng tính.

Nếu như là sứ thần của Lam Long hoặc Huyền Long tới nói những lời thế này, Bạch Long còn không cảm thấy được gì, dù sao hai tộc này bình thường cũng không quan tâm tới những chuyện nhỏ nhặt. Nhưng đây là tộc Thanh Long, tộc hận không thể chiếm giữ quyền quản lý ngũ hồ tứ hải cùng với tất cả những hải vực, tin tưởng tộc Thanh Long có thể tu tâm dưỡng tính, còn không bằng tin tưởng ngày mai tộc trưởng tộc Thanh Long sẽ sinh ra một trăm đứa con.

Sứ thần Thanh Long cũng biết tộc Bạch Long không tin, cười khổ nói: "Nói ra không sợ các người cười chê, tộc Thanh Long chúng ta mấy năm nay làm không ít chuyện bừa bãi, chuyện năm đó ở sông Hoài, tộc chúng ta đã mất đi hai mươi tám tộc nhân, chúng ta lại không biết đây chính là cảnh cáo của thiên đạo, vẫn sống những ngày tháng phô trương thanh thế. Nếu như còn tiếp tục như vậy, có lẽ tới một ngày nào đó thiên đạo sẽ không dung được chúng ta mà diệt đi toàn tộc.

Giống như tộc Kim Long năm ấy, nhận hết sùng bái của nhân loại, sinh ra đã có thần lực, cuối cùng có kết cục thế nào?

"Chư vị có thể nghĩ kỹ lại xem, gần nghìn năm nay trở lại, long tộc chúng ta có mấy con nối dòng được sinh ra?

Bị thiên đạo đánh chết đó là dao sắc chặt đay rồi (1). Không con nối dòng chẳng phải là nước ấm nấu ếch sao?

"Tại hạ đã hết lời muốn nói, chư vị hãy suy nghĩ, cáo từ."

Sứ thần tộc Thanh Long đi rồi, trong tộc Bạch Long có người cảm thấy tộc Thanh Long nói có lý, có người cảm thấy tộc Thanh Long lo vớ vẩn, chắc chắn là gần đây trong tộc đã xảy ra chuyện gì đó nên bị dọa vỡ mật.

Nhưng bằng địa vị của tộc Thanh Long hiện nay, xảy ra chuyện gì mới dọa bọn họ thành thế kia?

Bạch Long đột nhiên nhớ tới tiền bối thần bí xuất hiện ở trong phòng hán mấy hôm trước, chẳng lẽ.....là người đó?

"Anh Phù, anh Phù. Chuyện rót nước này sao để anh làm được, để em, để em."

"Anh Phù, chuyện in ấn tư liệu nhỏ nhặt này cứ để em làm là được rồi."

"Anh Phù, anh có muốn ăn đồ ăn vặt gần đây rất lưu hành trên mạng không, chỗ em có rất nhiều."

Phù Ly ngồi trước bàn công tác, nhìn thấy trên bàn là đồ uống, đồ ăn vặt, nhú mày lại: "Có gì nói thẳng."

"Kỳ thực cũng không phải là chuyện gì lớn." Sở Dư da mặt dày sấp tới trước mặt cậu, "Bọn em có chút tò mò với cây Lang Can ở dưới tầng, anh Phù anh giỏi như vậy, có thể hái vài quả Châu Ngọc cho bọn em nếm thử không."

"Tôi còn tưởng rằng là chuyện gì lớn," Phù Ly đứng dậy, "Đợi ở đây."

Mọi người mừng rỡ, nếu nói về hào phóng thì phải nhắc tới anh Phù.

Trang Khanh đi vào ban quản lý, thấy Phù Ly ôm một đống quả: "Cậu hái nhiều như vậy làm gì?" Bọn họ lại không ăn hết ngay nhiều như vậy.

"Sở Dư, Trương Kha muốn nếm thử, cho nên tôi hái thêm mấy quả."

"Quả Châu Ngọc quá nhiều linh khí, tôi sợ thân thể bọn họ không chịu được." Trang Khanh vươn tay lấy đi phần lớn quả trong lòng Phù Ly, "Tu luyện không thể đi đường tắt, linh khí của những quả này đủ để cho bọn họ dùng rồi. Đợi khi bọn họ hoàn toàn hấp thu linh khí của quả cậu hái thêm cho bọn họ mấy quả, như thế cũng coi như tiết kiệm thì dùng được lâu."

Phù Ly giật mình: "Anh nói đúng."

Quần chúng đứng ở hành lang đợi quả: "....."

Lão đại quả nhiên kệt xỉ mười năm như một.

"Tôi nói đùa với cậu thôi." Trang Khanh đột nhiên trả quả lại cho Phù Ly, "Bọn họ tò mò thì để bọn họ nếm thử, một quả cũng không

phải là chuyện lớn."

Quần chúng: "....."

Đây là được người ta bố thí cho sao?

Tại sao lão đại có thể nói ra được những lời này?

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Tiểu Ly: Chuyện, chuyện của yêu tu, sao có thể tính là ăn cắp được?

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 67

"Mọi người có cảm thấy hình như hôm nay tâm tình của lão đại vô cùng tốt hay không?"

Triều Vân cắn một miếng quả Châu Ngọc: "Tôi nghe nói tôi hôm qua lão đại và long tộc náo loạn có chút không vui, rất nhiều người đều nhìn thấy?"

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phía Trương Kha, là người nhà chủ nhân tiệc mừng thọ đêm qua, theo lý thì Trương Kha nên là người rõ ràng nhất.

Trong lòng Trương Kha âm thầm kêu khổ, thấy tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm mình, chỉ đành nói: "Trưởng lão của phái chúng tôi không biết quan hệ giữa lão đại và long tộc không tốt, xuất phát từ ý tốt mới sắp xếp bọn họ ngồi cùng nhau.

"A."

Mọi người không nhịn được hít sâu một hơi, e rằng nể mặt Triệu chưởng môn nên họ mới không đánh nhau ngay tại chỗ.

"Khi đó tôi đang giúp đón tiếp khách, không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng nửa đêm hôm qua nghe những vị khách khác truyền tin tức tới, lão đại với Bạch Long Quân đang đánh nhau ở trên trời." Trương Kha bổ sung thêm một câu, "Bạch Long Quân bị đánh cho tơi bời, còn không có sức đánh trả."

Chút bản lĩnh còn con ấy, đánh cũng không đánh lại, mắng cũng không mắng lại, còn cố ý khiêu khích, không phải là tự kiếm chuyện hay sao?

"Đánh nhau với người ta tâm tình còn rất tốt?" Triều Vân kinh ngạc quên cả ăn quả Châu Ngọc, "Không khoa học chút nào."

"Ở chỗ của chúng ta còn nói khoa học cái gì." Sở Dư chỉ vào giao diện máy tính làm việc, "Hôm qua lão đại còn tự mình viết hai phiếu phạt, một cho mình, một cho Bạch Long Quân."

"Có lẽ.....tức tới ngốc rồi?" Triều Vân sửa sang lại sườn xám trên người, xinh đẹp quyến rũ nói, "Thà rằng tự phạt mình cũng phải đánh cho Bạch Long một trận, lần này lão đại giận cũng không nhỏ."

"Không đúng, lẽ nào không phải vì việc lão đại với anh Phù mặc đồ đôi sao?" Ngụy Thương ngay thẳng đơn thuần, còn không hiểu văn hóa công sở nói, "Tình yêu làm tâm tình người ta tốt hơn, không phải là lý do này sao?"

"Tình yêu cái gì, kỳ động dục của ai tới rồi hả?" Phù Ly đi tới văn phòng của Trang Khanh một chuyến, quay lại đúng lúc nghe thấy lời của Ngụy Thương. Trong văn phòng này, vì tôn trọng riêng tư của đồng nghiệp, rất nhiều thời điểm Phù Ly không hao phí tu vi cố ý nghe những người khác nói gì, cho nên nửa câu trước Ngụy Thương nói gì, cậu không nghe rõ.

"Em nói lão đại....."

Trương Kha vươn tay kéo sơ đồ của mình về, cười cười nói: "Bọn em đang nói, chủng loại hồ của Ngụy Thương sắp diệt sạch rồi, muốn tìm đối tượng phù hợp có lẽ không dễ dàng."

"Thực sự không mấy dễ dàng." Phù Ly gật đầu nói, "Đợi khi nào có thời gian rảnh rồi mọi người vào rừng sâu tìm thử xem, biết đâu lại có người phù hợp."

"Anh Phù nói đúng, đợi khi nào có thời gian rảnh em đi tìm cùng cậu ấy." Trương Kha trịnh trọng gật đầu, "Nhất định sẽ không để cậu ấy thành người đàn ông độc thân đâu."

Ngụy Thương: "....."

Thấy Phù Ly thực sự không nghe thấy lời của Ngụy Thương, mọi người đều thở ra một hơi. Vốn là mấy câu trêu chọc chuyện riêng tư, nếu như bị đương sự nghe thấy vậy thật lúng túng.

"Anh Trương, thể diện của quý phái lớn thật, cả Khổng Du mà cũng mời được." Sở Dư dùng máy tính lên diễn đàn tu chân giới, "Người vô cùng thanh cao như Khổng Du đạo hữu mà lại đồng ý hiến nghệ cho Triệu chương môn, thật sự là hiếm thấy."

"Đừng nói nữa, tối hôm qua có khách uống say, luôn nói bản thân mình là mỹ nhân, tôi và các sư huynh đệ đều bận rộn tới mức chân không chạm đất, đâu có thời gian xem biểu diễn gì." Trương Kha ngáp một cái, "Nếu như hôm nay không phải đi làm, tôi hận không thể ngủ thẳng tới trưa mới dậy."

"Cái này mà đòi gọi là Bách điều triệu Phụng." Tống Ngữ không tham gia tiệc mừng thọ nhìn video biểu diễn trên diễn đàn, vô cùng khinh thường nói, "Phượng Hoàng chân chính, đâu cần phải làm mấy động tác cuốn hút thế này? Phượng Hoàng vừa đi ra, bách điều không có ai dám không theo."

"Anh Tống, anh nhìn thấy Phượng Hoàng rồi?"

"Đương nhiên." Tống Ngữ có chút tự đắc nói, "Yêu ở thời đại chúng tôi, có ai chưa từng nhìn thấy Phượng Hoàng?"

Những người khác vừa hâm mộ, lại vừa thất vọng, lại có một cảm giác như thở chết hồ bi.

Lúc này tại phái Thanh Tiêu, Triệu Tu cùng vài vị trưởng lão đang bóc quà mà các khách quý mang tới, sau đó đăng ký tạo danh sách, đợi khi sau này hồi lễ cũng có thể tính toán trước. Hiện tại linh khí mỏng manh, tuy rằng trong lòng mọi người cũng có đồ tốt, nhưng cũng không tính là nhiều, cho nên cho dù Triệu Tu ở tu chân giới cũng có vài phần mặt mũi, mọi người cũng sẽ không tặng đồ quá mức quý hiếm.

Quà nhìn có vẻ phù hợp là được, tất cả mọi người trong lòng đều rõ ràng.

"Trang Long Quân tặng một đôi Huyết San Hô của Đông Hải, một hộp trân châu biển.

"Phù Ly đạo quân....." trưởng lão mở hộp quả sửng sốt, bàn tay run rẩy nói, "Chưởng môn, đây chính là nhân sâm núi năm trăm năm!"

"Cái gì?" Triệu Tu đứng dậy cầm hộp quà qua nhìn, bên trong quả thật đặt một cây nhân sâm núi cực phẩm, hơn nữa bộ rễ của cây nhân sâm núi này còn được bảo quản hoàn hảo, người đào nó lên vô cùng chú ý, linh khí dày đặc.

"Đồ tốt." Triệu Tu nhẹ nhàng vuốt ve nhân sâm núi, mấy năm nay con người khai phá thiên nhiên nghiêm trọng, trên núi dưới biển hầu như không có nơi nào mà con người không tới. Nội bộ tu chân giới

lưu truyền một ngọn núi nguy hiểm nào đó, nhân tu tu vi kém cỏi cũng không dám đi vào. Kết quả con người bình thường lái máy bay, ô tô, còn mang theo cả nhóm công nhân đi vào, lại còn đào một con đường hầm, dẫn đường sắt đi qua.

Còn có những hòn đảo ngầm trên biển, không có tu chân giả tới hỗ trợ, không ngờ con người bình thường có thể dựa vào sức mình làm cho hòn đảo nổi lên.

Lực lượng và tốc độ phát triển của con người là vô tận, có lẽ tương lai không còn xa, những con người này sẽ phá vỡ địa cầu, chiếm lĩnh toàn bộ vũ trụ. Nhưng không biết rằng, sau khi rời khỏi địa cầu, liệu rằng bọn họ có còn chịu sự trói buộc của thiên đạo nữa hay không?

"Nhớ kỹ món quà này." Triệu Tu đóng nắp hộp lại, giao nhân sâm núi cho trưởng lão quản lý, "Luyện thứ này thành đan dược, để cho các trưởng lão trong môn phái dùng."

Con người có năng lực phát minh, sáng tạo, tuổi thọ lại không bằng một phần mười yêu tu, cho dù đi trên con đường tu hành, cũng không thể hiện không già không chết. Yêu tu hóa linh trí rất khó khăn, nhưng một khi đã đắc đạo, tuổi thọ vượt quá trăm năm không phải việc khó khăn. Hơn nữa con người tu hành dễ hơn động thực vật nhiều, nhưng sống qua được trăm tuổi, lại là cao thủ khó gặp.

Có mất đi nhất định sẽ có được, cũng không biết ai là người chịu thiệt thòi hơn.

Biển lớn, vĩnh viễn là nơi sâu khó đo được nhất. Trước đây con người không thể rời khỏi nước, lại sợ nước mang đến tai họa, cho

nên luôn cúng bái các loại thần tiên ma quái có liên quan tới nước, ví dụ như Long Vương, Thủy Giao, Hà Bá.

Kiến thức của con người càng ngày càng nhiều, bọn họ phát hiện lễ bái không hề có thể giúp đỡ được bọn họ, bọn họ dần dần học được vứt bỏ thần tiên ma quái, bắt đầu dựa vào công cụ mà bản thân mình sáng tạo ra. Cho nên trong ghi chép lịch sử, thời gian càng tiến về trước, con người càng thành kính quỷ thần, càng về sau này họ lại càng tin tưởng bản thân mình.

Có lẽ đây cũng chính là ưu điểm lớn nhất của con người, cho nên mới bộc lộ hết tài năng trong số bao nhiêu sinh vật như vậy, đứng đầu chuỗi sinh vật.

Trên ti vi công cộng của một quán cơm nhỏ nào đó, đang chiếu một tiết mục khoa học giáo dục lịch sử. Một ngày hôm trước một nơi nào đó mưa to, có một bức tượng đá trồi lên từ đáy một con sông, tượng đá giống như rồng mà không phải rồng, như rùa mà không phải rùa dưới bụng còn đề một khối cột đá, bốn chân còn bị dây sắt quấn chặt từng vòng, vô cùng quái dị.

Cuối cùng các nhà khảo cổ học đưa ra kết luận, đây là một loại thú tị thủy thời cổ đại, nghe nói lưu vực sông nào có nó, sẽ không xảy ra nạn lụt đáng sợ. Sau này con người liền điêu khắc tượng đá loài thú tị thủy này, lại dùng dây sắt trói nó lại, đặt dưới đáy sông, để cho nó bảo vệ con cháu ở lưu vực này nhiều đời sau nữa.

Nghe nói, sau khi thú tị thủy được đưa xuống đáy sông, thì nhất định không thể kéo nó ra, nếu như pho tượng đột nhiên mắc cạn, thì thể hiện địa phương đó sẽ xảy ra nạn lụt vô cùng lớn, ngay cả thú tị thủy cũng không thể áp được.

Sau khi biết được truyền thuyết này, có người kiến nghị chuyên gia đặt thú tị thủy về chỗ cũ, nhưng phần đông con người còn lại cảm thấy không sao cả, nếu như dựa vào một pho tượng đá có thể tránh được thiên tai, vậy sẽ không có nhiều tai họa xảy ra như vậy.

Trong quán cơm người tới người đi, cũng không ai có hứng thú đi quan tâm rốt cuộc pho tượng kia là gì, bọn họ bận đi làm, bận kiếm sống, bận thực hiện ước mơ xa vời.

Nhưng thế gian này có rất nhiều sự việc trùng hợp, ngày hôm sau khi tượng đá bị xe kéo đi, nơi đó bắt đầu có mưa, liên tục mưa gần mười ngày không ngừng, dân chúng ở gần khu thủy vực dưới sự trợ giúp của chính phủ đã tạm thời được di dời. Không ai biết được trận mưa này sẽ kéo dài bao lâu, cũng không dám xác liệu có xảy ra nạn lụt hay không, không ai dám lấy tính mạng của người dân ra cược cả.

Đáng sợ hơn là, pho tượng được kéo về nghiên cứu không thấy đâu nữa, nhân viên và cảnh sát địa phương tra tư liệu camera giám sát tới lui vài lần nhưng không thể tìm được bất cứ nhân viên khả nghi nào, nhưng vào tối hôm pho tượng đá biến mất, camera giám sát đột nhiên chớp nháy vài lần, khi hồi phục lại bình thường, pho tượng đã đã không còn nữa, trên mặt đất chỉ còn lại dây sắt rỉ sét loang lổ cùng với một tảng đá vô cùng nặng.

Việc này thực sự quá mức quỷ dị, làm cho dân chúng địa phương vô cùng hoảng sợ, cho nên sự việc được áp xuống, bộ phận liên quan đã viết báo cáo đưa lên cấp trên, hi vọng có thể tìm được phương án có thể giải quyết được việc này.

Ban quản lý nhận được tài liệu của Bộ an toàn, đã là hai ngày sau. Trang Khanh lật tám ảnh nhìn xem, ánh mắt rơi trên người thú

tị thủy bị trói chặt bốn chân bằng dây xích, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Một nghìn tám trăm năm trước, anh đã từng nhìn thấy con yêu thú này, khi đó anh lần trốn khắp nơi, sau khi gặp được con yêu thú này, cho rằng đối phương cũng muốn ăn thịt anh, nhưng không ngờ rằng đối phương chỉ lười biếng nằm bên bờ sông, hỏi anh muốn đi đâu.

Khi đó anh vừa mệt vừa cảnh giác, cho nên không nói ra lời thật lòng, nhưng con thú tị thủy này lại quần lấy anh mãi mãi không ít chuyện.

Hắn nói hắn tên là Công Phúc, cha hắn là thủy thú Thanh Long có tên tuổi ngang hàng với Chu Tước, hắn kế thừa năng lực khổng chế thủy của cha mình, có hắn ở đó sẽ không phải lo lắng có thiên tai về nước. Trước khi chia tay, Công Phúc tự xưng có huyết mạch long tộc này còn tặng cho anh một hộp đan dược, lý do là nể mặt anh cùng là long tộc.

Tuy rằng như Trang Khanh nhìn thấy, cái dạng yêu tu hình thù kỳ quái, lại còn vô cùng lười biếng, thực sự chẳng có quan hệ gì với rồng cả.

"Công Phúc....." Trang Khanh đứng thẳng dậy, đẩy cánh cửa văn phòng ra, đi tới văn phòng chung nói, "Triều Vân, Thanh Tu, Phù Ly lập tức theo tôi."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ba người bị điểm danh đồng loạt đứng dậy, Phù Ly thấy vẻ mặt Trang Khanh nghiêm túc liền biết ngay khẳng định là không phải chuyện gì tốt.

"Tới nơi đó rồi nói sau." Trang Khanh không có thời gian giải thích, mang theo ba đồng nghiệp vội vàng lao tới nơi vớt được pho tượng đá Công Phúc.

"Oán khí thật dày đặc." Thanh Tu vừa đặt chân xuống đất đã bị oán khí trên sông dọa nhảy dựng, vội vàng niệm khẩu quyết thanh trừ oán khí của đạo gia, để hóa giải lượng oán khí dày đặc gần như đã hóa thành thực thể trên sông.

"Đây là....." trên người Triều Vân và Trang Khanh đều có long khí hộ thân, những oán khí này không thể tới gần người bọn họ. Triều Vân nhìn về phía Phù Ly, dường như Phù Ly và oán khí đang hợp làm một, không nhìn ra có chút nào không ổn.

Trang Khanh vươn tay khoát lên vai Phù Ly, Phù Ly lập tức được một lớp ánh sáng công đức bao phủ lấy, oán khí vội vàng lẫn trốn, không kịp trốn thì biến mất, tất cả đều tiêu tan trong ánh sáng công đức.

"Rốt cuộc là oán khí đã tích tụ ở đây bao nhiêu năm mới trở nên đáng sợ như thế." Triều Vân tháo trâm cài tóc trên đầu xuống, quăng lên không trung, trâm cài tóc bắn ra cả nghìn dòng thủy khí, loại trừ không ít oán khí.

"Rốt cuộc người ở đây đã làm gì." Vẻ mặt của Triều Vân vô cùng khó coi, nhìn oán khí làm thế nào cũng không xóa sạch được, nhớ tới một số thứ không tốt. Cô quay đầu nhìn Trang Khanh, Trang Khanh không nói gì, miệng phun ra long châu trong thân thể.

Long châu tỏa ra ánh sáng bốn phía, oán khí có dày đặc thế nào đi nữa dưới ánh sáng của Long Châu cũng không thể trốn tránh, oán khí dần dần tan đi.

Sau khi oán khí dần tan đi, Phù Ly nhìn thấy bên bờ sông đối diện cách đây không xa có một người đột nhiên nhảy vào trong nước, cậu đập lên nước bay qua đó, xách người dưới nước lên. Người này đã hôn mê bất tỉnh rồi, Phù Ly quăng người này lên đồng cỏ, quay đầu nhìn về phía bờ bên kia, nhưng lại phát hiện trên mặt sông nổi lên sương mù dày đặc, cậu đã không còn nhìn thấy phong cảnh bờ đối diện nữa.

Vù.....vù.....

Gió sông vù vù thổi mạnh, thứ Phù Ly nhìn thấy không phải là bờ bên kia, mà là hình ảnh sau khi Công Phúc chết đi, thi thể bị con người đặt vào trong tượng đá, sau đó lại bị trói bằng xích sắt, khắc phù văn lên, quăng tượng đá xuống sông.

Một năm, mười năm, một trăm năm, một nghìn năm.

Xương cốt bị giam cầm bắt đầu sinh ra oán khí, hấn hận xích sắt trên người quá nặng, giam cầm thân thể hấn, hận phù văn quá mức tàn độc, giam cầm linh hồn ông. Nhưng mà hấn hận nhất, cũng chính là những con người kia, để cho khi hấn chết cũng không được chết tử tế, ở dưới đáy sông đầy bùn đất cùng tôm cá trải qua từng ngày lại từng ngày.

Đây không phải là Công Phúc, mà chính là oán khí sau khi hấn chết.

Phù Ly từng nghe Bạch Viên kể về chuyện của Công Phúc, nghe nói hấn là một trong những đứa con của Thần Long, mẹ đẻ là Linh Quy, cho nên dáng vẻ vừa giống rồng lại vừa giống rùa, tính cách vô cùng lười biếng, thích nhất là chơi đùa trong nước, ngẫu nhiên sẽ trêu đùa một vài người hoặc yêu bên bờ, nếu như đối phương được

hắn thích, hắn sẽ tặng cho người đó một phần quà, là một thụ thú tính cách vô cùng thú vị.

Khi còn nhỏ cậu cũng từng nghĩ tới, nếu như cậu gặp được Công Phúc, làm thế nào mới có thể để đối phương thích mình, sau đó nhận được phần quà.

Không ngờ rằng, một ý niệm tùy ý thời thơ ấu, hôm nay lại được gặp vị thụ thú ấy bằng phương thức này.

Trong lòng Phù Ly rất khó chịu, không biết là cảm thấy buồn vì Công Phúc hay là cảm thấy thất vọng về con người. Sùng bái thần linh là một loại phương thức con người tìm kiếm tâm lý phù hợp, điều khắc tượng cũng là loại sùng bái trên tinh thần, nhưng tại sao lại phải đặt thi thể của thụ thú vào trong bức tượng, còn nhốt trong nước nhiều năm như vậy.

Không phải bọn họ sùng bái hắn, cảm ơn hắn hay sao, tại sao lại còn làm ra những truyện thể này?

Sương mù trên sông dày đặc, dần dần hội tụ thành một hình người, người này mặc trường bào màu đen, hai mắt đỏ đậm, tóc dài tùy ý buông sau lưng, đầu còn đáng vẻ nào của một thụ thú.

Sau khi thụ thú chết oán khí tu luyện thành yêu, mà yêu quái do oán khí hóa hình đã định trước bản tính ác độc.

"Phù Ly!" Trang Khanh không biết từ đâu tìm tới, thấy bóng người ở trên sông, vẻ mặt biến hóa: "Công Phúc?"

Không, không phải, đây không phải là Công Phúc.

Năm đó Công Phúc hóa thân thành hình người, tặng đan dược cho anh, tay áo bay bay, đầu đội ngọc quan, văn nhã xuất trần. Nhìn thấy tà yêu trước mắt này, tuy rằng dáng vẻ giống y hệt như Công Phúc nhưng hơi thở trên người hoàn toàn tương phản so với Công Phúc.

"Ta không phải là tên Công Phúc ngu xuẩn kia." Người áo đen nhếch đôi môi tím đen lên, "Nhưng ta cũng không có tên, gọi ta là Công Phúc cũng được."

"Xung quanh đây mưa lớn không ngừng, có phải do ông làm không?" Trang Khanh đi tới bên cạnh Phù Ly, đối diện với người áo đen, "Ông muốn làm gì?"

"Người có biết ta đã ở dưới đáy sông bao nhiêu năm không?" Người mặc áo đen trả lời một nẻo, "Một nghìn năm trăm năm, ta ngóng trông sẽ có người vớt ta lên, ngày qua ngày chờ đợi, nhưng không có ai, không có!"

Trang Khanh nhìn hắn, một lúc sau mới nói: "Ông dựa vào oán khí hóa thành hình người, làm việc lại không kiêng nể gì như thế chỉ sợ sẽ nhanh chóng biến mất trong trời đất, như vậy có đáng giá không?"

"Nếu như giống như một nghìn năm trăm năm nay, ngày ngày nằm trong bùn đất, như vậy không bằng chết vui vẻ." Người áo đen điên cuồng cười lớn, "Những nhân loại tham lam ích kỉ đó, nên nhận được báo ứng."

"Nhưng những người để ông ở đáy nước đã chết từ lâu rồi." Phù Ly hỏi, "Ông muốn tìm đời sau của bọn họ báo thù không?"

Trang Khanh nghiêng đầu nhìn Phù Ly, không biết đây là lời nói thật hay là lời nói để lừa oán khí của Công Phúc.

Người áo đen nhú mày: "Người có ý gì?"

"Xung quanh đây có rất nhiều con người vô tội, bọn họ không nợ gì ông, cho nên ông không thể hại bọn họ. Nhưng nợ người khác thì phải trả, năm đó những con người kia vì tư lợi bản thân mà làm ra chuyện này, nên trả giả đất." Phù Ly tạm dừng một lát, "Ông có tìm được đờn sau của những con người đó không?"

Người áo đen đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân. Phù Ly nhìn xuyên qua đám sương mù qua đó, trong cỏ lau trùng trùng, có một đứa trẻ con gian nan đi đằng trước, trước ngực sau lưng còn cả ống quần đều dính đầy bùn đất, không biết đi đường đã bị ngã bao nhiêu lần.

Trong lòng đứa trẻ ấy ôm thứ gì đó, dùng túi nilon bao thật cẩn thận, được cậu bé coi như bảo bối bảo vệ trước ngực.

Trang Khanh vươn tay làm một kết giới, giấu thân ảnh của bọn họ đằng sau kết giới.

Có một số đứa trẻ con người khi còn bé vẫn mang theo bản năng sinh vật, cho nên có thể nhìn thấy một số linh hồn hay là hiện tượng kỳ quái, nhưng năng lực này sẽ theo tuổi tác lớn dần mà dần biến mất, trở nên không khác biệt gì với những người bình thường.

Những đứa trẻ luôn tồn tại năng lực này sẽ có thể tiến vào tu chân giới, đi trên con đường tu hành.

Khi sắp tới bờ sông, đứa trẻ lại bị ngã nữa, lần này cậu bé tương đối xui xẻo, cả người lăn đi giống như quả dưa hấu, nước bùn dính

đầy đầu và mặt, toàn thân trên dưới giống y hệt như người bùn.

Phù Ly quay đầu nhìn người áo đen, không ngờ rằng người áo đen lại không có phản ứng gì, tùy ý để đứa trẻ khó khăn bước từng bước tới bờ sông, ngồi xổm bên bờ sông rửa sạch mặt và tay, lộ ra đôi mắt to sáng long lanh.

Đứa trẻ này muốn dùng tay áo để lau đi bùn trên gói đồ, nhưng tay áo còn bẩn hơn cả gói đồ. Cuối cùng đứa trẻ dứt khoát cởi áo ngoài xuống, dùng sức chà xát giặt sạch áo dưới nước, vắt sạch nước trên áo rồi lau sạch bùn trên bọc túi nilon.

Sau khi lau bùn đi, đứa trẻ mở ra từng lớp, từng lớp túi bóng, lấy ra một chiếc cốc tráng men rất lớn, trên cốc in hoa văn thông Hoành Sơn, kiểu dáng vô cùng cũ kỹ.

Mở cốc tráng men ra, bên trong có một cái đùi gà, còn có hai cái bánh bao.

Tìm ba viên đá cuội, đứa trẻ trình trọng đặt cốc tráng men lên.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 68

"Thưa ông thần thú, gần đây trời luôn mưa, cho nên nhà chúng cháu phải chuyển tới trấn trên rồi." Đứa trẻ khẽ cười, cái gáy ướt sũng, tích từng giọt nước.

"Mẹ cháu nói, chúng cháu phải chuyển nhà rồi, không biết khi nào mới có thể trở về." Đứa trẻ dường như rất phiền não, cung kính lạy ba lạy về phía mặt sông, sau đó đặt mông ngồi xuống đồng đá cuội.

"Ông có người được mùi thơm của màn thầu và đùi gà không, vậy cháu bắt đầu ăn nhé." Đứa trẻ lấy màn thầu với đùi gà trong chiếc cốc tráng men, lẩm bẩm nói lời vô nghĩa, rất nhanh đã ăn sạch đùi gà chỉ còn lại xương.

Đứa nhóc này.....rất biết tiết kiệm.

Phù Ly nhìn thấy đứa trẻ nhỏ giống như khỉ da đen, ăn sạch sẽ tề phẩm, quay đầu nhìn lại Công Phúc, phát hiện vẻ mặt đối phương chẳng kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, dường như đã sớm quen với hành vi này của đứa trẻ, lẽ nào đứa trẻ thường xuyên tới đây tế bái.

"Bọn họ đều nói, cháu rơi vào trong sông nhưng không chết đuối là do cháu may mắn. Nhưng mà cháu biết, là ông đã cứu cháu." Cậu bé vươn đầu ra nhìn mặt nước, dường như làm thế này có thể nhìn thấy thần thú cứu mình cách màn nước sông thật sâu, "Ông thần thú

oi, ông thích ăn gì, có thể báo mộng cho cháu, cháu sẽ mang tới cho ông ngủi."

Phù Ly quay đầu nhìn Công Phúc, miệng thì nói muốn tiêu diệt trời đất, tại sao còn cứu đứa trẻ con rơi xuống nước?

"Ta chỉ không muốn thi thể con người làm bẩn thêm đáy sông thôi." Công Phúc thấy Phù Ly nhìn chăm chăm mình, có chút không vui, "Người nhìn ta làm gì?"

"Vậy chúng ta lại nói về chuyện báo thù đi." Phù Ly nhìn bốn phía xung quanh, "Sách vở của con người không ghi lại được đoạn lịch sử này, nhưng núi ở đây, cây ở đây còn có yếu tố ở đây vẫn còn ghi nhớ."

"Không phải người tới ngăn cản ta báo thù sao?" Công Phúc thu ánh mắt đang nhìn đứa trẻ lại, "Con rồng bên người người có lẽ là hợp với quốc vận, hắn ta sẽ để cho ta báo thù sao."

Trang Khanh nhìn Phù Ly, không nói gì.

"Nhưng kim quang công đức trên người người lại có chút quen thuộc." Tuy rằng Công Phúc hóa thân từ oán khí của thụy thú, nhưng vẫn kế thừa ký ức của Công Phúc, cho nên hắn vừa là Công Phúc, vừa không phải, "Khi tên ngốc kia còn sống nhất định đã từng gặp người."

Trang Khanh bình tĩnh nói: "Công Phúc đại nhân là một vị thần thú rất giỏi."

"Vậy người có biết, vị thụy thú rất giỏi mà người nói đến chết như thế nào không?" Công Phúc cười ha ha, "Hắn bệnh rồi, thân thể suy yếu biến thành hình người còn khó, kết quả còn muốn đi cứu con

người bị nạn hồng thủy, những người này nhận được ân huệ của hấn, cũng thành tâm phụng dưỡng hấn cho tới chết. Nhưng sau khi hấn chết rồi, những con người này mới lộ ra sắc mặt tham lam, còn không chịu bỏ qua cả xương cốt của hấn."

Thấy Trang Khanh nhìn dòng nước chảy xiết, yết hầu giật giật, nhưng không có cách nào nói giúp lời tốt cho con người.

Vong ân phụ nghĩa, không có gì nghiêm trọng hơn điều này.

Đứa trẻ ngồi trên đá cuội đứng lên, vẫy vẫy tay về phía bờ sông: "Ông thần thú ời, gặp ông sau nhé." Cậu bé xoay người đi hai bước, lòng bàn chân trượt một cái, ngã vào trong sông.

Trang Khanh và Phù Ly còn chưa kịp phản ứng, Công Phúc đã bay qua đó, chui xuống nước, kéo đứa trẻ kia ra từ trong nước. Thấy đứa trẻ hôn mê bất tỉnh, hấn căng thẳng dò xét hơi thở của cậu bé, xác định cậu bé không sao cả, hấn cởi sạch quần áo ướt sũng trên người cậu bé, biến ra một chiếc thảm lông thật dày, bao người cậu bé lại, đặt cậu bé lên một chỗ sạch sẽ rồi mới quay về.

Phù Ly yên lặng nghĩ, nhìn theo tình huống này, nguyện vọng diệt trời diệt đất của Công Phúc sợ rằng không thực hiện được rồi.

"Trong số tất cả những đứa con của rồng, tốc độ của ta là nhanh nhất." Công Phúc quay lại kết giới, xụ mặt giải thích một câu.

"Tôi hiểu." Phù Ly nghiêm trang gật đầu, "Ông có thể cứu đứa trẻ trước chúng tôi một bước, là vì tốc độ của ông nhanh."

Công Phúc:.....

Trang Khanh:.....

Không khí có một loại lúng túng khó nói nên lời.

"Cho ông cái này." Phù Ly nhìn trời, lấy chiếc ô Ngọc Cốt trong túi Càn Khôn ra, đưa tới trước mặt Công Phúc: "Tôi cùng ông đi tra đòi sau của những con người vong ân phụ nghĩa đó."

Ngửi được mùi rồng trên chiếc ô, Công Phúc không nhận: "Ô làm bằng xương rồng?"

"Ông yên tâm đi, rồng này là rồng thoái hóa, không sánh được với người cha thần thú có thể trấn thủ bốn phương của ông." Phù Ly nhét ô vào trong tay hắn, "Toàn thân ông oán khí ngút trời, tôi sợ rằng ông còn chưa đi xa đã bị thiên lôi đánh tan."

"Đương nhiên, những con rồng bây giờ phần lớn chẳng có chút sức lực nào, tu vi thấp kém, so sánh với long tộc năm đó quả thực là kém xa." Công Phúc nhận lấy ô, "Nhưng con rồng bên người người thực sự còn có chút đáng nhìn."

Trang Khanh mặt không cảm xúc hỏi: "Tôi có cần phải cảm ơn lời khen của ông không?"

"Nếu như những tiểu bối như các người hiểu được lễ phép thì cảm ơn cũng được." Công Phúc giẫm lên sương mù dày đặc, đi trên con đường lầy lội, quay đầu lại nhìn đứa trẻ nằm ở bên đường, hắn phát tay tạo một kết giới an toàn trên người đứa trẻ.

Nghe nói thế giới con người bây giờ đang lưu hành lừa bán trẻ con.

Dân chúng ở nơi đây sống dựa vào sông, nhưng vì địa phương tương đối bần hàn cho nên phần lớn thanh niên trai tráng đều đi ra ngoài làm công, chỉ để lại người già, phụ nữ và trẻ em làm nghề

nông. Bởi vì chính phủ đã vội vàng di tản người dân ở đây đi, cho nên cả thôn hoang toàn vắng vẻ, nhà gạch mái ngói và nhà hai tầng được xây dựng ở xung quanh rất thưa thớt, nhìn có vẻ vô cùng điêu tàn.

Trong trí nhớ của Công Phúc, trong thôn này có rất nhiều người, người già canh cửi dệt lưới cá, phụ nữ gieo trồng nông nghiệp, đàn ông đánh cá trên sông đổi tiền, món quà đẹp nhất mà thiên nhiên ban tặng cho bọn họ chính là con sông đã bao phủ hẳn một nghìn năm trăm năm.

Chỗ rách nát nhất trong thôn đó chính là ngôi miếu đổ nát đã không nhìn ra hình dạng ban đầu, không biết là được xây dựng từ năm nào, cũng không biết đã sửa qua mấy lần rồi. Khi đám người Phù Ly tới ngôi miếu này, phát hiện thêm đá của miếu đã bị phong hóa không ít, ngói che mưa đã rơi gần hết, mấy thanh gỗ mục lè loi đổ nghiêng vẹo, cỏ dại mọc thành bụi.

Phát tay đẹp cỏ dại trong miếu, Phù Ly nhìn đến một pho tượng đã bày bên trong phòng, không biết dùng loại vật liệu đá nào điêu khắc thành, miễn cưỡng còn có thể nhìn ra được tượng đá là một động vật có hơi giống thần lân.

Hình như là.....chân thân của Công Phúc?

Công Phúc xấu như vậy sao?

"Ba người đằng trước, nơi đó nguy hiểm, đừng ở lại." Một người đàn ông trung niên xắn ống quần đứng cách đó không xa vẫy tay với bọn họ, "Mấy người từ nơi khác tới hả? Không biết nơi đây sắp có nước lũ sao, còn không mau đi?"

Trang Khanh đi tới trước mặt người đàn ông, lấy giấy tờ của mình ra: "Xin chào, tôi từ Kinh Đô tới đây kiểm tra một số thứ."

"Cậu tới điều tra chuyện của pho tượng đá?" Người đàn ông trung niên nhìn giấy tờ, nháy mắt hiểu ra Trang Khanh tới đây làm gì, "Tôi là trưởng thôn này, bởi vì có tài liệu quan trọng để lại văn phòng thôn nên mới quay lại một chuyến. Cậu muốn biết gì tôi có thể giải đáp cho cậu, nhưng mà nơi này nguy hiểm, chúng ta vừa đi vừa nói."

Trang Khanh nhìn Công Phúc, Công Phúc gật đầu.

"Cảm ơn." Trang Khanh nói cảm ơn với trưởng thôn.

"Khách khí làm gì, mọi người cũng làm việc vì nhân dân chúng tôi thôi." Trưởng thôn quay đầu nhìn Phù Ly và Công Phúc, nhếch miệng cười: "Nhân viên công tác mà thành phố lớn lựa chọn còn chọn diện mạo sao."

Trang Khanh sửng sốt, mới hiểu ra ý của trưởng thôn: "Không phải, chỉ là trùng hợp thôi."

"Vậy là do thủy thổ ở thành phố các cậu nuôi dưỡng người rồi." Trưởng thôn lại thở dài, "Đâu giống chỗ chúng tôi, nhiều thế hệ bản cùng, tìm được mấy người xinh đẹp cũng thật không dễ dàng."

"Trưởng thôn, ngôi miếu đồ nát kia thờ thứ gì vậy?" Phù Ly nhân cơ hội hỏi.

"Tôi cũng không rõ lắm, khi tôi còn nhỏ ngôi miếu kia đã đồ nát như vậy rồi, nghe nói năm đó vào thời kỳ bài trừ phong kiến dị đoan, có một số đứa nhỏ không hiểu chuyện, muốn phá bỏ ngôi miếu kia, ai biết được khi trở về liền sốt cao không ngừng, suýt chút nữa là

mất mạng." Trưởng thôn quay đầu nhìn ngôi miếu đồ nát kia, "Từ đó trở đi, không có ai dám động vào nơi này nữa. Bà cốt trong thôn nói, trong ngôi miếu này thờ một vị thần, nếu như ai mạo phạm ông ấy thì sẽ bị báo ứng."

Trưởng thôn ý thức được mình nói hơi nhiều, vội nói dời đi: "Đương nhiên, tôi là cán bộ cơ sở, khẳng định sẽ không tin loại mê tín phong kiến này. Nhưng vẫn phải nghe theo ý kiến của quần chúng, dù sao trong thôn người ít đất rộng, giữ lại thì giữ lại, cũng không phải chuyện gì lớn."

Phù Ly:.....

Trưởng thôn, tính giác ngộ chính trị của ông rất cao.

"Tại sao lại khẳng định ngôi miếu kia cung phụng là thần?" Công Phúc cười nói, "Lỡ như không phải thì sao?"

"Cái này tôi cũng không rõ lắm." Trưởng thôn sửng sốt, "Đây đều là những lời mà thế hệ trước truyền lại, thật thật giả giả ai còn có thể làm rõ." Người trẻ tuổi bây giờ có tật xấu gì thế, không mưa không nắng còn che ô làm gì?

Công Phúc mặt nặng nề không nói gì.

"Nhưng chỗ chúng tôi thực sự có một truyền thuyết, có liên quan tới vị thần trong miếu kia." Trưởng thôn chà xát tay, "Các cậu có hứng thú hay không, tôi kể cho các cậu nghe nhé." Truyền thuyết này, trẻ con trong thôn đều nghe chán rồi, khó khăn lắm mới có người ngoài tìm tới để khoe khoang câu chuyện này, trưởng thôn vô cùng vui vẻ.

Thấy dáng vẻ nóng lòng muốn kể chuyện của ông, Trang Khanh gật đầu: "Ông kể đi."

"Nghe nói rất lâu về trước, trời đổ mưa lớn rất nhiều ngày, thôn ở gần chúng tôi đột nhiên xảy ra lũ lụt. Khi đó không giống như bây giờ, xảy ra chút chuyện nhỏ quốc gia sẽ cố gắng tìm biện pháp tới để cứu người. Khi đó trời cao hoàng đế ở xa, huyện lệnh địa phương ngồi không ăn bám, làm sao quản sống chết của nhân dân. Sau khi mấy thôn làng bị chìm ngập trong nước, dân chúng ngày ngày kêu trời kêu đất, nào biết có một con thần long đột nhiên giáng từ trên trời xuống, cứu tất cả dân chúng lên đỉnh núi, còn cho bọn họ rất nhiều lương thực. Có lẽ là thần long cứu quá nhiều người cho nên hao phí thể lực, không được bao lâu thì bệnh chết, dân chúng xung quanh vì tưởng niệm ngài ấy cho nên xây dựng một miếu thờ ở đây." Trưởng thôn nói, "Người già nói, chỉ cần con cháu chúng tôi đời sau ngày ngày tế bái, thần long sẽ sống lại, trở về biển lớn."

Công Phúc cười giấu cợt một tiếng.

Trưởng thôn cho rằng hắn đang cười loại tư tưởng ngu muội này, có chút ngại ngùng nói: "Nhưng mà đều chỉ là truyền thuyết, đương nhiên không phải sự thật, nhiều năm như thế qua đi, trừ một số người già và trẻ con, đâu còn ai tới tế bái nữa."

"Không phải con người đều như thế sao, dễ quên lại dễ thay đổi." Công Phúc nhìn về phía ngọn núi đằng xa, nơi đó chính là nơi sau khi "hắn" cứu những con người kia, thu xếp cho bọn họ ở.

"Hả?" Trưởng thôn khó hiểu nhìn Công Phúc, người thành phố bây giờ thực sự thú vị, ghét bỏ cả con người.

Phù Ly trừng Công Phúc một cái, truyền âm cho hắn: "Công phúc đại nhân, lát nữa dọa hồn ma này chạy mất, chúng ta sẽ không thể hỏi thêm được tin tức gì có giá trị nữa."

Công Phúc hừ một tiếng, không nói gì.

Bốn người đi tới quốc lộ, trưởng thôn thấy phía trước có một chiếc xe máy đổ, vội vàng chạy tới: "Có người bị tai nạn rồi!"

Trang Khanh, Phù Ly đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong ánh mắt nhìn trưởng thôn có mấy phần thương hại.

Trưởng thôn chạy tới bên cạnh chiếc xe máy, trong lòng có hơi kỳ quái, đây không phải là xe máy của ông sao, ai lại đâm xe máy của ông vỡ thành thế này?

Nhưng sau khi ông nhìn thấy người toàn thân đầy máu nằm trên mặt đất, ông ngây ngẩn.

Đây không phải là.....bản thân ông sao?

Ông sửng sờ nhìn thi thể, lại quay đầu nhìn đám người Phù Ly, dường như đang tìm kiếm đáp án. Ông há miệng, nửa ngày mới không dám tin: "Tôi, tôi chết rồi sao?"

Ông không vợ không con, chết cũng không mấy đau đớn, cũng không phải chuyện gì lớn. Lần này ông quay lại lấy tư liệu mức sống tối thiểu của người dân, những người sống qua ngày tháng không tốt, còn phải đợi tiền này để mua gạo đổ vào nồi, nếu như ông chết rồi, sợ rằng chuyện này lại phải kéo dài thêm.

Còn con đường này cũng nên sửa sang lại rồi, trời vừa mưa đã lầy lội trơn ướt, dễ xảy ra sự cố giao thông, ông là một ví dụ rất rõ

ràng.

"Đúng, người chết rồi." Công Phúc chẳng hề khách khí, "Người có bị ngốc hay không, ngay cả bản thân mình còn sống hay đã chết còn không biết?"

"Ha ha." Trưởng thôn bị châm biếm như vậy cũng không tức giận, cong mày nở nụ cười. Làm công tác cỡ sở, có đôi khi sẽ bị dân chúng chỉ vào mũi máng, có đôi khi sẽ gặp được người khóc lóc lẫn lộn ăn vạ, lại còn đòi nói chuyện văn minh. Cho nên vài năm công tác trên cương vị này, tính tình ông cũng dần dần bị mài cho tốt.

"Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào?" Trưởng thôn có chút rầu rĩ, "Người chết rồi, phải đi tới nơi nào?"

"Sẽ có Âm Sai tới dẫn ông đi Minh Giới." Phù Ly lấy điện thoại ra gọi cảnh sát, vì sợ làm cho cảnh sát nghi ngờ, còn gọi cả điện thoại cấp cứu.

"Ồ." Trưởng thôn ngồi xuống bên cạnh đường quốc lộ, "Vậy các cậu nhanh đi đi, tôi sẽ ngồi đây đợi Âm Sai. Tôi là ma rồi không sợ lũ lụt nữa, không làm lỡ các cậu nữa."

"Ai nói với người chúng ta là người?" Công Phúc trào phúng, "Con người sao có thể nhìn thấy ma?"

Trưởng thôn bị dọa nhảy dựng từ dưới đất lên: "Vậy mấy người là thứ gì?"

"Ta là....."

Phù Ly vươn tay bịt miệng Công Phúc lại: "Ông ấy chỉ nói đùa thôi, ba người chúng tôi từng học qua một chút thuật pháp với cao

nhân, cho nên mới có thể nhìn được ông."

"Thì ra mọi người là đại sư." Trưởng thôn hoài nghi nhìn về phía Trang Khanh, "Ban nãy cậu đưa giấy tờ giả cho tôi phải không, các cậu tới thôn chúng tôi làm gì, muốn trộm tượng thần sao?"

Trang Khanh nhú mày: "Trộm một khối đá làm gì, lấy làm ghế ngồi hả?"

Trưởng thôn: "....."

Có vẻ đúng.

Công Phúc trừng mắt nhìn Trang Khanh, Trang Khanh chẳng có động tĩnh gì cả, cúi đầu lấy ra một mảnh khăn tay, kéo ngón tay Phù Ly lau lau: "Trên tay cậu dính bùn."

"Hả?" Phù Ly cười híp mắt nói: "Cảm ơn nhé."

"Không cần khách khí." Trang Khanh liếc nhìn Công Phúc, nói với Phù Ly, "Điều tra cây cối về chuyện xảy ra một nghìn năm trước gần như là không có khả năng, bởi vì ở đây không có cây sống lâu như thế, những ngọn núi này nhìn cũng rất bình thường, không hình thành sơn linh."

"Vậy phải làm sao?"

Nghe được tiếng chuông truyền tới từ đằng xa, Trang Khanh nói: "Người rõ ràng về quỹ đạo phát triển sống và chết của người dân nơi này nhất chính là Âm Sai của Minh Phủ."

"Phù Ly đạo quân, Bộ trưởng Trang, tại sao hai người lại ở đây?" Lịch Tư nhìn thấy Phù Ly và Trang Khanh cũng cảm thấy có chút bất

ngờ.

"Chúng tôi có chuyện muốn hỏi Âm Sai trưởng đại nhân, không biết đại nhân có thể giải đáp nghi ngờ hay không." Phù Ly hành lễ với Lịch Tư. Lịch Tư vội vàng tránh lễ này, cười nói: "Mời cậu nói."

"Không biết Minh Giới có thể ra được ghi chép sống chết của người dân ở đây một nghìn năm trăm năm trước không?" Phù Ly quay đầu nhìn lại Công Phúc, "Chuyện này rất quan trọng với chúng tôi, mong Âm Sai trưởng đại nhân có thể giúp đỡ."

"Một nghìn năm trăm năm trước?" Lịch Tư nghĩ ngợi, lấy điện thoại ra ngồi đối diện trưởng thôn nói: "Ông đợi một chút nhé."

"Ngài cứ tùy ý, ngài cứ tùy ý." Thôn trưởng ngồi xem náo nhiệt, đây chính là Âm Sai, ông sống cả đời cũng chưa từng nhìn thấy.

Ấn vào hệ thống công tác sinh tử, ấn đúng thời gian một nghìn năm trăm năm trước, sau đó chọn địa điểm, bên trong nhảy ra ngày sinh tháng đẻ của cư dân ở nơi đây, cuộc đời và nguyên nhân tử vong.

Đời người trong sổ ghi chép cũng chỉ ngắn ngủn vài chục chữ mà thôi.

"Một nghìn năm trăm năm trước, có lẽ là năm 520 sau công nguyên, thôn dân ở nơi đây gần như đều bị thổ phỉ giết chết, số người chết lên tới hai trăm người." Lịch Tư nói, "Theo như quỹ đạo vốn có, đáng lẽ bọn họ không chế, nhưng dân chúng ở đây dường như đã dùng một loại cấm thuật nào đó, làm cho vận mệnh chịu ảnh hưởng. Cũng chính là bị trời phạt."

"Trời phạt....." Phù Ly kinh ngạc nói, "Nhiều người như thế, toàn bộ đều bị trời phạt?"

"Đúng thế." Lịch Tư tải ra bản ghi chép tư liệu sự kiện trời phạt năm đó, lắc đầu thở dài nói, "Sau khi những quỷ hồn này tới Minh Giới, bọn họ nói đã từng được thần long phù hộ, nhưng thần long lại vì bọn họ mà chết. Cũng không biết bọn họ nghe thấy thuật tà môn ở đâu, nói rằng chỉ cần chôn cất xương cốt thần long ở trong nước, sau đó xây dựng miếu thờ, hàng năm hương khói cung phụng, sẽ có một ngày thần long sống lại."

"Bọn họ.....muốn cứu thần long?" Phù Ly đột nhiên ngẩng đầu nhìn Công Phúc, nhưng Công Phúc lại cúi đầu, cậu không nhìn được rõ biểu tình trên mặt đối phương.

"Nếu như nơi này thực sự có thần long, thần long lại có thể vì cứu mấy người mà chết, chỉ có thể nói rằng thần long này cũng sắp chết rồi." Lịch Tư thu điện thoại lại, "Thần long đã định sẵn phải chết, những con người này lại ý đồ làm cho hán cải tử hồi sinh, điều này trái với thiên đạo, đương nhiên sẽ bị trời phạt."

"Nếu như là những người đó đang nói dối, bọn họ chỉ muốn giữ xương cốt thần long lại, trấn áp dòng nước sông, để tránh khỏi lũ lụt thì sao?" Phù Ly nói, "Như thế có bị trời phạt không?"

"Xương cốt của người đã chết, cho dù bị phế vật lợi dụng thì sao có thể bị trời phạt được chứ?" Lịch Tư lắc đầu nói, "Phù Ly đạo hữu tại sao lại có hứng thú với chuyện năm đó như vậy, lẽ nào chuyện này có quan hệ với nạn lụt sắp xảy ra?"

"Nơi đây còn sắp xảy ra nạn lụt sao?"

"Dựa theo ghi chép của sổ sinh tử, nơi đây phải xảy ra nạn lụt từ sớm rồi, còn có không ít người chết." Lịch Tư thở dài, "Kết quả tôi đợi ở đây một ngày, chỉ đợi được một người đi xe máy xui xẻo tự mình ngã chết."

Anh lại lấy di động ra nhìn hệ thống làm việc, cười một tiếng: "Xã hội hiện tại thay đổi thật nhanh, ghi chép trên sổ sinh tử đã được sửa lại, nơi đây sẽ không xảy ra nạn lụt nữa, vậy tôi phải tan làm đây." Dùng dây trói hồn trói hồn thể của trưởng thôn lại, Lịch Tư thoải mái tinh thần vì công việc giảm bớt, "Tôi mang ông ấy về rồi tan làm đây, tạm biệt các vị."

"Tạm biệt." Phù Ly nhìn theo bóng lưng vui vẻ của anh, nhất thời không biết nên nói gì.

Công Phúc nhìn ngọn núi ở đằng xa, giẫm chân một cái, bay về phía đó. Phù Ly và Trang Khanh nhìn thấy thế cũng đi theo.

Bởi vì mấy năm trước chính phủ còn thi hành chính sách bảo vệ rừng, cho nên trên đó cỏ cây tươi tốt, dường như không có một con đường nào lên núi cả, đương nhiên cũng không có quá nhiều dấu vết của con người.

Trên sườn núi có một hang đá, Công Phúc đứng ở cửa hang nhưng không vào trong.

Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôi ra ba viên dạ minh châu vô cùng lớn, đưa cho Công Phúc và Trang Khanh mỗi người một viên, nháy mắt, cửa hang núi sáng bừng lên.

Đi vào trong hang đá, Phù Ly nhìn thấy bức tranh điêu khắc đá đơn sơ gần như triu tượng.

Sông dài, con người bị chìm trong nước, còn có cả thần thú từ trên trời giáng xuống.

Đây là một bức thư cảm ơn vượt qua cả nghìn năm.

Người dân ở đây, chờ mong thần long có thể thức tỉnh một lần nữa, trở về biển rộng, quay lại trời xanh.

Nhưng mà họ lại dùng phương thức ngu muội nhất.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 69

Thời gian một nghìn năm trăm năm quá xa, hôm nay ở đây đa phần là những người ngoài chuyển vào, hậu bối may mắn còn sống sót cũng dần dần quên mất chuyện mà tổ tiên mình đã từng làm, quên đi lời thề mà tổ tiên đã lập.

Phù Ly nâng dạ minh châu lên, nhìn những bức tranh này từ đầu tới cuối, cuối cùng là một tấm rồng thần phá nước xông lên, bay lượn trên chín tầng trời, dưới đất là những con người đang quỳ lạy. Có lẽ sau những con người năm đó, một nghìn năm sau này con người vẫn có thể nhớ tới rồng thần này, vẫn sẽ quỳ xuống bái lạy ông.

Nhưng đối với con người mà nói, một nghìn năm trăm năm thật sự là quá dài, dài tới mức có thể quên đi tất cả.

Những bức tranh vẽ này xấu xí tới buồn cười, chẳng hề có chút mỹ cảm nào để nói cả, tỉ lệ thân thể không cân đối, đầu to thân nhỏ, hoàn toàn không chú trọng thị giác, thoát nhìn giống như là do đứa trẻ vẽ. Phù Ly vươn tay chạm vào những con người đang cúi lạy trong bức bích họa, hòn đá đã qua phong hóa rơi một khối xuống.

"Lương Thiên Giam năm thứ mười lăm, năm thôn bị nạn thủy, may mắn được rồng thần cứu giúp, năm thôn không có người chịu khổ. Sau đó rồng thần kiệt lực mà chết, cả thôn đều xót thương, gặp tiên nhân hiến kế, chôn rồng thần vào trong nước, trói thần cốt lại,

làm cho hồn thần không tiêu tan. Nay lấy thư này nhắc nhở đời sau, không thể dừng việc đợi chờ rồng thần. Lương Thiên Giam năm thứ mười tám lập."

Lương Quốc của Nam Triều.

Lương Thiên Giam năm thứ mười lăm, tính theo thời gian này, có lẽ là năm 516 sau công nguyên, bích họa trong hang núi phải mất ba năm mới có thể khắc xong, cũng chính là hai năm sau khi hoàn thành bức bích họa này, những thôn dân này đã chết trong tay thổ phỉ.

Hai ba trăm mạng người, không có dũng cảm, không ôm ấp tình cảm, bọn họ im hơi lặng tiếng mà chết đi, thậm chí trong dòng lịch sử dày đặc này còn không có ghi chép gì về bọn họ.

Phù Ly nhẹ giọng đọc những dòng chữ trên bức bích họa, xoay người nhìn về phía Công Phúc, trong lòng vừa buồn vừa khó chịu, không thể dùng từ ngữ nào để hình dung. Cậu còn như vậy, tâm tình của Công Phúc phải phức tạp đến thế nào?

Hận những con người này một nghìn năm trăm năm, cuối cùng mới phát hiện, những con người này đã sớm vì hấn mà chết, bản thân hấn cũng bị giam cầm trong dòng nước một thời gian rất dài. "Hấn" quả thật đã sống lại, nhưng không phải là hóa thành rồng thần bay lên trời mà trở thành tà tu chui từ dưới nước lên, hấn vì báo thù mà tới.

Tạo hòa trên người.

Trước đây Phù Ly không hiểu được trọng lượng của bốn từ nhẹ nhàng này, tới hôm nay cuối cùng cậu cũng hiểu rồi. Bốn từ này quá

nặng, nặng tới mức làm cho người ta không thể hít thở nổi.

Công Phúc vươn ngón tay tái nhợt, nhẹ nhàng chạm vào rồng thần đang bay lượn trên bức bích họa cuối cùng, thạch bích lạnh lẽo, rồng thần ở trong tay Công Phúc, dần dần hóa thành bột vụn, chỉ để lại một chỗ trống lõm xuống.

"Công Phúc đại nhân?" Phù Ly nhìn bức bích họa dần dần biến mất, muốn khuyên vài câu nhưng bị Trang Khanh ngăn lại.

Trang Khanh nhìn cậu lắc đầu, đoạn ân oán qua lại này, không ai có thể phân biệt đúng sai, người bên ngoài càng không thể nhúng tay.

Từng bức bích họa dần dần biến mất trong tay Công Phúc, động tác của Công Phúc rất chậm, dường như hắn đang ghi nhớ lại những bức tranh này trong lòng, sau đó mới dần dần hủy đi. Con người ở thời đại này đã sớm không cần người khác tới cứu vớt, tự bọn họ có thể cứu vớt chính mình. Sao hắn còn phải để lại những thứ này, làm cho những người không hiểu rõ tình tới đây viết ra một câu chuyện thần thoại để đọc ngắm chứ?

Vẫn còn lại một bức ở chính giữa.

Rồng thần chết đi, thôn dân bốn phía quỳ lạy rồng thần, ôm mặt khóc nức nở.

Công Phúc nhìn bức bích họa này rất lâu, nắm bàn tay lại, đặt tay ở phía sau. Rồng thần đã chết rồi, sẽ không bay lượn trên chín tầng mây nữa, để lại bức tranh này, ngược lại rất phù hợp.

Hắn quay đầu nhìn về phía hai hậu bối đi cùng hắn vào trong động, đột nhiên cười lên một tiếng. Vào thời khắc này, mái tóc đen

dài của hắn trở nên óng ánh như tuyết, không còn nhìn thấy dáng vẻ oán khí ngút trời kia nữa.

"Đi thôi." Hắn cúi người cầm ô Ngọc Cốt đặt dưới đất lên, "Lẽ ra phải đi từ sớm rồi."

Hắn đi ra khỏi sơn động, nhìn bầu trời đã sáng lại, mặt trời sáng lạn đã hiện ra, cả thế giới nhìn vô cùng đẹp. Hắn nhìn xuống núi và nước dưới chân, nói với Phù Ly, "Thế giới bên ngoài quả thực đẹp hơn trong nước."

Dịch chiếc ô đang che trên đỉnh đầu ra, bàn tay trắng như ngọc của Công Phúc lộ ra bên ngoài ánh sáng.

"Có thể trả ô cho người rồi." Công Phúc cười cười, "Ta không cần nó thêm nữa." Giống như những con người kia, cũng không cần phải có rồng thần cứu vớt nữa.

Nhìn thấy thân thể Công Phúc dần dần trở nên trong suốt, Phù Ly vội vàng nói: "Công Phúc đại nhân!"

"Ta không phải là Công Phúc chỉ là oán khí mà hắn lưu lại thôi. Bây giờ không còn lí do để oán hận rồi, ta cũng không cần phải lưu lại nhân gian nữa." Công Phúc cười vô cùng hiền hậu, giống như Công Phúc khi còn sống, tuấn mỹ lương thiện.

"Không phải, đứa bé kia cần ngài!" Phù Ly cầm ô Ngọc Cốt che trên đầu Công Phúc, "Sau này mỗi năm, mỗi năm đứa trẻ đó đều sẽ tới lễ bái ngài, nếu như ngài biến mất không thấy nữa, đứa trẻ kia sẽ rất buồn."

"Đứa trẻ sẽ có một ngày trưởng thành, tự nhiên sẽ quên đi những ngày tháng trẻ con ngây thơ." Công Phúc nói, "Ta nên cảm

ơn đưa trẻ đó, nếu như không phải là nó, ta sẽ không phá vỡ được xích sắt trên người mình, cũng sẽ không nhìn thấy mặt trời, núi non sông nước ở thế giới bên ngoài, như thế là tốt rồi."

"Nhưng chúng tôi cần ngài!" Phù Ly vội nói, "Chúng tôi cần ngài, Trang Khanh, anh nói xem có đúng không!" Cậu vội vàng quay đầu nhìn Trang Khanh, muốn nói chút gì đó.

"Phù Ly nói đúng." Trang Khanh nói, "Ban quản lý chúng tôi có rất nhiều tiểu yêu còn có rất nhiều con người thú vị, tu chân giới cần có yêu tu tới giữ gìn trật tự, tôi hi vọng Công Phúc đại nhân có thể tới hỗ trợ chúng tôi một tay."

"Muộn rồi." Công Phúc lắc đầu, "Ta chỉ là oán khí hóa hình, không hề có thực thể chân chính."

Khi hán dời ô Ngọc Cốt ra, sẽ không thể sống thêm được nữa.

Một tiếng rống kêu truyền ra từ trong mây, trong nháy mắt, kim quan chiếu rọi, thụy khí dâng cao.

Phù Ly, Công Phúc đồng loạt ngẩng đầu, trong tầng mây có một thần thú tựa rồng mà không phải rồng phá mây bay ra, lượn vòng trên đỉnh đầu hai người.

"Đó là....." Công Phúc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, dường như không dám tin vào mắt mình.

"Đó là bản thể chân thân của Công Phúc, tượng đá đột nhiên biến mất ở sở nghiên cứu." Trang Khanh nhảy vọt lên mây, hóa thành Kim Long, lượn vòng quanh Công Phúc. Sau đó chỉ thấy chân thân của Công Phúc lao thẳng xuống, dung hợp lại với thân thể làm từ oán hận của Công Phúc.

Phù Ly ngậy ngốc nhìn kim quang và oán khí dung hợp, sau đó từng chút từng chút ngưng tụ thành một Công Phúc chân chính, cảm thấy bản thân mình giống như nhìn thấy một kỳ tích thực sự. Những con người của một nghìn năm trăm năm trước làm được rồi, bọn họ thực sự đã làm cho Công Phúc cải tử hoàn sinh, một lần nữa bay lượn trên chín tầng trời.

Trang Khanh biến thành Kim Long trên trời rồng dài một tiếng, rơi xuống đất biến thành hình người, đi tới bên cạnh Phù Ly, gõ gõ đầu Phù Ly, "Thu cầm lại đi sắp rơi rồi kìa."

"Ta đã nhớ ra gặp người ở đâu rồi." Công Phúc cùng với thân thể dung hợp lại hóa thành hình người, dáng người cao gầy, phong độ nhẹ nhàng, đẹp đẽ không gì sánh bằng. Hắn chậm rãi mở to mắt, nhìn Trang Khanh nói: "Một nghìn tám trăm năm trước, người là con rồng nhỏ đó?"

"Tiền bối." Trang Khanh cung kính hành lễ với Công Phúc.

"Cậu bạn nhỏ của người cũng thật đáng yêu." Công Phúc chăm chú nhìn kỹ Phù Ly vài cái, "Đi thôi."

"Đi đâu?" Phù Ly sững sờ nói.

"Đương nhiên là tới ban quản lý mà người nhắc tới rồi, ta thích những tiểu yêu dễ thương, cũng thích những nhân tu thú vị." Công Phúc biến ra một cây sáo ngọc cầm trong tay, "Nhân tu hiện tại đều không thích bắt yêu quái nữa sao?"

"Không thể tùy tiện bắt, bắt rồi sẽ bị phạt." Phù Ly thu ô Ngọc Cốt lại, để vào trong túi Càn Khôn của mình, "Hiện tại là xã hội hài hòa,

khởi xướng người và yêu chung sống hòa bình, cùng nhau xây dựng nên một xã hội đẹp đẽ."

"VẬY CÀNG THÚ VỊ." Công Phúc khẽ cười ra tiếng, quay đầu nhìn hang động ở đằng sau, nhìn rất lâu mới khôi phục khuôn mặt tươi cười: "Đi thôi."

Trên tường đá của hang động, đột nhiên nhiều hơn một bức bích họa, trên bức tranh là rồng thần lượn vòng quanh đỉnh núi, chân núi là con người an cư lạc nghiệp, núi đẹp nước trong người càng đẹp.

Thanh Tu và Triều Vân còn đang đối phó với oán khí trên sông, ai biết trong nháy mắt mặt trời ló rạng, oán khí biến mất không thấy chỉ còn lại một ngòi đàn ông vẽ mặt mờ mịt bên bờ sông bên kia, còn có cả một đứa trẻ ôm cái cốc tráng men lớn cười ngây ngô.

Chuyện này là thế nào?

"HÌNH NHƯ TRÊN TRỜI CÓ LONG KHÍ." Triều Vân ngược mắt nhìn trời, mây hôm nay tựa hồ như đặc biệt quái dị, còn tản ra ánh sáng màu vàng.

"TÔI LẬP TỨC ĐI TÌM ANH PHÙ VÀ LÃO ĐẠI." Triều Vân thu hồi lại tâm cài tóc, ngại tốc độ phi hành của Thanh Tu quá chậm, cô xách người lên bay ra ngoài.

"A a a a a!" Thanh Tu hét chói tai, "Triều Vân đạo hữu, cô là nữ yêu, có thể dịu dàng hơn một chút được không."

"NỮ YÊU THÌ PHẢI DỊU DÀNG MỘT CHÚT, TÔI NGHI NGỜ ANH PHÂN BIỆT GIỚI TÍNH." Triều Vân nhếch miệng cười, "Đạo hữu, như thế này không tốt sao."

Giây tiếp theo, cô bay càng nhanh.

Tiếng kêu "A a a a a" của Thanh Tu cũng nhanh chóng biến thành "A!!"

"Hình như phía trước có hai người bạn nhỏ." Công Phúc đứng trên mây, từ đằng xa đã nhìn thấy một người phụ nữ xách theo một người đàn ông qua đây, tay cô vung lên, người đàn ông liền ngã dưới chân bọn họ.

"Tiểu hữu, người khách khí quá, gặp ta không cần phải làm đại lễ như thế." Công Phúc cười tủm tỉm cúi người nhìn Thanh Tu một cái, "Người nhiệt tình như vậy làm cho ta ngại ngùng."

Thanh Tu bỏ từ trên mây dậy, đành định nói lại một câu, nhưng phát hiện đứng trước mặt mình là một người đàn ông nhìn vô cùng đẹp, khí thế đột nhiên yếu đi phân nửa: "Đề đạo hữu chê cười rồi, đây là chuyện ngoài ý muốn."

"Lão đại, đã tra rõ nguồn gốc của oán khí chưa?" Triều Vân đáp xuống trước mặt Phù Ly và Trang Khanh, nhìn thấy bên cạnh bọn họ vẫn còn một yêu tu tu vi sâu không lường được, chấp tay thi lễ với hắn: "Bái kiến tiên bối."

"Không cần đa lễ." Trước mặt mỹ nhân, từ trước tới giờ Công Phúc vẫn luôn dịu dàng, quan tâm.

"Đã xử lý xong chuyện rồi." Trang Khanh nói với Triều Vân, "Trả lời phía tổng bộ nói nguy cơ lũ lụt đã được giải trừ."

"Vâng ạ." Triều Vân lấy điện thoại ra, bắt đầu gửi mail công tác cho bên kia. Tổng bộ an toàn nhanh chóng trả lời, hỏi về chuyện tượng đá.

"Nói rằng tượng đá biến thành yêu quái bay đi rồi." Trang Khanh nhìn Công Phúc, "Ở trong phạm vi khống chế của chúng ta."

"Đây là thứ gì, tại sao các người mỗi người đều có một cái, ngay cả Âm Sai cũng có, lẽ nào đây là thứ lưu hành ở tu chân giới hiện nay?" Công Phúc rất tò mò về điện thoại trong tay Triều Vân, "Nhìn có vẻ rất thú vị."

Thế là Phù Ly bắt đầu giảng giải cho Công Phúc điện thoại là gì, dùng như thế nào, còn đưa điện thoại của mình cho Công Phúc thao tác. Qua một lúc, hai con yêu quái chưa từng trải đời này bắt đầu liên tục kêu gào chơi trò Tetris, dường như đây là một trò chơi vô cùng mạo hiểm.

Trang Khanh:.....

Triều Vân, Thanh Tu: Tại sao những yêu quái đột nhiên xuất hiện lại luôn luôn hợp với anh Phù? Là ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã sao?

"Ai, hậu bối này, ván này đến lượt ta rồi,"

"Không phải người vừa mới đánh xong sao? Hậu bối như người sao có thể bắt kính như vậy?"

"Không được cậy mình nhiều tuổi, ban nãy đã nói là chúng ta mỗi người một ván rồi mà!"

Trang Khanh lấy điện thoại của mình từ trong túi ra đưa cho Phù Ly, "Cầm của tôi chơi đi." Đường đường là nhân viên cao cấp của ban quản lý, vậy mà lại cãi nhau vì một chiếc điện thoại, có mất mặt hay không?

Những tin đồn liên quan tới tượng đá trên mạng, nhanh chóng bị bao phủ bởi các tin tức khác. Nhưng cục khí tượng ở địa phương đó lại bị cư dân mạng mắng trên weibo.

Vương Đại Cầu ở thôn nhỏ: Bây giờ người ở cục khí tượng có thể đáng tin cậy một chút không? Nói cái gì mà sắp xảy ra nạn lụt, quá nửa đêm còn bảo chúng tôi dọn ra khỏi nhà, kết quả đợi hai ba ngày, nạn lụt không tới, mặt trời ló rạng rồi. Những con giòi kia lại vui vẻ nói cho tôi biết, cảnh báo nạn lụt đã bị giải trừ, mọi người có thể vui vẻ về nhà. Ai bị lẩn qua lẩn lại như vậy đều không thể vui nổi có được không?

Cũng may cục khí tượng địa phương không có weibo, cư dân mạng có mắng nhiều thế nào đi nữa bọn họ cũng không nhìn thấy. Cho dù có nhìn thấy đi nữa, bọn họ cũng có thể giả chết không trả lời.

Thời tiết như nước chảy, cục khí tượng như sắt đá. Cục khí tượng mà không bị mắng, không làm cho người ta tức giận thì không phải là cục khí tượng chuyên nghiệp.

Công Phúc tới được sự hoan nghênh của tất cả các chị em phụ nữ trong Bộ quản lý. Cánh đàn ông cảm thấy Công Phúc không có việc gì cũng lôi sáo ra thổi, viết thư pháp, nói rằng hần làm ra vẻ, còn chị em thì lại cảm thấy đây là vẻ đẹp của văn nghệ. Cánh đàn ông cảm thấy Công Phúc ăn bữa cơm còn lăm quy củ, bảo người ta lập dị, mà chị em lại cảm thấy đó gọi là tao nhã.

Trong ba ngày, Công Phúc thành công chiếm được sự thù địch của cánh đàn ông, cùng với danh hiệu tình cảm chân thành của chị em phụ nữ, tạm thời không có người có thể thay thế địa vị của hần.

Công Phúc tự lấy cho mình một cái tên con người, tên là Phù Không, bên ngoài tuyên bố mình là anh họ xa của Phù Ly, nhưng không một ai tin lời của hắn. Hắn còn đưa ra đề nghị muốn ở chung với Phù Ly nhưng bị Trang Khanh từ chối, sắp xếp phòng của hắn trên tầng Phù Ly.

"Phù Tiểu Ly, mau tới đây chơi Contra với anh họ....." Công Phúc đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Côn Bằng ngồi ở phòng khách của Phù Ly, Côn Bằng cũng quay đầu lại nhìn hắn.

"Côn Bằng?" Công Phúc đóng cửa lại, vẻ mặt ngạc nhiên: "Người vẫn còn chưa chết?"

"Rùa tự luyện?" Côn Bằng còn kinh ngạc hơn Công Phúc, hắn cho rằng thần thú như Công Phúc đã sớm biến mất rồi.

"Cút, người là con quái vật không ra cá không ra chim, ta là rồng." Công Phúc đập một cái làm Côn Bằng lăn từ sô pha xuống, "Nặng như vậy còn không biết xấu hổ ngồi lên sô pha, cũng không sợ ngồi hỏng mất ghế."

"Ban nãy người tự xưng là gì, anh họ?" Côn Bằng liếc mắt nhìn Công Phúc, "Có biết xấu hổ không vậy, sống mấy vạn tuổi rồi còn không biết xấu hổ bảo người ta mới bốn nghìn tuổi gọi mình là anh, người không đỏ mặt ta nghe cũng xấu hổ dùm."

"Máu chó là nhìn mặt." Công Phúc lười biếng dựa vào sô pha, "Yêu đẹp trai, làm anh thì không có vấn đề gì. Yêu quái xấu thì chỉ có thể tự mình biết mình."

Côn Bằng: "Người nói ai xấu?"

Công Phúc giễu cợt: "Ai quan tâm tới lời này người đó xấu."

Phù Ly đã sớm đoán được có lẽ quan hệ của hai người này không quá tốt, bởi vì cha Công Phúc là rỗng thần, hơn nữa Côn Bằng lại thích ăn rỗng, chắc chắn ở giữa sẽ có chút ân oán nào đó. Nhưng cậu không ngờ rằng, hai đại yêu đã sống hàng vạn năm khi cãi nhau lại giống như.....trình độ của trẻ mẫu giáo.

Cậu ngồi khoanh chân trên thảm, tùy ý để hai người cãi tới cãi lui, thuận tay bóc một gói hạt dưa, cắn rất ngon miệng.

"Ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, tiểu bối bây giờ tại sao lại không biết lễ phép như thế?" Công Phúc đang cãi nhau hăng say với Côn Bằng đột nhiên quay đầu nhìn Phù Ly, "Các tiền bối đang nói chuyện, tiểu bối còn có thể ngồi ăn bên cạnh như vậy sao?"

Hắn giành lấy hạt dưa trong tay Phù Ly: "Vị đường rang, hạt dưa cũng có thể làm ra được mùi vị này?" Hắn vươn tay tóm một nắm, bắt đầu cắn răng rắc.

Phù Ly:.....

Có ý gì?

Côn Bằng cười ha ha cướp nắm hạt dưa đi, nói với Công Phúc: "Người biết giữ ý chút đi, còn cướp cả hạt dưa của tiểu bối."

"Có bản lĩnh thì người đừng ăn nữa." Công Phúc hừ lạnh.

"Ta cướp của người, chứ không cướp của tiểu bối." Côn Bằng lý lẽ hùng hồn nói, "Ta chính là yêu quái biết giới hạn."

Phù Ly thấy hai người này lại bắt đầu cãi nhau, dứt khoát vỗ vỗ hông, đứng dậy đi tìm Trang Khanh. Ba năm cách một thế hệ, cậu

với hai vị tiên bối này khác biệt rất lớn, không thể hiểu nổi tư tưởng và suy nghĩ của bọn họ.

Đi xuống dưới tầng đúng lúc gặp phải Toan Dữ lên lút ra ngoài, cậu cười nói: "Toan Dữ, anh đang làm gì thế?"

"Haiz, đừng để cho Công Phúc đại nhân nghe thấy." Tống Ngữ hoảng hốt nhìn xung quanh, "Công Phúc đại nhân là thụ thú thượng cổ nổi danh, là thiên địch của hung thú chúng ta."

"Không phải là chúng ta mà là anh." Phù Ly lập tức tách rời quan hệ với Toan Dữ, "Anh không làm việc ác, sợ đến thế sao?"

"Vậy cậu không biết sự lợi hại của Công Phúc đại nhân rồi." Toan Dữ nhỏ giọng nói, "Trừ tứ đại thần thú ra, hung thú như tôi sợ nhất là những đứa con của rồng."

Ai bảo rồng thần sinh nhiều như vậy, con người thường thích nói rồng sinh chín con mỗi người một tính, nhưng mà chín chỉ là một con số tượng trưng, con của rồng thần đâu chỉ có chín!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 70

Thấy Toan Dữ bị dọa thế kia, Phù Ly vỗ vỗ vai hắn: "Anh cứ yên tâm, Công Phúc đại nhân là thụy thú biết nói lý lẽ, cho dù có nhìn thấy con hung thú như anh cũng sẽ không xông tới đánh đâu."

"Sẽ nói vài câu rồi mới đánh?" Về mặt Toan Dữ uất ức.

"Trong đầu anh trừ bỏ bị đánh, sẽ không còn gì nữa sao?" Phù Ly không còn gì để nói.

"Còn có bị giết." Khuyết điểm lớn nhất của Toan Dữ chính là sợ, ưu điểm lớn nhất cũng là sợ, yếu tố gan nhỏ tu vi không nhất định cao, nhưng mệnh sẽ tương đối dài. Hắn sinh ra đã là hung thú có thể mang tới sự sợ hãi cho con người, chưa bao giờ chung sống tử tế với con người và những yếu tố khác, cho tới khi hắn vào trong ban quản lý, cuối cùng hắn mới cảm nhận được cái gì gọi là cuộc sống quần tụ.

"Lá gan nhỏ như vậy, anh cũng không biết xấu hổ mà ra ngoài nói mình là hung thú?" Phù Ly thở dài, "Nếu như Công Phúc đại nhân muốn xử lý anh, tôi sẽ giúp anh chặn lại, như vậy được chứ?"

"Cảm ơn lão đại!" Toan Dữ nháy mắt vui vẻ ra mặt, hắn chỉ chờ những lời này. Mối quan hệ giữa Phù Ly và Công Phúc đại nhân khẳng định rất tốt, nếu không Công Phúc cũng sẽ không nói với bên ngoài hắn là anh họ của Phù Ly. Tên ở nhân giới cũng lấy là Phù Không.

"Thì ra nói nhiều như vậy cũng chỉ vì một câu nói này của tôi." Phù Ly đột nhiên bừng tỉnh, ở bên cạnh những người trong ban quản lý lâu như vậy, ngay cả Toan Dữ cũng trở nên giáo hoạt.

"Lão đại, hôm nay cậu không nghỉ sao?" Toan Dữ nhìn lên tầng, "Để cho hai vị đại nhân Côn Bằng và Công Phúc ở lại trên tầng, liệu hai người bọn họ có đánh nhau không, cuối cùng còn hủy cả phòng ở đi?"

"Hiện tại hai người bọn họ không có tâm tình đánh nhau."

Đều đang vây quanh đồ ăn vặt của cậu, một đồng tuổi rồi mà vẫn còn giành thức ăn với tiểu bối, thực sự chẳng ra dáng bậc trưởng bối chút nào. Công Phúc đại nhân thanh cao to lớn trong lòng Phù Ly đã hóa thành mây khói.

Khoảng cách sinh ra cái đẹp, đây chính là miêu tả đẹp nhất của Công Phúc trong lòng Phù Ly.

"Nếu như anh sợ, thì đi cùng Trương Kha tới xử lý sự kiện bút tiên ở trong trường học, đừng có cả ngày ở trong ban quản lý, đâu phải anh ở cũ khi sinh con đâu." Phù Ly sớm đã phát hiện ra bình thường Toan Dữ toàn ở trong ban quản lý, nếu như không có chuyện gì lớn sẽ tuyệt đối không ra khỏi cửa, dựa vào phát livestream ăn đồ ăn trên mạng để kiếm chút tiền.

"Những vụ án nhỏ vậy cũng không cần tới tôi, tôi đi làm gì." Toan Dữ lắc đầu, "Không đi thì hơn."

Phù Ly nhìn chằm chằm hấn mấy giây, Toan Dữ vươn tay vò vạt áo, ánh mắt hoảng hốt trốn tránh.

"Kỳ thực anh không cần quan tâm sẽ mang tới ác mộng hay sợ hãi cho con người, sau khi anh gia nhập ban quản lý, đã mang tới sợ hãi cho ai chưa?"

Toan Dữ nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

"Vậy những người xem anh livestream có sợ hãi không?"

Toan Dữ nhớ tới những bình luận của cư dân mạng, đa phần đều là streamer ăn vui vẻ quá, nhìn anh ăn cơm cũng thỏa mãn rồi. Hôm qua hắn còn thu được một món quà tặng cực lớn, bởi vì một cư dân mạng mắc chứng kén ăn, nhưng sau khi xem xong hắn livestream lại có hứng thú với đồ ăn, không cần thuốc cũng chữa được bệnh kén ăn.

Hắn không chỉ không mang tới sợ hãi cho con người, còn vì có thể ăn mà mang cho con người niềm vui.

Nhưng con người hiện tại cũng rất khó hiểu, nhìn người ta ăn cơm cũng có thể xem rất hứng thú, cũng không biết vì bọn họ nhàm chán hay là vì kiến thức của hắn quá ít.

"Khi anh không muốn mang lại sự sợ hãi cho người khác, thân thể của anh sẽ tuân theo nội tâm của anh." Phù Ly cười híp mắt nhìn Toan Dữ, "Anh còn không hiểu sao?"

Toan Dữ sửng sốt nhìn Phù Ly, dường như đã hiểu ra gì đó nhưng lại dường như không hiểu gì.

Hắn của trước đây đều dựa vào kỹ năng trời sinh, làm cho tiểu yêu và con người sợ hãi, sau đó nhận được cung phụng, cho nên từ trước tới giờ hắn chưa từng nghĩ tới không để cho những con người và yêu này sinh ra tâm lý sợ hãi. Bây giờ hắn tới ban quản lý, tuy

rằng miệng lúc nào cũng chê những yêu tu hậu bối này tu vi chẳng ra sao, nhưng khi bình thường mọi người cùng nhau buôn chuyện, trêu đùa, hấn luôn vui vẻ vào góp vui.

Đây là điển hình của người ngoài miệng không thừa nhận nhưng thân thể lại rất thành thật.

"Anh từ từ suy nghĩ xem, tôi đi tìm lãnh đạo trực tiếp của anh đây."

Lãnh đạo trực tiếp của hấn không phải là Trang Khanh sao?

Nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi của Phù Ly, biểu tình Toan Dữ có chút kỳ lạ.

Những tin đồn trên mạng.....không lẽ đều là thật? Toan Dữ cảm thấy yêu sinh quan của bản thân mình đang bị thách thức.

Đi xuống dưới tầng bảo anh em người ba đầu hái cho hai quả trái cây, Phù Ly mới chậm rãi đi vào trong văn phòng Trang Khanh.

Nhìn thấy cậu tới, Trang Khanh ngẩng đầu lên một chút: "Có chuyện?"

"Chán quá, tìm anh trò chuyện một chút." Phù Ly quăng cho anh một quả Châu Ngọc, cậu ngồi xuống ghế dựa, "Trong lòng có chút chuyện, nghĩ thế nào cũng không thông, không biết nên nói với ai."

Vươn tay nhận lấy quả Châu Ngọc mà Phù Ly quăng qua, dùng một tay gõ trên nhóm làm việc một dòng "Bên tôi có chút chuyện, chuyện này đợi tới khi họp bàn sau." Thoát khỏi app, Trang Khanh hất cằm: "Có chuyện gì? Nói đi."

"Chính là chuyện của Công Phúc đại nhân." Phù Ly lết lút nhìn biểu tình của Trang Khanh, "Tôi cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái."

"Hả?" Trang Khanh buông quả Châu Ngọc xuống, đan chéo tay đặt trên bàn, vui vẻ nhìn Phù Ly: "Nói tiếp đi."

Cuối cùng cũng biết động não rồi.

"Công Phúc đại nhân cứu những người dân kia, nhưng mà những người bình thường không có kiến thức, làm sao bọn họ có thể gặp được cao nhân, hơn nữa cao nhân còn cố ý hiển kế cho bọn họ?" Về mặt Phù Ly nghiêm túc nói, "Đây là chuyện đối nghịch với thiên đạo, người đưa ra chủ ý này không thể không biết, lẽ nào người đó không sợ bị thiên đạo trừng phạt sao?"

"Cho nên kết luận của cậu là gì?" Trang Khanh hỏi.

"Anh nói xem người này, có thể là bạn của Công Phúc đại nhân cố ý để cho con người làm chuyện này?" Phù Ly nghĩ rất lâu, cảm thấy không phải là chuyện trùng hợp mà là một chuyện đã được dự tính từ trước. Công Phúc đại nhân thực sự sống lại, nhưng người phải trả giá lại là hơn hai trăm mạng người kia.

Phỏng đoán này cậu chỉ dám giấu trong lòng, không dám nhắc tới trước mặt người khác, sợ rằng những hậu bối đó không giấu được lời, truyền tới tai Công Phúc đại nhân rồi sẽ làm cho ông ấy càng thêm buồn.

Trang Khanh thở dài một hơi: "Nếu như là bạn làm sao có thể đưa ra loại phương pháp này?"

Phù Ly được nuôi quá mức ngây thơ, không biết thế giới này có bao nhiêu tình huống và nguyên nhân phức tạp: "Nếu người đó thực sự là bạn của Công Phúc, sẽ không thể đưa ra kế sách độc ác như vậy. Công Phúc là thụ thú, bởi vì quá mạnh mà không thể để lại tới đời sau, sau khi thân thể ông ấy biến mất, biện pháp tốt nhất quả thực là chôn ông ấy trong nước, nhưng không phải là nước sông, mà là biển lớn, càng không thể dùng tượng đá và xích sắt để trói buộc."

"Tôi từng tới kho bí mật ở hoàng cung vào những năm mới lập ra triều Tùy, từng xem tất cả những ghi chép về chuyện ma quỷ của thời Tần, Hán, bên trong có một quyển sách không tên đã từng viết, có một loại thuật pháp triệu tập tất cả oán khí trong thiên hạ để luyện thành ác quỷ. Dùng đá nặn thành thân thể, mượn xương cốt của đại yêu, có thể chiêu vạ ác trong thiên hạ." Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly vẻ mặt nghiêm túc, lại làm ngữ khí mình mềm mại hơn. Tuy rằng muốn cậu tăng thêm tri thức nhưng lại không muốn dọa ngốc cậu, vốn đã đủ ngốc rồi, dọa thêm nữa có lẽ là đầu óc không thể cứu nổi.

"Đây chỉ là một ghi chép không rõ nguồn gốc, còn không thể xác định là do người hay do yêu viết, cho nên không có tính chân thực, chẳng qua chuyện mà Công Phúc gặp phải có chút tương đồng với miêu tả trong ghi chép."

"Không, vẫn có chỗ không giống." Phù Ly lắc đầu, "Những dân chúng ấy thực sự muốn Công Phúc sống lại, mà bản năng thân thể Công Phúc vẫn còn giữ lại một chút lương thiện, cho nên cuối cùng người sống lại chính là Công Phúc chứ không phải là ác quỷ mất đi lý trí."

Sắc mặt cậu vô cùng tái, "Lỡ như người thức tỉnh là ác quỷ thì sao?"

Tụ tập oán khí khắp thiên hạ mà sinh ra, sau khi hẩn hiện thế, là thiên đạo không thể dung hay là do hẩn đã hại sinh linh trước?

Hủy trời diệt đất làm tổn thương sinh linh, loại chuyện này tốt ở chỗ nào?

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, không phải bây giờ vẫn ổn sao?" Trang Khanh đưa quả Châu Ngọc cho Phù Ly, "Cầm lấy."

"Làm gì, anh không ăn hả?" Phù Ly mờ mịt nhận lấy quả.

"Cầm lấy rửa trước đã." Trang Khanh nói, "Tôi có tâm lý sạch sẽ, không rửa một chút thì không ăn được."

"Chỗ chúng ta có kết giới chống bụi mà?" Phù Ly bắt đầu nhìn Trang Khanh, nhắc nhở bản thân, đây chính là ân nhân cứu mạng mình, có ơn lớn với mình, không thể phàn nàn. Cho nên chỉ có thể âm thầm xem thường trong nội tâm, đứng dậy đi rửa quả.

"Đội đã, tôi còn muốn uống cà phê, cảm ơn."

Ăn quả uống cà phê, thật xấu quái quỷ gì thế? Phù Ly âm thầm xem thường, xem thường tới mức dương vô cùng.

Trang Khanh vừa lòng gật đầu, như thế này là tốt rồi, tìm chút chuyện cho cậu ta làm, để cho cậu ta đừng suy nghĩ lung tung.

Đi tới cửa phòng trà nước, Phù Ly nghe thấy Triều Vân và Từ Viện đang cười hi hi ha ha ở bên trong, còn có cảm xúc hưng phấn không thể khống chế, miệng còn nói Công Phúc gì gì đó.

Phù Ly nháy mắt hiểu ra, thời đại tiêu dùng nam sắc này, phụ nữ có quyền tự do thưởng thức đàn ông cũng rất tốt. Cậu vươn tay gõ

cửa, nhắc nhở hai người bản thân mình đang tồn tại, mới kéo ngăn tủ bên cạnh ra lấy một gói cà phê đổ vào trong cốc, sau đó cho nêm sữa với mấy viên đường, cuối cùng chuẩn bị đi rót nước sôi.

Từ Viện nhìn thấy phương pháp pha cà phê đơn giản thô bạo của cậu, vội gọi cậu lại: "Anh Phù, anh không thích uống cà phê mà?"

"Ừ, tôi pha cho cho Trang Khanh." Phù Ly mở vòi nước nóng ra, rót đầy nước vào cốc.

Nhưng lão đại cũng không thích uống cà phê mà?

Từ Viện vừa định mở miệng nói, Triệu Vân đã kéo cô, cô vội vàng nuốt lời muốn nói xuống.

Đời Phù Ly bùng cốc cà phê đi rồi, Triệu Vân mới nhỏ giọng nói: "Tình hữu nghị giữa đàn ông với nhau có đôi khi tràn ngập mê hoặc."

"Hữu nghị?" Từ Viện vô cùng hoài nghi với cách nói này.

"Nếu không thì cô cho rằng là gì?" Triệu Vân liếc Từ Viện một cái, có lẽ cô cũng không dám nói ra điều khác.

"Đương nhiên là quan hệ hữu nghị thuần khiết nhất vĩ đại nhất trên thế giới rồi." Từ Viện quả thực không dám nói.

Cà phê mà Phù Ly pha, Trang Khanh chỉ nhấp nhấp môi rồi để qua một bên, ngược lại gặm quả Châu Ngọc sạch sẽ. Phù Ly trơ mắt nhìn anh gặm sạch sẽ xong đồ ăn mới nhớ ra ban nãy cậu chỉ chú ý tới pha cà phê, quên mất chưa rửa quả Châu Ngọc.

Quả Châu Ngọc đã vào trong bụng hết rồi, cậu.....không nói thì hơn.

"Cậu chuẩn bị ngồi ở trong văn phòng tôi cả buổi chiều đấy hả? Trang Khanh lau sạch tay, thấy Phù Ly lười biếng ở văn phòng không đi, "Không ra ngoài chơi với Côn Bằng sao?"

Kỳ nghỉ trước đây, có lần nào Phù Ly không mang Côn Bằng ra ngoài ăn uống đâu? Từ cái lần mà phú nhị đại tên Chu Xướng kia cho cậu mấy trăm vạn tiền cảm ơn, tần suất Phù Ly ra ngoài ăn cơm cao hơn, cộng thêm có Côn Bằng tham ăn làm bạn, Trang Khanh thật sự lo lắng chẳng bao lâu Phù Ly sẽ phá sản, trở nên nghèo đói.

"Hai người Côn Bằng và Công Phúc đang cãi nhau." Phù Ly nằm trên sofa, lại thở dài, "Những yêu tu có tuổi cãi nhau chẳng nói lí lẽ chút nào, còn cướp hạt dưa của tôi."

"Hai người họ bắt nạt cậu?" Trang Khanh nhíu mày.

Hai con yêu quái già này, ăn của Phù Ly uống của Phù Ly mà còn dám bắt nạt cậu, có biết xấu hổ hay không?!

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Xắn tay áo!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 71

Hai con yêu quái già bị Trang Khanh ghét bỏ, đang ở trong phòng Phù Ly thảo luận về việc giáo dục yêu tu đời sau. Côn Bằng không vừa ý yêu tu bây giờ không có dã tính, đã đánh mất năng lực sinh tồn trong hoàn cảnh nguy cấp, tiểu yêu tu tuần núi như trước đây đều có thể đánh cho bọn họ kêu ầm ĩ.

Công Phúc không hài lòng yêu tu hiện nay trên người không có chút phong nhã nào, trước đây những yêu tu có thân phận, ai mà không tu ra hình người đẹp chứ, đâu giống như yêu tu hiện tại, lưng thì còng, cổ chẳng bao giờ thẳng cả.

"Yêu thì cần gì phong nhã, có bản lĩnh lớn là được rồi."

"Dáng vẻ cơ bản nhất còn không có, thì có gì khác biệt so với động vật chưa mở linh trí chứ?" Công Phúc phản bác.

"Hóa thành hình người cũng không thực sự là người, cần gì phải học theo bọn họ?" Côn Bằng không chịu nổi nhất cái dáng vẻ nhơ nhẽ của con người kia, nghe thấy lời Công Phúc không nhịn được nói, "Không nghĩ được cái khác à?"

"Ai nói là yêu học từ con người?" Công Phúc cười nhạo, "Khi yêu loại chúng ta chú trọng tới lễ nghi tôn ti, con người còn mặc váy cỏ săn thú đấy. Ta thấy người mấy năm nay nhìn con người quá nhiều rồi cho nên tự làm cho mình thành ngu ngốc."

"Chậc." Côn Bằng đoạt lấy hạt dưa trên tay Công Phúc, lười đầu võ mồm với hắn, chỉ đành dựa vào cướp đồ ăn để xả giận.

Nhìn thấy hắn như vậy, Công Phúc ngược lại không tức giận, lười biếng dựa vào sô pha: "Chẳng qua con người quả thực rất thông minh, lại có thể phát minh ra nhiều thứ đồ thú vị như thế."

"Không phải người chú trọng dáng vẻ sao? Người nằm như vậy còn ra cái gì?" Côn Bằng châm biếm đốp lại.

"Nơi này lại không có ai khác, ta tao nhả cho ai xem?" Công Phúc lắc đầu, "Phép tắc là vật chết, con người là vật sống, cứng nhắc quá không thể chấp nhận được."

"Ta đây không nói lại được người." Côn Bằng cảm thấy được yêu tu như mình không thể nói chuyện văn nghệ như Công Phúc được, nói nhiều hơn vài câu chắc chắn sẽ tức chết.

Thấy Côn Bằng thực sự bị mình làm tức giận không nói được câu nào, Công Phúc ngồi thẳng dậy: "Đều một đồng tuổi rồi, tính tính vẫn kém như thế?"

Côn Bằng quay đầu không để ý.

"Những yêu tu chúng ta trước đây, sống tới bây giờ còn được bao nhiêu nữa?" Công Phúc thở dài, đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ, "Những người còn sống sợ rằng cũng đều tham sống sợ chết, không dám quang minh chính đại đi ra. Bây giờ có ban quản lý thực sự rất tốt, ít nhất cũng nơi có thể giúp yêu tu nói chuyện. Những yêu tu trẻ thời đại này, tuy rằng yêu lực không sánh được với chúng ta nhưng tâm trí lại chẳng kém chút nào."

Nghe thấy lời này, Côn Bằng cũng cảm thấy chua xót trong lòng, thời đại yêu tộc điều vũ dương oai năm ấy, đã sớm qua đi rồi. Nếu như vẫn còn không nghĩ thông, cũng không có cách nào sống tiếp những ngày tháng còn lại nữa. Năm ấy Ngu Cường cũng chính là yêu thú số một số hai, ra ngoài cũng được vạn yêu thờ phụng. Đã qua nhiều năm như thế rồi, hắn còn muốn giống như năm đó, thiên đạo đương nhiên sẽ không dung được hắn.

"Sau này ngươi có tính toán gì?" Côn Bằng thở dài, không muốn cãi nhau với Công Phúc nữa.

"Ta chuẩn bị đi làm cùng với Phù Tiểu Ly." Công Phúc nói, "Ta đã hỏi thăm qua những yêu tu khác, nghề nghiệp hot nhất ở yêu giới bây giờ chính là làm việc ở ban quản lý."

"Ngươi nghiêm túc sao?" Côn Bằng cho rằng tai mình có vấn đề rồi.

"Đương nhiên, lẽ nào cứ để Phù Tiểu Ly nuôi chúng ta?" Công Phúc tấm tắc nói, "Như vậy làm sao làm người."

"Ai cần nó nuôi, ta tùy tiện quăng một món đồ ra ngoài bán cũng đủ để cho ta ăn ở nhân giới mấy chục năm rồi." Côn Bằng lắc đầu: "Dù sao ta cũng không làm nổi người."

"Ngươi....." Công Phúc chần chừ nói, "Thực sự không cảm thấy trên người Phù Ly có gì đó không thích hợp sao?"

"Không có!" Côn Bằng phủ nhận rất nhanh, thái độ này ngược lại lại làm cho người ta trở nên hoài nghi.

Công Phúc cười híp mắt nhìn hắn: "Không có thì không có, ngươi phản ứng mạnh như vậy làm gì."

Trong phòng trở nên im lặng.

Một lát sau, Côn Bằng mới uể oải nói: "Ta thực sự không biết, chỉ hơi hơi cảm thấy trên người nó có thứ gì đó không thích hợp, những thứ khác ta không nhìn ra." Bằng tu vi của hắn, cũng không thể nhìn ra được trên người Phù Ly có vấn đề gì thì có thể chứng minh rằng yêu quái sau lưng Phù Ly, hắn không thể chọc vào được.

"Không nhìn ra được cũng rất bình thường, người là hung thú trời sinh, con đường tu hành không giống như chúng ta." Công Phúc khẽ chọc chọc sô pha: "Đứa trẻ đó gần như không nhận thức được vấn đề của mình hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng."

Côn Bằng vừa muốn nói gì đó, đột nhiên ngữ khí thay đổi, cao giọng nói: "Người được lắm, nhiều hạt dưa như thế mà người không nở để lại cho tổ con một chút."

"Không phải người ăn nhiều nhất sao?" Công Phúc gạt đồng vỏ hạt dưa tới trước mặt Côn Bằng, "Người nhìn đồng vỏ hạt dưa của người xem."

Trang Khanh đẩy cửa ra, nhìn thấy hai đại yêu sống trên trăm nghìn năm đang đẩy đồng vỏ hạt dưa qua lại, vỏ hạt dưa rơi rớt đầy đất, sô pha, bàn trà của Phù Ly cũng bị làm cho lộn xộn.

"Hai vị tiền bối." Anh gõ gõ cửa, đen mặt nói: "Hai người đang làm gì thế?"

Côn Bằng và Công Phúc đồng loạt buông tay, không nói gì.

"Hai vị đều là đại yêu mà ngay cả con người cũng biết tên, những chuyện như thích sạch sẽ, quan tâm tới vệ sinh, quý trọng hậu bối,

có lẽ không cần phải để vãn bối tới nhắc nhở." Ánh mắt trang khanh rơi xuống những vỏ hạt dưa kia, "Đúng không?"

Côn Bằng rất muốn nói liên quan gì tới người, nhưng đối diện với ánh mắt bình tĩnh kia của Trang Khanh, hắn không dám nói. Vì vậy hắn quay đầu nhìn Công Phúc, kết quả Công Phúc cái tên không biết xấu hổ này đã vùi đầu yên lặng nhặt vỏ hạt dưa dưới đất.

Chỉ biết giả vờ làm người tốt, thụy thú dối trá!

"Đa tạ hai vị đã hiểu." Trang Khanh đóng cửa lại, quay đầu đi tới cầu thang, nói với Phù Ly đứng ở đó, "Đi thôi."

"Đi đâu?" Phù Ly vươn đầu nhìn vào cửa chính phòng mình, "Anh tìm Công Phúc nói gì đó?"

"Không nói gì, tôi chỉ nói chuyện triết lý sống với ông ấy thôi." Sắc mặt Trang Khanh bình tĩnh, "Tôi dẫn cậu đi ăn."

"Đi đâu ăn?"

Trang Khanh tính toán thời gian, "Không phải là ngày lễ tết gì, ăn cái gì cũng được."

"Vậy đi tới quán cơm Cú Đêm kia ăn cơm đi." Phù Ly nói, "Giá cả phù hợp, hương vị ngon, mà anh cũng thích ăn đồ của ông chủ nấu."

"Ai nói với cậu tôi thích ăn đồ ở đó?" Trang Khanh hỏi ngược lại.

"Còn cần phải nói sao?" Phù Ly nói, "Nhìn là có thể biết được."

Trang Khanh sững sờ một chút, sau đó thấp giọng nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi."

"Cái gì?"

"Không có gì."

Thời gian quán cơm Cú Đêm mở cửa là vào chiều muộn, nhưng sau khi tới quán ăn, Phù Ly phát hiện biểu tình của ông chủ có gì đó không đúng, nhìn thấy bọn họ tới mới miễn cưỡng cười một cái.

"Ông chủ, anh bị sao vậy." Phù Ly dùng giấy lau qua bàn và ghế, sau đó chỉ vào ghế ra hiệu cho Trang Khanh ngồi xuống, bản thân mình tiếp tục hỏi ông chủ, "Nếu như gặp vấn đề gì, chúng tôi có thể giúp anh."

"Cũng không có chuyện gì lớn." Ông chủ dọn dẹp sạch sẽ kệ bếp, cách tắm ngăn thủy tinh không cũ cũng không mới, mọi người đều có thể nhìn thấy động tác anh nấu ăn, "Chỗ tôi có một người khách quen, từ khi tôi mở ra quán cơm này, hầu như ngày nào ông ấy cũng tới, mấy ngày nay đột nhiên không thấy tới nữa, tôi lo lắng ông ấy đã xảy ra chuyện gì."

Người có thể ngày ngày tới đây ăn cơm, khẳng định không phải là thực khách bình thường, Phù Ly nhìn Trang Khanh một cái, nhét thực đơn vào trong tay Trang Khanh: "Có thể nói cho chúng tôi biết là vị khách nào sao? Người bạn này của tôi quen biết tương đối rộng, có lẽ có thể giúp anh tìm người."

Trang Khanh quan hệ rộng rãi:.....

Ông chủ mừng rỡ, vội vàng miêu tả đặc thù diện mạo của vị khách kia, ngay cả trên đầu đối phương có mấy cái mụn ruồi ở chỗ nào đều nhớ rõ.

"Người mà anh ta nói tới chính là con cú mèo phải không?" Phù Ly truyền âm cho Trang Khanh.

Trang Khanh gật gật đầu.

Phù Ly nhíu mày, cú mèo là động vật cần bảo vệ cấp quốc gia, nhưng lại là yêu quái có thể hóa hình, có lẽ sẽ không có nguy hiểm gì lớn. Nhưng tại sao lại đột nhiên biến mất vài ngày, theo thói quen của con cú mèo kia có lẽ là không thể không tới mới đúng.

"Không tìm được cũng không sao." Ông chủ bưng một đĩa cá rán giòn lớn đặt lên bàn, "Có lẽ ông ấy có khẩu vị mới, cũng có khả năng đi quán khác ăn cơm rồi."

Anh thà cho rằng đối phương đổi khẩu vị mà không phải là gặp nguy hiểm.

Món canh cay ngày hôm nay không ngon lắm, bởi vì ông chủ cho ít gia vị, nhưng Phù Ly cũng không nói ra, ngay cả Trang Khanh cũng lặng lẽ ăn hết, không nói gì cả.

Ăn cơm xong ra tới ngoài cửa, Phù Ly nhìn thấy một người đàn ông trung niên chân trái có chút không thuận tiện đi về phía này, bóng đêm u ám, người đàn ông trung niên đi ngược sáng nên nhìn không rõ mặt. Đợi khi ông ta đi tới gần, Phù Ly mới phát hiện, đây chính là con cú mèo đã biến mất mấy ngày nay.

"Bác tới rồi, hôm nay bác muốn ăn gì?" Ông chủ nhìn thấy con cú mèo tới, nụ cười trên mặt sáng lên thêm vài phần nhưng không hề hỏi mấy ngày nay ông ta đi đâu, con cú mèo hóa thành người đàn ông trung niên cũng không giải thích gì.

Hai người là người xa lạ quen thuộc nhất, một người ngày nào cũng nấu cơm, một người ngày nào cũng ăn cơm, nhưng lại không hề có phương thức liên hệ với đối phương.

Khi ăn xong trả tiền, người đàn ông trung niên nói: "Gần đây chân tôi bị thương, cho nên không thể ra ngoài."

"Bác phải chú ý nghỉ ngơi, chân bị thương cũng không phải là chuyện gì lớn." Ông chủ cầm một cặp lồng đưa tới trước mặt người đàn ông trung niên, "Bác cầm về uống, uống xong rồi nhớ cầm cặp lồng tới đưa cho cháu."

"Cảm ơn." Người đàn ông trung niên nhận lấy cặp lồng, vuốt túi nói, "Bao nhiêu tiền?"

"Khách quen mà, cái này cháu mời bác." Ông chủ cười.

Người đàn ông trung niên sờ trong túi áo rất lâu, cuối cùng vẫn nhận lấy ý tốt của ông chủ. Ông ta xách cặp lồng, đi từng bước nhỏ ra khỏi quán cơm, đèn đường chiếu lên người ông kéo chiếc bóng thật dài.

Đi tới một góc, ông dừng bước, quay đầu nhìn vào cửa ngõ: "Hai vị đợi tôi lâu như vậy, ra đây đi."

Trang Khanh và Phù ly đi từ trong ngõ ra.

"Hai vị cần làm gì sao?" Người đàn ông trung niên ôm chặt cặp lồng trong tay, vẻ mặt vô cùng cảnh giác. Ngay cả Trang Khanh mà ông còn không biết, chứng minh rằng là một tiểu yêu rất nhỏ bé trong yêu giới, tu vi cũng không cao tới đâu.

"Người trong tin tức này là ông sao?" Phù Ly giờ lên một tờ báo địa phương của hai ngày trước, vẻ mặt có chút vi diệu.

Báo chí đưa tin viết, buổi tối sau khi qua 0 giờ, có một người nông dân nghe được tiếng chó trong nhà sủa, cho rằng trong nhà có trộm, xuống giường nhìn thì thấy trong miệng con chó ngậm một con cú mèo, trong miệng con cú mèo còn ngậm một con cá khô đã phơi nắng, giống như là khi ăn vụng đồ bị con chó phát hiện.

Cũng may bác nông dân này rất có kiến thức, biết rằng đây là động vật cần bảo vệ, không chỉ không trách con cú mèo ăn trộm đồ ăn mà còn băng bó vết thương cho nó, thuận tiện dứt cho nó ăn hai con cá khô.

"Tôi thực sự không phải muốn đi trộm đồ, chính là.....chính là....." Người đàn ông trung niên có chút chột dạ, "Chủ thầu ôm tiền bỏ chạy, trên người tôi thực sự không còn một đồng nào."

"Không phải cú mèo biết bắt chuột, ếch hay rắn sao?" Phù Ly hỏi, "Tại sao lại vào nhà người ta trộm cá khô mà người ta phơi?"

"Trên người chuột và rắn có rất nhiều vi khuẩn với ký sinh trùng, không vệ sinh, con ếch là sinh vật có lợi, chúng ta phải bảo vệ động vật và môi trường, ăn vậy không được tốt lắm."

Yêu ấy à, còn thực sự có nghiên cứu đấy.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 72

Con cú mèo dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Trang Khanh và Phù Ly: "Hai người tìm tôi có chuyện gì? Con người kia không biết thân phận của những thực khách như chúng ta, mong hai người đừng để cho cậu ấy cảm thấy có gì không đúng."

"Ông yên tâm, chúng tôi rất rõ ràng giới hạn giữa người và yêu." Phù Ly im lặng một lúc, "Cho dù tôi có chuyện vẫn chưa hiểu lắm, chủ thầu ôm tiền của các ông bỏ chạy tại sao các ông không báo cảnh sát hoặc tìm Bộ quản lý tu chân giới?"

"Người bạn làm công cùng tôi nói, có rất nhiều chủ thầu ôm tiền bỏ chạy, có muốn tìm được người khó càng thêm khó." Cú mèo tạm dừng một lát, "Con người quá xảo quyệt, thời điểm muốn trốn nợ, thực sự còn không nhìn thấy chút bóng dáng nào. Còn về Bộ quản lý....." Cú mèo điên cuồng lắc đầu, "Tôi không dám đi."

"Tại sao?" Phù Ly có chút khó hiểu.

"Nghe nói bên trong có rất nhiều đại yêu tu vi cao thâm." Cú mèo nuốt một ngụm nước bọt, "Rất đáng sợ."

"Ông sợ cái gì, bọn họ cũng không ăn thịt cú mèo." Phù Ly cảm thấy lá gan của con cú mèo này rất nhỏ.

"Lỡ như ăn thì sao?" Cú mèo quay đầu nhìn bốn phía, ôm chặt cặp lồng trong lòng nói, "Mấy ngày hôm trước con chó cỏ làm công

chung với tôi nói tới ban quản lý báo án, tới bây giờ vẫn chưa thấy về, tôi lo ông ta đã đắc tội người nào đó của của ban quản lý rồi....."

"Đợi đã." Phù Ly ngắt lời cú mèo, "Ông nói con chó cỏ đó tới bây giờ cũng chưa về?"

"Con chó cỏ đó tính cách có chút ngốc nghếch, để tiết kiệm tiền điện thoại ông ta liền biến thành nguyên hình chạy qua đó." Về mặt của cú mèo vô cùng lo lắng, "Mấy ngày nay tôi vẫn luôn tìm ông ta, tôi sợ rằng ông ta bị ban quản lý nhốt vào, nếu như tôi chạy tới ban quản lý chẳng khác nào tự dâng mình để bị nhốt."

"Đợi đã, tại sao ông nhất định khẳng định cho rằng là ban quản lý bắt bạn của ông lại?" Phù Ly cảm thấy không thể bỏ qua vấn đề này.

"Không phải bọn họ thì còn có thể là ai?"

"Không thể là bọn họ được."

"Cậu dựa vào đâu mà khẳng định như thế?"

"Bởi vì chúng tôi ở ban quản lý."

Con cú mèo sững sờ, đôi mắt trũng lớn như sắp rơi ra bên ngoài trông, một lát sau, ông ta quay người chuẩn bị chạy nhưng bị Phù Ly tóm lại.

"Đừng ăn tôi, trên người cú mèo cũng có rất nhiều kí sinh trùng!" Con cú mèo sợ tới mức biến về nguyên hình, cái vuốt vẫn còn liều mạng tóm lấy cặp lông.

"Toàn lông là lông, chẳng có chỗ nào ăn được." Trang Khanh lập kết giới xung quanh, tránh cho con người cho rằng bọn họ đang hành hạ động vật được bảo vệ cấp quốc gia, "Mang về."

Cú mèo tuyệt vọng nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng ông có thể chăm sóc đời sau của bạn cũ rồi, sau này sẽ không thể tới chỗ đó ăn cơm nữa. Sau khi ông chết rồi, không biết liệu có con người hoặc là yêu quái khác tới bắt nạt hậu bối này hay không.

Mang con cú mèo quay về ban quản lý, Phù Ly rót một cốc trà đặt trên bàn, cú mèo cúi đầu không nói chuyện.

"Ông không muốn cứu bạn của ông?" Trang Khanh mở một bản ghi chép, "Hay là, tung tích của con chó có kia có quan hệ với ông, cho nên ông mới không dám tới ban quản lý?"

"Chúng tôi đã là bạn hơn trăm năm rồi, sao tôi có thể hại ông ấy được!" Con cú mèo có chút kích động, "Thực sự mấy người không bắt ông ấy sao?"

"Nếu ông ta đã là bạn của ông, ông cho rằng ban quản lý chúng tôi bắt ông ta rồi, tại sao ông lại không thử tới đây cứu ông ta? Tình anh em của hai người làm bằng nhựa sao?" Trang Khanh cười nhạo một tiếng, dùng điện thoại chụp con cú mèo một tấm, sau khi nhập ảnh chụp vào hệ thống hộ khẩu yêu giới, vài tư liệu hộ tịch của mấy con cú mèo khác nhau nhanh chóng xuất hiện, "Quê quán ở đâu?"

"Tỉnh Ngô Việt."

"Tỉnh Ngô Việt....." Trang Khanh ngẩng đầu nhìn con cú mèo này, "Thì ra là một con dù dì nâu."

"Tại sao anh biết là dù dì?" Phù Ly tò mò.

"Bởi vì trong nước ta, đại đa số dù dỉ đều xuất hiện ở tỉnh Ngô Việt." Trang Khanh không nhin được nói, "Về nhà đọc thêm nhiều sách, tranh thủ thi một lần là đỗ đại học luôn."

Phù Ly: "....."

"Ông nói tiếp đi." Trang Khanh kéo Phù Ly ngồi xuống bên cạnh, quay đầu nhỏ giọng nói với cậu: "Ngồi cẩn thận, đừng có đi đi lại lại nữa."

Cú mèo nhìn thấy bản thân đã rơi vào tay đối phương, chỉ có thể nói rõ đầu đuôi: "Tôi và chó cỏ quả thực không thể coi như bạn tốt, nhưng cũng không có mâu thuẫn gì, sau khi ông ta nói muốn tới ban quản lý báo án, lập tức biến thành nguyên hình, chạy khỏi lán công trường, sau đó xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không rõ. Thật sự.....không phải do mấy người bắt sao?"

"Chúng tôi bắt ông ta làm gì?" Trang Khanh làm một bản ghi chép đơn giản, gửi gợi ý tìm chó lên nhóm làm việc, nói với con cú mèo, "Chúng tôi sẽ nhanh chóng xử lý nhà thầu ôm tiền bỏ chạy kia, ông cứ yên tâm đi về đi."

"Để tôi đi thật sao?"

"Lẽ nào ông còn muốn chúng tôi mời ông ăn đêm?"

"VẬY, VẬY KHÔNG CẦN ĐÂU." Hai móng vuốt của cú mèo móc lấy cặp lồng, bay thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

"Xem ra ban quản lý chúng ta vẫn xem nhẹ một hạng mục công việc." Trang Khanh đóng bản ghi chép lại, nói với Phù Ly, "Việc tuyên truyền cơ sở là rất quan trọng, sáng mai họp, thảo luận công việc ở phương diện này."

Phù Ly gạt đầu: "Ừ." Cậu lấy điện thoại ra bắt đầu thông báo chuyện này cho đồng nghiệp.

Trang Khanh vừa lòng gạt đầu, may là ở phương diện công tác đầu óc cũng không tới nỗi quá ngốc.

"Vậy bây giờ tôi đi bắt chủ thầu kia." Phù Ly đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài."

"Không cần cậu đi." Trang Khanh lấy cốc trà qua, ánh mắt nhìn mặt nước. Bản thân là thủ lĩnh của thủy tộc, chỉ cần anh bằng lòng, nơi nào có nước nơi đó có tai mắt của anh.

Chủ thầu Vương mấy ngày nay rất nở mày nở mặt, hầu bao phình lên quay về quê, dưới ánh mắt đố kỵ và ngưỡng mộ của bạn bè, hấn phách lối mua cho mình một chiếc dây chuyền vàng lớn đeo lên cổ, chỉ cần có người qua đường đi qua người hấn, hấn đều hận không thể xoay tròn cổ mình.

"Anh Vương, ra ngoài kiếm được nhiều tiền vậy sao?"

"Đâu có, đâu có, cũng chỉ kiếm được mấy chục vạn ăn bát cơm thôi." Chủ thầu Vương hát cầm, "Cũng không đáng kể."

"Mấy chục vạn còn không đáng kể, xem ra gần đây anh Vương thực sự phát tài rồi, xem thường chút tiền lẻ này."

Nhìn thấy người khác lộ ra ánh mắt kinh hãi, trong lòng chủ thầu Vương vô cùng thỏa mãn. Mua mấy lon bia, gọi một cân thịt đầu heo, khẽ ngâm nga hát, lão đảo đi về phía nhà mình, chưa đi được mấy bước đã không cẩn thận bị vấp chân, khi ngẩng đầu lên lại thấy bản thân mình đã đứng ở trước cửa một đồn công an nào đó ở Kinh Đô.

Hắn sợ tới mức gáy toát một đồng mồ hôi, còn chưa uống rượu, tại sao đã bắt đầu say rồi, còn sinh ra cả ảo giác.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 73

"Đội trưởng Bành, vụ án mà mấy ngày trước chúng ta nhận ấy, chủ thầu quay lại đầu thú rồi."

"Cái gì?" Bành Hàng buông tách trà kiểu cũ của mình xuống, nghĩ rằng tai mình có vấn đề, "Không phải buổi sáng vừa nhận được báo cáo chủ thầu họ Vương kia xuất hiện ở quê hán ta mà?"

Buổi sáng ở quê, bây giờ đã đứng ở cửa đồn công an của bọn họ, ngồi máy bay tới đây tự thú sao?

Tinh thần thật đáng khen ngợi.

Đợi khi anh nhìn thấy người chủ thầu kia, suýt chút nữa không nhận nổi cười, tư thế tay xách bia, tay xách thịt đầu heo, hán tới đây tìm bọn họ uống rượu buôn chuyện sao? Anh hất cằm nói với chủ thầu Vương, "Vào đây nói rõ quá trình phạm tội."

Sau khi chủ thầu Vương nhìn thấy đám người Bành Hàng đi ra, ánh mắt nhìn bọn họ như nhìn thấy lệ quỷ, liên tục lui về phía sau.

"Chạy cái gì mà chạy, tới cũng tới rồi, không vào đây ngồi thêm một chút thì làm sao nói được gì." Bành Hàng lấy còng tay ra bắt lấy chủ thầu họ Vương, "Đi thôi, vào đây ngồi một lúc."

Chủ thầu Vương lẩm bẩm nói: "Không thể nào, nhất định đang nằm mơ ác mộng."

Rõ ràng hắn đang về nhà mình ăn cơm, tại sao lại có thể xuất hiện trước cửa đồn công an ở thủ đô, đây hoàn toàn không phù hợp chút nào. Lẽ nào.....hắn gặp phải sự kiện người ngoài hành tinh trong truyền thuyết?

Dẫn chủ thầu vào trong, Bành Hàng mở bản ghi chép ra: "Tên họ, quê quán, tuổi tác, thuận tiện kể lại quá trình phạm tội của anh đi."

Ai biết được chủ thầu Vương đột nhiên nói: "Tôi gặp phải người ngoài hành tinh rồi!"

"Ngồi yên." Bành Hàng dùng bút gỗ gõ mấy cái lên mặt bàn, "Mời người bị tình nghi không cần quá kích động, cũng không cần phải có ý đồ giả vờ ngu ngốc để né tránh chế tài của pháp luật."

"Đồng chí cảnh sát, tôi không nói dối." Chủ thầu Vương điên khùng, "Ban này tôi vẫn còn rất tốt, đi tới đầu thôn mua mấy lon bia, một cân thịt đầu, tại sao lại có thể đi tới Kinh Đô được, anh nói xem đây có phải do người ngoài hành tinh làm không?"

"Anh nói anh gặp người ngoài hành tinh?" Bành Hàng bị chọc cười, cũng may là anh còn tự biết chức trách của mình, không chế tốt cảm xúc ở trước mặt người bị tình nghi.

"Là thật đấy, buổi sáng tôi vẫn còn ở quê, không tin các anh có thể đi điều tra." Chủ thầu họ Vương dường như không quan tâm tới việc mình đã bị cảnh sát bắt, hắn cảm thấy bản thân mình đã trải qua một vết lớn thế gian khó gặp, có lẽ sẽ có nhà báo, nhà khoa học, đài truyền hình tới phỏng vấn hắn, từ đó hắn sẽ trở thành người đã từng được lên ti vi.

Bành Hàng vẫy tay với người đồng nghiệp bên cạnh: "Anh em, cậu bảo với cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra một chút, nhìn xem người bị tình nghi có thực sự từng xuất hiện ở quê không." Cho dù cách nói của đối phương quá mức hoang đường, nhưng Bành Hàng vẫn cảm thấy được nên cho người đi thăm dò một chút, anh phải có trách nhiệm với nghề nghiệp của mình.

Hiện nay internet phát triển như thế, chỉ cần một người đã từng xuất hiện ở một địa phương nào đó, xem tư liệu camera giám sát của địa phương ấy, tìm được dấu vết của người đó cũng sẽ không quá khó khăn.

Qua khoảng hơn một tiếng đồng hồ, phía quê của chủ thầu Vương gửi trả lời, nói rằng camera giám sát tạm thời chưa lấy được tư liệu nhưng hàng xóm ở quê đều nói không nhìn thấy người trở về.

"Không thể nào, hôm nay tôi vẫn còn chào hỏi với mấy người hàng xóm." Chủ thầu Vương kích động nói, "Bọn họ còn hăm mộ tôi mua chiếc dây chuyền vàng lớn!"

"Chuyện này chúng tôi sẽ tiếp tục tra sau, anh hãy khai báo về quá trình phạm tội của mình trước đi." Bành Hàng mở nắp bút ra, nhìn đồng hồ, "Trước sau kéo dài cả hai tiếng đồng hồ, anh không mệt tôi cũng muốn đi ngủ rồi."

"Chuyện người ngoài hành tinh này lẽ nào còn không quan trọng bằng việc tra án sao?!" Chủ thầu Vương vô cùng kích động, "Điều tra rõ vụ này, quốc gia chúng ta sẽ là một trong những quốc gia phát hiện ra người ngoài hành tinh đầu tiên, nói ra ngoài có thể diện biết bao nhiêu."

"Thực sự không nhìn ra, anh còn rất ô m áp tình cảm với quốc gia, yêu nước như vậy thì không nên lừa tiền của công nhân, mọi người đi ra ngoài kiếm tiền đều không dễ dàng, anh làm như vậy để người khác sống làm sao." Bành Hàng nói, "Chuyện người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu là chuyện của nhà thiên văn học, anh vi phạm phát luật đó là chuyện của cảnh sát chúng tôi, công việc của chúng tôi phân rõ ràng, anh cũng đừng lo lắng linh tinh."

Chủ thầu Vương thất vọng nhìn Bành Hàng, cảm thấy trước mắt mình là một cảnh sát không có đầu óc, bỏ lỡ một cơ hội vô cùng lớn, người này là tội nhân kéo quốc gia thụt lùi!

Bành Hàng không quan tâm hấn ta đau lòng thế nào, bắt đầu điều tra nguyên nhân hậu quả của vụ án.

Phía bên ban quản lý, Trang Khanh thu thuật pháp về, nói với Phù Ly: "Cậu thực sự chỉ là một con thỏ, sao tính tình lại nóng nảy như vậy."

Kéo người xuyên không gian, lại còn làm mơ hồ trí nhớ của những người quanh đó, cũng không ngại lãng phí tinh lực.

"Tôi đây tiết kiệm sức lực cho cảnh sát, có thể tiết kiệm được chút tiền cho quốc gia thì phải tiết kiệm." Phù Ly nói, "Đều là vì nhân dân phục vụ."

Trang Khanh: "....."

"Thuật pháp này của thủy tộc các anh rất thú vị." Phù Ly nói, "Tôi xem trên sách sinh học có nói, "Phần lớn tế bào trong cơ thể con người đều là nước, thủy tộc các anh thành thực các thuật pháp liên quan tới nước như thế, khi đánh nhau có lẽ rất có lợi thế."

Trang Khanh nháy mắt hiểu được ý trong lời của Phù Ly, anh vươn tay gõ đầu Phù Ly: "Am hiểu hội họa nhất vẫn là con người, vậy có phải con người nào cũng biết vẽ tranh không?"

"Không lớn không nhỏ." Phù Ly đập tay Trang Khanh, "Biết thủy tộc các anh có một đồng yêu kéo chân sau, không cần phải đặc biệt cường điệu."

Khẽ cười một tiếng, Trang Khanh cầm chiếc áo khoác trên ghế lên: "Đi thôi."

"Đi đâu?" Phù Ly hỏi.

"Tới nhà tôi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai chúng ta đi tra án con chó cỏ kia." Ngón tay Trang Khanh vuốt thẳng đường chỉ quần vài cái, có chút cứng ngắc khoắc tay lên vai Phù Ly, "Bữa khuya tôi muốn ăn món cua, ăn một mình không vui."

"Được á, được á." Phù Ly thích nhất ăn loại thức ăn như cá, tôm, cua, nhưng gần đây phải nuôi Côn Bằng, Công Phúc hai đại yêu ăn uống nhiều, cậu lo lắng mấy trăm vạn trong tay mình không đủ tiêu, cho nên không nỡ ăn thứ đắt như cua. Bây giờ nghe Trang Khanh muốn chủ động mời khách, cậu lập tức mặt mày hớn hở nói chuyện với Trang Khanh, nói quán ăn nào ngon hơn.

Đây đều là những thứ cậu nghe được từ đồng nghiệp trong ban quản lý.

"Thích ăn như vậy sao mấy ngày gần đây không ra ngoài ăn?" Trang Khanh nhìn góc nghiêng của Phù Ly, trong lòng ngứa ngáy, giống như có cái đuôi ngắn ngủn của con thỏ quét tới quét lui.

Giao lưu giữa hai người đàn ông với nhau là thế này đi? Kề vai, khoác vai thế này?

"Phải tiết kiệm tiền." Phù Ly không nghĩ gì khác, cậu nói, "Tôi sợ nếu như có thêm vài vị tiền bối nữa tới, tôi sẽ không đủ tiền tiêu."

"Nói cậu ngốc, cậu còn không chịu thừa nhận, tiền mà bọn họ tiêu có thể tính vào khoản chi phí chung." Trang Khanh nói, "Cậu giúp mọi người dẹp yên bọn họ, đó chính là công lao lớn nhất rồi, sao có thể còn bắt cậu bỏ tiền ra nuôi bọn họ, ở đâu ra làm việc còn mất tiền?"

"Nhưng Từ Viện nói, không phải hạng mục nào cũng có thể chi trả....."

"Lời của cô ấy có uy tín, hay lời của tôi có uy tín?" Trang Khanh hơi nhíu mày.

"Của anh." Phù Ly không chút nghĩ ngợi đưa ra đáp án.

"Cấp trên đã phê chuẩn kinh phí đặc thù rồi, tới lúc đó tôi sẽ sắp xếp người phía tài chính phát trợ cấp cho cậu." Trang Khanh tạm dừng một lát, lại bổ sung, "Muốn ăn gì thì ăn, sao có thể bạc đãi cái bụng của mình được."

"Đi." Anh cứng ngắc khoác vai Phù Ly, đi ra ngoài văn phòng.

"Lão đại, em....." Sở Dư đi tới cửa, đối mặt với Trang Khanh, nhìn cánh tay Trang Khanh khoát lên vai Phù Ly, mở lớn miệng im lặng hai ba giây mới nói: "Em đi nhầm cửa rồi."

Kẹp tài liệu vào nách, Sở Dư quay đầu chạy tới khu văn phòng chung.

"Sống một nghìn tuổi tòi, vẫn còn không chừng chạc." Ngữ khí của Trang Khanh bình tĩnh, "Không cần quan tâm tới cậu ta."

Cua mùa thu vừa béo vừa mềm, Phù Ly vui vẻ ăn thịt cua, bên cạnh là một đồng vỏ cua lớn. Trang Khanh nhìn đồng vỏ chất như núi, quay đầu bảo nhân viên phục vụ mang thêm cho cậu mười con.

Anh cảm thấy bản thân mình có vấn đề, rõ ràng tiếc tiêu tiền, nhưng nhìn thấy Phù Ly ăn vui vẻ như thế, anh lại cảm thấy tiêu chút tiền cũng rất thú vị.

Lẽ nào gần mực thì đen, anh đã bị lây nhiễm tật xấu tiêu tiền như nước của Phù Ly?

Ăn thịt cua xong, Phù Ly hỏi: "Quốc khánh với trung thu chúng ta có được nghỉ không?"

"Ngày này toàn quốc đều được nghỉ, đương nhiên chúng ta cũng được nghỉ." Trang Khanh hỏi, "Sao thế?"

"Tôi nghĩ tới một phương pháp tốt để kiếm tiền." Phù Ly nói, "Chúng ta đi bắt cá bán, kiếm chút tiền."

Trang Khanh muốn nói, anh không làm được yêu quái thế này.....

"Tôi sống nhiều năm như thế còn chưa từng bày quán bán đồ, khẳng định sẽ rất thú vị."

"Được." Từ này không nghe đầu óc điều khiển đã vọt ra khỏi miệng, Trang Khanh cảm thấy miệng của mình có chút hèn.

"Bây giờ cá ở khu vực biển nào tương đối nhiều?" Phù Ly lên tinh thần, hưng phấn thảo luận câu cá bắt cá thể nào với Trang Khanh, đi biển bắt hay tới sông bắt, bắt được rồi thì đi đâu bán, bán bao nhiêu tiền.

Cả đường đi làm nhằm tới trước cửa biệt thự của Trang Khanh, Phù Ly đã bắt đầu tính tới chuyện có tiền rồi thì nên tiêu thế nào, cho dù vẫn còn cách trung thu mấy ngày nữa, cá mà cậu nghĩ tới còn chưa bắt được.

Trang Khanh cũng không đả kích sự tích cực của cậu, lấy ra một chùm nho rửa sạch đặt tới trước mặt Phù Ly, để cậu vừa ăn vừa nói.

"Trước đây anh đã từng bày quán chưa?" Phù Ly hỏi Trang Khanh.

Trang Khanh sửng sốt một chút, chậm rãi lắc đầu: "Chưa từng."

"Không sao, đợi tôi đi cùng với anh, anh sẽ có kinh nghiệm thôi." Phù Ly vô cùng hưng phấn, hận không thể lập tức bê thùng cá mang đi bán.

"Được." Trang Khanh nhìn dáng vẻ Phù Ly nói gì đó liền tính toán đi làm, biết rằng trước đây Phù Ly nhất định chưa từng chịu uất ức gì. Bởi vì chưa từng gặp người nói lời từ chối, mới có thể làm theo ý mình, ôm tưởng tượng tốt đẹp với tất cả mọi chuyện.

Cho dù con thỏ này luôn mồm nói cậu ta bốn nghìn tuổi rồi, nhưng trong mắt Trang Khanh, Phù Ly là người có tính cách đơn thuần, bị các yêu quái khác cưng chiều hơi quá, nhưng lại không phải là yêu quái đáng ghét.

Sáng ngày hôm sau, Phù Ly vẫn còn đang ngủ, Trang Khanh đã làm xong bữa sáng rồi. Đợi khi Phù Ly ngồi trước bàn ăn, Trang Khanh đặt bữa sáng tới trước mặt cậu: "Tôi cảm thấy cậu quả thực không phải là một con thỏ đơn giản?"

"Hả?" Phù Ly ngậm trứng ốp nhìn Trang Khanh.

"Chưa biết chừng trên người cậu có máu lai con lười." Trang Khanh uống một hơi sạch sữa bò, "Ăn xong nhớ rửa sạch bát."

Phù Ly:.....

Một lát lại nói cậu không hổ là con thỏ, một lát lại nói cậu không phải con thỏ, có thể đồng nhất cách nhìn nhận được không?"

Cậu cảm thấy bản thân mình càng ngày càng không có tôn nghiêm của trưởng bối rồi.

Rửa bát xong, Phù Ly và Trang Khanh đi tới công trường mà chó cỏ làm công, cũng may là mùa thu động vật dễ dàng thay lông, bọn họ nhặt được lông của chó cỏ dưới đất.

Cú mèo nhìn thấy Trang Khanh cầm mấy sợi lông chó, mấy sợi lông này có tác dụng gì?

"Thiên địa lưỡng nghi, nghe theo hiệu lệnh của ta." Trang Khanh tung mấy cái lông lên không trung, lông chó tự chuyển động mà không cần gió, bỗng nhiên hóa thành ánh sáng vàng phi ra ngoài.

Trang Khanh và Phù Ly liếc nhìn nhau, bay ra ngoài theo.

Cú mèo ngây ngốc nhìn cánh cửa trống rỗng, cảm thấy bản thân mình mọc cánh vô ích rồi, không đuổi kịp được tốc độ của ai cả.

Ông đã kéo thấp tốc độ bình quân của giới chim.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 74

Nhà ăn số 2, Đại học Kinh Đô, hai ngày gần đây xuất hiện một con chó anh hùng. Hai ngày trước có hai nữ sinh bị người xấu theo đuôi, khi hấn hành hung nữ sinh, một con chó cỏ đột nhiên xuất hiện, nhào vào kẻ xấu kia, làm cho hai nữ sinh không bị bất kỳ tổn thương nào.

Sau chuyện này, chú chó cỏ kia thành chó nổi tiếng trên diễn đàn trường Đại học Kinh Đô, không chỉ có trường học đồng ý cho nó một căn nhà nhỏ để làm ổ, ngay cả học sinh trong trường đều mang theo đồ ăn ngon tới thăm nó.

Một trong hai nữ sinh được cứu tên là Vương Di, bởi vì khi còn nhỏ từng bị chó cắn cho nên vô cùng sợ chó. Nhưng nghĩ tới chú chó cỏ dũng cảm đối đầu kẻ lưu manh, trong lòng cô vừa cảm kích vừa sợ hãi, cho nên sau khi cố ý lên mạng mua đồ ăn cao cấp cho chó chuyển phát nhanh hai giờ trong thành phố xong, cô đặt xa xa bên ngoài ổ chó, nhưng không dám lại gần.

Con chó nhìn vô cùng thật thà này, dường như cũng nhìn thấy cô rất sợ hãi, vẫy đuôi ngậm lấy gói thức ăn tha về ổ nhưng không hề lại gần cô. Cứ như thế kiên trì hai ba ngày sau, Vương Di tựa như đã quen rồi, mỗi lần đi ngang qua nhà ăn đều mang thức ăn cho chó, mà con chó kia vẫn luôn dùng ánh mắt hiền hậu nhìn cô, khuôn mặt lông cụt lủn thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Buổi tối mang thức ăn tới cho chó, Vương Di đứng ở bên ngoài phòng, không lập tức bỏ đi, đứng ở bên cạnh chờ con chó ăn xong mới hỏi: "Mày có tên không?"

Cái tai chó cỏ rung lên, phe phẩy cái đuôi nghiêng đầu nhìn Vương Di, nhìn trông rất ngốc nghếch.

Bị dáng vẻ đáng yêu của nó chọc cười, Vương Di cẩn thận tiến lại gần một bước nhỏ: "Tao có thể vuốt đầu mày không?" Cô cảm thấy bản thân mình có chút buồn cười, tự nhiên lại đi nói chuyện với một con chó, nhưng mà cô thực sự quá sợ, chỉ nói ra những lời vô nghĩa mới có thể giảm bớt sự sợ hãi trong lòng.

Bàn tay hướng về phía đầu con chó cỏ kia từng chút, từng chút một, còn cách khoảng mười cm nữa, ngón tay Vương Di run rẩy, không dám tiếp tục đưa về trước.

Con chó cỏ vốn còn đang nằm trong ổ đột nhiên nhồm người dậy, đưa đầu vào trong lòng bàn tay Vương Di. Vương Di bị dọa lui về phía sau một chút.

"Gâu?" Con chó cỏ khó hiểu nghiêng đầu nhìn cô, dường như đang hỏi, tại sao lại không vuốt ve?

Vương Di cười ra tiếng, đặt tay lên đỉnh đầu con chó cỏ. Lòng mềm mại, ấm áp, sờ lên rất thoải mái, trong giây phút này, sự sợ hãi trong lòng cô với động vật trở nên rất nhỏ.

"Cảm ơn mày." Vương Di ngồi xổm xuống, nhìn thẳng con chó cỏ, "Không có mày tao đã gặp nguy hiểm rồi."

Con chó cỏ nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy vô cùng ôn hòa.

"Qua mấy ngày nữa là được nghỉ tết trung thu rồi, mày theo tao về nhà nhé." Nhà Vương Di ở thành phố này cho nên không cần lo lắng làm thế nào để mang được chó về nhà, "Bố mẹ tao đều rất thích chó, chỉ là những năm nay luôn chú ý tới cảm xúc của tao cho nên mới không nuôi. Nếu như mày tới nhà tao rồi, bọn họ nhất định sẽ rất hoan nghênh thành viên mới này."

Con chó cỏ lắc lắc đầu, dùng chân trước nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay Vương Di.

"Không phản đối thì tức là đồng ý rồi?" Vương Di lộ ra nụ cười sáng lạn, "Vậy đã hẹn rồi nhé."

Sắp tới thời gian vào học, Vương Di chỉ đành tạm biệt chú chó cỏ, vội vàng chạy về phía phòng học. Chó cỏ bò lại về ổ của mình, gác cằm bên cạnh ổ chó, thoát nhìn tự nhiên lại có chút đáng thương.

"Chó cỏ?" Đột nhiên có hai người xuất hiện trước mắt con chó cỏ, một người lòng như băng, một người đáng vẻ cười híp mắt, nhưng người đang cười này không hề làm cho người ta cảm thấy yếu đuối dễ bắt nạt.

"Ông chính là con chó cỏ mấy ngày trước bị chủ thầu ôm tiền bỏ chạy, nói phải ra ngoài tìm ban quản lý chủ trì công bằng, kết quả giữa đường lại mất tích?" Phù Ly lấy tư liệu ra nhìn mấy lần liền, tuy rằng diện mạo con người gần gần giống nhau, dù sao cậu cũng có thể học ngôn ngữ con người, từ động tác quen thuộc và phong cách ăn mặc có thể phân biệt được ai với ai, chó lại không mặc quần áo, nếu như màu sắc giống nhau thì trong khoảng thời gian ngắn cậu thực sự không nhận ra ai với ai.

Cầm ảnh chụp so sánh cả nửa ngày cậu mới xác định đây là con chó cỏ mắt tích mà cú mèo nhắc tới, Phù Ly nói: "Có yêu quái báo án với chúng tôi, nói rằng bạn của ông ta đột nhiên mất tích. Biết được ông không sao chúng tôi yên tâm rồi, bây giờ ông có muốn về cùng chúng tôi không?"

Chó cỏ nhìn về phương hướng mà cô gái rời đi rất lâu, nói ra tiếng người: "Nhất định phải quay về sao?"

"Không phải là nhất định, nhưng chúng tôi phải phụ trách với mỗi công dân của tu chân giới." Phù Ly lấy điện thoại ra, chụp chó cỏ một tấm rồi gửi lên hệ thống kết thúc vụ án, "Chỗ này người tới người đi, hoàn cảnh sống cũng không được, ở lại đây làm gì?"

"Vậy cũng tốt hơn là đi làm khuôn vác ở công trường." Chó cỏ kể khổ, "Những yêu tu như chúng tôi, chỉ cần khi còn nhỏ không được con người yêu thích, khi lớn lên chỉ có thể bị nông dân buộc ở bên ngoài phòng cho dù có nóng hay lạnh."

"Trước đây còn tốt, ít ra thì chúng tôi còn có thể trông coi nhà cửa. Bây giờ con người thích nuôi cái gì mà Golden, Husky, Teacup, cho dù là Golden hay Husky phá cả phòng bọn họ, bọn họ cũng không nổi giận. Nhưng những người này có thích chó thể nào đi nữa, cũng chỉ thích những giống chó nổi tiếng, loại chó cỏ như chúng tôi đa phần không có loại đãi ngộ như thế. Cũng có một số người cảm thấy chó cỏ chúng tôi khi còn nhỏ rất đáng yêu mang chúng tôi về nhà nuôi. Đợi khi chúng tôi trưởng thành rồi, không đáng yêu nữa, bọn họ sẽ cảm thấy dắt những chú chó không có huyết thống cao quý đi ra ngoài rất mất mặt, cuối cùng vứt bỏ chúng tôi."

Chó cỏ nhớ rất rõ ràng, trước đây có một chú chó nhỏ vô cùng vui vẻ nói với ông, nó sắp có chủ nhân rồi. Nhưng ba tháng sau, ông ta nhìn thấy chú chó nhỏ bị xích ở ngoài vườn sau nhà chủ nhân mới, chú chó nhỏ ấy đã gầy chỉ còn da bọc xương, da lông bần thui dính với nhau, trong chiếc bát bày bên cạnh đã mọc một lớp rêu mốc rất dày, nửa bát là cơm thừa đã thiu.

Ông cắn đứt dây xích chó, cứu con chó nhỏ ra ngoài, nhưng không lâu sau con chó nhỏ chết đi. Trước khi chết còn nói với ông, khi nó vừa tới nhà của chủ nhân mới, chủ nhân nhỏ còn rất thích nó, sẽ ôm nó lên giường ngủ, còn chia cho nó trứng chưng của mình.

Một đời của chó, có lẽ chỉ có một chủ nhân, nhưng chủ nhân lại có thể có rất nhiều thú cưng.

"Đáng giận nhất chính là những con chó con mèo quý giá kia, tính tình kém, miệng kén chọn, coi chủ nhân như nô lệ!" Con chó cỏ nói tới đây lại nhụt chí nằm lại, "Nhưng mặc dù như vậy, con người vẫn rất thích chúng nó."

Có lẽ là cảm thấy sắc mặt thù hận người giàu của mình quá khó coi, chó cỏ lại vùi mặt vào trong ổ chó.

"Chó cỏ như chúng tôi, mong muốn có một chủ nhân nuôi dưỡng chúng tôi không bao giờ vứt bỏ đã là chuyện không dễ dàng rồi, đâu có yếu ớt giống như những con chó, con mèo quý giá kia." Cái đuôi của chó cỏ đột nhiên vẫy lên vô cùng vui vẻ, "Từ trước tới giờ tôi chưa từng được trải nghiệm cái cảm giác được chủ nhân yêu thương, vừa rồi có người nói muốn mang tôi về nhà, tôi muốn thử xem. Dù sao, dù sao tôi là yêu quái, nếu như sau này bọn họ không bằng lòng nuôi tôi nữa, tôi còn có thể ra ngoài tìm công việc tự nuôi lấy mình."

Con chó cỏ này thực sự không được coi là dễ thương, nhưng lông trên người rất sạch sẽ, nhất là đôi mắt, nhìn vô cùng thuần khiết.

Phù Ly vươn tay xoa đầu ông ta mấy cái: "Được thôi, sau này nếu như ông có nhu cầu, có thể tới ban quản lý tìm chúng tôi. Cho dù con người đối đãi với thú cưng không giống nhau thế nào, nhưng ở ban quản lý chúng tôi, mỗi tu chân giả ở tu chân giới này đều bình đẳng."

"Cảm ơn." Chó cỏ vẫy vẫy đuôi, vươn đầu ra khỏi ổ, tiếp tục nhìn theo hướng Vương Di rời đi.

Thấy ông ta như vậy, Phù Ly và Trang Khanh rời khỏi trường học.

Hôm được nghỉ trung thu, Phù Ly lại tới trường học lén lút nhìn một lần, từ xa xa nhìn thấy một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa mang theo con chó cỏ lên một chiếc xe gia đình, chó cỏ ngậm một bọc nhỏ trong miệng, cái đuôi vẫy tới mức gần như không nhìn thấy hình dáng.

"Đại Viên, đợi lát nữa xe chạy rồi thì không cần sợ, đây là khởi động xe ô tô bình thường thôi." Vương Di vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy con chó cỏ, trấn an cảm xúc của nó, "Bố, lát nữa chúng ta đi mua đồ chơi ngày thường cho Đại Viên nhé."

"Được thôi." Người đàn ông trung niên lái xe vươn tay vuốt vuốt đầu chó cỏ, vui vẻ lái xe đi.

Cuối cùng thì nhà bọn họ cũng có chó rồi!

"Gâu gâu." Chó cỏ nhỏ giọng gâu một tiếng, làm chủ nhân yêu thương vuốt ve.

"Đại Viên đừng sợ, đừng sợ, lát nữa tao đi mua đồ chơi cho mày."

Phù Ly đứng ở bên đường, nhìn thấy chiếc xe chở một nhà ba người dần dần đi xa, chấp tay đằng sau lưng, tâm tình rất tốt khẽ ngâm nga một bài hát, thi triển thuật "Dịch chuyển tức thời", nhảy mất đi tới bên ngoài nhà Trang Khanh.

"Trang Tiểu Long, dậy thôi." Phù Ly dán mặt lên cửa sổ bên ngoài phòng Trang Khanh, "Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta phải đi câu cá rồi."

"Không phải đã nói là mười giờ mới đi hay sao?" Trang Khanh mở cửa ra, Phù Ly biến thành con thỏ, nhảy vào trong.

"Bây giờ đã sắp mười giờ rồi mà?"

Trang Khanh xem giờ, mới qua chín giờ được năm phút cũng coi là sắp tới mười giờ?

Cúi đầu nhìn con thỏ trên bàn, nhảy từ bên trái qua bên phải, lại nhảy từ bên phải qua bên trái, anh lấy một bộ quần áo trong tủ ra: "Tôi đi thay quần áo rồi đi."

"Nhanh lên, nhanh lên!" Con thỏ trắng lại nhảy tại chỗ mấy lần, giống như học sinh tiểu học sắp được ra ngoài đi du lịch, kích động tới nỗi căn bản không ngồi yên nổi.

Trang Khanh không nhịn được vươn tay chọc vài cái vào mõng cậu, sau đó xách cổ cậu lên, đặt cậu lên giường: "Đừng nhảy nữa, nhảy làm tôi hoa mắt."

Ngay cả tim anh cũng phải nhảy lên nhảy xuống cùng, mệt tới hoảng hốt.

Chờ Trang Khanh thay quần áo xong đi ra, Phù Ly nhảy lên vai anh, chân sau đứng thẳng chân phải trước vung lên: "Đi thôi, kị sĩ rồng!"

"Cậu lại đi xem phim gì cùng với Công Phúc đấy?" Trang Khanh ần ần trán, cảm thấy đầu mình có chút đau. Công Phúc tới sở quản lý mấy ngày, lại dạy không ít thói xấu cho Phù Ly.

"Đùa thôi, đùa thôi." Phù Ly dùng móng vuốt xoa xoa mặt Trang Khanh, "Đùa với anh thôi."

"Cậu cũng đùa thế này với Công Phúc sao?"

"Không thể, ông ấy là trưởng bối." Phù Ly vẫy vẫy cái đuôi, "Chơi cùng anh vẫn vui hơn."

Trang Khanh hừ một tiếng vươn tay nhắc Phù Ly từ trên vai xuống, đặt trong lòng bàn tay mình: "Chuẩn bị ra ngoài thôi."

Tốc độ của rồng rất nhanh, vô cùng nhanh.

Tuy rằng kỹ thuật câu cá của Trang Khanh rất bình thường, nhưng kỹ thuật bắt cá của anh Phù Ly không thể bì nổi, một tiếng đồng hồ sau, Phù Ly xách trong tay một xô cá lớn chính tông Trường Giang và Hoàng Hà đi vào trong ngõ nhỏ chuyên bán đồ ăn, bày sạp cá lên.

Người có diện mạo đẹp, ở đâu cũng đều được hoan nghênh, bán đồ ăn cũng như vậy.

Hai nam yêu chưa từng có kinh nghiệm bán hàng, rất nhanh đã có vị khách đầu tiên tới cửa.

"Thiếu niên, tôi muốn mua con cá này về làm cá cắt khúc nấu dưa chua, cậu phải làm cho tôi sạch một chút."

Phù Ly há hốc mồm, thì ra bán cá còn phải giết cá nữa?

Cậu vuốt vuốt nước bị đuôi cá vung lên mặt, quay đầu nhìn Trang Khanh im lặng ngồi bên cạnh.

Trang Khanh cầm lấy con cá trong tay Phù Ly, soàn soạt mấy dao đã cạo sạch vảy cá, chặt đứt đầu cá, lại cắt sẵn cá thành khúc, dùng túi nilon bọc lại đưa cho bác gái mua hàng.

"Kỹ thuật thật điêu luyện, thực sự có phong thái của đầu bếp." Bác gái vừa lòng đưa tiền rồi đi.

Trang Tiểu Long kiểm thuật tốt nhất long tộc, đang lạng lẽ lau máu và vảy cá trên sống dao.

"Quản lý đô thị tới rồi!"

Boss lớn long tộc ngừng đầu với tốc độ cực nhanh, người bán rau và người bán hàng rong xung quanh đã biến mất chẳng còn bóng dáng, chỉ còn lại anh và Phù Ly vẫn ở nguyên tại chỗ.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Đánh vảy cá! Cao thủ kiểm thuật của long tộc!

PS: Những ngôn luận thù ghét người giàu của chó cỏ không đại diện cho quan điểm của tác giả. Nhưng cá nhân cảm thấy, đối xử với thú cưng phải có trách nhiệm của một người chủ.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 75

"Hai người còn không mau chạy đi?" Một bác gái xách theo rau chỉ ra cửa ngõ, "Cẩn thận ban trật tự tới bắt hai người."

Phù Ly mới biết được rằng thì ra nơi này không cho phép bày hàng. Cậu thấy ở đây đông người, cho rằng là chợ tự do giao dịch, thì ra không phải sao?

Cậu một tay xách hai cái thùng cá, tay kia thì kéo Trang Khanh, nhấc chân chạy như điên. Trước mắt bao nhiêu người, thực sự không thể dùng được thuật che mắt nào, nếu không sẽ chẳng khác gì làm chuyện ma quỷ.

"Ai dô, thân thể người trẻ tuổi thật tốt." Bác gái nhìn theo bóng dáng hai người điên cuồng chạy, quay đầu lại nói với con gái cùng mình lên phố mua đồ ăn, "Nhìn thấy chưa, không chăm chỉ học tập, lớn lên rồi chỉ có thể bày quán bán đồ ăn, để tiết kiệm mấy đồng phí quản lý chợ mà phải trốn ban trật tự."

"Nhưng mà quần áo trên người bọn họ là hàng hiệu." Cô con gái cảm thấy mình nên thanh minh cho hai anh đẹp trai kia mấy câu, "Chưa biết chừng bọn họ chạy tới đây bày quán để trải nghiệm cuộc sống thì sao?"

"Thôi dẹp đi, ai biết được là hàng thật hay là hàng giả." Bác gái nhìn nhóm trật tự đô thị đuổi theo hướng hai anh đẹp trai kia, "Con xem ít mấy bộ phim nhảm chán ấy thôi, trên thế giới này đâu có

người nhiều tiền rảnh rỗi nào tới đây giết cá bán lấy tiền, không chê cá bẩn sao?"

"Hai người phía trước kia, đứng lại!"

Nhân viên trật tự dùng sức lực cha sinh mẹ đẻ cũng không đuổi kịp Phù Ly và Trang Khanh, thở hồng hộc dựa vào tường phàn nàn: "Có thể lực tốt như vậy không tham gia đội điền kinh mà chạy tới đây bày quán, đầu óc có vấn đề sao."

Tốc độ chạy trốn quá nhanh, nước trong thùng văng ra đầy đất, Phù Ly quay đầu nhìn quản lý trật tự đã bị bỏ lại tít đằng xa, kéo Trang Khanh trốn vào sau tường, cúi đầu nhìn thấy cá vẫn còn ở trong thùng, hơn nữa còn chưa chết, nháy mắt thở phào một hơi: "May quá."

Trang Khanh đen mặt lại không nói gì, bởi vì anh đã không nói lên lời nữa rồi. Nhiều năm như thế, anh vào Nam ra Bắc, lên trời xuống biển, có thứ gì chưa từng gặp, mối nguy nào chưa từng qua, nhưng đây là lần đầu tiên bị quản lý trật tự đuổi theo chặt vật như vậy.

"Thì ra ở đó không được bày quán, chúng ta đổi sang nơi khác." Phù Ly biến ra mấy phiến lá cây, ném vào thùng che cá đi, "Lần này tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì."

"Tay."

"Hả?"

Trang Khanh rút tay mình ra, xụ mặt nói: "Hai người đàn ông nắm tay thì còn ra cái gì nữa?"

Lòng bàn tay anh nóng lên, còn toát mồ hôi. Không được tự nhiên xoay mặt đi, anh cảm thấy đáng vẽ của mình bây giờ vô cùng không được tự nhiên, cho dù anh cũng không biết tại sao mình lại có ý tưởng kỳ quái như thế.

"Tôi quên mất chuyện này." Phù Ly cười nói, "Ban nãy nhìn thấy anh ngây ngẩn không kịp phản ứng lại nên thuận tay kéo anh đi."

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Dẫn cậu tới một nơi có thể bày quán."

Ở một góc hẻo lánh tại chợ tự do giao dịch, thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng vỗ tay tán thưởng.

Trong ánh sáng bạc lóe lên, con cá béo ngậy nháy mắt biến thành lát cá, tự động bay vào túi nilon đựng thực phẩm. Vẩy cá và nội tạng chồng thành một ngọn núi nhỏ trong góc, có thể thấy được việc làm ăn vô cùng tốt.

"Cá của anh." Trang Khanh đặt dao xuống, lau tay vào vải, đưa cá cho ông anh mua đồ ăn.

"Anh đẹp trai, kỹ thuật làm cá của anh có thể coi như đầu bếp chuyên nghiệp rồi đấy, làm cá ở chợ rất uổng phí tài năng." Ông anh nhận lấy túi cá, nhìn Phù Ly tay chân vụng về cân cá ngồi bên cạnh, "Chuyện này một mình anh làm là được rồi, đâu cần phải người làm giúp."

"Cảm ơn, tổng cộng là tám mươi chín nguyên năm đồng." Trang Khanh mặt không chút thay đổi.

"Bớt năm đồng phía sau đi nhé."

Phù Ly cân cá xong chuẩn bị gặt đầu, lập tức bị Trang Khanh cắt ngang: "Làm ăn nhỏ, kiếm chút tiền rất khó khăn."

"Haiz, đâu có người nào làm ăn như anh, lần sau không tới chỗ anh mua nữa." Ông anh mua cá không tình nguyện lấy ra đồng một trăm, Trang Khanh tìm mười nguyên lẻ năm đồng trả lại.

Đợi người đàn ông kia đi rồi, Phù Ly đưa cá đã cân xong cho Trang Khanh: "Không phải đã nói trước là không cần thu năm đồng lẻ mà."

"Người khác có thể, anh ta không được." Trang Khanh cạo vẩy rạch bụng, khe hở giữa ngón tay đang sạch sẽ lại dính vết máu cá bắn cùng với mảnh vẩy cá nhỏ.

"Anh ta không hợp mắt anh?"

Trang Khanh cúi đầu cắt khúc cá không nói chuyện.

"Vậy thực sự không nên bớt." Phù Ly gặt đầu, "Chúng ta không phải chiều theo anh ta."

Tướng mạo hai người xuất chúng, cá vừa béo vừa mềm, giá cả lại phải chăng, cộng thêm đao pháp xuất thần của Trang Khanh hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người qua đường, rất nhanh đã bán hết cá. Phù Ly ngồi xổm dưới đất đếm tiền mấy lần liền, vui vẻ nói với Trang Khanh: "Chúng ta kiếm được rất nhiều tiền."

Trang Khanh rửa tay xong quay lại, nhìn thấy Phù Ly cười tít cả mắt: "Vui như thế sao?"

"Đương nhiên, đi, chúng ta đi ăn tôm hùm đất." Phù Ly rút ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn, "Cái này chúng ta quyên đi."

"Quyên cho ai?"

"Bây giờ có hoạt động bữa cơm dinh dưỡng yêu thương cho những trẻ em nghèo ở vùng núi, chúng ta quyên vào đó." Phù Ly cuộn cuộn tiền vào túi áo khoác, "Anh cảm thấy thế nào?"

Trang Khanh gật đầu.

Tới trạm cứu trợ rồi, Trang Khanh nhìn tấm ảnh những đứa trẻ kia treo trên tường. Rất nhiều đứa trẻ có đôi mắt to, khuôn mặt gầy yếu, còn có cá nụ cười sáng lạn.

Nhân lúc Phù Ly đi WC, Trang Khanh tìm người phụ trách có liên quan, đưa cho đối phương chi phiếu hai trăm vạn. Lúc này mấy người phụ trách mới nhận ra, vị này chính là ông chủ của Công ty Khoa học Công nghệ Sinh vật Trường Long, trên người đối phương toàn là mùi cá, ăn mặc giản dị, bọn họ nhất thời không thể liên hệ dáng vẻ tinh anh âu phục giày da với dáng vẻ hiện tại được.

Đi từ WC ra, Phù Ly không thấy Trang Khanh đâu cả, đi một vòng quanh đại sảnh, nhìn thấy mấy người vẻ mặt vui vẻ theo Trang Khanh đi ra từ một căn phòng nhỏ.

Trang Khanh ra hiệu cho những người phụ trách này không cần đi theo nữa, bước tới trước mặt Phù Ly: "Đứng ngây ngốc ở đó làm gì, không phải muốn ăn tôm hùm đất sao?"

"Anh quen với bọn họ?" Phù Ly và Trang Khanh sóng vai bước đi, "Việc làm ăn của bộ phận chúng ta thực sự có thể kiếm tiền sao?"

"Nếu như không kiếm tiền, tu chân giới lấy đâu ra nhiều chính sách phúc lợi như vậy?" Trang Khanh nhét tay vào túi quần, "Tu chân giới và nhân giới hiện nay có được loại cân bằng này, trừ việc mọi người đều muốn hòa bình ra, có một điểm chính là tu chân giới chúng ta có thể làm được một số chuyện mà con người không thể làm được."

Phù Ly nghĩ tới khi còn làm việc ở khách sạn Duyên Nguyệt, rất nhiều cô gái đều thích sản phẩm bảo vệ da, đồ trang điểm của công ty Trường Long, nhưng vì giá sản phẩm tương đối đắt, cho nên rất nhiều lúc chỉ nhắc tới vài câu cho qua miệng, ngẫu nhiên mới mua một hai thứ.

Chẳng trách lại được sùng bái như thế, đây là sản phẩm bảo dưỡng tâm đắc của vô số yêu tu, quỷ tu bao nhiêu năm như thế, hiệu quả sản phẩm đương nhiên làm người ta hài lòng.

Khi hai người vẫn còn đang ở trong quán ăn tôm, trên mạng đã lan truyền một đoạn video, đoạn video có tên là "Anh đẹp trai làm cá".

Trong video, người đàn ông làm cá phong độ hiên ngang, ngũ quan tuấn mỹ, động tác làm cá dứt khoát lưu loát, cắt ra những khúc cá có độ dày tương đồng với nhau, tưởng chừng như là dùng thước để đo. Ở cái thời đại tiêu dùng nam sắc này, video nhanh chóng đạt được số lượng share vô cùng lớn trên mạng.

Đợi khi bộ phận thông tin của ban quản lý nhìn thấy đoạn video này, phản ứng đầu tiên chính là, trên thế giới lại có người có dáng vẻ giống như lão đại đến thế. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy người đàn ông bên cạnh giống y hệt như Phù Ly, bọn họ liền biết, đây không phải là trùng hợp, đây chính là lão đại.

Thực sự không ngờ rằng lão đại lại tiết kiệm tới mức này, ngày lễ còn phải bán cá kiếm tiền. Nhưng bản thân bán cá kiếm tiền thì thôi đi, tại sao lại còn phải kéo anh Phù theo làm cu li, không thể vì anh Phù dễ nói chuyện mà coi người ta như sức lao động miễn phí được?

Bọn họ không biết đoạn video này phải xử lý như thế nào, chỉ đành báo cáo lên cấp trên, báo cáo truyền tới tay Trương Kha, sau khi Trương Kha âm thầm mắng Trang Khanh là lão Grandet, lại chuyển phần báo cáo này sang cho Sở Dư.

Sở Dư xem đầy đủ đoạn video, tam quan của con cá đều vỡ vụn. Bây giờ lão đại vì tiền có thể làm bất cứ chuyện gì, ngày nghỉ lễ còn đi bán cá, được lắm, mắt mặt yêu quái lên cả internet, cũng không biết các tu chân giả khác đã nhìn thấy chưa.

Cậu nghĩ một chút, tuyên bố với bên ngoài, lão đại và anh Phù vì muốn bắt một đội trộm cắp nên mới cải trang thành người bán cá ẩn núp ở chợ tự do giao dịch. Lý do này nội bộ ban quản lý bọn họ không tin, nhưng bên ngoài vẫn có người tin tưởng.

Ai mà nghĩ rằng, đường đường là lão đại của ban quản lý lại đi tới chợ bán cá kiếm thêm thu nhập.

Phía bên tu chân giới vừa mới đưa ra phương án giải quyết tốt, internet ở nhân giới đã bùng nổ trước, bởi vì có cư dân mạng phát hiện, anh đẹp trai có đao pháp nhanh như chớp kia chính là ông chủ của công ty Trường Long rất có tiếng.

Ban đầu có cư dân mạng cảm thấy đây chỉ là nói bậy, nhưng khi so sánh với hình ảnh cư dân mạng gửi lên mới phát hiện, người ngồi xổm ở chợ làm cá kia chính là ông chủ của công ty Trường

Long, người ngồi bán cá cùng với anh, hình như là nhân viên trong công ty.

Cư dân mạng A: Động tác làm cá của ông chủ còn điêu luyện hơn cả nhân viên, nhân viên không biết làm cá, không phải là nhân viên tốt.

Cư dân mạng B: Tôi cho rằng sở thích của người có tiền có liên quan tới cá là câu cá, nhưng không ngờ rằng tôi còn nhận thức quá ít, thì ra sở thích của người thực sự có tiền là làm cá bán.

Cư dân mạng C: Cư dân mạng hóng hớt tại hiện trường bày tỏ ý kiến, có khách hàng thương lượng với ông chủ Trang, có thể trừ đi số lẻ không, ông chủ Trang còn nói là làm ăn nhỏ, không thể bớt. Đường đường là ông chủ của Trường Long, vậy mà lại vô cùng bình dị, tôi cảm thấy cho dù anh ấy không phải là boss của công ty Trường Long, dựa vào bán cá cũng có thể kiếm không ít tiền.

Cư dân mạng D: Chỉ có tôi cảm thấy, người anh em ngồi bên cạnh cân cá cũng vụng về kia càng giống ông chủ hơn sao? Việc giết cá mệt nhất bản nhất lại để cho ông chủ làm.

Cư dân mạng B: Chưa biết chừng ông chủ Trang nhà người ta thích làm cá bán cá, nhìn đao pháp kia cũng biết là đã từng tập luyện.

"Người ta dùng kiếm, đương nhiên từng luyện qua." Trương Kha quăng điện thoại lên trên bàn, nhìn sư đệ đang ở ngoài viện luyện quyền, nhào người ra cửa sổ nói, "Sư đệ, có phải mỗi hồ yêu đều biết chiêu hổ rống núi rừng không?"

"Đương nhiên." Ngụy Thương thu quyền lại, lau mồ hôi trên trán, "Ví dụ như mị của hồ tộc, rống của hồ tộc, uy của long tộc vân vân, những thứ đó khi sinh ra đã có."

"Có hồ yêu nào không biết hồ rống núi rừng không?"

"Không thể nào." Ngụy Thương chắc chắn nói, "Trừ phi người đó căn bản không phải hồ tộc."

Trong một rừng rậm nào đó ở Phương Bắc, một con hồ vằn cực lớn nhảy từ trong hang núi ra, hấn rung rung lông trên người, uy phong rống dài một tiếng, hấn tu hành gần ba trăm năm rồi, cuối cùng cũng thành công.

Đợi khi hấn tới nhân gian rồi, nhất định sẽ có lợn, trâu, dê ăn không hết!

Nhưng mà khi hấn khó khăn lắm mới chui ra khỏi rừng rậm, bị một chiếc hộp sắt phi như bay trên đường quốc lộ dọa sững sờ, đây là thứ gì?

Có một số tài xế lái xe phát hiện ra hấn, rất nhanh có người báo cảnh sát, nói rằng ở một nơi nào đó phát hiện có hồ xuất hiện.

Ba giờ sau, con hồ tự nhận mình tu vi cao cường có thể tới nhân gian ăn bò, ăn dê thậm chí cả đồng nam đồng nữ, cuối cùng bị thuốc mê hạ gục thành công.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 76

Khi hổ yêu tỉnh lại, nằm trong một cái lồng sắt, chiếc lồng rất rộng, bên dưới còn trải thảm lông rất thoải mái, trên thảm lông đặt thịt lợn rừng ngon nhất.

Hắn lại bị con người bắt sao?

Ba trăm năm trước, hắn bị mấy con người vây quanh đánh một trận, còn nói phải lột da hắn làm thảm, hắn khó khăn lắm mới có thể trốn thoát quay lại núi tu luyện, dự định đợi tới khi tu vi đột phá sẽ báo thù cũ rửa sạch xỉ nhục, không ngờ rằng vừa xuất sư chưa thành danh đã chết, con người lại giở thủ đoạn âm ngoan mà không tới gần hắn đầu đá.

"Ồ ngu!"

"Ai?" Thân thể hổ yêu như nhũn ra, hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh một vòng, phát hiện ra trong không gian có hơi chút lay động này, còn đặt một chiếc hộp trong suốt rất xinh đẹp, bên trong có một con rắn đen cực lớn.

Thấy hắn cuối cùng cũng chú ý tới mình, rắn đen cười lạnh một tiếng.

"Người cũng bị con người bắt tới đây hả?" Hổ yêu đồng tình nhìn con rắn đen, "Con người dùng đồ đựng xinh đẹp đựng người, họ dự định dâng người cho quý nhân sao?" Hắn nghe nói có một số con

người đặc biệt thích ăn rắn, nấu chung rắn với gà rừng, có cái tên mỹ miều là canh Long Phượng.

"Cậu bị con người bắt vào đây hả?" Con rắn đen phun ra một cậu, "Tôi lại không có ngu như cậu, yên tâm đi, những con người này không chỉ không giết cậu, mà còn cung phụng cậu như bảo bối."

Nếu như hấn không nhìn nhầm, đây có lẽ là một con hổ ở khu vực Hoa Nam, là loại sắp bị tuyệt chủng, có lẽ là coi trọng điểm này, con người mới nghiêm túc dùng máy bay đưa hấn tới Kinh Đô.

"Lẽ nào bọn họ sẽ cống đồng nam đồng nữ cho ta?" Hổ yêu thiếu chút nữa không nhận được rơi nước miếng, nghe nói thịt của đồng nam, đồng nữ vô cùng tươi ngon, lại còn có thể tăng cường tu vi.

Rắn đen thương hại nhìn con hổ yêu này một cái, đã thời đại nào rồi, còn muốn ăn thịt đồng nam, đồng nữ. Nhớ ban đầu hấn cũng là một con mãng xà chỉ còn thiếu chút nữa thôi là có thể hóa rồng, nếu như không phải khi thảo phong mất hấn bị mù gặp phải một con yêu tu có chút thần kinh, chưa biết chừng hấn đã trở thành một thành viên của long mãng rồi.

Đâu giống như hiện tại, như thú cưng, bị con người nhốt trong lồng thủy tinh, cho mọi người quan sát. Có đôi khi còn bị vườn bách thú lấy danh nghĩa giao lưu học hỏi bị đưa ra nước ngoài chạy show. Đường đường là mãng xà mà lưu lạc tới bước đường này, còn phải dựa vào mặt mũi của con hổ Hoa Nam này mới có thể được ngồi chuyên cơ, hấn còn có thể nói gì?

"Xà ca, người nói thử xem con người sẽ đối xử với ta như thế nào?"

"Anh cái gì mà anh, trước khi tôi chưa bị bắt, tu vi đã gần nghìn năm rồi, gọi tôi là tiền bối!" Rắn đen không vui vầy vầy cái đuôi, "Người trẻ tuổi thực sự là thiếu kiên nhẫn, mấy chuyện nhỏ như hạt vừng cũng phải hỏi tới hỏi lui, tới nơi rồi đương nhiên sẽ rõ ràng!"

Hồ yêu không dám nói nữa, lười biếng vầy vầy cái đuôi, nằm lại thảnh, nhanh chóng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hắn nghe được có người đang vỗ tay, còn có người sờ tới sờ lui trên người hắn, hắn uể oải vung đuôi, sờ cái gì mà sờ, không biết không được sờ mộng hồ sao?

Đợi tới sau nửa đêm, hồ yêu cuối cùng cũng hồi phục sức lực toàn thân, khẩn cấp trốn ra khỏi khu bảo vệ động vật hoang dã.

Đã ba trăm năm trôi qua, thế giới con người đã xảy ra biến hóa rất nhiều, hắn đi vào thế giới con người kỳ quái, cảm thấy hình ảnh trước mắt quả thật quá hoang đường, đây không phải là cảnh mà trên trời mới có thể có hay sao?

Kéo kéo quần áo có chút không thoải mái trên người, hồ yêu trốn vào một góc, biến lại kiểu dáng của quần áo, lén lút đi từ trong ngõ nhỏ ra.

Cánh cửa lớn trong suốt, hạt châu phát sáng, còn có hạt châu tròn treo trên một cái cây cột cao phát ra ánh hào quang rực rỡ, những thứ này bày ra bên ngoài không sợ bị người khác lấy đi mất sao?

Vừa đi đường vừa nhìn ngắm, hồ yêu không cẩn thận đụng phải một con người, hắn nhíu mày nói: "Đi không biết nhìn đường sao?"

Nói xong câu này, hắn xoay người chuẩn bị đi, lại bị đối phương túm lại.

"Người muốn làm cái gì?" Trong mắt của hồ yêu lộ ra sự tàn ác, con người này nhỏ yếu như thỏ, nhưng thịt trên người rất thơm, nếu như không phải kiêng dè nơi đây quá đông người, nuốt một con người sẽ dẫn tới sự chú ý của những con người khác, sợ rằng hắn đã không nhìn được cắn một miếng.

"Cậu là con hồ đã trốn ra từ khu bảo vệ động vật hoang dã phải không?" Lực tay của con người trẻ tuổi này rất lớn, lớn tới nỗi hồ yêu không vùng vẫy được ra, trong lòng hắn âm thầm giật mình, lẽ nào con người này là người bắt yêu? Nếu không sao có thể khóa chặt lấy cổ tay hắn, nhìn ra được nguyên hình của hắn?

"Người là ai?" Hồ yêu đã bắt đầu sợ hãi.

"Cậu đột nhập nhân giới phi pháp, lại cố ý trốn ra khỏi khu bảo vệ động vật hoang dã, dẫn tới sự ảnh hưởng tiêu cực tới xã hội vô cùng lớn. Theo như điều luật xử phạt của ban quản lý, đáng lẽ nên phạt tiền và tạm giam cậu, nhưng niệm tình cậu là yêu tu mới hóa hình không lâu, có thể miễn trừ tiền phạt của cậu, hiện tại tôi đưa cậu về Yêu Minh, để cậu tiếp nhận đào tạo thường thức về thế giới con người." Người trẻ tuổi lấy ra một quyển sổ nhỏ đưa ra trước mặt hồ yêu, "Tôi là nhân viên của ban quản lý, phụ trách quản lý việc hành chính của tu chân giới."

"Ban quản lý là cái gì, ngay cả chữ cũng viết không ra đâu vào đâu, thủ đoạn lừa người này ba trăm năm trước đã không còn lưu hành nữa rồi." Hồ yêu muốn đẩy người trẻ tuổi ra, nhưng sức lực của đối phương quá lớn, hắn không thể đẩy ra.

"Hồ yêu các cậu hai trăm tuổi đã thành niên rồi, cho nên cậu mà tránh nữa, tôi sẽ đánh cậu đấy." Phù Ly dùng thuật khống chế hồ yêu, để hồ yêu thành thật đi theo sau mình, mang tới Yêu Minh.

Tới Yêu Minh rồi, còn có mấy người chơi mật chược vẫn chưa tan cuộc, vây xung quanh bàn, đập mật chược rung âm âm.

Ngồi bên trái là một sói yêu, ngồi bên phải chính là một con người, bây giờ sói và người đã thân mật khăng khít như vậy sao?

"Không cần phải mất tự nhiên như vậy, tôi rất có cảm tình với hồ tộc các anh." Phù Ly dẫn hồ yêu tới Yêu Minh làm đăng ký, nhìn thấy hắc uể oải theo đằng sau, cho rằng hắc bị mình dọa sợ, "Tôi có một vị trưởng bối, là do hồ trắng hóa hình. Nhưng nguyên hình của ông ấy oai hùng hơn cậu, lông trên người không phải là màu vàng, mà là màu trắng."

"Đừng chém gió, trên địa giới của chúng ta không có hồ màu trắng." Hồ yêu phản bác nói, "Người không cần phải phí lời kéo gần quan hệ với ta, dù sao ta cũng không đánh lại người."

"Cậu nói, ở chỗ chúng ta không có hồ màu trắng?" Phù Ly dừng lại, "Có lẽ là do cậu không biết?"

"Không thể nào." Hồ yêu khẳng định nói, "Các chủng tộc khác và hồ ở vùng khác thì ta không rõ, nhưng từ khi ta bước trên con đường tu đạo này, còn có trí nhớ được truyền thừa của hồ tộc. Ở chỗ chúng ta, cho dù ngẫu nhiên có xuất hiện hồ màu trắng thì tư chất của bọn nó cũng đều rất kém, không thể mở ra linh trí bước trên con đường tu hành. Ngoại lệ duy nhất đó chính là thần thú Bạch Hồ trong truyền thuyết, nghe đồn hắc trấn thủ một phương đại địa, cũng là vua của thú chúng ta."

Phù Ly có chút hoảng hốt, Bạch Hổ trưởng lão trong trí nhớ của cậu rất to lớn, vô cùng uy phong, đứng trước mặt cậu như một ngọn núi cao. Bây giờ có hồ yêu nói với cậu, Bạch Hổ trưởng lão là hồ tộc tư chất có vấn đề, trong lòng cậu có chút không vui.

Nhưng truyền thừa của yêu tộc sẽ không lừa người, trước đây khi cậu còn ở trong núi, Bạch Hổ trưởng lão cũng không thích ra ngoài, lẽ nào.....là vì trên người có chỗ thiếu sót, cảm thấy tự ti nên mới trốn trong núi?

Hay là.....Bạch Hổ trưởng lão chính là thần thú trong truyền thuyết? Không, không đúng, Bạch Viên trưởng lão đã từng nói, thần thú đã sớm biến mất rồi, nếu như Bạch Hổ trưởng lão là thần thú, vậy tại sao lại nói biến mất được?

Bạch Viên trưởng lão trước giờ chưa từng nói dối, cho nên phán đoán này hoàn toàn không thể nào đúng.

Cẩn thận nghĩ lại, yêu tu trong núi hình như đều không thích ra khỏi núi, ngẫu nhiên rời núi cũng chỉ vì tìm kiếm thức ăn hoặc là tìm thứ gì đó hay ho quay về. Cương Liệt đại vương và Bạch Viên trưởng lão có đôi khi sẽ mang cậu tới bờ biển chơi, nhưng mỗi lần như thế bọn họ đều lập kết giới xung quanh.

Khi đó cậu chỉ cho rằng bọn họ đang bảo vệ cậu, bây giờ nghĩ kỹ lại mới phát hiện ra dáng vẻ của yêu tu trên núi quả thực có chút hơi khác thường so với yêu tu phổ thông.

Răng nanh của Cương Liệt đại vương sắc nhọn hơn với những con lợn rừng khác, Bạch Viên trưởng lão cao gầy hơn những con vượn khác, sừng của Bạch Dương trưởng lão hình như cong thành xoắn ốc, lông của Bạch Hổ trưởng lão đặc biệt trắng, cánh của chi

chim trĩ vô cùng lớn, chim sẻ vẫn luôn không thể hóa hình, cổ của Ô Quy trưởng lão vô cùng dài.....

Động vật có tính bài ngoại mạnh thế nào, Phù Ly biết rất rõ, nhớ tới những tiền bối khi còn nhỏ có lẽ đã phải chịu rất nhiều áp lực tới từ đồng loại của mình, cuối cùng tụ tập với nhau, còn nuôi dưỡng cậu lớn lên, trong lòng Phù Ly càng chua xót khó chịu.

Kỳ thật có lẽ bọn họ cũng nhìn ra, cậu không quá giống như những con thỏ bình thường khác? Cho nên mới dụng tâm bồi dưỡng cậu như vậy, cưng chiều cậu, dùng tất cả sức lực để đưa cho cậu thứ tốt nhất. Cho dù Cương Liệt đại vương làm đồ ăn rất khó nuốt, Bạch Dương trưởng lão luôn lười biếng ngủ nướng, Bạch Viên trưởng lão và Ô Quy trưởng lão luôn thích lải nhải, chị chim trĩ tính tình nóng nảy, Bạch Hổ trưởng lão trầm tĩnh ít lời, chim sẻ nhỏ luôn thích hát mấy bài hát khó nghe bên ngoài cửa động của cậu, nhưng kỳ thật bọn họ là những yêu quái tốt nhất trên thế giới.

Phù Ly chưa bao giờ hối hận như giờ phút này, nếu như khi đó cậu hiểu chuyện hơn một chút, thân thiết hơn một chút, có phải sẽ chú ý tới các vị trưởng bối này có chỗ khác biệt không. Cậu sẽ ăn những thứ mà Cương Liệt đại vương làm, sẽ chăm chỉ học võ cùng với chị chim trĩ, sẽ không chê Bạch Viên, Ô Quy trưởng lão dong dài, sẽ không vì tính cách Bạch Hổ trưởng lão nhàm chán mà không thích ở chung một mình với ông, chỉ biết chạy tới càn quấy với chim sẻ nhỏ, ít nhất.....ít nhất sẽ có thể đối xử với bọn họ tốt hơn một chút, không để bọn họ tổn nhiều tâm tư như vậy.

Bạch Viên trưởng lão đã từng nói, vạn vật thế gian đều chú trọng tới tuần hoàn nhân quả.

Khi còn nhỏ không hiểu, bây giờ hiểu rồi, nhưng lại thà rằng không hiểu.

"Người, người làm sao thế?" Hồ yêu phát hiện người bên cạnh đột nhiên không có động tĩnh gì, quay đầu nhìn Phù Ly sắc mặt đã trắng bệch, đôi mắt đỏ như con thỏ, bị dọa nhảy dựng: "Này, không phải đấy chứ, không phải ta chỉ nói không thể có hồ trắng tu thành yêu mà thôi, không cần phải khổ sở như thế chứ?"

"Không liên quan gì với cậu." Phù Ly chỉ một hướng cho hồ yêu, "Đi thẳng về bên đó, sẽ có nhân viên tới tiếp đãi cậu."

Hồ yêu muốn nói thêm mấy câu, nhưng thấy sắc mặt khó coi của Phù Ly, cho nên nuốt lời lại.

Yêu quái nhỏ mọn như vậy, hẳn chỉ tùy tiện nói vài câu đã không chịu được rồi, vẫn nên hỏi ít thì hơn.

Phù Ly cẩn thận hồi tưởng lại những yêu tu trong núi, phát hiện ra mỗi người bọn họ đều có chút khác biệt so với đồng loại. Có lẽ bọn họ núi của bọn họ không nên gọi là núi Vụ Ảnh, mà phải gọi là Vụ Ẩn, đó là nơi ẩn cư của tất cả những yêu tu trên người có khiếm khuyết, tránh xa thế tục, cho nên mới lấy tên là Vụ Ẩn.

Vô tri vô giác đi không biết bao lâu, Phù Ly phát hiện ra bản thân mình đã vô thức tới bên ngoài khu biệt thự nhà Trang Khanh. Có lẽ vì gần đây thường xuyên tới nơi này, cho nên thân thể theo cảm tính đi tới đây.

Bảo vệ cổng đã quen mặt Phù Ly, nhìn cậu làm đăng ký đơn giản xong liền để cậu đi vào.

Đứng dưới ngọn đèn đường ảm đạm của khu chung cư, Phù Ly cúi đầu nhìn bóng dáng của mình dưới đất, bỗng nhiên không muốn đi tìm Trang Khanh nữa. Các trưởng bối ẩn cư, chính là vì không muốn cho các yêu tu khác biết bản thân bọn họ không bình thường, sao cậu có thể nói điều này với người khác được?

Cậu ngồi thụp xuống, ôm đầu gối, ngẩn ngơ phát ngốc.

Hai nghìn năm trước, cho dù cậu trốn ở đâu cái kính, các trưởng bối trên núi đều có thể mang những thứ đồ thú vị tới chỗ cậu quay về.

Bây giờ, không còn nữa rồi.

"Phù Ly, cậu ngồi ở đó làm gì?"

Trang Khanh đi tới bên cạnh, cúi người nhìn cậu.

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Bảo bảo không vui, bảo bảo đang có nỗi buồn.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 77

"Tôi....."

Phù Ly ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông chìm dưới ánh đèn đường, cao lớn, tuấn tú, còn có sự trầm ổn mà rất nhiều yêu tu ở yêu giới đều không có được.

Trang Khanh ngồi xổm xuống trước mặt cậu: "Tối rồi ngồi xổm ở đây đếm kiến hả?"

"Tối rồi thì làm gì còn kiến." Phù Ly ôm chặt đầu gối, "Anh làm gì ở đây?"

"Đáng lẽ ra tôi phải hỏi cậu câu này mới đúng." Trang Khanh đứng dậy, vươn tay kéo Phù Ly từ dưới đất lên, "Đây là bên ngoài nhà tôi."

Ánh đèn trong biệt thự sáng trưng, ánh sáng từ cửa sổ chiếu ra bên ngoài. Phù Ly rút tay vào túi quần, rụt vai trong gió lạnh, cười nói: "Tôi chỉ tùy tiện đi dạo thôi."

"Tùy tiện đi dạo, lại tới chỗ của tôi?" Trang Khanh sờ sờ trên người, "Cậu đứng đây đợi tôi một chút."

Phù Ly nhìn Trang Khanh nhanh chóng quay về phòng, lại nhanh chóng đi ra, nháy mắt đã tới trước mặt cậu: "Sao vậy?"

"Tôi đưa cậu về." Trang Khanh cường điệu nói một câu, "Nhớ là đừng chạy lung tung." Nói xong, lại chạy về gara lấy xe. Phù Ly nhìn theo bóng lưng vợ vã của anh, đột nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt này có chút buồn cười, không nhịn được cười ra tiếng.

Dừng xe trước mặt Phù Ly, Trang Khanh mở cửa xe ra: "Lên xe."

Phù Ly ngoan ngoãn đi lên, sau khi thắt dây an toàn xong lại đột nhiên nói với Trang Khanh: "Cảm ơn anh."

"Trước đây cũng không thấy cậu khách khí như vậy." Trang Khanh lái xe ra khỏi khu chung cư, khi ra rẽ ra ngoài, thấy một đôi vợ chồng già đi từ đường phía đối diện qua, anh dừng xe lại điều chỉnh giảm độ sáng đèn, cho tới khi đôi vợ chồng kia hoàn toàn ra khỏi con đường mới khởi động xe lần nữa.

Đèn đường thi thoảng xuyên qua bóng cây loang lổ, chiếu trên mặt Trang Khanh, Phù Ly đột nhiên ý thức được, yêu quái ngồi bên cạnh cậu không phải là một con rồng chưa thành niên mà là một người đàn ông chín chắn chống đỡ cả không gian sinh tồn của tu chân giới. Cậu không nên lấy trình độ của yêu giới mấy nghìn năm trước ra để suy nghĩ tình huống hiện tại.

Rất nhiều chuyện cậu tự nhận định chẳng qua chỉ do cậu chưa bước ra khỏi núi Vụ Ảnh, vẫn giậm chân tại chỗ mà thôi.

Thời thế đổi thay, biển xanh hóa nương dâu, chẳng qua cũng chỉ như thế.

Trong chốc lát, mưa gió đột biết, linh khí thiên địa bắt đầu khởi động, hội tụ thành một lốc xoáy linh lực khổng lồ, hướng về phía xe Trang Khanh.

Trang Khanh nhận ra trời đất khác lạ, anh nhìn Phù Ly bên cạnh đã ngẩn người, kéo cà vạt xuống, đánh tay lái, xe đi vào một ngõ nhỏ, dừng lại.

Cuồng phong cuốn lấy lá khô trên mặt đất, Trang Khanh cởi áo ngoài âu phục ra, mở cửa xe đi xuống. Trong bóng tối, có vô số yêu thú phát ra ánh sáng kỳ quái xuất hiện. Trang Khanh nhìn thấy các loại động vật xung quanh ngõ nhỏ, trong tay xuất hiện thanh kiếm bản mệnh.

"Hôm nay có Trang Khanh ở đây, ai dám bước lên một bước." Anh hơi nheo hai mắt lại, ánh mắt sắc bén quét xung quanh bốn phía, trong nháy mắt có hơn phân nửa yêu thú rời đi.

Một con báo yêu đứng ở đầu tường, ba cái đuôi hơi cong lên, nửa người trước hơi cúi xuống, dường như không cam tâm rời đi. Linh khí ở yêu giới loãng, yêu tu trong thời gian đột phá chính là bình cất chứa linh khí lớn nhất trên thế giới, nếu như ăn "bình chứa linh khí" này, có thể sẽ nhận được tu vi không thể nào ước lượng được. Yêu tu giữ phép tắc sẽ không dám có suy nghĩ như vậy, nhưng đối với tà yêu mà nói, đây là sự hấp dẫn không thể từ chối.

"Soạt." Ánh sáng lóe lên, Trang Khanh phi thân quay lại chỗ cũ, con báo yêu có ý đồ xông lên kia, ba đuôi chỉ còn lại hai, không ngừng chảy máu.

"Lần sau nếu như có yêu nào muốn xông lên nữa, thứ bị đứt không phải là đuôi mà là đầu." Trang Khanh đưa tay khế gáy mũi kiếm, một giọt máu từ mũi kiếm rơi xuống đất.

"Meo!" Một con mèo kêu to một tiếng, đại đa số yêu ở xung quanh đều rời đi, chỉ còn lại ba con yêu quái đứng trong bóng tối."

"Ra đây cả đi." Trang Khanh nhìn chăm chăm chỗ tối, "Nếu ba vị đã quyết định làm chuyện vi phạm quy định của ban quản lý, cần gì phải trốn trốn tránh tránh."

"Trang Long Quân thật quyết đoán, kiếm pháp có thể dùng xuất thần nhập hóa." Một người đàn ông tóc bạc trắng từ sâu trong ngõ nhỏ đi ra, yêu tu này Trang Khanh đã từng gặp, trong buổi tiệc mừng thọ của Triệu Tu phái Thanh Tiêu cách đây không lâu, người đàn ông này ngồi chung bàn với anh.

Nguyên hình của yêu tu này là một con linh cầu, tu vi đã gần ba nghìn năm trăm năm, tại tu chân giới cũng có thể coi như là trường bối tương đối có kiến thức. Tuy rằng tính cách nắng mưa thất thường, nhưng cũng chưa từng làm người khác bị thương.

Xem ra không phải là hấn không làm người khác bị thương mà hấn ta giỏi nguy trang, ở thời điểm lợi ích chưa đủ lớn hấn che dấu bản chất của mình rất tốt.

Hai yêu quái đi ra cùng với linh cầu cũng là khách quý xuất hiện trong tiệc mừng thọ hôm ấy. Có Trang Khanh bảo vệ mà còn dám ở lại đây, e rằng cũng chỉ có mấy lão yêu quái tu vi cao thâm này.

"Trang Khanh Long Quân, chúng tôi tôn kính cậu mang vận mệnh quốc gia, lại là kỳ tài tu hành. Nhưng thịnh linh tối nay, chúng tôi cũng do tình thế bắt buộc, cậu hãy nhanh chóng tránh ra, tránh để chúng tôi ra tay làm cậu bị thương." Ánh mắt linh cầu rơi vào trong xe ô tô phía sau Trang Khanh, trong ánh mắt tràn đầy tham lam.

"Văn bản quy tắc chung của Bộ quản lý quy định, không thể gây thương tổn cho các yêu quái khác, ba vị là những người đức cao vọng trọng ở tu chân giới, lẽ nào muốn chống lại quy định của ban

quản lý chúng tôi?" Trang Khanh không nghĩ ngợi gì nhiều, đi về phía trước mấy bước, che khuất ánh mắt tham lam của linh cầu.

"Thằng nhãi vô tri!" Linh cầu đã sớm quen được sự tôn trọng của hậu bối, từ lâu đã bắt mắt với loại yêu tu lạnh lùng trẻ tuổi như Trang Khanh, nhưng kiêng dè thân phận đối phương, không dám biểu lộ ra ngoài. Hiện tại hắn vội vàng muốn ăn thịt của Phù Ly, lại gặp Trang Khanh nhiều chuyện, làm sao mà nhẫn nhịn được.

"Cút ra."

Trang Khanh cười lạnh, cũng không đấu võ mồm với linh cầu, trực tiếp mượn vận mệnh thiên địa hội tụ trên thân kiếm đánh tới ba con yêu quái kia.

Nhóm linh cầu tu vi có cao tới đâu cũng sợ hãi trước mặt vận mệnh, ba con yêu chật vật trốn tránh, linh cầu mắng: "Trang Khanh, có bản lĩnh thì cậu đừng mượn vận mệnh, công bằng quyết đấu với chúng tôi."

"Tôi dùng thứ vốn thuộc về bản thân mình một đánh ba, có gì không công bằng." Trang Khanh vung kiếm lên, lưỡi kiếm lạnh lẽo đánh thẳng vào mặt linh cầu, linh cầu chật vật né tránh, cái tai bị chém mất hơn nửa, máu tươi thấm đỏ nửa khuôn mặt hắn.

"Ba vị còn muốn tiếp tục sao?" Tay phải Trang Khanh cầm kiếm, biểu tình lại lạnh, "Tôi cho ba vị hai lựa chọn, một là tối nay bị chém dưới kiếm của tôi, hai là lập tức rời khỏi đây, đi tới ban quản lý tự thú, dựa theo quy củ làm việc."

Linh cầu lau máu trên mặt đi, không cảm lòng nhìn linh khí thiên địa tụ tập ở đây, có thể làm cho nhiều linh khí dao động như vậy

trong xe nhất định có yếu tố đột phá tâm cảnh, nếu như tu vi của yếu tố này thông suốt rồi, biết được chuyện bọn họ làm tới nay, liệu rằng sẽ bỏ qua bọn họ sao?

Nếu như vẫn kiên trì gây khó khăn cho Trang Khanh, bọn họ có thể nắm chắc được mấy phần mới có thể cướp đi thịt linh trong tay Trang Khanh. Hoàn cảnh này, chẳng khác nào tiến thoái lưỡng nan. Một là chết, hai là sống cũng không dài, không bằng liều mạng một lần.

"Bớt phí lời đi, hôm nay người thua cuộc mới biết bản lĩnh thật."

Bước qua sương mù dày đặc, Phù Ly nâng móng vuốt xù lông của mình lên, nhìn thấy nước sông Hoài đã nhuộm đầy máu tươi, còn có những thi thể trôi nổi trên sông.

Hồ, dê, heo, bò, vượn.....

Mấy con Thanh Long tùy ý gặm cắn thân thể bọn họ, hưởng thụ thịnh yến say sưa hết mình.

Căm phẫn, sát ý, thù hận hội tụ trong ngực, Phù Ly muốn xé nát những con Thanh Long kia, hận không thể cắn đứt cổ bọn họ, róc xương, ăn thịt, uống máu.

"Vạn vật thế gian không rời khỏi được oán, ghét, hận, si, tham, yêu, hối."

"Còn sống, đương nhiên sẽ không thoát khỏi những thứ này."

"Tiểu Ly nói đúng. Nhưng con phải nhớ kỹ, nếu như muốn trở thành một đại yêu giới, thì không thể chịu ảnh hưởng của thất tình

lục đục, chỉ có tĩnh tâm tự suy nghĩ mới có thể xóa tan sương mù nhìn thấy chân tướng."

Phù Ly dừng bước, đi từng bước theo nước sông Hoài đổ thẳm ra ngoài.

Thi thể nổi trên mặt nước tròng lớn hai mắt nhìn cậu, mỗi đôi mắt đều như đang hỏi cậu, tại sao lại không báo thù cho bọn họ, tại sao không giết Thanh Long, tại sao lại để cho Thanh Long tùy ý cắn nuốt thân thể bọn họ.

Mùi máu tươi ở trên mặt sông, bay vào trong mũi Phù Ly, cậu nhắm mắt hít vào một hơi, khi một lần nữa mở mắt ra, trước mắt đã không còn là sông Hoài nữa, thứ xuất hiện trước mắt cậu là núi Vụ Ảnh, núi Vụ Ảnh khi còn chưa bị hủy đi.

"Tiểu Ly." Chim sẻ nhỏ đậu trên đầu vai cậu, "Không phải con muốn Bách điều triệu phụng sao, ta đã gọi tất cả chim trong núi tới đây rồi."

Lúc này Phù Ly mới phát hiện, trên các ngọn cây xung quanh có vô số các loài chim, những con chim này đều có lông vũ vô cùng đẹp, hai mắt lấp lánh. Bọn nó nhìn chim sẻ nhỏ, cũng nhìn cả cậu.

"Chiếp." Chim sẻ nhỏ vỗ vỗ cánh, bay lên không trung nói với Phù Ly: "Nhìn kỹ này."

Vô số chim bay lên trời, theo sau chim sẻ nhỏ, cất giọng ca vang, lông chim xinh đẹp dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Phụng hoàng vừa tung cánh, thiên địa thất sắc.

Phù Ly nằm trên thảm cỏ, yên lặng nhìn chim sẻ nhỏ tận tình múa hát vang, trong mắt lộ ra hoài niệm.

"Tiểu Ly." Cương Liệp đại vương bưng bát ngọc qua, bên trong là cháo linh thơm nức mũi, "Sao lại chỉ lo chơi như vậy, còn không thềm ăn cơm?"

Nhìn thấy bát cháo gạo linh tỏa hơi nóng trước mắt này, Phù Ly hóa thành hình người, nhận lấy bát.

"Đại Vương." Phù Ly bưng bát ngọc, viền mắt đỏ ửng: "Trước đây con đã từng khen điệu nhảy của chim sẻ nhỏ rất xinh đẹp chưa ạ?"

Cương Liệp đại vương mờ mịt khó hiểu nhìn cậu.

"Con nhớ mọi người." Cậu chớp chớp mắt, viền mắt đỏ lên, "Cảm ơn người."

Bên cạnh núi Vụ Ảnh, bách điều triều phụng, Cương Liệp đại vương thật thà chất phác, từng chút từng chút trở nên mơ hồ. Phù Ly đặt bát ngọc trên đất, hóa thành thổ trắng nằm tại chỗ, kinh ngạc nhìn bốn phía xung quanh trở nên tối tăm.

Keng.

Cháo gạo linh trong bát ngọc chuyển động, dường như còn đang cố gắng duy trì tất cả những thứ trong ảo cảnh.

"Cương Liệp đại vương, không làm được cháo ngon thế này." Phù Ly đột nhiên mở to mắt, giữa mắt xuất hiện một vết đỏ, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

"Gào!"

Răng rắc.

Bát ngọc hóa thành mảnh vụn, biến mất trong bóng đêm vô tận. Vô số linh khí dừng mãi nhập vào thân thể của Phù Ly, mây dày trên trời cuộn cuộn, lôi kiếp sắp tới.

Sấm vang chớp lóe, mưa to tầm tã. Nước mưa rửa sạch sẽ vết máu tươi trên kiếm Trang Khanh, anh lau nước mưa trên mặt, quay người đi tới bên cạnh xe ô tô. Ngẩng đầu nhìn mây cuộn cuộn trên trời, anh mở cửa xe ra, ôm Phù Ly vào lòng, thi triển dịch chuyển tức thời, đi tới mặt biển mênh mông vô bờ.

Tu vi yêu tu tinh tiến, chắc chắn phải chịu lôi kiếp, là sự rèn luyện đối với thân thể và linh hồn, không ai có thể hỗ trợ.

Đặt Phù Ly lên mặt biển, Trang Khanh hóa thành Kim Long, bảo vệ cho Phù Ly.

Một tia.

Hai tia.

Ba tia.

.....

Chín tia.

"Gào!" Tiếng thú rống vô cùng lớn truyền ra từ đáy biển.

Trên bầu trời đánh xuống vô số linh khí, bao phủ khắp vùng biển và mặt đất, cá ở đáy biển vui vẻ nhảy ra mặt nước, nhận lấy món quà mà trời xanh ban tặng cho bọn họ.

Trang Khanh hóa thành hình người, đi tới trước mặt Phù Ly.

Nằm trên mặt biển chính là một con thỏ trắng ước chừng to khoảng ba bốn mươi cm, giữa mi có một dóm lông đỏ, chẳng qua bốn vuốt của nó sắc bén, hai con mắt sáng như vàng, tỏa ra sát khí.

Bốn mắt nhìn nhau, Tranh Khanh nhìn vào trong đôi đồng tử màu vàng của đối phương, phát hiện ra có vài tia sáng màu đỏ, xách con thỏ lên đặt vào khuỷu tay mình: "Bị dày vò cả nửa ngày, thân thể chỉ biến to hơn một chút?"

Anh nhẹ nhàng vuốt lông con thỏ, trên ngón tay trở, chảy ra một giọt máu ròng, chảy vào trong người con thỏ, sát khí đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

Đột nhiên, đáy biển bỗng dựng gợn sóng, dường như có thứ gì sắp phá nước xuất hiện.

Trang Khanh biến sắc, ôm lấy Phù Ly còn chưa khôi phục nguyên khí bay lên không trung. Vào thời khắc đó, trong biển đột nhiên xuất hiện một con quái thú khổng lồ, còn quái thú này có dáng vẻ vô cùng kỳ quái, răng nanh dài từ dưới lên, diện mạo vô cùng xấu xí.

Nó thét dài một tiếng, cả mặt biển đều bắt đầu chuyển động, giống như nước trong biển cũng bị hất cuốn lên trên đất liền, sóng biển cuộn cuộn.

"Đào Ngột?" Sắc mặt Trang Khanh đại biến, "Tại sao nó lại bị phong ấn dưới biển?"

Trong truyền thuyết, Đào Ngột đánh nhau với mấy hung thú, đã chết ở Tam Nguy Sơn rồi, tại sao lại đột nhiên xuất hiện vào thời khắc này?

Nhìn thấy dòng khí trên mặt biển và nước biển không ngừng hội tụ ở bốn hướng, sắc mặt Trang Khanh dần dần trầm xuống, nếu tiếp tục như vậy, trên bờ biển sẽ có sóng thần vô cùng lớn, cho dù bây giờ có thông báo khẩn cấp rời đi, cũng không thể chắc chắn rằng tất cả người dân ở vùng ven biển này đều kịp thời chạy trốn.

Đại yêu thượng cổ, chỉ là bản thể thôi cũng đã mạnh tới mức tạo thành dị tượng thiên địa.

Bên cạnh bờ biển, Công Phúc cúi đầu nhìn nước biển tràn lên mu bàn chân, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

"Đông Hải có thú, dùng linh khí vạn vật của trời đất hóa hình, lấy đá ngũ sắc làm thân thể, được cơ duyên của thiên đạo hóa thành yêu. Thân thể nhỏ như chuột, thỏ, nếu như ăn linh vật là "Thụ", nếu như ăn rồng là "Hung". Công Phúc vươn tay, cảm nhận linh khí của trời đất rơi xuống, sắc mặt cũng không được dễ nhìn."

"Là vì Hồng."

"Người đang nói gì thế?" Côn Bằng đi theo hần tới đây cũng thoải mái hừ hừ, "Linh khí này quá thoải mái quá nồng, cũng không biết là ai lịch kiếp thành công, không ngờ lại có thể được thiên địa ban tặng nhiều như vậy."

Công Phúc nói: "Nếu như người gặp một đứa trẻ, sau này nó có thể trở thành một người tốt có thể cứu giúp được rất nhiều người, cũng có thể biến thành kẻ xấu hủy diệt thế gian, người sẽ lựa chọn giữ lại mạng sống cho đứa trẻ hay là giết nó?"

"Chúng ta đừng lấy loài sinh vật trẻ con này làm ví dụ được không?" Côn Bằng xoa nắn cánh tay, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại,

"Từ bốn nghìn hai trăm năm trước, ta đã sợ nhất loại sinh vật tên trẻ con này."

"Vậy đổi thành một người trẻ tuổi." Công Phúc chấp tay sau lưng, "Người sẽ lựa chọn thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói:

Côn Bằng: Ta đang tiến hành tắm linh khí, xin đừng quấy rầy.

~~~~~

Đây là bạn già Phù Lão Ly

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 78

Linh khí từ trên trời rơi xuống, là một loại khen thưởng của thiên đạo cho yêu tu đột phá tu vi, cũng chính là một món quà của thiên địa. Món quà linh khí càng nhiều thì thể hiện yêu tu này càng mạnh.

Côn Bằng cắn hạt dưa, hoàn toàn không quan tâm nói: "Ta trời sinh ra đã là hung thú, không hiểu được tâm tư lo cho nước cho dân của thụy thú mấy người. Dù sao trong mắt ta, trước khi yêu thú kia chưa làm bất cứ chuyện xấu gì, không ai có tư cách quyết định sự sống chết của hắn. Người biết ta nhìn ngựa mất nhất điểm nào của thụy thú các người không?"

Công Phúc nhìn trên mặt Côn Bằng có vài phần trào phúng, cùng với miệt thị thiên đạo.

"Mang cờ hiệu lo cho dân cho nước cho vạn vật, làm những chuyện mình cho rằng nên làm." Côn Bằng cười lạnh, "Nếu như hắn có thể sinh ra từ trời đất, có thể chứng minh hắn vẫn có ý nghĩa tồn tại. Nếu như hắn là thụy thú, là phúc của vạn vật, nếu như hắn là hung thú, mới là lúc thụy thú các người nên lo lắng."

"Hơn nữa, nếu như người hỏi câu này ra miệng, chứng tỏ rằng trong nội tâm của người đã có sự lựa chọn rồi." Côn Bằng vỗ vỗ vỗ hạt dưa trên người, "Trong lòng có do dự nên mới có nghi vấn, nếu như thực sự có ý giết, có gì phải lấy câu hỏi này ra hỏi một hung thú như ta?"

Nếu như không xuống tay được thì thành thật thừa nhận, nhất định tìm một lối thoát ở chỗ con hung thú này mới thực sự là già mồm cãi láo.

"Người nói đúng, cho dù nó có hủy diệt trời đất, cùng lắm thì ta hủy đi tấm thân xương rỗng này, cũng phải bảo vệ mảnh đất dưới chân." Công Phúc đang chuẩn bị đi, nhìn thấy thủy triều đột nhiên dâng cao dưới chân, sắc mặt không tốt lắm.

"Mùi hương này....." Côn Bằng lẩm bẩm nói, "Là Đào Ngột."

Đào Ngột hung tàn thành tính, ăn người ăn yêu, làm việc vô cùng kiêu ngạo. Nếu như có một bảng xếp hạng hung tàn của hung thú thượng cổ, Đào Ngột tuyệt đối có thể lọt vào top 10. Côn Bằng, Đào Ngột, cả Ngu Cường không phải là những yêu quái chung một đường. Bởi vì Côn Bằng tự nhận làm việc xấu có nguyên tắc, mà hạng người như Đào Ngột, làm việc xấu vô cùng tùy tính, không hề có đạo lý để nói.

Nước biển đen thẫm cuộn cuộn không ngừng, Trang Khanh nhìn thấy từ dưới biển xuất hiện một con quái thú khổng lồ, lau lông trơn nhẫy trên người Phù Ly: "Phù Ly, cậu vừa mới thăng cấp, tu vi còn chưa ổn, rời khỏi đây trước đã."

Phù Ly nhảy từ trong lòng anh ra biển về hình người, trừ sắc mặt có chút trắng ra thì nhìn không khác gì so với bình thường, cậu lắc đầu: "Không được, chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn, một mình anh ở lại đây cũng không có tác dụng gì."

Nhìn cuồng phong gào thét trên mặt biển, Trang Khanh nắm chặt kiếm trong tay: "Từng có lời đồn, Đào Ngột có thần lực phi phàm, chỉ e ngại mỗi Chu Tước." Anh quay đầu nhìn Phù Ly, góc nghiêng điển

tra dưới ánh chớp chiếu rọi, có chút trắng quá mức, "Tôi nhớ cậu có một cây quạt Chu Tước, có lẽ có thể cản lại nó một chút."

Quạt Chu Tước chung quy chính là cây quạt, mà không phải là Chu Tước.

Huống hồ bằng tu vi của anh với Phù Ly, cũng không thể thắng nổi Đào Ngột. Vào lúc này, kéo dài được bao nhiêu thời gian thì kéo dài bấy nhiêu, nhiều thêm một giây một phút, sinh linh trên mặt đất sẽ có nhiều hơn một phần an toàn.

Trong buổi tối mùa thu không tính là rét lạnh này, không chỉ Bộ an toàn của nhân giới nhận được thông báo khẩn, Yêu Minh cùng với các đại môn phái cũng nhận được thông báo gấp từ ban quản lý.

Hung thú thượng cổ Đào Ngột xuất hiện, sắp xếp cho tất cả sinh linh ở khu vực ven biển di tản.

Đào Ngột?

Những tu chân giả qua một trăm năm an ổn không thể tưởng tượng được đây là đại yêu đáng sợ đến thế nào, mới khiến cho ban quản lý gửi thông báo khẩn cấp. Những tiểu yêu tu gan nhỏ khi nhận được thông báo này, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều biến thành nguyên hình chạy trốn ra bên ngoài.

So với thân thể con người thì nguyên hình có ưu thế hơn rất nhiều khi chạy trốn.

Bành Hàng tới thành phố Lâm Hải truy kích phạm nhân, phải tăng ca tới nửa đêm, khó khăn lắm mới có thời gian đủ để quay về khách sạn tắm rửa thay bộ quần áo, lái chiếc xe Alto cũ kỹ, chưa đi được

bao xa đã thấy trên đường cái một chốc lại có chó mèo chạy qua, chim chóc cũng soạt soạt bay loạn tứ tung.

Phịch.

Một con quạ đen rất lớn đụng vào xe của Bành Hàng, kính chắn gió của anh xuất hiện một vết nứt. Anh nhìn chăm chăm kính chắn gió có chút ngây ngốc, là một con chim va vào hay là ném tạ tới đây?

Kỳ lạ nhất chính là, anh phát hiện con quạ gây chuyện đụng vào xe anh này lại chẳng hề làm sao, đứng dậy vỗ vỗ cánh bay đi mất.

Dừng xe lại ven đường, Bành Hàng thấy được một con chó cồng một con rắn chạy ngang qua, nhìn thấy một con sói và một con hồ ly kết bạn lão vụt qua, lần đầu tiên anh biết thì ra vùng đất Lâm Hải này lại có nhiều động vật cần bảo vệ tới như vậy.

"Ai da, người trẻ tuổi." Cửa kính xe ghé lái bị một người gõ vang, Bành Hàng nhìn thấy bên ngoài là một người già tóc hoa râm đang đứng.

Đã quá nửa đêm rồi, sao lại đột nhiên xuất hiện một ông già?

Bành Hàng kéo kéo áo khoác cảnh phục trên người mình, mở cửa xe ra: "Ông ơi, đã muộn như này rồi sao ông còn ở bên ngoài." Tuy rằng trị an trong nước tốt, nhưng đã quá nửa đêm, ngã một cái cũng không phải chuyện đùa.

"Người trẻ tuổi, tôi nhìn cậu đường đường trính trực, uy nghi bất phàm, là người tích mấy đời công đức, nghe lão đây khuyên một câu, tối nay phải rời khỏi đây." Ông lão cười híp mắt nói, "Tối nay ở đây sẽ xảy ra chuyện lớn."

"Thưa ông, ông đã gặp phải chuyện gì sao ạ?" Bành Hàng chỉnh áo khoác trên người cẩn thận, "Gặp được phiền phức, đầu tiên phải đi báo cảnh sát trước."

Ông lão lắc lắc đầu: "Ngốc nghếch."

Bành Hàng đầu óc mờ mịt, anh là tinh anh của giới cảnh sát, phá vô số vụ án, sao lại ngốc?

Ông lão dường như định nói thêm gì nữa, nhưng trên trời đột nhiên có sấm sét vang lên, ông lão bị dọa biến sắc, xoay người nhanh chóng chạy vào trong ngõ nhỏ, tốc độ nhanh tới nỗi làm cho Bành Hàng hoài nghi đôi mắt của chính mình.

Tốc độ chạy này còn nhanh hơn cả anh?

Sấm chớp rạch ngang trời, Bành Hàng tự nhiên lại cảm thấy tối nay có chút bất thường. Châm một điếu thuốc ngậm trong miệng, Bành Hàng nhìn thấy trong cống thoát nước có mấy con chuột chạy toán loạn, chạy thẳng hướng đường cao tốc không quay đầu lại.

Số lần anh tới Lâm Hải không nhiều, không biết hôm nay có tình huống đặc biệt gì, hay là động vật ở thành phố Lâm Hải vốn có đặc tính như vậy. Trong lòng anh thoáng cảm thấy có gì đó không đúng, lấy điện thoại ra quay một đoạn video, gửi cho một người bạn làm nghiên cứu hiện tượng tự nhiên của mình.

Nhưng mà anh đợi rất lâu, video cũng không gửi được đi, có lẽ là do ảnh hưởng của thời tiết, tín hiệu điện thoại không được ổn định.

Mắng một câu thô tục, Bành Hàng cởi áo khoác ngoài trên người xuống, tinh thần có chút không ổn định quay lại khách sạn. Thành phố Lâm Hải không được coi là một thành phố đặc biệt phát triển,

nhưng vì phong cảnh tự nhiên cũng không tệ, cho nên tuy rằng bây giờ còn chưa tới trung thu, cũng có không ít khách du lịch tới đây chơi.

Bành Hàng vừa mới đi tới cửa khách sạn, đã nhìn thấy một nhà ba người dẫn theo hành lý, vội vàng vàng đi ra từ khách sạn, ngồi lên một chiếc xe ô tô gia đình. Không biết có phải anh hoa mắt nhìn nhầm hay không, trên chiếc xe này hình như có rất nhiều động vật nhỏ chen chúc, nhưng anh chưa kịp xem xét cẩn thận chiếc xe đã chạy tới cổng lớn tường vây của khách sạn rồi.

Có lẽ ban nãy nhìn thấy nhiều động vật chạy trốn quá cho nên một nhà ba người này làm cho Bành Hàng cảm thấy giống như vội vàng thoát thân.

Trước đây anh đã từng gặp một nhà ba người này ở trước cửa, người phụ nữ dịu dàng, đứa trẻ ngoan ngoãn dễ thương, người đàn ông vô cùng chắc chắn có thể dựa vào, là một gia đình rất ấm áp. Gia đình như vậy sao lại không quan tâm tới đứa trẻ, quá nửa đêm lái xe rời khỏi khách sạn?

Ngẩng đầu lên nhìn chớp không ngừng trên trời, Bành Hàng nhíu mi.

Trên biển, Đào Ngộ nhìn bầu trời không ngừng cuộn cuộn mây, há miệng cười lớn.

"Thiên đạo, người muốn tiêu diệt ta đâu có dễ dàng như thế!"
Hắn há miệng lớn, răng sắc nhọn lóe ra ánh sáng lạnh, giống như là những lưỡi đao sắc bén. Trên làn da tái nhợt của hắn mang theo vài vết đỏ quỷ dị, trên người có rất nhiều vết sẹo, giống như bị vỡ ra rồi lành lại.

Sóng biển cuộn cuộn, chân thân của Đào Ngột cuối cùng đã hoàn toàn rời khỏi nước.

"Theo truyền thuyết Đào Ngột là do oán khí của trời đất biến thành, tính cách hung ác lại ngoan cố, hơn nữa hắn có một năng lực thần kỳ, chỉ cần thời gian không ngừng lại, oán khí của trời đất không đứt đoạn, hắn có thể chết rồi sống lại." Phù Ly nhìn thấy ánh sét xé rách trời, nuốt nước miếng, "Cho nên mới lấy tên là Đào Ngột."

"Đào Ngột không chỉ hung ác, mà còn có sẵn năng lực chiến đấu vô hạn, ở thời kỳ thượng cổ, đã có danh đánh nhau không có trận nào không thắng, tấn công không có ai không gục." Công Phúc xuất hiện ở đằng sau hai người, ánh mắt rơi xuống người Phù Ly, cười nói, "Chúc mừng tu vi của người tiến bộ."

"Công Phúc đại nhân, ngài cũng tới rồi?" Phù Ly nhìn thấy đằng sau Công Phúc còn có Côn Bằng, có chút ngạc nhiên, "Côn Bằng đại nhân?"

"Làm gì?" Côn Bằng xụ mặt nói, "Ta không thể tới đây xem nào nhiệt sao?"

Lần trước Ngu Cường hiện thế, Côn Bằng đợi cho cậu đánh xong mới tới, lần này lại chủ động hiện thân, có thể nói là vô cùng khó gặp.

"Đều tới nước này rồi tôi cảm thấy ngài không chỉ có thể xem nào nhiệt mà còn có thể góp vui." Phù Ly chỉ Đào Ngột trên mặt biển, "Ví dụ như đánh nhau với nó?"

Côn Bằng trừng mắt nhìn Phù Ly không nói gì.

"Công Phúc?" Đào Ngột phát hiện ra Công Phúc, hấn giương hai cánh bên sườn, bay lên không trung nhìn thẳng vào đám người Công Phúc, đột nhiên trào phúng cười nói: "Không ngờ rằng thụ thú lại ở chung với hung thú, nực cười."

Bỗng nhiên, nộ cười trên mặt hấn thu lại: "Cái loại hung thú không có tác dụng như các người, không bằng để ta ăn, cũng coi như là có chút tác dụng."

Về mặt Công Phúc vô cùng khó coi, hấn phát hiện hơi thở của Đào Ngột vô cùng hỗn loạn, giống như.....cắn nuốt yêu lực của các đại yêu khác, mới có Đào Ngột ngày hôm nay.

"Người dung hợp các đại yêu khác lại?" Công Phúc không dám tin hỏi, "Người điên rồi?!"

"Những phế vật vô dụng này, thân là hung thú nhưng lại muốn trốn tránh thế gian hoặc là ngủ sâu dưới đáy biển, nếu như bọn họ đã không còn tác dụng, không bằng biến thành một bộ phận thân thể của ta, ngược lại cũng coi như không lãng phí." Đào Ngột cho là điều đương nhiên, "Có gì là không đúng?"

Trong một thời gian ngắn ngủi, đại yêu thượng cổ biến mất vô số, khi đó Công Phúc chỉ cho rằng bọn họ đã đi trốn. Bây giờ nhìn thấy Đào Ngột, hấn không nhịn được hoài nghi, rốt cuộc là đã có bao nhiêu yêu trốn được, bao nhiêu yêu bị nuốt?

"Côn Bằng, bản thân người là hung thú mà lại ở cùng với Công Phúc, thực sự là mất mặt của hung thú." Đào Ngột cười quỷ quái, "Ta đã sớm nhìn ra tâm tư của người không bình thường, người quả nhiên phản bội."

"Phản bội cái đầu người, ta cùng một phe với người từ khi nào?" Côn Bằng chống nạnh mắng, "Ông đây thích chơi với ai thì chơi với ai, người là cái thá gì mà dám khoa tay múa chân với Côn Bằng đại nhân ta? Đừng tưởng rằng nuốt mấy con yêu quái tạp nham là có thể tự xưng thiên hạ vô địch, nếu như người thực sự lợi hại, tại sao lại phải trốn dưới đáy biển nhiều năm như thế? Lúc trước ở núi Tam Nguy người không phải vô cùng đắc ý sao, chạy xuống biển trốn làm gì, không sợ mất mặt hay sao?"

"Câm miệng!" Nghĩ tới năm nghìn năm trước hắn bị Phượng Hoàng và Chu Tước ép cho phải giả chết thoát thân, nhớ tới những ngày tháng trốn chui lủi không dám hiện thân, Đào Ngộ cảm thấy đây là điều vô cùng nhục nhã trong yêu sinh của mình, "Côn Bằng, mấy nghìn năm không gặp, miệng người vẫn đáng ghét như thế."

"Vậy thật đúng là trùng hợp, ta cũng cảm thấy đáng về của người càng ngày càng buồn nôn." Côn Bằng nhìn động tĩnh trên biển, "Chuyện hôm nay là chuyện giữa các đại yêu chúng ta. Những tiểu yêu nhỏ bé không đáng kể như các người cút sang một bên."

Côn Bằng muốn cho Phù Ly và Trang Khanh chạy trốn.

"Hôm nay ai cũng đừng nghĩ đi." Đào Ngộ nhìn một cái là ra dụng ý của Côn Bằng, "Tiểu yêu có thể được Côn Bằng bảo vệ như vậy, khẳng định là có chỗ đặc biệt." Anh mắt hắn rơi trên người Phù Ly, đột nhiên giận dữ nói: "Quạt Chu Tước!"

Phù Ly cúi đầu nhìn chiếc quạt đỏ thắm trên tay mình, trong ánh mắt xuất hiện một suy nghĩ sâu xa.

Chiếc quạt này là do chị chim trĩ đưa cho cậu, bởi vì quạt có màu đỏ, cho nên lấy tên là quạt Chu Tước. Nge nói trong quạt có hỏa linh

của ngũ hành, có thể đẩy lui tai họa. Trước kia cậu không có cơ hội dùng chiếc quạt này, khi có thể dùng, mỗi người nhận ra chiếc quạt này đều gọi nó là quạt Chu Tước.

Chu Tước, một trong bốn thần thú của thiên địa, quản thất tinh túc phía Nam, chưởng quản hỏa của thiên địa ngũ hành, trấn thủ vùng đất phía Nam, trong lịch sử của con người cũng có rất nhiều ghi chép liên quan, thậm chí rất nhiều dụng cụ ở hoàng thất con người đều xuất hiện đồ dạng Chu Tước.

Phù Ly từng nghe Bạch Viên trưởng lão kể rất nhiều chuyện liên quan tới Chu Tước, khi đó cậu còn hỏi Bạch Viên, sau này Chu Tước đi đâu, Bạch Viên không trả lời cậu, chỉ bảo cậu đi tìm chị chim trĩ học thuật pháp.

Khi đó cậu không hiểu, lần trước Ngu Cường nhắc tới Chu Tước, cậu vội vàng đẩy lui con rắn mà Ngu Cường nuôi, cũng không nghĩ gì nhiều.

Hiện tại cậu đột nhiên hoài nghi, chiếc quạt Chu Tước mà chị chim trĩ tặng, rốt cuộc là lấy từ đâu ra? Khi đó cậu hỏi chị chim trĩ, có phải là do chị ấy làm không, chị ấy không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, lông vũ trên người chị chim trĩ, có đồ chói như thế này không?

"Trên người người có mùi mà ta ghét, ta muốn ăn người trước!"

Đào Ngột đột nhiên nổi loạn, hai cánh dang rộng, nước biển hóa thành dao băng, đẩy lui Côn Bằng và Công Phúc, hấn trực tiếp bay

thẳng về phía Phù Ly. Phù Ly vừa mới tiến sang cảnh giới mới, căn bản không né tránh được chiêu này của Đào Ngột.

"Phù Ly!" Trang Khanh hóa thành Kim Long, đỡ lấy đòn băng kia, da thịt trên lưng bị vạch ra một vết máu thật dài.

Tốc độ của anh rất nhanh, nhanh tới nỗi không nhìn thấy chút tàn ảnh, khi mà Công Phúc và Côn Bằng còn chưa kịp phản ứng, anh đã không chút do dự quấy đuôi đập vào cái mồm đang há to của Đào Ngột.

Máu rồng bắn lên mặt Phù Ly, cậu mở to mắt nhìn Kim Long đang chắn trước mặt mình, đồng tử đen phấp phấp vàng.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 79

Phù Ly đã từng rất nhiều lần nghe tiếng gào thét đau đớn của rồng, nhưng chưa từng nhìn thấy một con rồng bị cắn đuôi tới mức máu thịt lẫn lộn, máu tươi vung vãi khắp nơi nhưng lại không hề kêu lên một tiếng.

Cậu vươn cánh tay run rẩy, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt. Mùi hương máu rồng thơm ngọt tràn đầy linh khí, Phù Ly cúi đầu nhìn máu trong lòng bàn tay mình, vân máu trong đồng tử càng ngày càng nhiều, cuối cùng nhiễm đỏ cả đôi mắt.

"Phù Ly....." Trang Khanh mở miệng rồng, âm thanh phát ra đã có chút suy yếu không còn sức lực. Đối với rồng mà nói thì đuôi vô cùng quan trọng, rồng mất đi cái đuôi sau khi biến thành rồng sẽ không thể bay lượn trên chín tầng trời được nữa.

Phù Ly trở tay quăng quạt Chu Tước ra, chiếc quạt như lưỡi đao sắc bén cắt qua mặt Đào Ngột, Đào Ngột đau đớn buông miệng ra, Kim Long trong miệng cũng rơi vào trong biển, máu đỏ tươi nhanh chóng nhiễm đỏ một vùng nước biển lớn, mùi máu tươi bao phủ giữa không trung, Phù Ly vươn tay nhận lấy quạt Chu Tước bay về, giữa trán xuất hiện một hoa văn màu đỏ dựng thẳng.

"Sát khí thật dày." Đào Ngột vươn đầu lưỡi ra, liếm sạch máu bên khóe miệng, "Thực sự là hương vị của đồ ăn ngon."

Trên trời vang lên một tiếng sấm, sét đánh thẳng vào người Đào Ngột. Thân thể Đào Ngột lung lay, chiếc sừng bị sét đánh gãy không ngờ rằng lại chậm chạp dài ra.

"Chỉ cần trên thế gian này còn sinh mệnh, còn oán khí, còn hận, thiên đạo còn có thể làm gì được ta?" Đào Ngột ngẩng đầu lên nhìn trời cười điên dại, làn da trắng dần dần biến thành màu đỏ, hấn điên cuồng gào hét, "Hôm nay ta sẽ ăn con rồng mang vô số công đức này!"

Thiên đạo là cái thá gì, Đào Ngột hấn không cần chịu bất cứ sự khống chế nào.

Nhận thấy thiên đạo thiên vị con Kim Long kia, Đào Ngột buông tha Phù Ly, quay đầu chui xuống biển, định nuốt luôn con Kim Long đã bị thương ở đuôi. Nhưng khi hấn sắp tới gần mặt nước, đột nhiên phía sau truyền tới một tiếng thú rống, hấn bị đâm xa hơn mười mấy mét.

"Gào!"

Nước biển càng cuộn cuộn thêm, gió biển gào thét, con thỏ trắng ngửa đầu lên trời thét dài giữa sấm sét đánh xuống, nhúm lông màu đỏ trên trán đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, chín cột nước phóng lên cao, con thỏ dần dần lớn lên, lông trắng giống như được nhuộm máu tươi, trở nên sáng như lửa.

"Đây là cái gì?" Đào Ngột không ngờ rằng bản thân lại bị một con thỏ đâm bay, nhưng nhìn thấy con thỏ nhỏ bé lại biến thành một con quái thú màu đỏ, ánh mắt hấn lộ ra vẻ cảnh giác.

Nhưng sắc mặt của Côn Bằng và Công Phúc cũng không hề tốt hơn Đào Ngột là bao, bọn họ nhìn trên người Phù Ly không ngừng tản ra sát khí, nhanh chóng tạo kết giới, thử khổng chế phạm vi di chuyển của kết giới.

Loại sát khí này, có thể dẫn tới suy nghĩ tà ác nhất trong lòng sinh vật, làm cho bọn họ trở nên tàn bạo, khát máu, điên cuồng. Đây là bản lĩnh của hung thú từ khi sinh ra, giống như thú thú khi sinh ra đã có thể mang tới mùa màng bội thu, vận may, số đỏ.

Phù Ly mất đi lý trí đứng trên mặt biển, hai mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm Đào Ngột, há miệng rít gào.

"Nó muốn ăn Đào Ngột." Công Phúc nhìn rằng nanh đỏ thẫm của Phù Ly, lấy ra pháp bảo tùy thân của mình, "Nếu như để cho nó thực sự ăn Đào Ngột, nó sẽ biến thành quái thú chân chính, không có tư tưởng, không có cảm xúc, không hiểu phá hoại cùng oán hận."

Công Phúc biết, lúc này Phù Ly còn nguy hiểm hơn so với Đào Ngột, nếu như hắn có lý trí, thì nên nhân cơ hội tu vi của Phù Ly vẫn chưa ổn định, giết cậu đi.

Nhưng nhìn thấy hung thú đỏ như máu liều chết che trở cho Kim Long nổi trên mặt biển, không cho Đào Ngột lại gần nửa bước, Công Phúc hóa thành nguyên hình, chắn trước mặt Phù Ly. Nhận thấy bên cạnh có sinh vật khác tới gần, Phù Ly rống lên một tiếng với Công Phúc, nhưng lại không hề làm động tác công kích.

"Thú vị, thú vị." Đào Ngột cười lớn, "Công Phúc lại che chở quái vật như vậy, không biết những thú thú thượng cổ mà biết được hành vi của người rồi, liệu có cười nhạo người không?"

"Thế hệ của ta tu thân tu tâm, chú trọng không thẹn với lương tâm." Công Phúc không hề bị lời nói này của Đào Ngột chọc giận, ngược lại ưu nhã vẩy vẩy đuôi, "Đào Ngột, ta khuyên ngươi hãy buông tâm tư làm loạn đi, trở về biển sâu của ngươi."

"Buồn cười." Đào Ngột khinh miệt liếc nhìn bọn họ, "Chỉ dựa vào mấy phế vật như các ngươi."

Rất nhanh Công Phúc và Đào Ngột đã đánh nhau, thuy thú và hung thú đánh nhau, nói là thiên địa biến sắc cũng không đủ, trên trời thỉnh thoảng có sét đánh xuống, mỗi một tia sét đều đánh lên người Đào Ngột, nhưng vết thương nơi bị sét đánh vào rất nhanh mọc ra máu thịt mới.

Năng lực có mạnh tới cỡ nào đi nữa, đứng trước mặt sự bất tử cũng hiện lên vài phần bất lực.

Bành Hàng đứng ở trước cửa sổ khách sạn, nhìn thấy bầu trời không ngừng lóe lên sấm sét, cảm thấy được bản thân mình dường như đang xem khúc dạo đầu của một bộ phim về thảm họa, càng đánh sợ hơn chính là, trừ anh ra không còn ai khác biết được bộ phim về thảm họa này đã mở màn.

Tối nay người trong khách sạn dường như ngủ đặc biệt sâu, cả tầng lầu không hề có một tiếng động.

"Nói ngươi là phế vật, ngươi chính là phế vật." Đào Ngột nhìn Côn Phúc bị hấn đánh cho phun máu tươi đầy miệng, trên đầu mọc ra hai chiếc sừng, "Nếu như là năm nghìn năm trước, ngươi có thể đánh cùng ta một trận. Đáng tiếc thần thú Thanh Long đã chết rồi, những người con nối dòng các ngươi không có tổ long chúc phúc,

lại thêm mất đi tín ngưỡng của con người, dựa vào gì để áp chế ta đây?"

"Thiên đạo, trừ phi người hủy diệt tất cả sinh linh trong thiên hạ, bằng không sẽ không thể giết nổi ta." Đào Ngột cũng không thèm nhìn Công Phúc đang trọng thương, ngạo mạn nhìn xuống Phù Ly, "Chẳng qua chỉ là thằng nhãi con sống mấy nghìn năm, còn muốn đánh nhau với ta?"

Tuy rằng nói như thế, nhưng hắn lại phát hiện linh khí trên người con yêu thú kỳ lạ này vô cùng quái dị, nơi tiếp xúc với cậu, hoàn toàn bị ăn mòn.

Phù Ly cũng không quan tâm Đào Ngột nói gì, trong đầu cậu hỗn độn một mảnh, chỉ muốn giết thứ trước mắt này, còn phải bảo vệ thứ gì đó.

Nhưng mà cậu muốn bảo vệ cái gì nhỉ?

Trong mắt cậu, trời là màu đỏ, biển cũng là màu đỏ, ngay cả quái thú cậu muốn cắn nuốt cũng là màu đỏ. Thấy quái thú lộ ra sơ hở, cậu không chút nghĩ ngợi xông lên.

Cắn xé, ăn mòn sát khí, kỹ năng ăn mòn từ khi sinh ra đã có, đại não của Phù Ly thao tác theo bản năng của cơ thể. Đây chính là phương thức chiến đấu nguyên thủy nhất của yêu thú, vượt đi sự dối trá và lễ phép khi biến thành người, thứ còn lại chỉ là thú tính.

So sánh với Đào Ngột, cho dù bản thể Phù Ly đã biến lớn cũng vô cùng nhỏ xinh. Hai con thú đánh nhau, đột nhiên nhìn thấy, còn tưởng rằng Đào Ngột đang tự mình chơi trò nhảy lên nhảy xuống.

Côn Bằng vừa che trở Trang Khanh và Công Phúc bị thương, vừa chú ý tới tình huống chiến đấu của Phù Ly và Đào Ngột, trên lưng cá to lớn là Kim Long và Công Phúc, hấn ngẩng đầu nhìn sấm sét trên bầu trời, có chút tuyệt vọng nghĩ, chuyện này mà xảy ra vào năm nghìn năm trước, ai sẽ tin tưởng Côn Bằng đại nhân uy phong hiễn hách lại cõng hai thụ thú trên lưng?

Nếu như đặt việc này vào trước đây, ngay cả bản thân hấn cũng không thể tin được.

"Khụ khụ." Trang Khanh từ trong đau đớn dần dần tỉnh táo lại, đuôi rồng vì đau mà run lên nhè nhẹ, anh nhìn Phù Ly cả người màu đỏ trên không trung, hóa thành hình người, dùng tay chống lưng Côn Bằng chậm rãi đứng dậy.

"Người muốn làm gì?" Côn Bằng nhận ra động tác của Trang Khanh, "Rồng máu tạp, người không muốn sống nữa sao."

"Phù Ly không thể tiếp tục như vậy nữa." Trang Khanh đỡ vết thương đằng sau lưng, lấy ra một pháp bảo phi hành, đôi môi trắng xanh. Yêu thú mất đi lý trí quá lâu, sẽ hoàn toàn bị thú hóa, rốt cuộc không tìm được về bản thân mình.

"Phù Ly chỉ là thủ hạ của người, người có cần phải liều mạng như vậy không?" Côn Bằng khó hiểu, tuy rằng hấn rất thích Phù Ly, nhưng dưới tình huống này mà vẫn nguyện ý bán mạng vì đối phương, hấn thực sự không hiểu nổi. Trước đây hấn đã từng thu tiểu đệ, giúp bọn họ đánh đối thủ một trận cho hết giận còn được, còn bảo hấn đi tặng mạng, vậy tuyệt đối là không thể.

Làm yêu quái mà, đương nhiên có việc nên làm, việc không nên làm.

Trang Khanh sửng sốt một lúc, ngẩng đầu nhìn Phù Ly bị Đào Ngột húc bay, anh cũng không rảnh để nghĩ nhiều thêm nữa, sử dụng pháp khí tiến lên đỡ được Phù Ly, rạch ngón trở cổ gắng phong ấn sát khí trên người Phù Ly, nhưng Phù Ly đã mất đi lý trí căn bản không đồng ý cho anh vươn tay lại gần, đẩy anh ra lại xông lên đánh Đào Ngột.

Lúc trước vừa mới quen biết, anh cho rằng Phù Ly chỉ là một tiểu yêu tu vi không cao, cho nên từng thả ba miếng vảy rồng trên người cậu. Khi đó anh muốn cảm ơn Phù Ly cho mượn roi đánh yêu, cho nên mới làm việc như vậy, nhưng thế nào cũng không nghĩ rằng, hành động vô ý ban đầu này lại có thể giúp đỡ Phù Ly che giấu sát khí.

Trang Khanh cảm thấy bản thân mình có lẽ là điên rồi, gặp được tình huống như thế này không phải nghĩ nên xử lý Phù Ly thế nào mà là nghĩ cách giúp cậu hồi phục lại bình thường. Thậm chí giúp cậu tránh được ánh mắt của thiên đạo.

Đánh nhau với Phù Ly lâu như vậy, Đào Ngột cũng có vô số vết thương, cho tới khi Phù Ly cắn đứt đuôi của hắn, cuối cùng cũng chọc giận hắn. Hắn không che giấu khí hung trên người hắn thêm nữa, thà để thiên lôi không ngừng đánh lên người hắn, hắn cũng muốn giết Phù Ly.

"Cút đi!" Đào Ngột dùng sừng đỡ một tia sét, ấn chặt Phù Ly dưới chân, chân của hắn không ngừng bị sát khí tràn ra trên người Phù Ly ăn mòn, lại không ngừng sinh ra da thịt mới, máu tươi chảy đầy toàn thân Phù Ly.

"Gào!" Cho dù nhược điểm toàn thân đã bị bại lộ trong mắt Đào Ngột, trong đôi đồng tử đỏ máu của Phù Ly cũng không có nửa phần

e ngại.

Đào Ngột ghét loại động vật nhỏ bé như thế này lộ ra dáng vẻ không hề sợ hãi với hắn, hắn há miệng muốn nuốt Phù Ly vào trong bụng. Cuối cùng Côn Bằng cũng không ngồi yên nổi nữa, đuôi cá vung lên, quật lệch miệng Đào Ngột, hắn cắn lên chân trước của Phù Ly chứ không phải là cổ.

"Côn Bằng, đừng có mà xen vào chuyện của người khác!" Đào Ngột lạnh lùng nhìn Côn Bằng một cái, phát hiện ra môi lưỡi của mình cũng đã bị ăn mòn, chân trước di chuyển lên trên, đập lên cổ Phù Ly.

Vốn tưởng rằng tìm được một thứ đồ chơi thú vị, không ngờ rằng lại không thể ăn. Thứ đồ vừa không thể ăn lại chướng mắt, chỉ có thể giết thôi.

Một thanh kiếm cắm vào vuốt trước của hắn, thanh kiếm này hàm chứa vô số công đức, cho nên móng vuốt của Đào Ngột nháy mắt hóa thành tro tàn. Nhân dịp Đào Ngột tái sinh chi trước, Trang Khanh ôm lấy Phù Ly trốn sang một bên.

"Muốn chết!"

Đào Ngột há miệng phun ra vô số lưỡi đao băng, đuổi theo hướng Trang Khanh và Phù Ly. Trong nháy mắt, Trang Khanh lại một lần nữa hóa thành rỗng, cuộn người lại bao Phù Ly giữa thân thể mình.

Không hề đau đớn như trong tưởng tượng, Trang Khanh nhìn thấy một con chim nhỏ màu đỏ bay ra từ trong tầng mây, trực tiếp

đâm vào mắt Đào Ngột. Đào Ngột kêu lên một tiếng, mắt đi đôi mắt, nhưng lại không nhanh chóng phục hồi trở lại.

Chim nhỏ màu đỏ biến thành một người phụ nữ xinh đẹp mặc trường bào màu đỏ giữa không trung, cô cầm roi đỏ trong tay, trong mắt mang theo lửa giận: "Cũng dám bắt nạt nhóc con nhà ta, hôm nay lão nương đây đánh chết ngươi!" Roi trong tay biến thành kiếm sắc bén, đâm thẳng về phía Đào Ngột.

Đào Ngột đang kêu rên, còn chưa kịp trốn tránh đã bị cắt đứt hai tai, mũi. Không biết người phụ nữ kia dùng thuật pháp gì, chỉ cần cô làm bị thương bộ phận nào trên người Đào Ngột, những chỗ đó không hề hồi phục lại như cũ.

Nhưng mà như vậy cũng không thể làm cho người phụ nữ áo đỏ hết giận, cô vung thần kiếm lên, từng lưỡi kiếm mang theo thịt, róc từng miếng, từng miếng thịt trên người Đào Ngột xuống, càng đáng sợ chính là, từng khối thịt đều mỏng như cánh ve.

Côn Bằng ở bên cạnh sợ phát run, trong thân thể hắn có một nửa là huyết thống của loài chim, theo bản năng có một loại sợ hãi đối với con chim không rõ lai lịch này. Hắn cũng Công Phúc lui về phía sau, nhỏ giọng nói: "Công Phúc, kiến thức của ngươi rộng rãi, nói cho ta biết, vị này có lai lịch như thế nào."

Công Phúc bị trọng thương cười khổ: "Vị tiền bối này tu vi cao thâm, lại cố ý che lấp thân phận thực, ta không thể nhìn ra. Nhưng mà có thể đánh Đào Ngột bị thương như thế kia, có lẽ là....."

"Các ngươi không sao chứ?" Người phụ nữ mặc áo đỏ đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người, nụ cười của cô dịu dàng như nước, tóc đen mềm mại tản ra sau lưng, đẹp như tiên giáng trần.

"Không, không sao." Côn Bằng nhanh chóng lắc đầu, hình cá của hắn làm động tác này có chút khó khăn, thiếu chút nữa lắc Công Phúc ở trên lưng xuống.

"Không sao thì tốt rồi." Người phụ nữ mặc áo đỏ nhìn về phía Công Phúc ở trên lưng, nụ cười càng thêm dịu dàng.

Công Phúc ngậm miệng, im lặng lắc đầu.

Người phụ nữ áo đỏ vừa lòng thu kiếm lại, ném cho hắn một lọ đan dược, xoay người đi trên mặt nước tới trước mặt Trang Khanh.

Trang Khanh cuộn thân rồng lại không hề động đậy, cảnh giác nhìn chăm chăm người phụ nữ áo đỏ, không cho cô lại gần.

Người phụ nữ áo đỏ nhìn về mặt đề phòng của anh, còn có toàn thân máu tươi không ngừng nhỏ vào trong biển, thử đi qua người anh, nhìn Phù Ly được anh che chở một cái, nhưng thân rồng của Trang Khanh cuộn lại càng chặt.

"Ta là....."

Trên mặt người phụ nữ lộ ra vẻ xấu hổ, mở miệng lại tạm dừng một lúc lâu, nhưng lại không thể nói được lời tiếp theo. Nhất là nhìn dáng vẻ liều mạng bảo vệ Phù Ly của con Kim Long còn chưa hoàn toàn trưởng thành này, lại làm cho cô càng khó mở miệng.

Cô xoay người đi tới bên cạnh Đào Ngột thương tích đầy mình, lấy ra một túi vải, thu Đào Ngột vào trong, sau đó thắt nút chết. Lấy từ trong ngực ra một lọ đan dược đưa tới trước mặt Trang Khanh, "Đa tạ người đã chiếu cố đứa trẻ nhà chúng ta, ta là trưởng bối của Phù Ly, người có thể gọi ta là Trục Nguyệt."

Trang Khanh không nhận lấy đan dược mà cô gái tự xưng là Trục Nguyệt này đưa tới, mà miễn cưỡng chống đỡ tinh thần, giọng nói lãnh đạm: "Phù Ly đã từng nói với tôi, tất cả bạn bè thân thiết của cậu ấy đều chết ở sông Hoài cả rồi."

Người phụ nữ áo đỏ sừng sốt, vẻ xấu hổ trên mặt càng nhiều hơn.

Nhân lúc cô còn đang ngây người, Trang Khanh thoát nhìn thương thế nghiêm trọng dùng cái đuôi máu thịt lẫn lộn cuốn Phù Ly chui xuống biển.

Nhìn thấy mặt biển bị máu tươi nhiễm đỏ, người phụ nữ áo đỏ sừng sốt một lúc lâu mới sờ sờ mặt mình.

"Con mắt rồng mù lòa của hần, ta nhìn giống người xấu lắm sao?"

Cô nhìn chăm chăm mặt biển mấy giây, lại nhìn thiên lôi trên trời còn chưa tan ra, cắn răng nhảy xuống biển đuổi theo.

Côn Bằng sững sờ nhìn mặt biển nổi đầy bọt máu: "Nữ nhân này quen Phù Ly?"

Công Phúc đồ đan dược vào trong miệng, vẻ mặt chết lặng: "Ta không biết."

Biết cũng không dám nói.

Dù sao sau khi người phụ nữ này nhảy xuống nước, thiên lôi trên trời đều tản ra.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Khanh: Mẹ tôi nói, không thể tùy ý tin tưởng người lạ, tôi phải mang Tiểu Ly quay về Kim Long Cung.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 80

Có người nói, đáy biển là thế giới kỳ diệu nhất.

Đủ loại cá chưa từng gặp, thực vật kỳ dị, còn có cả cảnh quan đẹp để dưới đáy biển.

Phù Ly tỉnh táo lại, trước mắt là một mảnh vàng óng ánh, xung quanh tràn ngập mùi máu tươi và mùi của rỗng. Cậu giật giật thân thể, phát hiện ra thứ màu vàng rực rỡ kia chính là vảy rồng trên người Trang Khanh, cậu đang bị Trang Khanh cuốn trong thân thể.

Trí nhớ có chút hỗn loạn, cậu lắc lắc đầu, nhỏ giọng gọi: "Trang Tiểu Long, Trang Tiểu Long?"

Trang Khanh không có bất cứ phản ứng gì, cậu duỗi chân sau nhảy ra, rơi xuống đất hóa thành hình người, nhìn thấy vết thương trên người Trang Khanh đã bị nước ngâm trắng bệch, đáng sợ nhất chính là vết thương trên đuôi, sâu tới nỗi có thể nhìn thấy được xương, máu chảy đầy mặt đất, anh nằm co quắp không mấy tự nhiên.

Cậu nhớ ra, khi Đào Ngột chuẩn bị một ngậm cắn chết cậu, Trang Khanh hóa thành hình rồng chắn trước mặt cậu.....

Không có thời gian quan tâm tới việc bản thân mình đang ở nơi nào, bạn này đã xảy ra chuyện gì, Phù Ly lấy đan dược ra, kéo mở miệng rồng nhét đan dược vào trong. Bị cậu lăn lộn như vậy, nhưng

Trang Khanh vẫn không hề tỉnh lại, có thể thấy được bị thương nặng thế nào. Tìm được thuốc ngoại thương rồi, Phù Ly dùng linh lực làm tan ra vết tụ máu ở xung quanh, sau đó thoa thuốc lên.

Cho dù bình thường Trang Khanh có điềm tĩnh như thế nào, bây giờ Kim Long đã hôn mê, vẫn là đáng vẽ còn chưa trưởng thành. Vẩy rồng trên người loang lổ, vết thương cũ không thể khép lại, đã giải thích rõ dấu vết của thời gian lưu lại trên thân thể anh.

Phù Ly từ nhỏ đã bị nuông chiều tới lớn, không thể tưởng tượng được con rồng nhỏ không có trưởng bối bảo vệ làm thế nào có thể sống tiếp. Bôi thuốc lên tất cả các vết thương, Phù Ly đi tới bên cạnh đầu rồng ngồi xuống, nhìn thấy Trang Khanh vẫn không hề có động tĩnh gì như cũ, vươn tay vuốt ve sừng của anh.

Trang Khanh đã từng cứu cậu hai lần, mỗi lần cứu cậu đều bị thương vô cùng nghiêm trọng. Con rồng này bình thường luôn luôn nói đầu óc cậu ngu ngốc, không có kinh nghiệm sinh hoạt, trên thực tế yêu quái ngu ngốc chính là anh. Nếu như anh thực sự thông minh, sao lại liều mạng cứu cậu, lẽ nào anh không biết Đào Ngột nguy hiểm thế nào?

"Tuy rằng tôi ghét những sinh vật trơn bóng không lông, nhưng....." Phù Ly nhìn Trang Khanh đang cuộn tròn lại, một giây trước khi hôn mê, con rồng này vẫn không quên lập kết giới, hơn nữa còn bảo vệ cậu ở trong thân thể.

"Có ngốc hay không?" Phù Ly chọc chọc đầu rồng, "Ngốc hay không?"

Ngẩng đầu lên đánh giá xung quanh, đây là một cung điện xa hoa, bên trong bày trí vô cùng sang trọng, nhưng mà lạnh như băng

không có chút sức sống nào, có lẽ là đã rất lâu rồi không có sinh vật sống bên trong. Dáng vẻ của cung điện này có vài phần tương tự như Thanh Long Cung, nhưng càng xa hoa càng sang trọng hơn, Phù Ly cũng đại khái đoán được đây là nơi nào.

Là Long Cung của tộc Kim Long.

Là huyết mạch duy nhất của tộc Kim Long, cũng chỉ có Trang Khanh mở được cấm chế của cung điện. Nhưng nơi này không có thủ vệ, không có nô bộc, có xa hoa đi nữa thì cũng đều mang vẻ lạnh lẽo. Tộc Kim Long hiển hách mấy nghìn năm, chẳng qua cuối cùng cũng rơi vào kết cục thê lương như thế này.

Chuyển động linh khí, Phù Ly phát hiện tu vi của mình tăng tiến không ít, cậu dựa vào đầu long lười biếng ngồi đó, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trước đây. Cậu đột phá tâm kiếp, nhập định trên xe Trang Khanh, sau đó lại trải qua thiên lôi kiếp, tu vi đại thành, sau đó.....

Cậu nhíu mày, trí nhớ chỉ dừng lại ở việc Trang Khanh ngăn chặn Đào Ngột vì cậu, sau đó không còn gì nữa. Nhưng nhìn những vết thương trên người Trang Khanh, rõ ràng không chỉ ở đuôi. Nhưng với tu vi một nghìn chín trăm năm cho dù hợp với vận mệnh quốc gia, đấu với Đào Ngột lâu như vậy, cũng coi như là kỳ tài của yêu giới. Nếu như bởi vì cậu khiến cho Trang Khanh ngã xuống, bản thân cậu cũng cảm thấy không thể chấp nhận nổi.

"Cậu còn muốn dựa vào đầu tôi bao lâu nữa?"

Nghe thấy giọng nói lạnh như băng này, Phù Ly vội vàng quay đầu nhìn Trang Khanh: "Anh tỉnh rồi?"

"Ừ." Trang Khanh không muốn người khác nhìn thấy thân thể đầy thương tích của mình, anh hóa thành hình người đứng trên đất:
"Theo tôi tới nội điện."

Phù Ly vươn tay đỡ lấy vai Trang Khanh, Trang Khanh nhìn cậu, im lặng không đẩy tay cậu ra.

Kim Long Cung rất lớn, cũng rất đẹp. Chỉ nhìn thấy kiến trúc nguy nga thôi cũng đủ để cho Phù Ly tưởng tượng năm đó tộc Kim Long huy hoàng như thế nào. Cậu nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Trang Khanh, vẻ mặt đối phương bình tĩnh, dường như không hề có bất cứ tình cảm gì đối với cung điện này.

"Nhìn tôi làm gì?" Trang Khanh đột nhiên quay đầu, đối diện với đôi mắt của cậu.

Đôi mắt này thật đẹp.

Phù Ly cười gượng một tiếng: "Tôi không quen thuộc với nơi này, anh có thể giới thiệu cho tôi một chút được không."

"Không được." Trang Khanh từ chối rất dứt khoát.

Phù Ly: "....."

"Đây là lần thứ hai tôi tới nơi này." Trang Khanh nhìn bảng hiện bên ngoài cung điện, bên trên viết ba chữ "Thần Phương Điện",
"Lần trước tới nơi đây là một nghìn chín trăm năm trước, khi đó tôi mới mười tuổi."

"Nhỏ như thế?" Phù Ly đỡ Trang Khanh bước lên bậc cầu thang,
"Những năm nay anh vẫn không về lại nơi đây sao?"

Trong mắt Trang Khanh, từng gốc cây ngọn cỏ đều vô cùng xa lạ, đều là hương vị lạnh như băng: "Đến đây làm gì?"

Đi vào Thần Phương Điện, bên trong là phòng ngủ, chăn đệm trên giường vẫn sạch sẽ như cũ, dường như chủ nhân ở nơi đây chỉ tạm thời rời đi, trước khi trời tối sẽ quay lại. Phù Ly gạt chăn trên giường ra, tìm trong túi Càn Khôn chăn đệm mới để thay, lo lắng Trang Khanh ngủ không thoải mái, còn đặc biệt trải thêm mấy lớp khăn trải giường: "Anh lên nghỉ ngơi một lát trước đi."

"Đây là da người cá?" Trang Khanh nằm trên giường, cả xúc thoải mái làm cho anh bất giác thả lỏng toàn thân.

"Có lẽ là thế." Phù Ly không hề quan tâm tới những vật ngoài thân này, trong túi Càn Khôn của cậu, có cả đồng đồ chồng chất như núi, bản thân cậu cũng không nói rõ được hết lai lịch, đương nhiên cũng không quan tâm.

"Phù Ly....." Trang Khanh nghĩ tới cô gái kỳ lạ tự xưng là tiền bối của Phù Ly kia, cô gái kia dường như là khắc tinh của Đào Ngột, cô vừa xuất hiện, Đào Ngột đã không còn sức lực để trả đòn, "Yêu quái thời điểm của cậu đều có những thứ này sao?"

"Tôi cũng không biết." Phù Ly lại nhét một viên đan dược vào trong miệng Trang Khanh, "Tôi cũng không hề gặp nhiều yêu quái, thời gian rời núi cũng ít, tất cả những hiểu biết của tôi về tu chân giới đều tới từ miệng của các trưởng bối trong núi cả. Nhưng tất cả những yêu tu trong núi đều coi những thứ đồ này là vật tầm thường, có thể trước đây những thứ này cũng không hề hiếm."

Trang Khanh vuốt chăn làm từ da người cá, tâm tình có chút phức tạp, ở tất cả những tư có ghi chép về da người cá, đều ghi đây

là thứ vô cùng quý hiếm, cho dù là trong sách cổ hai nghìn năm trước.

Cho nên là người ghi lại sách cổ có ít kiến thức, hay là yếu tu trên núi Vụ Ảnh thâm tàng bất lộ.

"Phù Ly, ban nãy có một người phụ nữ tự xưng là trưởng....."

Có người xông vào kết giới của Kim Long Cung.

Là vị chủ nhân duy nhất hiện nay của Kim Long Cung, năng lực cảm nhận của Trang Khanh về cung điện này rất mạnh, sắc mặt anh đột nhiên nghiêm túc, ngồi từ trên giường dậy, trầm giọng nói:

"Người tới là ai, tại sao lại xông vào Long Cung của tôi?"

Phù Ly nhìn thấy vẻ mặt Trang Khanh không hề thoải mái, đứng dậy ngăn anh trước giường, cầm lấy roi đỏ trên tay.

Bên ngoài không có ai trả lời, nhưng Phù Ly lại nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất khẽ, đi rất chậm, cuối cùng lại dừng lại ở Thần Phương Điện. Bọn họ cách một cánh cửa điện, Phù Ly không nhúc nhích, người bên ngoài điện cũng không cử động, Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly chắn trước mặt mình, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

"Người tới là khách, đáng lẽ ra tôi phải dùng lễ đãi khách, nhưng trên người bạn của tôi bị thương, tạm thời không thể tiếp đại quý nhân." Phù Ly không biết người tới là ai, nhưng nếu như là bạn của bọn họ, không thể tới bây giờ còn chưa lên tiếng, cho nên cậu rất thận trọng, "Xin khách quý thứ lỗi."

Trục Nguyệt nghe thấy giọng nói quen thuộc này, trên khuôn mặt lộ ra cảm xúc dở khóc dở cười, cô bước lên bậc cầu thang, tay chạm vào cửa điện.

Chỉ cần đẩy cánh cửa này ra, có thể nhìn thấy đứa trẻ mà bọn họ đã nuôi dưỡng hơn hai nghìn năm.

"Khách quý xông vào Long Cung, còn không nguyện ý nói ra tên sao?"

Gần hai nghìn năm không gặp, đứa trẻ này vẫn trưởng thành. Không làm nũng nữa, không ngây thơ chẳng biết gì nữa, đã biết ra vẻ ta đây rồi.

Trục Nguyệt nhếch miệng lộ ra nụ cười, nhưng viên mắt lại đỏ lên.

Cô hít sâu một hơi, dùng giọng run rẩy nói: "Tại hạ là tiểu yêu Vị Thủy, Trục Nguyệt của núi Vụ Ảnh."

Trong điện đột nhiên trở nên im lặng, Trục Nguyệt không nhìn được lo lắng nghĩ, đứa trẻ kia liệu có trách cô hay không, liệu sẽ tức giận cô hay không, hay là.....làm quen với bạn bè mới rồi, đã sớm quên đi những trường bối như bọn họ.

Núi Vụ Ảnh.....Trục Nguyệt?

Phù Ly tưởng rằng tai mình có vấn đề, núi Vụ Ảnh đã bị hủy rồi, tất cả các yêu tu trên núi đều chết trong bụng rồng, làm sao có thể.....

"Trang Khanh, ban nãy cô ấy nói gì?" Phù Ly mờ mịt quay đầu nhìn Trang Khanh, muốn biết rằng không phải mình nghe nhầm.

"Cô ấy nói....." Trang Khanh nhìn Phù Ly tinh thần không ổn định, hạ mí mắt, "Cô ấy nói, cô ấy là Trúc Nguyệt của núi Vụ Ảnh."

Đó là một người phụ nữ đẹp tới mức làm cho giống được khắp thiên hạ không thể rời mắt.

Trang Khanh ôm lấy ngực, ở nơi đó vô cùng đau đớn, có lẽ.....là bị nội thương còn chưa khỏi hẳn.

Phù Ly đột nhiên xông tới cửa, nháy mắt động tác mở cánh cửa của cậu dừng lại. Cậu xoay người nhìn Trang Khanh nằm trên giường, Trang Khanh đã ngồi dậy từ trên giường, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt anh vừa đen vừa sáng.

"Anh phải cẩn thận." Phù Ly quay lại giường, lập vài cái kết giới, "Tôi lo lắng đây là một cái bẫy."

"Tôi không có ngốc như cậu." Trang Khanh nhỏ giọng ho một tiếng, "Cậu đi xem thử xem, lỡ như là thật thì sao."

Nếu như là thật, Phù Ly liền có người thân, từ nay về sau sẽ không phải là người không có gia đình nữa.

Thu xếp xong cho Trang Khanh, Phù Ly mới một lần nữa quay lại bên cạnh cửa, khi chuẩn bị mở cánh cửa ra, cửa bị người bên ngoài đẩy vào.

Cạch.

Cánh cửa lớn đã nhiều năm không dùng, phát ra tiếng vang nặng nề, trong nháy mắt khi cánh cửa được mở ra, thời gian dường như dừng lại.

Nhìn rõ bóng người đứng bên ngoài cửa, mí mắt Phù Ly run rẩy, không có sự phẫn nộ cùng với mừng rỡ như Trục Nguyệt tưởng tượng. Cậu chỉ im lặng đứng đó nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp ngập nước, vẫn đáng yêu như năm đó.

"Tiểu Ly." Trục Nguyệt muốn bản thân mình cười trông xinh đẹp hơn một chút, nhưng giọng nói vẫn luôn run rẩy, "Những năm nay, con sống có ổn không?"

Phù Ly nghiêng đầu nhìn người bên ngoài cửa, thật lâu sau mới hỏi: "Chị là thật sao?"

Cuối cùng Trục Nguyệt cũng không thể duy trì khuôn mặt tươi cười được nữa, hốc mắt đỏ ửng gập đầu, che miệng lại không nói được lên lời.

Phù Ly đi về phía cô, vươn tay ôm lấy cô vào lòng.

"Đã lâu không gặp, chị chim trĩ."

"Không biết lớn nhỏ, gọi ta là Trục Nguyệt cô cô."

"Đại vương đã từng nói, nếu như nhìn thấy cô gái xinh đẹp đều phải gọi là chị."

"Đã bảo con không nên nghe lời của con lợn chết đó, đã bao nhiêu năm như thế rồi, sao vẫn còn nhớ lời của hần nói."

"Lời của mọi người," Phù Ly cười cong cong đôi mắt, "Em đều nhớ rõ."

Trang Khanh nhìn đôi nam nữ ôm nhau ở trước cửa điện, lồng ngực càng ngày càng khó chịu, thậm chí còn có chút chua xót cuộn

cuộn làm anh khổ sở. Anh đưa tay ôm ngực, trên mặt không lộ ra chút biểu tình nào.

Chỉ là chút đau đớn nhỏ thôi, anh có thể chịu được.

Phù Ly và người thân đã bao nhiêu năm không gặp, không thể vì người nhỏ bé như anh mà phá vỡ bầu không khí.

"Tiểu Ly, ta....."

"Chị chim trĩ, đại vương bọn họ đâu cả rồi, chị cùng tới với bọn họ sao?" Phù Ly không hỏi tại sao năm đó bọn họ không chết, cũng không hỏi những năm nay bọn họ đi đâu rồi, chỉ hỏi tung tích của những yêu quái khác.

Trục Nguyệt im lặng lắc đầu: "Ta không biết."

Cô ngủ say hai nghìn năm, sau khi tỉnh lại, trên thế gian đã không còn núi Vụ Ảnh nữa, khó khăn lắm mới tìm được Phù Ly, nhưng mà cô lại không dám gặp mặt. Cho tới khi Đào Ngột làm loạn, thấy Phù Ly và Trang Khanh không chống đỡ nổi nữa, cô mới không thể không hiện thân.

"Năm đó, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Phù Ly nói, "Tất cả các yêu quái đều nói, mọi người đã bị Thanh Long ăn rồi. Em không tin, đã đốt rất nhiều nhánh Mê Cốc, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng của mọi người."

Nơi mà nhánh Mê Cốc không thể tìm được, chỉ có thể nói rõ một chuyện, bọn họ đã chết rồi, hoặc là đã tới nơi mà Phù Ly không thể tới.

"Năm đó....." Trục Nguyệt vừa mới mở miệng, bên ngoài điện vang lên một tiếng sấm lớn, cô cười cười, "Năm đó xảy ra một số việc lớn, bây giờ tạm thời không nhắc nữa. Ban nãy ta nhìn thấy người bạn của con vì bảo vệ con mà bị thương rất nặng, ta giúp hắn nhìn vết thương thử xem."

"Được." Phù Ly gật đầu, "Chị chim trĩ, trên người Trang Tiểu Long có rất nhiều vết thương cũ, thuốc trên người em không thể hoàn toàn trị khỏi cho anh ấy, chị có cách nào không?"

"Anh ấy là một con rồng có tính tình khó chịu, có chuyện gì cũng đều giấu trong lòng, bị thương cũng không nói." Phù Ly lại thở dài, "Quả thực làm người ta phải phiền lòng."

"Không phải trước đây con ghét cái loại yêu quái không lông trơn tuồn tuột này sao?" Trục Nguyệt nhìn thấy Phù Ly đã đặt hết cả tâm tư lên người người bạn này, trong lòng gợn lên chút mát mát.

"Chúng ta cần dùng khả năng quan sát phân tích để xử lý vấn đề." Phù Ly bỏ kết giới đi, "Anh ấy không giống như những con rồng đáng ghét khác."

Trục Nguyệt nhìn thấy người đàn ông đằng sau kết giới, đẹp trai thuận mắt, khí khái bất phàm, trên người còn mang vô số công đức. Đây chính là một yêu tu vô cùng mạnh, qua thời gian có lẽ có thể đạt được thành tựu lớn.

Tiểu Ly làm bạn với yêu tu như thế này, cũng không biết là tốt hay xấu.

Trang Khanh nâng khuôn mặt tái nhợt lên, cười lễ phép với Trục Nguyệt một cái, chấp tay nói: "Vãn bối Trang Khanh, trước đây

không biết tiền bối thực sự là người quen cũ của Phù Ly, có chỗ nào đặc tội, mong tiền bối bỏ qua."

"Đừng ngại, người cũng vì bảo vệ Tiểu Ly."

Là một đứa trẻ lễ phép, biết cung kính xưng cô là trưởng bối.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Long nhỏ nhen: Dáng vẻ xinh đẹp khuynh thành thì làm sao, dù sao cũng chỉ là trưởng bối!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 81

"Thương thế của hắn rất nghiêm trọng, ta ra ngoài điều chế thuốc cho hắn." Trục Nguyệt kiểm tra sơ qua cho Trang Khanh, "Vết thương cũ chưa lành, ảnh hưởng tới tâm mạch của hắn. Khi long tộc được năm trăm tuổi và một nghìn tuổi phải trải qua hai lần tiến hóa lớn. Tuy rằng hắn đã cố gắng vượt qua, nhưng bên trong vết thương vẫn luôn không được bổ sung đủ."

Nói khó nghe một chút, chính là có đầy đủ thiên tư nhưng lại thiếu dinh dưỡng, nếu như tộc Kim Long không xuống dốc, có lẽ tu vi của con rồng lai này đã tăng thêm một tầng nữa.

"Con chăm sóc cho hắn cẩn thận." Trục Nguyệt đứng dậy, đi ra khỏi nội điện.

"Phù Ly?" Chờ Trục Nguyệt đi khỏi rồi, Trang Khanh ngồi từ trên giường dậy, "Cậu sao thế?"

Phát hiện ra cảm xúc của Phù Ly có gì đó không đúng, sau khi Trục Nguyệt xuất hiện, biểu hiện của Phù Ly có chút quái dị, không chỉ tinh thần có chút hoảng loạn, dường như còn đang trốn tránh gì đó.

"Không có gì." Phù Ly lắc đầu, kéo chiếc chăn trên người Trang Khanh lên, "Vết thương của anh nặng như thế, phải chú ý nghỉ ngơi."

"Là điều gì làm cho cậu tự tin rằng kỹ thuật nói dối của mình rất giỏi?" Trang Khanh ho khan hai tiếng, xoay người đưa lưng về phía Phù Ly, "Cậu không muốn nói cũng không sao, coi như tôi xen vào việc của người khác đi. Chẳng qua có một số chuyện không cần phải nhin trong lòng, cậu vừa mới đột phá tu vi, không cần ảnh hưởng tâm trạng."

Nhìn gáy Trang Khanh, Phù Ly đột nhiên có ham muốn nói ra hết tất cả. Có lẽ là không cần nhìn tới mặt người khác làm cho cậu cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

"Giây phút biết chị chim trĩ vẫn chưa chết, tôi rất vui." Phù Ly cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn của mình, "Hai nghìn năm nay, đã vô số lần tôi nằm mơ thấy họ đứng trên núi Vụ Ảnh nói với tôi, kỳ thật là bọn họ chỉ đùa với tôi thôi, bọn họ chưa chết. Nhưng khi tôi tỉnh lại, nhìn thấy chỉ có sơn động cũ nát, bên ngoài động mọc đầy cỏ hoang. Mỗi lần tôi tỉnh lại, mỗi lần tôi ngủ say, cho tới ba năm trước mấy con người lạc đường mới hoàn toàn đánh thức tôi."

"Bọn họ mặc quần áo kỳ quái, đeo cái bao kỳ quái, cuối cùng được một cái hộp sắt có thể bay nhưng không có linh khí cứu đi." Phù Ly hồi tưởng lại chuyện xảy ra ba năm trước khi cậu mới tỉnh lại, "Hôm đó nắng rất ấm áp, tôi đột nhiên có suy nghĩ muốn xuống núi."

"Thế giới con người đã thay đổi, bọn họ không còn tin vào quỷ thần, cũng không sống đầu đường xó chợ, tôi nhớ tới vật nuôi đã từng nói với tôi một câu."

"Anh ta nói gì?" Trang Khanh nhìn hoa văn hình rồng trên màn che, muốn quay đầu lại nhưng lại nhin xuống.

"Anh ta nói, nếu như bách tính trong thiên hạ có thể an cư lạc nghiệp, ăn uống no đủ, vậy nhất định là một thế giới rất đẹp." Trong đầu Phù Ly hồi tưởng lại giọng nói dịu dàng của vật nuôi con người kia, còn có cả đôi mắt tràn đầy chờ mong, "Đã cách xa hai nghìn năm rồi, nguyện vọng của anh ta cũng đã được thực hiện, cho nên tôi muốn thay anh ta nhìn xem, lại thử trải nghiệm sinh hoạt của con người, giúp anh ta hoàn thành nguyện vọng chưa thể thực hiện."

"Cậu rất thích người kia?"

"Anh nói vật nuôi của tôi sao?" Phù Ly gật đầu, "Anh ta là một con người rất thú vị, học rộng tài cao, kể cho tôi rất nhiều câu chuyện thích thú, nhưng mệnh không được tốt, tôi chỉ nuôi anh ta có mấy năm, anh ta đã chết bệnh rồi. Có lẽ tôi không thích hợp nuôi vật nuôi, cho nên anh ta mới chết. Từ khi đó trở đi, tôi chưa từng nuôi thêm một vật nuôi nào nữa."

Trong ngữ khí của cậu có tiếc nuối, có rầu rĩ, có hoài niệm, nhưng bi thương lại không rõ ràng.

Vì người đó, Phù Ly nguyện ý ra khỏi hang núi tiếp xúc với thế giới con người. Nhưng khi nhắc tới người đó lại không thấy cậu có bao nhiêu bi thương, anh không nhìn rõ được tình cảm của Phù Ly. Trang Khanh không ngắt lời của Phù Ly, muốn biết càng nhiều hơn.

"Tôi bị yêu trưởng bối trên núi Vụ Ảnh cưỡng chiều tới lớn, bọn họ cho tôi tất cả những thứ mà bọn họ có." Ngón tay trắng nõn của Phù Ly hơi run rẩy, "Từ nhỏ bọn họ đã giáo dục tôi, là một yêu quái, có việc nên làm có việc không nên làm. Nếu như sau khi rời núi tôi làm loạn, bọn họ có thể bao bọc tôi, nhưng có chuyện nhất định không được làm."

"Nếu như tôi ăn những sinh vật đã mở ra linh trí, sẽ bị trục xuất khỏi núi Vụ Ảnh, sau này chỉ là người lạ." Âm thanh của Phù Ly run rẩy, "Tôi....."

Đã ăn rỗng.

"Tôi mong chờ tất cả bọn họ đều còn sống, chờ mong gặp lại bọn họ, nhưng lại sợ gặp lại bọn họ." Phù Ly vô ý vuốt ve chần da người cá, "Làm sao tôi có thể cho bọn họ biết, con thỏ yêu mà bọn họ nuôi dưỡng như bảo bối, kỳ thực lại là một yêu thú có mưu đồ bất minh với thịt rỗng?"

"Nghĩ tới những ngày tháng sau này tôi sẽ biến thành dáng vẻ mà bọn họ ghét, tôi thà rằng bọn họ sống sót nhưng không bao giờ tìm được tôi. Mà trong lòng bọn họ, tôi vĩnh viễn là con thỏ dễ hài lòng, đá gãy một cành cây cũng có thể làm cho bọn họ vui vẻ."

Tâm tình phức tạp khi quay lại nơi cũ, tất cả nơi có bạn xưa, đều chính là quê cũ.

"Nói đầu óc cậu không tốt cậu còn không chịu thừa nhận." Trang Khanh xoay người đứng dậy nói với Phù Ly, "Cậu ném qua thịt rỗng lúc nào?"

"Con Thanh Long đó....."

"Năm đó khi tôi đánh nhau với bọn Bạch Long cũng từng cắn bọn họ, lẽ nào như vậy cũng tính là ăn rỗng? Đánh nhau còn quan trọng phong độ gì, có thể cắn một cái để bỏ tức đương nhiên phải cắn một cái, như vậy không phải rất bình thường sao?" Trang Khanh nghiêm trang nói, "Hơn nữa Thanh Diễm vẫn còn sống sờ sờ, sao có thể tính là cậu vi phạm quy định được?"

Phù Ly trừng mắt nhìn, thấy Trang Khanh có phản ứng hơi quá.

"Nếu như cậu thực sự thích ăn thịt rồng, nói ra thì khi đi lại với tôi cũng không thấy cậu ăn luôn tôi." Trang Khanh ho vài tiếng, ghét bỏ gõ lên đầu Phù Ly một cái, "Tôi thấy cậu đã lâu rồi không gặp trưởng bối, muốn nũng nịu thì đúng hơn. Nhìn tuổi tác xem, đã hơn bốn nghìn tuổi rồi mà còn nghĩ như trẻ con, có thích hợp sao?"

"Tôi....."

Phù Ly còn chưa nói xong đã thấy Trang Khanh phun ra một ngụm máu tươi, sợ tới mức cậu không dám nói ra câu tiếp theo, vội vàng truyền linh lực vào trong thân thể anh.

Kỳ quái, kinh mạch trong thân thể đều đã được thông suốt rồi, tại sao vẫn còn nôn ra máu. Lễ nào tu vi của cậu không đủ, không thể kiểm tra được? Truyền một vòng linh lực trong thân thể Trang Khanh, Phù Ly không yên tâm nhét mấy viên đan dược vào miệng Trang Khanh.

"Cậu cho tôi ăn gì thế?"

"Không có gì, chỉ là Vô Cực Đan bình thường thôi."

Cổ họng Trang Khanh phát ngứa, Vô Cực Đan năm trăm vạn một viên, bây giờ trong miệng anh có năm viên.

Hai nghìn năm trăm vạn.

Lần này, Trang Khanh không chỉ buồn bực, tim cũng bắt đầu đau.

Phù Ly nhìn thấy sau khi Trang Khanh ăn đan dược, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả ban nãy, cúi đầu ngửi ngửi bình thuốc, chính là mùi

này, thuốc không hỏng.

Trục Nguyệt đẩy cửa đi vào, đưa bát thuốc còn bốc khói cho Trang Khanh: "Thuốc này là thứ dưỡng kinh mạch cho người, người uống trước đi, những phương thuốc khác ta sẽ điều chế cho người sau."

"Chị, chị bỏ gì trong ấy thế, sao mùi lại ghê tởm tới vậy?" Phù Ly thấy Trục Nguyệt đi vào, khuôn mặt tự động treo một nụ cười.

"Không có gì, chính là Ngọc Tử làm nước, Thái Tuế và lá Kiến Mộc làm thuốc chính, uống vào không độc chết hẳn được đâu." Trục Nguyệt kéo tai Phù Ly, "Những loại thuốc trên người con có thuốc nào không phải là ta làm đâu, lẽ nào người nghi ngờ y thuật của ta?"

Lúc này Phù Ly mới yên tâm gặt đầu, nói với Trang Khanh: "Uống đi, không có vấn đề gì đâu."

Ngọc Tử.

Thái Tuế.

Kiến Mộc.

Trang Khanh ngẩng đầu, Phù Ly và Trục Nguyệt đang cười híp mắt nhìn anh, dường như bát trong tay anh chỉ là một bát thuốc vô cùng bình thường.

Nhưng ba loại thuốc kia là bình thường? Ngọc Tử và Thái Tuế còn tốt, có lẽ tốn hết tâm lực có thể tìm được một ít, Kiến Mộc đã sớm tuyệt chủng từ lâu rồi, lá Kiến Mộc là từ đâu tới?

So sánh với bát thuốc này, năm viên Vô Cực Đan ban nãy thực sự vô cùng nhỏ bé. Cuối cùng Trang Khanh cũng đã hiểu được, căn bệnh tiêu xài phung phí của Phù Ly là ở đâu ra, thì ra là thượng bất chính hạ tắc loạn.

"Sao thế, sợ đắng hả?" Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôn ra hai quả Châu Ngọc, "Uống thuốc xong thì ăn cái này."

Trục Nguyệt lén lút nhìn Trang Khanh, không phải chứ, nhìn dáng vẻ hần bảo vệ Tiểu Ly ban nãy, toàn thân đều là vết thương còn không có chút sợ hãi nào, vậy mà lại sợ uống thuốc?"

Trang Khanh rất muốn giải thích rằng bản thân mình không sợ đắng, nhưng nhìn biểu tình của Phù Ly và Trục Nguyệt, đột nhiên anh cảm thấy được giá trị quan của bản thân không hề giống bọn họ một chút nào. Im lặng cúi đầu uống xong thuốc, còn chưa kịp ăn quả Châu Ngọc, anh đã thấy trời đất như quay cuồng, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Anh bị ám toán sao?!

Trang Khanh cố gắng hết sức mở to hai mắt, muốn rút kiếm của mình ra, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Phù Ly, động tác tay dừng lại, lập tức nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

"Con rồng này có chút đặc biệt, không ngờ rằng lại có thể uống xong bát thuốc giã giũa một lát mới ngất đi." Trục Nguyệt tiến lên nhìn kỹ mấy lần, "Không giống như khi con còn nhỏ, còn không uống xong nổi bát thuốc đã ngã ra đất ngủ luôn."

"Khi còn nhỏ anh ấy đã chịu nhiều khổ cực." Phù Ly nhặt bát thuốc rơi ở một bên lên, điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái cho Trang

Khanh, cẩn thận đắp chăn cho anh, "Cho nên có ý chí vô cùng mạnh mẽ."

Trong điện trở nên an tĩnh, Trục Nguyệt nhìn Phù Ly một lát, thờ dài nói: "Để hấn ta ngủ một lát trước đã, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Phù Ly nắm chặt tay, không nhìn vào mắt Trục Nguyệt, chỉ gật gật đầu.

Hai người đi ra khỏi điện, ngồi xuống bên cạnh đá bát tiên, Trục Nguyệt lấy bánh ngọt và hoa quả trong túi Càn Khôn ra, đều là những thứ cậu từng thích. Phù Ly nhìn đồ ăn bày trên bàn, đầu ngón tay run rẩy.

"Nhiều năm như vậy không gặp, cũng không biết con còn thích ăn những thứ này nữa không." Dáng vẻ cười lên của Trục Nguyệt rất đẹp, đẹp trăm lần so với những hồ yêu, rắn yêu kia.

"Thích lắm ạ." Phù Ly lấy một miếng bánh ngọt trên đĩa cho vào miệng, "Vẫn luôn thích."

"Thích là tốt rồi." Trục Nguyệt lại lấy ra một bình Linh Thủy, "Uống từ từ, cẩn thận nghẹn."

Phù Ly nhớ tới, trước đây khi còn ở núi Vụ Ảnh, yêu tu trên núi rất thích cho cậu uống Linh Thủy, khi ăn cơm cho cậu uống, khi chơi đùa cũng cho cậu uống, khi cậu học được một bộ thuật pháp cũng cho cậu uống. Cho tới khi núi Vụ Ảnh bị hủy, cậu mới bỏ thói quen thích uống Linh Thủy này.

Uống một ngụm Linh Thủy, Phù Ly cúi đầu cười: "Không còn ngon như trước đây."

"Cái này không có cách nào cả, bây giờ linh khí không đơn thuần, Linh Tủy cũng không sánh được với trước đây." Trục Nguyệt thấy Phù Ly nói không ngon giống như trước đây, nhưng lại uống sạch sẽ cả bình, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

"Nhìn thấy con quen được bạn tốt, ta rất vui." Trục Nguyệt sờ sờ đỉnh đầu Phù Ly, "Tiểu Ly của chúng ta cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi."

Viền mắt Phù Ly có chút đỏ lên, cậu ngại ngùng quay đầu đi: "Em tưởng rằng mọi người đều....."

"Xin lỗi, chúng ta cho rằng có thể cùng Tiểu Ly lớn lên, nhìn người trở thành một đại yêu tài giỏi. Nhưng mà thiên cơ khó sửa, có thể được một chút cơ duyên, đã là kết quả mà chúng ta tính toán nhiều năm." Trục Nguyệt muốn nói lại thôi, "Chẳng qua Tiểu Ly của chúng ta rất giỏi, cho dù chúng ta không có ở đó cũng có thể trở nên ưu tú thế này."

"Bọn họ vẫn còn đang sống, đúng không?" Phù Ly cũng bất chấp vẻ mặt có chút chật vật của mình, "Có đúng hay không?"

"Tiểu Ly....." trên mặt Trục Nguyệt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Ta cũng không rõ nữa."

Phù Ly suy sụp rũ vai xuống, sau đó lại nhanh chóng sáng mắt lên nhìn Trục Nguyệt: "Nhất định bọn họ vẫn còn sống, năm đó khi em đuổi tới đó, không nhìn thấy mọi người.....những yêu tu khác đều nói mọi người đã chết trong bụng rồng, nhưng tu vi của tộc Thanh Long thấp như thế, còn không đánh lại em, sao có thể là đối thủ của mọi người được."

"Em không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm nay em rất vui." Phù Ly dụi mắt, lộ ra khuôn mặt cười sáng lạn, "Mọi người vẫn còn sống, thật tốt."

"Tiểu Ly....." Trong nụ cười của Trúc Nguyệt mang theo nước mắt, ôm đứa trẻ mà tự mình chăm sóc lớn lên vào lòng.

Đứa trẻ được bọn họ coi như bảo bối mà cưng chiều này, ngây thơ giống như một trang giấy trắng, vẫn trưởng thành ở một nơi mà bọn họ không nhìn thấy được. Cậu học được suy nghĩ, học được nghi ngờ, học được khống chế cảm xúc, thực sự là đã trưởng thành rồi.

Rõ ràng là chuyện nên vô cùng vui vẻ, nhưng mà cô lại buồn muốn khóc. Nếu như có thể, cô thà rằng có thể cưng chiều cậu cả đời, để cậu không cần đối mặt với chém giết, không cần đối mặt với thế giới bên ngoài, chỉ cần sống vui vui vẻ vẻ, không tim không phổi. Bọn họ có thể cho cậu pháp bảo tốt nhất, đồ ăn thơm ngon nhất, bảo vật quý giá nhất, đưa tất cả những thứ tốt nhất cho cậu.

"Xin lỗi."

Chúng ta đã cho con hoàn cảnh sinh hoạt tốt đẹp nhất rồi.

"Chị.....chị chim trĩ, chị có thể buông em ra được không." Phù Ly nhỏ giọng nói, "Bên ngoài có người tới."

"Từ nhỏ tới lớn có chỗ nào của con mà ta không nhìn thấy đâu, còn xấu hổ cái gì." Chim trĩ buông Phù Ly ra, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa, cười cười với mọi người ở bên ngoài.

Lâm Quy, Sở Dư, Triều Vân, Ninh Hiên ngơ ngác nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ôm Phù Ly, nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần.

Ban này Côn Bằng nói cho bọn họ, lão đại bị trọng thương, bọn họ vô cùng lo lắng đuổi tới nơi này, không nhìn thấy lão đại lại nhìn thấy anh Phù ôm một người phụ nữ xa lạ vô cùng thân mật, phải chăng là không quá thích hợp đúng không?

"Anh Phù." Sở Dư là người đầu tiên phản ứng lại, "Lão đại vẫn ổn chứ?"

"Anh ấy uống thuốc, đã đi ngủ rồi." Phù Ly sờ sờ mặt mình, "Mọi người đứng bên ngoài làm gì, vào đây cả đi."

"Không biết vị tiền bối đây là?" Sở Dư phát hiện bản thân mình không nhìn rõ được tu vi của người phụ nữ này, thậm chí không nhận ra được nửa phần yêu khí trên người cô, nhưng mà có thể đứng trong Kim Long Cung, sao có thể không phải là yêu. Cậu cung kính hành lễ, vẻ mặt có chút đề phòng.

"Ta là cô cô của Phù Ly." Trục Nguyệt dường như không nhìn ra tâm tư của những hậu bối này, cười cười nói, "Mọi người có thể gọi ta là Trục Nguyệt cô cô giống như Phù Ly."

Cô cô?

Sở Dư nhìn người phụ nữ với hình dáng con người chỉ có hơn hai mươi tuổi một chút, trong lòng càng khiếp sợ. Tu vi của anh Phù mới có hơn bốn nghìn năm, người phụ nữ này có thể bảo anh Phù gọi là cô cô, chứng tỏ rằng tu vi của cô càng cao thâm, cũng càng đáng sợ.

Phù Ly biết chị chim trĩ lại muốn chiếm lợi từ đám tiểu bối này, cậu không định nói ra chân thân của chị chim trĩ trước mặt mọi người, cho nên không nói gì cả.

"Thì ra tiền bối lại là trưởng bối của anh Phù, thất kính." Sở Dư thấy Phù Ly không phản bác, tiến lên hành lễ với Truy Nguyệt, "Vãn bối bái kiến Trục Nguyệt cô cô." Không ngờ rằng anh Phù lại có cô, điều này thực sự làm cho yêu quái khác bất ngờ.

"Không cần đa lễ." Trục Nguyệt lấy ra mấy bình nhỏ trong túi Càn Khôn, "Nào, nào, nào, đây là quà gặp mặt."

Bốn con yêu quái nhận được quà gặp mặt sợ ngây người, đây là.....Vô Cực Đan? Vị Trục Nguyệt cô cô này là thổ hào sao, quà gặp mặt lại tặng mỗi người một lọ Vô Cực Đan?

"Đều chỉ là những đồ vật nhỏ không đáng giá tiền, mọi người không cần ghét bỏ." Trục Nguyệt ngại ngùng cười, cảm thấy bản thân mình lấy những thứ này ra làm quà gặp mặt cho các hậu bối quả thực là hơi keo kiệt. Nhưng khi đó gặp chuyện không may, cô còn không kịp thu dọn quá nhiều đồ đạc đã bị sét đánh cho nửa sống nửa chết, thực sự trên người cũng không còn nhiều đồ tốt.

Không đáng giá?

Sở Dư nhớ tới dáng vẻ ban đầu khi Phù Ly lôi ra một nắm linh thảo còn coi nó chẳng đáng gì.

Cho nên nói, kỳ thực anh Phù chính là yêu phú nhị đại sao?

Có lẽ là do tác phong làm việc của Trục Nguyệt vô cùng giống với Phù Ly, mọi người tuy rằng còn tò mò về thân phận của cô, nhưng cũng dần dần thoải mái chân tay hơn trước mặt cô, nói không ít chuyện về Phù Ly ở ban quản lý.

Phù Ly không chịu nổi bọn họ thổi phồng, dứt khoát để Trục Nguyệt và bọn Sở Dư buôn chuyện, còn cậu đi vào chăm sóc Trang

Khanh đang hôn mê.

Nghe được tất cả mọi người đều thích và kính trọng Phù Ly, nụ cười trên mặt Trúc Nguyệt càng thêm yêu thương, lấy một đồng linh quả trong túi Càn Khôn ra, vô cùng hưng phấn nói: "Nói tiếp đi."

Sở Dư nhìn đồng linh quả kia, nuốt nước bọt: "Anh Phù rất yêu thích học hành, đưa ra quyết định muốn thi đại học và thi công chức."

Sau khi giải thích rõ công chức là gì, trên mặt Trúc Nguyệt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, đứa trẻ này vẫn nhớ bạn cũ như vậy, vẫn để trong lòng lời nói của vật nuôi con người kia.

"Đa tạ chư vị đã chăm sóc Phù Ly những ngày qua, đứa trẻ này từ nhỏ đã bị chúng ta nuông chiều tới lớn, nếu như có chỗ nào làm không tốt, mong mọi người thông cảm nhiều hơn."

"Trúc Nguyệt tiên bối, người quá khách khí rồi, là anh Phù chăm sóc vẫn bối mới đúng." Sở Dư kể chuyện Phù Ly cứu cậu thoát khỏi tay của quỷ họa bì, "Nếu như không có anh Phù, hôm nay vẫn bối đã không thể đứng ở đây được."

Muốn lấy lòng trưởng bối, khen đứa trẻ nhà người ta là phương pháp tốt nhất, nhất là những trưởng bối yêu quý đứa trẻ nhà mình, đây là kinh nghiệm mà Sở Dư đã tổng kết được ở nhân gian.

"Cũng sắp tới giờ sắc đợt thuốc thứ hai rồi." Trúc Nguyệt nhìn sắc trời, "Các người có thể đi vào thăm người bệnh, nhưng đừng ồn ào đến hấn, đứa trẻ đó bị thương có hơi nặng, cần phải ngủ một giấc tử tế."

Đứa trẻ kia.....là chỉ lão đại?

Suy nghĩ của đám người Sở Dư có chút hỗn loạn.

"Không biết có cần chúng văn bồi hỗ trợ gì không?" Sở Dư đứng dậy theo, bọn họ vẫn không có cơ hội nhìn lão đại một cái, trong lòng đã vô cùng lo lắng, chỉ là ngại thể diện của Trúc Nguyệt, không dám trực tiếp mở miệng. Lỡ như làm cho đối phương cảm thấy bọn họ không tín nhiệm mình, ngược lại không hay lắm.

"Không cần đâu." Trúc Nguyệt chẳng hề quan tâm, "Trị chút bệnh cởn con này tạm thời không cần giúp đỡ."

Sở Dư thức thời cũng không tiến lên nữa. Bốn con yêu quái đưa mắt nhìn nhau, xoay người đi vào trong phòng Trang Khanh đang ở.

Lần đầu tiên bọn họ tới tòa Kim Long Cung này. Năm đó khi Sở Dư vừa mới đi theo Trang Khanh làm việc, từng tò mò hỏi về chuyện của Long Cung, nhưng lão đại vừa nghe thấy từ Long Cung sắc mặt rất không tốt, từ đó về sau cậu không dám nhắc tới chuyện này nữa.

Hôm nay Côn Bằng cùng Công Phúc đi qua nói với bọn họ, có lẽ Lão Đại và Phù Ly đã đi vào Kim Long Cung trị thương, bọn họ đều rất bất ngờ, thậm chí hoài nghi Côn Bằng lừa bọn họ. Nhưng khi bọn họ đi tới bên ngoài Kim Long Cung, xuyên qua kết giới Kim Long Cung không hề có chút trở ngại nào, liền biết rằng Côn Bằng không nói dối.

Kim Long Cung còn xa hoa tinh xảo hơn so với tưởng tượng của bọn họ, chỉ cần nhìn tới một góc Long Cung thôi, bọn họ có thể nhìn thấy được sự huy hoàng của tộc Kim Long năm ấy.

Vào bên trong nội điện, bọn họ nhìn thấy Trang Khanh nằm trên giường ngủ an ổn, còn có Phù Ly an tĩnh ngồi một bên. Không biết

vì sao, bọn họ cảm thấy khi mình bước vào gian phòng này dường như đã phá hỏng một bức tranh đẹp đẽ, rõ ràng có chút khó ưa.

"Mọi người tới rồi?" Phù Ly chú ý tới bọn họ, "Ngồi đi."

Sở Dư nhìn thấy Trang Khanh được đắp chăn chặt chẽ, sắc mặt cũng coi như tốt, nhỏ giọng nói: "Vết thương của lão đại thế nào rồi?"

"Uống thuốc xong đã không còn gì đáng ngại nữa, bây giờ chúng tôi chuẩn bị trị dứt điểm các vết thương cũ." Phù Ly buông mi xuống, "Lần này nếu không phải vì tôi, anh ấy cũng sẽ không bị thương, tôi nợ anh ấy....."

"Anh Phù, tuy rằng em không nên nói lời này, nhưng em cảm thấy với tính cách của lão đại, có lẽ không muốn nghe anh nói những lời thế này." Sở Dư nói, "Anh và lão đại là đồng nghiệp, đồng sinh cộng tử trên chiến trường, giúp đỡ lẫn nhau không phải là việc nên làm sao? Hơn nữa anh từng bảo vệ lão đại trong lúc nguy cấp, có gì mà nợ với không nợ, như vậy không phải làm tổn thương tình cảm sao?"

Phù Ly cười cười, gần như tiếp nhận cách nói này của Sở Dư.

Chẳng mấy chốc, Trục Nguyệt bưng bát thuốc đã sắc xong vào: "Tiểu Ly, gọi con rồng nhỏ này dậy đi."

Phù Ly vươn tay điểm mấy cái lên người Trang Khanh, Trang Khanh bắt đầu dần dần hồi phục ý thức.

Trang Khanh rất chán ghét cái cảm giác thân thể mất đi không chế, năm đó có một người anh coi như là bạn tốt, từng vì lợi ích mà

hạ độc vào thức ăn của anh, nếu như không phải anh cố gắng chống đỡ chạy thoát, đã sớm đã mất mạng rồi.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt sáng ngời của Phù Ly.

"Anh cảm thấy thế nào rồi?"

Lúc này Trang Khanh mới phát hiện, thân thể của mình dường như đã thoải mái hơn rất nhiều. Ban nãy còn đau đớn từ tim tới tận xương sống, giờ cũng không có cảm giác đau nữa: "Cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu."

"Nếu thuốc có hiệu quả vậy uống hết bát thuốc này nữa đi." Phù Ly đỡ anh ngồi dậy, đưa bát thuốc tới bên miệng anh, "Sau khi uống thuốc này rồi, anh sẽ ngủ một tiếng. Anh không cần lo lắng, tôi sẽ ở bên cạnh bảo vệ anh."

Trang Khanh nhìn bát thuốc, kéo cổ tay Phù Ly lại gần hơn một chút, sau đó cúi đầu uống hết bát thuốc sẽ làm anh hôn mê này.

Khi anh dần rơi vào hôn mê, đầu óc hiện lên hình ảnh hơn một nghìn năm trước đây.

"Trang Khanh, lòng dạ ta hiểm độc, còn ngươi thì sao?"

"Cả đời này ngươi cũng chưa từng tin tưởng ai, cũng không dám tin tưởng ai. Nếu như ta ghê tởm đáng khinh, thì ngươi chính là kẻ đáng thương thảm hại."

Tác giả có lời muốn nói:

Yêu quái ở ban quản lý: Quỳ xuống dưới chân thổ hào gọi cô cô!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 82

Khi con người chưa sinh ra có cảm giác như thế nào nhỉ?

Là ấm áp, an toàn hay mờ mịt lung?

Trang Khanh không mở nổi mắt ra, anh cảm thấy bản thân mình giống như bào thai còn chưa sinh ra, được bao xung quanh ở một nơi ấm áp. Cách đó không xa có người đang hát một bài ca dao anh nghe không hiểu, giai điệu vừa kỳ lạ lại vừa mang theo vài phần quen thuộc.

"Trời đất có vạn vật, trời lớn, đất lớn, vạn vật cũng lớn. Ban đầu trời đất hỗn độn, trời là trời, đất là đất, vạn vật sống."

"Thiên đạo vô tình cũng hữu tình, hàng vạn sinh vật có sinh cơ, người chết cũng sống, người sống cũng chết."

"Thế gian không có vĩnh sinh, có vĩnh hằng....."

Trang Khanh mở mắt ra, phát hiện hồn của mình đứng trên một con sông đỏ sậm, hai bên bờ sông nở đầy những đóa hoa màu đỏ, vô cùng diễm lệ. Anh đứng trên mũi của một chiếc thuyền, người lái đò đội nón rộng, trên người mặc trường bào màu tím than, tay áo bào rộng đang bay trong không trung.

"Ông muốn đưa tôi đi đâu?" Trang Khanh cúi đầu, nhìn áo bào mà mình đang mặc, bên trên thêu hoa văn ngăm lộng lầy.

"Đương nhiên là đưa công tử tới nơi cần tới." Người đưa đồ không quay đầu lại, "Công tử làm thay đổi mệnh cách của hung thú làm hại thiên hạ, công đức vô lượng, kiếp sau làm hoàng đế, chắc chắn sẽ được lưu danh sử sách."

Lúc này đây Trang Khanh mới nhận ra, anh đang nằm mơ.

Người tu chân sẽ không dễ dàng nằm mơ, nếu như nằm mơ thì đó chính là một loại điềm báo trước nào đó.

Người đưa đồ lại hát lên khúc ca kỳ dị kia, Trang Khanh đứng ở trên thuyền, nhìn cảnh sắc hai bên dần dần lui về phía sau, thấy hình bóng ngược của chính mình trên sông. Khuôn mặt này, không phải của anh.

Hoặc là nói, đây không phải là diện mạo của anh.

Ảnh phản chiếu trên mặt sông rất mơ hồ, nhìn không rõ dung mạo của anh, nhưng Trang Khanh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, vóc dáng của anh không giống thế này, cũng sẽ không mặc áo giấy.

Quan đội đầu phi long bạch ngọc, áo bào hoa văn đen, nhưng hình thức chế tạo cũng chính là kiểu quần áo của người đã mất.

"Nơi đây là sông Vong Xuyên?"

Anh cảm thấy trên mặt có hơi ngứa, vươn tay lau một cái, trong lòng bàn tay có vết máu đỏ sẫm.

"Công tử kiến thức phi phàm....." Người đưa đồ quay người lại nhìn anh, khuôn mặt già nua trở nên có chút quái dị, sau đó dừng tay chèo thuyền lại: "Công tử tới nhầm nơi rồi."

Trang Khanh nhìn ông ta, không nói gì cả.

Người đưa đồ ở Minh Giới, nghe nói bọn họ nhận những hồn ma mới mất đi từ tay Âm Sai, sau đó dẫn đồ qua sông Vong Xuyên, đi vào mười tám điện Diêm La, nhận sự phán mệnh của phán quan.

Trang Khanh nhớ rõ Minh Giới đã tiến hành quản lý hiện đại hóa, xây dựng cầu cùng tuyến xe trên sông Vong Xuyên, người đưa đồ đã sớm thất nghiệp, bắt đầu làm ăn du lịch thuyền, nghe nói sống cũng không tồi.

"Ta đưa công tử quay lại." Người lái đồ hành lễ với Trang Khanh, chèo thuyền quay đầu lại.

Tiếng nước chảy róc rách, gió khẽ thổi, nếu như không phải màu nước sông khác thường, rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến thác ba ở Giang Nam, vừa đẹp đẽ lại vừa bình lặng. người đưa đồ lại hát lên khúc ca dao quái dị kia, Trang Khanh nhắm mắt lại, bắt lấy cảnh khác thường trong không trung, từ trong mơ bừng tỉnh dậy.

Lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy phù văn xinh đẹp trên cột giường, Trang Khanh phát hiện long châu trong cơ thể mạnh mẽ hơn rất nhiều, những vết thương cũ trên cơ thể đã hoàn toàn biến mất, cả người vô cùng thoải mái.

"Anh tỉnh rồi?"

Trang Khanh quay đầu nhìn thấy Phù Ly đang ngồi ở bên giường, đôi mắt cười vô cùng xinh đẹp.

"Tôi đã ngủ bao lâu rồi?" Trang Khanh ngồi từ trên giường dậy, anh cảm nhận được toàn thân mình đều tràn đầy lực lượng, tu vi

cũng tinh tiến không ít.

"Không lâu, chỉ một đêm thôi." Phù Ly lấy một bình ngọc ra, "A, há miệng."

Đang dở dành trẻ con sao? Trang Khanh nhìn Phù Ly mấy giây, cam chịu há miệng ra.

Thuốc viên vừa vào miệng đã tan ra, Trang Khanh cảm nhận được một luồng linh khí hướng tới trăm mạch tứ chi, mỗi lỗ chân lông đều vô cùng thoải mái: "Đây là gì?"

"Thứ tốt lấy được từ chỗ của chị Trục Nguyệt." Phù Ly lấy trong túi Càn Khôn ra một bộ quần áo đưa cho Trang Khanh, "Cả núi Vụ Ảnh, chị Trục Nguyệt là người am hiểu chế luyện thuốc nhất, thứ lấy được từ chỗ của chị ấy, khẳng định là thứ tốt."

"Cậu cũng biết luyện thuốc?" Trang Khanh chạm tay vào bộ quần áo trong tay Phù Ly, bộ quần áo này tự động phủ trên người anh.

"Khi đó tôi thích lười biếng, không có kiên nhẫn học, không ngồi yên nổi trước lò luyện đan, cho nên tuy rằng biết các bước để luyện đan, nhưng chưa từng tự tay luyện đan." Phù Ly nhìn quần áo trên người Trang Khanh, rất vừa lòng với ánh mắt của mình, Trang Tiểu Long mặc bộ quần áo này quả nhiên rất đẹp.

Nhớ tới thân phận khả nghi của Trục Nguyệt, còn có cả năng lực mạnh mẽ, Trang Khanh gần như có thể tưởng tượng ra được từ nhỏ Phù Ly đã trải qua những ngày tháng thoải mái như thế nào. Những thứ cậu muốn, chỉ cần cậu nói một câu sẽ có người dâng lên tận tay, chỉ cần cậu không vui một chút, tự nhiên sẽ có cả đống đại yêu đồ dành cho cậu vui vẻ.

Đây là tiểu công tử của yêu giới.

"Trên lý luận là người khổng lồ nhưng trên thực tế lại là nhóc lùn?" Trang Khanh nhú mày.

"Cũng không thể nói như vậy, tôi chỉ là ham chơi một chút chút thôi." Phù Ly dùng ngón trỏ và ngón cái tạo thành một khoảng nhỏ nhỏ, cố gắng hết sức giữ lại tôn nghiêm của một người nhiều tuổi như mình.

Trang Khanh đang muốn mở miệng, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, nụ cười trên mặt thu lại, nhìn về phía cửa.

"Người tỉnh rồi?" Trục Nguyệt đẩy cửa đi vào, nhìn thấy quần áo trên người Trang Khanh, cười nói, "Chẳng trách Tiểu Ly sáng sớm đã vội vàng rời khỏi biển, thì ra là đi mua bộ quần áo này."

"Đa tạ tiền bối đã cứu giúp." Trang Khanh bước lên trên, cung kính hành lễ với Trục Nguyệt.

"Không cần phải đa lễ như vậy." Trục Nguyệt tránh lễ, đưa tay đỡ lấy, "Tiểu Ly là đứa trẻ mà ta đã trông coi nó lớn lên, vì cứu nó mà người mới bị thương như thế này, nếu như nói cảm ơn, cũng là ta nên nói mới phải."

"Tiền bối hiểu lầm rồi." Trang Khanh lùi lại một bước, chắp tay thi lễ, cuối cùng cũng làm xong lễ, "Cùng đồng nghiệp trải qua sóng gió, là do văn bối nguyện ý, cũng là vì bản thân, cho nên không cần ai cảm ơn. Tiền bối cứu văn bối, còn trớ dứ điểm những vết thương cũ, là ân tình mà văn bối còn nợ tiền bối."

Trục Nguyệt sững sốt một lát, mới hiểu được ý tứ trong lời này của Trang Khanh. Cứu Phù Ly xuất phát từ chủ tâm của anh, cho

nên Trục Nguyệt nói lời cảm ơn đúng là không tôn trọng phần tình cảm này. Nhưng vì ân tình Trục Nguyệt cứu anh, cho nên anh mới nói lời cảm ơn.

Nghĩ rõ ràng điểm này, Trục Nguyệt không giận ngược lại còn vui vẻ, vui vì Phù Ly đã tìm được người bạn tốt thế này.

"Trong lòng ta, Phù Ly chính là con trai của ta, người và Phù Ly là bạn tốt, cũng chính là con cháu của ta, ta cứu con cháu của chính mình là chuyện nên làm, làm sao cần phải nói câu cảm ơn?" Nụ cười trên mặt Trục Nguyệt càng thêm ôn hòa, "Người nói xem có đúng hay không?"

"Chị Trục Nguyệt....."

"Phù Tiểu Ly, ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, phải gọi là cô cô!"

"Không được, Cương Liệt đại vương đã từng nói, nhìn thấy cô gái xinh đẹp thì phải gọi là chị, không thể gọi là cô cô." Phù Ly vẫn kiên trì lắc đầu, "Đại Vương mới là người đứng đầu của núi, chúng ta phải nghe lời ông ấy."

"Con lợn ngu ấy, không biết dạy gì tốt cả." Trục Nguyệt âm thầm mắng một câu, ngẩng đầu cười nói với Phù Ly, "Con biết dỗ dành con gái như vậy, bây giờ đã tìm được nữ yêu mà mình thích chưa?"

Anh mắt Trang Khanh lưu luyến trên người Phù Ly, không nói gì cả.

Phù Ly mờ mịt lắc đầu: "Tại sao lại nhất định phải tìm được nữ yêu mà mình thích?"

"Ai." Trục Nguyệt lắc đầu, "Vẫn còn quá nhỏ, không hiểu mấy thứ này, đợi con lớn thêm nữa thì sẽ hiểu thôi."

"Trục Nguyệt tiền bối, văn bối có chỗ ở nhân gian, người và Phù Ly đã lâu năm không gặp, hay là người tới chỗ của văn bối cùng Phù Ly từ từ trò chuyện?" Trang Khanh không tiếp tục chủ đề tìm nữ yêu nữa, ngược lại mời Trục Nguyệt tới nhà mình làm khách.

Thái độ nhiệt tình hiếu khách, hoàn toàn không hợp với thái độ lạnh lùng bình thường.

Phù Ly nghĩ, cho dù Trang Tiểu Long bình thường lạnh lùng không được tự nhiên, nhưng nội tâm vẫn là đứa trẻ ngoan biết tôn trọng tiền bối.

"Không cần đâu." Trục Nguyệt cười cười, "Ta còn một số việc, không tới nhân gian với các người được."

"Chị Trục Nguyệt!" Phù Ly có chút lo lắng, cũng rất khó hiểu, "Tại sao lại không thể sống cùng với em được?" Giống như hai nghìn năm trước không tốt hay sao?

"Ta vẫn còn một số việc chưa làm, bình thường có thời gian rảnh ta sẽ tới tìm các người." Trục Nguyệt đưa tay giúp Phù Ly chỉnh lại quần áo trên người, "Con đã lớn thế này rồi, lẽ nào vẫn muốn cô cô ở cạnh con mãi sao, không sợ bạn bè chê cười sao?"

"Trang Tiểu Long sẽ không nhàm chán như vậy." Phù Ly theo bản năng chuyển từ "bạn bè" lên người Trang Khanh. "Chị Trục Nguyệt, chúng ta đi cùng nhau đi, đi cùng nhau đi."

"Đã bốn nghìn hai trăm tuổi rồi sao vẫn giống như trẻ con vậy." Trục Nguyệt cười, vươn tay gõ gõ lên trán Phù Ly, "Vẫn còn nhớ bốn

ngàn hai trăm năm trước, khi con lợn ngu và Bạch Viên mang con về, ta đưa tay ôm lấy con, kết quả con khóc tới nỗi trời đất biến sắc, mặt trăng mặt trời không còn ánh sáng. Trong nháy mắt con đã lớn thế này rồi, còn làm quen được người bạn rất tốt."

Bàn tay đặt trên đỉnh đầu Phù Ly không dùng sức gì cả, mềm mại ấm áp, giống như tình yêu mà Trục Nguyệt dành cho Phù Ly.

"Ngoan nào, đợi cô cô làm xong việc rồi sẽ tới tìm con." Trục Nguyệt thấy Phù Ly vẫn còn đáng vẻ không vui, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một đồng đồ vật, đổ vào trong túi Càn Khôn của Phù Ly, "Có việc gì thì truyền âm cho cô cô, đừng để bản thân mình phải chịu uất ức. Những thứ đồ ăn vặt này con cầm ăn chơi, ăn xong rồi chỗ cô cô vẫn còn nữa."

"Chị Trục Nguyệt, em không còn phải là trẻ con nữa." Phù Ly sờ sờ những thứ quả trong túi Càn Khôn, nhớ tới khi còn nhỏ những trưởng bối trên núi muốn ra ngoài, lại không mang cậu theo, thường thích nhét đồ cho cậu.

Không ngờ rằng, đã bao nhiêu năm qua đi rồi, bọn họ cũng chỉ có chiêu này.

"Không phải là trẻ con thì phải học cách sống độc lập khỏi người lớn." Trục Nguyệt chọc chọc trán Phù Ly, "Con yên tâm, chỉ cần khi con cần, nhất định sẽ có thể tìm được ta."

Cách biệt hai ngàn năm, cho dù Phù Ly cố ý làm phai nhạt đi chuyện của hai ngàn năm này, nhưng trong lòng Trục Nguyệt rõ ràng, Phù Ly không muốn chia tay với cô một lần nữa."

Nếu là có thể, cô cũng muốn ở bên cạnh đứa trẻ mà mình đã nuôi dưỡng này, cưng chiều cậu, bảo vệ cậu giống như trước đây.

Nhưng mà không thể.

Năm đó bọn họ nhìn lên một đường thiên cơ, thật vất vả mới có thể sống sót, còn sống rất lâu, còn muốn ở bên cạnh Phù Ly một thời gian.

Phù Ly biết, chỉ cần chị chim trĩ đã quyết tâm, không ai có thể thay đổi. Cậu miễn cưỡng cười một cái, lấy trong túi Càn Khôn ra rất nhiều đồ ăn vặt chuẩn bị cho Côn Bằng và Công Phúc, đưa tất cả cho Trục Nguyệt.

"Đây là đồ ăn vặt ở nhân gian, những thứ này rất ngon, tuy rằng không có linh khí, nhưng ăn để giết thời gian cũng không tệ." Phù Ly nhỏ giọng nói bên tai Trục Nguyệt, "Bên trong còn có hai túi quả Châu Ngọc, ở thời kỳ thượng cổ chỉ có Phượng Hoàng mới có thể ăn, chị cầm đi ăn trước đi, em quay lại sẽ hái thêm cho chị."

Phượng Hoàng là chim, chị chim trĩ cũng là chim, thứ mà Phượng Hoàng thích ăn, chắc chắn sẽ tốt với chim trĩ. Nếu biết sớm sẽ gặp lại chị chim trĩ, cậu nên hái nhiều hơn.

"Quả Châu Ngọc?" Nụ cười trên mặt Trục Nguyệt khế cứng lại, nhưng nhanh chóng hồi phục lại bình thường, "VẬY CÓ LẼ LÀ ĐỒ TỐT."

Trang Khanh đứng sau lưng Phù Ly nhìn Trục Nguyệt, Trục Nguyệt ngược mắt đối diện với đôi mắt đẹp của anh.

Trang Khanh khế cười với Trục Nguyệt, dung mạo tuấn mỹ như xuân phong làm tan băng, đẹp tới nỗi không nói lên lời.

Tác giả có lời muốn nói: Thời gian lớp mẫu giáo trao đổi đồ ăn bắt đầu.

Phù Tiểu Ly: Đồ ăn vặt của tớ cho cậu.

Trúc Tiểu Nguyệt: Những quả ngon này của tớ cũng cho cậu hết.

Trang Tiểu Long: Ha.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 83

Tướng mạo của đứa trẻ này cũng thật tuấn tú.

Trục Nguyệt thu tầm mắt về, nói với Phù Ly: "Ta đi dọn dẹp nhà bếp một chút, con và bạn của con thu dọn xong thì cũng về đi thôi."

Phù Ly động động khóe môi, không nói ra bất cứ lời phản đối nào.

Phòng ăn của Kim Long Cung rất sạch sẽ, trên giá vẫn còn bày một số nguyên liệu nấu ăn, ở trong góc có bát ngọc bị vỡ, trải qua thời gian hai nghìn năm cũng không có ai tới thu dọn. Trục Nguyệt phát tay áo, bát ngọc vỡ bay vào trong sọt rác.

Trục Nguyệt đi một vòng quanh phòng ăn, phát hiện rất nhiều chỗ kỳ quái, dáng vẻ của Kim Long Cung không giống như là dần dần xuống giống, càng giống như con rồng sống trong đây đột nhiên bị thương nặng, cho nên cả cung điện vẫn còn duy trì bài trí của thời kỳ huy hoàng nhất.

"Trục Nguyệt cô cô." Trang Khanh đứng ở bên ngoài cửa, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trục Nguyệt, "Không biết người có hài lòng với cung điện này không?"

"Thương thế của người vừa khỏi, tại sao lại đi ra đây?" Trục Nguyệt quay đầu nhìn Trang Khanh, khuôn mặt mang theo ý cười, "Không hổ là nơi tộc Kim Long ở, quả nhiên rất sang trọng."

"Nếu như cô cô không chê, có thể tạm thời sống ở nơi này."
Trang Khanh quan sát biểu tình trên khuôn mặt của Trục Nguyệt,
"Không biết ý của cô cô thế nào."

"Thân là trưởng bối, ta còn chưa tới mức phải chiếm lời từ hậu
bối đâu, ý tốt của người ta nhận lấy." Trục Nguyệt thuận tay thu hồi
lại thuốc mà mình đặt trong phòng bếp.

"Nếu như đã như thế, cô cô là trưởng bối, tại sao lại phải lừa Phù
Ly?"

Trục Nguyệt kinh ngạc nhìn Trang Khanh, mặt đối phương không
có chút biểu tình, nhưng lại làm cho cô nhớ tới khi thụ thú Thương
Long còn chưa biến mất hẳn. Khi đó Thương Long trấn thủ đại địa
phương Đông, được vô số sinh linh sùng bái, những sinh linh đó
cũng làm đồ dâng hình Thương Long, mỗi năm đều thờ cúng
Thương Long.

Sau đó theo số lần mà Thương Long hiện thân càng ngày càng ít
ở nhân gian, dần dần con người truyền lại bốn vị thụ thú trấn thủ
bốn phương trời đất là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước,
cách gọi Thương Long cũng dần dần bị con người quên đi, cho nên
bây giờ mấy con rồng ở Thanh Long Cung kia cũng không biết ngại
mà tự xưng mình là hậu duệ của thần thú Thanh Long.

"Người nói vậy là có ý gì?" Nụ cười trên mặt của Trục Nguyệt
biến mất, mày liễu dựng thẳng.

"Trong tim của Phù Ly, mọi người chính là trưởng bối mà cậu ấy
tôn trọng nhất, thân thiết nhất, mọi người nói gì cậu ấy cũng tin."
Trang Khanh đi qua cánh cửa, bước tới trước, dừng cách Trục

Nguyệt nắm bước chân, "Nhưng mà mọi người thực sự không lừa cậu ấy sao?"

Trục Nguyệt thấy con Kim Long này không phải là người có tích cách dễ kích động, cô lại có ơn cứu mạng với anh, với tính cách của đối phương, không nên có hành vi chạy tới phòng bếp này truy hỏi cô. Đôi mắt nhìn rõ tất cả của đối phương làm cho Trục Nguyệt có chút mất tự nhiên, cô dời ánh mắt mình ra chỗ khác.

"Người còn rất trẻ, có một số việc, không biết còn hạnh phúc hơn là biết."

"Phù Ly không phải là trẻ con, cậu ấy có quyền lợi lựa chọn biết rõ chân tướng." Trang Khanh nghĩ tới tính tình ngốc nghếch của Phù Ly khi vừa mới tiếp xúc với thế giới con người, tự dừng lại ám ức thay cho cậu, "Mọi người cho cậu ấy hoàn cảnh sinh hoạt đơn thuần nhất, lại làm cho cậu ấy không thể dự báo trước và tiếp thu chia ly với mọi người. Các vị tiền bối đã từng nghĩ tới, nếu như hai nghìn năm trước cậu ấy không ngủ say trong sơn động mà gặp phải con người lòng dạ hiểm độc thì sao, cậu ấy phải làm sao?"

Trong người có bao nhiêu bảo bối, tính cách lại đơn thuần, bị người ta lừa đi bảo bối còn nhẹ, nếu như đi trên con đường sai lầm, cuối cùng lại bị thiên đạo hủy diệt.....

Nhĩ tới những khả năng này, sự tức giận trong lòng Trang Khanh không thể che giấu được, anh cười lạnh: "Tu vi của tiền bối cao thâm, văn bối không dám phỏng đoán thân phận thật sự của tiền bối, nhưng tiền bối thật sự là chim trĩ sao?"

Trục Nguyệt trầm mặt xuống: "Tiểu bối, người quá vô lễ rồi."

Sức mạnh áp chế mạnh mẽ làm Trang Khanh toát mồ hôi lạnh, trên người giống như đang bị một ngọn núi lớn đè ép, suýt chút nữa quỵ xuống.

"Chuyện của người lớn, trẻ con biết quá nhiều không tốt." Khuôn mặt Trục Nguyệt tươi cười, "Người rất thông minh, cũng là người chú trọng nghĩa khí bạn bè, Phù Ly kết bạn được với người bạn như người, ta vui thay cho nó. Nhưng chuyện của nhà chúng ta, không cần người ngoài nhúng tay vào."

Cô lại thở dài một hơi, nhìn hậu bối trước mắt sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn không lùi một bước, cũng không hề lộ ra vẻ sợ hãi, trái lại còn xem trọng anh hơn vài phần, mấy nghìn năm trước, nếu như cô xuất ra chiêu này, không biết có bao nhiêu tiểu yêu quỳ xuống gọi cô là đại vương.

"Có một số sự thật, không để nó biết, là vì tốt cho nó." Trục Nguyệt thu lại khí, chấp tay sau lưng, "Nhìn thấy cuộc sống bây giờ của Tiểu Ly rất tốt, ta cũng yên tâm rồi."

"Chu Tước đại nhân trong truyền thuyết trấn thủ một phương, trên người mang chân hỏa ngũ hành, có thể loại bỏ hết oán khí trong trời đất, mang tới điềm lành cho thiên hạ." Trang Khanh hỏi lại, "Xin hỏi Trục Nguyệt cô cô, truyền thuyết này là thật hay giả?"

Trong phòng ăn trở nên yên tĩnh như tử vong.

"Năm nghìn năm trước là thật, bây giờ là giả." Trục Nguyệt im lặng rất lâu, nhìn vườn hoa nhỏ bên ngoài cửa sổ, "Trời đất đã không cần Chu Tước trấn thủ nữa, cho nên thế giới này cũng không cần sự tồn tại của Chu Tước."

"Vẫn bồi hiều rồi." Trang Khanh lùi về sau một bước, cúi người thật sâu với Trục Nguyệt, "Vẫn bồi cáo lui."

Anh đi lùi từng bước về sau khi ra khỏi phòng ăn mới xoay người đi ra ngoài.

Trục Nguyệt đứng cạnh cửa, nhìn con yêu quái này từng bước từng bước ra khỏi phòng, đột nhiên cười ra tiếng, Phù Tiểu Ly có thể làm bạn với cậu bạn nhỏ này, ngược lại cũng là may mắn. Rõ ràng là đã đoán ra thân phận thật của cô, còn dám chạy tới đây hỏi, bất bình thay cho Phù Tiểu Ly, phần tâm ý này khó có được.

"Anh đã tìm được thứ anh muốn chưa?" Thấy Trang Khanh quay lại, Phù Ly nhìn thấy hai tay anh trống trơn, nghĩ rằng anh đã nhét đồ vào trong túi Càn Khôn, nhân tiện hỏi, "Còn có thứ gì muốn mang đi nữa không?"

Trang Khanh nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt Phù Ly, im lặng lắc đầu.

Phạch.

Một con chim nhỏ màu đỏ bay tới đây, trong miệng còn ngậm một phong thư. Phù Ly đưa tay ra, con chim nhỏ đậu trong lòng bàn tay cậu, hóa thành một cái lông chim. Phù Ly mở thư ra, sau khi xem xong, trên mặt lộ ra vài phần mất mát.

"Sao thế?" Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly nắm chặt phong thư và lông chim không nói gì, cả người đột nhiên sững lại hơi nhú mảy.

"Không sao." Phù Ly lắc đầu, gục đầu xuống nói: "Chị Trục Nguyệt để lại thư, nói rằng chị ấy đã đi rồi."

"Cậu đừng....."

"Tôi không buồn." Phù Ly đoán Trang Khanh muốn nói gì, "Biết bọn họ còn sống là tôi vui rồi."

"Ở nhân gian có một cách nói, là làm việc tốt chắc chắn được báo đáp." Phù Ly cất lông vũ và thư đi, "Khi trở về tôi sẽ chăm chỉ đọc sách, tranh thủ nhanh chóng thi đỗ công chức, vì nhân dân phục vụ, làm nhiều việc tốt, tích thêm công đức, nói không chừng sẽ rất nhanh có thể gặp lại các trưởng bối."

Trang Khanh cảm thấy những lời khuyên mà mình vừa mới nghĩ ra để an ủi người này chẳng còn chỗ để dùng, bởi vì trong lòng Phù Ly mang giấc mơ thi đỗ công chức, có mục tiêu vừa cao vừa lớn. Anh ngăn người, gật đầu nói: "Cậu nói có lý, cố lên."

"Nhưng chúng tôi gọi Trục Nguyệt tiền bối là cô, cậu lại gọi tiền bối là chị, có phải có hơi không đúng?" Trang Khanh cảm thấy Phù Ly chiếm lợi từ bọn họ.

"Rất đúng mà." Phù Ly hùng hồn nói, "Tôi lớn hơn anh hai nghìn hai trăm tuổi có lẽ, anh cũng có thể gọi tôi là chú đấy."

Trang Khanh bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Phải không?"

Nhìn biểu tình của Trang Khanh, Phù Ly lập tức sửa miệng: "Đương nhiên, quan hệ của hai người chúng ta tốt như thế, vậy không cần phải quan trọng những quy tắc như thế này, xưng hô ngang hàng được rồi."

"Ai quan hệ tốt với cậu?" Ánh mắt Trang Khanh rơi xuống cái cổ tinh tế của Phù Ly, vội vàng thu hồi lại tầm mắt, hai má nóng lên nói,

"Cậu có nói thêm mấy lời dễ nghe đi nữa thì tôi cũng sẽ không trả lại tiền lương đã bị trừ của cậu đâu."

"Tôi là loại người có thể khom lưng vì mấy đồng tiền sao?" Phù Ly vươn tay nắm lấy bả vai Trang Khanh, dáng vẻ như anh em tốt: "Tôi biết tính cách những yêu quái trẻ tuổi như anh không được tự nhiên, tôi cũng sẽ không đùa với anh nữa. Chẳng qua, chuyện lần này phải cảm ơn anh."

"Cậu không cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần là nhân viên của ban quản lý. Tôi đều sẽ bảo vệ cẩn thận." Trang Khanh bị Phù Ly khoác vai toàn thân cứng ngắc, giống như bị buộc tảng đá lớn bên hông, hai người đồng thời bước đi.

Phù Ly đang cười, Trang Khanh lơ đãng quay đầu lại, giật mình cảm nhận được trong mắt Phù Ly giống như có ánh sao, vô cùng lấp lánh, cũng vô cùng xinh đẹp.

Đào Ngột bị Trục Nguyệt bắt đi, nhưng sóng biển mà hắn tạo thành vẫn ảnh hưởng tới thành phố Lâm Hải. Những chủ hộ nhà thấp tầng ở gần biển nửa đêm nhận được thông báo của ban ngành liên quan, toàn bộ được đưa tới nơi cao hơn lánh nạn. Nhưng cũng may mắn rằng những ban ngành liên quan ở địa phương phản ứng nhanh, tuy rằng thủy triều đột ngột dâng lên tạo thành tổn thất tài sản, nhưng không có thương vong về người.

Đối với Bộ an toàn mà nói, đây đã là kết quả tốt nhất trong dự đoán của bọn họ, đâu có lần thiên tai nào mà không gây ra tổn thất tài sản, càng huống hồ lần này chuyện xảy ra vô cùng nguy hiểm, thiếu chút nữa đã nhấn chìm cả thành phố Lâm Hải.

Khi cục khí tượng Lâm Hải nhận được thông báo từ cấp trên, còn cảm thấy được cấp trên cố tình gây sự, bọn họ ngày nào cũng quan trắc khí tượng ở khu vực thành phố Lâm Hải này, căn bản không có bất cứ dấu hiệu sóng thần nào. Vậy mà cấp trên còn cứ khẳng khẳng cường chế yêu cầu bọn họ phát ra thông báo khẩn cấp sơ tán người dân, trong lòng bọn họ vừa oan ức vừa bó tay, hai bên cãi cọ rất lâu bọn họ mới gửi thông báo này ra. Nghĩ tới mấy đồng ngành ở khu vực khác trước đây bị cư dân mạng mắng máu chó đầy đầu, bọn họ đã tưởng tượng đủ ngày mai sẽ chịu mắng thảm thế nào.

Không ngờ rằng nửa đêm lại xảy ra sóng thần, may mắn rằng các ban ngành liên quan đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị cứu viện, nếu không với tình thế sóng thần đột nhiên xuất hiện, không biết có bao nhiêu người dân phải chịu tội.

Trên mạng đã có người dân khen ngợi những ban ngành liên quan ở thành phố Lâm Hải cứu trợ đúng lúc, cục khí tượng thủy văn dự báo như thần. Các loại ảnh chụp cảm động như nửa đêm quân nhân công người dân trong thành thị tới nơi an toàn, nhân viên của ủy ban nhân dân ban đêm còn gõ cửa từng nhà thông báo, cùng với cảnh người dân tự phát dùng bè cứu trợ hàng xóm cũng được đăng lên mạng, được mọi người tán dương.

Có cư dân mạng tự xưng, tối hôm qua khi anh ta tan làm về nhà, nhìn thấy rất nhiều động vật chạy toán loạn, nói rằng những động vật này nhất định là cảm giác được thiên tai cho nên mới chạy trốn trước. Có người nói đây là ngụy khoa học, có người nói năng lực cảm ứng với thiên nhiên của động vật mạnh hơn con người, cư dân mạng tranh luận vấn đề này rất lâu. Cuối cùng vẫn là những cư dân mạng khác cảm thấy được thành phố Lâm Hải gặp thiên tai mà

những cư dân mạng này còn thảo luận những chuyện vớ vẩn trên mạng thực sự không có đạo đức, mọi người mới ngừng chiến tranh.

Bành Hàng nhìn thấy những hình ảnh có liên quan tới việc động vật ở thành phố Lâm Hải chạy tứ tán bốn phía, vuốt cào trầm tư, xem ra không phải một mình anh phát hiện ra tình huống kì dị này. Trước đây anh đã từng xem một bài viết, nói rằng động vật chạy trốn không nhất định là dự báo thiên tai, cho nên dùng hành động khác thường của động vật để dự báo thời tiết là cách làm không khoa học.

Tối hôm qua anh gọi điện thoại tới Cục khí tượng địa phương, lúc ấy bọn họ nói thời tiết không có bất thường gì, tới nửa đêm mới đột nhiên thông báo di tản. Còn có những quân nhân tới cứu viện kia, giống như đã sớm có chuẩn bị, cho nên khi xảy ra thiên tai, mới có phản ứng nhanh như vậy.

Đi ra khỏi khách sạn, anh giúp đỡ người dân đẩy rác qua một bên, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"May mắn là nơi đây không có nhân viên nào tử vong, lần này thực sự quá nguy hiểm."

Tác giả có lời muốn nói:

Cục khí tượng: Từng bước, từng bước tới hôm nay quả thực không dễ dàng.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 84

Nháy mắt khi nhìn thấy Phù Ly, trong đầu Bành Hàng chỉ có một câu: Sao lại là cậu ta?

Bây giờ thủy triều mới vừa rút, trên mặt đất còn vô cùng bẩn, để phòng tránh truyền nhiễm dịch bệnh, tất cả các công trường ở thành phố Lâm Hải tạm dừng hoạt động, trường học cũng tạm nghỉ, ban ngành liên quan cử nhân viên chuyên nghiệp tới tiêu độc và vệ sinh thành phố, cho nên người đi lại trên đường rất ít.

Bây giờ nhìn thấy đoàn người Phù Ly ăn mặc sạch sẽ đi trên đường, không mang găng tay hay khẩu trang, trên giày cũng không dính chút bùn đất nào, Bành Hàng đột nhiên cảm thấy đoàn người này giống như đi nhầm nơi, hoàn toàn không ăn nhập với hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi đám người Phù Ly ra khỏi biển, vốn định lập tức rời khỏi, nhưng lại nghĩ tới có lẽ thành phố Lâm Hải gặp phải sóng thần, bọn họ quyết định vào trong thành phố nhìn thử xem. Cơ bản sau khi nhìn xung quanh một vòng, bọn họ yên tâm không ít, nơi đây không có oán khí, cũng không xuất hiện nhân viên tử vong.

Cơ chế cứu viện của con người khi đối mặt với thiên tai rất mạnh mẽ, cũng rất coi trọng an toàn tới tính mạng của dân chúng bình thường, có thể coi như là một xã hội tiến bộ.

Thủy triều dâng cao, ngày hôm sau mặt trời đã ló rạng, trên đường phố vừa nóng vừa ẩm, quân nhân mặc quần áo rằn ri đẩy từng thùng, từng thùng rác lớn đi về phía xe rác, thỉnh thoảng lại có dân chúng bình thường cầm theo hoa quả với chai nước qua đó, muốn đưa cho những quân nhân đó nhưng lại bị từ chối.

Triều Vân nhìn thấy những người trẻ tuổi bị ánh nắng chiếu xuống chảy đầy mồ hôi, trong mắt lộ ra vẻ kính nể. Cô đã từng ở bên cạnh nữ đế, từ trước tới giờ luôn có thái độ tôn kính với những quân nhân thuần chất này.

"Cô gái, bên này nhiều bùn, cô đừng đi về phía đó." Một anh bạn trẻ tuổi đẩy xe đẩy nhỏ cười một cái lộ ra hàm răng trắng tinh, chỉ về ngõ nhỏ phía trước, "Mặt đường còn chưa xử lý sạch sẽ, mọi người tạm thời đừng ra ngoài nhiều."

"Cảm ơn." Triều Vân nhìn chiếc váy dài bó eo của mình, lại cúi đầu nhìn đôi giày cao cao gót màu đỏ sạch sẽ dưới chân mình, cảm kích cười với anh bạn kia một cái.

"Không cần khách khí." Anh bạn kia cũng không nhìn Triều Vân thêm nữa, đẩy xe vội vàng rời đi, giày cao xu màu xanh dưới chân dính đầy bùn đất.

Sở Dư có chút xúc động: "Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng thế này đều sẽ làm cho em cảm động, phí bao nhiêu tinh thần, làm bao nhiêu việc như vậy đều đáng giá."

"Những người này thật dễ thương." Phù Ly nhìn những quân nhân bận rộn ở trên đường, quay đầu nhìn thấy một ông lão xúi giục đưa cháu gái chưa tới năm tuổi của mình đi đưa nước cho quân nhân, nếu như quân nhân không cần, cô cháu khóc lớn lên, khóc tới

khi quân nhân được đưa nước đành phải dừng lại, mở chai nước ra uống mấy ngụm.

Ở một thời điểm nào đó, đứa trẻ hay khóc cũng có tác dụng.

Con người bình thường quả nhiên không có cách nào đối phó với trẻ con.

Có lẽ là "biện pháp tồi" của ông lão này mở ra một mở đầu xấu, rất nhanh có một số "đứa trẻ hư" còn chưa tới mười tuổi cầm theo nước hoặc hoa quả đi ra, sống chết bắt những quân nhân này uống chút nước, nghỉ ngơi một lát.

Còn có một số thanh niên trai tráng cũng cầm xẻng hoặc chổi ra hỗ trợ, nháy mắt đường phố trở nên vô cùng ồn ào.

Phù Ly gạt đầu, tuy rằng luôn có những con người đáng ghét xuất hiện, nhưng vẫn còn rất nhiều những con người dễ thương.

"Cậu Phù Ly."

Phù Ly quay đầu, nhìn thấy một người mặc jacket, râu ria xồm xoàm đi về phía cậu, vẻ mặt của người đàn ông này có chút tiêu tụy, dáng vẻ như không ngủ ngon. Cậu nhớ ra thân phận của người này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Cảnh sát Bành, sao anh lại ở đây?"

Bành Hàng là cảnh sát ở Kinh Đô, tại sao lại xuất hiện ở thành phố Lâm Hải?

"Đi công tác." Bành Hàng không nói với Phù Ly nội dung công tác của mình, may là Phù Ly thức thời, cũng không hỏi tiếp nữa, nếu không không khí sẽ xấu hổ, anh sờ sờ bao thuốc, vẫn không không chế được ham muốn hút thuốc, "Các vị đây định đi đâu vậy?"

"Bọn họ đều là đồng nghiệp của tôi, tới.....đây để chơi." Phù Ly thuận miệng sửa thành lời nói dối, "Không ngờ rằng vừa mới tới chưa được hai ngày đã gặp phải chuyện này. Ông chủ của chúng tôi bảo chúng tôi ra ngoài, xem xem có nơi nào cần giúp đỡ hay không."

Bành Hàng nhìn lướt qua đám người Phù Ly một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trang Khanh, khẽ cười với anh: "Xin chào."

"Xin chào." Trang Khanh lịch sự gật đầu với Bành Hàng.

Tầm mắt Bành Hàng lại nhìn lên giày cao gót sạch sẽ của Triệu Vân, nghịch bao thuốc trong tay: "Các ban ngành liên quan sắp xếp đội ngũ cứu viện chuyên nghiệp tới đây, mọi người có tâm ý là tốt, nhưng chất lượng không khí bên ngoài không quá tốt, mọi người vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi."

"Cảnh sát tiên sinh nói đúng, chuyện chuyên nghiệp vẫn nên giao cho nhân viên chuyên nghiệp tới giải quyết thì hơn." Trang Khanh gật đầu, nói với đám người Phù Ly, "Chúng ta về thôi."

Phù Ly cười híp mắt chào tạm biệt Bành Hàng, Bành Hàng châm một điếu thuốc. Nhìn theo bóng lưng của bọn họ biến mất ở cuối con đường, luôn cảm thấy khi Công ty Trường Long này tuyển người không chỉ xem trọng tài năng mà còn xem trọng tướng mạo. Nam thì khôi ngô, nữ thì xinh đẹp, không bình thường chút nào.

Nhả ra một ngum khói, anh lấy điện thoại ra nhờ đồng nghiệp điều tra bản ghi chép xuất hành của Phù Ly, cùng với ghi chép ở khách sạn. Không biết vì sao, anh luôn cảm thấy người tên Phù Ly này có chút không bình thường, làm việc càng không bình thường.

Bản ghi chép nhanh chóng được điều tra ra, hai ngày trước Phù Ly mua vé khoang hạng nhất của một hãng hàng không nào đó, bay từ Kinh Đô tới thành phố Lâm Hải, cũng có ghi chép về khách sạn nghỉ chân, không hề có bất cứ điểm bất thường nào.

Bành Hàng gãi gãi đầu, chẳng lẽ là anh mắc bệnh nghề nghiệp, nhìn thấy người có hơi chút đặc biệt đều cảm thấy có gì đó bất thường. Tuy rằng người tên Phù Ly này có lịch sử công tác rất ly kỳ nhưng tính cách lại rất tốt, làm không ít chuyện tốt. Nghĩ tới điểm này, Bành Hàng cảm thấy có chút ngượng ngùng, bản thân mình không nên đoán già đoán non về một người dân không làm trái pháp luật, không loạn kỷ cương.

Bằng không....mấy người này thực sự là người của Bộ an toàn tới đây để phá án ở thành phố Lâm Hải?

"Anh Phù, em cảm thấy ánh mắt người cảnh sát kia nhìn anh có gì đó không thích hợp." Sở Dư nói, "Có phải anh đã lộ tẩy trước mặt anh ta không?"

"Có lẽ là không đâu." Phù Ly lắc đầu, "Người kia vừa nhìn đã có thể khẳng định chính là người theo chủ nghĩa duy vật, cho dù anh ta nhìn thấy chuyện ma quái trước mắt cũng sẽ tự động nghĩ ra các lý do giải thích khoa học."

Trang Khanh nghe Phù Ly và Sở Dư thảo luận chủ nghĩa duy vật và chuyện ma quỷ suốt quãng đường đi, thản nhiên mở miệng nói: "Cho dù anh ta phát hiện ra cũng không sao, một bữa chú làm mất trí nhớ là có thể giải quyết." Hơn nữa, lúc trước khi anh mang Phù Ly rời khỏi đồn công an, có dùng ký hiệu của Bộ an toàn, cảnh sát kia cũng biết. Theo như tính cách của viên cảnh sát kia, có thể tự động giúp bọn họ nghĩ ra một lý do hoàn mỹ.

"Anh nói đúng!" Phù Ly gật đầu, tỏ vẻ kiên quyết ủng hộ ý kiến của Trang Khanh. Bỗng nhiên, nụ cười trên khuôn mặt cậu biến mất, ngẩng đầu lên nhìn một khu dân cư bị ngập nguyên cả tầng một: "Trong tòa nhà kia có người."

Sở Dư hít hít mũi, khẳng định nói: "Có mùi của con người, còn có.....mùi của thuốc phiện."

"Thuốc phiện?" Sắc mặt Trang Khanh đột nhiên sầm xuống: "Cậu xác định?"

Sở Dư gật đầu: "Chính là mùi này." Làm con cá hàng đầu của Đạo gia, cậu có thể chịu trách nhiệm với năng lực cảm ứng của mình.

Trong một căn nhà ở khu dân cư, mấy ông lớn đang ngồi xồm trên bàn hoặc trên giường, nhìn gia cụ trôi nổi khắp phòng. Bọn họ bắt cộc hai đứa trẻ tới thành phố Lâm Hải, không ngờ rằng chưa ở được mấy ngày đã gặp phải chuyện này.

Lão đại chậm chạp nhả một ngụm khói, trong phòng tràn ngập mùi thuốc phiện. Hắn nhìn hai đứa trẻ bị trói lại cùng nhau ngồi trên mặt tủ không dám khóc, không dám làm loạn, phỉ phỉ khói thuốc trên đầu chiếc tủ: "Thủy triều đã bắt đầu rút rồi, đợi bên ngoài khôi phục trật tự bình thường, chúng ta sẽ nghĩ cách xử lý hai đứa trẻ này."

Nếu biết sớm rằng lần này sẽ bị cảnh sát ở Kinh Đô đuổi tới tận đây, hắn sẽ không nhận việc làm ăn này, bây giờ gặp phải phiền phức như vậy, không cẩn thận chút thôi anh em trong bang cũng sẽ đều phải vào tù cả.

"Lão đại, những cảnh sát từ Kinh Đô tới đây giám sát vô cùng chặt, em sợ việc lần này không dễ làm." Tên béo ngồi bên cạnh cố gắng hít cái mũi, chỉ cần ngửi thấy mùi hương này thôi, hắn cũng đã cảm thấy có chút say mê. Xoa cái mũi để cho bản thân trở nên tỉnh táo hơn một chút, "Cho dù thủy triều có rút, bên ngoài vẫn còn bao nhiêu quân nhân dọn dẹp thành phố, giúp đỡ dân chúng sửa sang lại nhà cửa, chúng ta cứ trốn ở đây mãi, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện."

Lão đại hít mạnh một hơi thuốc, nhìn xuống nước đục ngầu phía dưới, đột nhiên ánh mắt trở nên tàn nhẫn: "Nếu như thủy triều lên, một hai đứa trẻ chết đi cũng là ngoài ý muốn." Nếu như món hàng này đã bị hủy trong tay mình, còn không bằng xử lý sớm một chút.

"Lão đại, ý của anh là....."

"Nói với bên hợp tác, nói rằng hàng rơi rồi, lần sau mang cho hắn món tốt hơn." Lão đại đặt tàu thuốc xuống, chỉ vào hai đứa trẻ, "Xử lý chúng."

Nhân dịp chỗ bọn họ thế đất thấp, còn chưa có ai đi qua, không bằng vứt hai đứa trẻ này xuống, để cho thủy triều cuốn bọn nó đi, tạo thành tử vong ngoài ý muốn. Lão đại hung ác, cho nên ra lệnh cho thủ hạ dưới tay mình đi làm chuyện này.

Tên béo tìm hai miếng băng dính, dán chặt miệng hai đứa trẻ lại, mỗi tay xách một đứa, giẫm lên nước chuẩn bị quăng hai đứa bé này ra ngoài cửa sổ. Nhưng chuyện quái dị xuất hiện, sau khi hai đứa trẻ này bị ném xuống dưới, không hề chìm vào trong nước, một con rùa cực lớn cõng hai đứa trẻ lên, nháy mắt bơi vào bờ.

Hắn cho rằng mắt mình xảy ra vấn đề, dùng sức dụi dụi, phát hiện ra hai đứa bé với con rùa lớn đã biến mất, bên bệ cửa sổ xuất

hiện một con thỏ béo lông trắng.

"Béo, mày ngậy người ra đó làm gì?" Lão đại thấy tên mập vẫn đứng ở bên cửa sổ không nhúc nhích, có chút không kiên nhẫn nói: "Mày muốn trơ mắt nhìn thấy bọn nó bị chết đuối hay sao?"

Không có chút nhân tính nào, ném cũng ném rồi, còn muốn nhìn thấy bọn nó bị chết đuối. Không giống như hấn, trời sinh mềm lòng, không nhìn nổi hình ảnh tàn nhẫn này.

"Lão, lão đại, con thỏ, có con thỏ." Tên béo nói lấp bắp, trong giọng nói còn mang theo mấy phần hoảng sợ.

Khi một người nào đó nhìn thấy một con rùa cực lớn, sau đó lại nhìn thấy một con thỏ quá mức sạch sẽ xuất hiện ở trước mặt mình, đều sẽ cảm thấy được hình ảnh này quỷ dị.

"Con thỏ thì làm sao, con mẹ nó đòi này mày chưa nhìn thấy con thỏ sao?" Lão đại chỉ chỉ tiểu đệ bên cạnh, "Bắt con thỏ về thêm bữa ăn." Vừa nói xong câu này, đã nghe thấy một tiếng phịch, tên béo nặng nề ngã xuống đất, bắn tung tóe nước bắn lên.

"Chuyện gì thế này?" Lão đại lau đi nước bùn trên mặt, nhìn thấy con thỏ mập mập lông mềm mượt đứng trên mặt tên mập, tên mập giãy giụa trong nước, nhưng làm thế nào cũng không bò được dậy.

Mấy người trong phòng nhìn thấy hình ảnh này có chút dựng tóc gáy, có người thậm chí còn sợ tới mức nuốt nước miếng, trong căn phòng yên tĩnh, tiếng nuốt nước miếng vô cùng rõ ràng.

Sau đó bọn họ nhìn thấy, con thỏ.....nhếch mép cười.

Nhếch mép cười!

A a a a a, con thỏ sao có thể cười?!

Hai tiếng sau, Bành Hàng nhận được điện thoại của đồn công an thành phố Lâm Hải, nói rằng có vài người đàn ông ở trong một khu dân cư vừa kêu gào vừa khóc lóc, dẫn tới sự chú ý của nhân viên cứu hộ. Những người đàn ông này tự xưng mình là kẻ tình nghi bắt cóc ở Kinh Đô, muốn cảnh sát lập tức bắt bọn họ đi, bên phía thành phố Lâm Hải không rõ ràng lắm quá trình xảy ra vụ án, cho nên mời Bành Hàng tới xác nhận.

Bành Hàng:?

Có phải có chỗ nào đó sai sai?

Tác giả có lời muốn nói:

Con thỏ: Khẽ cười.

Kẻ bị tình nghi: Chú cảnh sát, cứu mạng! QAQ

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 85

Bành Hàng vội vàng tới đồn cảnh sát, nhìn thấy dáng vẻ lảo đảo của mấy người bị tình nghi, không hiểu sao lại đột nhiên nhớ tới tên chủ thầu mang theo bia và thịt đầu heo tới đầu thú.

"Thực sự là có yêu quái, con thỏ kia sẽ ăn thịt người!"

"Có một con rùa lớn nặng mấy trăm cân, đứa trẻ bị rùa mang đi rồi."

"Có yêu quái, chúng nó muốn ăn thịt bọn tôi, đồng chí cảnh sát, các anh nhất định phải bảo vệ bọn tôi."

Con rùa nặng mấy trăm cân to như thế nào, con thỏ nhỏ như thế còn có thể ăn người? Có người hoài nghi bọn họ đang cố ý giả vờ thần kinh có vấn đề, để trốn tránh chế tài pháp luật, mang đi kiểm tra thần kinh, tất cả đều bình thường.

Chuyện kỳ diệu nhất chính là, có một người phát hiện hai đứa trẻ bị bắt cóc ở ngã tư đường, bọn trẻ im lặng ngồi ở dưới mái hiên, trong tay còn cầm bánh bao và sữa bò, giống như đi ra ngoài chơi mệt rồi ngồi ở ven đường nghỉ ngơi một chút.

Bành Hàng cảm thấy đầu óc mình có vấn đề rồi, sau khi sự kiện kỳ này xảy ra, người mà anh nghĩ tới đầu tiên lại là Phù Ly. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh chỉ có thể chấp nhận một kết quả, đó chính là thân phận của Phù Ly có liên quan tới ban ngành an toàn,

cho nên cho dù có một số hành vi quái dị cũng là do có quan hệ với công việc.

Nghĩ thông suốt điểm này, anh cũng không có ý đi theo dõi camera giám sát ở sân bay để xác định xem rốt cuộc là Phù Ly có ngồi chuyến bay đã đặt vé hay không.

Lễ trung thu, là ngày cả gia đình đoàn viên.

Bao Ngự làm rất nhiều bánh trung thu cung đình, bày chỉnh tề một bàn, nâng cái bàn này lên sân thượng.

Gió đêm thổi lạnh lẽo, Sở Dư ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng trên trời, tò mò hỏi: "Anh Phù, bái mặt trăng cần chú trọng điều gì?"

"Ánh trăng có thể nâng cao tu vi." Phù Ly ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng trên không trung, nói với yêu tu trên sân thượng, "Mọi người đều có thuật pháp tu luyện của mình, tôi không có gì để chỉ giáo cả. Tu vi tăng thêm do bái mặt trăng, giống như tiền cậu kiếm được khi lết lút làm thêm thời còn đi học, không có bất cứ ảnh hưởng không tốt nào với phương pháp tu luyện chính thống của mọi người cả."

Phù Ly nói như vậy, mọi người càng thêm nghiêm chỉnh, chỉnh lại vạt áo, quyết tâm lát nữa sẽ cẩn thận bái mặt trăng.

Thấy mọi người trịnh trọng như vậy Phù Ly đi tới bên cạnh Trang Khanh, nhỏ giọng hỏi: "Anh có muốn đi bái không?"

Trang Khanh không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cậu thì sao?"

"Đương nhiên là phải bái rồi, trước đây mỗi năm tôi đều bái." Phù Ly túm lấy cổ tay Trang Khanh, tìm một vị trí tốt ở trên sân thượng,

"Lát nữa chúng ta đứng ở đây bái."

Trang Khanh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cậu, ngẩng đầu nhìn trắng sáng trên trời: "Được."

Trương Kha đang chỉnh lại quần áo nhìn thấy Phù Ly đứng sang chỗ khác, đang chuẩn bị qua đó thì bị Sở Dư tóm lại: "Cậu làm gì thế?"

"Tôi qua đó đứng chung với anh Phù." Trương Kha không hiểu tại sao Sở Dư lại tóm mình lại, "Cậu kéo tôi làm gì?"

"Đứng cái gì mà đứng, mắt của cậu mọc thế nào vậy?" Sở Dư hạ thấp giọng nói, "Không nhìn thấy hôm nay lão đại cũng tới đây sao, hai soái ca người ta đứng chung với nhau thì đẹp mắt, cậu đứng qua đó giống như trong đồng nhân sâm lại mọc ra một cây củ cải, có đẹp không?"

Trương Kha:.....

Hình dung từ này có chút độc ác, nhưng mà nhìn thấy Trang Khanh đứng bên cạnh Phù Ly, cậu quả thật bay sạch tâm tư đi qua đó.

Trăng lên giữa trời, Phù Ly nói: "Không câu nệ lễ nghi, dùng trái tim thành kính bái là được."

Ánh trăng cũng không phải là người, không coi trọng lễ nghi rườm rà. Người thành tâm, thi lễ sẽ được ánh trăng tặng lại, nếu như không thành tâm, cho dù là vái ba vái dập đầu chín cái cũng không có tác dụng gì. Cậu quay đầu nhìn Trang Khanh, đối phương cũng nhìn cậu. Hai tay Phù Ly chấp lại thành chữ thập, nhắm mắt

cúi người bái ánh trăng, ngay sau đó hóa thành con thỏ, chân trước
kéo lại, hoàn thành xong lễ.

Vô số ánh sáng tụ lại trên người cậu, dường như có vô số ánh
sáng bao phủ lấy cậu, mỗi một sợi lông đều như phát sáng. Trang
Khanh lặng lẽ nhìn Phù Ly một lát, sau đó bái mặt trăng.

Sức mạnh mà ánh trăng mang tới vô cùng ôn hòa, sau khi bái
xong, cả người anh giống như được bọc trong một chiếc hộp ấm áp,
ngất ngây làm cho người ta muốn ngủ say. Thời gian dường như trôi
qua rất nhanh, lại giống như rất chậm, đợi khi anh mở mắt ra, trời đã
sáng sáng rồi.

"Anh tỉnh rồi?" Một miếng bánh trung thu được đưa tới trước mặt
anh, bàn tay cầm bánh trung thu trắng nõn, làm cho chiếc bánh càng
thêm ngon miệng.

Trang Khanh cầm lấy bánh trung thu, quay đầu nhìn sang bên
cạnh, những đồng nghiệp khác đã ôm bánh ngồi dưới đất ăn rồi,
những chiếc bánh trung thu bày trên bàn không còn dư lại một
miếng.

"Những hậu bối này ăn đồ quá hung tàn." Phù Ly lấy từ trong túi
Càn Khôn ra hai đĩa bánh trung thu, "May là tôi nhanh tay nhanh mắt
tranh được hai đĩa trước, nếu không chúng ta chẳng còn gì để ăn
rồi." Cậu vừa nói, vừa nhét một đĩa bánh trung thu cho Trang Khanh,
lấy ra hai chiếc đệm mềm, khoanh chân ngồi xuống.

Trang Khanh cầm đĩa bánh trung thu, nhìn tư thế ngồi phóng
khoáng của Phù Ly không nói lời nào.

"Ngồi đi." Phù Ly vỗ vỗ chiếc đệm mềm bên cạnh mình, quăng một miếng bánh trung thu vào trong miệng. Miệng của cậu thoát nhìn không lớn, nhưng sau khi bánh trung thu rơi xuống miệng, giống như rơi vào một cái động không đáy, không thấy chút bóng dáng.

Trang Khanh học theo tư thế ngồi của Phù Ly, cắn một miếng bánh trung thu trên tay, mùi vị quả thực không tồi, thứ hiếm có chính là bên trên dày đặc linh khí. Luồng linh khí này vô cùng thuần khiết, không nhiễm dơ bẩn của nhân gian.

Chẳng trách bọn họ sẽ tranh nhau mấy miếng bánh như thế, thì ra không phải là vì bánh mà vì linh khí bên trên.

"Trước đây khi còn ở núi Vụ Ảnh, chúng tôi cũng thích bày lễ bái mặt trăng, bái xong thì mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn đồ lễ, vô cùng náo nhiệt." Phù Ly lấy ra một bình Linh Thủy đưa cho Trang Khanh, "Khi ăn bánh nhớ uống chút nước, đừng để nghẹn."

Trang Khanh mở bình ra uống một ngụm, cả thân thể đều thoải mái theo.

"Yêu tu trên núi có một số am hiểu nhạc cụ, có một số yêu tu am hiểu ca hát, mọi người vừa hát vừa nhảy múa, thường thường chơi quên mất ngày tháng." Trên mặt Phù Ly lộ ra nụ cười, đây là lần mà cậu cười thoải mái nhất khi nhắc tới núi Vụ Ảnh với Trang Khanh, "Tuy rằng bây giờ núi Vụ Ảnh không còn nữa rồi, nhưng mọi người còn có thể sống sót. Chỉ cần bọn họ vẫn còn, tùy lời tùy lúc đều có thể là núi Vụ Ảnh. Đợi sau này tìm được bọn họ, tôi sẽ dẫn anh tới tham gia liên hoan ở núi Vụ Ảnh, mời anh ngâm linh tuyền, uống linh tửu, xem ca múa đẹp nhất."

Nhìn nụ cười trên mặt cậu, Trang Khanh không nói ra chuyện có liên quan tới thân phận thật của Trục Nguyệt, anh lau khước môi của mình: "Được."

Anh cũng muốn nhìn xem những yêu tu đã nuôi lớn Phù Ly này, muốn hiểu hơn về phương thức mà Phù Ly đã từng sinh hoạt.

Tuy rằng bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy. Nhưng bản thân là một người tu hành, anh không muốn quá áp chế ý muốn thực sự của bản thân, rất nhiều chuyện không biết lý do, chỉ có làm rồi mới biết nguyên nhân vì sao.

"Anh cứu tôi từ miệng Đào Ngột, tôi muốn nói cảm ơn với anh, nhưng hai từ này rất nhẹ, tôi không thể nói ra miệng." Hai mắt Phù Ly sáng lấp lánh nhìn Trang Khanh, "Ân cứu mạng không cần phải báo, tôi phải rất tốt với anh mới không tính là sỉ nhục phần tình nghĩa này."

Cậu không nói ân tình, mà là tình nghĩa.

Ánh mắt này rất sáng, sáng chiếu thẳng vào trong lòng Trang Khanh. Trái tim của anh giống như bị một thứ gì đó hung hăng bóp vài cái, lại nhẹ nhàng buông ra, sau đó lại nặng nề bóp lấy, anh cảm thấy được mình có chút hít thở không thông, nhưng mà lại luyến tiếc làm biến mất cảm giác này.

Rất kỳ quái.

"Tình nghĩa gì, cậu không cần phải dát vàng lên mặt mình." Trang Khanh cúi đầu ăn liên tiếp hai ba miếng bánh trung thu, uống một ngụm Linh Thủy, ngẩng đầu lên vẫn là dáng vẻ không chút biểu tình kia, "Tôi cũng không phải là trẻ con, không cần cậu tốt với tôi."

"Tôi biết anh rất giỏi, nhưng dù sao cũng cho tôi chút thể diện đi." Phù Ly lại lấy một bình Linh Thủy đưa cho Trang Khanh, "Tôi muốn đối xử tốt với anh, anh cố gắng nhận một chút, nể mặt tôi với anh là đồng nghiệp, được hay không?"

Trang Khanh nghiêng đầu: "Tùy cậu, nhằm chán."

"Mặt trời sắp lên rồi." Phù Ly đột nhiên vỗ lên vai anh, chỉ vào bầu trời phía Đông, "Anh mau nhìn."

Trang Khanh nhìn theo phương hướng mà Phù Ly chỉ, trên bầu trời đã sáng lên một đường, vô cùng thu hút trên không trung ảm đạm. Đường sáng này chính là chiếc chìa khóa mở rãnh sáng, rất nhanh bầu trời phương Đông càng ngày càng đỏ, mặt trời giống như lòng đỏ trứng chậm chạp đi ra từ phía chân trời.

Sắp tới ban ngày.

"Bữa sáng chúng ta ăn trứng chiên đi." Phù Ly nhìn về phía mặt trời rất lâu, quay đầu nói với Trang Khanh, "Tới nhà anh nấu cơm."

Trang Khanh ăn miếng bánh trung thu cuối cùng vào trong bụng, đưa đĩa cho Phù Ly, đứng dậy phúi phúi quần: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Tới nhà tôi ăn cơm."

Đám người Sở Dư tranh nhau đóng bánh trung thu, nhìn mặt trời lên dần, quay đầu nhìn về đằng sau, Phù Ly và Trang Khanh đã không còn ở sân thượng nữa rồi.

"Lão đại và anh Phù đi từ lúc nào vậy?"

"Khi mấy người giành nhau miếng bánh trung thu cuối cùng." Hoàng Xán vuốt vuốt râu của mình: "Hôm nay không cần đi làm, tôi về nghỉ ngơi đây." Quan trọng hơn là tối hôm qua đã hấp thu rất nhiều linh khí, ông cần phải trở về hấp thu lại một chút.

"Lại thêm một người nữa đi." Lâm Quy tính cách tốt, làm việc cũng có chút chậm chạp, cậu cùng với Hoàng Hầu thu dọn lại sân thượng bữa bộn, nguyên hình của hai người đều là rùa, cho nên khi làm việc có tật xấu là làm rất chậm.

"Anh Phù thật hiểu biết." Hoàng Hầu lau sạch bàn, "Lần này bài mặt trắng, em cảm thấy còn có tác dụng hơn tu luyện mấy năm."

Lâm Quy cười cười gật đầu.

"Đáng tiếc là anh Phù lợi hại như thế, mỗi lần có đại yêu làm loạn cũng là anh Phù tốn nhiều công sức nhất, còn bị lão đại trừ rất nhiều lương." Hoàng Hầu nhỏ giọng nói, "Bọn họ đều nói thảm rằng lão đại rất keo kiệt, là thật hả?"

"Cậu cảm thấy thế nào?" Lâm Quy cười hỏi ngược lại.

Hoàng Hầu lắc đầu: "Em không dám cảm thấy gì."

Không sao, dần dần rồi cũng sẽ biết thôi." Trong mắt sự Lâm Quy tràn đầy sự bao dung với hậu bối, "Tôi tin tưởng cậu, cố lên."

Hoàng Hầu:.....

Loại tin tưởng này cũng không thể làm cho cậu cảm thấy kiêu ngạo.

Phù Ly chạy tới nhà Trang Khanh, thành công ăn được trứng chiên, sau đó biến về nguyên hình nằm trên ghế sofa ngủ. Không biết mấy ngày nay bị sao, cậu luôn cảm thấy buồn ngủ, vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Trang Khanh dọn dẹp xong nhà bếp đi ra, nhìn thấy con thỏ nằm ngửa giang bốn chân ra, ngủ trên ghế sofa. Anh tìm một cái khăn tắm đắp lên trên người con thỏ, tới phòng sách lấy một quyển sách xuống tầng.

Quyển sách này đã ố vàng, gáy sách cũng có chút lung lay, chỉ cần dùng sức một chút thôi quyển sách này có thể biến thành mảnh vụn. Trên sách ghi lại một số nội dung liên quan tới đại yêu thượng cổ, nhưng những đại yêu này đều có cơ thể mạnh mẽ, tướng mạo quái dị, nhưng loại yêu tu có tướng mạo khéo léo như Phù Ly đa phần đều không có danh tiếng, nhiều lắm cũng chỉ trở thành thức ăn của các yêu tu khác.

Lật một trang giấy ố vàng, Trang Khanh nhìn một bức tranh trừu tượng, có thể mơ hồ nhìn ra trên bức tranh này là một con lợn rừng.

Đương Khang, thân hình giống như heo. Nếu Đương Khang xuất hiện, thiên hạ bội thu.

Chỉ mười lăm chữ, trừ bức vẽ xiêu vẹo, cũng không có thêm nhiều ghi chép nữa.

Trang Khanh nhìn con thỏ đang nằm ngủ khò khò, đột nhiên lại có một suy đoán hoang đường.

Phù Ly nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ quái, nằm mơ thấy mình là một khối ánh sáng không thể nói, sau đó bị gió thổi vào một tảng đá

nào đó. Cậu không muốn biến thành tảng đá, cho nên từ chối, liền biến thành dáng vẻ của con thỏ.

Bầu trời rất đỏ, mặt đất rất đen, cậu rất sợ hãi, lớn tiếng gào thét.

Cho tới khi có một bàn tay ấm áp đặt trên lưng cậu, cậu mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Trang Khanh.

Trang Khanh nhanh như chớp thu lại tay mình, mặt cứng lại nói: "Cậu đá khăn xuống đất, tôi chuẩn bị đắp lên cho cậu."

Phù Ly đứng dậy, quả nhiên nhìn thấy một chiếc khăn tắm rơi trên mặt đất. Cậu rung rung cái đuôi, nằm úp sấp trên đệm dựa: "Cảm ơn anh nhé."

Vừa nhìn thấy Phù Ly ngoan ngoãn nằm lại, dáng vẻ như đợi đắp khăn lên, Trang Khanh nhặt khăn tắm lên đắp cho cậu: "Trưa nay muốn ăn gì?"

"Tôi không kén ăn, chỉ không thích ăn củ cải, cải trắng, mướp đắng, rau diếp cá....."

Nghe thấy cậu đọc ra rất nhiều tên rau, Trang Khanh không nhịn được xoa nhẹ đầu con thỏ: "Cậu quả nhiên không kén ăn một chút nào." Tuy rằng ngoài miệng ghét bỏ, nhưng khi anh mở tủ lạnh ra vẫn bỏ qua mấy thứ rau mà Phù Ly nói.

Phù Ly ngáp một cái nhớ tới lời của một ông lão con người đã từng nói với cậu, muốn nắm lấy trái tim của một người thì phải nắm lấy dạ dày của anh ta. Bằng khả năng nấu nướng của Trang Khanh, sau này nếu như có nữ yêu mà anh thích, khẳng định sẽ rất dễ dàng chiếm lấy tâm hồn thiếu nữ của cô gái đó.

Trên bàn trà có hoa quả đã gọt sẵn, Phù Ly mở ti vi ra, nhảy lên bàn trà từ từ ăn.

Đợi khi Trang Khanh nấu cơm xong, cả đĩa hoa quả đã bị Phù Ly ăn sạch, con thỏ mập mạp ngồi trên sô pha, toàn thân đều viết chữ no rồi, mệt rồi.

"Ăn cơm thôi."

Con thỏ không nhúc nhích gì nghe thấy lời này, nháy mắt nhảy lên bên cạnh bàn ăn, hóa thành hình người cầm lấy đĩa.

"Rửa tay trước đã." Trang Khanh ghét bỏ nhìn tay của cậu, biến thành con thỏ nhảy dưới đất, nhảy lên sô pha rồi cả bàn trà nữa, sao tay có thể sạch sẽ được?

Bị Trang Khanh rống như vậy, Phù Ly ngoan ngoãn đi rửa tay, thuận tay bê canh ở trong nhà bếp ra.

"Trù nghệ của Bao Ngự không bằng anh." Phù Ly ăn thịt bụng cá, đánh giá Trang Khanh rất cao.

"Cho dù cậu có khen tôi như vậy, cũng đừng mong tôi thường xuyên nấu ăn cho cậu." Trang Khanh đặt bát rỗng xuống, thấy vẻ mặt Phù Ly còn mang theo vẻ buồn ngủ, không nhin được nhíu mày, "Còn muốn ngủ?"

Phù Ly có chút ngại ngùng.

"Thôi bỏ đi, cũng không thể mong cậu làm được gì, đi ngủ đi." Trang Khanh thu dọn lại bát bản, đi về phía phòng bếp, khi đi tới cửa anh quay đầu nhìn về phía sau một cái, Phù Ly lại biến thành con thỏ, đang nhảy về phía sô pha.

Thu ánh mắt mình lại, trong lòng Trang Khanh có chút không ổn, luôn cảm thấy đáng vẻ của Phù Ly mấy ngày nay có chút không bình thường.

Phù Ly nhảy lên sô pha, dường như chân giẫm phải tờ giấy gì đó, phát ra tiếng kêu soàn soạt. Cậu dùng đầu đụng đệm dựa, một quyển sách ố vàng lộ ra. Cậu vốn không phải là yêu quái thích đọc sách, nhưng mà lý tưởng lớn nhất gần đây chính là thi công chức, cho nên bèn dùng móng vuốt lật hai trang.

Bên trên là giới thiệu ngắn gọn của một số yêu thú, nội dung còn không nhiều bằng Bạch Viên kể, cậu đột nhiên mất hứng thú, chuẩn bị gấp sách lại, móng vuốt thò không khống chế tốt, lật tới trang sau cùng.

Hai từ Đương Khang dẫn tới sự chú ý của cậu.

Bởi vì khi Côn Bằng nói chuyện với cậu đã từng nhắc tới yêu thú này, nhưng mà cậu gần như không biết gì về loại yêu thú này cả, bởi vì Bạch Viên chưa từng kể với cậu.

Chỉ ngắn ngủn có hơn mười chữ, không nhìn ra nội dung gì, nhưng bức tranh trình độ trẻ mẫu giáo kia làm cậu có chút bất ngờ, con heo này trông rất giống Cương Liệp đại vương. Nhưng nguyên hình của Cương Liệp đại vương còn đẹp hơn nhiều, thoát nhìn cũng không dữ tợn như vậy.

Đương Khang là thực thú, còn có thể mang tới mùa màng bội thu cho nhân gian?

Những thứ phải trồng trên núi trước giờ đều do Bạch Hổ trưởng lão và Bạch Dương trưởng lão quan tâm, còn Cương Liệp đại

vương chỉ biết ăn cơm, nấu cơm, bày tiệc, ngoài diện mạo có chút tương đồng với thụy thú Dương Khang, thật sự không còn chỗ nào khác tương tự.

"Còn chưa ngủ?" Trang Khanh đi tới, nhìn thấy Phù Ly đang xem trang sách có liên quan tới Dương Khang, thuận miệng nói, "Dương Khang trong truyền thuyết là thụy thú thượng cổ, nếu như ông ta xuất hiện có thể mang tới mùa màng bội thu, hơn nữa còn giỏi múa hát, nơi mà ông ta hát, cây cỏ sẽ tươi tốt, trái cây mọc chổng chát. Nơi mà ông ta nhảy, sự sống dạt dào, sản lượng gấp bội.

Cương Liệp đại vương hát khàn khàn khó nghe, nhảy múa chỉ biết lắc mông, giậm chân, dường như lại cách tiêu chuẩn của Dương Khang xa một khoảng. Huống hồ với tích cách thích chém gió của Cương Liệp đại vương, nếu như ông ấy là Dương Khang, đã sớm kéo cậu lại chém gió cả một trăm năm rồi, sao có thể không hề nhắc tới?

"Tu vi của tôi vừa mới thăng tiến, tinh thần còn chưa hoàn toàn vững vàng lại." Phù Ly ngáp một cái, "Tôi ngồi thiền một chút, có lẽ có thể tốt hơn."

Về mặt Trang Khanh ngưng trọng gật đầu.

Trước đây khi tu vi của anh vừa thăng cấp, tuy rằng tinh thần có không tập trung, nhưng không buồn ngủ nhiều như Phù Ly.

Phù Ly biến thành hình người, đẩy sách bên người ra, một tờ giấy rách ra, rơi xuống lòng bàn tay cậu.

Tinh Tinh, Giống như vượn và khỉ, tai trắng to, thông hiểu vạn vật thế gian, nhưng không thể dự báo được tương lai. Nếu như ăn thì

nó, có thể đi lại như bay.

Dưới đoạn thuyết minh này là một bức tranh vườn khỉ thẳng đứng, bức tranh vẽ vẹo khoa trương như cũ.

Phù Ly cầm tờ giấy thật lâu mới kẹp trang giấy vào quyển sách, sau đó đặt sách lên bàn trà.

"Cậu sao vậy?" Trang Khanh nhìn về mặt Phù Ly không có chút biến hóa nào, nhưng tiềm thức nói với anh, giờ phút này Phù Ly không hề vui. Anh đặt sách sang một bên, nói với Phù Ly, "Những ghi chép vớ vẩn này, cậu đừng coi là thật."

"Không, anh không hiểu." Phù Ly ôm lấy đầu gối ngồi trên sofa, vẽ mặt u oán, "Tôi cho rằng yêu tu cả ngọn núi đều giống như tôi, thân thể trời sinh khiếm khuyết. Nhưng sự thật nói cho tôi biết, tất cả đều là do tôi nghĩ nhiều, người thực sự khiếm khuyết, chỉ có tôi."

Cho tới nay cậu còn nhớ rõ, khi vừa mới tới núi Vụ Ảnh, Bạch Viên trưởng lão vẽ rất nhiều bức tranh cho cậu xem.

"Nhóc con, con nhìn chim sẻ mà ta vẽ này, giống ai?"

"Giống con chim nhỏ sáng nay nhảy múa trên cây."

"Đúng."

"Con nhìn ta vẽ con chim trĩ này, giống ai?"

"Giống chị gái xinh đẹp hôm qua muốn ôm con."

"Thực thông minh."

"Con nhìn xem ta vẽ con vườn trắng này, giống ai?"

"Giống người."

"Không sai."

"Vậy con lợn rừng này thì sao?"

"Giống thúc thúc mập hôm qua cùng với người mang con về."

"Mất con thật tốt."

"Ta và Cương Liệp đại vương đã thương lượng mấy ngày rồi, quyết định lấy cho con một cái tên."

"Tên là thứ gì?"

"Chính là biệt hiệu của con."

"Người chọn cho con tên là gì?"

"Phù Ly."

"Nó có ý gì ạ?"

"Phù chính là dấu hiệu của may mắn, Ly là muốn nhắc nhở con, nếu như gặp điềm lành, nhất định không thể để điềm lành rời đi con."

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Lừa trẻ con thật xấu hổ!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 86

Con thỏ nằm tựa vào sô pha, dùng máy tính bảng chơi Tiêu Tiêu Lạc, nhưng chính cái đuôi ử rử kia lại tiết lộ chân tướng tâm tình của cậu giờ phút này không được tốt lắm. Nhưng mà cho dù như vậy, cậu vẫn kiên trì chơi game cả một buổi chiều, cho tới khi Trang Khanh làm xong bữa tối.

Người thấy mùi hương đồ ăn, Phù Ly rung rung tai, để máy tính bảng sang một bên, nhảy từ trên sô pha xuống.

Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly ngoan ngoãn ngồi trên ghế, bày đĩa bát lên, tức giận thầm nghĩ, không phải tâm tình không tốt sao, tại sao tới giờ ăn tinh thần lại tốt như thế? Lại nhớ tới mình lại còn tránh ở trong nhà bếp, dùng điện thoại tra xem ăn món gì sẽ làm tâm tình trở nên tốt hơn, Trang Khanh liền cảm thấy đầu óc mình đã bị nhiễm bệnh ngu của Phù Ly.

Cái gì mà ăn cay, ăn ngọt, có mà chỉ ăn no là được rồi.

Phù Ly nằm trên ghế cả nửa ngày, thấy Trang Khanh vẫn luôn nhìn chăm chăm mình, tò mò hỏi: "Còn chưa nấu cơm xong sao?"

"Xong rồi." Trang Khanh muốn trào phúng mấy câu, nhưng lời đến bên miệng lại sửa thành, "Có mấy món ăn rất cay, cậu có thể ăn không?"

"Chúng ta đã đi ăn bao nhiêu khay tôm hùm đất cay cùng với nhau rồi, còn có thứ gì mà không thể ăn, tôi cũng không kén ăn." Phù Ly vẩy đuôi, cái đuôi giống như bàn chải, cọ tới cọ lui trên lưng ghế dựa.

"Đúng vậy, cậu không kén ăn một chút nào, chẳng qua những thứ đồ không thích ăn có hơi nhiều một chút thôi." Trang Khanh bị lời của cậu chọc cười, mang thức ăn từ nhà bếp ra, bày đầy một bàn. Có mấy món dùng cá tôm làm nguyên liệu chính còn đặt ở nơi gần Phù Ly nhất.

Nhìn một bàn đầy đồ ăn này, Phù Ly bị dọa ngốc, cậu biến thành hình người: "Trang Tiểu Long, anh có tiền thưởng hả?"

Trang Khanh bày đĩa hoa quả cuối cùng lên, vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy lời này của Phù Ly, mặt không có chút biểu tình gì nói: "Từ khi làm việc chung với mấy người, tôi đã rất lâu rồi chưa từng nhận tiền thưởng."

Nghe thấy Trang Khanh đang châm biếm bọn họ, Phù Ly cũng không giận, ngược lại còn nở nụ cười: "Cảm ơn anh."

Tuy rằng miệng cứng hơn bất cứ thứ gì khác, nhưng mà tim còn mềm hơn cả kẹo bông gòn.

"Cậu không cần phải nghĩ nhiều, cho dù cậu không có ở đây, tôi cũng ăn cơm nhiều thế này." Trang Khanh cầm đĩa lên gấp thức ăn, cố ý lấy một con tôm vô cùng lớn trước mắt Phù Ly.

Nhưng lần này Phù Ly cũng không giành với anh, thậm chí còn chủ động chia cho anh mấy con, Trang Khanh đột nhiên có chút

không quen. Bóc xong tôm rồi, còn chưa chấm tương đã bỏ ngay vào miệng.

Phù Ly không nhận ra thái độ này của anh, uống một cốc nước trái cây, nói với Trang Khanh: "Trang Khanh, cảm ơn anh."

Khóe môi Trang Khanh rung rung, không trả lời.

"Tuy rằng tôi không biết tại sao những trưởng bối trên núi lại muốn lừa tôi, nhưng bọn họ đối xử với tôi rất tốt." Phù Ly không động đũa, nhìn ánh trăng bên ngoài khung cửa sổ, suy nghĩ đã bay về bốn nghìn năm trước.

Tựa hồ ngay từ nhỏ cậu đã hiểu được ngôn ngữ của vạn vật, cũng mở ra linh trí, được coi là sinh ra đã biết. Trước kia không biết Bạch Viên trưởng lão có ý dẫn đường sai cho cậu, làm cho cậu hiểu lầm thân phận thực sự của các yêu tu trên núi, đồng thời sau khi cậu hiểu lầm, mọi người cứ dựa theo hình thức sinh hoạt giống như cậu tưởng tượng.

Giống như là.....bọn họ hi vọng cậu hiểu lầm thân phận của bọn họ.

Phù Ly không hiểu tại sao bọn họ lại làm như vậy, nhưng cậu chỉ cần hiểu rõ, tình cảm yêu mến của các trưởng bối dành cho cậu là thật, như vậy là đủ rồi. Mọi chuyện đều phải đuổi theo một đáp án, đôi khi kết quả lại không thể làm cho cậu vui vẻ.

Thứ bị phá hủy ở núi Vụ Ảnh chính là nút thắt trong lòng cậu. Có lẽ khoảng thời gian quen biết nhiều yêu tu thú vị này, làm cậu dần dần thoát ra khỏi sự bi thương về núi Vụ Ảnh, cho nên khi nút thắt ấy được mở ra, khi nhìn thấy sự thật ở bên trong, cậu lại không hề

quá giận giữ hay thất vọng, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì mọi người không phải vì trời sinh khiếm khuyết mà đều là thụ thú vạn vật kính trọng.

Bạch Dương trưởng lão đã từng nói, khi cậu không còn chấp mê quá khứ, học được cách suy nghĩ, cũng chính là lúc cậu thực sự trưởng thành.

Có lẽ khi phát hiện ra sự thật này, bên cạnh cậu có một người bạn tin cậy có thể dựa vào, năng lực thừa nhận của cậu cũng trở nên mạnh mẽ hơn. Bàn đầy đồ ăn nhiều hơn bình thường này chính là tâm ý của đối phương.

Cậu dùng đũa gắp một miếng thịt gà xắt nhỏ xào cay, thịt gà rất cay, cay tới mức cậu không thở nổi, thậm chí vành mắt còn nóng lên. Im lặng gắp vài miếng thịt gà cho vào miệng, đầu lưỡi của Phù Ly giống như bị đốt cháy.

"Được rồi." Trang Khanh bỏ đũa xuống, lộ ra khuôn mặt hung thần ác sát, một lúc sau mới uể oải nói một câu, "Ăn chút gì khác đi."

Anh vươn tay để những món vô cùng cay sang một bên.

Phù Ly sững sờ nhìn anh, đôi đũa đang lơ lửng không trung không hề nhúc nhích.

"Không phải trước kia cậu từng nói với tôi rằng, khi khó chịu đừng cố chống đỡ hay sao." Trang Khanh rót cho cậu một cốc nước hoa quả, đưa tới bên miệng cậu, "Uống một ngụm đi."

Phù Ly ngoan ngoãn uống một ngụm.

"Bị người thân nhất lừa, tâm tình không tốt là chuyện bình thường." Trang Khanh nhìn Phù Ly uống mấy ngụm nước trái cây rồi mới tiếp tục nói, "Dáng vẻ tức giận, còn đẹp hơn là dáng vẻ cố gắng chống đỡ."

Phù Ly mím môi: "Bạch Dương trưởng lão từng nói, yêu quái trưởng thành rồi, phải học được cách khống chế tốt cảm xúc, cũng phải học cách có lí trí."

"Lí trí cái mông!" Trang Khanh mặc áo gi lê bên ngoài áo sơ mi, nói lời thô tục nhưng vẫn cao quý như cũ, "Gặp chuyện khó chịu, còn không khó chịu, đó không gọi là trưởng thành, đó gọi là ngu ngốc!"

"Thật, thật sao?" Phù Ly đã bắt tri bắt giác uống hết cốc nước trái cây.

"Từ nhỏ tôi đã tiếp xúc với con người và yêu tu, tuy rằng tuổi tác không lớn bằng cậu, nhưng luận từng trải sự đời thì mười cậu còn không được bằng tôi." Trang Khanh buông cốc nước hoa quả xuống, cúi đầu nhìn Phù Ly, "Dù sao nơi này trừ tôi ra, cũng không có sinh vật nào có thể nhìn thấy được, cậu không vui thì không vui, muốn tức giận thì tức giận, tôi cũng không có hứng thú nói chuyện của cậu với yêu quái khác."

Nụ cười trên mặt Phù Ly sụp đổ, cả người cậu giống như bong bóng bị xì hơi, chẳng có chút tinh thần: "Tôi không thể hiểu được, tại sao bọn họ lại muốn lừa tôi."

Đối với cậu mà nói, đó chính là những trưởng bối mà cậu tin tưởng nhất, bắt đầu từ khi cậu có ý thức, bọn họ đã ở bên cạnh cậu rồi. Là bọn họ dạy cho cậu thuật pháp, luyện đan, là bọn họ dạy cho

cậu đạo lý làm yêu quái, là bọn họ nuôi dưỡng cậu lớn lên. Cho dù bọn họ nói với cậu, mặt trời mọc từ đằng Tây, chẳng qua là vì không khí của ngọn núi bọn họ bất thường, cho nên mới cảm thấy mặt trời lên từ phía Đông, cậu cũng sẽ tin tưởng không nghi ngờ.

Tất cả những thứ cậu có, tri thức, tu vi, trưởng thành đều là do bọn họ trao cho, không có bọn họ, sẽ không có Phù Ly của hiện tại.

Cho nên, cho dù thế nào đi nữa cậu cũng không nghĩ rằng bọn họ lại lừa cậu, hơn nữa lại còn nói dối cậu, mà lời nói dối này đã gieo xuống từ khi cậu đặt chân tới núi Vụ Ảnh. Không, không đúng, bọn họ không lừa cậu, chỉ là cố gắng dẫn cậu hiểu lầm mà thôi, để cậu cho rằng chân thân của bọn họ chỉ là những động vật rất bình thường, là những động vật mà có thể tùy ý thấy được ở thế gian.

"Trang Tiểu Long, nếu như yêu quái của cả ngọn núi, đều không giống như trong tưởng tượng của tôi, vậy thân phận thực sự của bọn họ rốt cuộc là gì?" Phù Ly cắn cắn môi, "Có lẽ bọn họ không còn cách nào nữa mới cố ý dẫn sai đường cho tôi có đúng không?"

"Bọn họ tốt với cậu không?" Trang Khanh hỏi ngược lại.

Phù Ly gật đầu: "Không có yêu tu nào có thể tốt hơn bọn họ."

"Nếu như đã như vậy, đợi sau này cậu tìm được bọn họ rồi, có thể trực tiếp hỏi bọn họ, bây giờ một mình cậu ở đây suy nghĩ lung tung thì có tác dụng gì." Trang Khanh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, về mặt ngưng trọng nói, "Huống hồ tôi cảm thấy cậu nói đúng, có lẽ bản thân bọn họ cũng không còn cách nào khác."

"Anh nói như vậy, trong lòng tôi thoải mái hơn rất nhiều." Phù Ly ngáp một cái, lui về thành một con thỏ, nằm thẳng lên ghế ăn cơm

ngủ mất.

Nhìn thấy Phù Ly bất giác chìm vào giấc ngủ, Trang Khanh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng con thỏ mập mạp này, lo lắng trong lòng càng nặng. Bây giờ trạng thái của Phù Ly vô cùng không thích hợp, yêu tu sao có thể nói ngủ là ngủ được?

Nếu như gặp phải yêu quái xấu xa, nhân cơ hội này móc yêu đan của cậu ấy ra, cậu ấy phải làm thế nào?

Yêu tu ở núi Vụ Ảnh thực sự chiều hư cậu ấy rồi.

Vươn tay ôm con thỏ vào khuỷu tay, Trang Khanh đứng dậy đi tới bên ghế sofa, do dự một lát, xoay người lên lầu. Phòng ngủ của anh rất lớn, cũng rất rộng rãi, quan trọng nhất là bên trong có trận pháp an toàn, nếu như có yêu quái không hiểu biết xông vào, có thể sẽ chết ở trong trận.

Đặt con thỏ lên trên giường, Trang Khanh đắp cho cậu chiếc chăn nhỏ, khẽ thở dài.

Tại sao một con rồng chưa đủ hai nghìn tuổi như anh, lại phải quan tâm tới con thỏ đã hơn bốn nghìn tuổi này?

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, anh nhìn Phù Ly ngủ say như chết, đi ra khỏi phòng: "Có chuyện gì"

Đầu bên kia điện thoại là Sở Dư, nghe giọng nói của cậu ta có chút lo lắng: "Lão đại, xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì?" Trang Khanh vuốt vuốt mũi, có lẽ năm nay phong thủy không được tốt, sao lại liên tiếp xảy ra chuyện như thế chứ.

"Có hai yêu tu bị tà yêu không biết tên tập kích, máu toàn thân đều bị hút khô, trên người cũng chỉ còn lại một tầng da và khung xương, "Bây giờ trên diễn đàn yêu tu đang tỏ ra hoảng hốt, rất nhiều yêu tu không dám ra ngoài, còn có một số yêu tu gan nhỏ, đã chạy tới đại sảnh ban quản lý chúng ta rải chiếu nằm rồi."

Mấy năm gần đây, gần như chưa từng có loại chuyện này xảy ra, trước đây ngay cả Chu Yểm làm loạn, cũng chỉ ăn người chứ không xuống tay với yêu tu. Mọi người đã sống qua bao nhiêu ngày tháng bình an như thế, đột nhiên xảy ra chuyện này, có yêu quái sợ hãi cũng là chuyện bình thường.

"Thân phận của người chết là gì?"

"Một người là hoa yêu hóa hình chưa được bao lâu, một người là bán yêu tu vi trên trăm năm."

Hai yêu tu này tu vi đều không cao, cho nên trên diễn đàn, những yêu thấp thỏm lo âu cũng đều là những yêu tu có tu vi thấp.

"Người bị tình nghi có lẽ không phải là đại yêu có tu vi cao, nếu như bọn họ muốn ăn yêu quái, tuyệt đối sẽ không chọn loại tiểu yêu như vậy." Trang Khanh nói, "Đi Yêu Minh lấy một chút tư liệu, xem những yêu quái nào cổ bản năng hút máu, lại tra xem gần đây có yêu quái nước ngoài nào nhập cảnh hay không, không được bỏ qua bất cứ yêu quái khả nghi nào. Quan trọng nhất là gửi cảnh báo an toàn cho từng tu chân giả, tôi lo lắng đối tượng của kẻ tình nghi, không chỉ là yêu tu mà còn là nhân tu."

"Vâng thưa lão đại, em lập tức đi làm ngay đây." Sở Dư cũng biết chuyện này không thể kéo dài, cũng không thể giấu được, không bằng tăng cường bảo vệ, phía Yêu Minh mỗi năm đều lấy tiền trợ

cấp của quốc gia, lần này sao cũng không thể lấy tiền mà không làm việc được.

Ngắt điện thoại, Trang Khanh quay lại phòng, nhìn con thỏ ngủ như heo, viết một tờ giấy dán lên đầu con thỏ rồi mới rời khỏi biệt thự.

Con thỏ trên giường duỗi duỗi chân sau, dang tứ chi, ngủ chẳng có chút lo lắng nào.

Phù Ly nằm mơ một giấc mơ đẹp, trong mơ, cậu được một thứ ấm áp dễ chịu nào đó vây quanh, bên cạnh có người đang khóc, đang cười, đang phẫn nộ, tất cả cảm xúc đều tụ lại trên người cậu.

Loại cảm xúc này cũng không mang lại phiền não cho cậu, ngược lại làm cho bản thân cậu càng thêm mạnh mẽ.

Có con người mặc váy da thú nói, hi vọng bộ lạc bọn họ có thể tránh khỏi sự xâm nhập của băng tuyết mùa đông.

Có một người phụ nữ gầy yếu mặc quần áo rách quỳ xuống bên căn nhà gạch, khẩn cầu trời xanh đừng mang con của cô đi.

Còn có đứa trẻ đầu tóc rối bù đứng trên đất đai khô cằn, khẩn cầu trời xanh ban cho cậu bé đồ ăn.

Nhưng mà bộ lạc của những con người mặc váy da thú vẫn không thoát khỏi sự xâm nhập của băng tuyết mùa đông, vô số người già và trẻ con bị chết cồng, ngay cả người đàn ông mặc váy da thú cuối cùng cũng bị vùi lấp trong tuyết, trước khi chết anh ta trừng lớn mắt, dường như đang hỏi trời xanh, tại sao lại muốn đoạt đi nhiều sinh mệnh như vậy.

Đứa con của người phụ nữ gầy gò cuối cùng cũng chết, cô ôm tã lót, khóc mắng trời xanh không có mắt, tại sao lại mang đứa con duy nhất của cô đi.

Đứa trẻ đầu tóc rồi bù bấn thủ cũng chết trong trận tuyết cuối cùng của mùa đông, khi chết chân còn không đeo giày, khuôn mặt vừa khô vừa bần, mang theo sự không muốn rời xa sinh mệnh. Cậu còn chưa nhìn thấy mặt phồn hoa tươi đẹp của thế giới này lại phải đau đớn chết đi trong mùa đông giá lạnh.

Trời xanh không vì đám người mặc váy da thú thành kính, người phụ nữ gầy gò đáng thương, đứa trẻ bất hạnh, mà trở nên nhân từ, mỗi ngày đều có vô số con người đau đớn chết đi, mỗi ngày lại có rất nhiều con người cất tiếng khóc chào đời. Rất nhiều người mắng trời xanh vô tình, cũng có rất nhiều người cảm ơn trời xanh phù hộ, nhân gian muôn vẻ, cuối cùng cũng không tránh thoát khỏi sống chết.

"Sống chết đều là duyên, không thể cưỡng cầu. Người van cầu thì khổ, người thuận lợi thì có phúc."

Một giọng nói u oán mờ mịt, thậm chí còn không phân biệt nam nữ, già trẻ vang lên bên tai Phù Ly, cậu tò mò hỏi: "Là ai vậy?"

Không có tiếng âm thanh kia trả lời, chẳng qua chỉ nhắc đi nhắc lại không thể cưỡng cầu.

Phù Ly mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà khảm đầy bảo thạch, cậu lắc lắc cái đầu, trên đầu rơi xuống một mảnh giấy.

"Ban quản lý có việc cần xử lý, tôi qua đó trước. Trang Khanh."

Phù Ly nhảy xuống giường, biến thành hình người, tự thực hiện bùa chú làm sạch với mình, rồi cũng vội vàng đi tới ban quản lý.

Trong đại sảnh sau kết giới ở ban quản lý bày đầy lều trại, bên này chó yêu cùng mèo yêu tranh giành địa bàn, thiếu chút nữa thì đánh nhau, bên kia vẹt yêu cùng sáo yêu miệng lưỡi thao thao bất tuyệt mắng lẫn nhau.

Hai con cá yêu vì thảo luận bình cá ai mang tới đẹp hơn, sau khi biến thành nguyên hình, quất đuôi lẫn nhau.

Một con chuột bạch yêu vì tới muộn quá, bất đắc dĩ phải dựng lều bên cạnh một con mèo yêu, cậu ta sợ hãi toàn thân run lẩy bẩy, khi bên cạnh cậu ta lại xuất hiện một con chó yêu, cậu ta hoàn toàn bị dọa biến về nguyên hình.

Hai hoa yêu đang tăng bốc đối phương, nhưng lại ần chứa lời nói hạ thấp đối phương, khuôn mặt xinh đẹp, phong thái vô hạn.

Côn Bằng và Công Phúc đi xuống, nhìn bên dưới dày đặc lều trướng, đủ loại yêu quái tụ tập chung một chỗ, hơn nữa còn có thể hòa bình chung sống, nếu như đặt ở mấy nghìn năm trước, đây là chuyện không có khả năng xảy ra.

Mèo yêu không ăn chuột yêu, rắn yêu không ăn ếch yêu, sói yêu lại còn có thể xưng anh em với heo yêu cùng nhau đánh bài, đây quả thực là kỳ tích.

"Ta không hiểu nổi thời thượng của tu chân giới bây giờ." Côn Bằng chỉ vào đôi tình nhân ngọt ngào ở góc phòng, "Đó không phải là chồn yêu với gà yêu sao? Hai con vật đó mà có thể ở chung với nhau sao?"

Công Phúc nhìn chăm chú, hấn trợn mắt xem thường Côn Bằng: "Không phải nói thời đại đang phát triển, yêu giới đang tiến bộ sao, hòa bình gắn bó với nhau như vậy, tốt biết bao?"

Hấn vừa nói xong câu này, dưới tầng đã vang lên tiếng cãi nhau.

Thì ra là Chu Lộ đang cãi nhau cùng với một con nhện yêu, cãi vô cùng kịch liệt. Những yêu quái bên cạnh nhìn thấy vậy, lộ ra biểu tình quả nhiên là thế.

Ân oán giữa Chu Lộ và con nhện yêu này, đã phải kéo dài mấy năm rồi, năm đó sau khi Chu Lộ và con nhện yêu xảy ra mâu thuẫn, liền cố ý hãm hại con nhện yêu, nói rằng nhện yêu bắt giữ trái phép động vật được bảo vệ, làm hại con nhện yêu bị cảnh sát con người bắt nhốt mấy năm.

Con nhện yêu biểu hiện rất tốt ở trong ngục giam của con người, khó khăn lắm mới đủ tháng thành công ra khỏi tù, bây giờ gặp được kẻ thù đáng xấu hổ Chu Lộ này, không ra tay đánh người coi như hấn đã nhịn lắm rồi.

Hành vi cực phẩm của Chu Lộ đã sớm khiến cho không ít yêu tu ghét bỏ, cho nên say khi xảy ra đấu khẩu, tất cả yêu tu đều đứng về phía nhện tinh, Chu Lộ bị nhiều yêu quái công kích như vậy, tức giận đi ra khỏi đại sảnh.

"Động vật được bảo hộ thì giỏi lắm sao, nếu không phải vì ông đây không tìm được chứng cứ mà y hãm hại tao, tao đã sớm báo ban quản lý bắt mày lại rồi." Cục tức trong lòng con nhện yêu cuối cùng cũng bốt đi được vài phần, "Quả thực chính là phần tử cặn bã trong giới chim!"

Các yêu khác nghe vậy cũng nhao nhao tới an ủi hấn, còn có yêu nhét cho hấn một ít đồ ăn vặt.

Nhện yêu cầm thịt khô thơm ngào ngạt, liếm liếm răng.

Chu Lộ buồn rầu chạy ra bên ngoài, đụng phải Phù Ly đang chạy tới ban quản lý.

"Mày mọc mắt để làm gì thế, dùng để chọc giận người khác sao?" Chu Lộ bò từ dưới đất lên, mở miệng mắng. Nhưng khi hấn nhìn rõ người đụng phải hấn là Phù Ly, giọng nói đột nhiên thấp xuống tám độ, hấn nhớ tới cảm giác sợ hãi khi bị Phù Ly đánh bay.

Hừ một tiếng, Chu Lộ phúi phúi bụi đất dính trên người mình, không quay đầu lại chạy đi ra.

"Ai....." Phù Ly nhìn thấy ví tiền rơi dưới đất, cúi người nhặt lên, lấy điện thoại ra gọi điện cho Trang Khanh, xác nhận bây giờ không cần cậu giúp đỡ mới cầm ví tiền đuổi theo.

Tuy rằng con chim này không làm người khác thích nhưng nể mặt hấn là loài chim quốc bảo, cậu vẫn mang ví tiền tới đưa cho hấn. Tránh xuất hiện tin tức, đường đường là một quốc bảo mà mua đồ không trả tiền trên báo của con người.

Chu Lộ là yêu quái quan trọng mặt mũi, sao có thể chịu đựng được nhiều yêu quái khác nói hấn như vậy, hấn chạy một mạch mấy chục km, tới bên bờ sông mới dừng lại. Nhặt đá cuội dưới chân ném xuống sông, hấn có chút không cam lòng mắng, "Thật không biết xấu hổ, ai cố ý hại hấn bị cảnh sát con người bắt đi?"

Rõ ràng là do con yêu quái kia tâm địa không đơn giản, thấy lông chim của hấn xinh đẹp mới bắt hấn lại, bán cho người khác có được

không?

Không ngờ rằng con nhện đó gặp yêu khác liền nói là do hấn cố ý hãm hại, thế gian sao lại có yêu quái vô liêm sỉ như vậy. Còn có những yêu tu nói đỡ cho con nhện kia, cũng đều là loại ngu xuẩn, tự cho mình là đúng, cũng không nhìn xem đang giúp loại hàng thế nào.

Hấn đường đường là Chu Lộ, muốn báo thù một con nhện còn phải nhờ con người giúp hay sao.

Tuy, tuy rằng cuối cùng quả thật phải dựa vào sự giúp đỡ của con người hấn mới thoát được khỏi tay của con nhện yêu, nhưng đó không quan trọng, quan trọng là hấn sẽ không dùng thủ đoạn đê tiện như vậy

"Hôm nay ánh nắng đẹp thế này, sao anh lại ngắm cảnh một mình ở bên sông?" Một người đàn ông mặc âu phục thắt cà vạt đứng cách Chu Lộ không xa, hấn tóc đen mắt xanh, ngũ quan rất rõ nét, tướng mạo vô cùng đẹp trai, nhưng rõ ràng không giống con người ở quốc gia này.

Chu Lộ là một con yêu quái có tính tình nóng nảy, nhìn thấy dáng dấp làm ra vẻ của người đàn ông này, nói thẳng: "Ông đây đứng ở đây làm gì thì liên quan quái gì tới mày!"

Người đàn ông đẹp trai sững sờ, sau đó nhanh chóng khôi phục lại nụ cười nhã nhặn: "Anh đứng một mình ở đây, không sợ gặp phải người xấu sao?"

Chu Lộ liếc mắt xem thường: "Cút!"

Ông đây dựa vào mỹ mạo tung hoành cả yêu giới, chỉ cần biến thành nguyên hình, có thể làm cho vô số con người quỳ xuống gọi bố, không cần phải lễ phép.

"Thái độ này của anh, làm cho tôi rất không vui." Mặt người đàn ông đẹp trai trầm xuống, vì tức giận mà đồng tử màu xanh ngọc bích càng thêm đậm màu, "Vật nhỏ không nghe lời như vậy, ăn là được rồi."

Tác giả có lời muốn nói:

Phù Ly: Có một loại yêu quái, sống hoàn toàn dựa vào may mắn, chết vì tự tìm đường chết.

Chu Lộ: Tuy rằng tôi tùy hứng, không lễ phép, tính tình kém, nhưng tôi chính là quốc bảo!

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 87

"Con mẹ nó mày thần kinh à." Chu Lộ nhăn mày lại, "Có biết ăn động vật được bảo vệ cấp quốc gia sẽ bị phán bao nhiêu năm tù không?"

Người đàn ông mặc âu phục nghe thấy thế, ngược lại còn cười nhạo: "Đã sớm nghe nói tới yếu tố của quốc gia các anh được bảo vệ rất tốt, không ngờ rằng lại ngây thơ như thế, nếu như tôi đã dám ăn anh, lẽ nào còn sợ luật bảo vệ động vật hoang dã hay sao?"

"Mày là yêu quái nước ngoài?" Chu Lộ sinh ra cảnh giác, lui mấy bước về phía bờ sông.

Rõ ràng người đàn ông mặc âu phục biết rõ chân lý "nhân vật phản diện chết vì nói nhiều" hấn căn bản không phản ứng lời của Chu Lộ, đột nhiên dang tay ra, giống như kẻ sẵn mỗi đánh tới Chu Lộ. Trên người đối phương có hơi thở khát máu, làm cho Chu Lộ nhớ tới lịch sử kinh hoàng khi năm đó hấn còn chưa hóa hình, suýt chút nữa đã bị một con chim ưng đực cào chết. Tuy rằng hốt hoảng tránh được một đòn, nhưng sắc mặt hấn vẫn tái nhợt.

"Nghe nói cò quăm mào rất được sùng bái ở quốc gia các anh, là loài chim được con người tín nhiệm sùng bái, máu tươi nhất định sẽ rất ngon." Người đàn ông mặc âu phục thấy Chu Lộ tránh được một chiêu, cũng không tức giận, ngược lại còn cởi áo khoác ngoài ra, "Con mỗi thông minh cũng sẽ làm tăng vị giác."

Chu Lộ nhớ tới hai con yêu quái bị hút khô máu gần đây, tuy rằng tu vi của bọn họ không cao, nhưng một người là hoa yêu bản thể là hoa quỳnh, một người là yêu quái lai nửa người nửa cá, hình như có huyết mạch cá chép.

Con người là một loại sinh vật rất kỳ quái, nội tâm bọn họ đã không thờ phụng quỷ thần nữa, nhưng lại tin tưởng rằng nhìn thấy hoa quỳnh nở rộ có thể mang tới vận may cho bọn họ, nuôi cá chép trong nhà nhất định có thể thu tiền tài vào nhà.

Con yêu quái ngoại quốc này ăn thịt bọn họ, một phần là vì tu vi của bọn họ thấp, sợ rằng nguyên nhân lớn hơn là do nguyên hình của bọn họ có ý nghĩa đặc biệt.

"Hai người đang làm gì đó?" Hai người đàn ông cơ thể rắn chắc, mùa thu còn mặc quần áo thể thao ngắn tay, chạy từ bên đề lên, nhìn không khí giương cung bạt kiếm giữa Chu Lộ và người đàn ông mặc âu phục. Người đàn ông mặc áo ngắn tay màu xám dùng khăn thấm mồ hôi vắt trên cổ lau lau mặt, "Thành phố chúng ta là thành phố văn minh, không được phép đánh nhau." Anh ta vén tay áo lộ ra cánh tay rắn chắc có hình xăm, ý đồ dọa hai người.

"Hai con người?" Người đàn ông mặc âu phục nhíu mày, con mắt xanh lam của hắn quét qua mồ hôi trên cơ bắp hai người, lộ ra vẻ ghét bỏ, loại đàn ông trung niên đầy mồ hôi, lại phơi nắng đen thui này là đồ ăn mà hắn ghét nhất, máu của bọn họ rất hôi.

"Cút ra, đừng có mà xen vào việc của người khác." Trong mắt người đàn ông mặc âu phục hiện lên ánh sáng đỏ.

"Ha, biết hai anh đây tới từ đâu không?" Người đàn ông mặc áo ngắn tay màu xám nháy mắt không vui, anh ta cởi áo ra, hai tay nắm

chặt, rung cơ ngực khoe ra vũ lực của bản thân mình. Người còn lại nhân cơ hội này lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

"Ngu xuẩn." Người đàn ông mặc âu phục vung tay lên, trên thân hai người đàn ông cơ bắp xuất hiện một sợi dây thừng không nhìn thấy, kéo hai người bọn họ tới trước mặt người đàn ông mặc âu phục.

"Tôi rất ghét người khác cắt ngang ham muốn dùng bữa của tôi." Người đàn ông mặc âu phục khinh thường liếc mắt nhìn hai người đàn ông kia một cái, quay đầu lại nhìn Chu Lộ, duỗi cánh tay ra, vô cùng dễ dàng nắm được cổ của Chu Lộ.

"Những yêu quái ở vùng đất phương Đông các người thật sự là chẳng có năng lực gì, muốn hủy diệt các người còn dễ hơn là phơi nắng." Tuy rằng người đàn ông mặc âu phục có tướng mạo khôi ngô, nhưng động tác trên tay chẳng hề có chút nhã nhặn nào, hất túm tóc Chu Lộ, vạch vai Chu Lộ ra, chuẩn bị cắt đứt cổ Chu Lộ.

Giây tiếp theo, hất bị một sức lực đá bay ra ngoài.

Hai người cơ bắp nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục làm ra vẻ kia bị đá bay ra ngoài, hơn nữa còn bay cao quá bảy tám mét, bọn họ bất giác há to miệng.

Đây là hiện trường quay phim võ hiệp kinh phí thấp phải không, tại sao lại có người có thể đá một người đàn ông trưởng thành bay cao như vậy, rất nguy hiểm đấy. Bọn họ nhìn người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, nhân sinh quan lung lay sắp đổ.

Chu Lộ cho rằng bản thân mình chết chắc rồi, nhìn yêu quái đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, há to miệng ho khan vài tiếng,

nhưng không nói được một câu nào.

"Lữ khách từ xa tới đây, phải tiếp đón thịnh tình mới là đạo đãi khách. Nhưng có câu khách phải thuận theo sự sắp xếp của chủ, trên mảnh đất phía Đông này của chúng tôi, không cho phép phát sinh hành vi ăn yêu quái này." Phù Ly xách theo Chu Lộ, quăng sang một bên, "Khách quý đã làm trái với pháp lệnh của ban quản lý chúng tôi, mời khách quý theo tôi một chuyến."

"Người là thứ gì?" Farrell là thân vương huyết tộc xuất thân cao quý, đã sống hơn nghìn năm, hẳn thậm chí đã có thể không sợ mặt trời cùng những vật làm bằng bạc, hơn nữa cũng có sự giàu có mà rất nhiều con người không thể tưởng tượng được.

Phù Ly nhìn xuyên được chân thân của Farrell, chẳng qua chỉ là máu lai giữa con người và dơi, chân tay không được tốt, tu vi cũng không mấy cao thâm, cho nên cậu không hiểu, tại sao con yêu quái nước ngoài này lại ngạo mạn như thế. Lẽ nào bắt nạt vài tiểu yêu ở yêu giới liền tự cảm thấy mình thiên hạ vô địch?

"Nếu như khách quý không phối hợp điều tra, vậy tôi chỉ có thể không khách khí nữa." Phù Ly vươn một tay ra, tay còn lại vẫn đặt ở sau lưng, "Anh có ý đồ làm hại động vật bảo vệ cấp quốc gia của chúng tôi, không chỉ vi phạm pháp luật ở tu chân giới, đồng thời cũng vi phạm pháp luật ở nhân gian, hơn nữa còn không chịu nhận tội, tính chất vô cùng tồi tệ."

Hai người đàn ông cơ bắp nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục ra vẻ ta đây kia ngã từ nơi cao như vậy xuống lại chẳng hề hấn gì, cảm thấy chuyện ngày hôm nay vô cùng bất thường. Tuy rằng bình thường bọn họ cũng thích chém gió, nói mấy câu như ai không nghe

lời sẽ đá bay người đó, nhưng nhìn thấy thật sự bị "đá bay" còn có chút đáng sợ.

Nhưng khi bọn họ nghe được cái gì mà tu chân giới, nhân gian giới, họ cảm thấy bản thân mình hình như đã không cẩn thận chạm vào ranh giới với một thế giới thần bí nào đó.

"Hừ, chỉ dựa vào cậu mà cũng muốn bắt tôi sao?" Farrell khinh thường cười lạnh, "Đúng là nực cười, còn không có tu vi mà còn đòi bắt tôi?"

Chu Lộ bị xách ra bên cạnh nghe thấy lời này, mắng một câu ngu ngốc. Phù Ly không có tu vi? Nói ra lời này, cả tu chân giới đều buồn cười, bây giờ có ai không biết, con thỏ tinh này nhìn ôn hòa vô hại, khi đánh yêu quái lại có pháp lực vô hạn, cả tu chân giới chẳng ai muốn đắc tội ông lớn này.

Rất nhanh, Farrell đã vì câu nói của mình mà phải trả giá, hắn bị một tát bay vào trong nước.

Không!

Hắn ghét nước!

Farrell đập vào nước, muốn nổi lên, nhưng vừa mới bay lên nửa người đã bị Phù Ly đập lại xuống nước.

"Lão đại." Người đàn ông mặc áo ngắn tay màu xám, dụi dụi mắt, "Ban nãy, người kia rơi xuống nước thế nào?"

Người đàn ông mặc áo màu đen ngồi ngay ngắn, biểu tình vì quá ngạc nhiên nên đã chẳng còn thêm biểu tình gì khác: "A, bay qua đó."

Con người sao có thể bay? Không thể nào!

Người đàn ông cơ bắp mặc áo màu xám gào thét trong lòng, nhưng anh ta lại giật giật cơ mặt mình, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời trên không trung, "Có lẽ là tôi đang nằm mơ."

Người đàn ông cơ bắp mặc áo đen xụ mặt nói: "Có lẽ chú nên nghĩ một chút, khi nào chúng ta bị giết người diệt khẩu."

Những người này lợi hại như thế, khẳng định sẽ không hi vọng để người khác phát hiện ra chỗ đặc biệt của bọn họ. Hai người bọn anh phát hiện ra sự tồn tại của người siêu năng lực trên thế giới, kết cục cuối cùng chỉ có thể bị diệt khẩu.

Hai người vạm vỡ nã bỏ một loạt những bộ phim siêu năng lực, cuối cùng đưa ra một kết luận chính là, những vật hi sinh phát hiện ra bí mật quá sớm đều không thể sống tiếp. Hai người nhìn nhau, nhìn thấy sự tuyệt vọng ở trong mắt đối phương.

Bọn họ còn chưa kịp chụp một tấm hình cơ bắp đang lên trong vòng bạn bè, bọn họ không muốn chết.

Farrell bị Phù Ly dày vò tới thể xác và tinh thần mệt mỏi, cuối cùng hấp hối biến thành một con dơi xám đen to bằng bàn tay, giãy giụa đau đớn trong nước. Phù Ly giẫm trên mặt nước, quay đầu nhìn Chu Lộ, "Anh qua đây."

"Làm gì?" Tuy rằng Chu Lộ cứng miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đập lên nước đi qua đó.

"Bắt con dơi này lại, chúng ta cùng về ban quản lý."

"Tại sao cậu lại không bắt?" Chu Lộ cúi người nhặt con dơi ở dưới nước lên, dùng sức vung tay, vẩy sạch sẽ nước trên người nó, sau đó lấy ra một sợi giây thừng, chuẩn bị trói nó thành một quả cầu.

"Con dơi thích trốn trong những hang động âm u, còn không thích tắm, ai biết trên người nó có bao nhiêu vi khuẩn có hại." Thái độ ghét bỏ của Phù Ly vô cùng rõ ràng, "Chuyện này để cho tôi làm thì không hợp lắm."

Chu Lộ đang trói con dơi lại:.....

Hắn quốc bảo, lẽ nào thích hợp làm chuyện thế này?

Bình tĩnh, bình tĩnh, ân cứu mạng, xuống hoàng tuyền cũng phải báo, không thể tức giận, không thể tức giận.

"Tôi nghĩ hai người đều có cánh, có lẽ sẽ tương đối có đề tài chung." Phù Ly bị lý do mình nghĩ ra thuyết phục, "Cho nên giao cho anh xử lý không thể nào hợp hơn được nữa."

Chu Lộ không thể nhịn được nữa: "Tôi chính là quốc bảo."

"Tôi đã ôn tập xong sách giáo khoa cấp hai rồi, biết anh là quốc bảo." Phù Ly dùng mũi chân đá đá con dơi bị Chu Lộ trói lại, "Những đồ án hình con dơi trước đây là ngụ ý phúc khí cát tường, bây giờ còn chạy tới đây hút máu, thực sự là càng ngày càng sa ngã, chẳng tiến bộ chút nào."

Cậu đi vào bờ, tới trước mặt hai người đàn ông cơ bắp kia.

"Hai người nhất định rất tò mò chúng tôi bay kiểu gì đúng không?"

Hai người đàn ông cơ bắp gật đầu.

"Nhưng tôi không thể nói cho các anh được." Phù Ly nghiêng đầu, đập một cái vào gáy hai người, "Tiếp tục rèn luyện thân thể, chuyện ly kỳ không khoa học thế này thì quên đi."

Mấy phút sau, hai người đàn ông cơ bắp đứng dậy trên bậc đá, phỉ nhổ bản thân mình đang chạy bộ còn muốn nghỉ ngơi giữa chừng, tiếp tục chạy về phía xa.

Trong ban quản lý, Chu Lộ rời đi chẳng hề làm cho người ta chú ý tới, cũng vì việc này mà con nhện yêu đã bắt đầu mối quan hệ tốt với những yêu quái xung quanh. Cho dù yêu giới hay là nhân giới, "cùng chung kẻ thù" vẫn luôn là phương pháp tốt để kéo gần tình hữu nghị.

Con nhện tinh nói mình ở trong ngục khổ thế nào, ra ngoài khó khăn thích nghi với tốc độ phát triển nhanh chóng của con người ra sao, khiến cho đám đồng yêu tu đồng tình.

"Nhưng yêu quái hút máu ở bên ngoài còn chưa bắt được, lỡ như Chu Lộ chạy ra ngoài xảy ra chuyện....." Người nói chính là một hoa dâm bụt yêu rất trẻ, diện mạo của cô ngọt ngào, nội tâm cũng giống như bề ngoài, vô cùng mềm mại.

"Chu Lộ đã sống mấy trăm năm rồi, đâu có dễ bị hại như vậy." Một con yêu quái khác không kiên nhẫn nói, "Đợi lát nữa hấn sẽ quay lại thôi."

"Ai, thật sự là hấn tự mình về rồi."

"Đâu cơ, đâu cơ?"

"Sao hấn lại đi cùng với người của ban quản lý?"

"Lẽ nào ông được đuôi lớn của ban quản lý rồi?"

Mọi người mồm nấp miệng mừi buồn chuyện về Chu Lộ, ngược lại con nhện yêu lại cúi đầu ăn thịt khô, không nói được một lời, chỉ thỉnh thoảng lét lét nhìn lên tầng văn phòng của ban quản lý.

Phù Ly dẫn theo Chu Lộ vào văn phòng tiếp đải yêu quái, mới gọi điện thoại cho Trang Khanh.

Trang Khanh và một đám đồng nghiệp đang ngồi trước màn chiếu khoanh tròn phạm vi khu vực khả nghi, mới nói được một nửa, di động vang lên. Những đồng nghiệp khác nhìn điện thoại của Trang Khanh, không nói gì. Trang Khanh nhìn rõ tên hiển thị trên điện thoại, do dự ba giây, nhận cuộc gọi.

"Phù Ly, có chuyện gì thế?" Anh nhớ tới dáng vẻ thềm ngủ của Phù Ly có chút lo lắng.

"Anh đang làm gì thế, gọi điện thoại nội bộ không ai nhận." Phù Ly nhận lấy hai tách trà, đưa cho Chu Lộ một tách. Ban nầy Chu Lộ còn cứng miệng, sau khi vào văn phòng rồi lại thành thật, quả thực không giống như một con cò quăm mào mà giống như một con chim cú.

Sau khi Phù Ly đưa trà cho hấn, hấn cũng chỉ dám dùng hai tay nhận lấy, đưa tới bên miệng uống từng ngụm nhỏ.

"Bắt gì?" Phù Ly nghe được có chuyện quan trọng, ngữ khí cũng nghiêm túc vài phần, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái gì, yêu quái hút máu?" Phù Ly nhìn con dơi bị trói lại bị nhét vào trong bát đựng đồ ăn nhanh, "Tôi vừa mới bắt được một con dơi ở bên ngoài, con dơi này giống như loài lai ở bên ngoài tới, muốn uống máu của loài chim quốc bảo nước ta, bị tôi bắt được đánh một trận."

"Cậu bắt được rồi?" Giọng nói của Trang Khanh cao lên mấy độ, "Tôi lập tức qua đó."

"Lão đại, đã xảy ra chuyện gì?" Sở Dư nhìn thấy biểu tình trên mặt Trang Khanh có chút quái dị, cho rằng Phù Ly đã xảy ra chuyện, trên mặt hiện lên vài phần sốt ruột.

"Phù Ly gọi điện tới nói, cậu ấy bắt được một con dơi hút máu ở bên ngoài." Trang Khanh nhìn tấm bản đồ quy hoạch thành phố, buông bút dạ quang trong tay xuống, đi ra bên ngoài.

Những người khác thấy vậy cũng đi ra ngoài theo.

Chu Lộ chưa uống được mấy ngụm trà đã nghe được bên ngoài truyền tới một chuỗi tiếng bước chân, nhìn về phía sau, thấy được người đàn ông dẫn đầu, hắn không dám uống trà nữa, nháy mắt nhảy dựng từ trên ghế dậy, rúc vào một góc.

Nhận ra động tác này của Chu Lộ, Phù Ly không nhịn được nhìn nhiều thêm một chút.

Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly nhàn tản ngồi bên cạnh bàn, bước vào, câu đầu tiên khi mở miệng ra nói chính là: "Còn buồn ngủ sao?"

Phù Ly sững sờ một lát mới mở miệng lắc đầu.

Biểu tình của những người đi theo Trang Khanh cũng có chút quái dị, hôm nay xảy ra chuyện lớn như thế, anh Phù không phải là người đầu tiên vội vàng chạy tới đã rất kỳ lạ rồi, bây giờ lão đại còn đặc biệt hỏi anh Phù có buồn ngủ hay không.....

Họ luôn cảm thấy không cẩn thận một chút thôi là sẽ nghĩ tới một phương diện tương đối phức tạp.

"Mọi người đều ở đây cả." Theo lý thuyết hôm nay vẫn còn được nghỉ, kết quả nhân viên cao cấp ở Bộ đều ở đây, có thể chứng minh được chuyện này không hề dễ dàng như Trang Khanh nói. Cậu nhìn sang phía Sở Dư, "Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu nói cho tôi xem nào."

"Hai ngày gần đây có hai yêu tu bị giết, có lẽ anh cũng biết chuyện này."

Phù Ly gật đầu: "Ban nãy tôi đã thu được tin tức mà mọi người gửi tới." Cậu chỉ biết có hai yêu tu tu vi không cao bị sát hại, còn biết bản thể của bọn họ là gì, tu vi ở mức nào, nhưng không hề nhìn thấy một tấm ảnh nào liên quan tới hiện trường vụ án. Lúc trước Trang Khanh còn nói với cậu là không có chuyện gì lớn, nhưng nhìn thái độ này của mọi người, hình như chuyện cũng không nhỏ.

"Dáng vẻ của hai vị yêu tu bị hại vô cùng đáng sợ, khiến cho rất nhiều yêu tu sợ hãi, bây giờ rất nhiều yêu tu tới ban quản lý chúng ta ở tạm." Sở Dư nói, "Nhưng ở lại nơi này mãi cũng không phải là cách. Việc này càng kéo dài thì càng bất lợi, ai biết được khi bọn em đang bàn kế hoạch bắt kẻ tình nghi thì anh đã bắt được người rồi, không biết kẻ bị tình nghi này đang bị nhốt ở đâu?"

Phù Ly chỉ cái hộp nhựa trong suốt trên bàn.

Sở Dư cúi đầu nhìn, đây hình như là một cuộn dây? Cậu ta nhìn cẩn thận thêm nữa mới phát hiện trong quả cầu lông này lộ ra một móng vuốt: "Đây là....."

"Kết tinh dòng máu lai giữa con người và dơi yêu." Phù Ly thấy Sở Dư chuẩn bị mở nắp hộp, vội vàng bưng tách trà của mình lên, đứng ra xa một chút, sợ bụi trên người con dơi bay vào tách trà của cậu.

Farrell bị trói thành một cục không cam lòng giãy giụa, cái gì mà kết tinh giữa con dơi và con người, hắn là thân vương, là thân vương huyết tộc cao quý.

"Dơi yêu?" Sở Dư kéo đầu sợi dây, tháo Farrell ra, khịt khịt cái mũi: "Trên người hắn ta quả thực có mùi máu tanh, còn có mùi của hoa quỳnh và cá chép, hai yếu tố kia chính là bị hắn ta hút sạch máu."

Phù Ly nghĩ ngợi, lại bổ sung thêm một câu: "Yêu quái nước ngoài nào cũng có thể nói tiếng nước ta trôi chảy như vậy sao?"

"Không thể." Trang Khanh chỉ chỉ Sở Dư, "Để thứ bản thủ này ra xa một chút."

Sở Dư lùi mấy bước về phía cửa, Phù Ly cầm tách trà lại ngồi xuống vị trí cũ. Trang Khanh đi tới bên cạnh cậu, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, "May là cậu bắt được hắn ta, nếu không mọi người đều không yên lòng."

"Việc này cũng thật đúng lúc, nếu như không phải ví tiền của Chu Lộ bị rơi, tôi đuổi theo trả ví tiền, sợ rằng tôi cũng không bắt được hắn ta." Nói tới đây, Phù Ly mới nhớ tới ví tiền của Chu Lộ vẫn còn

ở chỗ mình, cậu lấy ví tiền ra nhìn xung quanh, tìm được Chu Lộ đang đứng ở trong góc, "Ví tiền của anh, đếm một chút xem đồ bên trong có đủ không."

"Không, không thiếu." Chu Lộ nghiêng người nhận lấy ví tiền, đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể cách Trang Khanh nhiều một milimet, thì hắn sẽ không bỏ qua cơ hội. Hắn bỏ ví tiền vào trong túi áo, nói một câu cảm ơn, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

"Hình như anh ta rất sợ anh, trước đây anh từng đánh anh ta sao?" Phù Ly cảm thấy có chút kỳ lạ, hai loại sinh vật cò với rồng, có lẽ không có chuyện gì mới đúng chứ.

"Tôi không quen anh ta." Trang Khanh chạm vào tách trà trong tay Phù Ly, "Trà không còn nóng nữa, tôi rót thêm ít nước cho cậu."

"Cảm ơn." Trong nhà Trang Khanh, Phù Ly đã từng xới cơm cho anh, cho nên khi Trang Khanh nói muốn rót nước pha trà cho cậu, cậu cũng không nghĩ nhiều, đưa ngay tách cho Trang Khanh.

Đợi Trang Khanh đi rót nước, Phù Ly phát hiện ra mọi người đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu.

"Sao thế?" Phù Ly khó hiểu nhìn Sở Dư, Sở Dư lắc đầu, "Không sao."

"Sao tôi cứ cảm thấy ánh mắt của mọi người rất kỳ lạ." Phù Ly suy nghĩ, lấy một đồng đồ ăn trong túi Càn Khôn ra, "Tặng ca nên đói bụng sao?"

Mọi người: "Ha ha."

Tiếng ha ha này vừa gượng gạo lại không hề có ý cười.

Trang Khanh rót nước xong quay lại, thấy một đồng người vây trước mặt Phù Ly, anh nhú mày nói: "Không còn việc gì làm sao?"

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, tư liệu báo cáo đã chuẩn bị xong cả chưa? Công tác trấn an tu chân giới đã xấp xếp xong chưa, những vấn đề an toàn kèm theo đã giải quyết chưa, còn có lời khai của người phạm tội nữa, đã ghi lại chưa?" Trang Khanh đặt tách trà trước mặt Phù Ly, "Đừng vây ở đây nữa, nên làm việc gì thì đi làm việc đó đi."

Mọi người tản ra xung quanh, Sở Dư mang theo hộp đựng con dơi, khi đi ngang qua hành lang tầng hai, nghe thấy mấy yêu tu đang ghé đầu vào với nhau, nói mấy lời Chu Lộ ôm đùi anh Phù linh tinh.

Cậu cười cười bỏ qua, đang chuẩn bị tới phòng thẩm vấn, nghe được một yêu tu có giọng chói tai nói: "Nói không chừng là Chu Lộ ỷ vào tướng mạo của mình cũng không tệ, cho nên muốn dụ dỗ Phù đạo hữu."

Sở Dư dừng bước, nhìn xuống yêu tu đang nói chuyện ở dưới tầng.

Sau lưng cậu không xa, Trang Khanh cũng vừa mới đi ra khỏi phòng đón tiếp yêu tu. Vẻ mặt anh vô cùng lạnh lùng, khóe môi hơi nhếch lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Yêu quái hít drama: Chu Lộ là một con chim tâm cơ, nhất định muốn dụ dỗ Phù đạo hữu.

Trang Tiểu Long: Lăn một trăm tám mươi vòng đi.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 88

"Ai, sao anh lại không đi nữa?" Phù Ly đi từ trong văn phòng ra, thấy Trang Khanh đứng bất động như tượng, vươn tay chọc chọc eo anh.

Trang Khanh giống như bị điện giật quay đầu nhìn Phù Ly: "Cậu sờ tôi làm gì?" Chỗ bên hông bị sờ, dường như có lửa thiêu đốt, vừa nóng vừa ngứa, làm cho anh thiếu chút nữa đưa tay gãi.

Không dự đoán được Trang Khanh lại phản ứng lớn như thế, Phù Ly bị dọa nhảy dựng: "Anh sao thế?"

Trang Khanh muốn nói, không thể chạm vào eo của đàn ông, nhưng đối diện với khuôn mặt của Phù Ly, khí thế của anh trở nên yếu ớt, "Không có gì, bên dưới có mấy tiểu yêu đang nói lung tung."

Phù Ly tập trung nghe, mới biết được những người này đang nói chuyện sau lưng cậu.

"Hình người của Chu Lộ chẳng đẹp tí nào, Phù Ly đạo quân có thể vừa ý hần sao?"

"Hình dạng con người vốn là xấu nhất, Phù Ly đạo quân tu vi cao thâm, sao có thể dùng hình người để đánh giá Chu Lộ đẹp hay xấu?"

"Đúng vậy đấy, lông vũ của Chu Lộ rụng rồi, lại còn được con người tôn là quốc bảo, cũng có vài phần kiêu ngạo. Tuy rằng tu vi Phù Ly đạo quân cao thâm, nhưng nguyên hình lại chẳng hề to lớn, cũng có khả năng lông vũ tươi đẹp của Chu Lộ hấp dẫn."

Chẳng hề to lớn là ý gì? Phù Ly không thích nhất là có người nói nguyên hình của cậu thế nào, cho nên nghe thấy lời này, nụ cười trên mặt sụp đổ. Nguyên hình không cao lớn thì làm sao, chọn lọc chính là tinh hoa.

"Không phải, không phải trước đây trên diễn đàn nói Phù Ly đạo quân và Trang....."

"Càng không thể nào, khác biệt cũng quá lớn, nhìn thế nào cũng không giống như một đôi."

"Bàn chuyện thị phi của người khác sau lưng, tuy tu vi các vị thua kém, nhưng ngược lại lại học hết thói lảm mồm ở nhân gian." Trang Khanh bay từ tầng hai xuống, mặt lạnh lùng, "Nếu đã có hứng thú như vậy, không bằng cũng nói cho tôi nghe thử."

"Long, Long Quân." Mấy tiểu yêu đang nói chuyện, sợ tới mức run rẩy, không dám nói nhiều.

Trang Khanh nhìn thấy bọn họ không hưng phấn buồn chuyện như ban nãy nữa, hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại phát hiện ra một yêu tu đang cúi đầu gặm thịt khô, chưa từng ngẩng đầu lên.

Rõ ràng là chuyện rất bình thường, nhưng Trang Khanh lại cảm thấy có chút quái dị.

Anh xoay người đi mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía yêu tu đang gặm thịt khô kia, đối phương vẫn như cũ

không ngẩng đầu lên. Ngược lại những yêu tu xung quanh hắn ta đều lén lút nhìn Trang Khanh, hơn nữa còn hơi nghiêng người về đằng trước tỏ vẻ vui vẻ tiễn chân anh đi.

"Anh." Trang Khanh quay lại, "Đưa chứng minh thư cho tôi xem một chút."

"Long Quân, đây là Chu Tri đạo hữu, mấy năm trước vì một chút hiểu lầm mà phải ở trong ngục giam của con người mấy năm, gần đây mới được thả ra." Yêu tu tốt bụng bên cạnh cho rằng Trang Khanh hoài nghi thân phận của con nhện yêu, vội chủ động giải thích cho hắn.

Trang Khanh có ấn tượng với chuyện này, năm đó vụ án này không chỉ lên báo ở nhân gian, mà còn từng chấn động một thời ở tu chân giới bọn họ. Chu Lộ nói hắn bị con nhện yêu này bắt đi, hơn nữa còn chuẩn bị bán hắn ra nước ngoài. Mà con nhện yêu lại nói rằng Chu Lộ cố ý mưu hại hắn, ngang ngược không lí lẽ.

Lúc ấy tuy rằng con nhện yêu đã bị phán quyết ở xã hội con người, nhưng anh vẫn phái người đi điều tra, hiện trường quả thật có dấu hiệu con nhện yêu này cưỡng chế mang Chu Lộ đi, cho nên bọn họ cũng không liên lạc với ban ngành liên quan ở nhân giới để sửa án.

Không ngờ rằng đã qua nhiều năm như vậy, sự việc này không những không phai nhạt đi chút nào, ngược lại còn trở nên càng nóng, huyền náo tới mức cả tu chân giới đều biết, thậm chí có một số nhân viên mới vào ban quản lý đều cho rằng, chuyện này là Chu Lộ mưu hại con nhện yêu. Những con yêu quái này cũng không giấu lại thử xem, nếu như Chu Lộ thực sự làm ra chuyện xấu xa như thế này, tại sao ban quản lý lại có thể ngồi yên không để ý.

Có lẽ là Chu Lộ bị những lời đồn đại làm phiền, dứt khoát đã làm thì làm cho chót, ai đụng vào hắn liền mở miệng ra uy hiếp nói sẽ mưu hại người ta như thế nào, tới tới lui lui ở tu chân giới, Chu Lộ có thể coi như bị ghét, gặp rắc rối khắp nơi.

Con nhện yêu thoát nhìn cũng không cường tráng, dưới ánh mắt của Trang Khanh, càng có vẻ co rúm lại, lấy chứng minh thư từ trong áo khoác ra, đưa cho Trang Khanh.

Trang Khanh nhìn một cái rồi trả lại hắn: "Nếu như đã mãn hạn tù được thả, thì phải làm lại cuộc đời, đừng làm những chuyện phạm pháp nữa."

Con nhện yêu rụt đầu vào không nói gì, nhìn có vẻ đáng thương.

Yêu tu bên cạnh không nhìn nổi nữa, trực tiếp nói: "Long Quân, chuyện năm đó là do Chu Lộ cố ý hãm hại, Chu Tri bị oan."

Trang Khanh nhận ra yêu quái bất bình vì người khác bị đối xử bất công này, chính là người ban nãy nói Chu Lộ muốn quyền rũ Phù Ly, còn nói nguyên hình của Phù Ly không xứng với Chu Lộ. Không biết vì sao, Trang Khanh nhìn thấy yêu tu này đặc biệt ngứa mắt, có lẽ là do đối phương biến thành hình người quá xấu. Cũng may anh dày công tu dưỡng nghề nghiệp hằng ngày mới không phạm phải sai lầm lấy việc công trả thù tư.

"Rất nhiều chuyện khi không có chứng cứ, thì không thể tùy ý mở miệng." Trang Khanh hơi nhíu mày, "Lúc trước vụ án bắt cóc Chu Lộ, không có điểm đáng ngờ nào. Trừ Chu Lộ ra còn có động vật hoang dã khác cũng bị bắt ở hiện trường."

Bị Trang Khanh phản bác trước mặt nhiều yêu tu như vậy, vị yêu tu tự xưng là vì chính nghĩa này có chút không nhận được, cho dù trong lòng vô cùng sợ hãi, vẫn cứng miệng nói: "Ai biết được các anh có bao che cho Chu Lộ hay không? Chu Lộ đi gần Phù Ly đạo hữu vậy, các anh đương nhiên sẽ nói giúp cho người mình."

Lần này mặt Trang Khanh càng đen.

Chu Lộ là cái quái gì, cũng xứng ở bên cạnh lão yêu quái như Phù Ly?

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Phù Ly thấy sau khi Trang Khanh xuống, vẫn chưa thấy lên lại, tò mò nên cậu cũng theo xuống, phát hiện sắc mặt Trang Khanh vô cùng khó coi. Cậu nhìn yêu tu bốn phía xung quanh, lại nhìn Trang Khanh, ánh mắt dừng lại trên người con nhện yêu.

Yêu tu này nhìn tuy rằng nhỏ bé nhưng trên người hắn ta có oán khí và sát khí, nhìn có vẻ như đã từng làm chuyện xấu.

"Cậu qua đây làm gì?" Nhìn thấy Phù Ly, Trang Khanh lại nhớ tới những lời yêu tu khác vừa mới nói.

"Con nhện yêu này có vấn đề." Phù Ly trực tiếp nói, "Trên người anh ta có oán khí."

"Tại sao Phù Ly đạo quân lại vu oan tôi như thế?" Con nhện yêu đau thương phần nộ nhìn Phù Ly, hành động này của hắn dẫn tới sự chú ý của mọi người, biểu tình của các yêu tu khác nhìn Phù Ly trở nên có chút kỳ lạ.

"Tại sao tôi phải đổ oan cho anh?" Phù Ly lấy một chiếc gương đồng nhỏ trong túi Càn Khôn ra, nghịch trong tay.

"Cậu và Chu Lộ có quan hệ mập mờ, cậu giúp hấn ta nói chuyện tôi có thể hiểu, nhưng tại sao cậu lại đổ oan cho tôi?"

Chu Lộ? Cùng cậu? Mập mờ?

Phù Ly cho rằng tai mình có vấn đề, tại sao cậu lại muốn có quan hệ với một con chim thích đi tìm chết?

Cậu quay đầu nhìn Trang Khanh: "Anh ta đang nói tôi và Chu Lộ?"

"Tai tôi không có tật, nghe thấy rồi." Mặt Trang Khanh chẳng có chút biểu tình, "Không cần cậu phải cường điệu với tôi lần nữa."

"Không phải vấn đề này, tôi và Chu Lộ cũng chẳng nói với nhau quá vài câu, lời đồn này từ đâu tới thế?" Phù Ly không hiểu, "Lúc trước khi tôi đánh Chu Lộ, không có ai nhìn thấy sao?"

"Đánh là thương, mắng là yêu, tình cảm sâu nặng dùng chân đạp." Trong đám yêu, có một yêu tu hóng chuyện không chê chuyện lớn, háng giọng rống một câu.

"Ai ai, quạ yêu, cậu đừng trốn đằng sau, tôi biết giọng ban nãy là của cậu đấy." Phù Ly xua tay, ngược lại cũng không giận, cậu dờ khóc dờ cười nói, "Sao tôi có thể có quan hệ gì với Chu Lộ được, mấy người đồn tôi có quan hệ mờ ám với Trang Khanh còn đáng tin hơn tin này."

Tai Trang Khanh giật giật.

"Phù Ly đạo quân, thì ra cậu và Long Quân là một đôi?" Một con chim hoàng anh yêu về mặt hưng phấn.

Phù Ly: "Tôi chỉ nói ví dụ thôi, ví dụ, có hiểu hay không?"

Tại sao yêu quái hiện nay lại không hiểu tiếng người như thế?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 89

Ở trước mặt chuyện hay ho luôn tràn ngập lực hấp dẫn, cho dù là người hay là yêu, đều có dũng khí vô cùng lớn. Vì thế có thể thấy, câu nói sự tò mò hại chết con mèo, vô cùng thuyết phục. Là một trong người có địa vị hiển hách trong giới tu chân, bởi vì tu vi của Trang Khanh mạnh, lại mang huyết thống long tộc, còn duy trì trật tự tu chân giới, cho nên tuy rất nhiều yêu tu sợ hãi tu vi của anh, nhưng cũng kính nể tu vi của anh.

Rình coi sự riêng tư của kẻ mạnh đối với người bình thường mà nói có sức hấp dẫn vô cùng lớn, đây chính là bản năng sinh vật.

Phù Ly chú ý tới ánh mắt tò mò của những người xung quanh, thở dài nói: "Bây giờ không phải lúc nói đùa." Cậu nhìn về phía con nhện yêu, "Nhưng phạm là những yêu tu làm ác, trên người sẽ mang sát khí. Mọi người đã từng nghe tới một loại gương chiếu yêu chưa, chỉ cần bị gương này chiếu vào, cho dù yêu tu nào cũng không thể che giấu."

"Không, không thể nào." Biểu tình của con nhện yêu không trấn định giống như ban nãy, nhưng hắn vẫn không tin trong tay Phù Ly sẽ có loại kính như vậy.

"Tại sao lại không thể nào, chiếu một cái thì sẽ biết thôi." Phù Ly giơ chiếc gương trong tay lên, nhanh chóng niệm một đoạn khẩu quyết, gương phát ra một cột sáng, bao phủ lấy cả người nhện yêu.

Giây tiếp theo, trên người nhện yêu dường như xuất hiện một tầng sương mù màu đỏ, sương mù giương nanh múa vuốt, vô cùng bất thường.

Những yêu tu còn đang đứng ở bên cạnh con nhện yêu cũng đều nháo nhào tản ra bốn phía, trong đôi mắt nhìn về phía con nhện yêu cũng mang theo sợ hãi. Tuy rằng bọn họ không nhiều kiến thức, nhưng đồ ngốc cũng nhìn ra huyết khí trên người nhện yêu có gì đó không đúng.

Nhện yêu thấy tình hình không ổn, xoay người lại định chạy, nhưng vừa mới xoay người, đã bị Trang Khanh phát tay áo đánh bay, sau đó đâm vào cây Lang Can ở giếng trời. Cây Lang Can cao ngạo như thế nào, sao có thể để cho yêu tu bình thường tới gần, dây leo trên người nó vung lên, lại đánh bay con nhện bay lại trong đám yêu quái.

Trong đám yêu quái phát ra vài tiếng kêu ngạc nhiên, cũng may người ở ban quản lý phản ứng cực nhanh, một lát đã trói con nhện yêu lại, sau đó mới nói cho mọi người, đã bắt được yêu tu hôm trước tàn sát đồng bào tu chân giới rồi.

Mọi người vừa vui mừng vừa sợ, mấy yêu tu có quan hệ tốt với hoa quỳnh yêu và cá chép yêu lập tức khóc lên.

Vào lúc này, không ai có tâm tình quan tâm tới chuyện bắt quái của Phù Ly và Trang Khanh, sinh mệnh mới là thứ đáng quý nhất.

Trang Khanh sắp xếp nhân viên tới trấn an cảm xúc của các yêu tu, quay đầu nhìn Phù Ly một cái, sầm mặt nói: "Tới đây."

Phù Ly nhìn thấy vẻ mặt của anh không được tốt, cho rằng anh quan tâm tới những lời nói ban nãy của các yêu tu kia, tới một nơi ít người, Phù Ly mới nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, ban nãy tôi nói chuyện có hơi thô lỗ, anh đừng để những lời nói của mấy tiểu yêu kia trong lòng."

Trang Khanh đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm cậu: "Tôi là người nhỏ nhen như vậy sao, loại lời đồn chẳng ra sao này, có gì đáng để cho tôi để ý đâu?"

Phù Ly vội vàng lắc đầu: "Anh nói đúng, không có gì đáng giá để quan tâm cả."

"Những loại yêu quái thời đại trước như cậu có lẽ vẫn không mấy hiểu biết về mức độ cởi mở của xã hội hiện tại." Trang Khanh chấp tay sau lưng, cảm khẽ nâng, thể hiện có chút cao ngạo: "Bây giờ yêu tu và con người tiếp xúc rất nhiều, cũng mắc phải tật xấu thích phỏng đoán lung tung của con người, nếu như quan tâm tới ngôn luận của bọn họ, vậy có lẽ chúng ta cũng không cần phải đi làm mỗi ngày nữa."

Phù Ly gật đầu, gật đến một nửa lại cảm thấy có gì đó không đúng: "Bên ngoài thật sự có tin đồn rằng tôi có quan hệ mờ ám với Chu Lộ sao?"

Sắc mặt Trang Khanh càng lạnh: "Đầu óc cậu chỉ chứa được mỗi con chim đó thôi sao?"

"Đầu tôi chỉ có con chim đó khi nào?" Phù Ly cảm thấy bản thân mình có chút oan uổng, cậu thấy vẻ mặt Trang Khanh có chút quái dị, có chút không dám tin nói, "Chẳng lẽ.....những lời đồn trên mạng, là tôi với anh có quan hệ?"

"Hừ." Lần này Trang Khanh không phản bác.

"Bọn họ đã nói gì?" Phù Ly nhìn thấy dáng vẻ sa sầm mặt nghiêm túc của Trang Khanh, đột nhiên có hơi tò mò, cậu vươn tay ghé vào bên vai Trang Khanh, "Nói rằng hai chúng ta là một đôi?"

Trang Khanh cứng người lại để Phù Ly dựa vào, cảm thấy hô hấp Phù Ly quá gần mặt mình, đưa tay đẩy cậu ra, "Dù sao cũng chỉ là những chuyện tình yêu nhỏ nhặt vớ vẩn, không quan trọng."

"Tình yêu sao có thể là chuyện nhỏ chứ, anh còn trẻ tuổi, cũng không thể xem thường một chữ "tình". Anh không thấy trong tiểu thuyết hay phim ảnh, những diễn viên chính vì tình yêu mà có thể không cần mạng sống hay sao?"

Trang Khanh sửng sờ nhìn Phù Ly, lời của cậu ấy là có ý gì?

"Nhưng mà bọn họ nói tôi với anh có gì đó, chẳng đáng tin chút nào." Phù Ly lắc đầu, "Tôi đã hơn bốn nghìn tuổi rồi, sao có thể xuống tay với một con rồng chưa hoàn toàn trưởng thành như anh chứ, vậy cũng quá thiếu đạo đức."

Trang Khanh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, vươn tay đẩy Phù Ly sang một bên, đi thẳng vào phòng thẩm vấn không hề quay đầu lại.

Đột nhiên bị đẩy như thế, Phù Ly chưa phản ứng lại được, ý gì vậy, lại giận rồi?

Trang Khanh bước vào phòng thẩm vấn, tiếng đóng cửa làm cho Hoàng Xán và Từ Viện đang ở trong thẩm tra án giật mình nhảy dựng.

"Lão đại?" Từ Viện thấy người đi vào là Trang Khanh, chuẩn bị đứng dậy đưa ghế cho anh, Trang Khanh nói: "Không cần, tôi ngồi bên cạnh được rồi." Anh bước đôi chân dài, ngồi xuống ghế bên cạnh, "Tiếp tục."

Từ Viện nhìn thấy sắc mặt Trang Khanh có gì đó không đúng, nhưng cũng biết bản thân mình không thể nhiều chuyện, cho nên tiếp tục hỏi động cơ gây án của dơi yêu. Nhưng con dơi yêu này không có tí ý thức nào rằng mình đang là tù nhân, thái độ vô cùng ngạo mạn, không bạo lực không hợp tác.

Trang Khanh tâm tình không tốt, tính nhẫn nại cũng vô cùng không tốt, thấy dơi yêu như vậy, nói thẳng: "Đã xác định tính chất vụ án rồi, hơn nữa còn bị bắt tại hiện trường, hấn ta không bằng lòng nói quá trình phạm tội cũng không sao, phán hình theo quy củ là được, mời Pháp Thiên Tự tới siêu độ cho hoa quỳnh yêu và cá chép yêu."

"Lão đại, anh cũng ở đây sao?" Triều Vân đẩy cửa ra nhìn thấy Trang Khanh đang ở đây, nhân tiện nói, "Đúng lúc anh ở đây, em phát hiện ra nhện yêu và dơi yêu đã từng có liên hệ nhờ hệ thống camera giám sát của con người."

Trang Khanh nâng cái cằm xinh đẹp lên, cười lạnh nhìn con dơi yêu: "Nội ứng ngoại hợp?"

Con dơi yêu không nói lời nào, Trang Khanh đứng dậy đi ra ngoài cửa, sang một phòng thẩm vấn khác. Điều đầu tiên anh nhìn thấy khi bước vào phòng chính là Phù Ly đang ngồi với Trương Kha. Tim anh kể động, hai chân giống như không nghe theo sai khiến, ngồi xuống bên cạnh Phù Ly.

Phù Ly nhìn thấy anh, quay đầu qua cười với anh một cái, Trang Khanh giật giật khóe môi, muốn cười lại một cái, nhưng mà miệng có chút cứng ngắc.

Định lực của nhện yêu rõ ràng không tốt bằng dơi yêu, Phù Ly tùy tiện lấy ra mấy pháp bảo không biết thật giả, đã lừa hấn ta vòng quanh, thành thật nói rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Thì ra trước đây nhện yêu đã từng có một khoản tiền nhỏ ở nhân gian, cho nên đi ra nước ngoài du lịch, đúng lúc gặp được con dơi yêu có thể nói tiếng Triều Châu. Con dơi yêu này còn là bá tước gì đó ở yêu giới phương Tây, vô cùng tò mò về yêu giới phương Đông, khi hấn nghe nói yêu giới phương Đông có các yêu loại quý hiếm, liền nổi lên tâm tư khác.

Một người tâm tư không đơn thuần, một người lưu luyến nhân gian phồn hoa, vì tiền tài mà tự nguyện trong ngoài phối hợp với yêu quái ngoại quốc, tàn hại đồng bào. Nào biết con nhện yêu này không may mắn, vừa mới làm chuyện xấu không bao lâu lại đụng vào Chu Lộ, cuối cùng rơi vào cảnh ngồi tù lao.

"Bản thân là yêu tộc phương Đông, vì một chút tiền tài ở nhân gian mà để cho anh bán ứng đồng bào, quả thực có tiền đồ." Phù Ly nghe xong khẩu cung củ nhện yêu, bút trong tay cũng bị bẻ gãy, cậu liếc mắt nhìn con nhện yêu một cái đầy ghét bỏ, vứt bút trong tay đi, đẩy ghế đi ra ngoài.

"Anh Phù." Trương Kha cũng vô cùng ghê tởm con nhện yêu này, nhìn thấy Phù Ly không muốn xen vào việc này thêm nữa, chỉ đành nhịn ghê tởm tiếp tục hỏi con nhện yêu những tình tiết liên quan.

Trang Khanh nhìn mấy cái về phía cửa sau, nhin mấy giây, cuối cùng vẫn theo Phù Ly ra ngoài.

Khi anh đuổi theo, Phù Ly đã không ở trên tầng nữa, dưới đại sảnh nhốn nháo, yêu tu đều đang thu dọn chăn đệm hay túi ngủ, tốp năm tốp ba đi ra khỏi ban quản lý. Trang Khanh đi xuống cầu thang xoắn ốc, tìm được Phù Ly ở dưới cây Lang Can.

Dưới cây Lang Can, Phù Ly vươn tay nhận lấy quả Châu Ngọc, lại lấy mấy thứ đồ ăn vặt trong túi ra, đưa cho người ba đầu.

Người ba đầu dường như rất hứng thú với đồ ăn ở nhân gian, treo ngược đầu ở dây leo, lúc ẩn lúc hiện, ba thân thể, chín cái đầu, ghé vào với nhau, giống như một bó tỏi.

"Người còn chưa tìm được Phượng Hoàng sao?"

"Xin lỗi."

"Không sao, chúng ta tin tưởng người."

"Đúng, chúng ta tin tưởng người."

Rõ ràng chỉ có bốn người, nhưng hiệu quả mồm năm miệng mười. Trang Khanh đứng ở đằng xa, tự dưng lại không muốn bước lên làm phiền.

Phù Ly đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Trang Khanh thân thể cao thẳng trong đám yêu tu nhốn nháo. Trong giây phút này, cậu đột nhiên hiểu được chân lý thành ngữ "ngọc thụ lâm phong" của con người, cậu cười cười với Trang Khanh.

Ồn ào, yêu tu, công việc, trong mắt Trang Khanh đều hóa thành mây khói khi nhìn thấy nụ cười này. Đầu óc anh ong một tiếng, tim đập thùng thùng, giống như có ai đó đang đánh trống trong tim anh, hơn nữa còn dùng sức rất mạnh, không nghỉ lấy một khắc.

Anh ôm ngực, sợ hãi tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, thậm chí anh luống cuống không muốn cho Phù Ly nhận ra giờ phút này mình có gì đó không thích hợp.

"Trang Khanh....." Phù Ly đang chuẩn bị đưa quả Châu Ngọc trong tay cho Trang Khanh, nhìn thấy anh đột nhiên ôm lấy ngực, vội vàng lùi về sau mấy bước, nhét quả vào trong túi áo khoác, lại chạy nhanh qua đó: "Anh sao thế?"

Trang Khanh không dám nhìn mặt Phù Ly, anh nghiêng đầu qua một bên, hít một hơi thật sâu nói: "Không sao, hô hấp có chút không thuận."

"Tu luyện xảy ra sự cố?" Phù Ly vươn tay khoát lên cổ tay Trang Khanh, để linh khí chuyển vào bên trong kinh mạch của anh.

Linh khí vận hành thông thuận, thậm chí còn có xu thế mở rộng kinh mạch, đây là dấu hiệu sắp đột phá tu vi, dường như không có chỗ nào không ổn.

Nhưng Trang Khanh nhìn chăm chăm cổ tay mình, cảm thấy không chỉ có người đang đánh trống trong ngực mà trên tay cũng có người đang đốt lửa.

Điều này, rất không ổn.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 90

“Lão đại! Ninh Hiên vội vàng chạy tới, nhìn thấy Phù Ly nắm lấy cổ tay Trang Khanh, bước chân dừng lại, xoay người chuẩn bị chạy ra ngoài, tuy rằng cậu ta là một thanh kiếm, nhưng tuyệt đối không phải là một thanh kiếm không có mắt.

“Ninh Hiên.” Phù Ly không suy nghĩ nhiều, sau khi xác nhận thân thể Trang Khanh không có vấn đề gì, cậu buông Trang Khanh ra, gọi Ninh Hiên lại: “Cậu chạy vội như vậy là lại có chuyện gì sao?”

Ninh Hiên lén lút nhìn Trang Khanh một cái, đáng tiếc Trang Khanh cúi đầu, cậu cũng không nhìn được gì, chỉ đành xoay người đối diện với Phù Ly, cười gượng nói: “Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là gần đây thương giới ở nhân gian mời lão đại tham gia một sự kiện từ thiện rất quan trọng, hoạt động từ thiện này vô cùng có giá trị văn hóa tinh thần, ngay cả quốc gia cũng rất xem trọng, cho nên mỗi năm công ty chúng ta đều nhận được thư mời, em chỉ tới đây hỏi một chút xem năm nay lão đại có thể đích thân tới đó hay không.”

Nhân viên dưới danh nghĩa ban quản lý rất nhiều, bình thường đi lại hoạt động, dây dưa không ít, nếu không có một tên gọi thì thời gian lâu dài khó tránh khỏi việc bị những con người mẫn cảm phát hiện. Cho nên ở thế giới bên ngoài, bọn họ đều là nhân viên của Công ty Khoa học Công nghệ sinh vật Trường Long, có một thân phận sẽ giúp bọn họ thuận lợi mai phục ở nhân gian.

Thứ duy nhất mà bọn họ không nghĩ tới chính là, tiền của phụ nữ con người lại dễ kiếm như vậy, các sản phẩm trang điểm bảo vệ da của công ty Trường Long lại có thể trở thành sản phẩm bảo vệ da xa xỉ nổi tiếng quốc tế. Tài chính thu vào mỗi năm ở phương diện này lại chiếm một khoản lớn.

Cho nên làm ăn phải chú trọng một bí quyết, đó chính là, được lòng nữ nhân thì được cả thiên hạ.

Trang Khanh rất ít khi tham dự những việc thế này, hoạt động từ thiện mấy năm trước đều sắp xếp người khác tham gia, năm nay Ninh Hiên tới hỏi cũng chỉ là theo thông lệ thôi. Tướng mạo này của lão đại nếu như đặt ở nhân giới cũng thuộc dạng đẹp trai ba trăm sáu mươi độ không góc chết, nếu như anh tham gia hoạt động từ thiện này, lộ diện dưới ống kính phát sóng trực tiếp, nói không chừng còn có thể thúc đẩy lượng tiêu thụ sản phẩm của công ty.

Đương nhiên, loại chuyện thế này cậu chỉ dám suy nghĩ trong lòng. Thẩm mỹ của yêu giới chú trọng uy vũ hùng tráng. Dáng vẻ con người có đẹp thế nào đi nữa cũng chỉ là không lông không vảy, sẽ không biết trèo không biết nhảy, tỉ lệ dáng người cũng không hoàn mỹ, quá yếu ớt.

“Hoạt động từ thiện?” Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly ở bên cạnh, im lặng một lát sau mới nói: “Được.”

“Hả?” Ninh Hiên cho rằng tai mình có vấn đề, lão đại keo kiệt như thế, lỡ như tới hiện trường hoạt động từ thiện lại tiếc tiền không đầu giá đồ để làm từ thiện, như vậy vô cùng mất mặt.

“Phù Ly chưa từng tiếp xúc với nơi cao cấp của xã hội con người, tôi dẫn cậu ta đi trải nghiệm.” Về mặt Trang Khanh bình tĩnh, “Có

vấn đề gì sao?”

“Không có gì, không có gì.” Ninh Hiên vội vàng nói, “VẬY em đi trả lời bên ban tổ chức.”

Dựa theo quy tắc của những năm trước, Trường Long sẽ lấy danh nghĩa của công ty, quyên mười chiếc xe trường học có hệ số an toàn cao nhất, mười hai chiếc xe y tế có trang thiết bị đầy đủ, mười hai chiếc xe vệ sinh, cùng với từ thiện năm mươi triệu tệ, còn lại là mua bán đấu giá ở hiện trường, lúc này càng bỏ ra nhiều tiền thì càng có thể diện.

Nhưng mà lần này Ninh Hiên cảm thấy, lão đại của bọn họ có thể sẽ không chi một đồng cho phần đấu giá từ thiện.

Sau khi Ninh Hiên trả lời phía tổ chức sự kiện, mới nhớ ra một vấn đề, tại sao lão đại lại phải cố ý mang anh Phù đi trải nghiệm thế giới? Tống Ngữ sống mấy vạn năm, cũng chưa từng trải sự đời, tại sao anh ấy lại không mang Tống Ngữ đi.

Lẽ nào bởi vì do Tống Ngữ quá xấu?

Buổi tiệc từ thiện mỗi năm được tổ chức một lần, là dịp để cho các nhân vật nổi tiếng trong giới khoe khoang danh lợi với nhau. Người chơi chính của buổi tiệc từ thiện này là thương nhân, học giả, minh tinh. Cư dân mạng nhàn tản tới mức buồn chán, mỗi khi tới thời điểm này, điều mà họ quan tâm nhất chính là nhãn hàng nổi danh nào quyên nhiều tiền nhất, vị minh tinh nào mặc quần áo đẹp nhất, ai keo kiệt quyên ít, mỗi năm vào buổi tối này đều có vở kịch lớn trầm bổng lên xuống.

Là một công ty nhãn hiệu xa xỉ lâu đời ở Triều Quốc, tuy rằng đại diện của công ty Trường Long không dễ làm người khác chú ý như những ngôi sao, nhưng trong mắt của đa số cư dân mạng, vẫn có cảm giác tồn tại. Bởi vì những sản phẩm của bọn họ thực sự rất đắt cũng rất hiệu quả, dưới sự đè áp của một đồng sản phẩm nước ngoài nhưng vẫn sừng sững không đổ, thậm chí còn được kế thừa nhiều năm, tràn ngập sắc thái thần bí và cao quý.

Tiệc tối còn chưa bắt đầu, đã có cư dân mạng châm chọc, nói rằng năm nay chắc chắn công ty Trường Long lại quyền xe quyền tiền, sau đó phái vị tổng giám đốc mỹ nữ vừa xinh đẹp vừa có khí chất làm đại diện. Mỹ nữ tổng giám đốc trong lòng cư dân mạng, chính là Từ Viện tương đối có uy tín trong ban quản lý. Trong mắt cư dân mạng, Từ Viện vừa trẻ lại có năng lực, tuy rằng chưa kết hôn sinh con, bên người lại không bao giờ thiếu những người đàn ông xuất sắc, quả thực chính là người phụ nữ thành công kiểu mẫu.

Cư dân mạng đương nhiên không biết, những người đàn ông xuất sắc kia, đều chính là nhân viên của ban quản lý, thậm chí phần lớn căn bản không được tính là đàn ông, mà chỉ là động vật giống đực, bởi vì bọn họ là yêu quái.

Từ Viện có tài khoản weibo của riêng mình, còn có không ít fan, cho nên ngày diễn ra hoạt động từ thiện, có fan hỏi Từ Viện sẽ mang người đàn ông nào xuất hiện trên thảm đỏ. Mấy năm trước đây, Từ Viện đều mang theo một người đàn ông đi cùng xuất hiện tại sự kiện, những người đàn ông này đa phần là những nghệ sĩ nổi tiếng, cho nên cũng không trách được cư dân mạng lại hóng hót như thế.

Có vài fan của nam nghệ sĩ đều đang chờ đợi kết quả, bởi vì mỗi lần nam nghệ sĩ cùng Từ Viện xuất hiện, đều sẽ trở thành người

phát ngôn sản phẩm xa xỉ dùng cho nam giới của công ty Trường Long. Mọi người đều muốn thần tượng của mình giành được vị trí đại ngôn này. Cho nên trong khu vực bình luận, không ít fan cmt những hình ảnh đáng yêu của thần tượng nhà mình, Xà Vị Long là một trong những nam nghệ nhân nổi tiếng nhất, đương nhiên ảnh chụp của cậu ta cũng xuất hiện ở trong khu bình luận.

Nhưng Xà Vị Long hận không thể quỳ xuống trước mặt những fan đó, cầu xin bọn họ không cần giúp cậu tăng cảm giác tồn tại. Con người bình thường không biết sự thật đằng sau công ty Trường Long, nhưng mà cậu ta lại vô cùng rõ ràng, đó không phải là công ty gì cả, rõ ràng là nha môn của tu chân giới, ai không có việc gì lại chạy tới cổng nha môn?

Người đại diện nhìn thấy Xà Vị Long xoay trái xoay phải trước bàn trang điểm: “Vị Long, cậu sao thế?”

“Gần đây thời tiết hanh khô, sau lưng tôi có hơi ngứa.” Xà Vị Long cười gượng, không chỉ ngứa mà còn phát lạnh.

“Đừng căng thẳng, tuy rằng đây là lần đầu tiên cậu tới tiệc từ thiện. Nhưng toàn bộ quá trình tiệc tối được phát trực tiếp, tất cả mọi người ở hiện trường đều tương đối kiểm chế, sau khi cậu đi, nhớ chú ý lễ tiết là được rồi.” Người đại diện coi trọng thiên phú của Xà Vị Long, công ty cũng có ý nâng đỡ cậu, cho nên không định để cậu nổi lên trong thời gian ngắn, làm những việc không để ý tới hậu quả, ảnh hưởng tới cảm tình của người qua đường.

“Tôi biết rồi.” Xà Vị Long gật đầu, trong mắt của cậu, con người là một sự tồn tại không đáng sợ.

Thấy cậu bình tĩnh lại, người đại diện cũng yên tâm.

Diện mạo của phái thần tượng, diễn xuất của phái thực lực, trong giới này chính là báu vật, không cầm cẩn thận sẽ dễ dàng bị hủy.

Trong biệt thự, Phù Ly dang hai tay ra để cho Trang Khanh sửa sang lại quần áo cho mình, so với bộ quần áo hôm tham gia tiệc mừng thọ của phái Thanh Tiêu, bộ quần áo này càng thêm trịnh trọng, cũng càng lịch sự, kết hợp đầy đủ phụ kiện đi kèm.

Thậm chí cái áo còn được làm bằng kim cương tự nhiên thuần khiết, ở thế giới con người, cái này được gọi là cái áo kim cương.

Tóc của cậu được mỹ nữ trong tranh chải chuốt, khuôn mặt cũng được trang điểm một lần, cả người giống như một bồn cây cảnh, bị lẫn tới lẫn lui. Cậu cúi đầu nhìn Trang Khanh đang giúp mình đeo cà vạt: “Trang Tiểu Long, tôi cũng không phải là nhân vật lớn, không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?”

“Biết chức vụ đối ngoại của cậu là gì không?” Trang Khanh cầm chắc góc cà vạt, vẻ mặt nghiêm túc.

Phù Ly còn chưa hiểu những sự vụ phức tạp này kia của thế giới bên ngoài, nhìn thấy Trang Khanh trịnh trọng như thế, có chút khẩn trương: “Là gì thế?”

“Trợ lý đặc biệt của chủ tịch.” Trang Khanh lùi về sau một bước, vừa lòng gật đầu, “Miễn cưỡng có thể nhìn, cũng sẽ không xấu mặt dưới máy quay.”

“Chủ tịch là ai?” Phù Ly mờ mịt, “Tại sao chúng ta phải đi trên thảm đỏ?”

“Chủ tịch đương nhiên là tôi.” Trang Khanh cúi đầu sửa lại nút cổ tay áo, không nhìn Phù Ly, “Công ty của chúng ta rất có danh tiếng ở

nhân giới, tiệc tối hôm nay quan trọng như vậy, sao chúng ta có thể bỏ qua cơ hội đi trên thảm đỏ để tuyên truyền?”

Phù Ly đột nhiên bừng tỉnh: “Thì ra là thế.” Cậu cúi đầu lấy túi Càn Khôn trong tay ra, túi Càn Khôn rơi xuống tay cậu, lập tức biến lớn hơn, cậu lấy ra hai viên thuốc màu trắng sữa, “Đây chính là Hoán Nhan Đơn, ăn vào có thể làm cho người ta nhìn càng đẹp, anh có muốn thử một viên không?”

Nhìn thấy viên Hoán Nhan Đơn trước mặt mình, Trang Khanh thiếu chút nữa kéo đứt cả nút cổ tay áo. Anh im lặng mấy giây, bảo Phù Ly cất Hoán Nhan Đơn đi, “Như thế này là được rồi, dùng Hoán Nhan Đơn là thủ đoạn không chính đáng.”

“Ờ.” Phù Ly quay đầu nhìn mỹ nữ trong tranh hai mắt đang phát sáng nhìn viên Hoán Nhan Đơn trong tay cậu, thuận tay đưa viên thuốc cho yêu nữ trong tranh, “Cô thích sao, cho cô này.”

“Cảm tạ Phù Ly đại nhân.” Yêu nữ trong tranh vô cùng vui vẻ, nhận lấy Hoán Nhan Đơn như nhận lấy trân bảo.

Không có người phụ nữ nào có thể chống cự sự hấp dẫn có thể trở nên xinh đẹp, nữ yêu cũng như vậy.

Sở Dư ngồi trên sô pha, biểu tình trên mặt còn có chút mờ mịt. Nên nói là, từ khi cậu biết được lão đại muốn dẫn Phù Ly tới buổi tiệc từ thiện, còn muốn dẫn đi thảm đỏ, thì cậu ta đã rất mờ mịt rồi. Khi cậu ta nhìn thấy lão đại tự mình sửa sang lại quần áo cho Phù Ly, hai người còn mặc hai bộ âu phục tương tự như nhau, cả người cậu ta đã hóa đá.

Sở Dư luôn cảm thấy có cái gì đó hơi sai sai, cậu đã đi theo lão đại nhiều năm như thế, còn chưa bao giờ thấy lão đại thích mặc quần áo, chỉnh trang phục cho người khác, tuy rằng anh Phù một khi đã ăn vận quả thực rất giống như công tử của quý tộc thế gia, nhưng.....

Nào có chủ tịch công ty nào lại mang trợ lý đặc biệt đi thăm đồ, điều này không hợp với phương thức trước giờ của nhân gian. Còn có tiệc tối gì rất quan trọng, nhất định phải ăn mặc sang trọng đi trên thảm đỏ, nhân cơ hội làm công tác tuyên truyền cho công ty, điều này quả thực chính là chuyện vớ vẩn.

Thực sự mà quan trọng tới vậy, những năm trước đây sao lão đại chưa từng đi lấy một lần?

Sở Dư nhìn thấy lão đại đang khom lưng đeo đồng hồ cho Phù Ly, cảm thấy có lẽ bản thân mình đã phát hiện ra một bí mật lớn động trời.

Ra khỏi biệt thự, Phù Ly nhìn thấy chiếc xe Limousine kiểu dáng dài, kinh ngạc nói: “Giao thông Kinh Đô hay tắc như thế, đi xe lớn như vậy không được tiện lắm mà?”

Sở Dư muốn nói, người bình thường nếu như nhìn thấy chiếc xe lớn thế này cũng không quá muốn lại gần.

Vậy mà Trang Khanh còn nghiêm túc gật đầu: “Quả thực không tiện mấy, cho nên chúng ta phải đi sớm một chút.” Anh quay đầu nhìn Sở Dư, “Lát nữa lái chậm thôi.”

Sở Dư khẽ cười: “Vâng.”

Không gian trong xe rất rộng, đầy đủ các trang thiết bị, có thể nằm, có thể ngồi, nhưng ngược lại Phù Ly có chút không quen. Bởi vì bên trong chiếc xe này không có những thứ sáng lấp lánh mà Trang Khanh thích nhất, đừng nói là kim cương bảo thạch, ngay cả ngọc pha lê cũng không có.

Dường như hiểu được suy nghĩ của Phù Ly, Trang Khanh nói: “Bình thường rất ít khi tôi dùng chiếc xe này.”

Phù Ly hiểu được gật gật đầu: “Bên trong quả thực hơi đơn sơ.”

Sở Dư phụ trách lái xe nghe được đoạn đối thoại này, đột nhiên cảm thấy không chừng lão đại và anh Phù lại có tiếng nói chung ở phương diện thẩm mỹ.

Hiện trường tiệc từ thiện rất đông người, thỉnh thoảng lại có siêu xe đỗ ở trước cửa khách sạn, sau đó cửa xe được mở ra dưới vô số ống kính, từng vị có nhân khí hoặc có tên tuổi bước xuống.

Cho dù đêm tháng mười ở Kinh Đô đã vô cùng rét, nhưng những nữ nghệ sĩ chuyên nghiệp vẫn mặc lễ phục dạ hội xinh đẹp, mang theo nụ cười khéo léo nhất, đi qua ống kính, kí tên của mình trên tấm bảng.

Cư dân mạng xem phát trực tiếp soi mói các nghệ sĩ, nhưng lại không đánh giá nhiều lắm về những thương nhân thành công, bởi vì nhan sắc không đủ hấp dẫn bọn họ. Nhiều lắm cũng chỉ cảm khái, người này rất nhiều tiền, người kia cũng rất nhiều tiền, ai có tình cảm tốt với bạn đời, ai với ai chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, còn lén lút làm những gì những gì.

Fan của các nghệ sĩ đang cắn lẩn nhau, nếu như nghệ sĩ nào đó tạo hình không đẹp, có lẽ còn nhận được sự cười nhạo của một bộ phận cư dân mạng.

Cư dân mạng A: Phần đi vào sắp xong rồi, sao vẫn còn chưa nhìn thấy đại diện của công ty Trường Long, lẽ nào năm nay công ty Trường Long không tham gia?

Cư dân mạng B: Có lẽ không đâu, Trường Long là công ty có lương tâm trong nước chúng ta, ở phương diện làm từ thiện, thật sự là không thể xoi mói được, số tiền mấy năm nay bọn họ dùng để từ thiện nói ra cũng dọa mọi người nhảy dựng.

Cư dân mạng C: Ở phương diện từ thiện công ty Trường Long làm tốt lắm, người dân cả nước đều biết. Có lẽ là người ta chê tiệt từ thiện này tổ chức quá low, cho nên không muốn tới thì sao?

Cư dân mạng D: Anti bên trên nghỉ ngơi một chút đi, khuyên cậu tốt nhất đừng ăn nói linh tinh, đừng có dùng thủ đoạn bôi đen ở giới giải trí kia lên công ty Trường Long, đến lúc đó lại hại thảm idol nhà mình thì đừng hối hận.

Công ty Trường Long là một công ty lớn, cũng được coi như là một trong những trụ cột của nền kinh tế, nghe nói từ hơn một trăm năm trước đã là một công ty lớn rồi. Chẳng qua người nắm quyền của công ty vô cùng khiêm tốn, cho nên mới không thể hiện rõ ràng trong mắt người bình thường mà thôi.

Nhưng nếu như thực sự bàn luận thì những thương nhân tới buổi tiệc ngày hôm nay, dường như không ai sánh được người cầm quyền của công ty Trường Long.

Xe Limousine dằng dãi dừng lại ở bên ngoài, phóng viên có mặt ở buổi tiệc nhao nhao hướng ống kính về phía chiếc xe. Khi cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc âu phục, dung mạo vô cùng tuấn tú bước xuống, tiếng chụp ảnh ở hiện trường không ngừng nghỉ.

Sau khi người đàn ông đẹp trai xuống xe, trong xe lại có một người đàn ông trẻ tuổi thanh tú quý phái bước xuống, chiếc cài áo bằng kim cương trên ngực cậu dưới ánh đèn chớp nháy phát ra ánh sáng chói mắt.

Cư dân mạng đăng sau màn hình máy tính hận không thể dán trông mắt lên màn hình. Cái gì mà idol, cái gì mà thần tượng, trước mặt người đàn ông vô cùng đẹp trai này đều chỉ là cái rắm.

Anh đẹp trai ba trăm sáu mươi độ không góc chết mới chính là chính nghĩa.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Rất lâu, rất lâu trước kia, khi vợ chồng thành hôn, sẽ trải một tấm thảm đỏ thật dài dưới đất.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 91

Lần đầu tiên xuất hiện ở trong sự kiện thế này, Phù Ly vừa xuống xe đã nghe thấy xung quanh không ngừng vang lên tiếng tách tách, nếu như cậu không phải là yêu quái có thiên phú dị bẩm, có lẽ cậu đã bị ánh sáng đèn flash chiếu không mở nổi mắt.

Trang Khanh quay đầu liếc mắt nhìn Phù Ly một cái, nghiêng người giúp Phù Ly che đi một nửa ánh sáng, đợi khi cậu thích ứng được với không khí hiện trường mới sóng vai đi cùng cậu trên thảm đỏ. Thảm đỏ này rất dài rất rộng, phía ngoài hai bên dải chần, chật ních những phòng viên truyền thông trong ngoài nước, xa một chút nữa là những fan mua vé vào xem, bọn họ giơ cao tấm bảng đèn, tạo khí thế cho thần tượng của mình, thái độ còn thành kính hơn so với những con người tín thần phật mấy trăm năm trước.

Cho dù Phù Ly và Trang Khanh không phải là nhân vật trong giới giải trí, nhưng sự xuất hiện của bọn họ vẫn dẫn tới tiếng gào thét kinh điển của các cô gái, nguyên nhân không phải gì khác, bởi vì tỉ lệ đáng người hai người quá đẹp, giống như tỉ lệ vàng, tương mạo mỗi người một vẻ, nhất là khuôn mặt của Trang Khanh, đối với phái nữ mà nói, thực sự là đoạt mạng.

“Hai vị khách quý đang đi về phía chúng ta, là anh Trang Khanh chủ tịch Công ty TNHH Khoa học công nghệ sinh vật Trường Long, cùng với trợ lý đặc biệt của mình là anh Phù Ly.” MC cảm xúc dâng

trào, giới thiệu khoản quyền góp xe và tiền lần này, tiếng chụp ảnh ở hiện trường càng nhiều thêm.

Quý ông thành công có tiền, đẹp trai, lại còn trẻ, thực sự là vật báu khó tìm, đối với những phóng viên tương đối miễn cảm với tin tức, dựa vào vài tấm ảnh chụp đẹp, đã có thể viết được mấy chục bản thảo đủ kiểu, cơ hội hiếm có thể này, ai bằng lòng buông tha chứ?

Trọng điểm chính là, vị chủ tịch trẻ tuổi đẹp trai này còn không đi con đường bình thường, không chỉ không mang theo phụ nữ làm bạn, còn mang theo trợ lý đặc biệt của mình cùng đi thăm dò, những bài văn có thể viết về phương diện này quả thực quá nhiều quá nhiều.

Phù Ly nghe tiếng hét chói tai xung quanh, duy trì nụ cười nhỏ giọng nói với Trang Khanh: “Những con người này thật lịch sự, sợ chúng ta lúng túng, còn đặc biệt làm nóng hiện trường.”

Nhìn khỏe môi mướt mà của cậu, Trang Khanh cảm thấy, bản thân mình không nên làm cho suy nghĩ của con tỏ tương đồng với con người. Nghĩ thông điểm này, anh khẽ gật đầu: “Ừ, những con người này thật hữu nghị.”

Nụ cười trên mặt Phù Ly càng thêm sáng lạn vài phần.

“Chủ tịch, mời anh và trợ lý dừng lại chụp một tấm ảnh chung.” Có phóng viên gan lớn hét lên.

Trang Khanh dừng lại một chút, vô cùng tự nhiên kéo đầu vai Phù Ly qua, dừng bước lại để cho phóng viên bên này chụp điên cuồng.

Nhóm phóng viên cũng không ngờ rằng chủ tịch công ty Trường Long ngồi trên cao kia lại phối hợp như vậy, khi chụp ảnh tay cũng run lên, phải dựa vào sự tu dưỡng nghề nghiệp mạnh mẽ ngày thường mới chụp được vài bức ảnh thú vị.

Ví dụ như hình ảnh chủ tịch Trang và trợ lý Phù đối diện, ví dụ như động tác chủ tịch Trang vươn tay che ánh sáng mạnh cho trợ lý Phù, thực sự có rất nhiều văn đề viết.

Phóng viên ở hiện trường rất kích động, còn những cư dân mạng xem trực tiếp đã sớm bay tận trời.

Cư dân mạng 1: Đâu maaaaaaaá, đây chính là chủ tịch của Trường Long! Nhìn có tới ba mươi tuổi không? Chị năm nay ba mươi, ăn đất uống gió chỉ vì mua một bộ sản phẩm bảo vệ da của Trường Long, kết quả ông chủ nhà người ta còn trẻ tuổi hơn cả mình, hàng với hàng không giống nhau, người với người cũng bất đồng.

Cư dân mạng 2: Đây hoàn toàn chính là thiết lập bá đạo tổng tài hoàn mỹ trong ngôn tình, đẹp trai, nhiều tiền, trẻ tuổi, đối diện với khuôn mặt này, mỗi ngày có thể ăn nhiều hơn ba bát cơm, trên thế giới sao có thể có người nhà giàu mà đẹp trai tới vậy, không khoa học chút nào.

Cư dân mạng 3: Lầu trên đang kích động quá, tại hạ có hỏa nhãn kim tinh, có thể nhìn ra được giữa vị cao phú soái kia và trợ lý nhất định có cơ tình không thể nói. Cho nên anh ta không phải bá đạo tổng tài ngôn tình, mà là bá đạo tổng tài đam mỹ.

Cư dân mạng 4: Trợ lý cũng rất đẹp trai, vòng eo ấy, đôi chân ấy, khuôn mặt ấy, muốn ngủ mê.

Cư dân mạng 5: Không biết vì sao, rõ ràng là hai người đi trên thảm đỏ, tôi lại nhìn ra được cảm giác náo nhiệt khi vào động phòng, tôi có tội, tôi đi liếm màn hình suy nghĩ.

Thảm đỏ dài hơn chục mét, Trang Khanh và Phù Ly đi không chậm, nhưng toàn bộ lực chú ý của phóng viên đều đặt trên người hai người, hận không thể để hai người họ đi chậm thêm nữa, chậm thêm nữa, để bọn họ chụp thêm một chút ảnh chi tiết,

Quần áo, phụ kiện, đồng hồ, giày tất đều chụp một lần, sau đó gửi cho công ty của mình, để cho bọn họ tra rõ nhãn hàng, nếu như chủ tịch và trợ lý đều dùng chung một nhãn hàng, vậy càng có nhiều đề tài hơn.

Xà Vị Long bị tắc đường một lát, khó khăn lắm mới tới được bên ngoài, nghe thấy tiếng hét chói tai liên tiếp bên trong, người đại diện của Xà Vị Long sắc mặt không được tốt lắm, lẽ nào có vị tai to mặt lớn nào đang trước? Tâm lý anh có chút hồi hận, nếu biết sớm vậy đã tới sớm, bọn họ không dám giành ống kính, nhưng cũng không muốn đi đằng sau người tai to mặt lớn nào đó, mọi sự chú ý của truyền thông đều bị giành hết rồi, đi đằng sau đương nhiên sẽ ảm đạm hơn một chút.

Nhìn thấy tư thế của nhân viên phụ trách khổng chế hiện trường, ra hiệu cho xe của bọn họ đi vào, người đại diện nhỏ giọng nhắc nhở: “Vị Long, lát nữa nhất định đừng căng thẳng, nhớ nhất định phải tao nhã, khí chất của cậu rất tốt, trang phục cũng là nhãn hàng nổi tiếng tài trợ, đừng luống cuống.”

Xà Vị Long trịnh trọng gật đầu.

Nhưng khi cậu ta xuống xe, nhìn thấy hai người ở đoạn đầu thảm đỏ, thiếu chút nữa đã mềm nhũn cả hai chân, quỳ xuống.

Tam Thanh lão tổ của tôi ời, tại sao boss lớn yêu giới lại ở đây? Ban nầy hiện trường chấn động, chính là do hai người họ tạo thành sao? Nghĩ tới tướng mạo hình người của Phù Ly và Trang Khanh, Vị Long hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân thoát nhìn không quá sợ hãi. May mắn là hai người kia không làm trong giới giải trí, nếu không biết cậu ta phải khó khăn thế nào.

Tên thật của tu chân giả không thể tùy tiện kí ra bên ngoài, bởi vì nó mang theo một hiệu quả khế ước nào đó, cho nên rất nhiều trường hợp tu chân giả ký tên, đều cố ý viết thừa một nét hoặc thiếu một nét.

Chữ giản thể của Phù Ly không đẹp lắm, nhưng lại luyện viết tên của mình rất đẹp, cậu nhận lấy bút lưu loát viết tên của mình xuống, Trang Khanh nhìn tên của cậu, dùng bút màu vàng kí tên mình lên phía bên trái tên cậu.

Hai cái tên chặt chẽ đứng cùng với nhau, dường như trời sinh đã nên đặt cùng nhau như thế.

Quay phim giờ phút này như được đả thông bát mạch Nhâm Đốc, quay đặc tả chữ ký của hai người. Lần nữa dẫn tới tiếng hét chói tai của cư dân mạng đang xem trực tiếp, loại mờ ám xuất hiện mọi nơi này quả thực rất lãng mạn.

Lấy bút trong tay Phù Ly đi, Trang Khanh đặt bút vào trong khay, xoay người khoát tay lên vai Phù Ly, cùng cậu đi xuống bậc thang.

Cảm nhận được trên vai có thêm một bàn tay ấm áp, Phù Ly quay đầu nhìn Trang Khanh cười một cái. Trang Tiểu Long vẫn luôn miệng cứng mềm lòng như vậy, ban nãy ngồi trên xe còn nói, bảo cậu không cần phải vụng về làm mất mặt Trường Long, bây giờ lại lo lắng cậu không thích ứng được với hoàn cảnh xa lạ, cho nên bảo vệ cậu khắp nơi.

Trên đời này lại có con rồng không được tự nhiên như thế, nhưng ngược lại rất đáng yêu.

Cư dân mạng 1: Aaaaaaaaaaaaa! Tâm hồn thiếu nữ của tôi sắp sống lại rồi, chủ tịch Trang thực sự cưng chiều trợ lý nhỏ đủ điều, lấy bút cho cậu, xuống bậc thang còn kéo cậu, thực sự là dễ thương chết rồi.

Cư dân mạng 2: Trợ lý nhỏ cười thật ngọt ngào, cậu ấy quay đầu cười với chủ tịch trang nụ cười ấy, quả thực làm cho người ta không thể hô hấp. Nếu như tôi là chủ tịch Trang, khẳng định sẽ muốn cưng chiều cậu ấy như vậy, chỉ cần tôi có núi vàng biển bạc, đều cho cậu ấy cả.

Cư dân mạng 3: Xong rồi, xong rồi, tôi là một con chó độc thân, nhìn thấy người khác qua lại với nhau, lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, có lẽ đầu óc tôi không được tốt.

Cư dân mạng 4: Cho nên lần này chủ tịch Trường Long tự mình tới tham gia tiệc tối là vì phát cầu lương cho mọi người sao?

Cư dân mạng 5: Phương thức show ân ái của người có tiền chính là bá đạo như vậy. Ánh mắt mà chủ tịch nhìn trợ lý nhỏ, quả thực dịu dàng giống như nước mùa xuân, tràn đầy tình yêu.

Vào bên trong, chỗ ngồi của Trang Khanh và Phù Ly ban đầu không ở gần nhau, nhưng có lẽ là do không khí khi hai người đi trên thảm đỏ làm cho bên tổ chức thay đổi suy nghĩ, lập tức quyết định sắp xếp cho hai người ngồi chung với nhau.

Đây chính là lần đầu tiên chủ tịch công ty Trường Long đích thân tham gia tiệc, nói không chừng vị trợ lý này còn là người yêu của anh ta, bọn họ không cần phải thập toàn thập mỹ, ít nhất cũng không thể để cho vị nhân vật lớn này cảm thấy bị tiếp đón không chu đáo.

Trang Khanh và Phù Ly tới tương đối muộn, cho nên sau khi hai người ngồi xuống, bàn này cũng ngồi đủ hết chỗ rồi. Một bàn tám người, đều là nhân vật nổi tiếng của xã hội, bọn họ liên tục chào hỏi với Trang Khanh.

Tuy rằng Phù Ly không biết những người này, nhưng có lẽ Trang Khanh đã từng qua lại với bọn họ, cho nên tuy không khí trên bàn không đủ thân thiện, nhưng cũng không tính là quá xấu hổ. Những người khác đang ngồi, không ngờ rằng Trang Khanh lại tự mình tới tham gia hoạt động này, hơn nữa còn mang tới một trợ lý xinh đẹp, thấy thái độ tôn trọng của Trang Khanh với Phù Ly, trong lòng bọn họ cũng có tính toán.

Chẳng trách vị Trang tổng này trước giờ chưa bao giờ để truyền ra quan hệ tình yêu với nam nữ, thì ra người ta đã sớm có chủ. Tất cả mọi người đều là nhân vật có tiếng tăm, sẽ không lấy chuyện riêng tư làm chủ đề buôn chuyện ở trong loại tình huống này.

Sau khi tiệc từ thiện mở màn, còn có nghệ sĩ biểu diễn làm nóng sân khấu, sau đó là màn đấu giá. Mới ban đầu những món đồ mang ra bán đấu giá là túi hàng hiệu, trang sức hàng hiệu, đây đều là chiến trường chủ yếu của nữ nghệ sĩ.

Tiền bán đấu giá thu được khi bán những sản phẩm này đều dùng để từ thiện, cho nên nghệ sĩ nào tốn nhiều tiền để đấu giá đồ nhất, cũng là hành động tuyên truyền từ thiện có giá trị.

Mỗi lần bán đấu giá, sẽ có nghệ sĩ lên sân khấu biểu diễn tiết mục, Phù Ly một tay chống cằm uống đồ uống, cố gắng để biểu tình nhàm chán của bản thân không lộ rõ ràng. Trang Khanh nhìn thấy cậu uống liên tục mấy cốc nước, cúi đầu nói nhỏ bên tai cậu: “Chán lắm hả?”

Phù Ly khẽ gật đầu, dùng thuật truyền âm nói: “Có hơi.”

“Sau khi màn đấu giá kết thúc, tôi sẽ mang cậu đi ăn khuya.”
Lông mày Trang Khanh hơi động, nói bên tai Phù Ly, “Coi như quà cảm ơn hôm nay cậu đã cùng tôi tham gia hoạt động nhàm chán thế này.”

“Được.” Phù Ly gật đầu, thừa dịp Trang Khanh không chú ý, lén sờ cái tai hơi ngứa ngáy của mình.

Khi Trang Khanh ngồi thẳng người lại, nhìn thấy ống kính ngắm vào mình cách đó không xa, thu cánh tay khoát lên lưng ghế dựa của Phù Ly lại, quay đầu nhìn lên sân khấu.

Cư dân mạng: Hi hi hi, dáng vẻ Trang tổng ra vẻ che giấu, quả thực là giấu đầu lòi đuôi, thật đáng yêu.

Đám người ở ban quản lý lo lắng lão đại phát tác bệnh keo kiệt, khi bán đấu giá không bằng lòng giơ bảng lên, nhìn một màn này được phát trực tiếp, trong lòng có chút phức tạp. Lý trí nói với bọn họ, giữa lão đại và anh Phù không có gì đó không trong sáng, nhưng

tình cảm lại nói với bọn họ, giữa hai con yêu quái này tuyệt đối không trong sáng.

Cho nên buổi đấu giá đêm nay, rốt cuộc lão đại có giờ bằng hay không?

Bán đấu giá tiến hành một vòng lại một vòng, mấy vị phú thương ngồi chung bàn với Trang Khanh đều có ý tứ đấu giá mấy thứ đồ giống nhau, chỉ có duy nhất Trang Khanh từ đầu tới cuối chưa từng giờ bằng lên.

“Đây là sản phẩm bán đấu giá thứ hai từ dưới lên, đây là tác phẩm điêu khắc của đại sư Lưu tiên sinh, Long Thổ Song Tượng.” Người chủ trì bán đấu giá lật tấm lụa đỏ lên, bên trong lồng thủy tinh là một bức tượng gỗ vô cùng sống động, con rồng và con hổ ngồi chung với nhau, rõ ràng là hai loài khác nhau rất nhiều, nhưng lại hài hòa ấm áp kỳ lạ.

“Bức tượng này Lưu tiên sinh phải mất một năm mới có thể hoàn thành, khi hoàn thành đúng lúc vào dịp tết âm lịch kết thúc năm thỏ đón năm rồng tới, cho nên tên của bức tượng này là Chúc Phúc, có ngụ ý vô cùng may mắn.” Người chủ trì bán đấu giá nhìn dưới sân khấu, cười nói, “Giá khởi điểm của tác phẩm này là năm vạn, bây giờ bắt đầu đấu giá.”

“Hai mươi vạn.” Một người giờ tấm bằng lên, Phù Ly quay đầu qua nhìn, không ngờ rằng lại là con người bị Thận cho ký ức giả dối vào trong đầu, tên là gì ấy nhỉ, Phó Tư?

Trang Khanh cũng chú ý tới sự tồn tại của Phó Tư, anh từ nãy tới giờ chưa từng giờ bằng, lần đầu tiên giờ bằng lên: “Ba mươi vạn.”

Phó Tư không ngờ rằng có người lại tranh đấu giá tượng điêu khắc gỗ này, anh ta nghiêng đầu nhìn thấy Trang Khanh và Phù Ly, lộ ra nụ cười hữu nghị, Phù Ly sững sờ, cũng gật đầu với Phó Tư.

Phó Tư cười lên, giơ bảng lên lần nữa: “Năm mươi vạn.”

“Cậu nhìn chăm chăm người khác làm gì?” Trang Khanh cắn răng khế hỏi bên tai Phù Ly.

Phù Ly quay đầu lại, má chạm phải khóe miệng Trang Khanh, cậu xoa xoa mặt: “Đây là chuyện ngoài ý muốn.”

Ánh mắt Trang Khanh khế biến, lập tức lạnh giọng: “Tôi đương nhiên biết đây là ngoài ý muốn.”

“Năm mươi vạn lần thứ ba.....”

“Một trăm vạn.” Trang Khanh mặt không biểu tình tiếp tục giơ bảng lên, không phải chỉ là chút tiền của con người sao, anh có.

Phó Tư kinh ngạc nhìn Trang Khanh, anh đấu giá món đồ này, là vì cảm thấy được con thỏ rất ngây thơ đáng yêu, cho nên có vài phần hứng thú. Nhưng quân tử không đoạt đồ yêu thích của người khác, Trang tổng rõ ràng rất thích tác phẩm này, anh cũng không góp vui nữa.

Cuối cùng Trang Khanh dùng một trăm vạn mua món đồ này, Phù Ly nhỏ giọng nói với Trang Khanh: “Anh thích điêu khắc gỗ?”

Trang Khanh nghiêm mặt gật đầu.

Phù Ly bừng tỉnh gật đầu, sau đó vỗ vai anh: “Tôi cũng biết điêu khắc, quay về tôi khắc mấy cái cho anh chơi.”

Yêu tu khuyết thiếu tuổi thơ thật sự là đáng thương, sợ rằng cũng không không có món đồ chơi nào thú vị cả. Làm anh em tốt, cậu phải điêu khắc thêm nhiều món đồ chơi thú vị, giúp Trang Khanh bù đắp tuổi thơ.

Buổi đấu giá kết thúc, Trang Khanh mang Phù Ly tới sau sân khấu, quẹt thẻ lấy đồ đấu giá.

Nhìn sát lại gần, Phù Ly mới phát hiện con thỏ và rồng không ngồi song song mà là ngồi đối diện, chân trước của con thỏ chạm vào vuốt rồng, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Phù Ly ôm bức tượng trong tay, sờ sờ khuôn mặt béo mũm mĩm của con rồng, đột nhiên nhớ tới nguyên hình của mình và Trang Khanh, cậu cười nói: “Anh nói xem cái này có giống chúng ta hay không?”

“Thì ra anh Trang và anh Phù tuổi rồng và thỏ.” Nhân viên phụ trách công tác quy trình cười nói, “Vậy tác phẩm này thật có duyên với hai người.”

“Đúng, đúng là có duyên.” Phù Ly nghĩ thầm, cậu đâu biết mình tuổi gì.

Trang Khanh cong cong khóe môi, nhưng sau khi nhìn thấy một người khác đi vào, khóe môi cong cong lại thẳng trở lại.

“Trang tổng.” Phó Tư đi vào, bắt tay với Trang Khanh và Phù Ly, kiêng dè Trang Khanh và Phù Ly có thể tồn tại quan hệ người yêu, anh cũng không đặc biệt nói chuyện với Phù Ly, chỉ nói câu chúc mừng.

“Chúc mừng anh Trang có được thứ mà mình thích.” Anh nhìn bức tượng điêu khắc trong lòng Phù Ly, nụ cười dịu dàng.

Phù Ly nghĩ, tuy rằng anh ta không phải là vật nuôi năm đó của mình, nhưng dáng vẻ ôn hòa dịu dàng này lại rất giống vật nuôi kia.

Trang Khanh nhìn Phù Ly, vươn tay đặt lên vai cậu: “Cảm ơn anh Phó đã chúc mừng.”

“Tôi đi lấy đồ đấu giá, không làm phiền hai người nữa.” Phó tư nhìn cánh tay Trang Khanh khoát lên vai Phù Ly, rất thức thời nói câu rời khỏi.

Khóe miệng Trang Khanh vừa mới thẳng ra lại hơi hơi cong lên: “Đi thông thả.”

Phó Tư cười cười rời đi, khi quẹt thẻ, anh cảm thấy thế giới này thật sự tồn tại kỳ tích. Vị Trang tổng này bình thường rất ít khi tham gia hoạt động đối ngoại công khai, không ngờ rằng vậy mà lại mang theo vị trợ lý xuất hiện ở buổi tự thiện trực tiếp này, dường như vì mang trợ lý ra ngoài mới đặc biệt tham gia hoạt động này.

Nhưng vị trợ lý này cho anh một cảm giác rất thoải mái, dường như đã từng gặp vô số lần rồi.

Đầu óc anh nháy lên một cái, lập tức cảm thấy hoang đường vì suy nghĩ ban nãy của mình, anh và vị trợ lý kia có thể gặp nhau được bao nhiêu lần?

“Anh Phó, đây là sản phẩm đấu giá của anh.” Nhân viên đưa hộp gấm cho Phó Tư, Phó Tư vừa nhận tới tay, đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu có một tiếng cạch, cả căn phòng rơi vào trong bóng tối.

“Có chuyện gì vậy?”

“Mất điện rồi?”

“Hệ thống khẩn cấp dự bị đâu?”

“Hiện trường phát trực tiếp có xảy ra vấn đề gì không?”

“Sân khấu không có vấn đề, hậu đài mất điện rồi.”

“Chuyện này là sao, hệ thống dự bị có tác dụng không?”

“Đường, đường dây không có vấn đề gì.....”

Nghe thấy những lời này, Phó Tư loáng thoáng cảm thấy được chuyện này có gì đó không đúng, hiện trường loại hoạt động thể này, thiết bị điện không thể nói là không có sai sót, nhưng ít nhất cũng có rất nhiều chuẩn bị liên quan, sao có thể sân khấu không vấn đề, hậu đài lại chìm vào trong bóng tối, không tìm ra nguyên nhân được.

“Mọi người đừng đi lung tung, đừng ồn ào.” Người phụ trách mở điện thoại ra, tìm được nhóm khách quý tới hậu đài nhận sản phẩm đấu giá, sau đó sắp xếp mọi người vào một phòng nghỉ rất lớn. Từ hậu đài tới sân khấu chính còn một đoạn đường rất dài, bọn họ không dám mạo hiểm gì cả.

Chuyện mất điện này truyền ra ngoài thì thật mất mặt, nhưng những nhân vật lớn này xảy ra chuyện gì thì sẽ không chỉ là mất mặt nữa.

Phó Tư vừa mới ngồi xuống sofa, đã nghe thấy hai bảo vệ dẫn hai người vào, dựa vào ánh đèn di động mỏng manh, anh nhìn rõ

hai người đó là ai.

Phù Ly và Trang Khanh.

“Hai, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp rồi.” Phù Ly gần như lấy trong túi ra một thứ đồ giống như chiếc đèn pin hình tròn có khả năng phát sáng, nhưng lại nhanh chóng bị Trang Khanh ấn lại.

Chú ý tới ánh mắt của Phó Tư, Trang Khanh nói: “Thứ đồ chơi phát sáng này không mấy an toàn, dùng lâu có nguy cơ bị nổ.”

Phó Tư không nhịn được suy nghĩ, vị trợ lý này của Trang tổng thật sự kỳ lạ, lại còn mang theo bên người đồ chơi phát sáng? Ban nãy không phải hai người này đi ra ngoài sao, tại sao lại quay trở lại?

Món đồ điêu khắc gỗ được Phù Ly ôm vào lòng đâu rồi, vì không có ánh đèn, sợ ôm ngã hồng cho nên quăng đi sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Đồ chơi phát sáng: Tôi còn có một cái tên cao quý lạnh lùng, tên là dạ minh châu thiên nhiên thuần khiết, cảm ơn.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 92

“Trợ lý của tôi có chút ham vui, mong anh Phó thứ lỗi.” Trang hanh kéo Phù Ly ngồi xuống, thuận tiện nhìn người ngồi trong phòng, đều là nhân vật lớn, cho dù ai xảy ra vấn đề, đều sẽ tạo thành không ít người thất nghiệp.

Phó Tư cười cười, nhưng ánh sáng trong phòng không tốt lắm, nụ cười của anh không có ai thưởng thức cả.

Những người ngồi ở đây trong lòng đều rõ ràng, lần mất điện này có chút không bình thường, nhưng càng vào thời điểm thế này, thì càng phải bình tĩnh, kinh hoảng sợ hãi đều chỉ làm cho người đằng sau màn nhân cơ hội lợi dụng sơ hở. Dù sao bọn họ cũng từng lặn lội ở thương trường, tất cả mọi người đều có ý thức tự bảo vệ mình.

Tình huống bên ngoài không rõ ràng, bốn phía còn có nhân viên bảo vệ chuyên nghiệp, bọn họ ngồi ở trong căn phòng này, tuyệt đối an toàn hơn so với việc tùy tiện chạy ra ngoài. Có mấy người thừa kế gia tộc trẻ tuổi thiếu kiên nhẫn oán giận mấy câu, nhưng những trưởng bối khác đều không hề mở miệng, cũng lặng lẽ ngồi một bên, giờ điện thoại lên nhìn hành lang tối đen bên ngoài.

“Di động.....” Một phú nhị đại nhìn thông báo mình gửi tin nhắn thất bại, trong lòng có chút phát lạnh, “Hình như điện thoại không có tín hiệu.”

Trong phòng càng thêm yên tĩnh, một trưởng bồi từng trải sự đời nói: “Mọi người đừng căng thẳng, cả khách sạn này có rất nhiều nhân viên bảo vệ, cửa vào cũng có người trông coi, nhanh thôi sẽ có người tới đây xử lý vấn đề.”

Ánh mắt Phù Ly đảo quanh phòng một vòng, bên trong không có sinh vật khả nghi xuất hiện, cậu đứng dậy đóng cửa thông gió lại, phát hiện bên ngoài hành lang vô cùng an tĩnh, dường như căn phòng này đã bị bỏ lại một mình. Mấy vị bảo vệ trông coi ở ngoài cửa dường như cũng cảm nhận được gì đó không đúng, liền tiếp điều chỉnh bộ đàm, bên trong trừ tiếng dòng điện chói tai thì không còn âm thanh gì khác nữa.

Nghĩ tới trong phòng còn nhiều nhân vật lớn như vậy, nhân viên bảo vệ có chút căng thẳng, một người trong đó đang chuẩn bị đi tìm người tới giúp, mở đèn pin đặt bên hông ra mới phát hiện trên hành lang có sương mù dày đặc.

Sương mù không màu không mùi, nhưng lại xuất hiện vào thời gian, địa điểm này, hiện lên có chút đáng sợ.

Những nhân viên bảo vệ cho dù đã được huấn luyện đặc biệt, nhìn thấy một màn này cũng hoảng hốt. Bọn họ nuốt nước miếng, lui từng bước nhỏ vào trong cánh cửa.

“Các anh vào đây đi.”

Bốn người bảo vệ đồng loạt quay đầu, nhìn thấy người trẻ tuổi vừa nói, người này rất chú trọng ăn mặc, lẽ nào là con của vị đại gia nào đó?

“Bên ngoài có sương mù, các anh không vào sao?” Phù Ly đi tới cửa vươn đầu ra nhìn bên ngoài, kéo bốn người bảo vệ vào, sau đó đóng cửa phòng lại. Những người khác trong phòng nhìn động tác của Phù Ly, không nói gì, bởi vì bọn họ cũng có thể nhìn thấy sương mù dày đặc qua kính cửa sổ.

Khi có đông người, không gian bị đóng kín lại càng làm cho người ta sinh ra cảm giác an toàn.

Sương mù càng ngày càng dày đặc, dường như tất cả sương mù đều tập trung ở bên ngoài cửa sổ căn phòng này, bọn nó muốn bao căn phòng này lại, nuốt vào trong bụng. Căn phòng này lấy ánh sáng và thị giác tốt, có cửa sổ liền đất cực lớn. Nhưng phong cảnh xinh đẹp bên ngoài, toàn bộ đều biến thành sương mù, đáng sợ khác thường.

Thậm chí có hai nhân viên trẻ tuổi còn sợ tới mức ngồi ở góc tường khóc lên. Tiếng khóc của bọn họ làm không khí cả phòng càng thêm ngưng trọng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, dường như lúc nào cũng có thể có thứ đáng sợ nào đó xuất hiện.

Cạch!

Phía cửa sổ phát ra âm thanh rất lớn, mọi người đều kinh ngạc nhảy dựng, ngay cả mấy người bình tĩnh nhất lông mi cũng đang rung lên.

Là Phù Ly kéo rèm xuống, cậu cười híp mắt nhìn mọi người: “Đêm nay sương mù hơi nhiều, bên ngoài cũng không có cảnh sắc gì đẹp cả.”

Mọi người liên tục gật đầu, giờ phút này mà kéo rèm xuống, làm cho bọn họ thêm một tầng bảo vệ tâm linh. Giống như khi buổi tối con người sợ ma, sẽ che kín chắn lại, cho dù bọn họ biết chắn không thể bảo vệ bọn họ, nhưng loại an ủi tâm linh này sẽ làm cho bọn họ càng thêm dũng cảm.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bên ngoài vẫn như cũ không có động tĩnh gì, ngay khi mọi người sắp bị loại im lặng này ép điên, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân. Cẩn thận lắng nghe, giống như có hai người đang kề vai nhau đi tới, tiếng bước chân không nhanh không chậm, làm người ta nổi cả da gà.

Tiếng bước chân từ xa lại gần, dừng lại trước cửa phòng.

Tất cả mọi người đều dừng hít thở.

“Bệ hạ, có sương mù rồi.” Bên ngoài vang lên hai giọng nói, nhưng lời của bọn họ hoàn toàn tương đồng, ngay cả ngữ điệu cũng không có chút gì khác biệt. “Thần sẽ tuần tra ban đêm cho bệ hạ, mong bệ hạ an tâm.”

“Bên, bên ngoài là thứ gì?” Một phú nhị đại cảm xúc sục sôi, run run rẩy rẩy nói, “Lẽ nào cỏ kẻ điên mê diễn chui vào đây?”

Cái gì bệ hạ, cái gì mà thần, đã bị dẹp bỏ từ lâu, chủ nghĩa đế quốc phong kiến đã không còn nữa rồi!

Phù Ly nhìn Trang Khanh đang ngồi trên sofa không nói gì, cũng không nhúc nhích, cậu đi tới cửa nói: “Người tới là ai?”

“Thần Dĩ Trọng.”

“Thần Du Quang.”

Mọi người nhìn Phù Ly, trong mắt tràn đầy chờ mong và khích lệ. Vào thời khắc này, người dám bước ra chính là dũng sĩ. Chẳng trách Trang tổng lại cố ý mang cậu ta tới đi thăm đở, người này chính là nhân tài. Rơi vào nguy hiểm mà không loạn, cũng không sợ, trong lúc nguy cấp dũng cảm đứng ra, đợi qua chuyện này, bọn họ nhất định phải trả cho Trường Long một mối nhân tình.

Phù Ly đã từng nghe tới chuyện của Dã Trọng và Du Quang, nghe nói hai người là anh em, nhưng vì hai cánh tay của bọn họ dính vào với nhau, cho nên luôn cùng ăn, cùng ngủ, hơn nữa vì tiếng tăm bên ngoài, tà ma nhìn thấy bọn họ cũng không dám lại gần, cho nên được dân chúng gọi là thần Dạ Du.

Nhưng thần Dạ Du thường thường tuần tra vì đế vương, tại sao lại tới nơi này? Lẽ nào bởi vì trên người Trang Khanh có long khí, cho nên bọn họ mới coi Trang Khanh như đế vương?

“Bệ hạ cùng các đại thần bị ác quỷ bao vây, thỉnh cầu hai vị đại nhân đẩy lui ác quỷ, bảo vệ bệ hạ và các vị đại nhân an toàn.”

“Vâng!”

Mọi người nhìn Phù Ly, lại nhìn Trang Khanh, không ngờ rằng tiêu chuẩn tuyển trợ lý của Trang tổng là thế này? Không chỉ gan dạ, còn.....rất biết diễn kịch.

Có người nghĩ muốn lớn gan trêu chọc Phù Ly một câu, nào biết bên ngoài lại truyền tới tiếng thét chói tai, tiếng khóc, còn có tiếng phụ nữ kêu oan.

“Triệu Võ, mày hại chết tao, hỡi chết con tao, mày không được chết tử tế.”

Âm thanh này như khóc như oán, sau khi truyền vào phòng, một vị phú nhị đại nào đó sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy. Phù Ly nhìn thấy dáng vẻ kia của anh ta, biết ngay oán khí ngập trời bên ngoài từ đâu mà tới, người này chọc vào người phụ nữ có mệnh cách đặc biệt, lại còn không muốn phụ trách, hại người phụ nữ chết thảm, bây giờ biến thành ác quỷ, tới đòi nợ hẩn.

Tiếng nguyên rủa của người phụ nữ, tiếng khóc của trẻ con, giống như là dao sắc đâm vào tim mọi người, lạnh tới phát đau.

Phù Ly dựa vào bàn không nói gì, dường như không nghe thấy âm thanh bên ngoài. Những người khác vẻ mặt khác thường, cũng không ai nói chuyện. Chỉ có phú nhị đại tên là Triệu Võ kia rút cuộc cũng không nhịn được tâm lý sợ hãi, vọt tới trước mặt Phù Ly, “Cậu giúp tôi đi, chỉ cần cậu đồng ý giúp tôi, thù lao cậu tùy tiện nói.”

Hẩn ta đã nhìn ra, chắc chắn Phù Ly hiểu chuyện quỷ thần, nếu không sao có thể nói chuyện với thử quỷ quái bên ngoài kia.

Phù Ly nhìn áo khoác ngoài bị Triệu Võ kéo nhăn, hơi nhíu mày.

Trang Khanh đứng dậy đi tới bên cạnh Phù Ly, đẩy Triệu Võ ra.

“Anh Triệu, có câu châm ngôn gọi là thiếu nợ luôn phải trả, mạng của anh không hề cao quý hơn người phụ nữ và đứa trẻ bên ngoài kia.” Phù Ly lạnh mặt nói, “Anh tùy ý đùa bỡn người khác, trên lưng anh vẫn còn mấy hồn ma trẻ con, tôi không giúp được anh.”

“Không, không, không, tôi sai rồi, tôi biết sai rồi. Sau này tôi nhất định sẽ thay đổi, dời ra ngoài rồi, tôi sẽ mời người niệm thiên kinh bảy bảy bốn chín ngày cho bọn họ, mua cho bọn họ phần mộ tốt

nhất, thật đấy!” Lúc này Triệu Võ cũng chẳng cần quan tâm mặt mũi nữa, chỉ hận không thể quỳ xuống trước Phù Ly.

“Người chết như đèn tắt, phần mộ có đẹp hơn nữa thì cũng có tác dụng gì?” Phù Ly có chút ghê tởm, “Hổ dữ không ăn thịt con, anh còn không bằng loài súc sinh.” Trên người con người này, có vài đứa nhỏ thân thể bị cắt vụn nằm bò trên lưng, có một đứa trẻ thân thể giống như dùng mảnh vỡ chắp vá lại, điều này thể hiện khi nó còn sống đã bị người ăn, mà người ăn nó lại là người trước mặt này.

Cậu đã từng nghe thấy chuyện con người ăn con của mình, đó là bị kịch rất lâu về trước, bây giờ nhắc lại đã không còn ý nghĩa. Nhưng người tên Triệu Võ này không thiếu tiền, không thiếu đồ ăn, tại sao lại xuống tay với một đứa trẻ con?

Đưa tay đặt lên đầu đứa trẻ này, Phù Ly “đọc” được đoạn trí nhớ ấy, khi đó cậu suýt nữa thì nôn. Cậu nghĩ thế nào cũng không thể ngờ được, tên Triệu Võ này vì cái thứ ở nửa thân dưới kia, nghe những phương pháp bào chế thuốc linh tinh, bảo người mang thai nhi mà bạn gái phá bỏ về nhà, làm thành thuốc dẫn trứng dương.

Thấy sắc mặt của Phù Ly không khỏe, Trang Khanh bước tới đá Triệu Võ qua một bên: “Cậu có sao không?”

Phù Ly lắc đầu: “Không sao, chỉ cảm thấy hơi buồn nôn.”

Người bên cạnh thấy Triệu Võ bị Trang Khanh đá ra, ngã lộn vài vòng, còn chưa kịp phản ứng lại. Người làm ăn đều chú trọng hòa khí phát tài, cho dù có âm thầm tranh giành một hạng mục nào đó mà đánh nhau đầu rơi máu chảy, gặp nhau vẫn mang vẻ mặt tươi cười. Không nói hai lời đã dùng chân đá người như Trang Khanh, thật sự tương đối đặc biệt.

Có người có quan hệ làm ăn thân thiết với nhà họ Triệu thấy thế, không nhin được mở miệng khuyên mấy câu: “Mọi người có chuyện gì thì từ từ ngồi xuống nói chuyện, đâu cần phải.....”

“Tôi không có chuyện gì để loại với loài cầm thú ăn thịt cả con mình này.” Trang Khanh đứng trước mặt mấy vị phú hào nói thẳng, “Từ nay về sau, công ty Trường Long sẽ không bao giờ hợp tác bất cứ hạng mục gì với nhà họ Triệu cả.”

Là một nhãn hiệu lâu đời ở thương giới, địa vị của Trường Long vẫn luôn rất đặc biệt, thậm chí còn không ít người trong ngành nghi ngờ, sau lưng Trường Long có quốc gia chống đỡ. Bây giờ Trường Long người ta trực tiếp nói ra những lời này, có thể thấy đã ghê tởm Triệu Võ thấu tim.

Nhưng mà ăn thịt đứa con của mình.....

Người đang cúi người định đỡ Triệu Võ dậy, thu tay mình lại, lùi sang bên cạnh mấy bước. Những người ở hiện trường cũng không phải là Bạch Liên Hoa thuần khiết gì, nhưng đối với hành vi ăn thịt người, hơn nữa còn là thịt của con ruột mình, thực sự không thể chịu đựng nổi.

“Bệ hạ, ác quỷ đã bị thần bắt đi rồi, xin bệ hạ hạ hạ chỉ.”

Giọng nói của thần Dạ Du lại truyền từ bên ngoài vào, lần này chỉ có một người mở miệng ra nói.

Phù Ly nhìn Trang Khanh, Trang Khanh nhìn thấy Triệu Võ bị dọa co rúm người lại, nhỏ giọng nói với Phù Ly: “Cậu xử lý là được rồi.” Anh đi tới ghé sô pha ngồi xuống, thuận tay gửi tin nhắn cho ban quản lý, bảo bọn họ không cần tới đây.

Tín hiệu bị ác quỷ che chắn chẳng có ảnh hưởng gì tới Trang Khanh cả.

“Mang cô ấy rời khỏi đây, sau đó.....” Phù Ly liếc mắt nhìn Triệu Võ, “Thả cô ấy ra.”

“Không được, không được, không thể thả cô ta ra được!” Triệu Võ hoảng sợ lắc đầu nói, “Sau này cô ta lại tới tìm tôi gây phiền toái thì phải làm sao?”

Phù Ly nhếch miệng cười, trong đồng tử lóe lên ánh sáng màu vàng: “Vây không phải rất tốt sao?”

Bị đồng tử màu vàng kim của Phù Ly nhìn chăm chăm, Triệu Võ cảm thấy cổ họng mình giống như bị một bàn tay khổng lồ bắt lấy, không làm thế nào nói được ra lời. Toàn thân hắn run rẩy nhìn về phía sau, phát hiện những người khác dường như biến thành pho tượng, không hề nhúc nhích.

“Cậu là, cậu là.....” Triệu Võ rống lên, “Cậu là quái vật!”

Phù Ly cười híp mắt há miệng ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn: “Anh còn hét nữa, tôi sẽ ăn luôn anh!”

“Quái vật, quái vật.” Triệu Võ sợ tới mức mắt khổng chế, run rẩy bò về phía sau, phát hiện có cái chân đang động đậy, vội vàng ôm lấy cái chân đó nói, “Người này là quái vật.”

Trang Khanh đá con người có mùi nước tiểu này ra, mặt lạnh tanh: “Quái vật gì?”

“Trợ lý của anh là quái vật!” Giọng nói Triệu Võ mang theo tiếng nước nở, cả người rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Quái vật mà anh nói.” Trang Khanh buông điện thoại xuống, “Là thế này sao?”

Nháy mắt, trên mặt anh hiện ra vẩy rồng màu vàng, trên đầu cũng mọc ra chiếc sừng vừa phân nhánh, phát ra ánh sáng vàng kim trong đêm tối.

Triệu Võ há miệng lớn, ngã xuống đất phịch một tiếng.

“Phế vật vô dụng, như vậy đã không chịu đựng được rồi, còn có gan ăn con của mình.” Phù Ly cúi người ôm mấy đứa trẻ trên lưng Triệu Võ lên, ngón trỏ trái bắn ra, trên người mấy đứa trẻ có thêm một đôi cánh.

Cậu mở cửa sổ ra, cười nói với đám trẻ con: “Cánh có thể mang mọi người tìm được đường tới Minh Giới, đi đi.”

Đám trẻ quần trên cánh tay cậu, phát ra tiếng khóc nỉ non.

“Mong rằng đời sau mọi người sinh ra trong gia đình hạnh phúc, không cần phải gặp được loại người cặn bã thế này.” Phù Ly cười vỗ cái đầu đỏ lôm của bọn chúng, cũng không chê đáng vẽ bọn chúng khó coi, “Đi đi.”

Lúc này mấy hồn ma trẻ con tay chân không vẹn toàn mới rời khỏi Phù Ly, xòe đôi cánh sáng vàng ra, bay vào trong bóng đêm.

Trang Khanh đi tới trước đóng cửa sổ, hơi vung tay, sương mù dày đặc xung quanh phòng biến mất không còn chút bóng dáng. Toàn thân anh toàn thuy khí, muốn thanh trừ sương mù do oán khí tạo thành này chỉ là việc trong nháy mắt, chẳng qua thấy Phù Ly dường như có tính toán khác, cho nên mới nhịn tới hiện tại.

Bây giờ tất cả mọi người trong phòng đều bị anh định thân, anh bắt đắc dĩ cười nói: “Có cần phải tẩy sạch ký ức của tên Triệu Võ này không?”

“Không phải để lại càng thú vị hay sao?” Phù Ly mở cửa phòng ra, phát tay làm cho bốn nhân viên bảo vệ khôi phục tư thế đứng ở bên ngoài cửa, làm cho tất cả những thứ trong phòng đều khôi phục trạng thái ban đầu.

Trang Khanh kéo Phù Ly ngồi xuống ghế sô pha, ho khan một tiếng.

Mọi người trong phòng “sống” lại, bọn họ quên mất sương mù ban nãy xuất hiện ngoài cửa sổ, cũng quên mất thần Dạ Du, chỉ nghĩ rằng bọn họ mới ngồi trong phòng nói chuyện mấy phút thôi.

Đường dây điện nhanh chóng khôi phục lại bình thường, lúc này mọi người mới phát hiện ra Triệu Võ ngất ở góc phòng bị rèm cửa che khuất. Ngay khi mọi người định gọi xe cứu thương cho Triệu Võ thì hấn ta tỉnh lại, hấn nhìn căn phòng đã khôi phục lại ánh sáng, hoảng hốt cảm thấy ban nãy hình như mình vừa mới nằm mơ.

“Anh Triệu, anh không sao chứ?” Nhân viên vội vàng tới đỡ người dậy.

“Triệu Võ, không ngờ rằng anh lại sợ tối.”

“Chỉ là đường dây gặp sự cố thôi, anh đừng sợ.”

Triệu Võ ngồi xuống ghế sô pha, mới phát hiện mình đã tiểu ướt quần, trí nhớ trước khi ngất đi hoàn toàn trở lại. Hấn ta đứng bật dậy từ sô pha: “Nữ quỷ trong sương mù ban nãy đâu rồi?”

Mọi người mờ mịt, sương mù gì, nữ quý nào?

“Anh Triệu, có phải anh nằm mơ không?” Phù Ly dùng vẻ mặt thân thiết nhìn Triệu Võ.

“Cậu, cậu!” Triệu Võ quay đầu nhìn Trang Khanh và Phù Ly, răng va vào nhau, lại ngất đi lần nữa.

Trong phòng lại trở nên ồn ào.

Chỉ có Phó Tư nghi ngờ xoa xoa huyết thái dương, anh nhớ rõ ban nãy trợ lý Phù ngồi bên trái, tại sao lại nháy mắt ngồi sang ghế sofa bên phải của anh rồi?

Lẽ nào ban nãy trong phòng quá tối nên anh nhớ nhầm?

Tác giả có điều muốn nói:

Trang Tiểu Long: Ngại quá, trợ lý của nhà tôi bị người lớn trong nhà chiều hư.

PS: Chuyện liên quan tới thần Dạ Du, ở mỗi thời kỳ lịch sử khác nhau lại có truyền thuyết khác nhau, trong văn tôi đã sử dụng một phần thuyết pháp trong “Hoài Nam Tử”.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 93

Gió đêm lành lạnh, Sở Dư nhìn thấy trong khách sạn tỏa ra quỳ khí dày đặc, kéo sát áo khoác trên người, châm một điếu thuốc để hút. Thẳng tới khi có mấy hồn ma trẻ con vấy cánh luân hồi bay qua đầu cậu, cậu mới giật mình ngẩng đầu.

Năm đó cậu từng nhìn thấy cánh luân hồi ở đạo quán, đạo sĩ kia vì giúp một vị tướng quân tìm được đường tới Minh Giới mà dùng tu vi của bản thân hóa thành đôi cánh, mang theo hồn phách tướng quân tới cổng địa phủ đôi cánh đó mới biến mất. Loại phương pháp này vô cùng hao tổn linh khí, cho nên rất ít tu chân giả bằng lòng vì cô hồn dã quỷ mà hi sinh lớn như vậy, đương nhiên cũng không có bao nhiêu người biết dùng thuật pháp này.

Không ngờ rằng tám trăm năm qua đi, cậu lại nhìn thấy thứ này một lần nữa.

Lại vô cùng xinh đẹp.

Hút xong một điếu thuốc, cậu dùng thuật làm sạch, để khử mùi thuốc trên người cậu không còn chút bóng dáng mới quay vào trong xe, khởi động xe chạy đi.

Tới giờ này rồi, có lẽ lão đại và anh Phù cũng sắp đi ra.

Hậu đài mất điện, thiết bị khẩn cấp không sử dụng được, nếu như loại chuyện này đặt trong tình huống bình thường thì chỉ là

chuyện nhỏ, nhưng nếu như lại xuất hiện ở sự kiện quan trọng thế này thì chính là vấn đề lớn. Nếu như truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người cười nhạo ban tổ chức không biết làm việc, người phụ trách vội vội vàng vàng chạy tới hậu đài, đang chuẩn bị xin lỗi các quý ông, quý bà kia, lại nghe thấy tin nhị thiếu gia nhà họ Triệu ngất đi. Nghe được tin này, cổ họng ông như hộc máu, hận bản thân không thể ngất theo.

Gọi bác sĩ ở đây tới tiến hành cấp cứu khẩn cấp, người phụ trách cười cười giải thích, tuy rằng những boss lớn ở đây không có lời oán giận nào, nhưng những nhân vật lớn thế này đều là loại người không thể hiện vui mừng giận dữ ra mặt. Rốt cuộc trong lòng họ có để ý hay không, chỉ có trời mới biết.

Cầu ông cầu bà tiễn những người này ra khỏi cửa, người phụ trách bắt đầu mắng những nhân viên trật tự và an toàn đằng sau sân khấu: “Hậu đài mất điện gần hai mươi phút, rốt cuộc là mấy người làm ăn cái gì, tại sao không liên hệ với tôi ngay lập tức?”

Nhân viên bảo vệ bị mắng không dám chống đối một câu, bọn họ cảm thấy từ lúc mất điện tới lúc sắp xếp những nhân vật lớn kia vào trong phòng ngồi không mất bao nhiêu thời gian cả, không ngờ rằng lại qua gần hai mươi phút. Khi mất điện, lại không có ai đi thông báo cho người ở trước sân khấu, chuyện này quá không bình thường.

“Mấy người đều cầu chuyện lần này không ồn ào ra bên ngoài đi, nếu không chúng ta đều phải gặp xui xẻo.” Người phụ trách xoa xoa mặt, cố nặn ra nụ cười, đi đối phó mấy đại gia giới giải trí.

Đám người Trang Khanh đi ra từ đường dành cho khách quý, mọi người đều khách khí vài câu liền chuẩn bị ngồi xe của bản thân rồi

khỏi. Phó Tư đi sau Phù Ly và Trang Khanh nhìn rất lâu, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói ra hoài nghi trong lòng.

“Anh Trang, hình như anh đã quên lấy món đồ đấu giá của mình rồi.”

Thứ đồ tốn một trăm vạn đấu giá được, cho dù không xem trọng, cũng không nên để lại hiện trường buổi đấu giá, nếu như bị ban tổ chức phát hiện, vậy thật lúng túng, truyền ra ngoài cũng sẽ có ảnh hưởng không tốt với Trang Khanh.

“Vật đấu giá?” Phù Ly sửng sốt một lúc, cười nói, “À, chúng tôi đã mang theo rồi, ban nãy trước lúc mất điện, chúng tôi gặp một vị nghệ sĩ quen biết nên đã bảo cậu ta mang ra ngoài hộ.”

Cậu nhìn xung quanh bốn phía, ngoắc tay về phía Xà Vị Long chân tay co quắp cách đó không xa: “Tiểu Xà.”

Xà Vị Long muốn lặng lẽ rời đi nghe thấy Phù Ly gọi mình, bị dọa toàn thân cứng đờ, cậu ta cúi người đi tới trước mặt Phù Ly, cười nói: “Anh Phù, anh gọi em?”

“Ban nãy đi vội quá, quên mất không nói cảm ơn cậu, làm phiền cậu rồi.”

Xà Vị Long đầu óc mờ mịt, làm phiền gì, cảm ơn gì? Chẳng qua dù gì thì cậu cũng là rần yêu lẫn lộn ở trong giới giải trí, phản ứng vô cùng nhanh: “Đừng khách khí, có thể giúp được anh Phù là niềm vinh hạnh của em.”

Đừng nhắc hai vị đại gia này chỉ nói “cảm ơn” với cậu, cho dù bọn họ nói là ông của cậu, cậu tuyệt đối không nói hai lời nhận mình là cháu.

Làm rần, thứ mà cậu am hiểu nhất đó chính là co được đuổi được, có thể làm cháu của rồng là cậu có lời rồi.

Nhưng người đại diện của Xà Vị Long lại há hốc mồm, ban nãy anh vẫn luôn theo dõi Xà Vị Long, không thấy cậu ôm cái đùi lớn của công ty Trường Long, tại sao nháy mắt đã quen biết đối phương? Nhưng mặc kệ là lý do gì, đây cũng là chuyện tốt của bọn họ.

Phó Tư chỉ xuất phát từ tình cảm qua lại ở thương giới mà nhắc nhở Trang Khanh một câu, sau khi biết mình suy nghĩ nhiều, anh liền bỏ qua chuyện này không nhắc nữa, nói tạm biệt với Trang Khanh và Phù Ly, xoaay người rời đi không hề lưu luyến.

Là người thừa kế của nhà họ Phó, Phó Tư có thể nói là hoàn mỹ, anh hiểu được đạo lý biết điểm dừng.

Xà Vị Long thấy Trang Khanh và Phù Ly không yêu cầu gì mình, vô cùng thức thời kéo theo người đại diện quay lại chiếc siêu xe mà công ty sắp xếp cho, thấy người đại diện muốn nghe ngóng chuyện hay, lập tức nói: “Không nên tò mò chuyện của hai người này, hai bị này đều là boss, boss lớn thực sự.”

Người đại diện há miệng sững sờ nửa ngày, mới nói: “Tôi chỉ muốn nói, vị trợ lý Phù kia, hình như chính là người bảo vệ mà lần trước chúng ta nhìn thấy ở khách sạn.”

Xà Vị Long gật đầu: “Người ta trải nghiệm sinh hoạt, sở thích của người có tiền, anh không hiểu được đâu.”

Người đại diện gật đầu: “Tôi hiểu, lần trước cậu đã nói với tôi rồi.” Khi đó anh còn nửa tin nửa ngờ lời của Vị Long, nhưng không ngờ rằng lại đúng thật là người có tiền đi trải nghiệm cuộc sống.

Quả thực là có bệnh, không sống mấy ngày tháng tốt đẹp, lại chạy đi làm bảo vệ.

“Vậy cậu ta và Trang tổng.....”

“Đại ca, anh đừng nói bừa!” Xà Vị Long giật nảy ngất lời của người đại diện, “Sẽ chết đấy.”

Hai người kia đều không phải là người, chỉ cần bọn họ muốn thì có thể nghe được hết những lời của người đại diện nói. Tới khi đó sét đánh xuống, cậu và người đại diện đều chẳng còn mạng, còn hóng hớt cái gì?

“Được, được, được, tôi không nói.” Người đại diện thấy Xà Vị Long bị dọa trắng bệch mặt, cũng không dám nhiều lời nữa, chuyển sang đề tài công việc, “Ngày mai cậu phải tới vườn bách thú quay hoạt động giải trí, tôi đã nghe ngóng về tổ tiết mục kia rồi, bởi vì cậu tuổi rấn, lại họ Xà, nick name của fan gọi cậu cũng là Tiểu Xà, cho nên tiết mục ngày mai có thể có liên quan tới rấn, nếu như cậu sợ rấn, tôi sẽ can thiệp trước với tổ tiết mục, để bọn họ bỏ qua sắp xếp này.”

“Rấn?” Xà Vị Long lập tức vỗ ngực nói, “Không sao, tôi không sợ.”

Là một con rấn đã sống mấy trăm năm, trước mặt con rấn nào cậu cũng chính là tổ tông, sợ cái gì mà sợ.

Phía bên này, Sở Dư mở cửa xe cho Trang Khanh và Phù Ly, tò mò hỏi: “Bên trong có ác quỷ?”

Phù Ly lại nhớ tới hành vi của Triệu Võ, nhíu mày nói, “Có ác quỷ, còn có cả ác nhân.”

Sở Dư đoán rằng khẳng định đã xảy ra chuyện gì khác, quay đầu thấy lão đại đang nhìn chăm chăm chính mình, ánh mắt không có ý tốt, cậu thức thời ngậm miệng lại. Có đôi khi im lặng là vàng, nhiều lời là mất mạng.

Xe chậm rãi đi vào dòng xe cộ, Phù Ly nhìn chăm chăm bên ngoài cửa kính rất lâu, đột nhiên mở miệng: “Tại sao vậy?”

Tại sao lại có người dễ dàng từ bỏ đứa con của mình như vậy, thậm chí còn làm ra chuyện vô cùng khó chấp nhận. Bạch Viên trưởng lão đã từng nói, con người là loài động vật thông minh, bọn họ dựa vào năng lực của bản thân mà phát minh ra công cụ, ngôn ngữ, chữ viết, cho nên bọn họ hiểu luân lý lễ nghi, có được nhiều phẩm chất tốt đẹp mà con người không có được.

Nhưng ở nhân gian lâu rồi, cậu phát hiện con người muôn hình muôn vẻ, tuy rằng cũng có những con người như Bạch Viên trưởng lão nói tới, nhưng cũng có những người đạo đức bại hoại, không có chút nhân tính nào. Là cậu ôm hi vọng rất cao với con người, cho nên khi nhìn thấy mặt ti tiện của bọn họ, mới khó chịu như vậy sao?

“Bởi vì cho dù con người thông minh hơn động vật, nhưng bọn họ vẫn là một loài sinh vật, bọn họ không phải thần.” Trang Khanh cúi đầu nhìn bàn tay đặt trên đầu gối của Phù Ly, vươn tay kéo lấy cổ tay cậu, dường như tư thế này có thể an ủi cậu tốt hơn, “Trên thế giới này không có con người hoàn hảo, giống như yêu tu chúng ta cũng không có ai có thể được mười phân vẹn mười.”

Môi Phù Ly khẽ động, cậu không thể phản bác lại lời của Trang Khanh, cậu không cảm thấy động tác nắm cổ tay cậu của Trang Khanh có gì đó không đúng cả.

“Sau khi tôi sinh ra, đã sống ở nhân giới, cho tới khi mẹ tôi chết bệnh mới tới Long Cung ở vài năm. Từ đó trở đi, tôi không ngừng lưu lạc ở nhân gian, phương Tây, phương Đông, thậm chí cả vùng Nam Bắc cực lạnh nhất, tôi còn từng kết bạn với con người.” Ngữ khí Trang Khanh bình tĩnh, kể lại những hồi ức đã qua, không hề có cảm xúc phập phồng, “Mẹ tôi không thể coi là một người phụ nữ truyền thống tốt, tuy rằng bà không được hoàng đế yêu thương, nhưng cũng là công chúa của hoàng tộc, bà có không ít đất phong, tài sản, tì nữ, còn có.....nam sủng. Sau khi phò mã của bà mất đi, bà còn không thủ đại tang, đã gọi nam sủng tới vui vẻ. Người phụ nữ như thế này, có lẽ không phải là dạng con người mà cậu có cảm tình.”

Phù Ly vẫn im lặng như cũ, trong nhận thức của cậu, cậu thật sự cho rằng không cần phân biệt nam nữ đều phải trung thành với bạn đời. Nếu như một bên qua đời, đi tìm người khác cũng không bị trỉ trích nặng, nhưng cũng nên nghiêm túc đối diện với tình cảm chứ không phải tùy tiện như vậy.

“Nhưng người phụ nữ như vậy, sau khi không hiểu tại sao lại đột nhiên có thai, lại không quan tâm tới lời nói của người ngoài, sinh đứa trẻ ra.” Trang Khanh hơi nhếch khóe miệng, “Bà chỉ biết hưởng lạc, nhưng lại đối xử với tôi vô cùng tốt, trước khi mất, bà còn tới hoàng cung xin ý chỉ của người anh trai mà bà không thích, cầu cho tôi một tước vị cùng với đất phong.”

“Chính là Thương Huyện Văn An Hầu?” Phù Ly thuận miệng hỏi.

“Đúng, chính là Thương Huyện Văn An Hầu.” Trang Khanh dường như ngạc nhiên, “Tại sao cậu lại biết?”

Lúc này Phù Ly mới nhớ ra, lần trước khi đi trộm ngọc bài về, cậu sợ Trang Khanh phát hiện ra cậu trộm đồ làm trái với điều lệ của ban quản lý, nên cố ý mời một con chim nhỏ giúp cậu đưa đồ. Sau khi phản ứng lại, cậu ho khan một tiếng, “Tôi cũng không biết mình nghe được ở đâu, dù sao cũng có ấn tượng.”

Trang Khanh âm thầm thở dài trong lòng, núi Vụ Ảnh thực sự đã nuôi dưỡng Phù Ly rất ngoan, còn không biết nói dối.

“Thì ra là thế.” Trang Khanh không vạch trần lời nói dối của Phù Ly, gật đầu nói: “Tôi đã từng thấy tướng quân vì bảo vệ dân chúng mà chảy dòng lệ máu, mắt trừng trừng nhìn người nhà bị kẻ thù bắn chết, từng nhìn thấy người quân tử có phong độ, phẩm hạnh cao thượng, cuối cùng lại bán nước cầu vinh. Còn nhìn thấy người phụ nữ nông thôn ăn nói thô tục, khóc lóc om sòm để bảo vệ những đứa trẻ trong thôn, dẫn dắt giặc cỏ rời đi, cuối cùng bị giặc cỏ chém chết. Còn có người bạn đã từng trò chuyện rất vui vẻ cùng với tôi, cuối cùng lại vì muốn trường sinh bất tử mà câu kết với tà yêu, dự định dùng độc hại chết tôi.”

“Vậy sau đó thì thế nào?” Phù Ly hỏi, “Anh không sao chứ?”

“Khi đó tôi vừa mới tiến hành lần lột xác rồng thứ hai, đương nhiên có thể nhận ra được loại thuốc mà con người đưa cho.” Trang Khanh buông mí mắt, “Cho nên tôi không uống.”

“Không uống là đúng rồi.” Phù Ly nói, “Anh nửa người nửa rồng, khi đó tu vi còn chưa ổn định, thuốc độc của con người vẫn còn chút ảnh hưởng đối với anh.” Rõ ràng những chuyện mà Trang Khanh nói, kết quả cuối cùng cũng không thể coi là tốt đẹp nhưng ngược lại Phù Ly lại cảm thấy thoải mái, có lẽ con người chính là loại sinh vật thay đổi thất thường.

Xe đột nhiên dừng lại, Phù Ly dán mặt vào cửa kính xe nhìn, thấy có một cảnh sát mặc áo khoác có đường kẻ dạ quang đang chui xuống gầm xe tìm gì đó, đầu gối quỳ xuống mặt đất lạnh lẽo dường như làm anh ta cảm thấy không khỏe cho nên lại đổi sang quỳ gối chân còn lại.

“Gâu!” Dưới gầm xe truyền tới một âm thanh.

Một lát sau, người cảnh sát này cuối cùng cũng đứng dậy, ôm một con chó bần nhếch nhác trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười lớn. Chú ý tới chiếc xe của Phù Ly dừng ở đằng sau, cảnh sát đưa tay che khuất mắt con chó nhỏ, tránh cho đèn xe chiếu vào mắt con chó.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Viên cảnh sát chào quân đội với bọn họ, ôm con chó nhỏ ngồi vào trong xe cảnh sát.

Xe đi ngang qua xe cảnh sát, Phù Ly quay đầu lại nhìn, thấy viên cảnh sát ngồi ở ghế lái, cởi áo khoác trên người sau đó lại cởi áo len mỏng bên trong xuống, run rẩy phủ lên bên ghế phó lái.

Phù Ly nghĩ, có lẽ là anh ta đắp áo cho con chó nhỏ.

“Nhìn cái gì?” Trang Khanh hỏi.

“Nhìn con người đáng yêu.” Phù Ly cười lên, “Trang Tiểu Long, cảm ơn anh, có lẽ tôi đã hiểu được ẩn ý trong lời nói của anh rồi.”

Trang Khanh buông lỏng bàn tay nắm cổ tay Phù Ly ra, cười nhạo nói: “Vấn đề đơn giản như vậy mà còn cần tôi giải thích cho cậu nghe sao, cậu vẫn còn thiếu kinh nghiệm sống. Ngày mai ở vườn bách thú Kinh Đô tổ chức hoạt động, tôi dẫn cậu đi tới tuần tra hiện trường. Tiếp xúc với nhiều con người hơn, cậu sẽ hiểu thôi.”

“Cảm ơn anh.” Phù Ly thực sự thành tâm thành ý cảm ơn.

“Thôi bỏ đi, ai bảo tôi là lão đại của cậu chứ, tôi không che chở cậu thì ai che chở cậu đây.” Trang Khanh vươn tay vuốt đầu Phù Ly, vô cùng bất đắc dĩ.

Phù Ly cảm thấy tình huống này có gì đó không đúng, rốt cuộc cậu và Trang Khanh ai lớn ai nhỏ?

Sở Dư lái xe ở đằng trước muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không còn cơ hội để nói ra điều gì. Cậu có thể nói gì đây, lẽ nào nói cho anh Phù, hoạt động thế kia, chỉ cần phái hai nhân viên phụ thuộc vào ban ngành đi tới hiện trường xem qua là được?

Lão đại đã nói thế rồi, muốn dẫn anh Phù đi tiếp xúc với con người nhiều hơn, lẽ nào cậu còn không nhìn ra mà còn nói gì nữa, điều này khác với quy củ trước đây?

Cậu cũng không phải là một con cá ngu ngốc.

Sự việc hậu đài buổi tiệc từ thiện tối hôm đó bị mất điện cũng không rơi vào tai những người khác, ngược lại Trang Khanh và Phù Ly đã nổi tiếng trên mạng.

Bởi vì tướng mạo hai người quá xuất chúng, đi trên thảm đỏ còn khá ăn ý, rất nhiều cư dân mạng cảm thấy bọn họ là một đôi. Sau khi bị những cư dân mạng khác phản bác, nhưng cư dân mạng này vô cùng không cam lòng, vậy mà lại tìm được rất nhiều chứng cứ trên mạng.

Ví dụ như weibo của Cục lâm nghiệp nào đó có bài cảm ơn quần chúng nhiệt tình đã cứu một con rắn quý, trong tám ảnh bên dưới, có hình dáng Trang Khanh và Phù Ly.

Lại ví dụ như thần kiếm bán cá đã từng nổi trên mạng một khoảng thời gian, người bán cá là Trang Khanh, phụ trách thu tiền và cân cá là Phù Ly.

Thậm chí có cư dân mạng còn phát hiện, Phù Ly còn từng cứu một cô gái bị đám côn đồ vây quanh, còn từng làm bảo vệ ở khách sạn.

Cư dân mạng 1: Ha ha ha, tôi sắp bị đôi này làm cười chết rồi, rõ ràng là hai vị cao phú soái, mà lại khăng khăng đi làm những chuyện kỳ lạ như vậy. Bán cá ở chợ, trò chơi sắm vai kiểu này cũng quá gần gũi với quần chúng.

Cư dân mạng 2: Điều nghiêm túc một chút, đao pháp của chủ tịch đại nhân nhà chúng ta có thể ép chết cả đồng người bán cá. Soái ca không muốn bán cá không phải là tổng tài tốt, tôi quỳ xuống trước mặt hai người.

Cư dân mạng 3: Khi trợ lý Phù thu tiền về rất vui vẻ, đôi mắt như đang phát sáng ấy. Trực giác nói với tôi rằng, trò sắm vai bán cá này nhất định là do trợ lý Phù nghĩ ra, chủ tịch đại nhân thật sự cưng chiều trợ lý của anh ấy, thật sự là ngọt chết tôi rồi!

Cư dân mạng 4: Tôi có thể bạo gan đoán một điều không, trước một ngày khi đoạn video bán cá này được tung lên mạng, tôi cùng với bà ngoại đi mua cá ở một ngõ nhỏ. Ngõ nhỏ kia thường xuyên có người bán đồ, nhưng theo quy định thì không thể bày bán, cho nên người bán hàng rong thường xuyên chạy đua cùng với quản lý trật tự. Ngày hôm ấy tôi nhìn thấy chủ tịch và trợ lý bị quản lý đuổi khắp đường phố, có lẽ khi đó hai người họ không biết nơi ấy không thể bày hàng, sau đó mới tới chợ.

Cư dân mạng 5: Tôi cười tới run người rồi, cái loại chuyện cậu chủ nhà giàu và bạn trai bị quản lý trật tự đuổi chạy khắp phố này trên phim cũng không dám diễn. Nhưng, thực sự là rất dễ thương.

Phù Ly không hề biết gì về cảnh tượng náo nhiệt trên mạng, sau khi cậu về thì đi ngủ sớm, đợi sáng ngày hôm sau tới vườn bách thú tuần tra. Làm một nghề phải chuyên nghiệp nghề đó, đó chính là nguyên tắc làm yêu của cậu.

Vườn bách thú Kinh Đô là vườn bách thú xếp top 5 toàn quốc, bởi vì động vật bên trong phong phú, quản lý nghiêm khắc khoa học, cho nên hàng năm đều đều có khách du lịch từ khắp nơi tới tham quan.

Hôm đó tuy rằng không phải là ngày nghỉ lễ, nhưng vì vườn bách thú phải đón hai con gấu trúc về, cho nên rất nhiều người trong thành phố đều tới góp vui. Cho dù vườn bách thú Kinh Đô đang nuôi dưỡng gấu trúc, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới sự nhiệt tình mà người dân dành cho gấu trúc.

Là loại động vật quốc bảo có vú, sức hấp dẫn của gấu trúc ở trong nước không thể đo được, vô số người mê muội vì bọn chúng.

Khi Phù Ly và Trang Khanh tới vườn bách thú, hiện trường đã có rất nhiều quảng cáo tuyên truyền, rất nhiều du khách đeo cài tóc tai gấu trúc, mũ gấu trúc, cười lộ cả răng.

Trang Khanh không mua vé, cố ý lấy thẻ công tác ra đi theo nhân viên dẫn đường vào trong vườn bách thú.

Phù Ly vuốt tấm thẻ trên ngực mình, tán thưởng nói: “Vẫn là anh suy nghĩ chu đáo, có thẻ công tác, gặp được sự việc bất ngờ thì

càng dễ xử lý.”

Trang Khanh im lặng không nói.

Hai người cầm sổ tay tuyến đường ở vườn bách thú, đi ngang qua một cái lại một cái vườn, khi đi qua một cái vườn bên ngoài có treo ký hiệu rắn, cậu dừng một chút, không quá muốn đi vào.

Chỉ cần nhìn thấy rắn, cậu sẽ nhớ tới Phì Di, bóng ma tâm lý thuở ấu thơ vẫn luôn xoay vòng quanh đầu cậu, chết cũng không nguyện ý buông ra.

“Sao thế?” Trang Khanh quay đầu nhìn cậu.

Phù Ly lắc đầu, bản thân là một tiên bối bốn nghìn hai trăm tuổi, tại sao lại có thể để lộ ra trạng thái sợ hãi trước mặt văn bối chứ?

“Cậu sợ rắn sao?” Trang Khanh hỏi.

“Không sợ.” Phù Ly tiếp tục lắc đầu, “Sao tôi có thể sợ nó được.”

Trang Khanh nhú mày, đưa tay tới trước mặt Phù Ly: “Tôi không thích thứ này lắm, nhìn thấy thôi đã nổi ra gà, cậu có thể cho tôi mượn tay nắm một chút không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Thẻ nhân viên vườn bách thú: Nghĩ chu đáo? Nôn, anh ta chỉ muốn tiết kiệm tiền vé vào cửa thôi!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 94

“Anh sợ rắn?” Phù Ly cúi đầu nhìn bàn tay đưa tới trước mặt mình, gắng gượng đưa tay nắm lấy.

Bàn tay Phù Ly khô ráo sạch sẽ, mềm mại ấp áp, Trang Khanh thuận thế sóng vai đi cùng một chỗ với cậu, sầm mặt gật đầu: “Ừ.”

“Anh không phải là rồng sao?” So với những khu động vật khác, khách du lịch ở khu rắn ít hơn, Phù Ly hỏi ra câu này, cũng không làm cho những người khác chú ý: “Rồng và rắn có dáng vẻ rất giống nhau, nếu như anh sợ rắn, anh còn dám nhìn nguyên hình của mình sao?”

“Chẳng lẽ cậu đã quên, trên người tôi còn một nửa dòng máu là con người?” Trang Khanh nghiêm túc phổ cập khoa học nói, “Sự sợ hãi của con người với động vật nguy hiểm đã khắc vào trong gen, cho dù trải qua nhiều năm tiến hóa như vậy, sự sợ hãi khắc sâu vào trong gen này cũng sẽ vô thức lộ ra ngoài. Tại thời điểm phượng tiện của con người chưa phát triển, có lẽ đã có rất nhiều người chết dưới nọc độc của rắn, cho nên con người có sự sợ hãi bẩm sinh đối với loài rắn. Có đôi khi tôi cũng phiền não, bản thân là long tộc, lại sợ rắn, liệu cậu có cười nhạo tôi không?”

“Sao có thể chứ, tôi là dạng yêu quái như vậy sao?” Phù Ly dừng bước lại, dùng tay kia vỗ vỗ vai Trang Khanh, “Không sao, tôi cũng

không thích những sinh vật không lông trơn bóng, anh là nửa con người, còn có cái gì ấy nhỉ.”

“Gen trí nhớ.”

“Đúng, có gen trí nhớ, sợ hãi là rất bình thường. Khó làm trái thiên tính, không mất mặt.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí, chúng ta giống nhau.” Phù Ly nắm chặt tay Trang Khanh, “Yên tâm, đừng sợ.”

Nhìn thấy hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, trên mặt Trang Khanh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cho dù là trong khu rấn thoang thoang mùi tanh nhưng không ảnh hưởng tới tâm tình tốt của anh.

Giữa vườn rấn, Xà Vị Long mặc một bộ quần áo an toàn của nhân viên chăn nuôi, ngạo nghễ nhìn những con rấn trong vườn qua kính thủy tinh. Quay phim đi theo phát hiện ra, Xà Vị Long thật sự không sợ rấn, ngược lại những con rấn sau khi nhìn thấy Xà Vị Long đều ngẩng đầu, dường như đang chào đón cậu.

Xà Vị Long đặc ý nhìn ống kính nói: “Đã nhìn thấy chưa, chưa biết chừng đời trước tôi còn là đại vương của loài rấn.”

Thách thức tiếp theo của cậu chính là phải đi xuyên qua ba con măng xà lớn, lấy được túi tài trợ bên trong cùng, chỉ cần thành công lấy được túi tài trợ này, nhà tài trợ sẽ quyên tặng hai mươi vạn nguyên cho học sinh tiểu học nghèo khó.

Nhân viên mở cửa đường khu chăn nuôi ra, vừa giới thiệu cho Xà Vị Long mấy khu vực có rấn, những con rấn này là động vật

được bảo vệ cấp quốc gia, vừa dẫn cậu tới khu vực chăn nuôi.

Quay phim đi theo nhìn thấy Xà Vi Long mặt không biến sắc đi vòng qua người một con mãng xà, trên trán anh toát ra mồ hôi. Con rắn lớn như vậy, anh nhìn thấy trong lòng cũng thiếu tự tin, không ngờ rằng Xà Vi Long lại lớn gan như vậy.

“Tận cùng bên trong chính là Đại Hắc, nó được thông qua cứu trợ khẩn cấp của Cục Lâm Nghiệp mới được đưa tới vườn bách thú của chúng tôi. Con rắn này tính tình vô cùng ngoan ngoãn, cách đây không lâu còn được đưa ra ngoài tiến hành giao lưu bạn bè với vườn bách thú khác, cho nên lát nữa cậu không phải sợ.” Nhân viên chăn nuôi lấy ra một tờ giấy trong túi áo khoác, “Nhiệm vụ của cậu ngày hôm nay chính là cho Đại Hắc dùng bữa, vuốt ba cái trên đầu con rắn là có thể thành công nhận được túi tài trợ.”

Xà Vi Long nghĩ hàm, chẳng qua chỉ là cho rắn ăn thôi mà, con rắn mà có thể được cậu tự tay dứt thức ăn, quả thực chính là phúc khí tu mấy trăm năm. Cậu lấy thùng thức ăn ra, dùng kim kẹp thức ăn kẹp một khối thịt, dứt vào bên trong.

Lo lắng vị đại minh tinh này gặp chuyện không may, cho dù đã đặc biệt đưa mấy con rắn tới đây đều là những con rắn có tính tình ngoan ngoãn, nhưng tổ tiết mục vẫn sắp xếp mấy nhân viên cứu viện chuyên nghiệp, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, bọn họ không thể bồi thường nổi.

Cũng may dọc đường tuy có sợ hãi nhưng không có nguy hiểm, khi đi tới trong cùng, liền thấy được con mãng xà đen lớn lười biếng nằm trên mặt đất, có lẽ cuộc sống trong vườn bách thú rất dễ chịu, trong màn hình nó thể hiện có vài phần thoải mái.

Nghe thấy tiếng bước chân con người, con mãng xà đen lớn ngóc đầu lên nhìn, nói ra xà ngữ.

Trong mắt con người, đây chính là phản ứng của con mãng xà khi bị quấy rầy, nhưng giờ phút này Xà Vị Long giống như bị sét đánh. Đây là rắn? Người trong vườn bách thú có phải mù rồi không, đây rõ ràng là giao long, nếu như được cơ duyên còn có thể hóa thành rồng.”

“Này, rắn nhãi con!”

Mãng xà đen khinh thường cười lạnh, cuộn người lên.

Xà Vị Long nuốt nước bọt, dùng xà ngữ nói: “Tiền bối, em có nhiệm vụ, anh giúp em một chút đi.”

“Hừ!” Mãng xà đen ngóc đầu lên.

“Boss lớn, đại ca, thịt này rất ngon, anh ăn mấy miếng, cho em chút mặt mũi được không?” Xà Vị Long đưa thịt tới trước mặt mãng xà đen, tay đang run rẩy.

Trong mắt tổ tiết mục, Xà Vị Long đang mô phỏng tiếng xì xì của rắn, ý đồ đạt được mục đích “giao lưu hữu hảo”. Hành vi này, giống như khi con người nhìn thấy mèo sẽ không nhin được mà gọi meo meo meo.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, con người không có thiên phú học được tiếng của các loài động vật khác.

Cho nên cái con mãng xà kia vô cùng không cho Xà Vị Long thể diện, uốn éo cái đầu, trườn sang một góc khác, mặc kệ Xà Vị Long có xì xì như thế nào cũng không có tác dụng gì.

Nhìn thấy con mãng xà đen chẳng bằng lòng hợp tác, Xà Vị Long thiếu chút nữa quỳ xuống trước mặt nó, nếu sớm biết có một con rắn tổ tông chân chính ở đây, cậu đâu dám tự xưng là rắn tổ tông nữa, chẳng trách hai con rắn kia đều ngoan ngoãn ở bên ngoài, thì ra boss chân chính là ở trong này.

“Muốn tôi phối hợp với cậu cũng được, cậu giúp tôi làm một việc.” Dưới sự đau khổ cầu xin của Xà Vị Long, mãng xà đen rất cuộc cũng mở miệng.

“Anh cần rượu ngon thức ăn ngon gì, chỉ cần nói ra, em nhất định sẽ thỏa mãn anh.” Tuy rằng Xà Vị Long sợ loại tiên bối mạnh mẽ thế này, nhưng trong lòng cũng có hoài nghi, yêu quái mạnh như thế, tại sao lại phải sống ở vườn bách thú nghèo khó, không giống như cậu làm đại minh tinh ở bên ngoài, vẻ vang biết bao.

“Tôi là loại yêu quái nhớ nhung rượu và thức ăn sao?” Con mãng xà nhìn Xà Vị Long vô cùng ngứa mắt, tu vi không cao, cả ngày ở cùng với con người, quả thực tự nguyện thấp hèn. Chẳng qua trên người hắn bị con yêu quái đáng hận kia hạ cấm chế, không có tu vi lại không thể sử dụng pháp lực, chỉ có thể bảo loại yêu quái này làm chân chạy.

“Tôi muốn cậu giúp tôi giết một người.” Mãng xà đen cười lạnh, “Cậu giúp tôi giết chết một tên bảo vệ ở khách sạn Duyên Nguyệt, đợi tôi ra rồi, nhất định sẽ cho cậu công pháp tu luyện tốt nhất, giúp cậu trở thành giao thành rồng không còn là giấc mơ nữa.”

Xà Vị Long cảm thấy, vị tiên bối này không chỉ hành vi có vấn đề, ngay cả đầu óc cũng không được tốt. Hiện tại là xã hội pháp chế, không được tùy tiện giết người, cậu cũng không dám chọc vào mấy ông lớn ở ban quản lý.

“Tiền bối, em muốn chơi trò chơi với anh, tại sao lại tới mức giết người.” Xà Vị Long muốn nói, đầu óc anh không bệnh đấy chứ? Nhưng mà cậu không dám.

“Công pháp tu luyện cũng không cần sao?”

“Thành giao thành rồng đương nhiên tốt, nhưng mà em cảm thấy làm minh tinh cũng không tồi.” Xà Vị Long nói, “Đời trăm năm qua đi, em lại đổi sang dung mạo mới, lại có thể lăn lộn trong giới giải trí, như vậy cũng rất thú vị.”

Màng xà đen không ngờ rằng hậu bối xà tộc lại chịu thua kém như vậy, tức giận muốn đập đuôi qua đó, nhưng nhìn thấy nhân viên chăn nuôi ở vườn bách thú vẫn đang ở đây, hắn chỉ có thể phần nộ giả vờ như đang ngủ. Cũng không biết con yêu quái đáng hận kia còn động tay động chân gì lên người hắn, chỉ cần hắn làm ra hành vi quá đáng, toàn thân sẽ đau đớn vô cùng, làm cho hắn không thể không khuất phục.

Thấy màng xà đen cứ thế ngủ mất, tổ tiết mục chỉ đành sửa đổi quy tắc trò chơi, để cậu hoạt động với hai con màng xà bên ngoài, cho cậu giành được túi tài trợ. Xà Vị Long ôm lấy túi tài trợ, quay đầu nhìn con màng xà đen lười biếng, cảm thấy bản thân thật sự là một con rắn tốt không bị giàu sang cám dỗ, vì không giết người, còn từ bỏ công pháp tu luyện cao thâm.

Càng nghĩ càng thấy mình vĩ đại, Xà Vị Long mỹ mãn đi ra khỏi đường chăn nuôi, quay đầu đi thưởng thức khu của du khách, chưa đi được mấy bước đã đụng phải hai người trước mặt, sợ tới mức làm rơi cả túi tài trợ xuống đất.

Tại sao?!

Tại sao cậu lại gặp phải hai ông lớn này? Lẽ nào nội dung cậu nói chuyện với mãng xà đen đã bị bọn họ nghe được, bọn họ cho rằng cậu muốn thông đồng làm bậy với mãng xà? Xà Vị Long rất muốn tóm lấy tay Trang Khanh và Phù Ly lắc mạnh, sự thật thực sự không phải như thế, các anh phải nghe tôi giải thích.

Nhưng không thể vượt đi vỏ bọc thần tượng, không thể để mình không hoàn mỹ trước ống kính.

Xà Vị Long, chịu đựng, mày có thể làm được mà. Chân không được nhũn ra, càng không thể để lộ ra nguyên hình.

“Đồ của cậu này.” Phù Ly cúi người xuống nhặt túi tài trợ, Trang Khanh nắm tay cậu bị động tác này của cậu kéo lên trước một bước. Anh gạt đầu với Xà Vị Long, “Xin chào.”

“Xin, xin chào.” Xà Vị Long vội vàng nhận lấy túi tài trợ từ tay Phù Ly, “Cảm ơn anh Phù.” Cậu thiếu chút nữa đã nói ra hai từ đạo quân.

“Đừng khách khí.” Phù Ly nhận ra quay phim đang quay đằng sau cậu ta, kéo kéo Trang Khanh, ra hiệu hai người nhanh đi, không nên làm lỡ đối phương quay phim. Trang Khanh nhìn Xà Vị Long vẻ mặt căng thẳng, không nói gì bước theo Phù Ly đi xa.

Quay phim đóng ống kính lại, nhỏ giọng nói với Xà Vị Long: “Cậu Xà này, hai người đó là bạn của cậu à? Có cần cắt đoạn quay của hai người đó không?”

Xà Vị Long tỉnh lại từ cơn sợ hãi: “Cắt đi?”

“Đúng vậy, hai người này là tình nhân, tuy rằng xã hội bây giờ rất tôn trọng loại tình yêu đồng tính nhưng khó tránh khỏi mấy người

tương đối cực đoan, phát ra ngoài không tốt cho bọn họ.” Quay phim suy nghĩ tương đối nhiều, tuy rằng bọn họ làm tiết mục muốn mảnh khỏe, nhưng nếu như làm ra chuyện lớn, cũng có ảnh hưởng tới danh tiếng của bọn họ.

Xà Vị Long giật mình quay đầu lại nhìn phương hướng mà Trang Khanh và Phù Ly rời khỏi, phát hiện hai người này.....đang cầm tay nhau.

Cầm tay nhau?

Xà Vị Long tròn mắt, lẽ nào hai người này.....là một đôi? Cậu nhớ bản thể của Phù đạo quân là thỏ, thỏ và rồng, bản thể cũng quá khác biệt? Khó trách tối hôm qua Long Quân tốn một trăm vạn mua bức tượng điêu khắc gỗ vút đi kia, khẳng định là có liên quan tới thỏ và rồng.

Không ngờ thật không thể ngờ, đường đường là Trang Khanh Long Quân trưởng ban của ban quản lý lại muốn có tình yêu công sở.

Cho dù Trang Khanh bước đi rất chậm, nhưng cuối cùng hai người vẫn đi ra khỏi vườn rấn, anh nhìn bàn tay bị Phù Ly buông lỏng ra, làm như không có việc gì nói: “Đi thôi.”

“Hai anh đẹp trai, có muốn mua cài tóc tai gấu trúc không?” Cô gái bán hàng nhiệt tình chào hỏi hai người, “Rất rẻ, hai mươi đồng một cái, ba mươi đồng một đôi. Hôm nay rất nhiều du khách cũng mua, hai anh mua một đôi đi.”

Hai mươi đồng một cái, ba mươi đồng có thể mua hai cái, hình như là lãi được mười đồng. Phù Ly không hề do dự lấy ra ba mươi

đồng mua hai cái cài tóc tai gấu trúc.

“Cho anh.” Phù Ly tự đeo cho mình một cái, lấy điện thoại ra, dùng camera trước soi soi, tai của những sinh vật có lông đều rất đẹp. Soi gương xong, cậu đưa cái còn lại tới trước mặt Trang Khanh.

“Làm gì?” Trang Khanh không hề nhúc nhích, đường đường là nam nhi bảy thước (1), tại sao lại có thể mang thứ đồ thế này.

“Chúng ta phải dung nhập vào sinh hoạt của quần chúng, anh nhìn xem có rất nhiều người cũng đeo.” Phù Ly chỉ chỉ xung quanh, du khách tới tới lui lui, quả thực có rất nhiều người đều đội mũ gấu trúc hoặc cài tóc tai gấu trúc, “Chúng ta phải tới cùng quần chúng, đi cùng quần chúng. Đeo thứ này mới được coi là đi sâu vào quần chúng.”

Lời ngụy biện này cũng không thể làm Trang Khanh lay động, anh vừa định từ chối lần nữa, Phù Ly vươn tay đeo tai gấu trúc lên đầu anh, sau đó đưa tay ấn chặt lấy: “Chúng ta đeo cùng nhau, đừng tháo xuống.”

Khóe môi Trang Khanh khẽ giật giật, nhìn Phù Ly đang cười híp mắt: “Buông tay.”

“Anh không đồng ý tôi sẽ không buông tay.”

Trang Khanh nhìn chằm chằm Phù Ly mấy giây, bất đắc dĩ nói: “Cậu buông tay, tôi không lấy xuống.”

“Sớm thế này thì tốt bao nhiêu.” Phù Ly buông lỏng tay, điều chỉnh góc độ tai gấu trúc trên đầu Trang Khanh, “Rõ ràng là anh còn trẻ hơn tôi, tại sao sống cứ như ông cụ non vậy? Con người phát

minh ra bao nhiêu thứ đồ chơi thú vị, nếu như không trải nghiệm từng cái từng cái một, không cảm thấy rất thiết thòi sao?”

Trang Khanh nhìn khi Phù Ly nói chuyện, tai gấu trúc trên đầu cậu lay động. Để tăng thêm sức bán mroe của tai gấu trúc, dưới tai gấu trúc trang bị lò xo, chỉ cần đầu hơi động dậy, tai gấu trúc cũng sẽ đong đưa tới lui. Anh có chút hốt hoảng nghĩ, nếu như đổi thành tai thỏ nhất định càng đáng yêu.

Anh hơi mất tự nhiên nghiêng đầu qua, đi đằng sau Phù Ly, chậm chậm đi lên trước.

Cách hai người bọn họ không xa, có cô gái trẻ đã sớm bị dung mạo của bọn họ hấp dẫn, khi cô nhìn thấy Phù Ly đeo tai gấu trúc cho Trang Khanh, thiếu chút nữa đã không nhận được hết lên.

“Hai người ban nãy là Trang tổng và trợ lý Phù phải không?”

“Chính là bọn họ, tôi dùng video trong máy tính để thề.”

“Thực sự không ngờ rằng, tôi lại vì hai người đàn ông đi với nhau mà tìm thiếu nữ lại đập thành thịch. Nhưng mà trợ lý Phù với Trang tổng thật sự đẹp trai, biểu tình khi Trang tổng không muốn đeo tai gấu trúc nhưng vì cưng chiều trợ lý Phù nên chỉ đành thỏa hiệp, thực sự giống như sách giáo khoa về người tình hoàn hảo.”

“Nếu không thì chúng ta lên trước xem thử xem?”

“Đừng, hai người ta đang hẹn hò, chúng ta chạy tới xem, sẽ rất đáng ghét.”

“Đúng đúng đúng, là một cô gái vậy xem đáng yêu, quấy rầy người ta yêu đương sẽ bị sét đánh đấy.”

Vườn bách thú quá lớn, giữa các khu vườn đều có ghế dựa cho du khách nghỉ ngơi, Phù Ly và Trang Khanh chọn một chiếc ghế ngồi xuống, bốn phía xung quanh toàn là những người uống nước ăn đồ ăn vặt, hai người bọn họ không có gì ngồi đó, có vẻ hơi không hợp quần chúng.

Có đứa trẻ hư phun vỏ nho ra đất, bị người mẹ quả quyết phê bình một trận. Phù Ly cho rằng đứa trẻ này sẽ gào khóc, nhưng không ngờ rằng dưới sự tấn công bằng ánh mắt mạnh mẽ của người mẹ, nó hít hít mũi phỉu bông, nhặt vỏ nho lên, sau đó giống như bánh quẩy dán lên người người mẹ làm nũng.

“Cậu đợi tôi ở đây.” Trang Khanh đột nhiên đứng dậy, nói với Phù Ly, “Ngoan ngoan ngồi đây đừng đi lung tung.”

Phù Ly:.....

“Con ngồi ngoan ở đây đừng đi lung tung, mẹ đi vứt rác.” Mẹ đứa trẻ xoa đầu nó, đứng dậy đi tới thùng rác cách đó ba mét vứt vỏ nho.

Đứa trẻ ngoan ngoan ngồi đợi, nhưng ngón tay mập mập kia lại vươn tới một gói đồ ăn vặt khác.

Phù Ly đột nhiên cảm thấy, lời Trang Khanh vừa dặn dò, vô cùng tương tự như lời mẹ đứa trẻ vừa dặn.

Đứa trẻ xé một gói đồ ăn vặt ra, nhét hai miếng vào trong miệng mình, quay đầu thấy Phù Ly đang nhìn mình, vội vàng xoay hông, giấu túi đồ ăn vặt đi.

Hết hi vọng đi, người xa lạ tà ác, em sẽ không đưa đồ ăn vặt cho anh đâu.

Đội người phụ nữ vớt xong rác quay lại, đứa trẻ vội chọn một miếng to nhất trong túi ra: “Mẹ, cho mẹ này.”

Người mẹ cười híp mắt ăn đồ ăn vặt.

Phù Ly chú ý tới, đứa trẻ này không cẩn thận làm rơi một miếng bánh quy dưới đất, sau đó ngoan ngoãn nhặt lên, đặt vào gói rác bên cạnh.

Xem ra đứa trẻ này cũng không hư lắm.

“Đừng nhìn nữa.”

Một túi đồ ăn vặt lớn che khuất tầm mắt của Phù Ly, giây tiếp theo gói đồ rơi vào trong lòng Phù Ly.

Cậu cúi đầu nhìn đồ trong túi, có coca, nước trái cây, còn có đủ loại bánh quy, bim bim, thậm chí còn có cả một hộp nho đỏ nhập khẩu bọc bằng màng bọc thực phẩm. Cậu bóc một gói bim bim đặt giữa hai người: “Sao anh lại đi mua những thứ này?”

Trang Khanh không thích ăn bim bim, lấy trong túi một lon nước, bật nắp lon uống một ngụm: “Không phải cậu rất muốn ăn sao?”

“Tôi muốn ăn lúc nào?” Phù Ly mờ mịt.

“Vậy cậu nhìn chằm chằm đồ ăn trong tay đứa trẻ nhà người ta làm gì?” Trang Khanh vỗ vỗ vai cậu, “Không sao, muốn ăn thì ăn, dù sao trừ tôi ra cũng không có người khác biết.”

Phù Ly: “.....”

Cậu là loại yêu tu hâm mộ đồ ăn vặt của trẻ con sao?

Không bao lâu sau, Phù Ly ăn xong gói bim bim, uống một ngụm coca: “Anh chạy đi mua đồ là vì tôi muốn ăn đồ ăn vặt sao.”

“Không phải.” Trang Khanh quay đầu đi, ánh nắng chiếu lên vành tai anh, làm cho vành tai anh thoát nhìn có chút trong suốt, còn mang chút hồng hồng.

“Tôi chỉ đi thăm dò tuyến đường, nhìn thấy có chỗ bán mấy thứ này, thuận tay mua một chút.” Trang Khanh cười một tiếng, “Sao tôi có thể cố ý mua những thứ này, đừng có suy nghĩ linh tinh.”

“Ồ.” Phù Ly tiếp tục cười híp mắt uống coca, tai của Trang Khanh tại sao lại càng ngày càng đỏ?

Xà Vị Long khó khăn lắm mới kết thúc buổi quay sáng, nhân thời gian nghỉ trưa, cậu cải trang một phen, tìm được Trang Khanh và Phù Ly đang ngồi ở ghế nghỉ ăn đồ ăn vặt.

“Long Quân, Phù Ly đạo quân, hai người hãy nghe tôi giải thích!” Xà Vị Long bước nhanh tới trước mặt hai người, “Đó là hiểu lầm.”

Phù Ly mờ mịt nhìn Xà Vị Long, con rắn này bị sao thế?

Trang Khanh lấy khăn giấy ra, nhét vào trong tay Phù Ly, để cho cậu lau miệng. Sau đó lạnh mặt nói với Xà Vị Long: “Cậu nói đi.”

Vừa thấy biểu tình này của Trang Khanh, Xà Vị Long biết ngay, Long Quân nhất định đã biết cậu từng nói chuyện với con mãng xà kia. Cậu vội vàng nhỏ giọng nói: “Chuyện này là hiểu lầm, tôi không hề quen con mãng xà kia, cũng không hề đồng ý với điều kiện của hắn, tôi là một con rắn trong sạch, tuyệt đối không đi sai đường.”

“Ừ.” Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly lau sạch miệng, vứt gói đồ ăn vặt và lon rỗng vào trong thùng rác, sau khi ngồi xuống lại ghế, anh hất cằm nói: “Nói tiếp đi.”

“Tôi nghi ngờ con mãng xà đen trong vườn bách thú có xà cách phản xã hội, hắn ta còn muốn dùng công pháp tu luyện để hấp dẫn tôi, để tôi đi giết một người bảo vệ nào đó ở khách sạn Duyên Nguyệt.” Xà Vị Long không hề do dự bán đứng tiền bối xà tộc, dù sao bọn họ không phải cùng một giống, cho nên cũng không phải tự hỏi lương tâm, “Nhưng tôi là loại rắn như thế sao, đương nhiên không hề do dự từ chối luôn. Tu luyện có thể từ từ, nhưng chuyện giết người trái pháp luật loạn kỷ cương này, tôi tuyệt đối không thể làm.”

“Người bảo vệ mà hắn muốn giết, có lẽ chính là tôi.” Phù Ly vô tội trừng mắt, “Chính tôi bắt hắn ta đưa tới Cục Lâm Nghiệp.”

Trong giây phút này, Xà Vị Long cảm thấy bản thân mình có lẽ đã đưa ra một lựa chọn chính xác nhất trong cuộc đời làm yêu của mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Mãng xà: Tôi đã chết, đốt vàng mã cũng vô dụng.

Xà Vị Long: Chân chó là cái gì, trên dưới toàn thân đều mềm nhũn, nói quỳ là quỳ.

~~~~~

(1): 7 thước. Đơn vị thước của Trung Quốc thay đổi qua từng thời kỳ. 7 thước giao động từ 1m3 ~ 2m2 tùy từng thời đại. Nhưng mà

nói chung Trang Tiểu Long nhà chúng ta không thể lùn 1m3
được:)))

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 95

Xà Vị Long đương nhiên nhớ rõ chuyện Phù Ly từng làm bảo vệ ở khách sạn Duyên Nguyệt, nhưng cậu không ngờ rằng, con mãng xà kia lại có gan lớn như vậy, còn dám động vào người của ban quản lý. Không đúng, nên nói là mãng xà đen lại có thể thiếu đạo đức đến thế, vậy mà lại sai cậu đi làm chuyện tìm đường chết. Gặp cái dạng đồng loại thế này, cũng thật sự không biết là xui xẻo mấy kiếp. May mà Long Quân và Phù Ly đạo quân nhìn rõ mọi việc, không coi cậu thành đồng đảng.

“Chúng tôi đã hiểu chuyện này rồi.” Phù Ly nhìn mấy cô gái ở xung quanh lén lút nhìn về phía này, có lòng tốt nhắc nhở Xà Vị Long: “Hình như cậu bị người ta nhận ra rồi?”

“Hả?” Xà Vị Long còn chưa kịp vui sướng khi nhặt lại một cái mạng, đột nhiên nghe thấy câu này của Phù Ly, lại có chút không phản ứng kịp.

“Đó là Tiểu Xà!”

“Aaaaa thật sự là Tiểu Xà.”

Trong đám người phát ra tiếng kêu ngạc nhiên vui mừng, Xà Vị Long còn chưa kịp nói một câu tạm biệt đã bỏ chạy. Nhưng mà hôm nay vườn bách thú thực sự rất nhiều người, có mọc thêm hai chân cũng không thể thoát được chân của quần chúng, chưa chạy được bao xa, Xà Vị Long đã bị một đám người vây quanh.

Tuy rằng cảm xúc của các cô gái rất kích động, cảm di động chộp tới chộp lui, nhưng vẫn dùng thân thể mảnh khảnh của mình, chặn những người bao vây đằng sau không cho xông lên trước, tránh làm Xà Vị Long bị thương.

“Mọi người đừng chen nhau nữa, chú ý an toàn.” Xà Vị Long đỡ một cô bé bị chen ngã trái ngã phải, lớn tiếng nói, “Bốn phía xung quanh đều có trẻ con, mong rằng mọi người đừng vì tôi mà gây phiền nhiễu cho người khác.”

Nhóm fan nghe thấy câu này, dĩ nhiên cũng vô cùng phối hợp duy trì trật tự hiện trường, cũng không ồn ào nữa.

Phù Ly vốn cũng lo lắng sẽ xảy ra chuyện giẫm đạp lên nhau, nhưng thấy Xà Vị Long xử lý thành thạo như vậy, cậu cũng không đi góp vui nữa: “Con rắn này hình như thực sự rất thích làm minh tinh.”

Cho dù sợ hãi trước mặt bọn họ, nhưng ở trước mặt fan lại vô cùng hoàn mỹ, ngay cả khuôn mặt như cái dùi kia cũng phát sáng, những cô gái ở đó có lẽ cũng thực lòng yêu thích cậu ta, loại không khí ở hiện trường này tràn ngập hương vị tín ngưỡng.

Con người đã định trước là loài sinh vật đa tình, hôm nay bọn họ có thể thích nghệ sĩ này, ngày mai lại có thể thích ngôi sao khác. Nhưng vào thời khắc hiện tại, người được thích thật sự được thích thật lòng, người dâng tặng tình cảm cũng không hề giữ lại điều gì, đối với hai bên mà nói, đều là một đoạn hồi ức đẹp đẽ.

Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly đột nhiên cười lên, hỏi: “Cậu đang cười gì thế?”

“Đây là nụ cười vui vẻ yên tâm.” Phù Ly nghiêm túc nói, “Cũng coi như là nụ cười khi người cha già nhìn thấy đứa con trai hiểu chuyện.”

“Sao tôi lại không biết thở được còn có thể sinh ra được rắn nhỉ?” Trang Khanh đứng dậy, “Ngồi lâu quá rồi, chúng ta đi trạm tiếp theo thôi, có vườn gấu trúc.”

“Được đó, được đó.” Phù Ly gật đầu, cậu thích nhất những động vật lông mềm mại lại tròn vo, đáng tiếc trong ghi chép ở ban quản lý chỉ có một con gấu trúc yêu. Hai năm trước con gấu trúc yêu này vì ăn không uống không mà trà trộn vào khu vực của gấu trúc, ngày ngày bán moe trên kênh phát trực tiếp của gấu trúc để kiếm sống, cho tới khi khu vực ấy chuẩn bị mang nó đi phối giống, nó mới vội vàng báo cáo ban quản lý và Yêu Minh, để nó trở thành một thành viên trong kế hoạch nuôi thả hoang dã.

Nghe nói bây giờ nó đã biến nguyên hình nhỏ đi, giả làm đứa con của mình, không biết xấu hổ lại trà trộn vào trong khu bảo tồn gấu trúc. Cái loại gấu trúc yêu không có chí tiến thủ, xa hoa dâm dật này, ban quản lý và Yêu Minh cũng không còn cách nào khác, niệm tình nó cũng không gây ra chuyện gì lớn, hơn nữa còn mang tới niềm vui cho con người, họ chỉ đành mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

Bên ngoài vườn gấu trúc xếp một hàng rất dài, những con người không nhìn thấy gấu trúc cũng giờ cao di động, chụp bức tượng gấu trúc ở ngoài cửa máy tấm liền.

Trang Khanh mặt không cảm xúc lấy thẻ công tác ở bên trong túi áo ra, đeo lên cổ, dẫn Phù Ly đi vào trong vườn gấu trúc dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người. Bên trong rất đông trẻ con, có một số

đứa trẻ nhân lúc người lớn không chú ý chạy loạn bên trong, người lớn phải đuổi theo phía sau.

Một đứa trẻ đâm vào chân Trang Khanh, Trang Khanh còn chưa làm gì, đứa trẻ lăn hai vòng về sau giống như khoai tây, nằm dưới đất khóc âm lên.

Trang Khanh: “.....”

Anh sàu tới mức cái tai gấu trúc trên đầu cũng bắt đầu lay động.

Bố của đứa trẻ vội vàng chạy bế đứa trẻ lên, anh ta nhìn Trang Khanh và Phù Ly, phát hiện ra hai người ăn mặc không tầm thường, oán giận hai câu cũng không dám thực sự cãi nhau với bọn họ, ôm đứa trẻ đi mất. Đứa trẻ ghé vào trên vai anh ta còn không ngừng gào khóc.

Phù Ly vuốt vuốt bả vai, cảm thấy trong đây có hơi lạnh.

Trang Khanh đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu: “Sau này không cần có con thật tốt.”

“Hả?” Phù Ly có chút bất ngờ, “Năng lực sinh sản của loài rồng các anh rất được, sau này anh có thể sẽ có rất nhiều con.”

Trang Khanh dừng bước một chút: “Không đâu.”

“Tại sao?”

“Tôi nói sau này tôi sẽ không có con.” Trang Khanh nhìn chăm chăm con gấu trúc đang nằm dưới đất nhàn nhã gặm măng non, “Cho nên sẽ không phiền não như vậy.”

Phù Ly nhìn gấu trúc, lại nhìn Trang Khanh, có chút dăm chiêu. Nghe nói tuy rằng gấu trúc rất lợi hại nhưng năng lực sinh sản lại vô cùng yếu ớt, bây giờ có rất nhiều gấu trúc sinh nở đều phải dựa vào con người để hoàn thành. Chẳng lẽ năng lực sinh sản của Trang Khanh lại có chỗ tương tự như gấu trúc?

Chỉ cần là giống đực, đâu ai muốn thừa nhận rằng phương diện này không mạnh chứ? Trang Tiểu Long nguyên ý nói những lời này trước mặt cậu, chứng minh rằng coi cậu như anh em tốt. Nghĩ thông điểm này, Phù Ly vươn tay vỗ vỗ vai Trang Khanh, “Bây giờ tốc độ phát triển của khoa học rất nhanh, chuyện mà bây giờ không thể làm, có lẽ qua mấy trăm năm, mấy nghìn năm nữa sẽ không phải là vấn đề.”

Trang Khanh sầm mặt, chịu đựng bộ mặt an ủi của cậu và bàn tay đập tới đập lui lên vai mình.

Ra khỏi vườn gấu trúc, Phù Ly và Trang Khanh lại phát hiện ra có một con hổ yêu, con hổ yêu này ăn tới mức mập ú, lười biếng phục ở dưới đất, không để ý tới tiếng kêu ngạc nhiên của trẻ con ở bên ngoài.

Khi Trang Khanh và Phù Ly đi qua, cuối cùng nó cũng có phản ứng, đứng dậy gào một tiếng về phía Trang Khanh và Phù Ly.

“Hai người anh em ở bên ngoài kia ời, vườn bách thú đãi ngộ rất tốt, hai người có muốn vào đây sống qua ngày tháng không?” Hổ yêu nói, “Con người thực sự rất đáng sợ, lại phát minh ra loại súng có thể làm cho người ta ngất đi, hai người phải cẩn thận đấy.”

Nó ngửi được hơi thở đặc biệt trên người Trang Khanh, tuy rằng nhất thời không nhìn rõ được nguyên hình của đối phương là gì,

nhưng nó vẫn còn nhớ rõ là Phù Ly mang nó đi Yêu Minh đăng ký.

Tiếng gầm gừ của hổ dọa lũ trẻ con gào lên, có đứa trẻ gan nhỏ, còn khóc ngay tại trận. Bố mẹ vừa dỗ dành đứa trẻ, vừa không quên lấy di động ra chụp dáng vẻ hổ rít gào, còn cả dáng vẻ xấu xí khóc lóc của đứa con nhà mình.

Trong thế giới xung quanh tràn ngập camera này, bố mẹ đối xử với con cái lại phát điên như thế.

Phù Ly nhìn thấy hổ yêu, không nhin được cười. Cậu còn nhớ rõ con hổ này, lúc ấy cậu còn mang con hổ tới Yêu Minh để đăng ký, tại sao nháy mắt đã chạy tới vườn bách thú rồi? Trong lòng có chút tò mò, cậu dùng thuật truyền âm hỏi thêm mấy câu.

“Đừng nhắc nữa, muốn sống ở xã hội con người quả thực rất khó.” Đầu hổ yêu gục xuống, “Làm gì cũng phải có bằng cấp, cuối cùng tôi bị đói ngất đi ở ven đường, được đơn vị cứu trợ đưa tới nơi đây.” Nếu như là ngày xưa, nuốt một con người là có thể no bụng rồi, nhưng cậu đã được tham gia lớp huấn luyện hiểu biết về nhân giới ở Yêu Minh, biết được những yêu tu ăn người linh tinh sẽ bị ban quản lý đánh chết, cho nên chỉ có thể nhin.

Cậu ta cúi đầu liếm lông ở vuốt trước, “Nhưng mà ở đây cũng rất tốt, không cần lo lắng vấn đề ăn uống, con người còn tận tâm tận lực làm người hầu của tôi, mỗi ngày đều phải lượn vòng xung quanh tôi.”

Nhất thời Phù Ly không biết nên nói gì mới được, bây giờ ý thức bảo vệ động vật hoang dã của con người càng ngày càng cao, vốn là chuyện tốt. Không ngờ rằng yêu tộc lại từng người từng người

không biết vươn lên, ỷ vào ý thức bảo vệ động vật của con người, ngày ngày chỉ biết ăn uống chơi bời, sa đọa cực điểm.

Ai đáng thương thay, tương lai của yêu giới ở nơi nào?

Phù Ly nghiêng đầu nhìn Trang Khanh, còn may, còn may, ít nhất còn có thủ lĩnh có thể dựa vào.

Phù Ly vươn tay vỗ lưng Trang Khanh, lắc đầu cảm khái: “Anh cũng không dễ dàng.”

Trang Khanh: “.....”

Đi dạo xong cả vườn bách thú, trong tay Phù Ly ôm một đồng lớn đồ chơi hình gấu trúc, đi tới cửa ra của vườn bách thú cậu mới nhớ ra một chuyện, hôm nay cậu tới đây tuần tra với Trang Khanh mà?

Có chút chột dạ nhìn khuôn mặt biểu tình không chút thay đổi của Trang Khanh, Phù Ly ho khan một tiếng: “Tối nay tôi sẽ trình tặng ca.”

Trang Khanh nhú mày nhìn cậu.

“Mãng xà đen không thành thật, tối nay tôi ẩn thân tới đó xử lý hấn ta một chút.” Phù Ly nói, “Anh sợ rắn thì không cần tới đâu.”

Trang Khanh đưa tay捏 cái tái gấu trúc: “Được.”

Phù Ly nhìn Trang Khanh, đột nhiên cười, tuy rằng Trang Khanh không biết rõ tại sao cậu lại cười, sững sờ một lát, vẫn cười lại một nụ cười có chút cứng ngắc.

Cái tai gấu trúc trên đầu hai người vẫy vẫy, giống như là trái tim đang đập, không ngừng vẫy tới vẫy lui.

Đêm mùa thu đông có chút lạnh, rấn trong vườn rấn đều lười biếng nằm trên tảng đá ấm áp dễ chịu, ngủ rất thoải mái. Đối với rấn, mùa thu đông đều là thời cơ tốt để bọn chúng ngủ.

Bản thân là yêu tinh đã tu luyện nhiều năm, mãng xà đen đã sớm thoát khỏi quy luật ngủ đông tự nhiên, gần như mỗi tối hấn đều đấu tranh với cấm chế trên người mình, nhưng mà không biết tên bảo vệ chết tiệt kia đã động tay chân làm cái gì, không chỉ tu vi toàn thân hấn bị phế bỏ, ngay cả năng lực hóa thành hình người cũng biến mất.

Nếu như có thể khôi phục tu vi, nhất định hấn phải nuốt luôn yêu tu đáng giận kia, không thể để lại một cọng tóc nào. Hàng đêm hấn đều mắng Phù Ly, mỗi ngày đều ngóng trông lời nguyên rủa của mình có thể thực hiện, mới có thể giải tỏa oán khí trong lòng hấn.

“Đừng mắng lời thô tục, hãy văn minh như tôi, cậu, anh ta.” Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt mãng xà đen, người đó mặc chiếc áo ngủ 88 tệ được free ship còn kèm cả tất trên taobao, dép lê con thỏ bông còn không tiếp xúc trực tiếp với mặt đất, lắc lư vô cùng nhàn nhã.

“Là mày.” Người một giây trước hấn vừa mắng xuất hiện trước mắt hấn, làm cho mãng xà đen vô cùng cảnh giác lùi về phía sau, “Mày muốn làm gì?”

“Không gì cả, tôi chỉ muốn tới thăm anh thôi.” Phù Ly nhìn thấy cơ thể mãng xà xuất hiện trạng thái công kích, cậu bay về sau, “Anh đừng lại gần tôi, tôi dị ứng với loài rấn các anh.”

Hắc mãng xà: “Vậy mày còn không mau rút đi.”

“Nhưng nghe nói anh ở vườn bách thú này không nghe lời mấy, cho nên tôi không nhin được muốn tới đây xem anh.” Phù Ly nhú mày, “Vi tu luyện mà anh ăn cả đồng nam, đồng nữ và nội đan của yêu tu. Tôi niệm tình anh đã tu luyện nhiều năm như thế cũng rất khó khăn nên mới tha cho anh một mạng, chỉ lấy đi tu vi của anh. Anh còn không biết hối cải, ngược lại còn oán hận trong lòng, vậy nên xử lý thế nào?”

“Cho dù tao ăn nội đan của yêu quái, ăn đồng nam đồng nữ thì làm sao, mày dựa vào đâu mà quản tao?” Nhớ tới sự nhục nhã mà mình phải nhận những ngày tháng qua, trong lòng mắng xà đen không ngừng oán hận, “Chẳng qua mày cũng chỉ là một con yêu quái, quản cũng nhiều quá đấy.”

“Tôi thích xen vào việc của người khác đấy.” Phù Ly có lý chẳng sợ, “Anh không đánh lại tôi, đương nhiên chỉ có thể nghe tôi dạy dỗ. Theo như quy củ của hiện tại, anh làm trái với điều lệ của của ban quản lý tu chân giới, tôi phạt anh không có gì sai cả. Theo như quy củ trước đây, anh không đánh lại tôi, thì phải mặc cho tôi xử lý, cũng chính là truyền thống của yêu giới, có vấn đề ở đâu?”

“Tao không phục!” Hận ý của mắng xà dày đặc, “Tao tu luyện nhiều năm như thế, nhiều năm như thế!”

Phù Ly nghiêng nghiêng đầu, ánh trắng sáng chiếu lên khuôn mặt cậu, làm cho cậu nhìn giống như tiên nhân đi ra từ Thiên Cung.

“Nếu như không phục, thì anh đâm vào tảng đá chết đi.” Phù Ly vô cùng đứng đắn, ánh mắt tràn đầy vô tội, “Dù sao anh cũng không có cách nào làm gì được tôi.”

“Aaaaaaaaaaaaa, tao giết mày!” Mãng xà đen vô cùng tức giận, mở lớn miệng xông lên, muốn quần lấy eo Phù Ly.

“Tốc độ quá chậm.” Phù Ly túm lấy bảy tấc (1) của hấn, quăng xuống đất, vội lấy trong túi Càn Khôn ra một chai nước, rửa qua tay, trên thân rắn có rất nhiều ký sinh trùng.

Mãng xà đen nằm sõng soài dưới đất, trong lòng trào dâng vô hạn tuyệt vọng.

Sớm biết rằng có ngày hôm nay, hấn tuyệt đối sẽ không đi vào khách sạn ấy, cũng sẽ không chọn tên thần kinh này để thảo phong. Lúc ấy tại sao hấn lại chọn trúng tên này, rõ ràng bên cạnh tên đó còn có những con người khác, còn có cả người phụ nữ tương đối ngây thơ?

Khi đó chắc là hấn bị ma ám, cảm thấy tên bệnh thần kinh này chính là con người có số mệnh vượng nhất, nhờ hấn thảo phong sẽ có được lực lượng càng lớn mạnh. Ai biết được tên này lại không phải là người, mà là một con yêu quái dựa vào cơ duyên hóa hình, còn là con yêu quái có bệnh thần kinh.

“Rốt cuộc là mày đang nghĩ gì?” Biết mình có đánh cũng không đánh lại được, mắng cũng mắng không thắng, mắng xà đen dứt khoát nằm bò ra đất, khuôn mặt viết đầy chữ cuộc đời này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Không có gì, tôi chỉ muốn nhìn xem anh cải tạo tinh thần thế nào thôi.” Vẻ mặt Phù Ly trở nên nghiêm túc, “Trên đường tu luyện, có rất nhiều đường tắt làm anh cảm thấy hấp dẫn, nhưng nếu như đi sai đường, sớm muộn gì cũng sẽ vì con đường tắt này mà trả giá lớn. Nếu như anh nghĩ thông suốt, thì sửa chữa lại bản thân, thanh

thủ sớm ngày bước lại trên con đường tu luyện, nếu như anh vẫn còn không nghĩ thông, cũng không biết ngày nào đó sẽ vì điều này mà mất mạng.”

“Tôi chỉ có thể nói đến thế thôi, anh tự giải quyết ổn thỏa.” Phù Ly nhìn con mãng xà một cái, bóng dáng dần biến mất trong không trung.

“Xì.” Mãng xà cười lạnh một tiếng, cuốn cái đuôi bị Phù Ly làm đau, đặt đầu lên trên thân. Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện mấy trăm năm trước.

Khi đó hắn đang ở trong thời gian máu chót để hóa hình, sấm sét trên trời cuồn cuộn, trong cơn hoảng loạn, hắn trốn vào trong một nhà dân. Người phát hiện ra hắn là một đứa trẻ, hắn cho rằng đứa trẻ sẽ hét lên gọi người lớn tới, không ngờ rằng đứa trẻ ấy không những không kêu lên ngược lại còn vớt cho hắn một miếng bánh.

Sau đó.....

Sau đó hắn thành công tránh thoát lời kiếp, hóa thân làm người. Còn về đứa trẻ kia.....hắn nhìn cái bụng của mình, không biết tại sao nhiều năm như thế, bản thân hắn vẫn nhớ chuyện nhỏ nhất này.

Vài ngày sau, Phù Ly ngồi trong văn phòng xem tin tức xã hội, bên trong có một tin tức vô cùng thú vị. Một ngày trước, có một phụ huynh ôm con tới vườn bách thú chơi, không cẩn thận làm rơi đứa trẻ vào trong khu gấu đen sống, ngay khi con gấu đen chuẩn bị nuốt luôn đứa bé, một con mãng xà ở khu vườn rần nhảy ra dọa gấu đen lùi bước, bảo vệ được mạng sống của đứa trẻ. Nhân viên làm việc ở vườn bách thú vô cùng cảm động, sau đó bắt con mãng xà mang về vườn rần, lại sắp xếp cho nó một vườn đơn cao cấp.

Phía dưới tin tức có cư dân mạng phê bình người bố sơ ý; có cư dân mạng nói, đứa trẻ này nên bái con rắn kia làm cha; còn có cư dân mạng trêu chọc, nói rằng con rắn này khó khăn lắm mới chống chọi được tập tính ngủ đông tự nhiên, trải qua trăm cay nghìn đắng mới trốn được ra khỏi vườn, kết quả lại vì cứu một đứa nhỏ mà toi công, khẳng định là một con rắn lương thiện sắp thành tinh.

Phù Ly nhìn một số bình luận top đầu, mở video đính kèm tin tức đó ra.

Trong tiếng thét chói tai của mọi người, con mãng xà đen chần ở trước mặt đứa trẻ, há cái miệng rộng ra giằng co với con gấu đen, giằng co lẫn nhau gần một phút, con gấu đen kia mới lùi bước. Nhân viên thừa dịp này, nhân cơ hội cứu đứa trẻ ra, thuận tiện bắt luôn con mãng xà.

Nhìn thấy con mãng xà đen kia trưng ra khuôn mặt cuộc đời này chẳng còn gì để lưu luyến, Phù Ly nằm bò ra bàn phì cười ra tiếng.

“Anh Phù, anh cười gì thế?” Sở Dư đặt tách trà lên bàn, vươn đầu ra nhìn màn hình, đây không phải là một con rắn sao?”

“Không có gì.” Phù Ly ngồi thẳng người, nâng tách trà lên nói một tiếng cảm ơn với Sở Dư.

Sở Dư ngồi lại vị trí của mình, lấy điện thoại ra mở phần mềm chat gửi tin nhắn cho bạn bè trong nhóm.

Thiên hạ đệ nhất ngư: Mọi người đã xem tin trên mạng chưa, hình chụp sau lưng lão đại và anh Phù đeo tai gấu trúc ấy?

Trâm cài chuyên dụng của nữ vương: Xem rồi, cậu muốn nói gì?

Viện khuynh quốc khuynh thành: Hai ngày trước lão đại và anh Phù đi hẹn hò ở vườn bách thú? Vườn bách thú có gì thú vị, nói thế nào cũng phải đi tới nơi cao cấp vùng tiền chứ, lão đại cũng thật keo kiệt, hẹn hò mà cũng không muốn tiêu nhiều tiền.

Tuyệt thế hảo kiếm: Lão đại hẹn hò với ai cơ? Anh Phù? Sao hai bọn họ lại muốn hẹn hò.

Kha đẹp trai: Anh kiếm, lão đại và anh Phù cùng đi thăm đồ, nắm tay, còn tiêu một trăm vạn mua một bức tượng điêu khắc gỗ, nếu như những thứ này đều không tính là yêu, thì tính là cái gì?

Tuyệt thế hảo kiếm: Cái gì, bọn họ là một đôi?

Viện khuynh quốc khuynh thành: Nếu không anh cho rằng là gì?

Tuyệt thế hảo kiếm: Nhưng mà bản thể của anh Phù quá nhỏ, nếu như ngủ liệu có.....

Trâm cài chuyên dụng của nữ vương: Ai, không ngờ rằng anh lại là cây kiếm vậy bản như vậy [Mặt ghét bỏ]

Tuyệt thế hảo kiếm:.....

Phù Ly nhìn thấy mấy đồng nghiệp cúi đầu nghịch điện thoại, trên mặt còn mang nụ cười vi diệu, bất đắc dĩ lắc đầu, xã hội bây giờ thật là, không cần biết là người hay là yêu, đều là tộc di động, rời khỏi di động có lẽ sẽ điên.

Cậu cảm thấy bản thân mình không hợp với tộc di động này, dứt khoát đứng dậy đi tìm Trang Khanh. Trong số bao nhiêu yêu tu trẻ tuổi, cũng chỉ có Trang Khanh tương đối hợp với yêu quái già như

cậu. Đi tới cửa, Phù Ly đang chuẩn bị gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền tới giọng của Trang Khanh.”

“Tôi hiểu được tâm tình muốn giải quyết nạn hạn hán của mọi người, nhưng mà nơi đó không có bất cứ yêu quái nào làm loạn, cũng không thể cho yêu tu đi làm mưa. Mọi người đừng lo, không tới mấy ngày nữa trời sẽ mưa, mọi người cố gắng chịu đựng một chút.”

“Tiền?”

“Vì dân phục vụ, sao có thể nhắc tới chuyện tiền nong.”

“Vậy tôi sắp xếp yêu tu trong bộ phận đi một chuyến, xem có thể giải quyết được vấn đề này hay không.”

“Ngài khách khí rồi, người với yêu là người một nhà, chung sống hài hòa trên trái đất này là tương lai tốt đẹp của tu chân giả chúng tôi và con người.” Mặt Trang Khanh không chút cảm xúc nói mấy câu với người ở đầu dây bên kia, thấy Phù Ly đứng ở bên ngoài, anh nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện với người kia.

“Vào đi.”

“Ban nãy anh.....”

Trang Khanh thở dài, xoay người nhìn về phía xa bên ngoài cửa sổ: “Xinh thêm một chút kinh phí cho bộ phận, cũng không dễ dàng.

Phù Ly gật đầu: “Anh vất vả rồi.”

Trong bộ phận nuôi nhiều yêu tu như thế, còn phải nuôi Công Phúc, Côn Bằng hai con yêu chỉ biết ăn không biết làm này, Trang Tiểu Long làm lão đại thực sự không dễ dàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Ban ngành liên quan nào đó: Ông đây chưa bao giờ gặp con rồng nào vô liêm xỉ như thế, thủ đoạn keo kiệt mà còn nói như rất vinh quang.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 96

Trong đầu Phù Ly hiện lên hình ảnh Trang Khanh khỏ sở chống đỡ ban quản lý, lấy túi Càn Khôn của mình đổ xuống đất, đổ ra một núi nhỏ đủ loại vàng và đá quý.

“Mấy thứ này ở nhân giới rất có giá trị, anh cầm lấy mà đổi tiền.” Phù Ly nhìn ngọn núi đá quý cao tương tự như mình, “Không cần lo lắng tới vấn đề tiền, dùng xong tôi còn nữa.”

“Mau thu đồ lại.” Trang Khanh nháy mắt đi tới cửa, khóa chặt cửa văn phòng lại, quay đầu nói với Phù Ly: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tại sao cậu vẫn còn khôn nhớ, không thể để lộ giàu!”

“Không phải anh thiếu tiền sao?” Phù Ly dùng chân nhẹ nhàng đá núi đá quý mấy cái, một đồng đá quý rơi xuống ào ào, giống như bi thủy tinh hạ giá, “Mấy thứ này đối với tôi cũng không có tác dụng gì, đều là khi còn nhỏ không hiểu chuyện, những tiền bối trong núi mang tới để tôi quăng chơi.” Phù Ly nói thật, đối với con người mà nói, mấy thứ này quả thực là trân bảo, nhưng đối với rất nhiều yếu tố có bản thể động vật mà nói, những đá quý này không mấy khác biệt so với tảng đá ven sông.

Rất nhiều yếu tố lưu luyện hồng trần, không phải vì ở nhân gian có vàng bạc, châu báu mà ở nhân gian tràn đầy các loại tình yêu cám dỗ. Từ cổ tới nay, không biết có bao nhiêu yếu tố bị thiệt thòi ở chuyện này. Thú vị nhất chính là, con người rõ ràng rất sợ ma quỷ,

nhưng lại thích xem những phim ảnh và tác phẩm văn học trong đó có ma quỷ làm vai chính, kích thích ham muốn nỗ lực tìm kiếm sự thần bí của bọn họ.

Ví dụ những tác phẩm như “Liêu Trai”, “Bạch Xà truyện”, được con người quay đi quay lại sửa đi sửa lại, thực sự là làm không biết mệt. Nhưng nếu như thực sự có ma quỷ xuất hiện, phản ứng đầu tiên của con người lại là sợ hãi mà không phải là ngạc nhiên mừng rỡ.

Cái gọi là Diệp Công thích rỗng (1), có lẽ cũng chỉ như thế.

“Chúng ta đều làm việc vì quốc gia, quốc gia sao có thể bạc đãi chúng ta được, cậu thu lại những thứ này trước đi.” Trang Khanh đoạt lấy túi Càn Khôn trong tay Phù Ly, phát hiện bên trên có cấm chế bằng máu, trừ Phù Ly ra không ai có thể làm cho túi Càn Khôn này tự động thu vật phẩm lại. Anh cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành bê từng đồng châu báu nhét vào trong túi.

Vàng, mã não, đá mặt mèo, ngọc bích, thạch anh tự nhiên, kim cương, trân châu.....

Quét cái đồng như đồng rác này vào trong túi Càn Khôn của Phù Ly, nội tâm mạnh mẽ của Trang Khanh gần như chết lặng, anh dường như hiểu ra, tại sao lại có nhiều nhân tộc đổ xô phú nhị đại như thế. Nhét cả nửa ngày, anh mới chỉ nhét được một phần ba số bảo thạch vào trong túi. Trang Khanh quăng túi Càn Khôn cho Phù Ly: “Nhanh thu lại.”

“Thực sự không cần?”

“Không cần!”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” PHÙ LY BẮT ĐẮC DĨ THU BẢO THẠCH LẠI, CÓ THÊM NHẬN THỨC MỚI VỀ SỰ KIÊU NGẠO CỦA YÊU TU TRẺ TUỔI, “SAU NÀY KHI NÀO CẦN THÌ NHỚ NÓI VỚI TÔI.”

“THẤY ĐỒNG BẢO THẠCH BIẾN MẮT TRƯỚC MẮT, TRANG KHANH MỚI THOẢI MÁI THỞ MỘT HƠN, GIỐNG NHƯ NGƯỜI GIẢM BÉO NHÌN THẤY NGƯỜI KHÁC MANG THỨC ĂN NGON HẤP DẪN MÌNH ĐI, TRONG LÒNG VỪA MẮT MẮT VỪA THOẢI MÁI, TÌNH CẢM VÔ CÙNG PHỨC TẠP.

“CÓ NƠI NÀO GẶP HẠN HẠN HẢ?” PHÙ LY THU NHỎ TÚI CÀN KHÔN, PHONG ẨN TRONG TAI MÌNH.

“Ừ.” TRANG KHANH GẬT ĐẦU, “KHU VỰC PHÍA NAM TỈNH TRÙNG SƠN VỐN LÀ KHU VỰC CÓ MƯA DỒI DÀO, NHƯNG BẮT ĐẦU TỪ THÁNG BẢY, Ở NƠI ĐÓ KHÔNG CÓ MỘT GIỌT MƯA NÀO. NHỮNG BAN NGÀNH LIÊN QUAN CŨNG TỪNG DÙNG PHƯƠNG PHÁP MƯA NHÂN TẠO, NHƯNG ĐIỀU KIỆN TỰ NHIÊN KHÔNG ĐẠT ĐỦ YÊU CẦU, MƯA NHÂN TẠO KHÔNG THÀNH CÔNG. BÂY GIỜ KHẮP TỈNH TRÙNG SƠN NỔI LÊN LỜI ĐỒN, GÂY RA KHÔNG ÍT TRUYỆN CƯỜI.”

“AI TRONG PHÒNG CHÚNG TA THÍCH HỢP ĐI GIẢI QUYẾT CHUYỆN NÀY?”

“ĐỂ THANH TU ĐI, CẬU TA LÀ MỘT TRONG NHỮNG ĐẠO TRƯỞNG ƯU TÚ NHẤT CỦA LÂM AN QUAN, AM HIỂU NHẤT LÀ CẦU MƯA. CẬU TA VÀO BAN QUẢN LÝ MẤY THÁNG RỒI, VẪN LUÔN KHÔNG CÓ CƠ HỘI MỘT MÌNH RA NGOÀI RÈN LUYỆN, LẦN NÀY GIAO CHO CẬU TA VỪA VẬN THÍCH HỢP.”

PHÙ LY ĐỘT NHIÊN TỈNH RA: “ANH NGHĨ THẬT CHU ĐÁO, NHÂN VIÊN MỚI NHẤT ĐỊNH PHẢI CÓ CƠ HỘI RÈN LUYỆN.”

NHẬN ĐƯỢC TIN TỨC ĐI CÔNG TÁC, THANH TU CŨNG RẤT VUI, ĐÃ VÀO BAN QUẢN LÝ LÂU NHƯ VẬY, CẬU VẪN LUÔN KHÔNG CÓ CƠ HỘI THỂ HIỆN NĂNG LỰC CỦA MÌNH, BÂY GIỜ CUỐI CÙNG CŨNG ĐÃ CÓ NƠI CẦN TỚI CẬU, CẬU VÔ

cùng vui vẻ lập tức thu dọn hành lý, đặt ngay vé tàu điện đêm đó, đi tới tỉnh Trùng Sơn.

Sáng sớm ngày hôm sau tàu điện đã tới khu vực nội thành bị hạn hán nghiêm trọng nhất của tỉnh Trùng Sơn, sau khi xuống tàu Thanh Tu thiếu chút nữa bị sóng nhiệt bên ngoài hất tung, cậu vội vàng cởi áo khoác ngoài cùng áo lông cừu ra, liên hệ với nhân viên phụ trách đón tiếp cậu.

Nhân viên đón tiếp nhìn thấy Thanh Tu cầm quần áo trong tay, bất đắc dĩ cười khổ nói: “Dọc đường vất vả rồi, nơi này của chúng tôi vẫn luôn không hạ nhiệt, nhiệt độ hôm nay cũng còn coi như tốt, chỉ có ba mươi sáu độ, mấy ngày trước nhiệt độ cao nhất là bốn một độ, rất nhiều nhà máy và trường học đều chỉ có thể cho nghỉ.”

“Vậy cũng chịu đủ khổ.” Thanh Tu nhìn mặt trời treo trên không trung, bây giờ còn chưa tới mười giờ sáng, mặt trời đã vô cùng nóng.

Nhân viên tiếp đón biết Thanh Tu là chuyên gia được bên trên sắp xếp đón tới, cũng không biết rốt cuộc Thanh Tu muốn làm gì, anh cũng không tiện hỏi. Sau khi đón Thanh Tu về khách sạn, sẽ có nhân viên của ban ngành khác được sắp xếp đi theo.

Những nhân viên sắp xếp đi theo đương nhiên biết được thân phận thực sự của Thanh Tu, khách khí ăn cơm trưa cùng Thanh Tu, cũng không dám thúc giục cậu đi xem nguyên nhân thực sự của hạn hán. Ngược lại Thanh Tu cảm thấy hiện trường này có chút quái dị, vừa ăn cơm xong, đã tắm gội dâng hương, mang theo những người ăn cơm cùng mình tìm được một ngọn núi cao phong thủy thật tốt, bày trận tế thần.

Trận pháp vừa mới bày được một nửa, Thanh Tu nghe thấy phía Đông truyền tới một hơi thở kỳ quái, loại hơi thở này ảnh hưởng tới vận chuyển của ngũ hành bình thường, đặc biệt là khắc thủy hành. Sắc mặt cậu ngưng trọng, rút pháp bảo công kích của mình ra: “Yêu vật nào đang làm loạn ở nơi đây?”

Yêu vật.

Nhân viên đi theo nghe thấy vậy, vội vàng đứng dậy theo, lấy ra vũ khí đặc chế bên hông.

Chỉ thấy trong núi non trùng trùng điệp điệp, loáng thoáng có một con vật lớn hình dạng rắn xuất hiện, cái đuôi dài lộ giữa lưng chừng núi, vô cùng đáng sợ.

“Có hai đuôi, đó là hai con xà yêu!” Nhân viên đi theo sợ tới mức mặt mày tái nhợt, tuy rằng bọn họ hiểu được một chút công pháp tu luyện, nhưng vì nguyên nhân thiên phú, không thể chân chính đi lên con đường tu hành, cho nên chỉ chỉ trực thuộc danh nghĩa bộ phận an toàn mà thôi, thực tế chính là nhân viên an toàn trật tự đóng quân ở các tỉnh.

“Thanh Tu đạo trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Làm sao.....” Thanh Tu cắn chặt răng, các đốt ngón tay nắm chặt vũ khí cũng tái nhợt, cậu thu lại tất cả những thứ trên tế đàn, xoay người bỏ chạy.

“Còn có thể làm sao, đương nhiên là gọi lão đại tới aaaaaaaa!”

Giọng nói của cậu vọng lại trong khe núi, truyền đi rất xa, rất xa. Hai con rắn lớn lộ ra cái đuôi kia nhanh chóng rút lại, biến mất trong núi.

Trang Khanh đang họp cùng với các nhân viên khác trong phòng, nghe điện thoại reo, anh cúi đầu nhìn tên hiển thị người gọi tới, ngẩng đầu nói với các nhân viên khác: “Là điện thoại của Thanh Tu.”

Mọi người đều có chút bất ngờ, không phải Thanh Tu ra ngoài công tác hả, tại sao còn có tâm tư gọi điện thoại tới đây.

Điện thoại vừa mới được kết nối, tiếng kêu thảm thiết của Thanh Tu lập tức truyền qua.

“Lão đại, cứu mạng aaaaaaaa!!”

Trang Khanh lập tức đứng từ ghế dậy, vẻ mặt nghiêm túc: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Có rấn yêu, ít nhất dài mấy chục mét, em nghi ngờ hạn hán là do nó gây ra. Tu vi của em không tinh, không đánh lại được hai con rấn quái dị này.” Thanh Tu thở phì phò, hai chân chạy nhanh, “Em cần cứu viện.”

“Dùng điện thoại gửi định vị cho tôi, tôi lập tức tới ngay.” Trang Khanh cúp máy, “Cuộc họp tạm thời kết thúc, mọi người tiếp tục dựa theo sắp xếp công việc ban nãy mà làm việc.”

“Đội đã.” Phù Ly đứng dậy theo, “Tôi đi cùng với anh.”

“Không cần đâu, chỉ là hai con rấn thôi, tôi có thể đối phó được.” Trang Khanh đã nhìn ra Phù Ly không thích rấn từ lâu rồi, cho nên không dự định dẫn cậu theo.

Phù Ly đuổi theo anh ra khỏi phòng họp, nhỏ giọng hỏi: “Anh đừng cậy mạnh, sợ rấn cũng không mất mặt, tôi đi cùng với anh, cũng có thể thêm lòng dũng cảm.”

Trang Khanh đột nhiên dừng lại, quay đầu cười với Phù Ly: “Được.”

Phù Ly nghĩ thầm, quả nhiên vẫn sợ rấn, cho nên nghe thấy cậu muốn đi cùng mới vui vẻ như thế. Trang Tiểu Long cái gì cũng tốt, chẳng qua quá không chịu thua kém, cái gì cũng giấu trong lòng, cái gì cũng tự mình gánh vác, sống như vậy cũng rất mệt mỏi.

Sự việc khẩn cấp, hai người không đi theo phương thức bình thường mà trực tiếp thực hiện di chuyển tức thời, rất nhanh đã tới chân ngọn núi nọ, từ xa nhìn thấy ba bốn người nhóm Thanh Tu chạy xuống núi, tốc độ còn có thể vượt qua cả quán quân chạy ngắn.

Phù Ly lách người tới trước mặt Thanh Tu, túm lấy cậu: “Đừng chạy nữa, con rấn quái dị kia đâu rồi, dẫn chúng tôi đi.”

“Anh Phù, lão đại, hai người tới rồi?” Hai mắt Thanh Tu phát sáng, hơi thở cũng đột nhiên thông thuận hơn, cũng không sợ hãi nữa, thẳng ngực nói: “Em dẫn hai anh đi.”

Mấy người đi đằng sau Thanh Tu thở hổn hển như trâu, đặt mông ngồi xuống đất. Trang Khanh nhìn thấy bọn họ thực sự mệt quá sức, liền nói: “Mọi người ở đây nghỉ ngơi, không cần theo qua đó.”

“Cảm ơn trưởng ban Trang, làm anh chê cười rồi.” Một người nhân viên đi theo có chút ngại ngùng, chẳng qua trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, loại tình huống này cho dù bọn họ có đi theo qua đó cũng không giúp được gì.

Trang Khanh kéo Phù Ly tới bên cạnh mình, tay còn lại xách Thanh Tu theo, bay lên đỉnh ngọn núi.

Trong nháy mắt, Thanh Tu lại nhớ tới sự sợ hãi khi mình bị Triều Vân xách bay tới bay lui, chẳng qua trước mặt Triều Vân, cậu còn có thể gào thét mấy tiếng, ở trước mặt Trang Khanh, cậu chỉ dám bưng kín miệng.

Tới nơi Thanh Tu vừa mới bày đàn tế, Trang Khanh hơi nhíu mày: “Không khí ở nơi này quả thực bất thường.” Ngũ hành hỗn loạn, chẳng trách không thể để hơi nước tuần hoàn theo quy luật tự nhiên hình thành mưa.

Trang Khanh cởi áo khoác ngoài ra, ngẩng đầu nhìn mặt trời cháy mãnh liệt trên bầu trời, đã mùa này rồi, mặt trời vẫn còn rực rỡ như vậy?

Mặc dù chỉ có một nửa huyết mạch của rồng, tận sâu trong xương Trang Khanh vẫn có sự kiêu ngạo của long tộc, ví dụ như sẽ không sợ bất cứ loài rắn nào. Giây tiếp theo, trên mặt anh mọc lên vô số vảy rồng, rống một tiếng lớn vang khắp núi rừng.

Trong phút chốc, chim bay thú chạy, ngay cả cây cối vì thiếu nước mà không có tinh thần cũng run rẩy nhún nhảy.

Nhưng mà điều làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là, hai con rắn quái dị kia không hiện thân.

“Kỳ quái, chẳng lẽ là em nhìn nhầm?” Thanh Tu có chút bất an, cậu sợ lão đại cho rằng cậu lại sợ hãi con yêu quái nhỏ bé.

“Không, cậu không nhìn nhầm.” Trang Khanh vươn tay nắm bắt trong không trung, xé mở một kết giới ra. Phía sau kết giới, một con

rắn hai thân một đầu đang lượn vòng quanh núi, thân hình vô cùng lớn dường như bao lấy cả ngọn núi.

“Đây là quái vật gì?” Trên cánh tay Thanh Tu nổi đầy da gà, dáng vẻ này của con rắn này rất kỳ quái.

“Đây là Phì.....” Trang Khanh còn chưa nói xong, có một khối cầu lông mềm mại đập vào mặt anh. Khối cầu lông đập lên mặt anh, sau đó lăn vào trong lòng anh, là một con thỏ béo mập.

“Phù Ly?” Trang Khanh vội vàng vươn tay đỡ lấy con thỏ, tránh cho cậu bị rơi xuống đất.

Con thỏ béo dùng sức đẩy đầu về đằng trước, vùi đầu vào trong khuỷu tay anh, kẹp cái đuôi lại, không nhúc nhích, mặc cho Trang Khanh gọi thế nào, cậu cũng không lên tiếng.

Thanh Tu sửng sờ nhìn một màn này, cho dù rắn là thiên địch của thỏ, tu vi của Phù Ly cao như vậy, còn không ngăn được loại bản năng sinh vật này sao?

“Đừng sợ, chỉ là Phì Di thôi, sức chiến đấu của nó cũng không cao, một mình tôi cũng có thể đối phó được.” Thấy Phù Ly lại sợ thứ này, Trang Khanh trải áo khoác của mình xuống đất, “Cậu nằm ở đây một lát, tôi giải quyết xong Phì Di sẽ quay lại.”

Con thỏ này giờ giả chết không nói lời nào điên cuồng lắc đầu, vượt trước túm chặt lấy tay áo Trang Khanh, dáng vẻ “đánh chết tôi cũng không ở một mình”.

Thanh Tu cảm thấy, với thái độ cao lãnh của lão đại, thấy dáng vẻ sợ hãi của anh Phù có lẽ lão đại sẽ quăng người đi.

Nhưng mà sự thật lại hung hăng tát cậu một cái, lão đại không chỉ không quăng anh Phù Di, còn hóa thành nguyên hình đặt anh Phù lên đỉnh đầu. Nhìn thấy con rồng vô cùng uy phong, Thanh Tu có chút thận trọng, cậu bước lên trước vài bước: “Lão đại, em.....”

“Cậu đứng ở đây, trông áo giúp tôi.” Kim Long cũng không quay đầu lại bay thẳng về phía Phì Di ở đỉnh núi.

Thanh Tu:.....

Ồ, thì ra còn có đai ngọc khác biệt, Thanh Tu ngồi khoanh chân dưới đất, lấy điện thoại ra, mở trang tìm kiếm.

Cho hỏi, làm thế nào mới làm cho cấp trên vui, online chờ gấp.

Phù Ly nằm ở trên sừng rồng, túm lấy lông trên đầu Trang Khanh che kín đầu mình, không muốn nhìn Phì Di thêm nữa. Trên thế giới này, không có sinh vật nào ghê tởm hơn so với Phì Di cả, cả đời này Phù Ly cũng không quên được sỉ nhục khi cậu năm trăm tuổi bị Phì Di dọa tè ra quần.

Phù Ly nằm bò ra trên đỉnh đầu Trang Khanh, còn dùng lông trên đầu rồng che khuất mình, cuối cùng cậu cũng có cảm giác an toàn. Tứ chi túm lấy lông rồng, Phù Ly cảm thấy Trang Khanh bay lượn vài vòng trên không trung, sau đó bên dưới truyền tới cảm giác va chạm mạnh.

Bắt đầu đánh rồi sao?

Bên tai cậu truyền tới tiếng rống của rồng và tiếng gào của Phì Di, Phù Ly có chút chột dạ duỗi chân, là yêu quái tiền bối đã tu luyện hơn bốn nghìn năm, trốn đằng sau lưng hậu bối không phải có chút

nhát sao? Trải qua đấu tranh nội tâm vô cùng mãnh liệt, Phù Ly cảm thấy bản thân mình nên dừng cảm hơn một chút.

Cậu dùng tốc độ 0.5 cm/phút, bắt đầu thò đầu ra khỏi đồng lông rỗng.

Ngay khi đầu của cậu sắp vươn ra, Trang Khanh đột nhiên mở miệng.

“Trốn cẩn thận, tôi sắp phun nước rồi, sẽ hơi lạnh đấy.”

Làm một con thỏ, cậu, cậu vẫn sợ lạnh, Phù Ly hùng hồn rút đầu lại.

Trang Khanh không lừa cậu, cậu nghe thấy tiếng nước chảy vô cùng lớn, còn có.....âm thanh nước đóng thành băng. Cậu suýt nữa quên mất, Trang Khanh là rỗng, trời sinh đã có kỹ năng dịch mây làm mưa.

Gió mang theo hơi lạnh thổi qua người cậu, cậu hít một hơi thật sâu, lén lút ló đầu ra từ sau lông rỗng.

Dưới ánh mặt trời sáng lạn, một khối băng thật lớn đứng sừng sững giữa núi, thân thể Phì Di bị đông cứng trong băng, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ. Ánh mặt trời chiếu vào mặt băng tán xạ ánh sáng đủ màu sắc, có một loại đẹp không nói lên lời.

“Được rồi.” Trang Khanh biến lại thành hình người, ôm con thỏ Phù Ly vào trong lòng, vuốt ve lông trên lưng cậu: “Phì Di đã bị tôi đông cứng lại rồi, cậu đừng sợ.”

Nằm trong lòng ngực ấm áp của Trang Khanh, đoạn hồi ức bản thân bị Phì Di đuổi theo không ngừng gào khóc trong đầu Phù Ly

dường như cũng dần trở nên mơ hồ.

“Cảm ơn anh.” Cậu có chút ngượng ngùng, sau ngày hôm nay, có lẽ cậu không còn mặt mũi nào xưng làm tiền bối trước mặt Trang Khanh nữa. Chẳng qua điều này cũng không quan trọng, điều quan trọng là Trang Khanh giúp cậu xả giận, bây giờ tâm tình của cậu rất tốt.

Trang Khanh mặt không cảm xúc vuốt lông thỏ: “Phì Di nhiều loạn ngũ hành trời đất, dựa theo điều lệ của ban quản lý, phải phong ấn ở nơi vô cùng lạnh lẽo, cậu thấy thế nào?”

“Phong, phong, phong.” Phù Ly liên tục gật đầu, “Nếu không nó đi tới đâu, hạn hán tới đó, động thực vật sẽ chết ở trong tay nó.”

“Được.” Trang Khanh phát tay, thu Phì Di vào trong pháp bảo, bay xuống đất: “Thanh Tu.”

Thanh Tu vội vàng cất điện thoại đi, đứng dậy nói: “Lão đại, anh có gì cần dặn dò?”

“Có thể tiếp tục cầu mưa.”

“Vâng.” Thanh Tu nhìn Phù Ly vẫn còn đang nằm trong ngực lão đại, “Lão đại, anh Phù không sao chứ?”

Trang Khanh vuốt lông trên người Phù Ly: “Không sao, cậu ấy mới đột phá tu vi, không thể dùng quá nhiều pháp lực, cho nên tôi bảo cậu ấy biến thành nguyên hình nghỉ ngơi một chút.”

Hả?

Không phải là sợ rắn sợ tới mức biến về nguyên hình sao?

“Cậu còn thắc mắc gì nữa sao?” Trang Khanh nhú mào, đôi mắt tối đen nhìn Thanh Tu, làm cho Thanh Tu sợ tới mức liên tục lắc đầu: “Không có.”

“Không có là tốt, tôi và Phù Ly về trước.” Trang Khanh lại sử dụng thuật pháp dịch chuyển tức thời lần nữa, biến mất trước mắt Thanh Tu.

“Ai da, Tam Thanh lão tổ của con ời, dọa chết con rồi.” Thanh Tu ngồi phịch xuống đất, lấy điện thoại ra xem cư dân mạng trả lời, không có cái nào đáng tin cả. Vì thế cậu lại hỏi một câu khác.

Tôi có một đồng nghiệp rất có năng lực làm việc, nhưng hôm nay tôi phát hiện anh ấy lại sợ gián, thậm chí còn sợ tới mức nhảy lên người ông chủ. Nhưng ông chủ không trách anh ấy, không chỉ giúp anh ấy đánh chết gián, mà còn giúp anh ấy che giấu khuyết điểm nhỏ này. Điều này có phải chứng minh rằng ông chủ của tôi vô cùng coi trọng vị đồng nghiệp này không?

Cư dân mạng 1: Đương nhiên, có ông chủ nào mà không coi trọng năng lực làm việc của nhân viên?

Cư dân mạng 2: Không phải trọng điểm ở chỗ đồng nghiệp nhảy lên người ông chủ sao? Chủ thốt, sau khi đồng nghiệp của thốt nhảy lên người ông chủ, ông chủ phản ứng thế nào?

Đạo gia: Không có phản ứng gì, chỉ ôm người ta.

Cư dân mạng 3: .....

Cư dân mạng 4: .....

Cư dân mạng 5: Chủ thớt, anh nói đáp án cho chú nhé, đó chính là tình yêu.

Cư dân mạng 6: Ông chủ mạnh mẽ, cùng với cấp dưới có năng lực làm việc nhưng lại sợ gián, đây chính là một đôi tình lữ có chút moe.

Cư dân mạng 7: Lẽ nào chỉ có tui phát hiện, chủ thớt dùng “anh ấy” để chỉ đồng nghiệp và ông chủ?

Thanh Tu nhìn thấy những cmt ở phía dưới, đột nhiên lại chuyển hướng sang đề tài “bá đạo tổng tài và nhân viên xinh đẹp”, dở khóc dở cười cất điện thoại đi, đứng dậy bắt đầu làm việc.

Lão đại và anh Phù sao có thể là một đôi được?

Đừng nói là cậu không tin, Tam Thanh lão tổ cũng không tin.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam Thanh lão tổ: Thích tin thì tin, không tin thì cút, liên quan gì tới chúng ta?

~~~~~

(1): Diệp Công thích rồng: Chuyện xảy ra cách đây mấy nghìn năm trước, có một người tên là Diệp Công, nổi tiếng về việc thích rồng. Mũ, áo, quần, thắt lưng của ông ta đều thêu rồng. Trong nhà, mọi thứ đều chạm rồng, khắc rồng. Cột nhà, tường nhà, trần nhà đều đắp rồng, chạm rồng. Ấm chén uống rượu, uống trà của ông đều khắc rồng. Cái gối của ông ta, thứ thì thêu rồng, thứ thì chạm rồng.

Rồng thật ở trên trời nghe tiếng rất lấy làm cảm động. Thế là Rồng đã cưỡi gió mây, bay xuống cõi trần, tìm đến nhà Diệp Công, gây ra cảnh mưa to, gió lớn, sấm sét đùng đùng, chớp lóe trời đất. Rồng thò đầu qua cửa sổ, còn cái đuôi dài vắt trên mái nhà, nóc nhà. Miệng Rồng thở phù phù làm cho ngôi nhà Diệp Công rung chuyển. Cặp mắt Rồng đỏ rực như hai hòn than khổng lồ.

Diệp Công nép vào cánh cửa nhìn rồng. Mặt ông ta trắng nhợt ra, toàn thân run lên cầm cập, co dúm lại, vô cùng hãi hùng khiếp sợ. Rồi ông tung cửa bỏ chạy trong cảnh mưa gió ào ào, sấm sét ầm ầm.

Nguồn: Tinhhoa.net

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 97

Từng trận gió lạnh thổi qua, Phù Ly có chút ngưng ngưng nhảy từ trên người Trang Khanh xuống, hóa thành hình người: “Ban nãy cảm ơn anh.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Trang Khanh nhìn Phù Ly, “Không cần phải cố ý nói cảm ơn.”

Thấy vẻ mặt Trang Khanh như thường, cũng không khinh miệt cậu vì cậu sợ rắn, Phù Ly an tâm hơn, tâm tình rất tốt mở miệng nói: “Tôi mời anh ăn tối, đi.”

Trang Khanh quên mất mình đã từng thấy ở đâu đó, đồ ăn ngon có thể làm người ta quên đi sợ hãi và đau buồn. Tuy rằng bây giờ vẫn còn chưa tới thời gian tan làm, nhưng mà vấn đề sức khỏe tâm lý của nhân viên cũng rất quan trọng, anh chỉ do dự chưa tới ba giây đã đồng ý.

Hai người lại đi tới quán cơm Cú Đêm kia, khách hàng trong quán cũng không nhiều, nhưng Phù Ly phát hiện, trong quán có thêm một trợ thủ, chính là con cú mèo lần trước ăn trộm đồ ăn, bị bắt được rồi lại được thả ra. Con cú mèo có chút căng thẳng khi nhìn thấy bọn họ, không kịp nghĩ ngợi gì đã nói: “Tôi làm công ở quán này, làm phụ bếp.”

“Ông đừng căng thẳng, chúng tôi tới đây ăn cơm.” Phù Ly và Trang Khanh ngồi xuống bên bàn, phát hiện ông chủ đang cười với

bọn họ, Phù Ly cũng cười lại một cái.

Nhìn thấy Phù Ly và Trang Khanh thật sự không tới bắt mình, con cú mèo cũng yên tâm, ông ta lấy thực đơn đặt trước mặt hai người, lấy quyển sổ nhỏ và bút ra, chuẩn bị ghi lại những món họ gọi.

“Ngao hoa và tôm hùm đất, gần đây tôm hùm đất còn có loại đầu tương đối lớn không?” Phù Ly hỏi.

“Ngao hoa tươi ngọt, cam đoan là hương vị ngon. Gần đây đầu tôm hùm đất quả thực nhỏ đi một chút nhưng tôi có thể cam đoan con nào cũng tươi.” Con cú mèo chỉ chỉ chậu đựng tôm hùm đất ở góc, “Làm luôn xào luôn, nếu như hai người ăn, mỗi phần tôi sẽ cho hai người nhiều thêm.....hai con!”

“Vậy thì mang cả ngao hoa và tôm hùm đất lên đây, mỗi thứ một phần.” Phù Ly lại gọi một đồng thủy sản, khi con cú mèo cầm thực đơn đi tìm ông chủ, có chút phiền não, ông không biết phải làm thế nào mới khiến cho ông chủ cảm thấy hai người gọi nhiều đồ ăn như vậy không kỳ quái?

Ông chủ nhận lấy thực đơn, nhìn thấy biểu tình của con cú mèo có gì không ổn, vì thế nhỏ giọng nói với ông: “Có một số người bẩm sinh có sức ăn lớn, chúng ta làm nghề nấu ăn, không thể vì khách ăn nhiều mà có suy nghĩ gì, như vậy không lễ phép.”

Con cú mèo:

Thật sự là ông đã nghĩ nhiều.

“Nếu như mỗi thực khách đều giống như bọn họ, nói không chừng cháu đã sớm phát tài rồi.”

Cơm nước xong, khi Phù Ly trả tiền, ông chủ bót cho bọn họ mười đồng, nói là giá hữu nghị cho khách quen. Phù Ly vô cùng vui vẻ, vì vậy lại bỏ thêm một trăm nguyên, gói hai phần ngao hoa lớn mang về, để cho Côn Bằng và Công Phúc cũng được nếm thử một chút hương vị.

Trang Khanh lái xe đưa Phù Ly tới bên ngoài ban quản lý, nói với cậu: “Về nhà nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai phải đi làm đúng giờ.”

“Được.” Phù Ly ngáp một cái, mang theo hộp đồ ăn lách người vào trong tòa ký túc xá ở đằng sau tòa nhà hành chính của ban quản lý, gõ cửa phòng Côn Bằng, quả nhiên Công Phúc cũng ở trong đó. Ở thời kỳ thượng cổ, Côn Bằng và Công Phúc còn là yêu tu không cùng lập trường, hôm nay đại yêu dần dần biến mất, bọn họ cũng khâm ôm quan niệm thụ thú, hung thú cũ kỹ nữa, bắt đầu chung sống hòa bình.

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, trừ bỏ đối phương có thể nhớ lại đủ loại hồi ức năm đó, đã không còn ai có thể biết được yêu thú thượng cổ rốt cuộc có đáng vẻ như thế nào.

Nhìn thấy ngao hoa mà Phù Ly mang về, Côn Bằng và Công Phúc đồng loạt xé bao đũa trong tay ra, lấy ra mấy lon bia trong tủ lạnh, ăn uống mỹ mãn.

“Hai ngài ăn từ từ, tôi về ngủ trước đã.” Phù Ly ngáp một cái, xoay người quay về.

“Đợi đã.” Công Phúc gọi Phù Ly lại, lau dầu mỡ bên khóe miệng, nói với Phù Ly, “Gần đây ngươi luôn cảm thấy buồn ngủ hả?”

Phù Ly gạt đầu, ngời khoanh chân trước mặt Công Phúc: “Công Phúc đại nhân, ngài có biết chuyện này là sao không?”

“Chỉ miễn cưỡng biết một chút.” Công Phúc buông đũa xuống, “Tu vi của người tăng tiến nhanh, thân thể cũng phải tiến hóa, nhưng linh khí của nhân gian mỏng manh, thân thể của người vừa mới đột phá xong lại không nhận được đủ linh khí, cho nên mới như vậy.”

“Vậy tôi nên làm thế nào?”

“Ban đầu là như thế, nhưng buồn ngủ mãi cũng thành quen.” Công Phúc gấp một con ngao hoa lên, hút nước tương trên vỏ. Đợi hần ăn xong, thấy Phù Ly mở to đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm mình, hần bị nhìn tới mức lòng như nhũn ra, bất đắc dĩ hít một hơi nói: “Coi như ta sợ người rồi, hai vạn năm trước ta học được một phương thuốc, căn bản vì giết thời gian nên mới học, không ngờ rằng bây giờ lại có thể dùng tới. Chẳng qua, tuy rằng ta có lò luyện đan, cũng hiểu phương pháp luyện đan, nhưng lại thiếu mất ba vị linh dược.”

“Thiếu thứ gì, chỗ tôi vẫn còn chút dược liệu trước đây tiện tay nhét vào, đợi lát tôi đổ ra cho ngài xem, chưa biết chừng có thể gom đủ.”

“Thái Tuế sống năm nghìn năm, Tam Sinh Tu sinh ra chưa tới bảy ngày, còn có Nguyệt Lưu Sa.” Công Phúc thờ dãi, “Ba loại thuốc này nếu như trước đây cũng khó tìm, bây giờ.....”

“Chỗ ta có Nguyệt Lưu Sa.” Côn Bằng lấy ra một hồ lô ngọc trong túi Càn Khôn của mình, đặt lên trên bàn, “Người cứ lấy mà dùng.”

“Lấy nhiều như thế ra làm gì, khoe giàu hay là để ta mang đi trát tường?” Công Phúc lấy một ít Nguyệt Lưu Sa trong hồ lô ngọc ra, sau đó trả lại hồ lô cho Côn Bằng, “Mang về, mang về, ta lười bảo quản thứ đồng nát này.”

“Chắc.” Côn Bằng nhét hồ lô vào túi Càn Khôn, “Chê đồng đồng nát này của ta, vậy người có không?”

Phù Ly nhìn thấy hai người lại bắt đầu cãi nhau, vội vàng ngắt lời bọn họ: “Từ từ, tôi muốn hỏi một chút, Tam Sinh Tu là gì?”

“Chính là tóc máu của người ba đầu sinh ra chưa tới bảy ngày, tộc người ba đầu sinh ra vì cây, chết cũng vì cây. Trước khi cây cộng sinh khô héo, bọn họ có ba cái mạng, cho nên tóc của bọn họ được gọi là Tam Sinh Tu. Người ba đầu vừa mới sinh ra không lấy nhiễm hồng trần, trên dưới toàn thân đều có linh khí đầy sức sống.” Công Phúc lại thở dài một hơi, “Thứ này nhìn như dễ kiếm, nhưng lại là thứ khó kiếm nhất. Bởi vì chỉ có tóc của người ba đầu tự mình cắt xuống, mới có chứa linh khí, nếu như ép buộc lấy xuống, Tam Sinh Tu sẽ biến thành oán khí, nếu như ăn vào, nhẹ thì phát điên, nặng thì mất mạng.”

“Chẳng qua chỉ là mấy cọng tóc, còn chú trọng nhiều như vậy?” Côn Bằng chép miệng, lập tức nghĩ tới mấy người ba đầu suốt ngày trèo trên cây Lang Can bắt sâu tưới nước, “Con thỏ nhỏ, trong vườn ở ban quản lý các người có người ba đầu, người tìm bọn họ lấy mấy cọng tóc là được rồi.”

“Không được.” Công Phúc lắc đầu, “Những người ba đầu kia, dáng vẻ không giống như vừa mới sinh ra từ cây Phục Thường, cho dù là bọn họ đưa tóc cũng không thể luyện thành thuốc.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Côn Bằng quăng đĩa đi, phiền não nói, “Bây giờ linh khí nhân gian mỏng manh, cây Phục Thường càng ngày càng ít, cây Phục Thường có thể sinh ra người ba đầu càng không dễ gặp. Giữa Trời Nam biển Bắc này, chúng ta đi chỗ nào tìm được người ba đầu mới sinh chưa tới bảy ngày?”

Phù Ly nhìn ra được, Công Phúc và Côn Bằng phiền não vì mình, cậu lấy thịt Thái Tuế trong túi Càn Khôn ra, “Tôi có thịt Thái Tuế.”

Công Phúc miễn cưỡng cười một cái, nhận lấy thịt Thái Tuế. Côn Bằng có chút không cam lòng: “Con thỏ nhỏ, lúc ấy khi mấy người ba đầu kia vừa mới sinh ra là do người mang về đây, bọn họ không tặng cái gì cảm ơn người sao?”

“Quà cảm ơn?” Phù Ly đột nhiên nhớ tới, lúc ấy Đại Mao hình như thực sự đã cho cậu một dùm tóc, cậu không biết tóc có tác dụng gì, thuận tay quăng vào trong túi Càn Khôn.

“Đại Mao đã từng đưa tóc cho tôi.” Phù Ly mở túi Càn Khôn ra, lấy ra tóc mà Đại Mao cắt xuống. Tóc đưa tới tay Công Phúc, tóc biến thành từng sợi mảnh nhỏ màu lục nhạt, sức sống dày đặc toả ra ngoài, cây cối lá úa vàng bên ngoài cửa sổ, toàn bộ đều đâm ra chồi non xanh biếc, trong bồn hoa trăm hoa đua nở, vô cùng xinh đẹp.

“Là đồ tốt, không ngờ rằng người lại nhận được sự chúc phúc của thủ lĩnh.” Công Phúc chỉ lấy hai cọng trong đó, “Chỉ cần hai cọng thôi là đủ rồi.”

Phù Ly:

Thủ lĩnh:.....

Thủ lĩnh của dân số tổng cộng có ba người, cũng gọi là thủ lĩnh?

“Trước đây ta luôn cảm thấy rằng Trang Khanh là con ruột của thiên đạo, tới hôm nay mới phát hiện, có lẽ Trang Khanh là con nuôi, người mới chính là con ruột.” Côn Bằng nhìn cây cối mọc ra lá xanh bên ngoài cửa sổ, “Không phải là con ruột thì không nắm bắt được loại cơ duyên này.”

Từ trước tới nay Công Phúc luôn thích tranh cãi với Côn Bằng, lúc này cũng khắc chế, dùng thái độ im lặng để tỏ vẻ đồng ý.

Côn Bằng có thể không biết, nhưng trong lòng Công Phúc lại rất rõ ràng. Người ba đầu là một loại sinh vật vô cùng keo kiệt và cực đoan. Sinh ra đã hiểu biết tất cả, nếu như có chỗ không hợp ý, bọn họ sẽ gào khóc, cho tới khi kiệt sức mà chết. Khóc bảy ngày, núi động cây lay, khóc bốn mươi chính ngày, sinh vật trong phạm vi trăm dặm sẽ bị diệt sạch, khóc chừng một trăm ngày sẽ chết cuối cùng dẫn tới động đất.

Nói chung là, đây là một chủng tộc quái dị mà một người khóc có thể bằng trăm người khóc, còn đặc biệt ngạo mạn, xem thường con người chỉ có một đầu. Có lẽ trong mắt bọn họ, trừ Phượng Hoàng ra, những sinh vật khác đều là rác rưởi.

Phù Ly có thể nhận được quà tặng của thủ lĩnh người ba đầu, tỉ lệ còn nhỏ hơn so với trúng giải thưởng mười triệu nguyên.

Có lẽ.....đây chính là vận thế.

“Luyện đan mất bảy ngày, trong khoảng thời gian này ta sẽ bảo Côn Bằng trông lò luyện giúp, cho nên bảy ngày này người không

cần mang đồ ăn cho chúng ta.” Công Phúc lo ngao hoa để nguội sẽ không ngon, vội vàng chọn mấy con tương đối lớn ra ăn luôn.

“Tại sao lại muốn ta quẹt lò?” Côn Bằng khó chịu, hấn đường đường là Côn Bằng đại nhân, là cái loại trẻ con quẹt lửa sao?

“Người không quan tâm thân thể Phù Ly?”

“Quan tâm.”

“Người không lo lắng cho tu vi của Phù Ly?”

“Lo lắng.”

“Vậy tại sao lại còn hỏi.” Công Phúc cười tao nhã, “Người lại không biết luyện đan, trừ việc trông lò, còn có thể làm được gì?”

Côn Bằng: “Người.....”

Ta nói những thụ thú giả vờ giả vẹt vô cùng đáng hận, ra vẻ đạo mạo, giả vờ thanh cao.

“Chuyện này sao có thể phiền toái tới Côn Bằng đại nhân, để tôi.....”

“Người không phải đi làm sao?” Công Phúc xua tay, “Người không biết, Côn Bằng là loại động vật lưỡng cư dưới nước trên cạn, ngoài việc có thể phun nước, hấn còn có thể phun lửa. Có thể bắt đi lửa đốt lò, chúng ta không thể lãng phí được. Bây giờ thế đạo gian nan, cái gì cũng phải tiết kiệm.”

“Thì ra là thế.” Phù Ly đột nhiên tỉnh ra, nói cảm ơn Côn Bằng, “Côn Bằng đại nhân, làm phiền ngài rồi.”

Côn Bằng nghiêng đầu: “Thôi bỏ đi, ta cho người mặt mũi.”

“Cảm ơn đại nhân.” Phù Ly lại lấy từ trong túi Càn Khôn ra một đồng đồ ăn vật cho hai người, mới mang cảm kích trong lòng rời đi.

“Dối trá!” Côn Bằng tràn ngập phỉ nhổ với Công Phúc.

Công Phúc cũng không để ý tới hắn, mà lục tìm thứ mình thích trong đồng đồ ăn vật. Đồ ăn ngon ở tước mắt, ai cũng không quan tâm Côn Bằng nói những gì vô nghĩa.

Trong trận Tỏa Linh u ám phía dưới ban quản lý, Trang Khanh mở công tắc đèn trên tường, nhốt Phì Di vừa mới bắt được vào trong trận Tỏa Linh. Nơi này có kết giới rất mạnh, mặc kệ trên người Phì Di có năng lực mạnh thế nào, đều không thể ảnh hưởng tới khí hậu tự nhiên bên ngoài.

Phì Di bị đông lạnh trong băng quá lâu, sau khi bị nhốt vào trong trận Tỏa Linh, cũng không còn sức lực thể giãy giụa, chẳng qua hai cái đuôi khẽ động. Từ khi tộc Phì Di sinh ra, đều sinh hoạt ở hai nơi là núi Hỗn Tịch cùng núi Thái Hoa. Tộc Phì Di ở núi Thái Hoa có cánh có thể bay, Phì Di ở núi Hỗn Tịch thân thể tương đối to lớn, có hai thân, nhưng không có cánh. Hai tộc trước giờ không qua lại, cũng mơ hồ còn có ý xem thường đối phương.

Sau này thời tiết trở nên tồi tệ hơn, khí hậu càng ngày càng lạnh, không ít Phì Di đều im lặng chết đi. Sau đó Phì Di ở núi Hỗn Tịch cũng không còn nghe được chuyện có liên quan tới Phì Di ở núi Thái Hoa nữa.

Hơn ba nghìn năm trước, sau khi câu chuyện có tiền bối tự tiện rời núi, rồi bị hóa thành tro tàn dưới ánh mặt trời được truyền tới núi

Hồn Tịch, Phì Di ở núi Hồn Tịch không dám ra ngoài nữa. Bởi vì chuyện này, bọn họ tránh thoát được được đủ loại biến động của nhân giới và yêu giới, an ổn sống qua hai ba nghìn năm. Nhưng tại mấy trăm năm trước, thời tiết đột nhiên trở nên vô cùng rét lạnh, rất nhiều yêu tu trên núi Hồn Tịch không tránh được kiếp nạn này, cứ thế lặng lẽ chết đi.

Nghĩ tới những trưởng bối đã chết đi, Phì Di sợ hãi quẩn mình thành một vòng, nhưng vì thân thể quá mức to lớn, còn có hai thân, sau khi quẩn mình lại, dáng vẻ càng thêm buồn nôn.

Triều Vân yêu thích cái đẹp không nhìn được che mắt lại, tại sao nguyên hình của các đại yêu thượng cổ lại tùy tiện đến thế, cũng không suy xét thẩm mỹ một chút.

“Tại sao anh lại xuất hiện ở tỉnh Trùng Sơn?” Trang Khanh cũng không vì Phì Di trông đáng thương mà bỏ qua thẩm vấn, bởi vì Phì Di xuất hiện, không chỉ ảnh hưởng tổn thất kinh tế mà còn làm vô số động vật khát nước mà chết, anh không thể thờ ơ với chuyện này được.

Phì Di phát ra một chuỗi âm thanh kỳ quái, đám người Triều Vân chẳng hiểu gì cả, nó đang nói cái gì vậy?

Trang Khanh từng nghiên cứu ngôn ngữ của yêu quái thượng cổ trên sách cổ, cho nên anh có thể nghe hiểu đại khái những lời Phì Di nói. Con Phì Di này không hiểu anh nói gì, chỉ ồn ào đòi về núi Hồn Tịch, thế là Trang Khanh lại dùng ngôn ngữ cổ nói lại với nó một lần.

Lần này Phì Di nghe hiểu được, nó lắc đầu nói: “Ta không cố ý đâu, là người khác mang ta tới đây.”

Phì Di bị Trang Khanh vẩy đuôi một cái bay ra rồi đông cứng lại, giờ cũng không dám chọc Trang Khanh, nó thành thật trả lời: “Tộc bọn ta có tổ huấn, bên ngoài núi Hồn Tịch có đại yêu kỳ quái, có thể thiêu bọn ta thành tro bụi, cho nên tộc bọn ta không thể ra khỏi núi.”

“Thiêu thành tro bụi?” Trang Khanh nhớ tới hình như có đại yêu nào đó từng nói, có con Phì Di đột nhiên hóa thành tro bụi, lẽ nào đây là nguyên nhân dẫn tới tổ huấn của tộc Phì Di?

“Đúng vậy.” Phì Di liên tục gật đầu, “Tộc chúng ta vẫn luôn cẩn thận đề dặt, hơn ba nghìn năm qua chưa từng ra khỏi núi Hồn Tịch. Nhưng mấy trăm năm trước, trên núi đột nhiên trở nên càng ngày càng lạnh, tộc nhân của chúng ta còn có cả những yêu tu khác, chỉ trong một thời gian ngắn đã chết vô số, bây giờ trên cả núi Hồn Tịch, chỉ còn lại mỗi con Phì Di là ta.”

Trang Khanh giảng giải lời của Phì Di với mọi người một lần.

“Mấy trăm năm trước đột nhiên trở nên lạnh.....” bản thân Triều Vân là một cây trâm phượng cho nên không hề miễn cảm với nhiệt độ không khí, thậm chí cô còn không biết năm nào lạnh nhất.

“Có lẽ anh ta đang nói tới thời kỳ băng hà nhỏ (1).” Trang Khanh vẫn còn nhớ khoảng thời gian ấy, trời đất hỗn loạn, dân chúng làm than, vô số sinh linh bị đông chết.

Sở Dư cũng nhớ rõ, cậu liên tục gật đầu: “Em vẫn còn nhớ rõ khoảng thời gian ấy vô cùng lạnh, lạnh tới nỗi tất cả nước đều đóng thành băng, nếu không phải em có tu vi, có lẽ cũng đã bị đông chết ở thời kỳ ấy.”

“Là ai mang anh ra ngoài?” Trang Khanh nhú mày.

Phì Di lắc đầu: “Tôi không biết.”

Tác giả có lời muốn nói:

Phì Di: Tuy rằng tôi rất xấu, nhưng gan tôi rất nhỏ.

~~~~~

(1): Thời kỳ tiểu băng hà: Thời tiểu băng hà là một giai đoạn thời tiết lạnh đi trên trái đất xảy ra sau thời kỳ ấm Trung cổ. Thời kỳ này kéo dài từ thế kỷ 16 đến thế kỷ 19.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 98

Sự xuất hiện liên tiếp của các yêu thú thượng cổ, Công Phúc suýt chút nữa đã vì oán khí mà ra nhập danh sách hung thú, Phì Di sống hơn mười vạn năm lại chết vì kỳ tiểu băng hà giá lạnh, sự thật này quá hoang đường.

"Lời nói dối này có phải hơi quá lố không, Phì Di nhìn đúng là không có lực sát thương gì, nhưng dù sao cũng là đại yêu sống từ thời thượng cổ, sao lại chết vì thiên tai tự nhiên được?" Sở Dư cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, giống như nghe được tin chim cánh cụt ở Nam Cực chạy tới quốc gia của bọn họ, cuối cùng lại bị đông chết.

Hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Trang Khanh cảm thấy, con Phì Di này không nói dối. Con Phì Di này nhìn qua thì cường tráng, trên người lại có rất nhiều vết thương do giá rét, không nói được ngôn ngữ của yêu giới hiện đại, ngay cả Sở Dư mở miệng ra nói mấy câu cũng có thể dọa nó run rẩy. Chứng minh rằng gan của con Phì Di này vô cùng nhỏ, thậm chí còn chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, công phu bảo vệ mạng sống duy nhất mà nó học được, có lẽ chính là chỉ biết bố trí kết giới che dấu thân hình.

Cũng may là nó biết bố trí kết giới, nếu như bị con người phát hiện, chỉ cần một quả pháo thôi là có thể giải quyết được nó rồi.

"Vậy anh chính là người sống sót duy nhất của tộc Phì Di?"

"Trên núi Hồn Tịch quả thật chỉ còn mỗi một con Phì Di là ta." Phì Di sợ hãi cuộn hai cái đuôi trơn bóng, không dám nhìn đám người Trang Khanh, dáng vẻ sợ hãi như bị ức hiếp.

"Phì Di trên núi trên núi Thái Hoa đã sớm chẳng còn dấu vết, có một số nơi đã được mở mang thành khu phong cảnh tự nhiên, để cho con người tới thưởng thức." Trang Khanh nói, "Theo điều lệ của ban quản lý, đáng lẽ ra anh phải ngồi tù, nhưng vì chủng loại của anh đặc biệt, tôi sẽ thảo luận với các ban ngành liên quan rồi mới đưa ra tính toán."

Phì Di không sợ ngồi tù gì, nó vốn không thích đi lung tung, ở đâu cũng giống nhau.

Nói ra cũng kỳ lạ, tộc Phì Di của bọn họ ở núi Thái Hoa và núi Hồn Tịch, sẽ không mang tới hạn hán, nhưng nếu như rời khỏi hai nơi này, đi tới đâu hạn tới đó, không còn một ngọn cỏ.

Trang Khanh thảo luận chuyện của Phì Di với các ban ngành liên quan một chút, ý kiến của mấy bên không đồng nhất. Có người cảm thấy, tất cả các sinh vật đều có ý nghĩa tồn tại, hơn nữa giữa trời đất này chỉ còn một con Phì Di, có lẽ phải coi như chủng loại đặc biệt để nuôi dưỡng. Còn có người cảm thấy, năng lực trời sinh của Phì Di quá mức nguy hiểm, bọn họ không thể mạo hiểm tính mạng và tài sản của người dân. Còn có người cảm thấy, có lẽ nên nhốt lại quan sát một thời gian, để nhìn thấy kết quả.

Mọi phía video tranh luận không ngớt, Trang Khanh ngắt lời tranh cãi của bọn họ: "Bây giờ quan trọng nhất không phải là nên xử lý Phì

Di thế nào, mà là phải tra rõ ai là người mang anh ta ra khỏi núi Hồn Tịch."

"Nếu không, thả Phì Di quay lại núi Hồn Tịch?"

"Không được, tôi với vừa tới núi Hồn Tịch xem qua, địa hình phong thủy nơi đó bị con người phá hoại, đã không thể phong ấn được năng lực bẩm sinh của Phì Di." Trang Khanh lấy ra một tấm hình chụp núi Thái Hoa, "Núi Thái Hoa còn rất nhiều ngọn núi chưa khai phá, tôi cảm thấy phong ấn anh ta ở nơi này tương đối thích hợp."

"Núi Thái Hoa có rất nhiều du khách tới du lịch, sợ rằng không thích hợp." Người của bộ phận an toàn do dự.

"Đương nhiên không thể thả ra, tôi sẽ phong ấn anh ta trên một ngọn núi mà con người không tới được." Trang Khanh để ảnh chụp xuống, "Mọi người cảm thấy được thế nào?"

Mọi người gật đầu, Trang Khanh làm việc thì bọn họ tương đối yên tâm.

Qua rất lâu bọn họ mới phản ứng lại, không phải ban nãy đang thảo luận xem có nên giữ Phì Di lại không, sao lại trở thành thảo luận giữ nó ở đâu? Nghĩ sáng tỏ chút tâm tư của Trang Khanh, mấy người cũng không để tâm, ngược lại bắt đầu suy nghĩ về sinh vật bất minh mang Phì Di tới nhân giới.

Luận tu luyện, bọn họ là người dốt đặc cán mai, nhưng nếu như bàn về mưu kế, bọn họ không ai yếu cả.

Boss lớn của ngành an toàn: "Dựa theo hành vi của yêu giới trước đây, có khả năng là do yêu tu tranh đoạt địa bàn. Bây giờ có

Long Quân ở đây, những yêu tu kia cũng không dám xuống tay tàn nhẫn, cho nên chỉ có thể quăng Phì Di tới tỉnh Trùng Sơn, sau đó lại mượn dao giết người? Tỉnh Trùng Sơn không tính là tỉnh sản xuất lương thực lớn, thời gian Phì Di xuất hiện lại đúng lúc vào thời gian cuối mùa thu hoạch, cho nên có thể không chế thiệt hại trong một phạm vi nhất định."

Boss lớn ngành môi trường: "Chuyện này nói vậy là không đúng, chưa biết chừng thời gian chỉ là trùng hợp. Cho dù thế nào. Sinh vật bất minh làm ra chuyện này, chắc chắn không có ý tốt."

Boss lớn ngành giáo dục: "Có lẽ là người đó đang cảnh cáo chúng ta, hay nên nói là khiêu khích?"

Vị boss lớn ngành giáo dục này trước kia học tâm lý học, đã từng chọn học môn tâm lý học tội phạm, trong giới tâm lý học là một người siêu giỏi nổi tiếng toàn thế giới. Ông vừa nói ra câu này, dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người.

"Bỏ qua thân phận của sinh vật bất minh đó, chỉ đơn thuần xuất phát từ hành vi, hành động này của người kia có chút tương tự như hành động lừa người lớn lấy lòng của trẻ con." Về mặt nhà tâm lý siêu giỏi này có chút nghiêm túc, "Có lẽ người kia bất mãn cách sống có trật tự của tu chân giới, muốn quay lại trước đây."

Bọn họ sống ở trên mảnh đất quá thần bí này, không biết đã sinh ra bao nhiêu sinh vật thần kỳ, nếu như tu chân giới đại loạn, đối với nhân giới mà nói, tuyệt đối không phải là truyện tốt.

Trang Khanh nhú mày, đã quá quen với cuộc sống thoải mái, ai còn muốn đánh đánh, giết giết?

"Cho dù thế nào, chúng ta cũng nên dự phòng trước, có chuẩn bị thì không lo mà." Boss lớn của ngành giáo dục nói, "Vì cuộc sống hạnh phúc của người dân, làm nhiều hơn nữa cũng không tính là nhiều."

Nghe thấy mấy người lại bắt đầu nói một số ngôn ngữ học thuật, Trang Khanh nói: "Các vị cứ từ từ thương lượng, tôi đi sắp xếp Phì Di."

"Ai, năng lực hành động của người trẻ tuổi thật mạnh, đã muốn thế này còn phải tăng ca xuyên đêm." Boss lớn ngành môi trường ngáp một cái, "Có chút tuổi rồi, không thể so sánh với bọn họ được."

"So cái gì mà so, tuổi của ông còn không bằng số lẻ của người ta?" Boss lớn ngành an toàn cắt đứt hội nghị trực tuyến, chỉ để lại boss lớn ngành môi trường đối diện với màn hình đen thui mà tức giận. So tuổi cái gì, phải xem trạng thái thân thể mới đúng!

Phù Ly lại nằm mơ, cậu nằm mơ thấy bản thân mình đang chơi một trò chơi chọn ngã rẽ. Một con đường lớn tạo thành từ ánh sao, chưa đi được bao xa đã có một lối rẽ xuất hiện. Bên phải lối rẽ là một giai nhân tuyệt sắc, bên trái lại là con đường trống không, Phù Ly không nghĩ ngợi gì đi con đường bên trái, cũng ngại ngùng không ngẩng đầu lên.

Chị chim trĩ đã từng nói với cậu, khi phụ nữ con người mặc vô cùng ít, làm một giống đực nhất định không thể nhìn lung tung.

Tới lối rẽ thứ hai, bên trái là một đồng châu báu chất như núi, con đường cũng dùng châu báu lót thành. Mà bên phải chỉ là con đường nhỏ bình thường, bên đường lác đác vài đóa hoa nhỏ.

Đầu óc có bệnh mới đi bên phải, những châu báu kia xếp lệch nhau, giẫm lên sẽ rất rất chân.

Lối rẽ thứ ba, bên trái bày bảo kiếm tỏa ra ánh sáng thần bí.

Phù Ly tiếp tục đi bên phải, những vũ khí kia chơi không vui chút nào, còn không bằng kiếm tỏa ra ánh sáng ngũ sắc trong túi Càn Khôn của cậu.

Tới lối rẽ thứ tư, bên trái có một tòa hoàng cung xa hoa, vô số người hầu đang quỳ lạy dưới đất.

Đã thời đại nào rồi còn đi theo con đường phong kiến, cậu đã lập chí làm yêu quái thi đỗ công chức, không muốn loại tư tưởng sa đọa này.

Lối rẽ thứ năm, lối rẽ thứ sáu, lối rẽ thứ bảy, Phù Ly đều chọn con đường không có gì, cái gì mà thuật pháp tu vi, linh đan diệu dược, thượng cổ truyền thừa, đối với cậu chẳng có sức hấp dẫn gì cả.

Khi tới lối rẽ thứ tám, Phù Ly nhìn thấy hai cánh cửa lớn. Cánh cửa bên trái làm bằng thủy tinh, ở chính giữa treo tấm biển viết ba chữ "Cung Thần Tiên", nhạc tiêu bằng bễnh. Cánh cửa bên phải làm bằng gỗ đen, ở chính giữa treo tấm biển "Phủ Minh Giới", trong góc tường còn dựng một khối ngọc bài đen, bên trên viết "Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục."

Phù Ly không chút nghĩ ngợi đẩy cánh cửa bên trái ra, cậu đã từng tới Minh Giới rồi, cậu còn chưa từng nhìn thấy cung Thần Tiên trông thế nào.

Nhưng khi cậu đẩy cánh cửa lớn lộng lẫy ra, đằng sau cửa trống rỗng, không có thứ gì cả. Cậu quay đầu lại nhìn sau lưng mình, quả

nhiên đúng như dự đoán, đằng sau tối đen, tất cả con đường đều biến mất trong bóng đêm.

"Bản thân là tu chân giả, vốn nên mang quyết tâm ôm nỗi khổ của cả thiên hạ, tại sao lại bỏ qua phủ Minh Giới đi vào địa ngục?"

Giọng nói không giống nam không giống nữ, không già không trẻ truyền vào trong tai Phù Ly, cậu ngồi khoanh chân dưới đất, hỏi ngược lại: "Thế gian rất nhiều sinh vật đều hướng tới ánh sáng, thiêu thân còn đâm đầu vào lửa, huống hồ là tôi?"

"Thiêu thân sinh mệnh ngắn ngủi, không biết bệnh khổ, người tu luyện nhiều năm, còn chưa nhìn rõ sao?"

Phù Ly cảm thấy giấc mơ này có chút kỳ lạ, cậu yên ổn sống qua ngày, cần phải nhìn rõ điều gì?

"Mọi việc không chú trọng tùy tâm, tôi muốn đẩy cánh cửa này ra, lại phải kiên trì đẩy cánh cửa khác, việc này sao có thể coi là nhìn thấu?" Phù Ly hỏi ngược lại, "Làm theo lòng mình, thuận theo thiên đạo, không phải là tâm đ*o tốt nhất sao?"

Giọng nói kia im lặng một lát: "Người không bằng lòng tới Minh Phủ, là vì sao?"

"Tôi đã từng tới Minh Phủ, nhưng chưa từng tới cung Thần Tiên. Yêu tu sống lâu, ngẫu nhiên duy trì sự tò mò không ảnh hưởng tới việc lớn mới có thể sống những ngày tháng có ý nghĩa." Phù Ly hỏi ngược lại, "Ông là ai, tại sao lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi?"

"Ta là tâm đ*o của người."

"Ông lừa yêu chắc, tâm đ*o của tôi đâu có phiền phức như vậy." Phù Ly nhú mày, "Tuy rằng tôi không biết ông là thứ gì, nhưng tôi không cảm nhận được ác ý của ông, cũng không so đo với ông, ông vẫn nhanh chóng đi thì hơn."

Rõ ràng có thể phát triển thành một đoạn đối thoại có ngụ ý sâu xa, lại bị Phù Ly chấm dứt đối thoại.

Giọng nói tự xưng là tâm đ*o của Phù Ly im lặng rất lâu, lâu tới mức Phù Ly cho rằng người kia đã đi rồi, giọng nói lại vang lên lần nữa.

"Chín là lớn nhất, bây giờ đạo pháp của người đã đại thành, còn không mau mau tỉnh lại!"

Phù Ly bừng tỉnh từ trong mơ, phát hiện tất cả vật bài trí trong phòng đều biến thành mảnh nhỏ, kính cửa sổ đã sớm biến mất, chỉ còn lại hai bức màn rách tung tóe đón gió phấp phới.

Cậu cúi đầu, nhìn lông ở vuốt trước của mình, trắng noãn như tuyết.

Từ khi nào lông của cậu lại trắng như thế này?

Trang Khanh vừa mới đi ra từ phòng họp trực tuyến, cảm thấy một luồng yêu khí cực lớn từ ký túc xá nhân viên tản ra bốn phía, cả tòa nhà phát ra đủ loại tiếng nổ, anh trơ mắt nhìn thấy từng cửa sổ thủy tinh hóa thành mảnh vụn.

Đây chính là thủy tinh công nghiệp đặc chế mà năm nay mới trang bị.

Công Phúc đang ngồi thiền đột nhiên mở to mắt, hấn không dám tin đi tới bên cửa sổ, cảm thụ được yêu khí mãnh liệt trong không khí. Quá lâu rồi, đã gần tám nghìn năm hấn chưa từng gặp lại linh thể yêu đã thông qua khảo nghiệm cửu tâm.

Chín là lớn nhất, yêu tu được ngưng kết từ linh khí hoặc từ những thứ khác bao gồm những thứ có sức hấp dẫn nhất với yêu tu, nếu muốn thành đại yêu chân chính, nhất định phải thông qua cửu tâm kiếp.

Thời thượng cổ, cũng không ít những yêu quái hóa hóa hình từ linh khí trời đất, nhưng những yêu quái có thể trở thành đại yêu chân chính lại ít, Côn Bằng cũng chính là một trong số đó.

Yêu quái cả tòa nhà đều bị chấn động, đa số yêu quái không biết xảy ra chuyện gì, chỉ mờ mịt nghĩ, không biết đại yêu nào nửa đêm đột phá, còn không có đạo đức xã hội, không biết tìm nơi thâm sơn cùng cốc nào làm chuyện này sao?

Còn chấn động vỡ cả cửa sổ, cũng không biết có thể dùng chi phí của nhà nước để chi trả không?

"Phù Ly!" Trang Khanh xông vào phòng Phù Ly, "Cậu sao rồi?"

Giây tiếp theo, anh không thể nói nữa.

Sinh vật lông mềm mại trắng gần như thần thánh, cả thân thể lớn hơn hai vòng, giữa trán có một ấn ký màu đỏ, vừa giống như chó vừa giống như thỏ này là Phù Ly sao?

Phù Ly đứng dậy từ đồng rác rưởi, cậu rung người hát những mảnh vụn trên người đi, nâng chân trước lên, mấn ý với thân thể càng ngày càng lớn của mình, tuy rằng cậu cũng không biết vì sao

mình lại to lên. Nhưng giờ phút này kinh mạch cậu thông suốt, toàn thân tràn ngập linh khí, cảm giác mệt mỏi lúc trước biến mất không còn dấu vết, cả người cảm thấy vô cùng tốt.

"Ai đô cục cứng của ta ời." Côn Bằng chạy tới, sau khi nhìn thấy nguyên hình của Phù Ly, thiếu chút nữa đã không nhận được dụi mắt mình, màu lông này rất đẹp, tại sao lúc trước khi hắn đột phá cửa tâm kiếp lại không có năng lực thẩm mỹ như thế này?

"Phù Ly.....tại sao cậu lại biến thành thế này?" Trang Khanh cảm thấy lông trên người Phù Ly, nhất định vuốt sẽ rất thoải mái, nhưng lại nhìn thấy bộ lông trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ kia, anh có chút không thể xuống tay.

"Yêu tu được trời sinh đất dưỡng, khi chưa xuất thế đã hấp thu linh khí của trời đất, nếu như may mắn có thể ngưng kết ra thực thể, nếu như không may mắn sẽ tiêu tán thành linh khí, trả lại trời đất." Côn Bằng chà xát tay, dự định vuốt lông trên người Phù Ly, ai biết được tốc độ của con rồng bên cạnh còn nhanh hơn hắn, trong chớp mắt ôm Phù Ly vào lòng."

"Có thực thể rồi, loại yêu tu này đã vượt qua khó khăn đầu tiên, khó khăn thứ hai là hóa hình, yêu tu không thể hóa hình ở yêu giới, chỉ có thể là loại yêu tu cấp bậc thấp. Khó khăn thứ ba chính là cửa tâm kiếp, chỉ cần đã trải qua cửa tâm kiếp, mới có thể được coi là yêu chân chính." Côn Bằng nói, "Ở thời thượng cổ, vô số yêu quái do linh khí hóa hình, đều vì không thể vượt qua cửa tâm kiếp mà ngã xuống. Phù Tiểu Ly, chúng mừng ngươi đã chân chính thành niên."

Cánh tay ôm Phù Ly của Trang Khanh không nhận được siết chặt lại, ban nãy Phù Ly đã trải qua chuyện nguy hiểm như thế, nếu như

cậu không vượt qua được.....

Yết hầu ứa máu, Trang Khanh nuốt lông trắng trên người Phù Ly, nuốt máu trong cổ họng xuống: "Trở nên nặng hơn rồi."

"Côn Bằng đại nhân, người đang nói gì, cửu tâm kiếp là gì?" Cái đầu lông mượt của Phù Ly gục xuống vai Trang Khanh, khó hiểu nhìn Côn Bằng, giấc mộng ban nãy chính là cửu tâm kiếp, như vậy cũng quá đơn giản.

"Yêu quái thu dưỡng người chưa từng nói với người những điều này?" Côn Bằng cảm thấy có chút kỳ quái, Phù Ly có đôi khi nắm rõ những chuyện ở thời kỳ thượng cổ trong lòng bàn tay, có đôi khi dường như ngây thơ không hiểu gì, yêu tu nuôi dưỡng Phù Ly đang làm những gì, cho dù học lệch môn cũng không khoa trương như vậy chứ, "Không biết cửu tâm kiếp, người lịch kiếp như thế nào?" Phù Ly vừa mới đột phá tu vi cách đây không lâu, đột nhiên lại phải trải qua cửu tâm kiếp, nếu như không phải Phù Ly đang đứng yên ổn ở đây, hẳn thực sự nghi ngờ thiên đạo muốn mạng của Phù Ly.

"Chính là nằm mơ một giấc mơ, có mỹ nhân không mặc chút quần áo nào cùng với con thỏ lông vô cùng trơn mượt, châu báu, thần khí, linh dược, công pháp tu vi, vân vân. Tôi cũng không thiếu châu báu, thần khí với công pháp tu vi. Người đẹp với thỏ đẹp cũng không thể quá thân cận, như vậy là không lịch sự." Phù Ly nhíu mày, "Quá đáng nhất là trong mơ còn có một người giả vờ làm người thân của tôi, nhưng giả vờ không đủ giống. Tôi đều nhớ kỹ dáng vẻ của từng người thân trong đầu, trước đây Thận đã từng dùng thủ đoạn này lừa tôi một lần, bây giờ còn dùng thủ đoạn này lần nữa, đúng là cũ kỹ."

Côn Bằng sùng sốt, rất nhiều thứ mà yêu tu tha thiết muốn có, đối với Phù Ly mà nói, căn bản không hề có lực hấp dẫn gì. Còn về ảo ảnh người thân, Phù Ly biết rõ tập tính của người thân lại đã từng bị lừa, đương nhiên cũng sẽ không mắc bẫy lần nữa. Hắn nghĩ sai rồi, không phải thiên đạo muốn Phù Ly chết, mà là cho cậu đi cửa sau.

"Còn đường tâm kiếp cuối cùng thì sao?" Côn Bằng nhớ tới năm đó mình phải hao phí một trăm năm mới đột phá tâm kiếp, ghen tị tới mức sắp biến thành một con cá mè hoa.

"Chính là hai cánh cửa, tôi chọn cánh cửa xinh đẹp hơn."

Côn Bằng thiếu chút nữa đã không hít thở được, cánh cửa đẹp kia chính là bẫy, phía sau cửa là ảo cảnh của thế gian xinh đẹp, thượng cổ có rất nhiều yêu tu loại này chết ở nơi đó.

"Kết quả đằng sau cửa chẳng có gì, trống rỗng trắng xóa, tôi tranh luận mấy câu với một người giả trang thành đạo tâm của tôi, xong rồi tỉnh." Phù Ly nâng móng vuốt trắng như tuyết của mình lên, vô cùng vui vẻ, "Sau đó tôi phát hiện nguyên hình của mình trở nên uy vũ hùng tráng."

Lông xù xù, uy vũ hùng tráng cái mông.

Côn Bằng có chút rối rắm, hình như không đúng lắm. Khi hắn bàn luận với những yêu tu lịch kiếp thành công khác, tất cả các yêu tu khác đều mở cánh cửa Minh Giới, trải qua tất cả cảm xúc từ rời bỏ tình yêu, nỗi khổ sống chết, nghèo đói bệnh tật mới có thể coi như là độ kiếp xong, Phù Ly tính là gì?

"Bởi vì trong lòng nó không có gì để cầu." Giọng nói của Công Phúc vang lên trong đầu Côn Bằng, Côn Bằng quay đầu lại nhìn, không biết Công Phúc đã xuất hiện đằng sau lưng hắn từ khi nào.

"Những thứ người khác tha thiết ước mơ, Phù Ly đều có cả. Những thứ người khác không có, nó vẫn có." Công Phúc xuất hiện tại cửa phòng Phù Ly, vẻ mặt có chút phức tạp, "Một yêu tu có vô số báu vật, lại dễ dàng thỏa mãn, nói ở một mặt ý nghĩa nào đó, nội tâm là mạnh nhất."

Côn bằng nhíu mày: "Đúng gần như vậy còn dùng thuật truyền âm làm gì. Những yêu tu nuôi dưỡng Phù Ly rốt cuộc là có bản lĩnh như thế nào, vậy mà có thể để cho nó có được tất cả những đồ quý giá, nhiều tới mức khi những thứ đó xuất hiện trong cửu tâm kiếp của nó, nó đều trưởng mắt?" Nhớ tới con chim màu đỏ tự xưng là trưởng bối của Phù Ly cách đây không lâu dễ dàng thu phục Đào Ngột, tim Côn Bằng lại đập nhanh lên.

May mắn là khi hắn thoát khỏi phong ấn ở dưới đáy biển, không thật sự làm Phù Ly bị thương, bằng không đánh được nhỏ, lớn lại tới, có lẽ hắn sẽ bị một nửa đem đi nướng, một nửa mang nấu canh.

Công Phúc không trả lời câu hỏi này của hắn, ngược lại nói: "Cho nên nói, con ruột của thiên đạo là Phù Ly mà không phải Trang Khanh, một người được cưng chiều lớn lên, một người phải trải qua gian nan mới đạt được sự thừa nhận của quốc vận, rõ ràng là người trước mệnh tốt hơn."

Những yêu tu đã nuôi dưỡng Phù Ly, có lẽ là đã lường trước hết những hấp dẫn mà Phù Ly có thể gặp phải trong cửu tâm kiếp. Cho nên bọn họ cho Phù Ly vô số báu vật của trời đất, dạy Phù Ly làm yêu thế nào, cho cậu vô số tình yêu.

Chỉ có yêu tu được yêu, được cưng chiều, có được tất cả những thứ tốt đẹp, sau khi mở ra cánh cửa dục vọng mới có một màu trắng xóa.

"Trong tiểu thuyết tiên hiệp bình thường, những người giống như Phù Ly cuối cùng đều bị Trang Khanh đánh chết."

"Đừng có xem tiểu thuyết linh tinh!"

Côn Bằng cảm thấy, những tiểu thuyết mà hắn mượn được từ kiếm yêu tên Ninh Hiên kia rất thú vị, con người thật sự là sinh vật thần kỳ, chuyện gì cũng có thể biên soạn ra được.

Phù Ly thấy Côn Bằng và Công Phúc trừng mắt nhìn nhau không nói, đột nhiên vỗ vai hắn, hưng phấn nói: "Cho nên tôi quả nhiên không phải là con thỏ bình thường mà là đại yêu do linh khí trời đất hóa hình phải không?"

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 99

Loại chuyện lớn như thành công vượt cửu tâm kiếp này, còn không quan trọng bằng bản thể có phải là con thỏ hay không sao?

Côn Bằng quay đầu nhìn Công Phúc, phát tay khôi phục gia cụ trong phòng về trạng thái ban đầu, lấy một tấm thảm trong túi Càn Khôn ra trải xuống đất, ngồi khoanh chân: “Chuyện này hỏi ta cũng không có tác dụng gì, hỏi Công Phúc ấy.”

Trang Khanh thấy Phù Ly muốn nhảy ra khỏi lòng mình, do dự một lát, nhưng không buông lỏng cậu ra, mà học theo dáng vẻ của Côn Bằng, ngồi khoanh chân xuống thảm. Phù Ly dường như rất quen được người khác ôm cậu, nhanh chóng tìm một tư thế nằm thoải mái trong lòng Trang Khanh.

Trang Khanh vươn tay khẽ vuốt lông tơ trên lưng Phù Ly, anh không nhịn được nghĩ, rốt cuộc là năm đó ai thường xuyên ôm Phù Ly, mới làm cho cậu có thói quen được người khác ôm ấp? Là yêu tu trên núi Vụ Ảnh, hay là.....là con người mà Phù Ly gọi là thú cưng?

Công Phúc đi vào trong phòng, thấy màu lông của Phù Ly thực sự rất đẹp, không kìm nổi lòng vươn tay ra.

“Công Phúc đại nhân.” Trang Khanh đưa tay cản lại động tác của Công Phúc, “Phù Ly là yêu tu đã mở ra linh trí, ngài làm như thế e rằng có chút không thích hợp.”

“Trường bối giúp văn bối vượt lông, đó gọi là âu yếm, tại sao lại không phù hợp?” Công Phúc ra vẻ không hiểu lời của Trang Khanh, xoay qua vỗ vỗ đầu Phù Ly, đâu biết động tác của Trang Khanh càng nhanh hơn, trực tiếp úp Phù Ly vào trong lòng mình.

Công Phúc thở dài, ngồi xuống bên cạnh Côn Bằng: “Những yêu quái trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng không biết kính lão.”

Trang Khanh đã nghe Phù Ly oán giận những lời thế này từ sớm rồi, anh cúi đầu nhìn Phù Ly, Phù Ly quay đầu nhìn tường, hoàn toàn là dáng vẻ tôi không nghe thấy gì hết. Trang Khanh không nhận được néo tai cậu một chút, sau đó.....lại néo thêm cái nữa.

Bởi vì cảm xúc mềm mại quá thoải mái.

Trong cả tòa nhà, những yêu quái khác bị động tĩnh bất ngờ làm cho không dám ngủ yên, nhìn chằm chằm cửa sổ trống rỗng đợi thật lâu, cũng không thấy có âm thanh khác truyền tới, bọn họ mới rung rung chần, thủy tinh vụn trên chần chần động rơi xuống mặt đất, xoay người tiếp tục ngủ.

Đều lẫn lộn ở giới tu hành, trên giường có chút vụn thủy tinh cũng không là vấn đề gì.

Bốn con yêu ngồi thành hình tam giác, Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôn ra bốn lon nước uống, dùng móng vuốt đẩy hai lon về phía đối diện, còn thừa hai lon là phần của cậu và Trang Khanh. Côn Bằng nhìn Trang Khanh mở lon nước cho Phù Ly, còn cầm cả ống hút, không nhận được âm thầm lẩm bẩm với Công Phúc: “Đúng là mệnh thiếu gia, con rồng nghiêm túc như Trang Khanh mà lại nhẫn nại làm những thứ này.”

Công Phúc mở lon nước ra uống một ngụm, không để ý tới Côn Bằng, ngược lại hỏi Phù Ly chi tiết trải qua lịch kiếp. Nghe xong quá trình Phù Ly và “đạo tâm fake” tranh luận, hắn đột nhiên có một cảm giác may mắn.

“Đừng nghe lời của Côn Bằng mà cảm thấy người độ kiếp nạn rất đơn giản.” Công Phúc buông lon nước xuống, vẻ mặt tuấn tú đầy nghiêm túc, “Tham lam gần như là bản năng của từng sinh vật, chẳng qua có sinh vật nghiêm trọng, có sinh vật ít hơn mà thôi. Người có thể thoát mái lịch kiếp, không phải vì may mắn, mà là bởi vì người có một trái tim đơn giản lại vững vàng. Ví dụ như công pháp tu luyện có thể làm sinh vật chết rồi sống lại kia, có sức hấp dẫn vô cùng lớn với rất nhiều sinh vật. Ai mà không tưởng niệm người đã mất, trong lòng ai mà không từng nảy sinh suy nghĩ “nếu như người đó còn sống thì tốt rồi”?

Phù Ly từ nhỏ được nuông chiều lớn lên, bây giờ sống một mình bên ngoài, lẽ nào không nhớ mong người thân nào?

Ví dụ như người thân xuất hiện lần nữa ở cửa tâm kiếp thứ tám, đối với Phù Ly mà nói, giống như mỗi nhữ ngon nhất, nếu như đạo tâm của cậu không kiên định, chỉ sợ đã sớm chìm đắm vào ảo cảnh tốt đẹp, không thể thoát ra.

Tám kiếp nạn phía trước cũng không tính là gì, trên thực tế thứ thực sự nguy hiểm là tâm kiếp thứ chín. Phù Ly lựa chọn vào cửa cung Thần Tiên, khi tranh luận cùng với đạo tâm, nếu như tâm thái xuất hiện một chút không ổn, cũng sẽ chìm sâu vào trong ác mộng không thể tỉnh lại, cuối cùng người chết đạo tiêu.

Mỗi một kiếp nhìn thì đơn giản nhưng lại tầng lớp nguy hiểm. Thậm chí Công Phúc còn không nhận được nghĩ, nếu như Phù Ly

không gặp những yêu tu giáo dục cậu, có lẽ cũng sẽ trở thành đại yêu khiến cho vạn yêu quỳ bái. Nhưng mà như bây giờ càng tốt, có bạn bè, có cuộc sống, còn có cả tâm tư thi công chức. Trở thành đại yêu thì có gì tốt đâu, có thể sống dưới mí mắt thiên đạo, không phải thức thời thì cũng là gan nhỏ, những ngày tháng vinh quang ở yêu giới đã sớm không còn, trở thành đại yêu e rằng cuối cùng cũng chết dưới tay thiên đạo.

“Người.....thực sự không phải là con thỏ bình thường.” Công Phúc cười cười, nụ cười rất dịu dàng, “Trước kia khi ta còn chưa trở thành đại yêu, ở trong điện Thanh Long của phụ thân. Ông ấy từng nói với ta, trên thế gian này có một loại sinh vật tên là Hồng, được linh khí trời đất ngưng tụ thành nguyên thần, lấy đá ngũ sắc làm thân. Khi mới hóa hình thì nhỏ như chuột thỏ, nếu như được cơ duyên thành niên, nguyên hình giống thỏ chớ, uy lực vô biên, trở thành bá chủ một phương.”

“Nhưng mà đá ngũ sắc vô cùng hiếm có, lại có bao nhiêu linh khí có thể ngưng thành nguyên thần? Cho nên từ khi trời đất hình thành tới bây giờ, cũng chỉ có một mình người.” Công Phúc cười càng thêm ôn hòa, “Dựa theo cách nói của hiện tại, người là động vật quý hiếm ở tu chân giới.”

Hắn vươn tay ra hướng về đầu Phù Ly lần nữa nhưng lại bị Trang Khanh ngăn cản.

Nụ cười trên mặt Công Phúc cứng lại, hắn đã đưa ra tin tức nặng kị như vậy rồi, tại sao con rồng này còn không thể ngạc nhiên tới mức quên đi chuyện này?

“Chuyện này hình như có gì đó không đúng.” Phù Ly cắn ống hút uống mấy ngụm đồ uống, “Nếu như khi đó căn bản không có sinh

vật giống như tôi được sinh ra, tại sao Long Thần đại nhân có thể biết sinh vật như tôi gọi là Hồng? Hay là nói, Long Thần đại nhân là vị thần bảo vệ một phương trời đất, bấm đốt ngón tay ra loại sinh vật nào có thể sinh ra vào thời điểm nào, nên tùy tiện đặt trước cho nó một cái tên?”

Công Phúc: “.....”

Vấn đề này hắn cũng chưa từng nghĩ tới, nhưng nội tâm đột nhiên có chút tán đồng cách nói này của Phù Ly. Chẳng qua sao hắn có thể hạ thấp uy nghiêm của phụ thân trước mặt tiểu bối được, “Đương nhiên không phải, vạn vật sinh ra ở thế gian này, đều có một loại cơ duyên nào đó, cách gọi chủng tộc, đương nhiên cũng mang theo thời cơ của đất trời, sao có thể là tùy ý? Người sinh ra muộn, lại trẻ tuổi, không biết những điều này cũng bình thường thôi.”

Phù Ly ngây ngốc gật đầu, thì ra cách gọi chủng tộc của yêu tu chú trọng nhiều như vậy. Cậu nhìn chân trước lông xù xù của mình, bỗng nhiên cúi đầu xuống. Trang Khanh vẫn luôn chú ý tới cậu, thấy cậu không có tinh thần, vội vuốt lông xù xù trên người cậu, “Sao thế?”

Phù Ly quay đầu nhìn Trang Khanh, hai móng che kín mắt, có chút ngại ngùng hỏi: “Vậy, vậy Hồng là hung hay thục?”

Công Phúc hơi sửng sốt, hắn không nghĩ rằng Phù Ly sẽ hỏi vấn đề này. Hắn cho rằng Phù Ly sẽ hỏi Hồng tu luyện thể nào, rốt cuộc là có chỗ nào lợi hại mới có thể làm chúa tể một phương, không ngờ rằng cuối cùng cậu lại hỏi điều này.

“Tại sao lại hỏi câu này?” Công Phúc cười nói, cười tới mức mặt mày giãn ra, giống như gặp được một chuyện vô cùng vui trong

cuộc đời làm yêu của mình.

Phù Ly bị Công Phúc cười càng thêm ngượng ngùng, cậu cảm thấy được vấn đề này đúng là quá ấu trĩ, cậu vui mặt vào khuỷu tay Trang Khanh: “Theo như quy củ của tu chân giới, hưng thú trời sinh không thể tham gia vào cuộc thi công chức, thành tích có tốt thế nào cũng không được.”

Nghe thấy câu này, Công Phúc càng cười lớn hơn, cho tới khi Trang Khanh không nhịn được trừng hắt một cái, Công Phúc mới nhịn cười ra tiếng, hơi cười nói: “Người đương nhiên là thụ thú, là thụ thú không thể nào tốt hơn.”

Phù Ly trừng mắt nhìn, cảm thấy mỹ mãn cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

Vậy cậu phải tiếp tục đọc sách chuẩn bị thi công chức.

“Người vừa mới lịch kiếp, nghỉ ngơi cẩn thận, hai động vật lưỡng cư chúng ta đi trước, không làm phiền người nữa.” Công Phúc kéo kéo tay áo Côn Bằng, “Đi.”

Côn Bằng vốn đang muốn ngồi với Phù Ly một lát, nào biết Công Phúc chẳng cho hắt chút mặt mũi nào, trước mặt tiểu bối mà kéo hắt đi giống như kéo cá chết ra ngoài. Hắt tức giận liên tục hét to: “Đừng kéo, đừng kéo, đây là áo sơ mi mới của ta.”

Bây giờ hai người họ đều không có lương, dựa vào tiểu bối nuôi dưỡng, trưởng bối ăn không uống không, chỉ ăn không thôi cũng đã rất lãng phí, việc ăn mặc vẫn nên tiếp kiệm một chút mới tốt.

“Thời khắc vui vẻ như thế này, để lại hai yêu quái trẻ như người ta ở cùng nhau một lát không được sao?” Công Phúc quăng Côn

Bằng đi, Côn Bằng lăn một vòng dưới đất, vỗ mông bò dậy.

“Tiểu bối lịch kiếp thành công, chúng ta là trưởng bối, nên dặn dò thêm vài câu, dù sao cũng phải lấy ra chút quà tặng, người kéo ta ra ngoài, lẽ nào là muốn tiết kiệm một phần quà?” Côn Bằng không ngại dùng ý xấu xa nhất để phỏng đoán Công Phúc.

“Trong đầu người cũng chẳng còn bao nhiêu cọng tóc, không sợ đầu quá sáng đau mắt người ta?” Trong tay Công Phúc biến ra một cái quạt, gõ gõ vài cái lên đầu Côn Bằng, “Xem con rồng nhỏ kia hằng hái che chở Phù Ly như vậy, người còn không hiểu rõ sao?”

“Hai người đó là một đôi.”

Cạch.

Cánh cửa phòng phía sau hai người mở ra, Tống Ngữ lúng túng thò đầu ra: “Hai vị đại nhân, có muốn vào uống ly trà không?”

Côn Bằng và Công Phúc sửng sốt một chút, mới nghĩ ra phòng bọn họ ở trên đầu Phù Ly, mà không phải ở dưới. Côn Bằng chỉnh chỉnh lại quần áo trên người mình, ho khan một tiếng: “Không cần đâu, chúng ta nên về nhà nghỉ ngơi thôi.”

“Vậy.....đi thông thả?” Tống Ngữ thật sự sợ hãi hai boss này sẽ đánh nhau trước cửa phòng mình.

Côn Bằng nhìn thấy Tống Ngữ run rẩy, xì một tiếng, quay đầu đi lên tầng. Đúng là không muốn thừa nhận con Toan Dữ này là yêu quái sống từ thời thượng cổ, lá gan so với đầu kim cũng chẳng lớn hơn được bao nhiêu.

Kéo Công Phúc vào trong phòng của mình, Côn Bằng hạ chú cách âm: “Người lừa nó.”

“Lừa ai?” Công Phúc lười biếng nằm xuống thăm.

“Con thỏ nhỏ Phù Tiểu Ly.” Côn Bằng chắc như đinh đóng cột, “Tuy rằng ta không biết rốt cuộc Hồng là dạng yêu thú thế nào, nhưng mà nó tuyệt đối không thể là thụy thú trời sinh được, trước đây người.....”

“Thụy thú thì làm sao, hung thú lại thế nào?” Công Phúc không chút để ý nói, “Bây giờ tôi đã nhìn thấy rõ, thụy hung chẳng qua cũng chỉ là kỹ năng mà trời sinh đã có, hung thú không nhất định là tội ác tày trời, thụy thú cũng không nhất định quang minh chính đại. Nếu như Phù Tiểu Ly vui vẻ vì mình là thụy thú, vậy nó chính là thụy thú, người còn có ý kiến gì sao?”

Côn Bằng: “Không, người nói rất đúng.”

Con rồng không chính hiệu này cuối cùng cũng nói được một câu đứng đắn.

Đợi khi Côn Bằng và Công Phúc rời khỏi, Tống Ngữ thở phào một hơi lớn, sau đó mới nhớ tới những lời mà mình vừa nghe lỏm được, cảm thấy được cả người hần có chút không khỏe. Lão đại Phù Ly của hắn, lại ở cùng với một con Kim Long?

Tầng nhà mà Tống Ngữ ở, tổng cộng có ba con yêu quái, ở sau một cánh cửa đóng kín nào đó, một nhóm chat nào đó bắt đầu trở nên sôi nổi.

Tuyệt thế hảo kiếm: Đừng ngủ nữa, dậy cả đi, chuyện tình yêu của anh Phù và lão đại được cả đại yêu thượng cổ Công Phúc đại

nhân thừa nhận rồi.

Trâm cài chuyên dụng của nữ hoàng: Quá nửa đêm rồi, đừng ồn nữa.

Thiên hạ đệ nhất ngư: Ban nãy tôi.....cũng nghe thấy.

Chuyện này chính là chuyện đùa nửa thật nửa giả của mọi người, nhưng sau khi nghe thấy Công Phúc đại nhân cũng nói như thế, bọn họ mới dám khẳng định trăm phần trăm, thì ra lão đại và anh Phù thực sự là một đôi.

Kha đẹp trai: Chuyện tốt mà, lão đại và anh Phù ở bên nhau, chưa biết chừng sẽ trở nên hào phóng hơn.

Viện khuyển quốc khuyển thành: Ha Ha, cậu nghĩ nhiều rồi. Người đàn ông bình thường keo kiệt sau khi lập ra đình thì trở nên càng keo kiệt, bởi vì anh ta muốn kiếm được nhiều tiền để nuôi vợ mình.

Tuyệt thế hảo kiếm: Nhân tu các người cũng không ngủ sao?

Viện khuyển quốc khuyển thành: Ôn ào như vậy, không ngủ được.

Trâm cài chuyên dụng của nữ hoàng: Không ngủ được đúng lúc, chỗ tôi có đồ ăn vặt, lát nữa tới tìm cô.

Viện khuyển quốc khuyển thành: Được, tôi mới mua mấy cây son, cô mau qua đây thử màu.

Triều Vân đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy tất cả đèn ở hành lang đều chấn động vỡ hết, sơn tường cũng có chỗ bong tróc, trong lòng

âm thầm giết mình. Trong tòa nhà có trận pháp an toàn, cho dù linh khí của yêu tu bạo động, nhiều lắm cũng chỉ hủy đi mấy thứ trong phòng mình, tuyệt đối không có khả năng làm cho cả tòa nhà biến thành thế này.

Cô ngẩng đầu nhìn bên trên hành lang, chân giẫm vào kính vỡ phát ra âm thanh rắc rắc. Cô cúi đầu nhìn dưới chân, xoay người đi về phía phòng Từ Viện.

Bên cửa sổ trống rỗng, Phù Ly phát hiện không thể dùng thuật pháp hồi phục thủy tinh vỡ tan, cậu có chút chột dạ nhìn Trang Khanh, không hé răng nói lời nào.

“Trên những kính thủy tinh kia có thiết lập trận pháp, sau khi vỡ vụn sẽ không thể phục hồi lại như cũ.” Cho dù lúc này đối phương trưng ra khuôn mặt con thỏ, Trang Khanh vẫn nhìn ra được suy nghĩ trong lòng cậu, “Vỡ bao nhiêu thủy tinh, tôi sẽ bảo phòng tài vụ tính toán, tài sản tổn thất tôi sẽ bảo phòng tài vụ trừ vào lương của cậu.”

“Ừ.” Phù Ly nghĩ, cũng không biết cứ trừ như vậy, tới năm nào tháng nào cậu mới có thể có tiền lương?

“Chẳng qua những trận pháp này đều là do tôi lập, cho nên tôi sẽ không thu phí của cậu.” Trang Khanh ôm Phù Ly đứng dậy, “Không có cửa sổ ở không tiện, tôi tạm thời mang cậu tới ở nhà tôi, đợi khi nào lắp đặt cửa sổ xong rồi cậu lại chuyển về.”

“Vậy những đồng nghiệp khác trong tòa nhà phải làm thế nào?” Phù Ly càng áy náy.

“Bọn họ đều có chỗ ở của mình, cậu không cần lo lắng.

Lúc này Phù Ly mới biết, thì ra trong phòng trừ cậu ra, những đồng nghiệp khác đều có nhà đất của riêng mình. Giờ phút này, cậu vô thức quên mất Côn Bằng và Công Phúc.

“Chúng ta đi về thôi.” Trang Khanh ra khỏi ban quản lý, nhìn ánh trăng sáng trên trời, nói với Phù Ly, “Cậu có ngại không?”

“Không ngại, anh vui là được rồi.” Phù Ly lắc lư cái đuôi, dù sao tôi cũng không đi đường.

Im lặng đi một đoạn đường, Trang Khanh thở dài một hơi: “Tuy rằng không biết nên nói gì, nhưng vẫn chúc cậu tu vi thành công lớn.”

“Cảm ơn.” Phù Ly đặt đầu lên vai Trang Khanh, “Dự đoán của tôi tương đối linh, thì ra tôi thực sự không phải là thổ, mà là Hồng. Anh đã từng đọc những câu chuyện có liên quan tới Hồng chưa?”

“Chưa, tôi chỉ từng nghe nói tới có một loại yêu thú tên là Hồng lông vàng, giống như cậu.” Gió thổi có chút lạnh, Trang Khanh che Phù Ly kín hơn một chút, “Cậu còn lợi hại hơn so với loại yêu thú này.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Trang Khanh bị thái độ không biết xấu hổ của Phù Ly chọc cười, anh không hay cười, đáng vẻ khi cười cũng vô cùng kín đáo, có một loại hấp dẫn cấm dục, dù sao Phù Ly cũng không nhìn thấy nụ cười này, cho dù thấy được có lẽ cũng không hiểu được loại vẻ đẹp này.

“Bây giờ tôi là đại yêu, sau này nếu như còn có yêu quái khác tới làm loạn, anh đừng chắn trước mặt tôi nữa, Kim Long đang yên đang lành lại biến thành con rồng bị tróc vảy.” Phù Ly dùng móng

vuốt khẽ vỗ vai Trang Khanh, “Có đôi khi, anh có quyền lợi nghỉ ngơi, nhàn hạ. Không nên để mình anh gánh vác gánh nặng ở tu chân giới.”

“Nếu như không gánh vác, những yêu quái của tu chân giới đâu còn chỗ dung thân, cũng không biết có bao nhiêu yêu quái không hiểu chuyện ra ngoài làm loạn.” Trang Khanh dùng tay nâng mũi Phù Ly lên, “Không có gì vướng bận thì càng yên tâm, có việc để làm, sống qua ngày cũng có vài phần ý nghĩa.”

“Không sao, sau này tôi cùng anh gánh vác.” Vuốt của Phù Ly lại bắt đầu vỗ lên vai Trang Khanh, “Bây giờ tôi đã là đại yêu, sau này có chuyện tôi sẽ bảo vệ anh, sẽ không để anh buồn chán nữa.”

Trang Khanh dừng chân một lát: “Thật sao?”

“Thật.”

“Sẽ luôn ở bên cạnh tôi chứ?”

Phù Ly nói: “Tôi là loại yêu quái lừa tiểu bối sao?”

Trang Khanh cúi đầu cười ra tiếng, không nhắc nhở Phù Ly cậu cũng chỉ vừa mới thành niên: “Cảm ơn cậu.”

“Đừng khách khí, chúng ta đâu phân ai với ai.”

“Đúng vậy, chúng ta.....” Trang Khanh vuốt vuốt lông trên lưng Phù Ly, “Chúng ta không phân cậu tôi.”

“Này, người anh em.” Hai người trẻ tuổi đi xe máy lướt qua người Trang Khanh, dừng xe lại bên đường lớn tiếng nói, “Anh đối xử tốt với vật nuôi vậy, ôm nó không mệt sao?”

“Trời mùa đông lạnh, đất bản, nó cũng buồn ngủ rồi, bé thế này tương đối tiện.” Trang Khanh tâm tình rất tốt trả lời câu hỏi nhàm chán của người xa lạ.

“Vậy anh thật sự chiều nó quá rồi.” Người trẻ tuổi giơ ngón tay cái với Trang Khanh.

“Chẳng còn cách nào, tôi chỉ không nỡ để cho nó chịu khổ thôi.” Trang Khanh lộ ra nụ cười.

Hai người trẻ tuổi lái xe máy đi rồi, Phù Ly mới lẩm bẩm nói: “Hai con người kia thật sự chẳng có mắt, tôi là loại thú cưng cần người nuôi dưỡng sao?”

“Chúng ta không cần chấp nhận với những con người ngu muội này.”

Phù Ly lại rúc đầu vào, chẳng qua hưng phấn ban nãy qua rồi, bây giờ đúng là có chút buồn ngủ. Trước ngực Trang Tiểu Long thật sự vừa ấm áp vừa vững vàng, nếu như không phải năm ấy cậu đồng ý với thú cưng kia là sẽ không nuôi thú cưng nào nữa, cậu thật muốn nuôi Trang Tiểu Long.

Bạch Viên trưởng lão đã từng nói, người bạn mà không nỡ để cậu chịu khổ, nhất định là bạn tốt.

“Phù Ly.....”

“Phù Ly?”

Trang Khanh vỗ vỗ Phù Ly đã ngủ trên người mình, bất đắc dĩ cười lắc đầu, không ngờ lại thiếp đi như vậy. Xem ra độ qua cửu tâm kiếp, cũng chỉ tăng thêm tu vi, đầu óc vẫn như cũ.

Ngốc đến thế còn có thể sống bao nhiêu năm, có lẽ toàn dựa vào may mắn.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 100

Trang Khanh ôm Phù Ly về nhà, anh nhét cậu vào trong chăn. Nhìn thấy dáng vẻ cậu nằm trên giường, cái bụng hướng lên trời, Trang Khanh im lặng lắc đầu, thật sự là con yêu quái ngốc được trường bồi chiều hư.

Gió lạnh nổi lên, anh đi tới bên cửa sổ, kéo rèm xuống.

Rời khỏi phòng khách, Trang Khanh đứng trên hành lang, nhìn đèn treo pha lê xa hoa ở phòng khách, bỗng nhiên áp tay lên mặt, dùng sức chà xát.

Chu Nam là một trạch nam mê một game. Những trạch nam trạch nữ khác, cho dù không thích xã giao, lựa chọn ngày ngày ở trong nhà cũng có nguồn thu nhập cố định, ví dụ như sáng tác, vẽ tranh, phiên dịch, cách ngành nghề trực tiếp trên internet. Nhưng Chu Nam thì không như vậy, cậu ta chỉ thích chui trong nhà, dựa vào tài sản bố mẹ để lại sống qua ngày, mỗi ngày nếu như không tìm cảm giác thỏa mãn khi giết người trong game thì là gửi một ít bình luận “lấy lòng” mọi người trên các tin tức, phát tiết một chút bất mãn trong cuộc sống.

Nhưng gần đây cậu phát hiện ra cuộc sống của mình xuất hiện chút phiền phức, nửa đêm ở nhà vệ sinh luôn truyền tới tiếng người phụ nữ mắng mỏ khóc lóc, còn luôn mơ thấy người lớn mắng cậu. Cậu không để tâm tới chuyện này mấy, nhưng không ngờ rằng mấy

ngay sau, trên mông, trên đùi cậu bắt đầu xuất hiện những vết bầm tím, chỉ cần ngồi trên ghế cứng sẽ rất đau đớn. Cậu cố lấy dũng khí tới bệnh viện kiểm tra, kiểm tra sức khỏe tốn không ít tiền, kết quả lại không tra ra được vấn đề gì. Cậu tức giận lên mạng mắng bác sĩ lừa người một trận, sau đó lên một diễn đàn linh dị, đăng tải sự việc mình trải qua gần đây lên.

Đáng tiếc là bài post của cậu lại không hấp dẫn sự chú ý của cư dân mạng khác, rất nhanh đã bị các bài post khác áp xuống. Cậu có chút ủ rũ, nhưng không biết phải làm thế nào, buổi tối đêm đó tiếng khóc của người phụ nữ ở nhà vệ sinh càng thêm kinh khủng, tám đời tổ tông nhà cậu đều vây quanh mắng cậu, đánh cậu, cả đêm cậu đều không ngủ ngon.

Buổi sáng ngày hôm sau, cậu đang đắp chăn chuẩn bị ngủ bù thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Cậu có chút không kiên nhẫn bò từ giường xuống, xoa xoa chút đau đớn bên hông, mặt khó chịu mở to đôi mắt mơ màng ra mở cửa: “Làm gì? Tôi không mua bảo hiểm, không mua máy lọc.”

“Đồng chí, ngại quá, quấy rầy rồi.”

Giờ đây Chu Nam mới tỉnh táo lại, người nói chuyện với cậu mặc cảnh phục, nhìn tướng mạo rất ôn hòa, lẽ nào cảnh sát nhân dân? Cậu có chút căng thẳng, chẳng lẽ những lời mà cậu mắng chửi người trên mạng bị người ta báo cáo sao?

“Anh, anh có chuyện gì sao?” Chu Nam nhìn hai người đàn ông theo sau cảnh sát, người bên trái cao một mét tám mấy, có dáng người làm cho đàn ông phải ghen tị, tướng mạo lại càng kéo giá trị thù hận, Chu Nam không nhận được nghĩ, đẹp trai thì có tác dụng gì,

còn không phải theo sau cảnh sát làm phong nền sao. Người đàn ông bên phải hơi thấp hơn một chút, đỉnh đầu trọc lốc, may mắn là trông cũng hiền lành, nếu không đi trên đường cái, chưa biết chừng sẽ bị người ta nhầm thành đại ca lưu manh.

“Không sao, chúng tôi tới đây làm trưng cầu dân ý thôi.” Cảnh sát nhân dân lấy giấy chứng nhận của mình ra, “Làm phiền cậu rồi.”

Chu Nam là loại người có tính cách ở trên mạng không ngừng mắng chửi người, trong hiện thực lại không dám gây chuyện, bây giờ cậu thấy cảnh sát nhân dân lấy giấy xác nhận ra, vội vàng kéo cửa ra, lùi về sau mấy bước: “Mấy anh mau vào đây, mau vào đây.”

“A.” Người đàn ông đầu trọc đi vào trong, nhìn thấy vỏ chai nhựa khắp phòng, còn cả hộp cơm chất thành đống trên bàn, thiếu chút nữa là không đặt được chân xuống.

“Trong nhà có hơi bừa bộn, mọi người chê người rồi.” Chu Nam đá trái, đá phải rác rưởi bừa bộn trong phòng, cuối cùng cũng coi như là dọn được một con đường nhỏ, “Mời các anh.”

Đây đâu phải là hơi bừa bộn, quả thực chính là một bãi rác. Khứu giác của người đàn ông đầu trọc tương đối nhạy, vô cùng không thích ứng với mùi trong phòng, không thể nhịn nổi nữa mở cửa sổ ra, cũng không dám ngồi vào sofa dày một lớp bụi ở phòng khách.

Chu Nam bắt đầu cào cào mái tóc bết của mình, tới tủ lạnh lấy mấy lon nước ngọt, nhưng người đàn ông có dáng vẻ vô cùng đẹp trai kia lại từ chối.

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà chúng tôi có quy định, không thể lấy một cây kim sợi chỉ của người dân.” Người đàn ông đẹp trai gần như có chút hứng thú với căn phòng của Chu Nam, cậu ta giẫm lên rác rưởi, hành động tự nhiên tới trước cửa nhà vệ sinh, “Đây là nhà vệ sinh của cậu?”

“Đội đã.” Chu Nam nhớ tới thứ khoảng thời gian này mình gặp được, có chút do dự nói, “Chỗ ấy có thứ gì đó không bình thường, anh đừng đi vào.”

Tuy rằng cậu vô cùng đổ kỵ với người đàn ông đẹp trai thế này, nhưng nếu như quả thực làm người ra xảy ra chuyện gì, chút lương tâm ít ỏi còn sót lại của cậu cũng không thể an bình.

Người đàn ông đẹp trai mở cửa nhà vệ sinh ra nhìn, Chu Nam theo đằng sau nhìn vào bồn rửa mặt đã ố vàng, vòi nước chảy từng giọt tí tách, còn cả bồn cầu dơ bẩn, mặt Chu Nam hơi đỏ lên.

“Diện tích nhà vệ sinh rất lớn.” Người đàn ông đẹp trai đóng cửa lại, khóa chặt mùi của nhà vệ sinh ở đằng sau, Chu Nam lén thở phào một hơi, nếu như còn như vậy, cậu sẽ xấu hổ chết mất.

“Tôi đi tới hộ khác điều tra, hai người ở đây xem nhé.” Người cảnh sát nhân dân lớn tuổi cười cười với hai người đàn ông trẻ tuổi, bước nhanh ra khỏi căn phòng này, tốc độ nhanh như chạy thoát thân.

Trong lòng Chu Nam càng thêm khó chịu, nhưng rõ ràng là cậu chưa từng làm gì sai cả.

“Rắc.” Cậu xoay hông, lập tức hít phải một ngụm khí lạnh.

“Bị thương hả?” Người đàn ông đẹp trai thân thiết nhìn qua, biểu tình thân thiết tới nỗi làm cho Chu Nam bất giác nói ra chuyện đã xảy ra gần đây, còn kể cho đối phương cả chuyện tiếng khóc kỳ quái trong WC. Sau khi nói xong, cậu mới giật mình nhận ra mình đã nói gì, vội vàng xua tay nói: “Có lẽ là gần đây tôi quá mệt, cho nên mới sinh ra ảo giác, tôi không hề có ý tuyên truyền mê tín dị đoan đâu.....”

“Tôi biết rồi.” Người đàn ông đẹp trai vỗ vỗ vai cậu, “Cậu đừng căng thẳng, không phải là chuyện gì lớn đâu.”

“Anh Phù.” Người đàn ông trực đầu đứng ở bên cửa sổ phòng khách thông khí hét lên một tiếng, “Lão đại báo mười một giờ họp.”

“Tôi biết rồi, cần nửa tiếng thôi là có thể xử lý xong chỗ này.” Người đàn ông đẹp trai nhìn đồng hồ treo tường ở phòng khách, đáng tiếng là chiếc đồng hồ dích đầy tro bụi này đã sớm hỏng rỗng, cậu chỉ có thể lấy điện thoại ra xem giờ.

Chu Nam lén lút nhìn một cái, lại là điện thoại đời mới nhất của một hãng nổi tiếng, nghe nói trên mạng còn rất nhiều người đang xếp hàng đợi mua, người này đã được dùng trước rồi. Ban nãy còn nói không lấy của quần chúng một cây kim sợi chỉ, bây giờ lại lấy ra điện thoại hàng hiệu, Chu Nam nghĩ tới đây, trong lòng lại có chút không tiếp thụ được.

“Tôi tên là Phù Ly, cũng không phải là nhân viên ở đồn công an, mà thuộc bộ phận khác.” Phù Ly nhìn thấy người trẻ tuổi tinh thần ủ rũ, đầu như tổ quạ trước mặt này, “Đồng nghiệp ở bộ phận chúng tôi nhìn thấy bài post của cậu ở trên mạng, cho nên tới nhà cậu xem thử.”

Bài post?

Chu Nam sửng sốt, anh đẹp trai tự xưng là Phù Ly này đang nói tới bài post có ma cậu đăng ngày hôm qua?

“Bộ phận của các anh là gì, lẽ nào trong nhà của tôi.....thực sự có thứ gì không sạch sẽ?” Chu Nam sợ tới mức nhảy lùi về phía sau, giống như cách WC vài bước có thể càng an toàn hơn một chút.

“Xùy.” Phù Ly không để ý tới cậu, mà hướng về phía cửa WC túm một cái, không ngờ rằng lại kéo được một người phụ nữ mặc áo trắng từ bên trong ra. Chu Nam bị một màn trước mắt dọa mềm cả chân, cơ thể lung lay lão đảo ngã vào trong đồng rác, “Đây, đây là cái gì.”

“Đây là Xí Thần, cậu cũng có thể gọi cô ấy là Xí Quỷ cũng được. Trước đây con người có thói quen tế bái Táo vương gia và Xí thần, có một số người vì thành tâm tế bái, tín ngưỡng trong gia đình sẽ sinh ra linh thể, chính là gia tiên theo lời của con người.” Phù Ly nhìn thân hình Xí Thần trước mắt suy yếu, lại không ngừng khóc lóc, “Cô ấy chính là gia tiên của nhà cậu.”

“Thần, thần tiên.....cô ấy không phải ma sao?” Chu Nam lắp ba lắp bắp nói, “Tại sao trong nhà tôi lại có thứ này?” Cậu không tin thứ này, lấy đâu ra tín ngưỡng?

“Đương nhiên cô ấy không phải ma.” Phù Ly chạm một cái vào người Xí Thần, thân thể Xí Thần biến thực thể, cũng có thể mở miệng ra nói chuyện.

“Đa tạ đại nhân.” Xí Thần dịu dàng cúi đầu với Phù Ly, là một gia tiên có tích cách vô cùng tốt.

“Cô đã suy yếu tới như vậy, tại sao lại không thể rời khỏi căn nhà này?” Phù Ly không hiểu, mất đi sự tế bái của người bình thường, Xí Thần có thể đi tìm một người có tín ngưỡng mới, bây giờ những con người thờ phụng Xí Thần ngày càng ít, nhưng cũng không phải là không tìm được, sao phải nhất định tự mình chịu khổ ở lại cái nơi vừa bẩn vừa bừa bộn này.

Xí Thần ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú: “Bởi vì ta đã đồng ý với một người, trừ phi con cháu Chu gia chính miệng nói không cần ta nữa, bằng không ta tuyệt đối sẽ không đi.”

Phù Ly quay đầu nhìn Chu Nam, Chu Nam bị dọa liên tục lắc đầu: “Tôi không biết trong nhà có thần tiên, nếu như tôi biết, nhất định sẽ để cho cô ấy tự do.”

“Tôi còn nhớ rõ gia tiên như các cô có một thói quen, nếu như người nhà cãi nhau âm ỉ không ngớt, hoặc là làm việc không cố kị, các cô có thể xuất hiện tạo ra hiện tượng lạ để cảnh cáo bọn họ, tại sao cô lại không làm như vậy?” Trước đây Phù Ly rất ít khi xuất hiện ở nhân giới, nhưng cũng từng nghe qua những câu chuyện về gia tiên. Ví dụ, ở một gia đình có một đứa trẻ bảy tám tuổi không ngoan ngoan hiểu chuyện, thường xuyên ăn vạ khóc lóc, còn chạy tới nhà bếp đi tiểu, không lâu sau, người nhà này nấu cơm không thể nấu chín, có đốt bao nhiêu củi cũng không có tác dụng, sau đó người nhà hứa hẹn sẽ nhất định giáo dục đứa trẻ cẩn thận, lại dâng hương dập đầu, cuộc sống mới trở lại bình thường.

Đứa trẻ kia sau khi được dạy dỗ cẩn thận, càng ngày càng trở nên tốt hơn, còn thi đỗ tiến sĩ, sau đó truyền thuyết có gia tiên phù

hộ gia đình được lan truyền ở nhân gian.

Xí Thần hơi đỏ mặt: “Chu tiên sinh này căn bản không nấu cơm. Sau đó ta bố trí hai con rắn tới cảnh cáo hắn, nhưng nào biết rác trong nhà quá nhiều, gọi không biết bao nhiêu chuột tới, hai con rắn kia cuối cùng ăn no cả bụng.”

“Lời hứa hẹn với con người quan trọng như thế sao, quan trọng tới nỗi cô thà rằng bị hủy diệt thân hồn cũng muốn ở lại nơi đây?” Phù Ly không hiểu suy nghĩ của Xí Thần.

“Chàng là một người rất tốt, từ nhỏ đã có thể nhìn thấy ta.” Trên mặt Xí Thần lộ ra nụ cười dịu dàng, “Vẫn luôn ở bên cạnh ta, không vợ không con, tới khi chết còn không thể buông tay ta và người nhà, cố gắng chống đỡ, không bằng lòng trút hơi thở cuối cùng.”

“Ta đã đồng ý với chàng, nhất định sẽ ở lại Chu gia này, chàng mới yên tâm rời đi.” Xí Thần cúi đầu, che giấu cảm xúc trong mắt, “Những năm này, ta đã quen rồi.”

Chu Nam ngồi tê liệt trên đồng rác sừng sốt, cậu từng nghe bố cậu khi còn sống từng nhắc, nhà bọn họ đã từng rất hiển hách, hơn hai trăm năm trước có một tổ tông rất rất rất rất xa tổ tiên sĩ, làm quan lớn ở địa phương, chẳng qua cả đời không có vợ, chưa tới ba mươi đã chết bệnh, tổ tông bọn họ là con thừa tự từ chi khác dưới danh nghĩa của vị tổ tiên kia.

Trong trí nhớ của cậu, khi ông nội còn sống, thường sẽ đốt nén hương, vàng mã để tế bái Táo vương gia, hay gia tiên. Sau khi ông cậu mất, bố cậu ngẫu nhiên cũng sẽ làm như thế, tới đời của cậu, cậu quên chuyện này khỏi não. Bây giờ nhìn thấy vị gia tiên này, sự sợ hãi trong lòng dần dần thay thế bằng xấu hổ, chẳng qua sờ sờ

lên vết bầm tím cả người mình, cậu cười khổ nói: “Gia tiên, tôi biết tôi làm sai rồi, nhưng mà cô đánh tôi cũng hơi tàn nhẫn.”

Xí Thần khó hiểu nói: “Gần đây linh thể của ta gần như đã tiêu tán, sao có thể làm người bị thương?”

Chu Nam rùng mình một cái: “Ý của cô là, trong nhà tôi còn con ma nào khác?”

Phù Ly quay đầu nhìn Sở Dư, Sở Dư lắc đầu nói: “Không có hơi thở của ác quỷ.”

Nhìn tình hình, Phù Ly đã có tính toán, cậu thần nhiên nhìn Chu Nam nói: “Có lẽ tổ tiên còn chưa đầu thai của nhà cậu không thể nhìn nổi nữa, chạy tới giáo huấn cậu.” Khắp phòng toàn là rác rưởi, tanh hôi khó ngửi, cho dù có lười có lười thôi thế nào cũng không nên biến phòng thành bãi rác.

Chu Nam rụt bả vai, hoảng sợ nhìn khắp phòng, dường như muốn nhìn rốt cuộc xung quanh có tổ tiên hiển linh hay không.

Phù Ly không để ý tới cậu ta, quay lại nhìn Xí Thần: “Nếu như bây giờ cậu Chu thả cô ra, cô có nơi nào muốn đi không?”

Xí Thần lắc đầu: “Trừ Chu gia, ta đã không còn nghĩ tới việc đi tới bất cứ gia đình nào khác.”

“Cho dù cô sẽ hồn phi phách tán sao?”

“Đúng, cho dù ta sẽ hồn phi phách tán.” Xí Thần cười gật đầu.

“Tại sao?” Phù Ly càng thêm khó hiểu, “Chẳng qua con người đó chỉ bên cạnh cô có mấy chục năm ngắn ngủi, cô không cần cả mạng

sống của mình nữa?”

Xí Thần nhìn yêu tu đại nhân tu vi cao thâm, tướng mạo tuấn tú trước mắt này, khẽ cười ra tiếng: “Yêu thần đại nhân, có lẽ ngài không hiểu được tình yêu là gì.”

Phù Ly nói: “Tôi hiểu chứ, từ nhỏ tới lớn có rất nhiều trưởng bối yêu tôi, tôi cũng yêu bọn họ.”

“Không giống như vậy, không giống như vậy.” Xí Thần cười càng dịu dàng, ánh mắt nhìn Phù Ly giống như đang nhìn một văn bối chưa hiểu chuyện, cho dù cô sống chưa tới ba trăm năm, hơn nữa đứng trước mặt cô lại là đại yêu tu hành hơn bốn nghìn năm, “Có một thứ tình yêu, người khác không thể thay thế được, ngài sẽ muốn sống cùng người đó đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không thể rời xa.”

Phù Ly thương hại nhìn Xí Thần: “Nhưng sinh mệnh con người rất ngắn ngủi, cô không thể vĩnh viễn ở bên người đó được.”

“Đúng vậy, nhưng nếu như đã yêu rồi, cho dù tranh thủ được thời gian ít ỏi cũng tốt.” Xí Thần nhìn sự thương hại trong mắt Phù Ly, cười dịu dàng, “Cho dù chàng là con người, ta cũng nhận.”

Phù Ly không hiểu tình yêu, không tiện đánh giá hành vi này là thông minh hay là ngu ngốc, nhưng phần tình cảm này đáng để cậu tôn trọng. Cậu nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu như cô không có nơi nào để đi, có thể tới chỗ tôi làm nhân viên hậu cần, chỗ chúng tôi có rất nhiều nữ tu giống như cô.”

Xí Thần chỉ cười không nói.

“Sau này Chu gia không cần Xí Thần như cô nữa.” Chu Nam đứng dậy, cậu trai ủ rũ giờ đây lại có thêm vài phần sức sống, “Một mình tôi sẽ chăm sóc tốt cho mình, cô đi cùng với anh đẹp trai tên là Phù Ly này đi.”

Cậu không làm được việc thành tâm tế bái gia tiên, niềm vui cuộc sống của cậu là thế giới internet hư cấu, cuộc đời này cứ như vậy thôi. Sống như bùn nhão, đã định trước là không thể trát tường, cũng không muốn kéo người khác vào vũng bùn. Càng hướng hồ Xí Thần với tổ tiên nhà cậu có quan hệ người yêu, dựa theo bốn phận, cậu còn phải gọi một tiếng bà cố tổ, để bà cố tổ ở cùng cậu trong căn phòng bẩn thỉu này, mặt cậu có hơi nóng.

Xí Thần nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Xin yêu thần đại nhân hãy đợi một lát, ít nhất.....ta muốn dạy cho đứa trẻ này biết cách sống độc lập, ta mới bằng lòng buông xuống rồi đi. Dù sao thì nó cũng là.....hậu đại của Dũ Chi, ta muốn thay Dũ Chi chăm sóc tốt cho nó.”

Chu Nam muốn nói không cần người khác dạy cậu sống thế nào, nhưng đối diện với một đồng rác rưởi, cậu không tìm được lý do chính đáng nào.

“Được.” Phù Ly đồng ý với Xí Thần, sau đó hạ cấm chế trên người Chu Nam, để cho cậu không thể nói chuyện hôm nay với bất cứ người nào. Theo như thói quen bình thường, nên rút đi đoạn ký ức này của Chu Nam, nhưng Xí Thần muốn dạy Chu Nam sống độc lập, rút ký ức của Chu Nam đi rồi, rất nhiều việc sẽ không thể làm được.

Ai bảo cậu từ trước tới giờ am hiểu ý người, cho nên lựa chọn phương pháp hài hòa nhất.

Đợi khi Phù Ly và Sở Dư đi rồi, Chu Nam nhìn thấy Xí Thần đang thu nhặt rác rưởi dưới mặt đất giúp mình, vội vàng nhảy dựng lên: “Cô, cô ngồi đó, việc bẩn thỉu này để tôi làm là được rồi.”

Cậu quét rác rưởi chồng chất trên sô pha, trải một tấm khăn lên trên: “Cô ngồi, cô ngồi đây đi.”

Xí Thần mang theo nụ cười hiền từ ngồi xuống.

Chu Nam đi qua đi lại cả chục lần, mới vớt xong tất cả rác rưởi trong nhà, sau đó lại bắt đầu lau nhà, lau được một nửa, cậu mệt tới choáng váng đầu óc, thuận miệng gọi: “Bà cố tổ, ông cố tổ có đẹp trai không?”

Sau khi nói xong, cậu hận không thể tự vả mình một cái, cái gì mà bà cố tổ, thiếu đánh sao?

Nhưng khuôn mặt của Xí Thần ngồi trên sô pha lại lộ ra ý cười, cô gật đầu: “Cháu trai ngoan, ông cố tổ của cháu rất đẹp trai.”

“Trên thế gian này không có người đàn ông nào đẹp trai hơn chàng cả.”

Phù Ly và Sở Dư chạy về phòng họp xong, nội dung cả cuộc họp Phù Ly cũng hiểu được, đại khái là gìn giữ môi trường, bảo vệ thiên nhiên. Cuộc họp vừa kết thúc, cậu chạy tới trước mặt Trang Khanh, vươn tay ôm lấy vai anh: “Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Đã nói là sẽ bầu bạn cùng Trang Khanh, cậu chắc chắn sẽ làm tốt. Nghĩ tới gần hai nghìn năm trước Trang Khanh đều ăn cơm một mình, Phù Ly liền cảm thấy, bản thân mình nên ăn cơm cùng Trang Khanh nhiều hơn, để anh trải nghiệm niềm vui trên bàn ăn.

Trong đầu Phù Ly, Trang Khanh chính là một cây cỏ mọc trên mặt đất cô đơn, mỗi ngày chịu gió thổi, dầm mưa, bị sương tuyết tàn phá, vô cùng đáng thương.

Những đồng nghiệp khác ở trong phòng họp còn chưa đi đồng loạt dừng bước, muốn biết lão đại yêu đương thế nào.

Trang Khanh quay đầu nhìn bọn họ, trong lòng bọn họ lạnh run, lủi ra khỏi phòng họp không hề quay đầu lại. Hoàng Xán chạy chậm, bị đồng nghiệp chặn đằng sau, dưới tình thế cấp bách, ông biến thành nguyên hình, chen qua kẽ hở ra ngoài.

“Bọn họ chạy nhanh như vậy làm gì?” Phù Ly đột nhiên phản ứng lại, “Không hay rồi, khẳng định hôm nay Bao Ngự lại làm rất nhiều đồ ăn ngon, bọn họ chạy nhanh như vậy là muốn giành đồ ăn hạn chế với chúng ta.”

Cậu túm lấy cánh tay Trang Khanh, kéo người về phía trước: “Chúng ta chạy nhanh hơn chút, không thể để bọn họ giành trước.”

Trang Khanh:.....

Tại sao anh lại phải làm chuyện ngu ngốc cùng với con yêu quái ngu ngốc này? Chạy nhanh như vậy chỉ vì giành thức ăn, anh đường đường là con rồng quốc vận, có thiếu chút đồ ăn này sao?

Trang Khanh nghiêm mặt bị Phù Ly kéo đi, khóe miệng anh hơi mím lại, rồi lại hơi vênh lên.

“Cầm lấy tay tôi.” Trang Khanh cầm tay Phù Ly, “Tôi đưa cậu đi giành.”

Đồng nghiệp ở ban quản lý cảm thấy bên người mình như có tia chớp lóe lên, bọn họ nhìn xung quanh, nhưng chẳng phát hiện ra được gì.

“Tộc Kim Long của anh tốc độ rất nhanh.” Phù Ly giành được tôm mà mình thích ăn nhất, tâm tình rất tốt, chia cho Trang Khanh một con cá, “Về điểm này thì các yếu tố khác không thể so sánh được.”

Trang Khanh cắn con cá Phù Ly đưa cho mình một miếng lớn, nâng cằm lên, vẻ mặt chẳng hề để ý: “Cũng không tính là gì.”

“Về sau chỉ cần Bao Ngự làm đồ ăn ngon, tôi dắt anh đi tranh, chắc chắn bọn họ không thể tranh với tôi được.”

Con cá đã ăn hết một phần ba, mặt Trang Khanh không cảm xúc ừ một tiếng.

Vì thế trong khay của anh lại có thêm một con cá rán mà Phù Ly đưa cho.

“Hôm nay cậu đi kiểm tra một nơi, có chuyện quái dị gì không?” Trang Khanh hỏi.

“Có, là Xí Thần.” Phù Ly kể lại chuyện đã xảy ra cho Trang Khanh nghe, “Tôi không hiểu nổi, một đoạn tình yêu ngắn ngủi có mấy chục năm, đáng giá để cô ấy buông bỏ tất cả sao?”

Cá chiên vàng trên đĩa Trang Khanh rơi lại vào khay, anh cúi đầu, mặt không đổi sắc lau vết dầu trên bàn: “Chuyện cậu không hiểu rõ còn nhiều lắm.”

“Lẽ nào anh hiểu rõ sao?”

Trang Khanh ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Nếu như tôi yêu một người, sẽ còn dã tâm hơn cô ấy, tôi sẽ không chỉ cần thời gian gần gũi.”

Phù Ly bị ánh mắt này của Trang Khanh nhìn chăm chăm có chút quái dị, trong tim như có con thỏ đang nhảy: “Vậy, vậy quả thực tương đối có dã tâm.”

“Ừ, cậu hiểu được đạo lí này là tốt.” Trang Khanh cúi đầu ưu nhã ăn cá.

“Động tác ăn cơm của anh rất đẹp, giống như thú cưng trước đây của tôi.”

“Ngậm miệng ăn cơm, ồn ào!”

“Ờ.....”

Thời kỳ phản nghịch của vị thành niên, đúng là khó hầu.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 101

Ăn cơm xong, Phù Ly đứng dậy bưng khay ăn tới để tới bàn dọn dẹp. Phù Ly quay đầu nhìn thấy dáng vẻ xụ mặt không muốn nói chuyện của Trang Khanh, vì thế cậu đưa ra một đề nghị: “Hay là chúng ta đi dạo một chút?”

Ban quản lý khoác vỏ bọc của một công ty, có rất nhiều sân vận động cho nhân viên, từng được truyền thông cả nước bình chọn là công ty có môi trường đẹp nhất cả nước, không biết bao nhiêu người sau khi nhìn thấy điều kiện ký túc của công ty Trường Long, đủ loại ghen tị cùng ngưỡng mộ.

Trang Khanh nhìn chằm chằm Phù Ly không nói gì, không từ chối, nhưng cũng không đồng ý.

Thực sự là một con yêu quái không tự nhiên.

Phù Ly vươn tay ôm lấy vai anh: “Đi thôi, đi thôi, dù sao buổi trưa vẫn còn hai tiếng để nghỉ ngơi, chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện.”

“Cậu muốn nói gì?” Trang Khanh đi trên con đường nhỏ được xanh hóa, anh đã ở đây hơn trăm năm, nhưng rất khi đi dạo tới nơi này, anh cũng không cảm thấy loại vận động nhàm chán thông thả này có gì thú vị.

“Tùy tiện tâm sự.” Phù Ly đá đá chân, “Ví dụ như nói chuyện tình yêu?”

Trang Khanh cười giấu cợt: “Làm sao, bị lời của Xí Quỷ kích thích hả?”

Phù Ly lắc đầu.

“Mỗi yêu quái đều có chí của riêng mình, có yêu quái cảm thấy rằng tình yêu quan trọng, có yêu quái lại cảm thấy cầu đạo mới quan trọng nhất, còn có một số tôn kính quyền thế, chỉ cần không làm chuyện hại tới nhân gian, theo đuổi cái gì cũng được cả.” Trang Khanh nghĩ, anh của giờ phút này đúng là quá sợ hãi, rõ ràng anh là người muốn Phù Ly hiểu được tình yêu hơn bất cứ ai, nhưng lại không muốn cậu vì tình cảm này mà buồn phiền.

Anh hi vọng có một ngày nào đó cậu có thể hiểu được tình yêu là gì, không phải vì sự nhắc nhở của người khác mà là vì cậu có cảm tình với anh. Anh đã từng nhìn thấy một câu trong sách cổ của con người, trong tình yêu thánh nhân cũng là thẳng góc, khi đó anh còn không hiểu tình yêu là gì, nhưng trong lòng vẫn tán đồng cách nói ấy. Nhưng khi tình yêu tới rồi, anh mới hiểu ra, không ai muốn làm thánh nhân trong tình yêu cả, chính là phần tình yêu quá dè dặt, luyến tiếc đối phương xuất hiện điều gì ngoài ý muốn mà thôi.

May mắn là sinh mệnh anh đủ dài, mà Phù Ly sẽ có một ngày hiểu được.

“Anh nói có lí.” Chút mất tự nhiên trong lòng Phù Ly, sau khi nghe thấy lời của Trang Khanh hoàn toàn biết mất không dấu vết. Cậu nhìn thấy trên sân bóng rổ có vài đứa trẻ đang chơi bóng, chơi được

một lát lại biến thành nguyên hình lẫn lộn với nhau, có một con hươu sao nhỏ hôn trộm con sư tử nhỏ một cái.

“Khụ khụ.” Phù Ly quay đầu lại, tiểu yêu quái bây giờ cũng bắt đầu yêu sớm rồi.

“Cậu nói với tôi những chuyện trước đây đi, chẳng hạn như.....chuyện về thú cưng con người đó.” Trang Khanh cúi đầu nhìn mặt đất, “Cậu đã nhắc tới thú cưng này mấy lần trước mặt tôi, người đó rất quan trọng với cậu?”

“Đó là thú cưng đầu tiên mà tôi nuôi, cũng là cuối cùng.” Phù Ly suy nghĩ, “Là một con người có chút đáng yêu, biết nấu cơm, viết chữ, vẽ tranh, kể chuyện, chơi cờ, biết rất nhiều, rất nhiều thứ. Bạch Viên trưởng lão nói, anh ấy là loại tương đối ưu tú trong con người.”

Trang Khanh vươn tay hái được một chiếc lá bấm tới bấm lui trong tay: “Anh ta giỏi giang như vậy, cậu rất thích anh ta sao?”

“Ừ, rất thích.” Phù Ly nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trang Khanh, vội vàng khuyên, “Anh muốn nuôi con người làm thú cưng?”

Trang Khanh lạnh mặt: “Tôi không thể làm thế sao?”

“Đương nhiên là không được, pháp luật ở nhân giới hiện nay cấm mua bán giam cầm cư dân, làm vậy là phạm pháp.” Phù Ly vội vàng khuyên nhủ, muốn xóa bỏ ý niệm hoang đường này trong đầu Trang Khanh, “Anh không thể biết pháp luật mà lại phạm pháp.”

“Không, tôi không muốn nuôi người khác.” Trang Khanh vứt chiếc lá đã nát xuống dưới đất, dường như nản lòng nói: “Chẳng qua tôi đã từng nghĩ muốn nuôi một con hổ.”

“Con thỏ cũng rất tốt.” Phù Ly gật đầu, “Toàn thân lông xù xù, rất đáng yêu.”

Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Phù Ly ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại: “Anh cố ý đùa tôi?”

Trang Khanh vươn tay vuốt đầu cậu: “Xem ra cũng không ngốc.”

“Không lớn, không nhỏ, ai ngốc?” Phù Ly muốn vuốt lại, Trang Khanh ngửa người về sau, Phù Ly chạm vào không khí: “Trang Tiểu Long, tôi không phải là con thỏ, tôi là Hồng uy vũ hùng tráng, anh có hiểu không?!”

Trang Khanh như cười như không cười: “Con Hồng giống thỏ?”

Phù Ly cảm thấy được uy nghiêm đại yêu của mình đã chịu khiêu chiến, xắn tay áo lên giả vờ như muốn xử lý Trang Khanh, Trang Khanh xoay người chạy mất.

Hai người bắt đầu đuổi nhau trên cỏ.

Thanh Tu đi ra từ nhà ăn, nhìn thấy Phù Ly và Trang Khanh đang ở bên ngoài anh chạy tới đuổi, biểu tình một lời khó nói hết, cái loại trò chơi “anh chạy em đuổi” này lại có thể xuất hiện trên người anh Phù và lão đại, thật quá đáng sợ?

“Đang nhìn gì thế?” Sở Dư nhìn Thanh Tu đứng ngây ngốc, vỗ vỗ vai cậu ta, “Nhìn ngốc rồi?”

“Lão đại và anh Phù.....” Thanh Tu không biết bản thân mình có nên nói chuyện hôm đó mình nhìn thấy cho Sở Dư hay không. Tuy rằng Sở Dư là một con cá, mà cậu thì là người, nhưng trong

đạo quan của bọn họ Sở Dư cũng coi như là có vai vế, cho dù là Quan chủ của bọn họ cũng phải ngoan ngoãn hành lễ văn bói trước mặt Sở Dư.

“Đồ ngốc trong tình yêu đều như vậy, cậu quen là tốt rồi.” Sở Dư thản nhiên nói, “Cậu ngày ngày ở trong đạo quan, không hiểu những chuyện này cũng là bình thường.”

Thanh Tu: “.....”

“Cậu có thời gian xem bọn họ chơi mấy trò chơi nhàm chán thì không bằng luyện tập vẽ bùa nhiều hơn. Không phải tôi thích nói cậu, cậu nhìn xem quá trình cậu tới tỉnh Trùng Sơn cầu mưa xem, cầu một hai tiếng mới cầu được mưa. Năm đó những tiền bói trong đạo quan các cậu còn mạnh hơn cậu nhiều.”

Thanh Tu vội vàng nói: “Xin trưởng lão yêu tâm, đệ tử nhất định sẽ tăng cường luyện tập, không để hạ thấp uy danh của đạo gia chúng ta.”

“Có tâm như vậy là tốt rồi.” Sau khi Sở Dư giáo huấn Thanh Tu xong, nghênh ngang khệnh khạng đi tới khu hoạt động, sau đó tránh ở đằng sau cái cây, lấy điện thoại ra, chụp một tấm hai người đàn ông đang đùa giỡn ở đằng xa.

Chắc chắc chắc, không ngờ rằng lão đại lại là lão đại như vậy, quả thực làm người ta không có mắt nhìn.

“Sở Dư trốn đằng kia làm gì thế?” Phù Ly nhìn Sở Dư trốn đằng sau cái cây, dáng người cường tráng như vậy mà trốn sau cái cây, lẽ nào người khác không nhìn thấy? Con cá này xem phim truyền hình nhiều quá rồi hả?

“Đừng quan tâm tới cậu ta, não của cá.....” Trang Khanh lạnh lùng nhìn về nơi mà Sở Dư trốn, “Cậu cũng biết rồi đấy.”

“Đúng là như vậy.” Phù Ly gật đầu đồng ý.

Não của cá, đúng là không được tốt.

Sau khi Phì Di bị Trang Khanh đưa tới núi Thái Hoa, ban quản lý một lần nữa lại trở nên yên ổn, không có đại yêu xuất thế, cũng không có tiểu yêu ra ngoài làm loạn, mọi người trừ đi tróc quỷ thì là cầu mưa, thời gian khác chỉ có thể nhà rỗi ngồi xem phim, chơi game.

Kinh Đô đã bắt đầu lạnh dần, ban quản lý đều là tu chân giả, cho nên cũng không cần dùng tới hệ thống sưởi, mọi người lười biếng nằm bò ra bàn làm việc, đợi cho tới giờ tan làm.

Trương Kha nhàm chán mở một video “Chủ động vật nhị thập tứ hiếu”, màn hình video có hơi rung, còn có tiếng động cơ xe moto ồn ào, một người đàn ông mặc âu phục, ôm một con chó đi ven đường không nhanh không chậm, chiều chó cực cưng vô cùng.

Đợi khi ống kính video quay gần, Trương Kha có chút lúng túng, cậu quay đầu lén lút nhìn Phù Ly, không biết video này được quay từ bao giờ, đương nhiên là lão đại ôm anh Phù đã biến về nguyên hình.

“Cậu đang làm gì thế?” Từ Viện ngó đầu qua, hít một ngụm khí lạnh.

“Xuyt.” Trương Kha sợ động tác của Từ Viện làm cho Phù Ly chú ý, gửi đường link video cho Từ Viện.

Từ Viện mở video ra, cầm tai nghe điện thoại vào, nghe được câu, “Mình yêu thích thì không nỡ để cậu ấy chịu khổ”, Từ Viện che miệng lại, không ngờ rằng lão đại bình thường vừa keo kiệt vừa lãnh đạm lại còn có mặt này.

Lẽ nào là tình cảm dịu dàng của con người sắt đá trong truyền thuyết?

“Có tình hình mới.” Hoàng Xán bước nhanh vào, dán toàn bộ ảnh trong tay lên bảng, “Mọi người mau nhìn những thứ này.”

Mọi người nhìn lên trên bảng, bị hình ảnh vụ thu hoạch vàng rực rỡ làm kinh ngạc.

“Ảnh chụp đẹp quá, hạt lúa trĩu nặng.” Trương Kha khó hiểu hỏi, “Những ảnh chụp này thì có vấn đề gì?”

“Mọi người có biết những bức ảnh này chụp ở đâu, lúc nào không?” Về mặt Hoàng Xán nghiêm túc, “Tại một trang trại nhỏ của cá nhân ở ngoại thành Kinh Đô, buổi tối ngày hôm qua, ruộng lúa trong một đêm đã xuất hiện nhiều lúa chín như vậy, bây giờ ở trang trại cá nhân kia có rất nhiều du khách, nói rằng đây là kỳ tích.”

“Hình như tối hôm qua có tuyết rơi mà?” Trương Kha lại gần tấm ảnh, có chút không dám tin, những hạt thóc đầy đặn, vàng rực rỡ, nhìn thế nào cũng không giống như huyền cảnh mà yêu tu tạo ra.

Nhưng nếu như không phải là huyền cảnh, rốt cuộc là ai nhằm chán như vậy, thà để ban quản lý bắt đi cũng muốn làm ra trò đùa này?

“Đúng là quá nhàn rồi.” Từ Viện không nhịn được nói, “Chẳng qua năng lực này rất thú vị, nếu như một năm bốn mùa thu hoạch

phong phú, vậy mới gọi là thần tích.”

“Đầu tiên áp chế lời đồn này.” Tuy rằng tính cách của Lâm Quy có chút không nóng không lạnh, nhưng nghĩ rất chu toàn, “Chuyện này mà ồn ào quá lớn, càng lan truyền càng khó nắm bắt, chúng ta định tính chuyện này trước, một số cư dân mạng theo chủ nghĩa duy vật khẳng định sẽ tự động tới giúp chúng ta nghĩ ra một lý do hoàn hảo.”

“Vậy thì nói là có người ăn trộm lúa của trung tâm nghiên cứu nông nghiệp, cố ý làm như vậy, dẫn tới sự tò mò của mọi người.” Từ Viện nghĩ ngợi, “Lại cường điệu thêm một chút là lúa thực nghiệm này quan trọng như thế nào, trò đùa lần này làm tổn thất nghiêm trọng tới khoa học kỹ thuật và kinh tế.”

“Như vậy cũng được, dù sao cư dân mạng cũng am hiểu nhất là suy nghĩ viển vông, thông báo đơn giản một cái, bọn họ cũng có thể nghĩ ra vô số chuyện ân oán tình thù.” Lâm Quy cũng tán thành cách làm của Từ Viện, “Cứ làm như vậy đi, lập tức sắp xếp bộ phận tin tức dư luận truyền tin này ra ngoài.”

“Chuyện còn lại.....” Lâm Quy ngáp một cái, “Tôi là con rùa, không thích hợp ra ngoài vào mùa đông, mọi người ai đi kiểm tra hiện trường?”

“Tôi và Phù Ly đi.” Trang Khanh mệt mỏi đi vào, bả vai còn tuyết đọng chưa tan hết, anh gỡ một tấm ảnh trên bảng xuống nhìn mấy lần, nói với Phù Ly, “Cậu đi với tôi.”

“Được.” Phù Ly lấy ra hai chiếc khăn quàng cổ trong ngăn kéo, đi theo Trang Khanh ra ngoài.

Đợi khi bọn họ đi rồi, những đồng nghiệp khác mới nhìn về phía Lâm Quy, mắt hàm chứa ý kinh ngạc, không hổ là anh rùa tâm tư kín đáo, còn tính được cả việc lão đại sẽ lập tức tới đây.

Cái gì mà mùa đông rùa không thích hợp ra ngoài, đã tu luyện nhiều năm thế rồi, còn sợ chút tuyết này sao?

Ra khỏi ban quản lý, Phù Ly đưa khăn quàng cho Trang Khanh: “Cho anh.”

“Tôi không cần dùng cái này.” Trang Khanh từ chối.

“Người bên ngoài đều quàng cái này, chúng ta phải thuận theo số đông.” Phù Ly quàng khăn lên cổ Trang Khanh, “Đi, tới trạm tàu điện ngầm.”

Tàu điện ngầm rất đông người, Phù Ly và Trang Khanh dùng khăn quàng cổ che khuất nửa khuôn mặt phía dưới, cho nên không có ai chú ý tới hai người bọn họ đã từng là “Trang tổng và trợ lý nhỏ” từng nổi ở trên mạng.

Ra khỏi trạm tàu điện, hai người lại ngồi xe bus một lúc, mới tới được bên ngoài trang trại nhỏ. Giẫm trên tuyết đọng cứng lại trên đất, Phù Ly nhìn đội ngũ tới xem đang xếp thành hàng dài, nhỏ giọng nói với Trang Khanh: “Vẫn là con người tràn đầy nhiệt huyết với việc hóng chuyện nhất.”

Hai người không tiến lên mà đợi người của bên cảnh sát tới, lấy lí do những cây lúa ở đây đều là vật thí nghiệm mà trung tâm nghiên cứu bị mất, bắt đầu giải tán đám đông. Rất nhiều người không muốn đi, gần như phải tốn hai ba tiếng đồng hồ mới giải tán được toàn bộ đám đông.

Phù Ly và Trang Khanh đi vào trong nông trường, thấy những cảnh sát đang trực hoặc đứng hoặc ngồi xồm, tay bưng cặp lồng ăn rất ngon miệng. Trời lạnh như thế này, hộp cơm lấy ra một lúc đã không còn hơi nóng rồi, nhưng những người này đều không chê, ngược lại còn ăn rất ngon.

“Hai vị lãnh đạo, xung quanh đều bị vây lại rồi.” Người phụ trách phía cảnh sát đã sớm nhận được tin tức, cấp trên sẽ phái chuyên viên tới đây để xử lý chuyện này, người phụ trách phía cảnh sát nhìn thấy Trang Khanh và Phù Ly liền đoán ra thân phận của hai người.

Anh lấy ra mấy tấm ảnh chụp đưa cho Trang Khanh và Phù Ly, “Đây là hình ảnh do thiết bị không người chụp được, lúa tổng cộng chiếm gần hai mẫu.”

Trang Khanh nhận lấy tấm ảnh nhìn, quay đầu nhìn ruộng lúa vàng rực rỡ trong tuyết, nói với người phụ trách cảnh sát: “Các đồng chí cảnh sát vất vả rồi.”

“Không có gì.” Người phụ trách cảnh sát cười cười, thấy Trang Khanh và Phù Ly đi vào trong ruộng lúa, cũng không vào theo. Công tác của anh chính là duy trì trật tự ở hiện trường, những chuyện khác anh không cần phải quá tò mò.

Nghe nói những cây lúa kia bị người ta trộm đi từ trung tâm nghiên cứu, cũng không biết có ảnh hưởng gì tới việc nghiên cứu không.

“Trên những hạt lúa ấy có linh khí rất mỏng, nhưng không bằng loại lúa do phái Điền Viên trồng ra.” Phù Ly tách mấy hạt gạo để vào lòng bàn tay xem xét, ngửi mùi hương gạo thoang thoảng, Phù Ly cảm thấy được việc này vô cùng kỳ quái.

“Những cây lúa này không giống như là dùng thuật di chuyển mang tới đây.” Trang Khanh rút một cây lúa, rễ đâm rất chắc chắn, “Tôi nghe người phía cảnh sát nói, khu ruộng này trước kia đúng là đã từng trồng lúa, sau khi thu hoạch, chủ nông trại phá sản cho nên những mầm thóc không có ai thu dọn đã sớm khô hồng ở trong ruộng, ruộng cũng cạn sạch nước.”

Hai người giẫm lên đất vườn trơn ướt, Phù Ly nhìn bốn phía xung quanh: “Càng đi vào giữa, linh khí lại càng nhiều, có lẽ ở giữa có cái gì đó.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bước nhanh hơn về phía giữa ruộng, nhưng từ bỏ cây lúa trĩu nặng hạt, không hề có yêu vật nào.

“Nơi đó có cái gì.” Trang Khanh gạt lúa ra, sờ soạng trên mặt đất, nhặt từ dưới đất lên một sợi lông màu xanh, sợi lông nằm trong lòng bàn tay Trang Khanh, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Trang Khanh nắm chặt bàn tay, phong ấn linh khí của sợi tóc xanh trong lòng bàn tay. Gió thổi thơm hương lúa, những cây lúa ban nãy chạm thế nào cũng không rơi một hạt thóc, giờ đây lại rơi xuống mấy hạt thóc vàng trong gió.

Trang Khanh nhíu mày, chỉ là vài sợi lông, lại có thể làm ruộng vườn mọc lên nhiều lúa như vậy, đây là đại yêu mạnh như thế nào?

Khi anh còn đang thất thần, một bàn tay ấm áp mở tay anh ra. Anh tỉnh táo lại, thấy là bàn tay Phù Ly, vội vàng mở lòng bàn tay ra.

Phù Ly cầm ba sợi lông xanh này lên, nhìn chăm chăm rất lâu, có chút dăm chiêu nói: “Hơi thở trên ba sợi lông này tôi đã từng ngửi thấy ở đâu đó.”

Nhưng mà cậu rất ít khi rời núi, rốt cuộc là đã từng ngủi được ở đâu? Những trưởng bối ở trên núi không có mùi thể này, lẽ nào là yêu tu đã từng tới ngọn núi của cậu làm khách? Trong trí nhớ của cậu, núi Vụ Ảnh rất ít khi tiếp đãi khách bên ngoài, yêu quái có thể tới núi Vụ Ảnh, đa phần là tính cách lương thiện, chỉ đáng tiếc khi đó cậu quá mức ham chơi, cũng không thích tiếp khách cùng các trưởng bối.

“Nhưng mà, tôi không nhớ ra nổi.” Phù Ly cúi đầu xuống, khi còn nhỏ sao cậu lại ham chơi như thế, không thể hiểu chuyện hơn một chút, nghe lời hơn một chút?

“Không sao.” Trang Khanh dùng hộp ngọc đựng ba sợi lông này vào, “Không trách cậu được, tôi cũng không biết là lông gì, nhưng chúng ta có thể đi hỏi hai con yêu quái.”

“Ai?”

“Côn Bằng và Công Phúc.”

Côn Bằng và Công Phúc ngồi khoanh chân trên thảm mềm mại, đối mặt với ánh mắt sáng rực của hai tiểu bối, hai con yêu quái đưa mắt nhìn nhau, vẫn là Công Phúc mở miệng ra nói: “Có chuyện gì, nói đi.”

“Văn bối có chuyện muốn xin hai vị đại nhân chỉ bảo.” Trang Khanh lấy hộp ngọc ra đặt trước mặt hai người, “Không biết hai vị đại nhân có biết đây là lông của yêu thú nào hay không?”

Công Phúc cầm hộp ngọc lên, mở nắp hộp ra nhìn, vẻ mặt vẫn như bình thường đưa hộp cho Côn Bằng. Phản ứng của Côn Bằng

lớn hơn Công Phúc một chút, hấn cấn rằng chình chăm chăm sọi lông ở bên trong, cười lạnh nói: “Đương nhiên là ta biết.”

“VẬY.....đó là của ai?” Phù Ly nhìn sắc mặt khó coi của Côn Bằng, dừng cảm hỏi ra.

Côn Bằng vút hộp ngọc xuống dưới thảm, không muốn mở miệng.

Công Phúc cười một tiếng, đóng nắp hộp lại: “Nếu như ta đoán không nhầm, đây là lông của Đương Khang.”

“Đương Khang là thụ thú đại diện cho mùa màng bội thu, chỉ cần có hấn ở đó, vĩnh viễn không cần lo lắng thu hoạch không tốt, cho nên không chỉ có con người, ngay cả rất nhiều yêu quái cũng tể bái hấn. Chẳng qua Đương Khang đã mất tích hơn bốn nghìn năm rồi, những truyền thuyết liên quan tới hấn ở nhân gian cũng dần dần biến mất, cũng không có người tể bái hấn nữa.” Công Phúc đặt lại hộp ngọc vào tay Trang Khanh, “Ta nghĩ, có lẽ là Đương Khang hiện thể rồi?”

“Đương Khang.....thực sự hiện thể rồi?” Phù Ly sửng sốt, có chút không dám tin hỏi lại một lần nữa, “Thật sự là Đương Khang hiện thể rồi?”

Công Phúc nhận thấy phản ứng quá mức kích động của Phù Ly, có chút bất ngờ, nhưng hấn không hỏi nhiều, mà gật đầu nói: “Có lẽ là thể, hoặc là yêu tu có được lông của Đương Khang, nhưng không cẩn thận làm rơi.”

Sau khi nghe được phỏng đoán phía sau, biểu tình của Phù Ly có chút mất mát, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường: “Cảm

ơn hai vị đại nhân, tôi biết rồi.”

Cậu đã nhớ ra người được hơi thở này ở đâu.

Hơn ba nghìn năm trước, cậu cùng với tiểu yêu trong núi chơi đùa, lén lút trốn vào trong động phủ của Cương Liệp đại vương, sau đó người được mùi hương này, khi ấy vừa nghe Cương Liệp đại vương nói, mùi hương này là của một vị khách để lại, vị khách kia đã đi rồi.

Khi đó cậu không nghĩ nhiều, cộng thêm việc sau này không người được mùi hương thể này nữa nên cũng dần dần quên đi chuyện này.

Nhưng khi cậu nghi ngờ Cương Liệp đại vương là thụy thú Dương Khang, cậu liền phát hiện ra chuyện này có điểm đáng ngờ. Bởi vì hơi thở của vị khách này chỉ có trong động phủ của Cương Liệp đại vương, cậu chưa từng người thấy mùi này ở nơi khác.

Có phải là.....Cương Liệp đại vương cố ý che giấu đặc tính của bản thân, sử dụng tướng mạo lộn rùng bình thường sinh hoạt ở núi Vụ Ảnh?

Nhưng mà tại sao ông ấy lại phải che dấu những thứ này?

Phù Ly ngẩn ngơ bước đi, chị Trục Nguyệt, Cương Liệp đại vương, Bạch Viên trưởng lão, Bạch Hổ trưởng lão, Bạch Dương trưởng lão, còn có các loại yêu quái trên núi, có phải bọn họ đều che giấu đặc tính của bản thân mình?

Bọn họ đang trốn tránh cái gì?

Bỗng nhiên, cậu dừng bước chân, nhìn về không trung mù mịt bên ngoài.

Thiên đạo!

Lẽ nào bọn họ đang trốn thiên đạo?

“Cẩn thận.” Trang Khanh vươn tay nắm lấy bả vai Phù Ly, “Đi đường phải chú ý nhìn đường, cậu là Hồng chứ không phải là chuột, mắt chỉ có thể nhìn một cm sao?”

“Trang Tiểu Long,” Phù Ly nhìn Trang Khanh, lẩm bẩm nói, “Phỏng đoán trước đây của tôi không sai, thì ra tôi thật sự là yêu quái phú nhị đại vô cùng lợi hại.”

Trang Khanh kéo Phù Ly đi về phía trước: “Ngài yêu phú nhị đại, có thể cho yêu tu phú thủ đại gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng như tôi chút mặt mũi, đi đường cẩn thận được không?”

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 102

Tin tức lúa mọc trong tuyết dần dần có một số ý kiến khác trên mạng, có người nói là chủ nông trường cố ý làm giả, cũng có người nói đây là cây lúa nông nghiệp trái mùa của một trung tâm nghiên cứu nào đó, cho dù cư dân mạng tin tưởng ý kiến nào, dù sao cũng không ai tin tưởng cây lúa có thể vàng rực rỡ trong tuyết được, nhiều lắm cũng chỉ coi như việc thú vị lên mạng trêu đùa vài câu là xong.

Internet càng phát triển, tốc độ đổi mới tin tức trên mạng ngày càng nhanh, có đôi khi mấy ngày không lên mạng đã không hiểu được ngôn ngữ mạng lưu hành nhất hiện nay có ý gì. Tin tức này còn không hấp dẫn bằng tin vị minh tinh nào đó lộ ra chuyện xấu, cho nên cư dân mạng rất nhanh chóng quăng chuyện này ra đằng sau đầu.

Cư dân mạng xem náo nhiệt sẽ quên đi, không đại diện cho một số ban ngành cao cấp có liên quan nào đó cũng quên đi. Dân chúng coi trọng lương thực như trời, ai mà không coi trọng loại năng lực thần kỳ như thế này? Tất cả mọi người đang đợi kết quả điều tra của Trang Khanh, còn cố ý tỏ rõ, trong quá trình điều tra có gì khó khăn có thể nói ra, các ban ngành liên quan nhất định sẽ cố gắng phối hợp.

Ai biết bọn họ đợi mấy ngày, cũng không thấy phía bên Trang Khanh có tin tức gì truyền tới. Trang Khanh trước giờ luôn làm việc

có hiệu suất rất cao nhưng bây giờ còn chưa có kết quả, điều này làm cho mọi người có chút bất ngờ.

Ở trong lòng bọn họ, Trang Khanh có địa vị rất đặc biệt, tuy rằng bình thường khi họp, mọi người đều ngang hàng với nhau. Nhưng bởi vì rỗng trong lòng người dân cả nước có địa vị cao thượng lại thần bí, cho nên trong xương mọi người, đã tồn tại ba phần kính sợ với Trang Khanh.

Bởi vì chưa nhận được kết quả, mọi người có chút đứng ngồi không yên, lại không tiện chạy tới trước mặt Trang Khanh hỏi anh, cuối cùng chỉ có thể lấy danh nghĩa họp thông báo Trang Khanh nhất định phải có mặt.

Cuộc họp chín giờ hơn mới bắt đầu, chưa tới chín giờ mọi người đã có mặt đủ, chỉ có vị trí của Trang Khanh vẫn còn trống.

Chín giờ hai mươi phút, Trang Khanh cuối cùng cũng xuất hiện ở phòng họp dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, đằng sau anh còn có một thanh niên mặc âu phục. Có người nhận ra Phù Ly, nhớ tới việc cậu đã cản lại mấy lần đại yêu công kích, trên mặt lộ ra vẻ tôn kính.

“Xin lỗi, tôi tới muộn.” Trang Khanh kéo ghế ra, Phù Ly lấy thân phận trợ lý kiêm thư ký xuất hiện ở đây, ngồi ở ghế dựa tường đằng sau Trang Khanh. Mấy người ngồi tương đối gần cậu đều quay đầu mỉm cười thân thiện với cậu.

Phù Ly cũng cười lại, lấy quyển sổ ghi chép cuộc họp của mình ra, vô cùng có dáng vẻ của thư ký.

“Nếu người đã tới đầy đủ rồi, cuộc họp chính thức bắt đầu.” Người nói chuyện tóc hoa râm, trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng khí thế trên người không vì tuổi già mà yếu đi chút nào.

Phù Ly có vài phần thiện cảm với những người đang ngồi đây, bởi vì giữa trán bọn họ đều mang theo hai màu tím vàng của ánh sáng công đức. Ổn định thời thế cứu người, tạo phúc một phương, xứng với những công đức kia.

Nội dung cuộc họp đối với Phù Ly mà nói, phần lớn đều khó hiểu, cậu lén nhìn mấy vị thư ký ngồi bên trái bên phải mình múa bút như bay, nhận thức của cậu về năng lực của con người lại thêm một tầng cao mới.

Khó khăn ghi lại phần lớn nội dung, cuộc họp đã tiến hành hơn phân nửa, Phù Ly nghe được ông lão ngồi ở phía trên cùng bàn hội nghị nói: “Trưởng ban Trang, chuyện dư luận trên mạng về sự kiện cây lúa cậu xử lý rất tốt. Không biết là loại sinh vật nào tạo thành loại dị tượng thể này, lại có thể tạo nên nhiều lương thực chín như thế trong vòng một đêm?”

“Số lượng đại yêu thời kỳ thượng cổ rất lớn, năng lực cũng khác nhau, mấy nghìn năm gần đây đại yêu biến mất không để lại dấu vết, muốn tra ra thân phận của hắn vô cùng khó khăn.” Về mặt Trang Khanh bình tĩnh nói, “Tu chân giới hiện tại và thời kỳ thượng cổ có một khoảng thời gian đứt đoạn văn hóa, cho nên chỉ dựa vào một loại hiện tượng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện, không thể tra ra được thân phận của đại yêu.”

“Không tra được thì bỏ đi.” Những người đang ngồi ở đây rất lý trí, hiểu được chuyện này không thể cưỡng cầu, cưỡng cầu không nhất định mang lại kết quả tốt, cũng may là mấy năm nay kinh tế

phát triển, cho dù ngẫu nhiên có nơi nào đó xảy ra thiên tai cũng không cần lo lắng xảy ra chuyện người dân bị đói chết.

“Cũng không biết vị yêu quái vô danh này có bản tính thế nào, nếu như.....” Ông lớn của ngành an toàn tuy chưa nói xong lời, nhưng ý của ông mọi người đều hiểu cả. Cho dù không có loại năng lực thần kỳ này, mọi người cũng có thể sống tốt qua ngày, nhiều lắm cũng chỉ có chút tiếc nuối mà thôi. Nếu như đại yêu lợi hại như vậy mà không hữu nghị với con người, thì đó chính là chuyện lớn.

Lần trước bàn tay đứng sau chuyện của Phì Di vẫn chưa lộ diện, trong lòng mọi người đều căng như dây đàn. Bọn họ nhét tất cả các đối tượng hoài nghi, bao gồm cả một số thế lực đối địch ở nước ngoài vào trong danh sách đề phòng.

“Chuyện này không cần lo lắng, ở thời kỳ thượng cổ, nếu như là yêu tu có thể mang lại sự sống đều là thụ thú bẩm sinh, trước đây được hưởng sự tế bái của vạn dân, bọn họ đều rất lương thiện với tất cả các sinh vật, bao gồm cả con người.” Trang Khanh nói: “Yêu quái này có thể làm cho cây lúa mọc ra dưới tuyết, có thể nói rõ yêu quái này không phải là yêu quái hung ác.”

“Vậy thì tốt.” Sau khi vấn đề lo lắng nhất được giải quyết, bầu không khí trong phòng họp được thả lỏng, boss lớn của ngành an toàn thậm chí còn có tâm tư nói đùa, “Nhưng mà những yêu tu trước kia quả thực là xuất thân quyết định địa vị, giây phút sinh ra lập trường của bọn họ đã được xác định, có phải là quá đơn giản, quá thô bạo không?”

“Có lẽ là bởi vì tâm tư của yêu tu tương đối đơn giản?” Trang Khanh đáp lại một câu không cứng không mềm.

Boss lớn ngành an toàn lập tức ngậm miệng, ý trong lời này của Trang Khanh chính là chỉ tâm tư của con người các ông phức tạp sao.

Trang Khanh đại diện cho tu chân giới, trong trường hợp thế này đương nhiên phải che chở tu chân giới vài phần, bình thường bọn họ họp trực tuyến nói đùa mấy câu cũng không sao, nhưng trong cuộc họp chính thức, lập trường của Trang Khanh sẽ không mềm đi nửa phần.

Quá mức quyết liệt chính là cực đoan, quá mức tùy ý chính là mềm yếu, anh muốn bảo vệ cả tu chân giới, sẽ không qua loa ở phương diện này.

Cuộc họp kết thúc, khi mọi người nói tạm biệt Trang Khanh, còn đặc biệt bắt tay với Phù Ly, thái độ hữu nghị gần như nhiệt tình, thậm chí Phù Ly còn nghi ngờ, bọn họ muốn nhổ một sợi tóc trên đầu cậu về làm vật kỷ niệm.

Trang Khanh nhìn Phù Ly bị những người này vây quanh, vươn cánh tay kéo Phù Ly từ trong đám người ra, vẫy vẫy tay với mọi người: “Ban quản lý tu chân giới còn có rất nhiều chuyện đợi chúng tôi quay lại xử lý, chúng tôi đi trước.”

Mọi người nhìn theo Trang Khanh dẫn Phù Ly bước nhanh ra khỏi phòng họp, có chút tiếc nuối.

Đây chính là con thỏ yếu có thể đánh bại Ôn Thần, Toan Dữ còn có thể đánh ngang cơ với Côn Bằng, pháp lực cao cường như vậy chắc chắn là thụy thú, bắt tay với cậu khẳng định không chịu thiệt.

“Đó đều là một đám cáo già, cậu không cần phải bí mật liên hệ gì với bọn họ, nếu không, bị bọn họ bán đi còn giúp bọn họ đếm tiền.” Trang Khanh kéo cửa xe ra ngồi vào trong, nói với Phù Ly ngồi ở vị trí phó lái, “Tuy rằng thọ mệnh của con người chỉ ngắn ngủi trăm năm, nhưng mà trí tuệ của bọn họ lại cao và xa hơn yêu quái sống hơn bốn nghìn năm như cậu.”

Phù Ly bĩu môi: “Nếu như không phải tôi biết anh có lòng tốt nhắc nhở, tôi sẽ cảm thấy anh đang cố ý chế nhạo tôi.”

“Không, cậu không hiểu sai đâu, tôi đúng là đang cố ý chế nhạo cậu đấy.” Trang Khanh khởi động xe, không liếc nhìn cậu lấy một cái.

“Anh còn có tình cảm đồng nghiệp sao?” Phù Ly tự thất đại an toàn cho mình, hừ một tiếng, “Bây giờ tôi là yêu nhị đại, dùng nhiều não để làm gì?”

Trang Khanh nghiêng đầu nhìn Phù Ly một cái, trong mắt hiện lên sự dịu dàng, nhưng nhanh chóng che dấu nơi đáy mắt: “Tình đồng nghiệp? Cậu nghĩ nhiều rồi, căn bản không có thứ đó.”

Phù Ly: “.....”

“Trang Tiểu Long, tôi cảm thấy mấy ngày gần đây hình như anh đối xử với tôi không được tốt.” Phù Ly hoài nghi nhìn chằm chằm Trang Khanh rất lâu, “Không phải anh căm thù người giàu chứ, ngưỡng mộ thân phận yêu nhị đại của tôi?”

“Câm miệng!” Trang Khanh đập phanh, tái mặt nói, “Cậu đã hại tôi đâm xe một lần, đừng hại tôi một lần nữa.”

Phù Ly cười thuần khiết, ánh mắt vô cùng vô tội.

Nửa tiếng sau, hai người bị kẹt xe trên đường, nhìn dòng xe thông thả di chuyển trước mặt, Phù Ly bỗng nhiên quay đầu cười với Trang Khanh: “Trang Tiểu Long, cảm ơn anh.”

“Hôm nay anh không nói ra thân phận của Cương Liệp đại vương, có phải là anh không muốn mang phiền phức cho ngài ấy không?” Phù Ly chỉ không muốn nghĩ nhiều chứ không phải là ngốc. Nguyên nhân Cương Liệp đại vương che dấu thân phận còn chưa làm rõ ràng, nếu như để con người biết Cương Liệp đại vương là thụy thú có thể mang tới mùa màng bội thu, không biết sẽ gặp phải bao nhiêu chuyện rắc rối.

“Cậu đừng nghĩ quá nhiều, tôi chỉ không muốn thêm phiền phức cho chính mình mà thôi.” Vành tai Trang Khanh có chút nóng, “Nếu như cậu thật lòng muốn cảm ơn tôi, ngày mai tới bộ phận thông tin xử lý sự kiện thần quái ở nhân gian.”

“Được.” Phù Ly cười đồng ý.

Dòng xe cộ vẫn di chuyển chập chập như trước, xe vừa đi vừa dừng vô cùng tốn xăng, nhưng tâm tình Trang Khanh vẫn rất tốt. Anh mở radio trên xe lên, nghe người dẫn chương trình dùng ngữ khí thoải phòng quảng cáo, hình như đang nói là công ty nhà đất nào đang bắt đầu phiên giao dịch, khu vực đang xanh hóa tốt thế nào, giá cả thực tế như thế nào.

“Khi tôi vừa mới tới nhân gian, chính là làm công nhân của công ty bất động sản này.” Phù Ly đột nhiên phấn chấn tinh thần, “Không ngờ rằng đã bắt đầu bán nhà rồi.”

Nghĩ tới trong thành quả có mình tham dự, trong sự hưng phấn của Phù Ly còn mang theo vài phần đắc ý nho nhỏ.

Thật sự là yêu nhị đại bị đại yêu cưng chiều, khuôn vác thôi cũng làm cậu cảm thấy vui vẻ. Trang Khanh muốn mở miệng châm chọc mấy câu, nhưng nhìn thấy nhìn thấy Phù Ly cười cong cong đuôi mắt, anh không thể nói ra một tiếng.

Chẳng trách con người thích nói, tình yêu làm cho con người trở nên ngu ngốc, anh không chỉ ngốc mà còn trở nên sợ hãi.

Không tiền đồ!

“Hay là tôi mua nhà ở đó tặng cho cậu?” Trang Khanh cảm thấy, bản thân mình còn không có tiền đồ hơn trong tưởng tượng.

“Vậy ngại lắm, nghe nói nhà ở của con người rất có giá trị.” Phù Ly không có chấp niệm gì với nhà ở cả, ngược lại đối với yêu quái chỗ nào cũng có thể ở.

“Những bảo thạch mà cậu tặng cho tôi, cả đan dược, bây giờ cũng vô cùng có giá trị ở thế giới hiện tại, tại sao lại tặng cho tôi?”

“Bởi vì tôi thích.” Phù Ly cho là đương nhiên, “Anh thích, tôi đương nhiên tặng cho anh.”

Trang Khanh lẳng lẳng nhìn qua: “Tôi tặng nhà ở cho cậu, cũng vì cậu từng cống hiến công sức cho nơi đó. Thứ như tiền đối với yêu tu chúng ta, chẳng qua cũng chỉ để cho chúng ta thuận tiện ở thế giới con người hơn mà thôi, tôi tặng cậu thì có làm sao?”

“Hình như anh nói cũng có lý.” Phù Ly bị Trang Khanh thuyết phục, “Vậy anh mua cho tôi một căn cũng được.”

Trang Khanh cong cong khóe môi: “Được, vậy bây giờ chúng ta đi luôn.”

Tới trung tâm tiêu thụ của công ty bất động sản, nhân viên bán nhà ở tiến lên tiếp đãi hai người, khi dẫn hai người nhìn mô hình lập thể của tòa nhà chung cư cao tầng, Trang Khanh nói thẳng: “Không xem chung cư, dẫn chúng tôi đi xem biệt thự hoặc Bungalow (1).”

Nhân viên bán nhà vừa nghe thấy, thái độ càng thêm nhiệt tình, cũng không dẫn Trang Khanh và Phù Ly đi xem Bungalow gì nữa mà trực tiếp dẫn hai người tới xem khu mô hình biệt thự, nói với Trang Khanh một đồng lời gì mà lấy ánh sáng, kiểu nhà, xanh hóa, dịch vụ, Trang Khanh quay đầu hỏi Phù Ly, “Cậu thích căn nào?”

Phù Ly nhìn khu mô hình mấy lần, tùy tay chỉ một căn: “Căn này đi.” Tuy rằng nhìn cũng rất nhỏ nhưng miễn cưỡng thông qua.

Lúc này nhân viên bán nhà mới hiểu ra, thì ra chính chủ là người này. Anh nhìn dáng vẻ hai người sóng vai ở bên nhau, đột nhiên bừng tỉnh, thì ra hai người này có quan hệ ấy. Anh lập tức cười nói: “Chúc mừng hai anh đã mua được nhà mới, không biết hai anh trả trước một phần hay là trả hết luôn?”

“Trả hết luôn.” Trang Khanh đặt tay lên vai Phù Ly.

Phù Ly đưa tay ôm lại vai Trang Khanh, tự cảm thấy dáng vẻ này của cậu và Trang Khanh có thể là nhân vật đại biểu cho tình bạn thân toàn quốc.

Nội tâm nhân viên bán nhà mừng rỡ, dẫn bọn họ tới phòng dành cho khách quý nghỉ ngơi, anh đi lấy hợp đồng mua nhà.

Anh thích loại khách hàng thổ hào rộng rãi thế này, ba phút là có thể quyết định mua căn biệt thự lớn nhất. Anh mang tới hai loại hợp đồng, một loại là trả trước một phần, một loại là trả toàn bộ.

Sau khi đặt hợp đồng xuống, hai vị khách quả nhiên là dạng như trong dự đoán của anh, trực tiếp trả toàn bộ. Điều duy nhất làm cho anh cảm thấy bất ngờ đó chính là người đứng tên căn nhà lại là người họ Phù, người trả tiền lại là vị còn lại.

Bất động sản giá trị mấy chục triệu nói tặng là tặng, tình yêu thật vĩ đại.

Sau khi ký hợp đồng xong, Phù Ly dùng khăn ướt lau khô ngón tay cái vừa lấy vân tay, nói với Trang Khanh: “Nơi này cách nơi chúng ta làm việc có hơi xa.”

“Không sao, cũng không nhất định phải ở đây.” Trang Khanh nâng tách trà lên uống một ngụm, “Về sau những trường bối trong nhà tới đây, cũng cần phải có một nơi để nghỉ ngơi.”

Lúc này Phù Ly mới hiểu ra, tại sao Trang Tiểu Long lại đột nhiên quyết định tặng nhà cho cậu. Nếu như hai nghìn năm trước, cậu sẽ không cảm thấy chuyện này có gì quan trọng. Nhưng sau khi cậu tới nhân gian, tiếp xúc với rất nhiều yêu quái và con người, đã hiểu rõ được ý tốt này có giá trị như thế nào.

“Trang Tiểu Long, cảm ơn anh.” Phù Ly nghĩ, may là sau khi cậu tới nhân gian, quen được Trang Khanh, làm cho cảm giác trôi nổi trong lòng cậu dần dần biến mất.

Từ khi núi Vụ Ảnh bị hủy, cậu không kết thêm bạn bè, trừ việc trốn trong rừng sâu tu luyện, nằm ngủ, cũng không có thứ gì quan trọng nữa.

Trang Khanh, có thể là người anh em tốt mà cậu chân chính làm bạn trong hai nghìn năm này.

“Nếu như hôm nay cậu nói cảm ơn thêm một lần nữa, thì đừng nói chuyện cùng tôi.” Trang Khanh đứng dậy, “Đi, đi ăn cơm trưa, buổi chiều còn phải quay lại làm.”

“Ừ.” Phù Ly cầm lấy hợp đồng nhà và hóa đơn, đi theo Trang Khanh ra khỏi tòa trung tâm tiêu thụ. Đợi khi lên xe rồi, cậu mới bỏ gói hợp đồng cùng hóa đơn vào trong túi Càn Khôn.

Để chỗ nào cũng không thấy an toàn, để trong túi Càn Khôn vẫn yên tâm nhất.

Trang Khanh chú ý tới động tác này của cậu, tâm tình anh lại vui vẻ, còn chuyện trong tài khoản của mình mất đi một món tiền lớn chỉ là chuyện nhỏ, anh cũng không quan tâm như vậy.

Buổi chiều khi tới làm, mọi người thấy Phù Ly lại hái quả Châu Ngọc cho lão đại, vừa hâm mộ lại vừa đổ kị.

“Thật ngưỡng mộ lão đại, có loại quả quý báu như vậy để ăn, cây Lang Can còn không để cho tôi chạm vào một chút.” Trương Kha nằm bò ra bàn, nhìn có vài phần tuyệt vọng.

“Đợi cậu lợi hại như lão đại rồi, còn đẹp trai như lão đại, còn có thể có một người bạn trai lợi hại như anh Phù thì hãy nói sau.” Từ Viện dùng tập tài liệu vỗ vỗ lên đầu cậu ta, “Đừng có nghĩ linh tinh, nghiêm túc chỉnh lý lại tài liệu đi.”

“Lúc trước người nhìn thấy anh Phù đầu tiên là hai người chúng ta, không ngờ rằng cuối cùng anh ấy lại ở bên lão đại.” Trương Kha ôm tập tài liệu, thở dài, “Đó chính là mệnh.”

“Nếu tính như vậy, người đầu tiên nhìn thấy anh Phù chính là mấy yêu quái già chiếm giữ văn phòng Yêu Minh, còn có cả con vịt

đầu xanh làm chủ thầu kia nữa, đâu tới lân cận.” Từ Viện liếc mắt nhìn đầy xem thường, “Quan trọng hơn chính là, có gan thì cậu nói những lời này trước mặt lão đại xem.”

Trương Kha: “.....”

Cậu không có gan.

“Trang Tiểu Long, cho anh quả Châu Ngọc.” Phù Ly đặt đĩa hoa quả tới trước mặt Trang Khanh, “Yên tâm đi, tôi đã rửa rồi.”

Trang Khanh ngẩng đầu lên nhìn, vừa định bảo Phù Ly ở lại ăn cùng mình, Phù Ly quăng lại một câu, “Tôi đi làm” rồi chạy ra ngoài.

Anh nhìn quả Châu Ngọc vẫn còn vương vài giọt nước trong đĩa, khẽ cười ra tiếng.

Quả Châu Ngọc rất thơm rất ngọt, Trang Khanh ăn từng miếng từng miếng, sau khi ăn thịt quả xong, để hạt của quả lại, rửa sạch rồi đặt vào trong nhẫn thu nhận của mình.

Phù Ly ngâm nga giai điệu dân gian ở thời thượng cổ, cậu trở lại bàn làm việc trong khu văn phòng chung của mình, cầm lấy báo cáo đã sắp xếp của bộ phận thông tin về những sự kiện thần bí, lựa chọn một vụ án khả nghi nhất bên trong.

Lật lật chọn chọn, Phù Ly chọn ra được “sự kiện nhà ma”.

Xã hội hiện đại, rất nhiều căn phòng được cho rằng có ma đều chỉ là do truyền thông bịa bợm, hoặc là con người tự mình dọa mình, trong một trăm căn nhà ma, căn nhà thực sự có ma không tới một phần trăm.

Những con người này cũng không suy nghĩ một chút, ma tiêu chuẩn cũng muốn tới Minh Giới phát triển sự nghiệp, xếp hàng đầu thai, ở lại nhân gian có ý nghĩa gì, không thể ăn, không thể uống, cũng không có con ma nào nói chuyện, bọn họ định làm gì?

Oán quỷ, lệ quỷ cần không thể ở trong căn phòng rách nát không ai ở, không phù hợp với dã tâm muốn mưu hại nhân gian của bọn họ.

Thứ duy nhất có thể ở lại bên trong chính là phước linh, bởi vì oán khí trước khi chết của bọn họ, cộng thêm âm sai ở Minh Giới làm việc sơ xuất, làm cho bọn họ không thể rời đi nơi tử vong, chỉ có thể hằng ngày lặp đi lặp lại tuyệt vọng và đau đớn khi chết.

Nhưng nơi hình thành phước linh có rất nhiều điều kiện, tùy tiện căn nhà được coi là nhà ma nào cũng có sự tồn tại của phước linh thì lương của âm sai địa phủ đã sớm bị trừ sạch rồi.

“Anh Phù.” Trương Kha đang sửa lại tài liệu vô cùng nhàm chán, nghe thấy bài hát mà Phù Ly ngâm nga, cảm thấy tinh thần và thể xác vô cùng thoải mái, có chút tò mò hỏi, “Anh đang hát bài hát gì vậy? Em nghe cảm thấy linh khí thông thấu toàn cơ thể?”

“Đây là bài hát của yêu giới, tôi học được ở Bạch Dương trưởng lão trong núi, không biết là gì.” Phù Ly cho rằng Trương Kha muốn học, “Đây là ngôn ngữ của yêu giới, cậu không học được đâu.”

Trương Kha biết Phù Ly nói thật, cho nên cũng sẽ không cho rằng Phù Ly cố ý không dạy cho mình, ngược lại tò mò hỏi: “Bài hát ấy có ý nghĩa gì?”

“Đại khái chính có ý cảm ơn trời xanh, đất lớn, sông chảy, chúc phúc vạn vật.” Phù Ly chọn toàn bộ tư liệu về sự kiện nhà ma ra, “Tôi hát không hay, khi Bạch Dương trưởng lão hát, yêu tu cả ngọn núi đều dừng bước chân, im lặng lắng nghe ngài hát. Đáng tiếc là ngài ấy lười, lười nói chuyện, lười hát, lười làm tất cả mọi việc, trong khoảng thời gian hơn hai nghìn năm trước, tôi cũng chỉ học được ba bài hát.”

Sở Dư ngồi bên kia lén nghe Phù Ly ngâm nga bài hát thầm nghĩ, những trưởng bối nhà anh Phù tính cách thật sự vô cùng kỳ quặc. Có chim đỗ Trục Nguyệt ra tay hào phóng lại cảm thấy quà tặng không đủ tốt, còn có Bạch Dương vô cùng lười biếng, anh Phù không bị bọn họ nuôi ra lệch lạc quả thật chính là một chuyện vô cùng may mắn của yêu giới.

“Anh Phù, hôm nay hình như tâm tình của anh vô cùng tốt, anh nhất được bảo bối sao?” Sở Dư tò mò hỏi.

“Không nhất được bảo bối, nhưng tôi có nhà rồi.” Phù Ly vui vẻ mở miệng.

“Anh mua nhà rồi?” Tất cả đồng nghiệp trong phòng đều ngạc nhiên, tuy rằng trên người anh Phù nhiều bảo vật kỳ lạ, nhưng cũng không có nhiều tiền lưu thông ở nhân gian, Kinh Đô là nơi tắc đất tắc vàng, anh Phù lại có thể mua được nhà?

Lẽ nào anh ấy bán được liệu ở nhân gian?

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng nghiệp: Thế giới đáng xấu hổ tràn ngập giao dịch tiền bạc này!

Trang Tiểu Long: Long tộc nhà tôi chính là rộng rãi và giàu có như thế.

~~~~~

(1) Bungalow là kiểu nhà một tầng có xuất xứ từ Ấn Độ, bắt đầu xuất hiện từ thế kỷ XVII. Các bungalow thường được thiết kế nằm riêng biệt, diện tích nhỏ và có kết cấu khá đơn giản. Ban đầu, kiểu nhà này được xây dựng để làm nơi cư trú cho các thủy thủ đến từ Anh. Sau đó, bungalow trở thành loại nhà dành cho tầng lớp lao động bình dân với những gia đình 1 thế hệ ở Ấn Độ.

Khi trở nên phổ biến ở các nước Bắc Mỹ, Anh, kiểu nhà bungalow được xây dựng với diện tích lớn hơn dành cho những gia đình mở rộng. Thuật ngữ này không lâu sau cũng dần phổ biến ở các nước châu Phi, châu Á.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 103

“Anh Phù anh mua phòng rộng bao nhiêu mét vuông?” Trương Kha ngưỡng mộ nói, “Gần đây có mấy khu nhà rất được, anh mua nhà ở chỗ nào?”

Phù Ly nói tên cho Trương Kha, Trương Kha gần như có thể khẳng định, anh Phù nhất định đi đầu cơ trục lợi bằng được liệu hoặc là nhận công việc ngoài, bằng không sao lại có tiền mua nhà ở nơi đó. Ban quản lý cũng không có văn bản rõ ràng cấm mọi người nhận việc bên ngoài, nhưng vì xây dựng biểu hiện yêu thương cương vị công tác, cho dù mọi người ngẫu nhiên xem phong thủy, đoán mệnh cho người khác cũng sẽ không bị nói ở bên ngoài. Trương Kha sợ mang lại phiền phức cho anh Phù, lập tức chuyển sang đề tài khác, không để mọi người chú ý tới chuyện này.

Cũng may là đồng nghiệp ở trong văn phòng này đều tương đối thân với Phù Ly, cho nên sau khi mọi người trao đổi ánh mắt với nhau đều không nhắc tới chuyện này nữa.

“Anh Phù, anh cảm thấy sự kiện nhà ma này có vấn đề sao?” Sở Dư chú ý tới tấm ảnh nhà ma trong tay Phù Ly, “Lẽ nào thực sự có ma?”

“Có ma hay không tôi không rõ lắm, chỉ dựa vào ảnh chụp cũng không nhìn ra được gì.” Phù Ly lắc đầu, “Nhưng hiện tượng linh dị ở bên trong không giống như các câu chuyện nhà ma truyền thống.”

Những câu chuyện ma khác, sau khi đi vào trong nhà ma mới nghe được âm thanh kỳ quái, căn nhà ma này có thể ra vào tự nhiên, nhưng những người sau khi vào căn nhà ma này, khoảng thời gian tiếp theo sẽ vô cùng xui xẻo, hơn nữa còn không được mấy loài chim đối xử tốt, thậm chí còn nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy bị chim mổ mặt, đè đau bụng.

Thật khác với những câu chuyện thông thường, một bức tranh nhà ma mới mẻ.

“Tôi đoán, có lẽ bên trong không có ma, mà là yêu.” Ngôi nhà ma này được tu sửa rất sang trọng, là nơi mà nhà giàu ở hai ba trăm năm về trước, tuy rằng lâu năm không tu sửa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài phần vinh quang năm đó qua tấm ảnh chụp. Sau đó những ban ngành liên quan ở địa phương dự định chuẩn bị mở rộng tòa phủ đệ(1) này thành điểm du lịch phong cảnh, nhưng không biết vì sao lại tạm gác, phủ đệ liền trở thành một trong những căn nhà ma.

“Anh đang nói, yêu quái ở không hộ khẩu ở nhân gian?” Sở Dư thầm giật mình, vậy mà lại có yêu quái dám lén lút tới ở không hộ khẩu ở nhân gian ngay dưới mắt của ban quản lý bọn họ, rốt cuộc là không biết hay là không sợ?

“Tôi không chắc chắn lắm.” Phù Ly lắc đầu, buông tư liệu về nhà ma xuống, “Ngày mai tới nơi này xem thử là biết.”

“Vậy cũng được.” Sở Dư gật đầu, “Em bảo Thanh Tu đi làm trợ thủ cho anh.”

Trương Kha bên cạnh nghe vậy, vội vàng nói: “Để cho sư đệ Ngụy Thương của em cũng đi xem thử.”

Ánh mắt của Sở Dư và Trương Kha chạm nhau trên không, nhìn ra tâm tư nhỏ bé của đối phương, sau đó kiêu ngạo quay đầu đi.

“Chuyện nhỏ thế này thôi, sao có thể phiền bọn họ được.” Phù Ly có chút ngại ngùng.

“Không phiền, không phiền.” Trương Kha nói, “Ngụy Thương vẫn còn trẻ, phải theo anh Phù học tập nhiều hơn, đối với cậu ta cũng là chuyện tốt.”

Ý nghĩ của Sở Dư và Trương Kha giống nhau, Thanh Tu là hậu bối đạo gia, Ngụy Thương là sư đệ của Trương Kha, hai người đều vì người nhà mình.

Hiểu được tâm tư nhỏ của hai người, Phù Ly bất đắc dĩ nói: “Tôi hiểu rồi.”

Đồng nghiệp khác biểu đạt thái độ kinh bỉ mãnh liệt với hành vi “dùng quyền mưu cầu việc riêng mà ôm đồm lớn” của Trương Kha và Sở Dư.

Buổi tối khi tan làm, trời lại có tuyết rơi, Từ Viện chú ý Phù Ly không quay về ký túc xá nhân viên mà lên xe của lão đại, nhỏ giọng nói với Triều Vân bên cạnh, “Anh Phù gần đây ở chung với lão đại rồi hả?”

“Có lẽ……” Triều Vân nhớ tới cửa sổ ký túc xá vẫn chưa sửa xong của Phù Ly, biểu tình có chút thần kì, “Có thể là do cửa sổ bị hỏng.”

“Không phải hai tuần trước đã sửa xong rồi sao?” Từ Viện nói xong liền hiểu ra, cô che miệng lại, cảm thấy mình giống như lo chuyện bao đồng.

“Buổi tối lạnh như vậy, rúc trong sô pha đun một nồi lẩu là thoải mái nhất.” Phù Ly xách một đồng nguyên liệu nấu ăn lớn bỏ vào trong cốp xe, ngồi vào ghế phó lái phúi phúi tuyết trên đầu, mỹ mãn nói: “Đi về thôi.”

Trang Khanh nhìn cậu phúi tuyết rơi xuống đệm, cũng không nói gì, rút mấy tờ giấy ra cho cậu: “Đừng làm ướt quần áo.”

“Không sao, tôi là yêu không phải là người, sẽ không bị ốm.” Phù Ly nhận lấy mấy tờ giấy lau qua loa mấy cái, nói với Trang Khanh, “Tôi ở nhà anh lâu như vậy, còn ăn chục uống chục, tôi rất ngại.”

Kỳ thật ngay từ đầu, cậu dự định là sửa xong cửa sổ phòng sẽ trở về, nhưng nhà của Trang Khanh thoải mái hơn ký túc xá cho nhân viên nhiều, quan trọng nhất là tài nấu nướng của Trang Khanh khá tốt, còn tốt hơn so với Bao Ngự tự xưng là ngự trù hoàng gia, điều này làm cho cậu dần sa đọa, da mặt dày không muốn đi.

Cũng may là Trang Tiểu Long hào phóng, không chỉ không chê cậu ăn không uống không, còn thường thường làm đồ ăn ngon cho cậu, tình bạn tốt như vậy làm cho cậu có chút không muốn rời đi.

“Tôi ở một mình ăn cơm cũng buồn chán, có người bên cạnh tôi khẩu vị của tôi cũng khá hơn.” Hai mắt Trang Khanh nhìn thẳng đằng trước, trời có tuyết đường trơn, anh lái xe vô cùng cẩn thận, “Cậu nhắc điều này với tôi, là do cậu ngại ăn cơm với tôi hả?”

“Sao có thể như vậy được?” Phù Ly lập tức phủ nhận, “Tôi chỉ cảm thấy ăn của anh ở của anh không hay lắm.”

“Chúng ta là yêu, có đôi khi ở cùng nhau luận đạo mười năm, hai mươi năm đều rất bình thường, cần gì phải quan tâm chuyện nhỏ

nhật này?” Trang Khanh đi chậm lại để cho chiếc siêu xe màu xanh ngọc chạy trước, “Con người có một số lễ tiết phức tạp đối trá, chúng ta không cần mọi chuyện đều phải giống như con người, nếu không làm yêu quái còn ý nghĩa gì nữa?”

“Từ nhỏ tới lớn tôi đều độc lập sinh hoạt một mình, chưa bao giờ cảm nhận sự vui vẻ khi ở chung với yêu tu khác.” Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly, trong đôi mắt xinh đẹp vô cùng bình tĩnh: “Nếu như thế này làm cậu bối rối.....”

“Không bối rối, không bối rối.” Phù Ly bị ánh mắt này của Trang Khanh nhìn làm tim đập không theo quy luật, não như hôn mê, không nói lời khách khí nữa, “Ở chung với anh tôi rất vui.”

“Ừ.” Trang Khanh thu lại ánh mắt nhìn Phù Ly của mình, lộ ra nụ cười khẽ vô cùng nhạt: “Tôi cũng rất vui.”

Phù Ly gầy gầy đệm ngồi, bắt đầu hồi hận về những lời nói ban nãy của mình, những lời kia khẳng định làm cho Trang Khanh nhớ tới những chuyện đau lòng trong quá khứ.

Lẽ nào cậu thật sự làm việc không dùng não giống như Trang Khanh nói?

Một tiếng nổ vang lên làm cậu lấy lại tinh thần từ trong cảm giác áy náy, cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc xe ô tô màu xanh ngọc đâm vào cột đèn đường, đầu xe lồm vào một khối lớn. Cũng may là chủ xe không xảy ra chuyện gì, bò ra từ trong xe.

“Thời tiết có sương tuyết, đường trơn phải đi chậm.” Trang Khanh nắm chặt tay lái, “Đi quá nhanh sẽ xảy ra chuyện.”

“Ừ.....” Phù Ly ngây ngốc gật đầu, lời này hình như cũng có lý.

Buổi tối hai người nấu nồi lẩu thơm ngào ngạt, tuyết bên ngoài càng ngày càng lớn, Phù Ly quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nói với Trang Khanh: “Hình như sắp tới Trừ Tịch của nhân giới rồi.”

Trang Khanh buông đũa xuống: “Sao vậy?”

Phù Ly lắc đầu, cậu chỉ nhớ lại hình như đã rất nhiều năm cậu không thấy niên thú rồi.

“Cậu ăn no chưa?”

“No rồi.”

“VẬY ĐI RỬA BÁT ĐI.” Trang Khanh đẩy bát trống tới trước mặt Phù Ly, “Tối nay tới phiên cậu rửa bát.”

Phù Ly nhỏ giọng lầm bầm: “Đến phiên anh rửa bát thì húp cháo loãng, tới phiên tôi rửa bát thì lại ăn lẩu.....”

“Cậu nói gì đấy?” Trang Khanh dựa vào sofa, “Tôi không nghe rõ.”

“Tôi nói lẩu hôm nay rất ngon.” Phù Ly bê nồi và bát lên, nhanh chóng bước vào nhà bếp.

Thôi bỏ đi bỏ đi, ăn của người ta thì không nói được gì. Trang Tiểu Long nhiệt tình giữ cậu ở lại như vậy, e rằng còn có một nguyên nhân, đó chính là anh đang muốn tìm một người giúp anh rửa bát.

Ai, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy tâm tư tà ác của anh rồi.

Trang Khanh mở tivi ra, kéo chăn đắp lên người, nghe tiếng nước chảy trong nhà bếp, cười ra tiếng.

Nếu như cứ tiếp tục thế này cũng không tồi.

Sáng ngày hôm sau vừa tỉnh lại, bên ngoài biệt thự đã có một tầng tuyết thật dày, Phù Ly nhìn thấy mấy tiểu yêu thủy tộc đang ra sức xúc tuyết, cào tuyết, chạy xuống dưới lầu nói với Trang Khanh ngồi ở sofa phòng khách: “Những tiểu yêu thủy tộc kia là người hầu cũ của tộc Kim Long?”

Trang Khanh bày xong bữa sáng, gọi cậu ngồi xuống: “Mùa đông hằng năm bọn họ đều tới đây, đuổi thế nào cũng không đi, không cần quan tâm tới bọn họ.”

Phù Ly nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của anh, không hỏi nhiều nữa. Nhưng khi cậu lên tầng thay quần áo, cậu nhìn thấy Trang Khanh bê một hộp đồ ăn sáng lớn chia cho những yêu quái thủy tộc kia, còn nhét một trăm đồng cho từng yêu quái một.

Những yêu quái kia vô cùng cung kính Trang Khanh, không dám nhận tiền, bị Trang Khanh lạnh lùng trừng một cái mới ngoan ngoãn nhận lấy.

Phù Ly nghe bọn họ gọi Trang Khanh là “Long Vương điện hạ.”

Tộc Kim Long gần như đã tuyệt chủng, những vị trí chưởng quản sống, suối, hồ, biển cũng bị những long tộc khác phân chia, không ngờ rằng thủy yêu từng phụ thuộc vào tộc Kim Long tới bây giờ vẫn trung thành và tận tâm đối với tộc Kim Long như vậy.

Phù Ly ghé vào bên song cửa sổ, cảm thấy phương thức mà Trang Khanh và những yêu quái thủy tộc này ở chung rất thú vị.

Trang Khanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phù Ly nằm nhoài bên cửa sổ, nặng mặt xuống: “Lùi đầu vào trong đi, tuyết còn chưa dừng.”

Cạch.

Cửa sổ đóng lại, cái đầu lông xù xù cũng rụt về.

Trang Khanh bắt đắc dĩ lắc đầu, quay đầu lại nhìn những yêu quái thủy tộc vẫn còn đang ra sức quét dọn: “Trời lạnh rồi, mọi người quay về biển sớm một chút.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Trang Khanh bắt đắc dĩ thờ dài, biết bản thân không thể thay đổi suy nghĩ của những yêu quái thủy tộc này.

“Trang Tiểu Long.” Phù Ly đeo khăn quàng cổ đi từ trong phòng ra ngoài, “Hôm nay tôi với Ngụy Thương và Thanh Tu đi tra sự kiện nhà ma, buổi trưa không về ăn cơm, anh không cần phải lấy cơm giúp tôi.”

“Được.” Trang Khanh dùng lá cây biến ra mũ đội lên trên đầu Phù Ly, “Tôi đưa cậu qua đó nhé.”

“Không cần, tôi ngồi tàu điện là được rồi, anh đừng tới muộn.” Phù Ly ấn chiếc mũ trên đầu xuống, không để gió lạnh thổi vào, “Tôi đi đây, tối gặp.”

Trang Khanh nhìn cậu nhảy nhót rời đi, nhanh chóng biến mất đằng sau cánh cửa, bật cười nói: “Đúng là giống con thỏ.”

“Long Vương điện hạ.” Tiểu yêu thủy tộc run rẩy nói: “Hơi thở trên người vị đạo hữu này rất nguy hiểm.” Ban nãy khi đối phương tới gần, sau lưng cậu phát lạnh, cảm giác cả con cá đều như hít thở không thông.

Trang Khanh nhìn yêu quái thủy tộc kia, nguyên hình.....hình như là loại cá mà Phù Ly thích ăn nhất?

Anh nghĩ ngại, an ủi nói: “Yên tâm, tuy rằng cậu ấy thích ăn loại cá như cậu, nhưng không ăn những sinh vật đã mở ra linh trí.”

Yêu quái thủy tộc: “.....”

Cảm giác càng thêm sợ hãi.

Phù Ly đang chen chúc ở tàu điện cũng không hề biết, chuyện ngày hôm qua cậu và Trang Khanh đi mua phòng, sáng nay đã bị phóng viên nhiều chuyện đăng lên mạng, thu hút sự chú ý của vô số cư dân mạng.

Trước khi bị ép thành thịt thỏ khô, cuối cùng cậu cũng đi ra khỏi tàu điện, tìm được căn nhà ma nổi danh kia ở trong một ngõ nhỏ.

Ngụy Thương và Thanh Tu đã tới rồi, nhìn thấy Phù Ly, hai người vội vàng tới đón.

Ngụy Thương gửi được hơi thở của rồng mạnh mẽ trên người Phù Ly, thiếu chút nữa theo bản năng làm lễ thần phục: “Anh Phù, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Phù Ly vẫy tay với hai người, nhìn tòa nhà ma này, cậu không cảm nhận được bất cứ yêu khí nào cả.

Nhưng điều này không thể hiện rằng bên trong không có thứ gì kỳ quái, chưa biết chừng yêu tu bên trong còn am hiểu che dấu hơi thở trên người mình, hoặc còn mạnh hơn cả cậu.

Nhảy qua tường vây, Phù Ly nhìn cổ khô đang bị giẫm nát dưới chân, nói với Thanh Tu và Ngụy Thương: “Hai người cẩn thận.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Nóng vội thì không ăn được đậu hũ nóng.

Phù Tiểu Ly: Con rồng tâm cơ, nhất định là muốn tôi rửa nhiều bát.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 104

Tuyết đọng và cỏ khô chồng chất cùng nhau, tản ra mùi hương thối rữa. Cách bọn họ không xa có một cái giếng, miệng giếng mọc ra rêu xanh thẫm. Rêu không đáng sợ, đáng sợ chính là vào trời tuyết lớn thế này, trong vườn lại chỉ có một tầng tuyết mỏng, cả sân vô cùng lầy lội.

"Có người đã quét dọn qua vườn, hay là....." Thanh Tu ngậm miệng lại, dáng vẻ của vườn thế này, nhìn thế nào cũng không giống như được quét dọn qua, mà giống như có lực tác dụng bên ngoài làm tuyết biến mất. Nhưng cậu không cảm nhận được chút linh khí nào cũng không cảm nhận được sát khí và oán khí. Chỉ cần từng có sinh vật tồn tại ở nơi này, đều nên lưu lại một chút hơi thở, không lưu lại một chút hơi thở nào quả thật quá đáng sợ.

Thanh Tu sờ sờ cánh tay có chút phát lạnh của mình: "Hôm nay, đáng lẽ nên mang Sở trưởng lão tới đây."

Sở Dư trời sinh miễn cảm đối với hơi thở của các loại yêu tu, cho dù là yêu quái nhờ thiên đạo hóa hình, cậu ta cũng có thể cảm nhận được yêu khí.

"Không cần, cho dù là Sở Dư tới đây, cũng không nhìn ra được gì." Phù Ly lấy hai lá bùa đưa cho Ngụy Thương và Thanh Tu, "Lá bùa này là của trưởng bối trong nhà tôi tặng, có thể chống lại một đòn vô cùng mạnh."

"Vậy anh phải làm sao?" Ngụy Thương nắm lấy lá bùa, bên trên còn có trận pháp bảo vệ đặc biệt đáng sợ, người chế phù nhất định là người có bản lĩnh vô cùng lớn, một tấm bùa bảo vệ này bán đấu giá ở tu chân giới có thể làm cho vô số tu chân giả giành nhau vỡ đầu.

Ngụy Thương cảm thấy được lá bùa này có chút nặng, giống như Phù Ly thuận tay quăng cho cậu một căn nhà ở đoạn đường vàng trong trung tâm Kinh Đô.

"Tôi không cần thứ này." Phù Ly cười nói, từ khi cậu trải qua cửu tâm kiếp, tu vi đã không còn giống như ngày xưa, thậm chí còn mơ hồ cảm nhận được bản thân mình có một năng lực trời sinh nào đó.

Chính là loại cảm giác này vô cùng mơ hồ, giống như có người đóng lại một cánh cửa cậu, thậm chí còn cài thêm một chiếc khóa.

Phù Ly cũng không cưỡng chế phá cánh cửa này ra, bởi vì không ai biết được đằng sau cánh cửa này che giấu thứ gì, mấy năm nay cậu trải qua rất tốt, có một số sự thật không cần thiết phải biết ngay.

Trong bụi cỏ rung động, hình như có thứ gì đó sắp xông từ bên trong ra.

Thanh Tu và Ngụy Thương đột nhiên quay đầu lại, cảnh giác nhìn chằm chằm bụi cỏ. Chẳng bao lâu, một con thỏ lông trắng béo mập nhảy từ trong bụi cỏ ra, con thỏ trắng này nhìn thấy người lạ, cũng không sợ hãi mà chỉ ngây ngốc nhìn bọn họ một lát, mới chậm chạp nhảy vào trong cửa lớn.

Ba người bọn họ phát hiện, bên dưới cánh cửa đã tróc sơn có một cái hốc cao tầm ba, bốn mươi cm, con thỏ mập vừa vịn có thể

bò tới bò lui trong hốc.

"Xem ra người không rõ lai lịch bên trong hình như còn thích nuôi con thỏ làm thú cưng." Thanh Tu nhìn thấy cái hang ở bên dưới cánh cửa, sự sợ hãi trong lòng biến mất hơn phân nửa, yêu quái có thể nuôi thỏ làm thú cưng, có lẽ tính cách sẽ không quá tàn bạo.

Phù Ly nhìn thấy con thỏ mập kia nhảy lên cầu thang, sau đó chui vào trong cái hang ở cửa, cái đuôi ngắn cũn rung vài cái rồi mới biến mất sau cánh cửa.

"Anh Phù, bây giờ chúng ta phải vào sao?" Thanh Tu quay đầu nhìn Phù Ly, trưng cầu ý kiến của cậu. Tuy rằng nhìn ở bên ngoài, Phù Ly là người trẻ nhất, nhưng Thanh Tu và Ngụy Thương đều rõ ràng, người chân chính có thể làm chủ là ai.

"Vào xem thử, hai người đi theo sau tôi, cho dù nghe thấy bất cứ tiếng gì đều không được chạy linh tinh." Phù Ly nghĩ ngợi, "Có người gọi hai người, cũng không được tùy tiện lên tiếng đáp lời."

Pháp bảo ở yêu giới vô cùng kỳ lạ, kỹ năng cũng không giống nhau. Có pháp bảo phi hành phải vượt ba cái mới có thể bay lên, có hồ lô phải phơi nắng mới có thể phun lửa, còn có pháp bảo phải gọi tên đối phương mới có thể hút đi hồn phách và thân thể đối phương, vân vân.

Phù Ly lo lắng hai tiểu bối này không đủ kiến thức về pháp bảo ở yêu giới, không cẩn thận sẽ chịu thiệt thòi. Nhìn thấy hai tiểu bối ngoan ngoãn gật đầu, Phù Ly mới lấy pháp bảo roi đỏ của mình ra cầm trong tay, nhắc chân bước lên thềm đá.

Cổng trong phủ đệ từng bị tróc sơn đỏ, ngày qua ngày bị gió thổi mưa vùi cũng đã mục nát, chỉ còn hoa văn loang lổ, có thể chứng minh nó đã từng một thời hiển hách. Phù Ly đi lên trên bậc thềm, cũng không trực tiếp đẩy cửa ra mà nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, chắp tay nói: "Tại hạ là tiểu yêu Vị Thủy, mang theo hai vị tiểu bối tới đây thăm hỏi, nếu như có chỗ đắc tội, mong tiền bối thứ lỗi."

Trong phòng đột nhiên truyền tới âm thanh có vật gì đó rơi xuống đất, Phù Ly nghĩ rằng cánh cửa sẽ mở ra, nhưng cậu đợi một lát, trong phòng lại khôi phục yên lặng.

Cậu quay đầu nhìn Ngụy Thương và Thanh Tu, Thanh Tu và Ngụy Thương cũng trừng hai đôi mắt to ngơ ngác nhìn cậu, vào lúc này, cậu liền cảm thấy, Trang Khanh là một hậu bối đáng tin cậy lại có năng lực.

Vươn tay đẩy cửa ra, cánh cửa gỗ nhiều năm không tu sửa kêu kèn kẹt, nhưng đằng sau không rách nát như trong tưởng tượng của Phù Ly, ngược lại lóng lánh rực rỡ, vô cùng xa hoa.

Một người đàn ông đầu đội quan bằng hồng ngọc, mặc cẩm bào đang ngồi trên ghế, bàn tay trắng như ngọc đang nhẹ nhàng vuốt ve con hổ béo vừa mới bò vào, đôi mắt dừng lại trên người Phù Ly.

Người đàn ông này rất đẹp, cũng vô cùng cao ngạo, dáng vẻ tùy ý ngồi ở trên ghế cũng giống như đế vương đợi văn võ bá quan quỳ lạy.

Phù Ly không nhìn được chân thân của đối phương, nhưng trực giác nói với cậu, đại yêu thần bí này không có ác ý với cậu, thậm chí.....còn có chút thích cậu?

Trong lòng cậu âm thầm tự kiểm điểm, cái tật xấu tự kỷ này nhất định là do học được từ những đồng nghiệp trong bộ phận.

"Khách quý tới nhà, tại hạ không đón tiếp từ xa, mời ngồi." Người đàn ông vẫy tay, trong phòng có mấy nữ hầu duyên dáng đi ra, trong tay bưng quả, trà cùng với bánh ngọt.

Điều trùng hợp chính là, những thứ này đều là thứ Phù Ly thích ăn.

Thanh Tu và Ngụy Thương nhìn trái cây sáng long lanh như nước trong khay, không dám dùng tay cầm.

"Đa tạ đại nhân chiêu đãi, quả Linh Nguyệt vô cùng hiếm có, vẫn bồi lại có thể nhìn thấy ở nơi này, quả thật là vinh hạnh của vãn bối." Phù Ly cầm lấy quả Linh Nguyệt, đặt vào trong miệng.

Quả Linh Nguyệt to như quả nho, sinh ra từ tinh hoa nhật nguyệt, năm trăm năm mới chín, sau khi chín nếu như không hái trong vòng bảy ngày sẽ hóa thành sương mai biến mất trong trời đất, giống như Linh Túy trong núi, là linh vật vô cùng yếu ớt. Nhưng nếu như thường xuyên ăn loại quả này, không chỉ có thể tẩy kinh mạch mà còn có thể tăng cường linh khí và thể lực.

Khi còn nhỏ Phù Ly thường xuyên ăn loại quả này, sau đó sống một mình cậu chưa từng ăn lại nữa. Nhìn những quả này, cậu lại nhớ tới những ngày tháng còn sống trên núi Vụ Ảnh.

"Người....." Đại yêu ôm con tỏ thay đổi một tư thế ngồi, cúi đầu vuốt ve lông thỏ, không nhìn Phù Ly nữa, "Ta thấy tu vi của ngươi cũng không thấp, sao ngay cả những thứ này còn chưa từng nhìn thấy?"

"Để đại nhân chê cười rồi, không phải là văn bối chưa từng nhìn thấy, chẳng qua khi còn nhỏ được trưởng bối cưng chiều, không thiếu ăn thiếu uống, sau này xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, văn bối trời sinh gan nhỏ, trốn trong núi sâu nhiều năm không dám ra ngoài, đã rất nhiều năm chưa từng ăn thứ này rồi." Ăn được đồ ăn ngon trong hồi ức, Phù Ly cong khóe miệng cười.

"Đâu có trưởng bối nào như vậy, khi còn bé cho người vinh hoa, đợi người trưởng thành rồi lại vứt người như giày hỏng, ta thấy cũng không phải là loại trưởng bối tận trách nhiệm." Đại yêu khẽ giễu cợt một tiếng, thả con thỏ trên đầu gối xuống đất

Một vị nữ hầu tiến tới ôm con thỏ đi.

"Đại nhân quan tâm văn bối, văn bối vô cùng cảm kích." Nụ cười trên mặt Phù Ly biến mất, "Chẳng qua những trưởng bối yêu tu trong nhà đều là yêu quái vô cùng có trách nhiệm, mong đại nhân đừng bình luận xằng bậy."

Nghe được loại ngữ khí bất kính này của Phù Ly, đại yêu không hề tức giận, ngược lại còn khẽ cười, ngẩng đầu lên nhìn Phù Ly: "Người là một đứa trẻ ngoan."

Thanh Tu và Ngụy Thương đối diện nhìn nhau, không khí này hình như có gì đó không đúng.

Phù Ly cũng không ngờ rằng đối phương lại tốt tính như vậy, so sánh với những yêu tu thượng cổ mà cậu đã từng gặp trước đây, vị này quả thực là bông bách hợp nhỏ dịu dàng vô hại.

"Các người tới tìm ta là vì chuyện gì?" Đại yêu nâng cằm lên, vẫn nhìn Phù Ly, dường như Thanh Tu và Ngụy Thương từ đầu tới cuối

không tồn tại.

"Văn bói nhậm chức ở ban quản lý tu chân giới, nghe nói ở đây có ma, liền tới đây thăm hỏi một chuyến. Không biết đại nhân đang ở đây nghỉ ngơi, cho nên mới tới đây quấy rầy đại nhân tu luyện, mong đại nhân tha thứ." Phù Ly thẳng người hành lễ với đại yêu.

"Không cần đa lễ, nơi này của ta từ trước tới giờ đều thanh tĩnh, có tiểu bói tới đây nói chuyện cùng ta cũng thêm vài phần vui vẻ." Đại yêu đứng dậy đỡ Phù Ly, "Ta tên là Phong Thụy Trọng, dựa theo vai vế, người phải gọi ta là chú, bác mới đúng."

Phù Ly nghe thấy vậy, ngoan ngoãn thi lễ: "Hậu bói Phù Ly, ra mắt chú Phong."

"Được, được, được." Phong Thụy Trọng liên tiếp nói ba từ, vươn tay vỗ vai Phù Ly, "Người gọi ta một tiếng chú, chú cũng phải cho người lễ gặp mặt."

Hắn lấy bên người ra một túi Càn Khôn, xóa đi cấm chế bên trên: "Bên trong có một số đồ, người cầm lấy mà chơi."

Phù Ly không ngờ được đối phương lại hào phóng như vậy, cậu đã quen với tác phong của các đại yêu thượng cổ một lời không hợp là bắt đầu đánh nhau, Phù Ly đối diện với yêu quái thượng cổ hào phóng như vậy, ngược lại có chút không thích ứng: "Không công không thể hưởng lộc, sao văn bói có thể thu nhiều quà của tiền bói như vậy được?"

"Ta nhìn thấy người thuận mắt, muốn tặng quà cho người, còn cần công gì sao?" Phong Thụy Trọng ép buộc nhét túi Càn Khôn cho Phù Ly, thấy sau lưng Phù Ly còn hai tiểu yêu, lo lắng bọn họ sẽ vì

không nhận được quà mà nảy sinh ra sự đố kỵ với Phù Ly, thuận tay đưa cho mỗi người một túi đá quý: "Các người vẫn còn nhỏ, cầm lấy những viên đá này chơi đi."

Ngụy Thương và Thanh Tu cầm lấy túi đựng đá quý to bằng nắm tay người trưởng thành, giật mình hiểu ra, bọn họ gặp được yêu quái thổ hào rồi. Nhiều đá quý như vậy, đủ cho bọn họ mua ba căn nhà ở Kinh Đô.

"Ngôi nhà này vẫn luôn không có chủ, ta cảm thấy nơi này phong thủy không tồi, nên đành ở trong căn nhà mấy tháng, nếu như có gì không thích hợp, ngày mai ta sẽ chuyển khỏi nơi này." Phong Thụy Trọng vô cùng dễ nói chuyện, rõ ràng không hề muốn gây khó khăn cho công việc của Phù Ly, "Không biết ta cần chú ý điều gì nữa không?"

"Không biết chú Phong.....đã từng đăng ký ở Yêu Minh chưa, nhân giới ngày nay không còn giống như ngày xưa nữa, nếu như yêu tu muốn đi lại ở nhân gian, cần phải tới Yêu Minh làm chứng minh thư."

"Mấy ngày nay ta vẫn luôn ở nơi này, chưa từng ra bên ngoài, còn không biết những quy củ ấy." Phong Thụy Trọng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, "Tiểu Ly có thể đưa ta tới Yêu Minh để làm đăng ký này không?"

"Được." Phù Ly nhẹ nhàng thở ra một hơi, xem ra trong số những đại yêu thượng cổ cũng có người vô cùng bình thường.

Không, không đúng, hình như cũng không phải vô cùng bình thường. Phù Ly sờ sờ túi Càn Khôn được mình biến nhỏ lại, lại nhìn

túi đá quý trong tay Thanh Tu và Ngụy Thương, hành vi một lời không hợp là tặng quà này cũng coi như là bình thường sao?

Phong Thụy Trọng nhìn quần áo trên người Phù Ly, nháy mắt biến cảm bào trên người thành quần áo giống như Phù Ly, hấn vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình, cười với Phù Ly: "Đi thôi."

Kéo cửa ra, giây phút giẫm lên bậc thềm kia, Phong Thụy Trọng ngẩng đầu nhìn trời, tuyết như lông ngỗng rơi xuống trên mặt hấn.

Phù Ly quay đầu lại nhìn, phát hiện đối phương nhìn có chút cô đơn.

Nhưng sau khi đối phương phát hiện ra ánh mắt của cậu, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, "Đi thôi."

Bàn chân hấn giẫm lên trên bùn đất bẩn thỉu, khẽ cau mày, nhưng nhìn thấy Phù Ly cách hấn không quá hai bước, hấn vẫn bước nhanh đi theo.

Phù Ly lấy điện thoại ra, dùng app gọi một chiếc xe, nói với Thanh Tu và Ngụy Thương, "Hai cậu đi về trước đi, tôi dẫn chú Phong tới Yêu Minh đăng ký, thuận tiện dẫn chú Phong đi ăn cơm trưa."

"Vâng." Hai người Thanh Tu và Ngụy Thương ở đây cũng không giúp được gì. Đại yêu tên Phong Thụy Trọng này tuy rằng nhìn có vẻ thân thiện, nhưng bọn họ vẫn muốn nhanh chóng quay lại báo cáo với lão đại, lỡ như xảy ra chuyện gì đó cũng có thể làm chuẩn bị trước.

Biết yêu biết mặt không biết lòng, mọi việc ổn thỏa là tốt nhất.

Xe gọi bằng app dừng trước mặt Phù Ly và Phong Thụy Trọng, Phù Ly kéo cửa xe ra để Phong Thụy Trọng lên xe rồi cậu mới vào trong.

Có thể là vì tài xế là con người, Phong Thụy Trọng không hỏi Phù Ly tại sao, nhưng Phù Ly có thể nhìn ra hắn có chút không quen bị kẹp trong không gian hẹp như vậy, nhưng lại không oán giận điều gì.

Trong tiềm thức Phù Ly có cảm tình tốt với loại đại yêu thể này, tuy rằng cậu chưa bao giờ gặp hắn, thậm chí ngay cả chân thân đối phương cậu cũng không nhìn rõ.

Tới Yêu Minh, Phong Thụy Trọng xuống xe, đợi xe chạy đi rồi, hắn mới nói với Phù Ly: "Người không trả tiền cho con người kia?"

Dáng vẻ này giống như là người lớn nhìn thấy đứa trẻ ham món lợi nhỏ, không nhịn được muốn dạy đứa trẻ đi vào con đường đúng đắn.

"Chú Phong yên tâm, bây giờ nhân giới trả tiền không nhất định phải trả bằng tiền mặt, dùng điện thoại trả là được rồi." Phù Ly lấy điện thoại ra, "Đều trừ vào đây."

"Thì ra là như thế." Phong Thụy Trọng kinh ngạc nói, "Sức sáng tạo của con người quả thực là vô cùng vô tận."

Xem ra là một yếu tố vô cùng tốt với con người, chút lo lắng còn sót lại trong lòng Phù Ly vào giờ phút này cũng biết mất chẳng còn bóng dáng.

Trong văn phòng chung ở ban quản lý, Từ Viện đang lướt net bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, làm mọi người sợ tới mức cho rằng Trang Khanh tới rồi, toàn bộ đều ngồi thẳng người, đợi một

lát cũng không thấy Trang Khanh xuất hiện ở ngoài cửa, mọi người dờ khóc dờ cười nói: "Từ mỹ nhân, cô gào lên làm gì, làm chúng tôi còn tưởng lão đại qua đây."

Từ Viện xoay người yếu ớt nhìn đồng nghiệp: "Mọi người còn nhớ anh Phù nói anh ấy đã mua nhà không?"

"Đúng vậy, có chuyện gì?" Triều Vân cầm gương trang điểm, vô cùng chuyên chú tô lại son: "Không phải hôm qua anh ấy đã nói chuyện này rồi sao?"

"Vậy mọi người nhất định không biết anh ấy mua nhà kiểu gì." Từ Viện hít một hơi thật sâu, "Nhà không phải là anh ấy mua, mà là lão đại tặng cho."

Tay Triều Vân run lên, kéo dài son môi tới cằm, cô ôm cằm kinh ngạc nói: "Không thể nào, lão đại keo kiệt như vậy, sao có thể nở bở ra mấy trăm vạn mua nhà cho anh Phù?"

"Không phải mấy trăm vạn." Từ Viện nuốt nước bọt.

"Vậy là đúng rồi." Triều Vân dùng pháp thuật xóa đi vết son môi ở cằm, "Tính keo kiệt của lão đại đã ăn sâu vào tận xương, tình yêu không chữa nổi bệnh keo kiệt này."

"Không, không, không, tôi không nói ý này. Bởi vì lão đại tặng anh Phù một căn biệt thự giá trị hơn một nghìn vạn, không phải là mấy trăm vạn. Video lão đại và anh Phù đi mua nhà đã được điên cuồng share trên mạng rồi, mọi người tự đi xem đi."

Nháy mắt, trong văn phòng người lấy di động, người click chuột, loạn thành một đồng.

Một diễn đàn nổi tiếng nào đó: 818 Chi tiết mua nhà ngọt ngào của chủ tịch tập đoàn Trường Long và trợ lý Phù, có cắt ảnh!

Một trang web truyền thông dựa vào giật tít giành thắng lợi: Chấn động! Chủ tịch một tập đoàn nổi tiếng cùng với người yêu đồng tính mua nhà ở chung, chuẩn bị kết hôn.

Một weibo nào đó: A a a a, chủ tịch Trang và trợ lý mua nhà rồi, hai người ở chung với nhau rất xứng đôi, tôi muốn liếm màn hình, có video đính kèm, mọi người nhanh vào xem!

Mọi người xem xong những hình ảnh kèm theo video liền bất ngờ, cả văn phòng yên lặng không một âm thanh. Một lúc lâu sau, Sở Dư nhỏ giọng nói: "Vậy, lão đại và anh Phù, cảm tình rất tốt, đúng không, ha ha ha ha....."

"Tôi tin tưởng tình yêu rồi." Biểu tình của Triệu Vân có chút phức tạp, bọn họ đi theo Trang Khanh bao nhiêu năm, đều biết Trang Khanh có tật xấu keo kiệt, nhưng bình thường trừ việc lén lút trêu chọc anh vài câu thì cũng không bất mãn lắm. Trên thực tế, trừ tôn kính Trang Khanh ra thì bọn họ còn rất sùng bái anh.

Bởi vì tất cả nhưng tu chân giả ngồi ở đây, nếu như trải qua tất cả những việc mà Trang Khanh đã từng trải qua, sẽ không thể làm tốt hơn anh được, thậm chí còn khó khăn mà trông theo bóng lưng anh.

Mấy năm nay lão đại đổ mồ hôi, đổ máu vì tu chân giới, chuyện nguy hiểm nhất vất vả nhất cũng đều là anh đi đầu tiên. Nhìn những điều này trong mắt, nếu như còn nhân tính đều muốn lão đại sống thoải mái hơn một chút, vui vẻ hơn một chút.

Nhưng mấy năm nay lão đại trừ làm việc ra thì lại làm việc, bên cạnh anh ngoài những đồng nghiệp như bọn họ thì gần như không có thêm một người bạn nào, cũng không quan tâm tới những thứ khác.

Bây giờ nhìn thấy tin tức này, bọn họ đáng lẽ ra phải lén lút trêu chọc trong nhóm chat, nhưng khi bọn họ nhìn thấy lão đại ôm bả vai anh Phù trong video, ánh mắt vô cùng dịu dàng, trong lòng bọn họ vừa nóng vừa chua xót, không thể nói ra được lời nào.

Thật lâu sau, Triều Vân mới tắt video đi, cười nói: "Rất tốt."

"Đúng vậy, rất tốt." Sở Dư gật đầu.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn thấy vài phần vui mừng trong mắt đối phương.

Tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài, mọi người nhìn ra ngoài cửa, thấy Thanh Tu và Ngụy Thương vội vàng chạy lại, đỡ cửa thở hổn hển: "Có, có đại yêu thượng cổ xuất hiện!"

Chỉ thấy hai người bọn họ quay lại, mọi người đều tái mặt: "Anh Phù đâu?"

Nếu như anh Phù xảy ra chuyện gì, lão đại phải sống thế nào đây?

Dù sao anh ấy cũng hào phóng mua tặng anh Phù căn biệt thự giá gần hai nghìn vạn.

"Anh, anh Phù?" Ngụy Thương và Thanh Tu thấy tất cả mọi người đều mang vẻ mặt căng thẳng nhìn hai người họ, giật mình, biểu tình của bọn họ tại sao lại dọa người tới như vậy?

"Phù Ly đã xảy ra chuyện gì rồi, tại sao chỉ có hai người quay lại?" Trang Khanh xuất hiện phía sau hai người, biểu tình lạnh như băng.

"Anh Phù không sao." Ngụy Thương sững sờ mấy giây, "Anh ấy mang đại yêu tới Yêu Minh đăng kí chứng minh thư."

Mọi người:.....

Có đại yêu thượng cổ gần dân chúng để nói chuyện như vậy sao?

Trang Khanh nghe Phù Ly đi đâu, cũng đi luôn không hề quay đầu lại. Ngụy Thương và Thanh Tu nhìn về mặt Trang Khanh vô cùng khó coi, có chút lo lắng nhìn các đồng nghiệp khác, có phải là hai người bọn họ đã làm sai chuyện gì không?

Bên ngoài cổng lớn Yêu Minh, Phong Thụy Trọng nhìn tấm bảng hiệu treo ngoài cửa Yêu minh, chữ viết có hơi ít nét nhưng may là hắn vẫn nhận ra được.

Câu lạc bộ dưỡng lão.

Lẽ nào đây là tên của Yêu Minh ở nhân giới?

Theo Phù Ly đi vào trong Yêu Minh, hắn nhìn thấy dưới một cái ô rất lớn, mấy người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn quăng mấy khối vuông nhỏ, trong đó có hai con người, hai yêu tu, bầu không khí coi như hòa hợp.

Thỉnh thoảng khắc khẩu vài câu, nhưng cũng sẽ không đánh nhau.

"Trò đó là mạt chược, là một trò chơi mà con người phát minh ra." Phù Ly nhỏ giọng giải thích với Phong Thụy Trọng, "Bọn họ là bạn chơi bài cố định, không có việc gì thì chơi cùng với nhau."

"Phù Ly đạo hữu tới rồi sao?" Vương Thúy Hoa nhìn thấy Phù Ly, vừa sờ mạt chược, vừa chào hỏi Phù Ly. Ba người khác cũng lần lượt chủ động chào hỏi Phù Ly, thái độ vô cùng nhiệt tình.

"Dường như bọn họ rất tôn trọng người?" Trên mặt Phong Thụy Trọng xuất hiện ý cười.

"Vâng, người ở tu chân giới đều rất tôn trọng người trong ban quản lý." Phù Ly dẫn hấn vào trong nội viện, cao giọng nói: "Ông ới, ông đâu rồi, tôi mang người tới đăng ký đây."

"Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi." Ông lão kéo cánh cửa không cũ không mới ra, "Tai ta còn không điếc, giọng của cậu sao lại lớn như vậy, người trẻ tuổi bây giờ thật là....."

Giọng nói của ông lão đột nhiên dừng lại, ông sửng sờ nhìn Phong Thụy Trọng ở đằng sau Phù Ly, tay chân run rẩy, gần như không biết phải nói gì.

Phù Ly quay đầu nhìn Phong Thụy Trọng, thấy hấn để tay tại một bên miệng, biểu tình hình như không quá vui vẻ, vội giải thích nói: "Ông ấy là yêu quái tốt, chứng minh thư của tôi cũng là do ông ấy làm."

"Ừ." Biểu tình của Phong Thụy Trọng lại trở nên dịu dàng.

"Hai người vào đây." Ông lão chấp tay, lùi qua một bên, đợi Phong Thụy Trọng đi qua cửa rồi, ông mới theo lưng hấn đi vào trong.

Ông lão bật đèn trong phòng lên, bê một chiếc ghế trong phòng ra, sau khi lau vài lần mới đưa tới trước mặt Phong Thụy Trọng:
"Mời đại nhân ngồi."

Phong Thụy Trọng nhìn Phù Ly, Phù Ly cũng tự mình kéo một chiếc ghế qua, cậu có chút chán ghét ngồi lên chiếc ghế này.

"Tên của ngài là gì?"

"Phong Thụy Trọng."

"Tuổi tác?"

Phong Thụy Trọng nghĩ ngợi, "Cứ viết là một vạn năm đi, để cho tròn số."

Phù Ly quay đầu lại nhìn Phong Thụy Trọng, rốt cuộc là lớn như thế nào, khi đến tuổi mới có thể tùy ý như thế?

"Nơi sinh ra?"

"Giao Châu Nam.....Nam Sơn."

Ông lão nhanh chóng làm xong tư liệu, trên người Phong Thụy Trọng không hề có một chút sát khí nào, đương nhiên không phải là tà yêu, cho nên tốc độ làm chứng minh thư rất nhanh, chưa tới nửa giờ đã nhận được chứng minh thư tạm thời.

"Ba ngày sau có thể làm xong chứng minh thư chính thức, không biết tại hạ phải đưa cho đại nhân ở đâu?"

"Tiểu Ly là văn bối của ta, sau khi làm xong chứng minh thư rồi thì giao cho Tiểu Ly là được." Thái độ của Phong Thụy Trọng với

ông lão vô cùng lạnh nhạt, ông lão cũng không để ý, cung kính tiễn hai người ra khỏi viện.

Nhìn thấy bóng lưng hai người biến mất đằng sau cánh cửa, ông lão cung kính hành lễ, cúi người sát đất.

"Có chứng minh thư rồi, ngài chính là người bình thường ở nhân giới." Phù Ly ngẩng đầu nhìn trời xanh, nhỏ giọng nói với Phong Thụy Trọng, "Chỉ cần không làm ra hành vi gì quá đáng, ngài có thể tùy ý thưởng thức ẩm thực, rượu ngon, chơi các trò chơi thú vị ở nhân gian."

"Được, đã rất nhiều năm ta không tiếp xúc với nhân giới rồi, nếu như sau này Tiểu Ly có thời gian, có thể mang ta đi dạo được không." Phong Thụy Trọng mở chiếc ô ra, che lên đầu Phù Ly.

"Được." Phù Ly cười híp mắt gật đầu.

"Trong cái xe sắt kia hình như có một con rồng huyết mạch không thuần đang nhìn người." Phong Thụy Trọng chỉ chiếc xe không xa đằng trước, "Đó là bạn của người sao?"

"Vâng?" Phù Ly quay đầu nhìn qua, phát hiện ra xe của Trang Khanh, gật đầu thật mạnh, "Chú Phong, đó là bạn tốt nhất của tôi, Trang Khanh." Nói xong, cậu chạy ra khỏi tán ô.

Phong Thụy Trọng nhìn dưới tán ô trống rỗng, lại nhìn bóng lưng vui vẻ của Phù Ly, khẽ cười ra tiếng.

"Trang Tiểu Long." Phù Ly gõ cánh cửa, "Anh tới đón tôi sao?"

Trang Khanh hạ kính xe xuống, nhìn yêu tu tuần mã đứng ở bậc thềm mỉm cười, lại nhìn Phù Ly đang cười híp mắt nhìn mình, gật

đầu: "Ừ, tôi tới đón cậu về nhà."

"Xin chào, bạn của Tiểu Ly." Phong Thụy Trọng đi theo qua, lấy từ trên người ra một chiếc túi Càn Khôn đưa vào trong xe.

"Nào, đây là lễ vật gặp mặt của trưởng bối, nhất định phải nhận, đừng ghét bỏ."

Tác giả có lời muốn nói:

Thanh Tu, Ngụy Thương cầm túi đá quý: Vô cùng thỏa mãn, vô cùng mỹ mãn.

~~~~~

818: Phát âm gần giống 摆一摆, 拔一拔, 扒一扒, nghĩa bóc, lột, phơi bày thị phi, drama,.... Như tiếng Việt mình thì là bóc phốt ấy:))

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 105

Động tác này của Phong Thụy Trọng làm Trang Khanh nhớ tới trường bối của Phù Ly, Chu Tước Trục Nguyệt.

Túi Càn Khôn có thể đựng rất nhiều đồ, Trang Khanh không thể tưởng tượng được bên trong có những thứ gì, cũng không thể nhận.

"Xin lỗi, ban quản lý có quy định, không thể nhận quà của các tu chân giả khác." Trang Khanh hành lễ, "Đa tạ tiền bối đã tặng quà."

"Nhân gian có một câu nói, bậc tiền bối ban thưởng không thể từ chối, nếu như người không muốn nhận, vậy tức là xem thường trường bối như ta." Tướng mạo của Phong Thụy Trọng vô cùng đẹp, khi không cười, hơi nhếch mi lên lại lộ ra vài phần uy thế.

"Cảm ơn chú Phong." Phù Ly thay Trang Khanh nhận lấy túi Càn Khôn.

"Vẫn là Tiểu Ly ngoan." Trên mặt Phong Thụy Trọng lại treo nụ cười, hấn vỗ vỗ chiếc mũ trên đầu Phù Ly, có chút đau lòng nói: "Mấy năm nay người sống có tốt không?"

Phù Ly sững sờ gật đầu.

Phong Thụy Trọng nhìn chiếc mũ dùng thuật pháp biến thành trên đầu cậu, trong mắt dường như có cảm xúc thoáng hiện lên,

nhưng cuối cùng chỉ giúp cậu chỉnh chiếc mũ: "Chăm sóc bản thân cẩn thận, thiếu gì thì nói cho ta."

Hắn lấy ra mấy miếng ngọc bội nhét vào tay Phù Ly: "Có việc thì ném vỡ ngọc bài này, ta sẽ lập tức tới."

Phù Ly nắm lấy những miếng ngọc bài này, kinh ngạc nhìn Phong Thụy Trọng. Hành vi của Phong Thụy Trọng quá mức thân cận, cậu vốn nên nghi ngờ mưu đồ của đối phương, nhưng chỉ cần đối phương nhìn cậu cười, trong lòng cậu chỉ còn lại tình cảm thân cận, không còn gì khác.

"Chú Phong....." Phù Ly không nhịn được hỏi, "Trước đây chúng ta đã từng gặp sao?"

Phong Thụy Trọng cười ôn hòa: "Tuyệt lớn rồi, về sớm một chút đi." Hắn dời ánh mắt sang người Trang Khanh, cười hữu hảo với anh, "Cáo từ."

Nhìn thấy quần áo Phong Thụy Trọng mặc trên người giống hệt như của Phù Ly, Trang Khanh nghiêm mặt nói: "Tiền bối bảo trọng."

Phong Thụy Trọng mở cửa xe ra, cười với Phù Ly: "Mau lên xe đi."

Năng lực học tập của hắn rất mạnh, chỉ ngồi xe hơi một lần là biết mở cửa xe thế nào, làm thế nào để bản thân mình dung nhập vào trong đám người mà không đột ngột.

Phù Ly ngồi vào ghế phó lái, khoe miệng giật giật, nhưng không nói được ra lời. Phong Thụy Trọng không phủ nhận trước đây đã từng gặp cậu, nhưng cũng không thừa nhận bọn họ từng quen biết.

Là do đối phương không muốn nói, hay là kiêng dè điều gì nên lựa chọn im lặng.

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, Phong Thụy Trọng lại đặt một chiếc túi Càn Khôn vào trong lòng cậu: "Đối xử với bản thân tốt một chút, ăn mặc ở không thể để bản thân chịu thiệt." Hắn lại nhìn chiếc mũ dùng thuật pháp biến thành trên đầu Phù Ly, nụ cười có chút miễn cưỡng, "Chú ý ăn mặc một chút cũng không sao."

Phù Ly có chút khó hiểu, tại sao ánh mắt Phong Thụy Trọng nhìn cậu giống như cậu chịu khổ cực với uất ức lớn lắm vậy?

"Chăm sóc tốt cho bản thân." Phong Thụy Trọng nhìn Phù Ly chăm chú rồi xoay người đi về một hướng khác.

Phù Ly nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng có chút buồn bã không thể nói, cậu mở cửa ra đuổi theo: "Chú Phong."

"Sao thế?" Phong Thụy Trọng dừng bước, khi hắn quay đầu nhìn Phù Ly, sự vui vẻ trong đôi mắt dường như không thể che giấu.

"Đây là nơi tôi làm việc, ngài có rảnh thì tới tìm tôi, tôi dẫn ngài đi ăn đồ ăn ngon ở nhân gian." Phù Ly đặt danh thiếp vào tay Phong Thụy Trọng, hai mắt nhìn chăm chú Phong Thụy Trọng, "Ngài nhất định phải tới."

Phong Thụy Trọng nhìn tấm danh thiếp trong lòng bàn tay, cẩn thận bỏ nó vào trong nhẫn thu nhận của mình: "Được."

Phù Ly cong cong khóe mắt, cười chạy vào trong xe của Trang Khanh. Đợi khi cậu quay đầu nhìn lại một lần nữa, đằng sau xe trừ tuyết lớn tung bay, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Phong

Thụy Trọng. Cậu gục đầu xuống, nhét túi Càn Khôn mà hắn đưa cho vào tay Trang Khanh.

Trang Khanh nhận lấy túi Càn Khôn nhỏ như túi gấm, trong lòng có chút ghen ghét, nhưng lại cảm thấy mình ghen chẳng vì lý do nào cả. Khi Phong Thụy Trọng chỉnh lại mũ cho Phù Ly, anh thiếu chút nữa đã không nhận được vượn tay hất bay tay đối phương ra.

Cũng may cuối cùng anh cũng nhận xuống, nếu không Phù Ly nhất định sẽ cho rằng anh vui giận bất thường. Anh bỏ túi Càn Khôn vào hộp, cố gắng để vẻ mặt mình trông có vẻ giống như bình thường, "Vị Phong tiên bối này, có khả năng nào là.....tiền bối ở núi Vụ Ảnh không?"

Phù Ly khẽ lắc đầu: "Không thể nào, tuy rằng các trưởng bối ở núi Vụ Ảnh rất ít khi dùng hình người sinh hoạt, nhưng cũng đã từng hóa thành hình người trước mặt tôi, không phải bọn họ."

"Cậu đã nhìn thấy nguyên hình của tất cả trưởng bối sao?" Trang Khanh cảm thấy thái độ của Phong Thụy Trọng với Phù Ly, đã sớm vượt qua thái độ bình thường khi đại yêu đối xử với tiểu yêu. Đại yêu thượng cổ có hiền lành thế nào đi nữa, cũng có vài phần kiêu ngạo, không thể dễ giao tiếp như vậy được.

"Tôi đã nhìn thấy tất cả rồi." Phù Ly nói, "Năm đó khi tôi vừa mới hóa thành hình người, không quen cách sử dụng cơ thể con người, những trưởng bối trong núi sợ tôi sinh ra bài xích với hình người, cho nên đều hóa thành người, cùng tôi vượt qua khoảng thời gian đó. Tướng mạo của mỗi đại yêu đó, tôi đều nhớ vô cùng rõ ràng, không thể quên được."

"Thú cưng con người kia của cậu....."

"Người đó, ngược lại tôi không nhớ quá rõ." Phù Ly cảm thấy mình nói hơi quá, nháy mắt đã bị Trang Khanh vả mặt, "Dù sao trước đây tôi tuyệt đối chưa từng gặp vị Phong tiên bối này."

Trang Khanh dùng điện thoại vào hệ thống làm việc, tìm tư liệu thân phận mà Phong Thụy Trọng vừa mới đăng kí ở Yêu Minh.

Một vạn tuổi e rằng chỉ là con số thuận miệng nói ra, nơi sinh ở Nam Sơn Giao Châu?

Nam Sơn Giao Châu phạm vi rất lớn, chỉ dựa vào địa chỉ mơ hồ như vậy, không thể tra được thân phận thật của đối phương, hơn nữa không ai có thể xác định, nơi sinh này là thật hay là giả.

Nếu như đối phương không phải là trưởng bối của Phù Ly, vậy tại sao hắn lại làm ra dáng vẻ thân cận Phù Ly đến thế? Lẽ nào hắn ta.....với Phù Ly.....

Trang Khanh cố gắng áp chế loại suy nghĩ này, nghiêm mặt nói: "Tôi đã từng nghe cậu đề cập tới, trên núi của cậu có một con chim sẽ không biết hóa hình....."

"Sao có thể như vậy được, chim sẽ nhỏ vừa tự luyện vừa ồn ào, hơn nữa lại là chim cái." Chim sẽ trong trí nhớ của Phù Ly, mấy nghìn năm đều chưa từng hóa hình, giọng nói non nớt như bé gái loài người, điều này làm cho cậu không thể coi nó như trưởng bối, chim sẽ nhỏ dường như cũng không để ý điều này, bình thường luôn cùng chơi với cậu.

Thấy thái độ khẳng định như vậy của Phù Ly, trong lòng Trang Khanh càng thêm nghi ngờ, thế gian không thể có chuyện tốt vô

duyên vô cớ. Nhưng anh nhìn thấy Phù Ly rất có thiện cảm với Phong Thụy Trọng, cuối cùng cũng không nói ra nghi kị trong lòng.

Buổi tối tan làm quay lại biệt thự của Trang Khanh, Phù Ly ăn cơm tối xong, ngồi khoanh chân trên sofa xem TV, xem một lát cậu đột nhiên nhớ tới hai chiếc túi Càn Khôn mà Phong Thụy Trọng đưa cho cậu.

Cậu mở một trong hai chiếc túi đó ra, tùy tiện đổ ra bên ngoài, châu báu, vàng cùng với cả vài vóc nháy mắt chất thành một đống đầy phòng, bao phủ lên cả gia cụ.

Trang Khanh đang ở trong nhà bếp nghe thấy tiếng động đi tới xem thử, vàng bạc châu báu như là đống rác lớn ở trong phòng khách của anh, Phù Ly đang làm gì thế?

Phù Ly bị núi châu báu dọa nhảy dựng, vội niệm khẩu quyết thu đồ lại, cậu mới đổ ra một nửa nhỏ ở túi Càn Khôn, đã chất thành đống thế này, nếu như đổ hết toàn bộ ra.....

"Cậu đang làm gì thế?" Trang Khanh lau khô tay, thấy Phù Ly nắm chặt túi Càn Khôn trong tay, nhíu mày, "Đây là thứ hôm nay đại yêu kia đưa cho cậu?"

Phù Ly sững sờ gật đầu, cậu có thể hiểu được tại sao trước khi đi Phong Thụy Trọng lại đưa cho cậu thêm một cái túi Càn Khôn. Có lẽ vì nhìn ra cái mũ của cậu là do lá cây biến thành, cho rằng cậu sống tương đối khó khăn, cho nên mới cho cậu nhiều vàng bạc châu báu, ngọc ngà, vài vóc như vậy.

Sự hiểu lầm này có hơi lớn.

Phù Ly không dám đổ chiếc túi Càn Khôn còn lại giống như ban nãy, sau khi cậu mở túi ra, dùng thần thức nhìn qua bên trong, bên trong là đủ loại linh dược, hoa quả, dược liệu, pháp khí, cũng có không ít mấy thứ đồ lẻ khác.

Trong tay Phù Ly không ít đồ tốt, tuy rằng kinh hãi vì Phong Thụy Trọng hào phóng, nhưng cũng chưa tới mức thất lễ, nhưng trong lòng Trang Khanh lại cảm thấy chuyện này vô cùng quái dị, những dược liệu pháp khí này có thể làm cho vô số tu chân giả thèm muốn, Phong Thụy Trọng có đối xử tốt với Phù Ly cũng hơi quá.

Anh tìm được túi Càn Khôn mà Phong Thụy Trọng đưa cho mình, mở ra dùng thần thức nhìn lướt một vòng, tuy rằng bên trong không nhiều đồ như Phù Ly, nhưng cũng vô cùng hiếm có. Quan trọng nhất là, Trang Khanh cảm giác được long khí trong túi Càn Khôn.

Lấy chiếc hộp gỗ màu đen tản ra long khí từ trong túi Càn Khôn ra, còn chưa mở nắp hộp, Trang Khanh đã cảm nhận được long uy và linh khí vô cùng mạnh, thậm chí anh còn có chút không giữ được.

"Long khí?" Phù Ly cảm nhận được hơi thở đặc biệt mạnh mẽ này, cậu cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay Trang Khanh, "Bên trong là thứ gì?"

Trang Khanh mở hộp ra, bên trong là một chiếc sừng rồng, chiếc sừng rồng có màu xanh thẫm này tràn đầy linh khí, giống như ngay lập tức sẽ có một con rồng bay vọt lên, gào thét khắp trời đất. Ngay tại thời khắc này, một ảo ảnh Thanh Long xuất hiện phía trên chiếc hộp, chiếc đầu rồng to lớn của hắn nhìn Trang Khanh, trong mắt không có bất cứ cảm xúc nào.

"Hậu bối tộc của ta, không ngờ ngươi lại mở ra chiếc hộp này?"
Ảo ảnh bỗng nhiên rống lên một tiếng, hóa thành ánh sáng xanh nhập vào giữa trán Trang Khanh. Tay Trang Khanh run lên, chiếc hộp gỗ màu đen rơi xuống. Chiếc sừng rồng kia rơi xuống đất, nháy mắt vỡ nát, chỉ để lại những mảnh vỡ trắng ảm đạm.

"Trang Khanh." Phù Ly thấy long khí trên người Trang Khanh không ngừng tuôn ra bên ngoài, vội vàng bố trí kết giới xung quanh biệt thự, vươn tay đã thông kinh mạch cho Trang Khanh. Nhưng vừa mới chạm vào lưng Trang Khanh, long uy mạnh mẽ đánh về phía cậu.

Luồng long khí này đang phòng bị cậu, không cho cậu lại gần, nhưng lại vô cùng hữu hảo với Trang Khanh, giống như đang bảo vệ anh.

Nhận ra điều này, Phù Ly không dám liều lĩnh tới gần nữa, ngồi khoanh chân bên cạnh, nếu như Trang Khanh xuất hiện điều gì bất thường, cậu cũng kịp phản ứng.

Trang Khanh đã không còn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì nữa rồi, giờ phút này thần hồn của anh bị long khí xa lạ hút vào trong biển ý thức. Tuy rằng Trang Khanh không phải là Kim Long thuần chủng, nhưng lại là thiên tài tu hành, biển ý thức cũng vô cùng mạnh mẽ.

Anh nhìn thấy Thanh Long xuất hiện trong biển ý thức của mình, trong tiềm thức của anh đã đoán ra thân phận của hắn.

"Ngươi là thánh thú Thanh Long đại nhân?"

Ánh mắt của Thanh Long không hề lạnh lùng như ban nãy, giọng nói của hắn trầm thấp tang thương, dường như đã trải qua thế sự xoay vần, sống chết hủy diệt cũng sẽ không làm hắn có nhiều cảm xúc thêm nữa: "Không ngờ rằng, con rồng có duyên với ta lại là một con Kim Long máu lai nửa người nửa rồng. Thôi bỏ đi, đây đều là ý trời. Con người sáng tạo ra chữ viết, trở thành thủ lĩnh vạn vật, nếu như người kế thừa long tộc, có lẽ có thể đoạt được một đường sống sót dưới thiên hạ của thiên đạo."

Trang Khanh nhớ tới chiếc sừng rồng trong hộp gỗ màu đen, anh tiến lên hành lễ với Thanh Long: "Văn bói Trang Khanh bái kiến thánh thú đại nhân."

"Thánh thú Thanh Long đã chết từ năm nghìn năm trước rồi, ta chỉ là một mảnh hồn bám lại trên sừng của hắn." Thanh Long thở dài một hơi, "Người mở ra chiếc hộp phong ấn mảnh hồn, đó là duyên phận của ta và người."

Trang Khanh cảnh giác nhìn mảnh hồn của Thanh long, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì đây là biểu ý thức của anh, bất cứ hành động nào cũng có thể mang lại thương tổn không thể cứu vãn đối với bản thân anh.

Mảnh hồn dường như nhìn ra suy nghĩ của anh, nhưng cũng không để tâm, chỉ nói: "Hôm nay tặng người kế thừa long tộc, hi vọng người suy xét cẩn thận, bảo vệ một phương lãnh thổ bình an." Vừa nói xong những lời này, mảnh hồn dần dần tan biến, hóa thành từng điểm sáng tản ra trong biểu ý thức của Trang Khanh, dần dần hòa lẫn với biểu ý thức.

Trang Khanh cảm thấy đầu óc mình rung động mạnh mẽ, vô số linh khí nhập vào kinh mạch toàn thân, xương cốt anh như đang lớn

dần lên.

"Lần lột xác cuối cùng của rồng?" Phù Ly cảm nhận được vảy rồng như ẩn như hiện trên người Trang Khanh, sừng rồng cũng mọc ra trên đỉnh đầu, ánh sáng vàng công đức vờn quanh người anh, dường như đang muốn giúp đỡ Trang Khanh thay da đổi thịt.

Rồng sẽ trải qua lần lột xác cuối cùng trong khoảng một nghìn năm trăm năm tới hai nghìn năm, nếu như trải qua lần lột xác này, sẽ tăng tiến tu vi, dùi lúi lấp biển cũng chỉ là chuyện dễ dàng. Nhưng Phù Ly không thể nào lường trước được, trong túi Càn Khôn mà Phong Thụy Trọng đưa cho Trang Khanh lại có thứ đồ có liên quan tới long tộc, kích thích Trang Khanh đột nhiên tiến vào trạng thái lột xác.

Phù Ly không kịp suy nghĩ, cậu lấy ra một mảnh vải trong túi Càn Khôn, trùm lên trên người Trang Khanh, di chuyển tức thời tới ven biển, hóa thành nguyên hình, mang theo Trang Khanh chìm xuống đáy biển.

Lần trước khi Trang Khanh dẫn cậu tới cung Kim Long, cậu vẫn còn bị vây trong trạng thái hôn mê, nhưng khi quay về, cậu cố ý nhớ rõ đường đi.

"Mẹ mẹ ơi, ban nãy có con Samoyed ngậm một túi vải nhảy xuống biển tự sát."

Bên bờ biển, có một số còn người đang chơi đùa, không ai biết vừa có một con rồng lướt qua người mình. Một cô bé tóc ngang vai, ôm búp bê trong tay chỉ vào mặt biển, "Bố ơi, bố mau đi cứu chó con."

Ánh mắt của ông bố cô bé nhìn lướt qua mặt biển mấy lần, bắt đắc dĩ cười nói: "Cục cưng, bố không nhìn thấy chó con."

"Nó nhất định là chìm xuống biển chết đuối rồi." Đứa trẻ con bốn năm tuổi, vô cùng tin tưởng vào chuyện mình vừa nhìn thấy, nghĩ tới con chó trắng muốt kia chết đuối trong biển, cô bé đột nhiên buồn bã khóc lên.

Nước mắt rơi tí tách xuống cát, nhanh chóng làm ướt một khối cát nhỏ.

Bố cô bé không nỡ để con mình buồn, ông tìm một vòng trên bờ biển, cuối cùng đành phải trở lại nói: "Cục cưng không nhìn nhầm đâu, ban nãy bố nhìn thấy có một con chó trắng bơi từ trong nước ra chạy xa rồi."

"Thật sao?" Cô bé đỏ mắt nhìn bố mình, trong lòng của cô bé, bố là người không gì không làm được, chắc chắn sẽ không lừa cô bé.

"Thật, con chó đó ra khỏi nước liền chạy rất xa." Bố cô bé tùy ý chỉ một hướng, "Nhưng mà nó chạy nhanh quá, bố không đuổi kịp."

"Có thể bơi ra được là tốt rồi." Cô bé vui vẻ, ôm lấy bố mình thơm một cái.

Mẹ cô bé nhìn mặt biển đen kịt, đè nén cảm giác quái dị trong lòng, âm thầm thở nhẹ một hơi, chắc chắn là con gái nhìn nhầm rồi.

Phù Ly mở cánh cửa của cung Kim Long, mang Trang Khanh tới hậu điện, vừa mới bước qua cửa lớn hậu điện, Trang Khanh không thể duy trì được hình người nữa, biến thành một con Kim Long vô cùng lớn.

Quá trình lột xác vô cùng đau đớn, Trang Khanh gào thét lên một tiếng, không ngừng đập đầu lên tường, cơ thể nhanh chóng rướm máu.

Nhìn thấy thân rồng màu vàng của Trang Khanh dần dần nhiễm màu máu, trong lòng Phù Ly càng ngày càng ghen lại, giống như mắc bệnh tim mà con người hay nói, trở nên khó thở. Nhìn thấy Trang Khanh lại muốn đâm vào tường, cậu không chút suy nghĩ đứng chắn trước tường, thân thể cậu tương đối mềm, Trang Khanh đâm vào người cậu, có lẽ cũng không đâm gãy sừng.

Sừng rồng chính là tôn nghiêm và thể diện của rồng, cậu lo lắng còn tiếp tục đâm như vậy nữa, Trang Khanh sẽ biến thành rồng không sừng.

Kim Long đau đớn đỏ cả hai mắt, sớm đã mất đi lý trí, căn bản không quan tâm mình đâm vào cái gì. Ngay khi anh sắp đâm vào người Phù Ly, anh cứng rắn dừng động tác lại, dùng giọng nói suy yếu đứt quãng nói: "Phù, Phù Ly.....cậu mau tránh ra."

"Anh đừng sợ." Phù Ly vận chuyển linh khí toàn thân, vươn tay phóng linh khí lên đỉnh đầu Trang Khanh, "Anh em đồng cam cộng khổ, tôi tin anh nhất định có thể vượt qua, trở thành con rồng đẹp trai nhất trong tộc."

Trang Khanh đau đớn cả người run rẩy, mỗi một đoạn xương, một vảy rồng trên người, giống như bị người ta lặp đi lặp lại đập vỡ, rồi lại mọc ra từng chút, từng chút một. Anh nhớ lần đầu tiên mình lột xác là khi năm trăm tuổi, anh đau đớn đâm gãy vô số cây cối, máu chảy nhiễm cả ngọn núi. Khi đó anh cho rằng mình sắp không chống đỡ nổi nữa, nhưng mà anh vẫn có thể vượt qua, không có

linh được, không có linh trì, cũng không có bất cứ tộc nhân nào dẫn linh độ khí cho anh, nhưng anh vẫn sống sót.

Lần lột xác thứ hai càng đau đớn hơn lần lột xác thứ nhất, khi đó anh một nghìn hai trăm tuổi, máu chảy ra nhuộm đỏ cả một con sông.

Nhưng có năng lực sống sót thế nào đi nữa, cũng không có ai chờ mong anh còn sống, cũng không có ai quan tâm anh sống hay là.....

Ý thức Trang Khanh đã bắt đầu trở nên mơ hồ, thậm chí anh đã quên ngày hôm nay là ngày bao nhiêu. Trong đầu chỉ có đau đớn, vô cùng đau đớn.

Trong lòng có một giọng nói đang hỏi anh, tại sao lại phải kiên trì như vậy, cho dù miễn cưỡng còn sống, chẳng qua cũng chỉ tiếp tục trải qua những ngày tháng bị tà yêu truy sát, bọn họ đều muốn ăn thịt của anh, uống máu của anh, lấy xương của anh, ai sẽ mong đợi anh thành công đây?

"Trang Tiểu Long?" Phù Ly phát hiện tiếng rên của Trang Khanh dần trở nên yếu ớt, trong lòng âm thầm cảm thấy không ổn. Trang Khanh từ nhỏ tới lớn không được điều dưỡng chính thống của long tộc, tuy rằng tu vi cao hơn những tộc nhân khác, nhưng khi còn bé bị những long tộc khác bắt nạt, sau đó thường xuyên bị thương ở nhân gian, thân thể đã lưu lại nhiều tật. Bây giờ anh lại đột nhiên rơi vào trạng thái lột xác, chỉ sợ bản thể sẽ không chống đỡ nổi.

Con rồng này.....

Phù Ly ghét những sinh vật trơn bóng, cho dù là rồng hay là rắn, cậu đều rất ghét. Nhưng con Kim Long trước mắt này lại không

giống như vậy, tuy rằng anh cũng trơn bóng nhưng không hề đáng ghét chút nào.

Cậu không muốn anh chết, muốn để anh lột xác thành công, mọc lên vảy rồng sáng lấp lánh, mọc ra sừng rồng uy phong, sau đó làm cho những con rồng đã từng bắt nạt anh phải biết tự hổ thẹn trước mặt anh, cả đời đều không thể ngẩng đầu lên.

Phù Ly mở ra đôi đồng tử vàng kim, cúi đầu, đặt trán lên giữa trán Kim Long.

Ánh sáng đỏ và ánh sáng vàng nháy mắt dung hòa vào nhau.

Tác giả có lời muốn nói:

Thần Long, biến thân!

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 106

Lột xác là quá trình vô cùng đau đớn, nhưng mỗi lần lột xác, đều làm cho thân thể trở nên mạnh mẽ hơn hoàn mỹ hơn. Hiện tại, ngay cả con người là thủ lĩnh của vạn vật cũng sẽ trải qua thay răng, dậy thì, mới có thể được gọi là người trưởng thành.

Yêu tu cũng như vậy, càng là những động vật mạnh mẽ và ít ỏi, lột xác lại càng thêm đau đớn, đây chính là quy luật của vạn vật thế gian. Sinh vật có thể thoát khỏi quy luật này, chỉ có thể nằm ở bên ngoài lục giới, là sinh vật mà trời đất sinh ra, ví dụ như Phù Ly, Côn Bằng, Công Phúc.

Nhưng những sinh vật sinh bên ngoài lục giới cũng có kiếp nạn thuộc về bọn họ, nếu như không trải qua được một kiếp, người chết đạo tan, hóa thành kinh khí trở thành một phần của đất trời.

Cho nên sống cũng không dễ dàng, không ai có thể cao quý hơn ai.

Linh khí mạnh mẽ từ trán Phù Ly truyền vào trong thân thể Trang Khanh, một lần lại một lần giúp anh nối lại kinh mạch đã đứt, xương cốt đã vỡ vụn, linh khí của hai người quán lấy nhau, không chỉ không hề có bất cứ bài xích nào, ngược lại hòa hợp giống như linh khí tới từ một người.

Ý thức của Trang Khanh đứng trong biển ý thức, cả người như tắm máu, bên tai đều là những lời nói bao hàm oán hận.

"Nhân loại thấp hèn, có tư cách gì nhận được thừa kế từ tộc Kim Long, long tộc chúng ta không có loại tạp chủng như thế."

"Dù sao long tộc cũng không có chỗ cho người dung thân, sao không chết trong bụng của ta, miễn chạy khắp nơi chịu khổ?"

"Ta hận cái dáng vẻ mọi chuyện đều dự tính kỹ càng của người, ai sẽ làm bạn với loại người như người chứ?"

"Người lợi hại như vậy, tại sao lại không cứu hấn, tại sao người chết không phải là người?"

"Tuy rằng ái khanh có tài cứu thế, nhưng trẫm không muốn người trong thiên hạ chỉ biết ái khanh lại không biết trẫm. Từ hôm nay trở đi, trong lịch sử sẽ không có người nào tên là Trang Khanh nữa."

"Người là người đàn ông không tim không phổi, ta hận người không thể chết đi."

"Tại sao người lại không chết đi?"

"Tại sao không chết đi?"

Trang Khanh mở mắt ra, nhìn thấy trong biển ý thức lộ ra từng khuôn mặt tràn đầy oán hận: "Tại sao tôi lại phải chết?"

Anh muốn sống, cho dù có chảy bao nhiêu máu, chịu bao nhiêu khổ đi chăng nữa đều phải sống tử tế. Chỉ cần còn sống, mới có thể nhìn thấy càng nhiều phong cảnh, gặp được nhiều người, mới có thể làm cho anh gặp được con yêu quái ngu ngốc kia.

Còn sống thật tốt.

Cho dù tu chân giới đời sau không bằng đời trước, những đồng nghiệp dưới tay anh cũng không phải là những người có đầu óc, có tài năng, nhưng vẫn còn có một con yêu quái đợi anh tỉnh lại, đợi anh cùng cậu ăn cơm tối, cùng cậu đấu võ mồm.

"Tôi muốn sống, nhất định phải sống!"

Trường kiếm trong tay, anh vung kiếm chém tất cả các gương mặt thù hận, xoay người nhìn lại biển ý thức, bên ngoài có từng luồng từng luồng linh khí màu đỏ bao vây lấy biển ý thức của anh, muốn bảo vệ biển ý thức, không để nó tiêu tan.

Luồng linh khí này anh rất quen thuộc, là Phù Ly.

Linh khí màu đỏ xông tới, làm Trang Khanh đột phá chướng ngại tâm lý, như hồ mọc thêm cánh, không bị tâm ma quấy nhiễu nữa.

Cả Đông Hải gió mây cuộn cuộn, linh khí bốc lên, những long tộc khác cảm nhận được động tĩnh, toàn bộ đều đi ra khỏi tầm điện của mình, nhìn sự biến hóa biển bên ngoài kết giới.

Có tộc nhân đang trải qua lần lột xác cuối cùng, nhưng ai lại có thể dẫn tới động tĩnh lớn như vậy, giống như.....giống như long hoàng ra đời.

Tộc trưởng tộc Thanh Long nhìn xuyên qua kết giới, nhìn những sinh vật biển vẻ mặt bất an ở bên ngoài, thở dài một tiếng. Từ sau khi Thanh Diễm làm ra những chuyện đó, tộc Thanh Long đóng cửa cung không ra ngoài, không dám chọc phiền phức.

Tuy rằng lần này không biết là hậu bối của tộc nào lịch kiếp lột xác cuối cùng, nhưng linh khí thiên địa tản ra, bốn biển đều cảm giác được, có thể nhận thấy rằng nếu như con rồng này lịch kiếp thành

công, sẽ mạnh mẽ tới mức nào, cũng có khả năng được phong làm long hoàng.

Ông quay đầu lại nhìn tộc nhân đằng sau mình, mở lòng bàn tay ra.

Long tộc nội đấu nhiều năm như vậy, đã suy yếu tới mức độ này, nếu như thực sự xuất hiện một vị thiên tài, có lẽ sẽ trở thành cơ hội cuối cùng bảo toàn long tộc.

Ấn Thanh Long ở trong lòng bàn tay tộc trưởng tản ra ánh sáng màu xanh, đây đại diện cho lời chúc phúc của của tộc Thanh Long, chỉ mong có thể hỗ trợ một phần sức lực cho tộc nhân này.

"Tộc trưởng." Về mặt Thanh Nguyên ngưng trọng nhìn động tĩnh dưới đáy biển, ánh sáng của trân châu chiếu rọi trên mặt hắn, làm cho khuôn mặt hắn thoát nhìn vô cùng tái nhợt: "Gần mấy trăm năm nay, người duy nhất có thể lột xác chỉ có Trang Khanh, không nhắc tới việc hắn không hòa thuận với tộc Thanh Long ta, chỉ cần nhắc tới việc trên người hắn có một nửa dòng máu con người, hắn sẽ không thể vượt qua lần lột xác này được. Sao ngài lại phải lãng phí linh lực của ấn ký, làm chuyện này vì hắn?"

Bọn họ là long tộc thuần khiết, lần lột xác cuối cùng không thể dẫn tới động tĩnh lớn như vậy, không ngờ Trang Khanh lại có thể có bản lĩnh lớn tới như thế. Nhưng động tĩnh có lớn hơn thế nữa thì có tác dụng gì, huyết mạch đã định sẵn là hắn không thể vượt qua nổi. Địa vị của nửa người nửa rồng trong tộc không cao, có một nửa nguyên nhân là do trong mắt long tộc, thân phận của con người thấp hèn, còn có một nửa nguyên nhân là do, trong tất cả ghi chép của long tộc, không có bất cứ tộc nhân nửa người nửa yêu nào có thể vượt qua lần lột xác thứ ba.

Tộc trưởng không hề thu hồi tộc ấn lại, ông nhìn thấy ấn ký bay lơ lửng giữa không trung, im lặng không nói. Từ khi thần thú Thương Long ngã xuống, long tộc không thể bấm đốt ngón tay tính ra đường thiên địa, còn liên tiếp gặp phải vài lần tiến công. Trục giác nói với ông, nếu như lần này Trang Khanh lột xác thành công, có lẽ long tộc sẽ có một con đường sống, ông không biết con đường sống này là gì, nhưng ông vẫn lựa chọn làm theo trục giác.

Nếu như long tộc bị diệt, ấn Thanh Long giữ lại còn có tác dụng gì?

Ánh sáng xanh vụt qua hải vực xa xôi, đáp xuống cung Kim Long, bao vây quanh trán của một rồng một hổ, ánh sáng vàng trên người Kim Long lại mạnh thêm một phần.

Sau đó lại có thêm hai tia sáng khác bay tới, một đen, một lam.

Tộc trưởng tộc Xích Long ngẩng đầu nhìn mặt biển, ngay khi ông nhìn thấy tộc Tử Long và Bạch Long đều dâng lên ấn kí, lại nhìn cung điện lạnh lùng đằng sau mình, dâng lên tộc ấn của tộc Xích Long.

Tộc ấn ở giữa, mang theo sự cầu nguyện của tộc nhân, nguyện Kim Long hóa hình thành công, bay lượn trên chín tầng mây.

Bốn biển cuộn cuộn giờ phút này trở nên yên tĩnh, sóng gió trên mặt biển đột nhiên ngừng lại, giống như một chiếc gương phẳng lặng, im lặng tới mức làm người ta bất an.

Những yêu thú đang tu luyện mở mắt ra, những tu sĩ đang ngồi thiền cũng ngưng thần lắng nghe, tất cả mọi người đều cảm nhận

được linh khí của trời đất khác thường. Hình như là có thứ gì đó sắp hiện thế, lại giống như có thứ gì đó sắp mất đi.

Sống và chết, chỉ cách nhau một đường.

Tất cả lãnh đạo ban ngành ngồi cùng với nhau, trước mặt bọn họ là mấy màn hình lớn, bọn họ nhìn mặt biển tĩnh lặng, vẻ mặt nghiêm trọng.

Tất cả mọi người đều đang đợi, đợi kết quả cuối cùng.

Ngoài cung Kim Long, vô số yêu quái thủy tộc đang quỳ bên ngoài kết giới, bọn họ đợi Long Vương của tộc Kim Long tỉnh lại.

Chém thù hận diệt oán khí, Trang Khanh cảm thấy kiếm trong tay mình càng ngày càng nhanh, linh khí quanh thân càng ngày càng thông thuận, tựa như cả thế giới đều bị anh khống chế, chỉ cần không buông tay thì vẫn còn một biến ý thức thanh tịnh.

"Trang Tiểu Long." Ảo ảnh trước mắt biến thành dáng vẻ của Phù Ly, khuôn mặt tái nhợt của cậu tràn ngập uất ức, "Anh muốn giết tôi sao?"

Mũi kiếm của Trang Khanh run rẩy, sắc mặt của Phù Ly càng thêm tái nhợt: "Anh mau đi cùng tôi, tôi mang anh ra ngoài."

"Cậu tới nơi này làm gì?"

"Tôi tới cứu anh." Phù Ly tức giận nói, "Anh tẩu hỏa nhập ma rồi, anh còn không biết sao?"

Trang Khanh cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà người không phải cậu ấy."

Kiểm vung lên, "Phù Ly" trước mắt bị anh chém đứt đầu, biến mất không còn.

"Câu ấy sẽ không lộ ra đáng về tội thân như vậy." Trang Khanh kéo kiếm, bước lên con đường dưới chân, từng bước, từng bước đi ra khỏi biển ý thức. Trước mắt bỗng nhiên rực rỡ ánh sáng, anh mở mắt ra, nhìn thấy con Hống lông trắng gần như không còn khoảng cách với mình.

Linh khí màu đỏ ôn hòa ban nãy trong thân thể là linh khí thần thức của Phù Ly? Nhưng giờ phút này anh cũng không rảnh để suy nghĩ quá nhiều, bởi vì cảm giác xương thịt sinh ra một lần nữa cũng không hề dễ chịu.

Vô số linh khí dũng mãnh toàn bộ nhập vào trong thân thể anh, xương cốt, máu thịt sinh trưởng từng chút một, giống như sống lại.

Ánh sáng thần kỳ sáu màu sắc vây xung quanh, dường như cũng cảm nhận được thân rồng bắt đầu hồi phục, tất cả đều lao vào người Trang Khanh.

Phù Ly mở mắt ra, suýt chút nữa chân mềm nhũn tự biến mình thành một quả cầu lông lăn ra ngoài.

Đuôi vàng, vuốt vàng, thân vàng, vảy vàng, ánh sáng vàng quán quanh từng chút một, cuối cùng quán lấy đôi sừng rồng, đôi sừng trông trước đây chỉ mới vừa phân nhánh đột nhiên bắt đầu cao vút lên, trở thành một đôi sừng rồng vô cùng oai phong.

Kim Long thét dài một tiếng, giữa trời đất rơi xuống vô số hạt mưa.

Kim Long lột xác thành công.

Đàn cá ở bốn biển nhảy lên khỏi mặt nước, reo hò vui mừng. Chim sẻ nhỏ trên ngọn cây nhẹ nhàng bay lượn, bách thú quỳ lạy, gà vàng báo hiệu trời sáng, mặt trời phương Đông vừa mới ló rạng, mây cát tường đỏ rực phía chân trời.

"Long hoàng....." Tộc trưởng tộc Thanh Long sừng sờ nhìn Đông Hải, quỳ xuống đất hành lễ, hóa thành hình rồng, bơi về hướng Đông Hải.

Những Thanh Long khác cũng cảm nhận được luồng khí uy quyền này, hoàn toàn bái phục quỳ rạp xuống đất.

Trong phòng họp các ban ngành, nhóm lãnh đạo tóc bạc trắng kích động vỗ tay, nhảy nhót như đứa trẻ.

Nhân viên ở ban quản lý kiên trì suốt cả một đêm, toàn bộ đều vui mừng khóc lên, ôm chầm lấy nhau.

Bên ngoài vui mừng, trong cung Kim Long lại đặc biệt im lặng, Phù Ly ngẩng đầu nhìn con Kim Long cực lớn ánh vàng rực rỡ này, vươn móng vuốt lông trắng muốt sờ mũi rồng, Kim Long gục đầu xuống, đưa mũi tới trước mặt cậu.

Phù Ly vỗ vỗ mũi anh, giống như bố mẹ đang khen ngợi đứa con của mình, giọng nói đặc biệt dịu dàng và tự hào: "Anh làm tốt lắm."

Cậu không thích những động vật không lông, trơn bóng, long tộc cũng nằm trong top ba danh sách những sinh vật mà cậu ghét. Nhưng giờ phút này cậu cảm thấy, cậu không thích long tộc không chỉ vì bọn họ không có lông, mà còn vì bọn họ trông rất xấu.

Con Kim Long trước mắt này lại vô cùng xinh đẹp, vẩy rồng trên người giống như ánh mặt trời hội tụ mà thành, đẹp tới nỗi làm cho

cậu không thể rời mắt.

Có lẽ tất cả các sinh vật trên thế giới này đều có một mặt xinh đẹp, chẳng qua do cậu chưa nhìn thấy mà thôi.

Trang Khanh nhất định là con rồng có giá trị nhan sắc đỉnh cao của long tộc.

"Lên đây." Trang Khanh quăng Phù Ly lên đầu mình, không hề cảm thấy mình đã làm chuyện kinh thiên động địa, chuẩn bị mang Phù Ly đi làm.

Nhưng sau khi anh bơi ra khỏi cung Kim Long, phát hiện ở bên ngoài kết giới cung điện có rất nhiều rồng và yêu tu thủy tộc đang quỳ, anh im lặng.

Mà khi tất cả rồng và yêu tu thủy tộc chờ Kim Long hiện thế nhìn thấy trên đỉnh đầu Kim Long có một con chó nhỏ trắng muốt đang ngồi, cũng im lặng.

Long hoàng trong tưởng tượng của bọn họ, nên cưỡi kim quang cùng với mây cát tường bay ra, uy nghiêm nhận sự quỳ bái của bọn họ, chứ không phải tùy ý nhàn nhã bơi ra, trên đầu còn có một con chó nhỏ, hơn nữa lại là một con chó rất béo.

"Mọi người đang làm gì vậy?" Trang Khanh hóa thành hình người, vẫn là dáng vẻ người đàn ông tinh anh mặc âu phục thắt cà vạt kia, chẳng qua trong tay ôm một con chó mập, hình tượng lạnh lùng cao ngạo lại bị tổn hại hơn phân nửa.

"Chúc mừng long hoàng lột xác thành công." Tộc trưởng các long tộc ở bên ngoài được xưng là Long Vương, nhưng trong giờ phút này, bọn họ đều vui lòng hành lễ trước mặt Trang Khanh.

Long tộc đã rất nhiều năm không có long hoàng, không ai có thể ngờ rằng, kẻ nửa rồng nửa người như Trang Khanh, lại nhận được sự thừa kế mạnh mẽ của long tộc như thế, sau khi thành công lột xác, còn mang theo uy quyền mà chỉ có long hoàng mới có.

Phù Ly truyền linh thực toàn thân cho Trang Khanh, mệt tới mức cử động một cái cũng cảm thấy phiền, nhìn thấy cả đám đông quý dưới đáy biển, cảm thấy tri thức về yêu sinh của mình như xảy ra vấn đề. Đêm qua cậu còn lo Trang Khanh không mọc ra sừng rồng xinh đẹp phải chịu sự cười nhạo của các con rồng khác, không ngờ rằng trời vừa sáng, những con rồng kia đã trực tiếp quý gối trước mặt Trang Khanh.

"Long tộc các anh có quý cử sau khi lột xác thành công sẽ được mọi người bái lạy một lần sao?" Chân trước của Phù Ly đặt lên vai Trang Khanh, nhỏ giọng nói, "Quý của của tộc các anh cũng thật đặc biệt."

Trong đầu óc Trang Khanh có rất nhiều trí nhớ được kế thừa có liên quan tới long tộc, còn chưa xem xét được toàn bộ, sau khi nghe được Phù Ly nói ra câu này, tâm tình cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cũng gật gật đầu.

Cậu nói gì thì là như thế.

"Mọi người về cả đi." Trang Khanh điều chỉnh tư thế tay một chút, làm cho Phù Ly nằm thoải mái hơn, "Ân được các tộc tương trợ ngày hôm nay, Trang Khanh sẽ ghi nhớ trong lòng."

"Không dám, không dám." Mấy tộc nhân có thù cũ với Trang Khanh cười khổ, "Chúng ta hành sự mê muội, làm cho khi còn bé bệ hạ chịu nhiều khổ, trong lòng vô cùng hổ thẹn, có ân gì để nói đâu?"

"Chuyện cũ đã qua, nhắc lại cũng vô ích. Chỉ cần mọi người tuân thủ điều lệ của ban quản lý, Trang mỗi sao có chỗ nào bất mãn được." Trang Khanh nhìn những người này vẫn còn quỳ tại chỗ không nhúc nhích, nghiêm mặt nói, "Mời mọi người đứng dậy, lần này Trang mỗi lột xác, không biết có dẫn tới sự thay đổi của hải lưu hay không, còn mong mọi người giúp tôi xem xét qua một lần."

"Chúng thần lĩnh mệnh, bệ hạ lột xác thành công, vẫn nên nghỉ ngơi cẩn thận." Tộc trưởng tộc Thanh Long hành lễ một lần nữa, nhìn con chó trong lòng Trang Khanh, đã đoán ra được thân phận của con chó này, cũng hành lễ với con chó một cái, "Tại hạ sẽ sắp xếp tộc nhân, tới các vùng lũ lụt tra xét, tuyệt đối sẽ không làm những sinh vật vô tội bị thương."

"Chúng thần cũng lĩnh mệnh." Những long tộc khác cũng phản ứng lại, tuy rằng Trang Khanh trở thành long hoàng làm cho bọn họ có chút xấu hổ, nhưng những năm nay long tộc vẫn luôn không có người đáng tin cậy, thiên đạo khó dò, hiện tại cuối cùng bọn họ cũng có một long hoàng, trong lòng bọn họ yên ổn hơn rất nhiều.

Loại cảm giác này giống như mọi người đều cảm thấy trời sắp sập, kết quả lại đột nhiên xuất hiện một người vóc dáng cao lớn chống đỡ, không cần quan tâm người có vóc dáng cao kia là ai, bọn họ đều sẽ không ghét bỏ.

Nhìn thấy những long tộc và yêu tu thủy tộc cung kính lui xuống, Phù Ly mới nói: "Giỏi thật, Trang Tiểu Long, thì ra anh thành boss lớn long tộc rồi, bọn họ còn gọi anh là bệ hạ!"

Trang Khanh vuốt ve cái đầu lông xù xù của cậu: "Chỉ là một cách gọi thôi, đừng coi như là thật." Anh hóa thành rồng một lần nữa, quăng Phù Ly lên đầu, bơi ra khỏi Đông Hải.

Phong Thụy Trọng ngồi phía trước cửa sổ, nhìn chăm chăm phía chân trời ngẩn ngơ. Khi hắn tặng túi Càn Khôn đã đưa nhằm quà, đưa chiếc sừng của thánh thú Thương Long trấn thủ một phương cho một con rồng còn chưa hoàn toàn lột xác, lần này phiền phức lớn rồi.

Trong chiếc sừng rồng ấy, có một phần được kế thừa của Thương Long, dựa vào năng lực của những con rồng hiện tại, căn bản không thể chịu nổi sự truyền thụ mạnh mẽ như vậy, kết quả cuối cùng không phải nổ tan xác mà chết thì chính là biến ý thức hỗn loạn biến thành một con rồng điên hoàn toàn mất đi lí trí.

"Ta thấy người chính là đồ óc heo!"

Người đàn ông ngồi sau hắn cách đó không xa vỗ bàn nói: "Đó là bạn của Tiểu Ly, nếu như xảy ra chuyện gì, cả đời này người đừng mong nó tha thứ cho người."

Phong Thụy Trọng bị mắng không dám ngẩng đầu, hắn cũng không dám tin mình lại phạm sai lầm thế này, lẽ nào khi tặng quà hắn chỉ chú ý tới Phù Ly nên không chú ý tới rốt cuộc mình đã quăng ra những thứ gì?

"Người mắng ta thì mắng ta, sao lại lôi cả mình vào mắng?"
Phong Thụy Trọng nhỏ giọng nói.

Người đàn ông bị lời này của hắn làm cho vô cùng tức giận, lại đập một cái vỡ tan cái bàn: "Không được, ta nhất định phải đi giúp con rồng này độ qua kỳ lột xác."

"Người không muốn sống nữa sao, khó khăn lắm mới tránh được kiếp nạn lớn, lẽ nào muốn làm cho.....chú ý, tặng luôn mạng

mới cam tâm?"

"Chẳng lẽ lại làm cho Tiểu Ly hận chúng ta?!" Người đàn ông kéo cửa đi ra ngoài, chính vào lúc này, trời mưa xuống, hào quang phương Đông cuồn cuộn, rõ ràng là trời hiện điềm lành.

Người đàn ông dừng bước chân, hắn có chút không dám tin nói: "Kế thừa.....thành công rồi?"

Sùng Thanh Long đã ở chỗ họ hơn năm nghìn năm, cũng không tìm được con rồng hữu duyên, Phong Thụy Trọng không cần thận tặc nhằm quá, không ngờ lại thành công, trò đùa gì thế này?

Phong Thụy Trọng vươn tay ra bên ngoài cửa sổ, dờ khóc dờ cười, một lúc sau đột nhiên chỉ lên trời: "Ta đậu má trời xanh giáo hoạt này, người đang đùa chúng ta sao?"

Trời xanh giáo hoạt không để ý tới hắn, vẫn mưa như cũ, dường như đang chúc mừng vua của thủy tộc ra đời.

Nhưng mà vua của thủy tộc được vạn người chú ý giờ phút này đang ôm một con Hồng toàn thân trắng muốt, đứng xếp hàng ở bên ngoài một quán bán đồ ăn sáng.

Quán ăn sáng này vô cùng nổi danh, khi Trang Khanh ôm Phù Ly qua đó, Phù Ly nói nhiều người xếp hạng như vậy, chắc chắn là mùi vị sẽ rất ngon, Trang Khanh liền ôm cậu tới xếp ở cuối hàng ngũ.

Cho nên vua của thủy tộc có gì giỏi đâu, đi mua đồ ăn sáng ở quán ăn nổi tiếng cũng phải xếp hàng mua đồ như thường.

Trang Khanh cúi đầu nhìn Phù Ly mơ mơ màng màng, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Hoàng đế không sang trọng nhất trong lịch sử long tộc.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 107

Khi mọi người ở ban quản lý kích động tìm được Trang Khanh, nhìn thấy Trang Khanh tay trái nâng một con chó, tay phải cầm một chiếc bánh bao gặm, hai chân trước của con chó trắng dựa vào vai Trang Khanh, đang cầm bánh bao nóng hôi hổi, vừa ăn cái đuôi vừa vung tới lui, xung quanh có mấy cô gái, đang cầm điện thoại chụp ảnh.

Sau khi nhìn thấy một màn như vậy, cảm xúc kích động toàn thân của mọi người ở trong ban quản lý, giống như bóng bay bị chọc nổ, nháy mắt không thấy đâu nữa.

Không còn cảm giác kích động, bọn họ lại cảm thấy sự an tâm, loại cảm giác an tâm vì cho dù lão đại đã trở nên lợi hại, nhưng sẽ không vứt bỏ bọn họ. Động tĩnh hồi sáng sớm nay, những người có chút kiến thức nhìn thấy đều biết được điều đó đại diện cho thứ gì.

"Đứng ở đó làm gì?" Trang Khanh cắn một miếng chiếc bánh bao còn lại trong tay, "Không đi làm sao, muốn bị trừ lương hả?"

Lúc này mọi người mới tỉnh táo lại, chạy thẳng vào ban quản lý, đầu không ngoảnh lại.

Ai muốn bị trừ lương chứ.

Phù Ly ăn bánh bao xong, gục đầu lên vai Trang Khanh: "Tôi ngủ một lát, hôm nay xin nghỉ ốm nửa ngày."

"Ngủ đi." Trang Khanh nhét bánh bao chưa ăn hết vào miệng, hai tay ôm cậu vào trong lòng, quả nhiên Phù Ly đã thiếp đi rồi. Tối hôm qua để giúp đỡ anh lột xác thành công mà Phù Ly đã tổn hao linh khí toàn thân. Nếu như anh kéo dài hơn một chút, e rằng tu vi của Phù Ly cũng vì thế mà thụt lùi.

Người trong lòng lại đáng giận như vậy, có đôi khi làm anh vừa tức vừa không thể làm thế nào, hận không thể túm lấy đầu cậu lắc lắc, nhưng có đôi khi những chuyện mà cậu làm ra lại khiến cho anh không nỡ làm khó cậu chút nào.

Vận mệnh của Trang Khanh hợp với vận mệnh đất nước, cho nên sau khi anh thành công lột xác, trời lại ban mưa xuống cho vạn vật, ngay cả vận khí quốc gia cũng đột nhiên trở nên tốt hơn. Ví dụ như Viện nghiên cứu A thực nghiệm thành công, Viện khoa học B giải quyết được một hạng mục khó khăn nào đó, Sở nghiên cứu khoa học C nghiên cứu ra một loại dược phẩm, ngay cả mức độ ô nhiễm của các thủy vực lớn đều giảm xuống.

Nhất thời các ngành đều vui sướng hân hoan, không chỉ đưa một khoản tiền cho ban quản lý dưới danh nghĩa "phí nghiên cứu khoa học", còn thưởng cho cá nhân Trang Khanh nhà và xe, các vị lãnh đạo ban ngành có tình cảm qua lại với Trang Khanh cũng đều tặng quà có giá trị.

Đối với quốc gia này mà nói, rồng vốn tượng trưng cho may mắn và sự bảo vệ, cho nên mỗi người tặng lễ đều cam tâm tình nguyện, vô cùng vui vẻ.

Đội quân tặng quà ở nhân gian còn chưa đi, các đại chưởng môn tu chân giới, còn cả các yêu tu có tiếng cũng bắt đầu tặng quà, tự mình mang tới trước cửa nhà Trang Khanh thăm hỏi. Bây giờ Trang

Khanh là vua của thủy tộc, mà trên địa cầu này, nước quan trọng thế nào không cần phải nói nữa, cho nên không ai muốn đắc tội thủy hoàng, trừ phi chê bản thân mình sống tốt quá.

Các đại chương môn đều biết chỗ ở của Trang Khanh tại nhân gian, nhưng sau khi các chương môn này tới thăm hỏi, phát hiện ra trong nhà Trang Khanh trừ Phù Ly ra thì không còn yếu tố nào khác, tâm tình đột nhiên có chút khó tả.

Đã sớm nghe thấy Trang Khanh và người tên là Phù Ly này có chút mờ ám, bọn họ còn cho rằng chỉ là lời đồn, không ngờ rằng hai người này đã ở chung rồi.

Chương môn Triệu Tu của phái Thanh Tiêu và chương môn Điền Phong phái Điền Viên là bạn tốt nhiều năm nay, cho nên hai người cũng hẹn nhau tới tặng quà cho Trang Khanh.

Giờ phút này bọn họ ngồi trên sô pha, nhìn bức tranh phong cảnh dùng đá quý ghép thành, lại nhìn Phù Ly ngồi bên cạnh Trang Khanh, trên mặt mang nụ cười lúng túng nhưng không mất đi lễ phép.

Trang Khanh cũng không phải là người có tính cách thích nói chuyện, may là tính cách của Phù Ly tương đối hiền lành, mới làm cho bầu không khí không quá lúng túng.

Sau đó hai vị chương môn thật sự không ngồi nổi nữa, đứng dậy xin từ biệt, Trang Khanh cũng đứng dậy tiễn hai người ra ngoài cửa: "Bên ngoài gió tuyết lớn, hai vị chương môn xinh hãy cẩn thận."

"Trưởng ban Trang xin hãy dừng bước." Triệu Tu và Điền Phong sao có thể để Trang Khanh tiễn ra bên ngoài được, hết lần này tới

lần khác bảo Trang Khanh dừng bước. Triệu Tu ỷ vào đệ tử là nhân viên cao cấp ở ban quản lý, còn nói vài câu vui đùa.

"Tình cảm của Trưởng ban Trang và Phù Ly đạo hữu thật tốt, nếu như sau này tổ chức đại lễ kết đạo, Triệu mỗ chắc chắn mặt dày tới cửa xin uống mấy chén rượu."

Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly đang rửa chén trà ở trong bếp, khuôn mặt luôn nghiêm nghị lộ ra vài phần ý cười: "Nếu như thực sự có một ngày như vậy, Trang mỗ nhất định sẽ đưa thiệp mời."

Triệu Tu và Điền Phong vừa nhìn thấy vẻ mặt của anh, biết rằng vị vua của thủy tộc vừa được tấn phong này cũng có tâm tư kia, đột nhiên lộ ra nụ cười mờ ám, ngồi lên chiếc xe ô tô mà môn phái sắp xếp cho, rời khỏi biệt thự.

"Trang Tiểu Long." Phù Ly đi ra khỏi nhà bếp, thổi một luồng khí làm khô nước trên tay, "Câu chuyện tối hôm qua anh kể cho tôi nghe ấy, sau đó thế nào?"

Trang Khanh đóng cửa lớn biệt thự lại, "Cậu lên giường đợi tôi trước đi, tôi sẽ quay lại ngay."

"Vậy anh nhanh lên một chút nhé." Phù Ly lên tầng, phốc một tiếng nhảy lên trên chiếc giường mềm mại, biến thành nguyên hình, lười biếng nằm sấp không động dậy. Từ khi cậu phát hiện ra Trang Khanh đã từng nghe rất nhiều truyền thuyết thú vị của con người, cậu liền đam mê hoạt động Trang Khanh "kể chuyện trước khi đi ngủ" cho cậu.

Có lẽ bởi vì Trang Khanh lột xác thành công, huyết mạch trở nên càng thuần túy, mấy ngày nay Phù Ly luôn ngửi được một mùi thơm trên người Trang Khanh, là mùi đồ ăn ngon. Ngay từ đầu cậu đã cảm thấy xấu hổ về suy nghĩ này của mình, sau đó cậu phát hiện ra loại hương vị này có thể làm cho cậu chìm vào trong giấc ngủ, linh khí vận chuyển trong kinh mạch càng nhanh hơn, xấu hổ liền biến thành lo lắng.

Thể chất hiện tại của Trang Khanh, có phải là có lực hấp dẫn tương đối lớn với những yêu tu khác hay không?

Toàn thân trên dưới rỗng đều là bấu vạt, nếu như có yêu quái nào muốn ăn luôn Trang Khanh để tăng tu vi thì phải làm sao? Cậu vốn chỉ vì Trang Khanh nấu cơm ngon mới da mặt dày ở cùng với anh, nhưng bây giờ càng không yên tâm rời đi, có cậu ở đây, khi đánh nhau Trang Khanh cũng có thêm một người ở bên giúp đỡ.

Trang Khanh rửa xong đĩa hoa quả, quay đầu nhìn bóng đèn lên lên lút lút ở bên ngoài cửa sổ, cười lạnh: "Cút."

Bóng đèn run rẩy, nháy mắt biến mất.

Mấy ngày này nhiều khách tới thăm, Trang Khanh thu lại kết giới ở bên ngoài biệt thự, cho nên sinh vật không rõ lai lịch dạo chơi ở bên ngoài biệt thự cũng nhiều hơn.

Phù Ly nằm trên giường nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài cửa sổ có một con ác ma vẽ mặt dữ tợn, tai cậu rung lên, ác ma bên ngoài kêu thảm thiết một tiếng, hồn phách tiêu tán, trở thành ma quỷ chân chính.

Những con ma khác trốn trong góc nhìn thấy tình huống như vậy, xoay người bay ra bên ngoài, bay tới nửa đường lại đứng phải đại quân Âm Sai của Minh Giới, nháy mắt lại một trận ma khóc quỷ gào.

"Sếp, anh thật anh minh, mai phục ở nơi này thật sự bắt được đào phạm của Minh Giới." Một âm sai dùng dây trói hồn trói ác ma lại, ánh mắt sùng bái nhìn Lịch Tư dẫn đầu.

Ánh mắt Lịch Tư âm trầm phun ra một hơi khói: "Linh khí trên người vị bên trong dày đặc, đối với ác ma không nhận thức mà nói, đó chính là miếng pho mát lớn thơm ngào ngạt."

Cũng chỉ có những ác ma không đầu óc kia mới dám làm chuyện thế này, nhìn yếu tố của yếu giới thức thời thế nào, người tu vi cao thì ân cần tặng lễ, người tu vi thấp thì trốn xa tít tắp hành lễ, đâu giống như mấy hồn ma ngu ngốc này.

Thôi bỏ đi, nếu như thông minh, sao có thể nằm trong danh sách đào phạm của Minh Giới được.

Đáng tiếc là đã bắt được gần đủ số ác ma đào phạm, danh tiếng mỗi câu miễn phí của Trang Khanh cũng đã lưu truyền khắp nơi ở Minh Giới, về sau không biết phải đi đâu mới tìm được mỗi câu tốt như Trang Khanh đây.

Bởi vì chuyện Trang Khanh trở thành long hoàng mà tu chân giới nóng lên một trận, thẳng tới khi sắp đến tết âm lịch, mọi người chuẩn bị mừng năm mới, nhiệt độ mới dần dần hạ xuống. Trước tết âm lịch mấy hôm đều là thời kỳ xuân vận cao điểm của Đế Đô, cũng là vận động di chuyển lớn của con người. Mỗi khi tới thời điểm này, không chỉ các ban ngành liên quan lớn bận rộn không thôi, ngay cả ban quản lý cũng phái người tới các sân bay, trạm xe, trạm tàu lửa

trên khắp cả nước thay phiên nhau trực. Sợ rằng có tu chân giả nào nghĩ lẩn quẩn muốn báo thù xã hội, tới đây tự nổ nội đan, như vậy rất phiền phức.

Khu vực mà Phù Ly phụ trách là trạm tàu hỏa lớn nhất Đế Đô, cậu nhìn thấy vô số người vác trên vai bao lớn bao nhỏ, chen tới chen lui trong đám người, càng ngày càng nhìn sinh vật gọi là con người này với cặp mắt khác xưa.

Đã có cả đồng người rồi, vẫn còn có thể nhét vào trong xe, quả thực chính là kỳ tích.

Phù Ly trông chừng ở đây ba bốn ngày, không bắt được yêu quái muốn trả thù xã hội nào, ngược lại phát hiện không ít tiểu yêu trốn vé đi xe miễn phí. Những tiểu yêu này tu vi bình thường, sống cũng không được tốt, cho nên biến thành nguyên hình nằm úp nên đỉnh xe hoặc kho hàng, để ít đi chút tiền đi đường.

Hơi thở trên người những tiểu yêu này rất thuần túy, cho nên Phù Ly cũng nhắm một mắt mở một mắt với hành vi của bọn họ, để bọn họ trốn vé đi.

Càng tới gần cuối năm, người ở Kinh Đô càng ngày càng ít, đến ngày hai mươi tám tháng mười hai, Phù Ly kết thúc phiên trực ngồi tàu điện quay lại ban quản lý, tàu điện trống không, cả toa tàu chỉ còn lại mình cậu với hai hành khách nữ khác.

Nữ hành khách ngồi tương đối gần cậu tóc dài buông qua lưng, tuy rằng tướng mạo không quá xinh đẹp, nhưng da rất trắng. Nữ hành khách còn lại đang gục đầu, không nhìn rõ diện mạo, dáng người hơi béo.

Bỗng nhiên đèn trong tàu điện chớp nháy một cái, nữ hành khách tóc dài ngẩng đầu nhìn đèn, lại nhìn Phù Ly ngồi đối diện với cô, xách túi đứng dậy ngồi xuống vị trí gần cậu hơn.

Rất nhanh, cửa tàu điện lại mở ra, trạm này lại có mấy người lên tàu, những người này sau khi lên xe không hề nói chuyện, không khí vô cùng an tĩnh.

"Anh có cảm thấy hình như hôm nay tàu điện chạy rất lâu không?" Cô gái tóc dài không chịu được bầu không khí im lặng như vậy, nhích lại gần Phù Ly, nhỏ giọng hỏi một câu như vậy.

"Ừ, con đường này dài hơn một chút." Giọng nói chuyện của Phù Ly không nhỏ, làm cho những người ngồi đối diện đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Phù Ly không để ý tới những người này, nói với cô gái tóc dài: "Lát nữa cô xuống tàu cùng với tôi."

Cô gái tóc dài dường như tìm được người đáng tin, liên tục gật đầu. Những người ngồi đối diện bọn họ cũng đều dời ánh mắt sang chỗ khác, không nhìn bọn họ nữa. Cô gái tóc dài lấy điện thoại ra xem mấy lần, sau đó thân thể phát run.

Những người ngồi ở phía đối diện cô, tuy rằng ăn mặc bình thường, dung mạo cũng bình thường, nhưng không ai dùng điện thoại cả!

Ngồi tàu điện nhàm chán như vậy, tại sao lại không ai nghịch điện thoại, đáng sợ quá.

"Tàu điện nên dừng rồi." Phù Ly nhìn thấy cô gái càng ngày càng run rẩy, nước mắt cũng sắp rơi xuống, cậu thở dài, lấy trong túi áo

ra năm đồng tiền, dùng một sợi dây xuyên lại, đưa tới trước mặt cô gái, "Cầm lấy."

"Đây, đây là gì?" Cô gái nhận lấy đồng tiền, phát hiện bên trên viết mấy từ Khai Nguyên Thông Bảo (1).

"Tiền đồng." Thứ này ở trong ban quản lý có rất nhiều, Phù Ly vừa mới dùng thuật di chuyển, lấy năm đồng ra.

"Cảm ơn anh." Cô gái tóc dài đã từng nghe nói truyền thuyết về "tiền Ngũ Đế" (2) này, cho nên không quan tâm năm đồng tiền này là thật hay giả, cô đều vô cùng cảm ơn ý tốt của đối phương. Xem ra đối phương giống như cô, cũng cảm thấy được sự bất thường của những "hành khách" này.

Sau khi cô nắm chặt "tiền Ngũ Đế", tàu điện dừng lại, Phù Ly quay đầu nói với cô: "Đi theo tôi."

Dựa theo thói quen bình thường, cô tuyệt đối sẽ không nghe lời của một người đàn ông xa lạ, nhưng có lẽ bởi vì không khí hôm nay quá mức đáng sợ, hoặc có lẽ là người đàn ông đẹp trai này trông rất đáng tin cậy, làm cho cô tự giác làm theo lời đối phương nói.

Hai người đi tới cửa, cô gái phát hiện ra những hành khách khác dường như muốn đứng dậy ngăn cản bọn họ, cô che miệng, mới không chế được mong muốn hét ầm lên.

Phù Ly kéo cô gái theo, ra khỏi cửa. Cô gái quay đầu lại nhìn, tàu điện đã chậm chạp rời đi, người phụ nữ hơi mập đi cùng cô lên xe đứng ở bên cửa sổ, dường như đang oán hận hai người họ không nên rời đi.

"Cô ta, cô ta....."

"Đừng sợ, bọn họ chỉ về nhà thăm người thân thôi." Phù Ly cười với cô gái, "Sẽ không cố ý hại người."

"Người kia.....cũng muốn thăm người thân sao?" Cô cái vẫn còn không ngừng run rẩy, cô nắm chặt tiền Ngũ Đế mà Phù Ly đưa cho cô, dường như làm như vậy sẽ khiến cô yên tâm hơn một chút.

"Đương nhiên, ngày như Trừ Tịch, mọi người đều được nghỉ mà." Phù Ly nhân cơ hội cô gái không chú ý, vấy tay trên không trung, sương mù trong trạm tàu điện biến mất, tất cả dường như đều khôi phục như bình thường.

Cô gái dường như cũng không run rẩy như ban nãy nữa, cô cảm kích nhìn Phù Ly: "Anh đẹp trai, anh là Đại Sư sao?"

"Tôi cũng không quá hiểu những thứ này, chỉ biết sơ qua một chút chút mà thôi." Phù Ly không nói dối, cậu không quá hiểu thuật đuổi quỷ của con người, đối với yêu tu mà nói, dùng vũ lực đàn áp còn có tác dụng hơn là dùng bùa chú.

Cô gái cho rằng Phù Ly không tiện tiết lộ, cho nên cũng không tiện hỏi thêm nữa. Sau khi đi ra khỏi trạm tàu điện, cô gái mới lấy điện thoại ra nói: "Anh đẹp trai, hôm nay anh giúp tôi một việc lớn như vậy, sau này có cơ hội tôi có thể mời anh ăn một bữa không, hay là chúng ta thêm wechat đi?"

"Phù Ly."

Phù Ly quay đầu lại nhìn thấy một anh đẹp trai chân dài, đôi phương mặc áo gió dài màu đen, dáng đi đường vô cùng tao nhã, chẳng qua mặt lại lạnh lùng, nhìn vô cùng khó gần.

Đợi khi anh đẹp trai bên cạnh đứng cùng với người kia, cô gái mới hiểu ra, thì ra đối phương đặc biệt tới đây đón anh đẹp trai đang đi cùng cô này.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, cô gái hà hơi cho lòng bàn tay nóng lên, nhét điện thoại và tiền Ngũ Đế vào trong túi. Tiền mời khách không thể chi rồi, chuyện hôm nay quái dị như vậy, cô dứt khoát đi quyền chút tiền cho công trình hi vọng.

Không phải có một câu nói rất hay chính là "tốn tiền miễn tai" hay sao.

"Cô gái loài người kia có cảm tình rất tốt với cậu." Trang Khanh kéo cửa xe ra, để Phù Ly ngồi vào trong.

"Có lẽ là trông tôi tương đối được ưa thích?" Phù Ly tự thất đại an toàn cho mình, không để ý nói, "Chúng ta đi làm nốt ngày mai là được nghỉ rồi phải không?"

Trang Khanh nhìn khuôn mặt Phù Ly, cười một tiếng không rõ ý tứ: "Ừ, rất được ưa thích."

"Hả?" Phù Ly khó hiểu, lời này có ý gì?

"Nếu như không có sự kiện gì lớn xảy ra, làm hết ngày mai là có thể được nghỉ, nghỉ hết ngày mùng bảy." Trang Khanh khởi động xe, im lặng rất lâu sau đó mới nói, "Thọ mệnh của con người rất ngắn."

"Anh nói đúng, thọ mệnh của con người cũng chỉ khoảng một trăm năm, đối với yêu tu chúng ta mà nói, đúng là rất ngắn."

"Cho nên cậu cần duy trì khoảng cách với con người, nếu như.....động xuân tâm, bọn họ cũng không thích hợp cậu."

"Trang Tiểu Long, không ngờ rằng anh vừa mới lột xác không được bao lâu, trong đầu đã nghĩ tới những thứ này rồi." Phù Ly chắc một tiếng, "Nếu như tôi có hứng thú với con người, thì đã sớm động lòng từ hai nghìn năm trước rồi, đâu còn có thể đợi tới bây giờ."

Hai nghìn năm trước?

Miệng Trang Khanh cứng lại, Phù Ly đang nói tới thú cưng con người kia sao?

"Cậu rất thích thú cưng con người kia?" Trang Khanh nghiêm mặt hỏi.

"Rất thích." Phù Ly gật đầu, "Chị Trục Nguyệt đã từng nói, tướng mạo của con người đó thuộc dạng vô cùng đẹp trong nhân loại."

Trang Khanh buồn bực không nói.

"Nhưng mà tôi đã không còn nhớ rõ trông anh ta như thế nào nữa rồi." Phù Ly nhú mày, quay đầu nhìn Trang Khanh, "Nhưng có lẽ dáng vẻ của con người đó không đẹp bằng anh đâu."

"Nếu như cậu đã thích anh ta như thế, tại sao lại không nhớ rõ tướng mạo của anh ta?" Tâm tình Trang Khanh tốt hơn một chút.

"Khi đó tôi ít tiếp xúc với con người, bình thường bản thân cũng không thích dùng hình người, cho nên năng lực phân biệt diện mạo con người của tôi không giỏi." Phù Ly có chút đỏ mặt, "Chẳng qua sau khi tôi tới Yêu Minh đăng ký chứng minh thư đã sửa được tật xấu này rồi."

"Không nhớ rõ cũng không sao, dù sao anh ta cũng đã đầu thai chuyển thế, nếu như cậu còn nhớ, ngược lại lại không vui." Trang

Khanh thầm nghĩ, cho dù con người kia là thú cưng duy nhất mà Phù Ly nuôi thì làm sao, là một thú cưng mà ngay chủ nhân cũng còn không nhớ rõ mặt mũi, chỉ là một thú cưng thất bại.

Còn về khả năng "chủ nhân quá cận bã", Trang Khanh đã đá văng ra khỏi tiềm thức của mình.

Có sai thì vĩnh viễn là lỗi của người khác, người nhà mình không thể sai được.

Vị long hoàng thân cận con người nhất trong long tộc này, có lẽ đã bị nhiễm tật xấu hoa mắt ù tai của đế vương nhân loại thời kỳ phong kiến.

Ngày hai mươi chín tháng chạp, ngày cuối cùng đi làm, rất nhiều người không có tâm trạng làm việc, chỉ ngồi đợi được nghỉ. Trong văn phòng chung, mọi người đều đang bàn bạc xem đón năm mới thế nào, mua những thứ gì.

Những tu chân giả đang ngồi phần lớn đều là có người thân hoặc là môn phái, cho nên đón năm mới nhất định không thiếu vui vẻ, chỉ có Phù Ly nằm bò ra bàn, nghe giọng thảo luận tràn ngập hưng phấn của bọn họ.

Bởi vì cậu không có môn phái, cũng không có người thân. Năm nay đối với cậu mà nói, không có gì đặc biệt cả.

"Xảy ra chuyện rồi, có nhóm yêu quái gửi đơn khiếu nại tới, nói lão đại và anh Phù nhận hối lộ, đối phương còn cung cấp ảnh hiện trường." Sở Dư nhận điện thoại của bộ phận giám sát, quay đầu lại nói với Phù Ly, "Bây giờ đã có mấy yêu quái ở dưới tầng ồn ào, muốn chúng ta phải nói rõ ràng."

"Hả?" Mọi người sửng sốt, đồng loạt quay đầu nhìn Phù Ly, đều cảm thấy được chuyện này là không thể nào.

Khi Phù Ly xuống phòng khách ở dưới tầng, Trang Khanh đã ở đó, mấy yêu quái ngồi bên trong vỗ bàn đập ghế, nói cái gì mà ban quản lý nhận tiền hối lộ, có lỗi với sự tín nhiệm của tu chân giới.

Cậu cầm ảnh chụp bằng chứng nhìn lướt qua, đây là bức ảnh chụp khi Phong thúc tặng túi Càn Khôn ở bên ngoài Yêu Minh.

Thấy Phù Ly cầm ảnh chụp lên, mấy yêu tu dường như có thêm sức mạnh, mắng càng thêm dữ dội.

"Ban quản lý mấy năm nay yêu cầu chúng tôi phải thế này, phải thế kia, còn quản cả việc chúng tôi ra ngoài ăn trộm cái ví tiền." Một con chuột yêu tròn mắt đảo tới lui, nói chuyện vô cùng tức giận, "Các người ngược lại không cần phải ra ngoài cướp bóc, một yêu quái nào đó tùy tiện tặng lễ cho các người, các người cũng không bắt khoản gì."

"Đúng, tôi thấy bọn họ chính là rắn chuột chung ỏ, không coi những yêu tu bình thường như chúng ta ra gì." Một yêu quái khác phụ họa.

Chuột yêu liếc mắt xem thường: "Người mắng ai đấy, ai chung ỏ cùng với rắn?"

"Lỡ miệng, lỡ miệng." Yêu quái này xấu hổ cười cười, tại sao hẳn lại quên mất yêu quái trước mắt này là chuột yêu?

Người phụ trách Yêu Minh ngồi ở đây, biểu tình có chút xấu hổ, bằng địa vị và thân phận của Trang Khanh, đâu có thiếu vàng bạc châu báu, đương nhiên cũng không thể thu nhận hối lộ. Nhưng

chuyện này thật khó giải thích, người tới ồn ào có ảnh chụp cùng video chứng minh, lúc này hấn cũng không biết phải nói gì mới được, chỉ có thể ngồi im lặng.

Việc này nhìn chỗ nào cũng thấy không đúng, với thân phận của Trang Khanh, mấy con tiểu yêu này lấy đâu ra gan lớn như vậy, dám cố ý bôi xấu danh dự của ban quản lý.

Nếu như danh dự của ban quản lý bị hủy, đối với cả tu chân giới tuyệt đối không phải là chuyện tốt, cuối cùng người chịu thiệt thòi không phải là những tinh anh ở ban quản lý mà chính là những tiểu yêu tầng lớp thấp ở yêu giới.

Hấn ngẩng đầu nhìn Trang Khanh, biểu tình của đối phương vẫn như bình thường, mấy tiểu yêu này làm ầm ĩ cũng không làm cho đối phương tức giận.

Phù Ly ngồi bên cạnh Trang Khanh, cảm thấy được với tu vi của mấy tiểu yêu này, muốn chụp trộm mà không bị bọn họ phát hiện chính là chuyện không thể nào.

"Nghe nói có người báo cáo cháu của ta thu nhận hối lộ?" Một người đàn ông đá cửa phòng tiếp khách ở ban quản lý, "Ta làm chú, còn không thể cho hậu bối của ta chút tiền tiêu vặt sao?"

Người đàn ông này vô cùng đẹp, giờ phút này hấn nâng cằm, ánh mắt cao ngạo tựa như đang nói phần lớn những yêu tu ở đây hấn đều không để trong mắt, những tiểu yêu đập bàn với Phù Ly, trong mắt hấn dường như chẳng khác gì rác rưởi: "Ta có rất nhiều tiền, thích cho hậu bối của ta tiêu bao nhiêu thì tiêu bấy nhiêu, các người có ý kiến gì nói ra ta nghe thử, hừ?!"

~~~~~

Đôi lời tâm huyết: Tình hình là chọn xưng hô trong cái truyện này khó quá, mấy con yêu quái ngủ mấy nghìn năm mới tỉnh mà xưng hô anh, em, chú, cháu nó cứ kì kì. Vậy nên với những con yêu quái có tiếp xúc và nghiên cứu về con người mình sẽ để xưng hô hiện đại một tí. Ai có ý kiến gì hay có thể đóng góp cho mình ạ.

(1) Khai nguyên thông bảo: Đồng tiền như hình dưới này. Là tiền lưu hành ở thời Đường.

(2) Tiền Ngũ Đế: có nguồn gốc từ Trung Hoa, là đồng tiền lưu hành qua 5 đời vua thời nhà Thanh là Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh. Bản thân tiền Ngũ đế là tiền mà thời nhà Thanh lại là thời kì cực thịnh, giàu có, sung túc nên sau này người ta coi đó là vật phẩm phong thủy vượng tài. Căn cứ vào mệnh cục, nếu mang theo tiền Ngũ Đế để ở ví tiền, túi xách thì có thể nâng cấp vận trình, đặc biệt là tài vận, đồng thời cũng có tác dụng trừ tà.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 108

Phương thức xuất hiện của người đàn ông kiêu ngạo, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Cháu?

Mọi người nhìn Trang Khanh rồi lại quay sang nhìn người đàn ông có tu vi cao thâm khó dò này, cảm thấy có chút quái dị. Rất nhiều người ở tu chân giới đều biết, tuy rằng Trang Khanh có huyết mạch long tộc, nhưng lại không hề thân thiết với long tộc, những năm gần đây nếu như long tộc phạm sai lầm, Trang Khanh trước giờ nên phạt thì sẽ phạt, nên xử lý thì sẽ xử lý, chưa bao giờ bao che khuyết điểm. Long tộc cũng không thường qua lại với Trang Khanh, sao có thể tặng đồ này kia cho Trang Khanh được?

Mấy tiểu yêu gây chuyện trong lòng âm thầm sợ hãi, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng chống đỡ: "Đút lót và nhận hối lộ đều sai, anh tự xưng là chú của Trang Khanh, ai biết là thật hay là giả, chưa biết chừng là dựa vào cách nói này để trốn tội."

"Người là cái thá gì vậy?" Người đàn ông nhú mày, con chuột yêu vừa nói chuyện đột nhiên toàn thân run rẩy, đó là sự sợ hãi tới từ nội tâm, hắn run chân, không thể nói nổi một câu phản bác.

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của hắn, người đàn ông cười nhạo: "Ta là Phong Thụy Trọng là chú của Phù Ly, đã cách xa Phù Ly nhiều

năm, lần này gặp lại trong lòng vô cùng vui vẻ, cho nên mới cho tiểu bối một ít tiền lễ để tiêu."

Phù Ly ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Phong Thụy Trọng, không nói gì.

"Thì ra đúng là trưởng bối của Phù đạo hữu." Nhân viên ở Yêu Minh lập tức tiếp lời, "Việc này chỉ là hiểu lầm thôi, Yêu Minh chúng tôi cũng không nhúng tay vào nữa." Nhân viên này của Yêu Minh có tu vi gần ba nghìn năm, nhưng lại không thể nhìn ra chân thân của Phong Thụy Trọng, thậm chí còn không cảm giác được chút hơi thở nào, hắn âm thầm phỏng đoán có thể đối phương là đại yêu vừa mới rời núi, không dám đắc tội, đứng dậy hành lễ.

"Ừ." Phong Thụy Trọng gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhận lễ này.

Những người khác âm thầm kinh hãi, thành viên Yêu Minh này ở tu chân giới cũng được coi là nhân vật đức cao vọng trọng, mọi người chưa bao giờ thấy hắn hành đại lễ như vậy với ai bao giờ, người đàn ông kia rốt cuộc là từ đâu tới.

"Aiz." Triều Vân nhỏ giọng nói với Sở Dư, "Vị đại yêu tự xưng là trưởng bối của anh Phù này từ đâu tới vậy?"

Sở Dư cũng nghiêm mặt lắc đầu: "Tôi không biết."

"Ngay cả anh mà cũng không biết?" Triều Vân kinh hãi, Sở Dư đặc biệt miễn cảm về phương diện này, vậy mà lại có yêu quái Sở Dư không nhìn ra được?

Sở Dư cười khở, đề thấp giọng nói: "Tôi cũng không phải là kính chiếu yêu có thể nhìn ra mọi thứ, ban đầu tôi cũng chỉ thoáng cảm nhận được luồng yêu khí nhàn nhạt trên người anh Phù thôi, không

nhìn ra được bản thể là gì." Nhưng người tên Phong Thụy Trọng này còn lợi hại hơn, trên người hắn ta không có chút yêu khí nào, nếu như không phải hắn đang đứng ở đây, tự xưng là trưởng bối của anh Phù, có lẽ ai cũng cho rằng hắn là con người.

Làm người ta nhìn thấy mà sợ hãi đương nhiên lợi hại, nhưng đáng sợ nhất là đạt tới trình độ phản phác quy chân.

Giọng nói của chuột yêu run rẩy: "Anh, anh nói là trưởng bối của Phù đạo hữu, thì là trưởng bối sao, anh có chứng cứ gì?"

Phong Thụy Trọng nhíu mày, vươn tay vỗ lên đầu chuột yêu, rút ra một sợi khí màu đen trong đầu hắn, sợi khí uốn éo trên tay hắn, vừa muốn chạy trốn, vừa muốn chui vào lòng bàn tay hắn, nhưng toàn bộ đều vô ích.

"Ta đã nói lá gan của chuột không thể nào lớn như vậy được, không ngờ rằng lại có người hạ cấm chế lên người người." Phong Thụy Trọng dùng tay bóp một cái, sợi khí biến mất không còn bóng dáng.

Mấy yêu tu bị khống chế lúc này mới tỉnh táo lại, nói thân thể bọn họ không nghe theo khống chế của bản thân, mới làm ra chuyện nói xấu Trang Khanh và Phù Ly này.

Nhân viên ở Yêu Minh sắc mặt đại biến, hắn lại không thể nhìn ra trên người mấy yêu tu này lại bị hạ cấm chế, yêu tu đứng đằng sau chuyện này, rốt cuộc tu vi phải cao thâm tới mức nào?

"Đa tạ tiên bối cho biết." Hắn nhìn mấy yêu tu bị dọa run rẩy, sau khi tạ lỗi với Phù Ly và Trang Khanh, liền dẫn bọn họ đi.

Phù Ly từ khi vào cửa tới bây giờ căn bản không nói mấy câu, nhìn thấy Phong Thụy Trọng vẫn không nói lời nào. Phong Thụy Trọng bị cậu nhìn chăm chăm rất mất tự nhiên, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng lại, nhưng lại không dám thay đổi sắc mặt.

Đây là phản ứng áy náy cộng thêm chột dạ.

Những người khác cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, vô cùng thức thời rời khỏi phòng khách, để lại Phù Ly và Trang Khanh tự tiếp đãi vị trưởng bối này.

Khi đóng cửa lại, Sở Dư nghe được Trang Khanh dùng thuật truyền âm nói với cậu.

"Đi tra xét chỗ ở của mấy tiểu yêu kia, xem có thể tra ra được gì không."

Sở Dư gật đầu, quay đầu bắt đầu phân công công việc cho mọi người. Chuyện này nhìn như là "sự việc hãm hại", trên thực tế lại tràn đầy ác ý, chỉ sợ người đứng sau lưng không phải nhằm vào lão đại, mà là cả tu chân giới.

Cửa đóng lại, trong phòng tiếp khách trở nên an tĩnh.

"Chú Phong, mời ngồi." Phù Ly chỉ ghế sofa đơn phía đối diện.

Phong Thụy Trọng cười gượng một tiếng: "Mấy ngày gần đây ta đã tìm hiểu được tiền tệ ở nhân gian, khi gọi xe tới đây, lái xe nói nơi công tác của ngươi rất tốt, nhắc tới có thể làm vẻ vang tổ tiên."

Phù Ly mím môi không nói gì.

"Còn có, còn có, ta mang rất nhiều đồ tới cho người, đều là thứ người thích ăn." Phong Thụy Trọng lấy một đồng đồ trong túi ra, Linh Tủy, linh quả cùng với đủ loại dược liệu quý hiếm chế thành viên hương, chất đồng cả một bàn.

Thấy Phù Ly vẫn không nói gì, Phong Thụy Trọng không biết làm gì, sợ hãi nói: "Lần trước người nói, sẽ dẫn ta đi thưởng thức mỹ thực nhân gian, có còn tính không?" Dáng vẻ cẩn thận này đâu còn uy phong giống như ban nãy.

Hầu kết Phù Ly giật giật, một lúc sau mới nói: "Mấy năm nay, người đã đi đâu vậy?"

Phong Thụy Trọng nhìn thấy Phù Ly cuối cùng cũng bằng lòng nói chuyện rồi, vừa vui vừa thẹn: "Lúc đó thật sự rất loạn, ta vốn định mang con cùng đi, nhưng.....nhưng lại sợ liên lụy tới con." Hắn nhìn Trang Khanh ngồi bên cạnh Phù Ly, cười nói, "May là khi đó ta nghe lời bọn họ, không mang con đi, nếu không sẽ hại tới con rồi."

Môi Phù Ly run run: "Giả vờ như không biết con, còn lừa con gọi người là chú, người có mắt mặt không."

"Thằng nhóc thôi, ta lớn hơn con mười mấy vạn tuổi, con không gọi ta là chú thì gọi là gì?" Vẻ mặt của Phong Thụy Trọng có chút mất tự nhiên, "Đồ không lương tâm, con gọi bọn họ là chú lại chỉ gọi ta là chim sẻ nhỏ, đối tốt với con tổn công."

Phù Ly cười ra tiếng, vành mắt lại đỏ hồng, cậu vươn tay che đôi mắt lại: "Ai bảo người vẫn không hóa hình chứ, giọng nói lại như trẻ con, con không gọi người là chị là tốt rồi."

Phong Thụy Trọng nhìn Phù Ly cười, nhưng không tức giận vì cách nói "chị" này.

Phù Ly cũng nhìn hấn cười, nụ cười này vượt qua hai nghìn năm, dường như tất cả biệt ly và xa đều được hóa giải trong nụ cười khẽ này.

"Những năm này.....người sống có tốt không?" Giọng Phù Ly có hơi khàn khàn, Trang Khanh vỗ vỗ vai cậu, đứng dậy nói, "Tôi đi rót trà cho hai người."

Phong Thụy Trọng nhìn thấy Trang Khanh rời khỏi phòng rồi, cười nhẹ nhàng nói: "Vẫn ổn."

Phù Ly muốn cười, nhưng lại không cười nổi, cậu quay đầu nhìn bức tranh trên tường, làm cho bản thân mình nhìn có vẻ tự nhiên hơn một chút: "Mấy năm nay con cũng sống tốt lắm."

Phong Thụy Trọng nhìn thấy quần áo làm bằng vải dệt chất lượng kém trên người Phù Ly, đã vô cùng đau lòng: "Tốt cái gì mà tôi, mấy năm nay con chịu nhiều oan ức. Chỉ trách chúng ta không chăm sóc con, để cho con chịu khổ nhiều như vậy."

"Chim sẽ nhỏ....." Phù Ly dừng lại, "Chú Phong."

"Ai!" Phong Thụy Trọng vui mừng đồng ý, mấy năm nay trong đầu hấn luôn nghĩ cách bắt Phù Ly gọi mình một tiếng chú, bây giờ khó khăn lắm mới làm cho cậu sửa miệng, hấn mừng rỡ tới mức suýt nữa không tìm được phương Bắc.

"Mấy năm nay con sống thực sự rất tốt, nhưng mà, có chút nhớ mọi người." Phù Ly cười, "Lần đó trước khi đi vào giấc ngủ, mọi người còn nói đợi con tỉnh rồi, sẽ cho con đi du lịch nhân gian hai

năm. Không ngờ rằng sau khi tỉnh lại, lại nhận được tin tức mọi người đã bị Thanh Long nuốt vào bụng.

"Nhưng mọi người không lừa con, con vừa mới tiếp xúc với nhân gian chưa được hai năm, mọi người đã tới tìm con rồi." Phù Ly ngẩng đầu cười với Phong Thụy Trọng, cười tới mức mắt con cong như trăng khuyết, "Có thể gặp lại mọi người lần nữa, thực sự là rất tốt."

Phong Thụy Trọng đứng dậy, ôm Phù Ly vào trong lòng.

Tựa như năm đó, khi Phù Ly lén lút trốn không muốn học kiếm thuật, chim sẻ cùng cậu trốn trong bụi cỏ, dùng đôi cánh mềm mại che chắn bụi bặm trên đầu cậu.

Trang Khanh khẽ đẩy cánh cửa phòng khách ra, nhìn thấy hai người đàn ông đang ôm nhau, đẹp như một bức tranh.

Trong lòng anh có hơi khó chịu, tránh đằng sau cửa, dựa vào tường, mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm những đồng nghiệp đi qua đi lại dưới tầng. Trong lòng rõ ràng đã hiểu được, Phù Ly và Phong Thụy trọng là quan hệ tiền bối và vãn bối bình thường, nhưng nghĩ tới việc hai người không hề có huyết thống, Trang Khanh lại cảm thấy tất cả đều có khả năng xảy ra.

Việc sư đồ kết làm đạo侶 ở tu chân giới cũng không ít, loại chuyện chú cháu không có quan hệ huyết thống này kết thành đạo侶 cũng không có gì kỳ quái.

Trang Khanh cảm thấy tư tưởng của mình có chút hẹp hòi, trong lòng ôm tâm tư như vậy với Phù Ly, lại cảm thấy tất cả mọi người đều có mưu đồ gây rối.

Vừa xấu hổ lại vừa đáng cười.

"Con kết bạn với một người bạn rất tốt." Phong Thụy Trọng vuốt ve mái tóc xù xù của Phù Ly, truyền âm nói với cậu, "Bây giờ nhân tộc hưng thịnh, yêu tộc suy thoái, tuy rằng hấn là yêu nhưng trên người lại có khí công đức mạnh mẽ, người này vô cùng bất phàm."

"Chú Phong, con thân thiết với anh ấy không phải....."

"Xuyt." Phong Thụy Trọng đặt ngón trỏ bên miệng khẽ xuyt một tiếng, khẽ cười nói: "Ta đương nhiên biết, chẳng qua làm trưởng bối, đều hi vọng đứa trẻ nhà mình gần đèn thì sáng."

Mệnh cách của Tiểu Ly đặc biệt, bọn họ đã từng tính vô số lần về số mệnh của Phù Ly, kết quả cuối cùng không phải hỗn loạn thì là đại hung. Chỉ có một con đường sống cũng đứt đoạn như có như không, nhưng sau hôm nhìn thấy Trang Khanh, hấn biết được đã tìm ra con đường sống này rồi. Nếu không phải như vậy, sao hấn lại có thể kích động đưa nhằm túi Càn Khôn có đựng sừng rồng kế thừa của thần thú Thanh Thương Long cho Trang Khanh chứ?

Chẳng qua yêu quái mang công đức lớn quả nhiên bất phàm, vậy mà lại có thể lột xác thành công khi nhận được kế thừa của long thần, còn hoàn toàn tiếp nhận kế thừa long thần.

Chỉ sợ đứa cháu ngốc này còn không biết, bạn tốt của nó giờ đây đã là thân thể nửa thần nửa rồng. Nhưng như vậy cũng tốt, cho dù là người hay là yêu, nếu như muốn được thành tâm trả lại, thì cũng phải thành tâm bỏ ra.

Cho dù nói như thế nào, Tiểu Ly không hổ là đứa cháu của hấn, tùy tiện kết bạn với một người, mà có thể kết bạn với quý nhân

mang vận mệnh của cả yêu tộc, đây chính là thực lực.

"Chú Phong, Tiểu Ly." Trang Khanh gõ cửa đi vào, đặt khay có ba tách trà xuống, "Trước đây không biết chú Phong là tiên bối của Tiểu Ly, có chỗ nào thất lễ, mong chú Phong thứ lỗi."

"Lời này khách khí quá." Phong Thụy Trọng cười dịu dàng, "Người là bạn của Tiểu Ly, cũng là con cháu của ta, người trong nhà không nói lời khách khí."

Hắn không nhắc tới chuyện kế thừa thần long, dường như người đưa vật quý trọng như vậy cho Trang Khanh không phải là hắn. Trang Khanh cho rằng Phong Thụy Trọng nể mặt Phù Ly, mới đưa kế thừa thần long cho anh, cho nên anh đứng dậy hành lễ với Phong Thụy Trọng, "Cảm tạ chú Phong đã tặng lễ trọng, vật đó rất có ích với hậu bối."

"Loại chuyện này quan trọng duyên phận, mấy năm nay ta vẫn luôn tìm con rồng thích hợp để tặng đi, coi như người cũng giúp ta được một việc lớn." Phong Thụy Trọng nói thật, Trang Khanh đúng là đã giúp hắn một việc lớn. Một là làm cho hắn thực hiện được lời hứa với Thanh Thương Long, hai là không để Phù Ly oán hận hắn.

Nhưng cả tu chân giới, cũng không ai biết sừng rồng kế thừa Thanh Thương Long đang ở trong tay hắn, càng không biết hắn "tặng" sừng cho Trang Khanh, cho nên việc này vẫn giấu trong lòng thì tốt hơn.

Khi Phong Thụy Trọng ngạo mạn, rất nhiều yêu quái kích động muốn đánh chết hắn. Nếu như hắn bằng lòng đối tốt với ai, hắn sẽ không giữ lại điều gì. Yêu quái giống như hắn, thất tình lục dục

không mãnh liệt, cũng sẽ không có con nôi dãi, trong lòng hấn Phù Ly chính là con của hấn.

Bảo vệ khuyết điểm của đứa trẻ nhà mình, đó gọi là bao che khuyết điểm phải không?

Cho nên khi hấn cảm thấy Trang Khanh có tác dụng với Phù Ly, cũng tự nhiên đối xử tốt với Trang Khanh. Giống như thú cưng con người mà Phù Ly mang về năm đó, mọi người phát hiện ra người đó có vài phần tác dụng với Phù Ly, đương nhiên cũng bằng lòng vui vẻ hòa nhã với người đó.

Trong mắt của bọn họ, vạn vật bình đẳng.

Trừ Phù Ly và những sinh vật có liên quan tới Phù Ly ra.

Tới buổi trưa, Trang Khanh nói với Phù Ly và Phong Thụy Trọng đang say sưa trò chuyện: "Sắp trưa rồi, Phù Ly, hay là chúng ta đưa chú Phong ra bên ngoài ăn cơm?"

"Được đó." Phù Ly gật đầu, "Chú Phong, chúng ta đi thôi."

Phong Thụy Trọng nhìn thấy thái độ của Phù Ly với mình đã quay về như năm đó, trong lòng vô cùng vui vẻ: "Tiểu Ly, sau này ta sẽ không nói từ biệt với con nữa, cũng sẽ không lừa con nữa."

Phù Ly cười: "Được thôi."

Ba người đi xuống tầng, khi đi qua cây Lang Can, cây Lang Can đột nhiên lay động mạnh mẽ, dây leo trên người cuộn cuộn lấy quả Châu Ngọc đưa tới trước mặt Phong Thụy Trọng.

Phù Ly nhìn dây leo và quả Châu Ngọc, khẽ cười nói: "Chú Phong, quả này ăn rất ngon, người nếm thử xem."

Phong Thụy Trọng nuốt nước bọt, không dám vươn tay ra.

"Phượng Hoàng!" Thủ lĩnh của người ba đầu Đại Mao nhảy từ trên cây Phục Thường xuống, kích động quỳ gối trước mặt Phong Thụy Trọng, "Phượng Hoàng đại nhân, ta cùng với tộc nhân của ta cuối cùng cũng đã đợi được ngài rồi."

Hai tộc nhân còn lại, Nhị Mao và Tiểu Mao cũng quỳ xuống trước mặt Phong Thụy Trọng.

Phong Thụy Trọng: "....."

Hắn ngẩng đầu nhìn Phù Ly: "Tiểu Ly, chuyện này, ta có thể giải thích."

Phù Ly cười không nói gì.

"Thiếu niên, người quả nhiên là quý nhân, người thay tộc của ta tìm được Phượng Hoàng đại nhân vĩ đại, từ giờ trở đi, người chính là khách quý của tộc ba đầu chúng ta." Đại Mao hành lễ với Phù Ly, trong sáu con mắt tràn đầy cảm kích.

Phù Ly cúi người vỗ vỗ lên một cái đầu trong đó: "Đừng khách khí."

Cậu hái hai quả Châu Ngọc ở trên thân cây Lang Can, chia cho Trang Khanh, sau đó chậm rãi gắp quả Châu Ngọc nói: "Chú Phong, hơn hai tháng trước bọn họ sinh ra ở trên cây Phục Thường."

Phong Thụy Trọng cũng được sinh ra từ lửa cháy hơn hai tháng trước: "....."

Hắn nghĩ nghĩ một chút, trên người còn thứ gì có thể dỗ đứa trẻ này vui lên được không.

"Con chờ người ở bên ngoài." Phù Ly kéo tay áo Trang Khanh, "Trang Tiểu Long, chúng ta đi thôi."

Trang Khanh cười ngại với Phong Thụy Trọng một cái, không chút do dự đi ra cùng với Phù Ly, không hề nói một câu an ủi.

Phong Thụy Trọng: "....."

Đi ra khỏi cửa tòa văn phòng, Phù Ly ngẩng đầu nhìn bông tuyết đang bay bay trên trời: "Trang Tiểu Long."

"Hả?" Trang Khanh quay đầu nhìn cậu.

"Tôi rất vui."

"Ừ." Trang Khanh do dự một lát, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu cậu.

Nhớ tới những thứ đồ tết mua để trong biệt thự, cả câu đối và chữ phúc còn chưa dán, trong lòng Trang Khanh khẽ cười ra tiếng. Phù Ly tìm được người thân của cậu rồi, chắc chắn sẽ tụ tập nhiều hơn. Dù sao trừ mấy năm anh vừa mới sinh ra, cùng mẹ mình trải qua Trừ Tịch, cũng không chúc mừng ngày lễ mà con người sáng tạo ra này thêm một lần nào nữa, không sao cả.

Tới khách sạn, Trang Khanh gọi một bàn đồ ăn, Phong Thụy Trọng lại có chút đứng ngồi không yên.

"Tiểu Ly, chúng ta không phải là cố ý lừa con, năm đó thực sự không còn cách nào." Sắc mặt của Phong Thụy Trọng có chút lo lắng, hắn vừa sợ hãi Phù Ly tức giận, lại không tiện nói tỉ mỉ chuyện này, cũng không có hứng thú động đũa với bàn đồ ăn.

"Con đã nhìn thấy chị Trục Nguyệt rồi." Phù Ly đột nhiên nói, "Bây giờ chị ấy có ở cùng với người không?"

Phong Thụy Trọng sửng sốt, sự vui mừng trên khuôn mặt không thể nào che dấu được, "Cô ấy còn sống sao?!"

"Vâng." Phù Ly gạt đầu, múc một thìa gạch cua vào trong bát mình, lại múc một thìa cho Trang Khanh, "Con không biết tại sao mọi người lại lừa con, nhưng nếu như con biết những chuyện này mà mang lại phiền phức cho mọi người, con sẽ coi như không biết."

"Dù sao tuy chim sẻ nhỏ, nhưng đầy đủ nội tạng." Phù Ly cười, "Không có gì khác biệt cả."

Phong Thụy Trọng nhìn Phù Ly, tâm tình có chút phức tạp. Cho dù Phù Ly vẫn rất thân cận với hắn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, xa cách nhau gần hai nghìn năm, Phù Ly đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhóc con mà bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, trưởng thành còn tốt hơn trong dự tính của bọn họ, chỉ đáng tiếc bọn họ không thể tham gia vào đoạn thời gian này.

"Kỳ thực, trong căn phòng rách nát ta đang ở, vẫn còn một người." Phong Thụy Trọng suy nghĩ, quyết định bán đứng đồng đội của mình, "Đại vương của núi chúng ta cũng ở đó."

"Thật sao?" Phù Ly mừng rỡ nói, "Vậy tại sao ngày đó đại vương không ra gặp con?"

"Hắn ta.....có lẽ là không dám." Phong Thụy Trọng suy nghĩ, "Thế giới con người có một câu gọi là hoang mang lo sợ khi quay lại quê cũ, những người làm trưởng bối như chúng ta không có mặt mũi nào gặp con, con có thể sống thật tốt, là chúng ta yên tâm rồi."

Vút đứa nhỏ đang ngủ say ở nhà, cả nhà lại chạy thoát thân, tuy rằng khi đó bọn họ đều không xác định có thể sống được hay không, nhưng kỳ thực cũng không có dũng khí xuất hiện trước mặt đứa trẻ.

Nụ cười của Phù Ly càng thêm sáng lạn: "Vậy đợi lát nữa con tự mình tới thăm đại vương."

Giờ phút này Cương Liệp đại vương đang dùng pháp khí luyện chế thị nữ, trong đầu óc chỉ nghĩ tới việc luyện chế cho Phù Ly một đồng thị nữ, nhưng hắn còn không biết, bản thân mình đã bị đồng đội bán đứng rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Phong ca: Đồng đội là dùng để đem bán, trưởng bối mà Phù Ly thích nhất phải là ta.

Đương Khang: Tất cả nhìn ta làm gì?

~~~~~

Sau khi dẫn đo suy nghĩ thì mình quyết định để Phù Ly gọi Phong Thụy Trọng là chú Phong thay vì phong thúc:((((

Để xưng hô khó nghĩ quá TT^TT

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 109

Khi sắp ăn cơm xong, Phù Ly đứng dậy ra khỏi phòng một lần.

Phong Thụy Trọng ngồi đối mặt với Trang Khanh, hần nhìn thấy trên người Trang Khanh có luồng thủy khí vô cùng lớn mạnh, nở nụ cười: “Đa tạ long hoàng đã chăm sóc Tiểu Ly trong khoảng thời gian này.”

“Nếu như chú Phong không để ý, có thể xưng hô bằng tên là được.” Trang Khanh đặt đĩa xuống, lau miệng sạch sẽ, “Tôi và cậu ấy chăm sóc lẫn nhau, không có gì phải cảm ơn với không cảm ơn cả, chú Phong quá khách khí rồi.”

Nghe thấy lời này, Phong Thụy Trọng càng thêm thiện cảm với Trang Khanh, vẫn bồi trọng tình nghĩa dù thế nào cũng rất được trường bối yêu thích.

Khi Phù Ly quay lại, bầu không khí giữa Trang Khanh và Phong Thụy Trọng không tồi, hình như còn nói cái gì mà rỗng với kể thừa. Nhìn thấy Phù Ly vào, Phong Thụy Trọng nói: “Thằng nhóc Trang Khanh này rất được.”

“Con biết anh ấy rất được, chẳng qua hai người đang nói gì, còn bố trí kết giới ở trong phòng?” Phù Ly vào phòng lập tức phát hiện, trong phòng có kết giới cách âm, may mắn là nhân viên phục vụ ở nơi này sẽ không tùy tiện đi vào, nếu không còn tưởng rằng hai người bọn họ đang diễn kịch câm.

“Con vẫn còn nhỏ, không biết cái gì gọi là tai vách mạch rừng.” Phong Thụy Trọng bỏ kết giới đi, tiếp tục vui vẻ ăn cơm. Lại nghĩ về kết cục sắp tới của đại vương, tâm tình của hắn đặc biệt tốt, ngay cả những đồ ăn bình thường này cũng ngon hơn vài phần.

Khi ba người Phù Ly rời đi, Phong Thụy Trọng nhìn thấy Phù Ly nhận lấy một cái hộp tròn kỳ quái từ tay con người, cũng không biết bên trong có thứ gì.

Từ khi Phù Ly tới cửa thăm “nhà ma”, Phong Thụy Trọng làm đăng kí xong liền chuyển nhà, chuyển tới một đỉnh núi. Phù Ly nhìn cung điện nguy nga lộng lẫy trên đỉnh núi này, muốn nói đây là công trình phi pháp, nhưng mà cậu vẫn nhin xuống.

Cậu quay đầu nhìn Trang Khanh, biểu tình của đối phương bình thường, có lẽ là không nghĩ tới chuyện công trình phi pháp này. Vì thế Phù Ly quyết định quăng việc này ra sau đầu.

“Phi cung này vốn là luyện chế cho con, khi đó con nói sau khi thức dậy muốn tới nhân gian rèn luyện, ta sợ con ở nhà của con người không thoải mái, cho nên cùng với đại vương luyện ra tòa cung điện này.” Phong Thụy Trọng vươn tay gõ cửa, trong cửa không có tiếng trả lời đã mở ra, đỉnh đài lầu các sau cửa cung vô cùng đẹp đẽ, còn có rất nhiều thị nữ dùng pháp bảo luyện chế thành.

Trang Khanh đi bên cạnh Phù Ly nhìn tòa cung điện vô cùng lộng lẫy này, vô cùng hoài nghi, nếu như năm đó không xảy ra việc ngoài ý muốn kia, nhìn dáng vẻ của các đại yêu ở núi Vụ Ảnh chuẩn bị chu đáo như thế này, không biết Phù Ly tới nhân gian có thể rèn luyện được gì?

“Từ lần trước ở trong phòng lén lút nhìn trộm con, đại vương nhớ ra ngay năm ấy còn chưa luyện xong thị nữ, mấy ngày nay vẫn luôn ở trong điện Thần Hỏa không ra ngoài.” Phong Thụy Trọng không dẫn Phù Ly tới chính điện, mà chọn đi phía bên trái.

Bên trong cung điện có thêm trận pháp tụ linh, linh khí tràn đầy, ngay cả cây cối hoa cỏ bên trong cũng đẹp để có sức sống hơn ở bên ngoài.

Điện Thần Hỏa là nơi chuyên dùng để luyện khí trong tòa phi cung này. Trang Khanh nhớ Phù Ly không am hiểu luyện khí, đương nhiên cũng không am hiểu luyện đan, nhưng cả đoạn đường đi anh còn nhìn thấy cả điện Hương Đan chuyên để luyện đan, cùng với cả sân diễn võ. Anh nhìn theo bóng lưng Phong Thụy Trọng, vẻ mặt có chút cảm động.

Có lẽ trong đáy lòng những đại yêu kia, cũng không bằng lòng cách xa Phù Ly, cho nên bên trong tòa phi cung được luyện chế ra này, còn có rất nhiều nơi mà bọn họ cần.

Không muốn rời xa, nhưng cuối cùng vẫn phải cách biệt hai nghìn năm, đó chính là vận mệnh.

Khang Cốc ngồi khoanh chân ở trước một lò luyện, dốc lòng luyện khí, nghe thấy tiếng bước chân, còn chưa kịp phân biệt hơi thở đã nói thẳng: “Mau tới đây phun hai hơi lửa vào trong lò, pháp khí dùng chân hỏa trên người người luyện thành sẽ tương đối tốt.”

Hắn không nghe thấy Phong Thụy Trọng trả lời, quay đầu lại nhìn, quạt pháp bảo rơi xuống mặt đất.

“Tiểu, Tiểu Ly.....” hắn đứng từ dưới đất lên, dùng sức phủi những vụn sáng dính trên người mình, kết quả càng phủi càng bẩn, trong lúc gấp gáp hắn chỉ đành dùng thuật làm sạch lên người mình, để bản thân thoát nhìn sạch sẽ, có tinh thần hơn chút.

Giờ phút này không khí như ngưng đọng, Phù Ly nhìn chăm chăm Khang Cốc đang không biết đặt tay chân vào đâu, đột nhiên cười lên.

Khang Cốc sửng sốt, khuôn mặt thoát nhìn hàm hậu ấy tràn ngập mờ mịt. Nhưng thấy Phù Ly cười vui vẻ như vậy, hắn vuốt vuốt gáy, cũng cười lên.

“Đại vương, đã lâu không gặp.” Phù Ly đi tới trước mặt Khang Cốc, vươn tay ôm lấy hắn, lấy trong túi Càn Khôn ra một thứ đồ đưa cho Khang Cốc, “Cho người.”

Phong Thụy Trọng nhận ra đó chính là thứ đồ ban nãy khi đi ăn cơm con người kia đã đưa cho Phù Ly.

“Ai.” Khang Cốc vui vẻ nhận lấy hộp tròn, sờ soạng trên dưới một lần rồi mới hỏi: “Đây là thứ gì?”

“Đây là cơm ngũ cốc mà nhà bếp con người làm.” Phù Ly mở nắp của hộp giữ nhiệt ra, cơm ngũ cốc bên trong vẫn còn bốc hơi nóng, “Cách làm cơm ngũ cốc bây giờ đã không còn giống như trước kia, nhưng hương vị vẫn rất ngon, người nếm thử xem.”

Khang Cốc sửng sờ, ôm lấy hộp không nói gì.

Phong Thụy Trọng cũng sửng sờ, hắn không ngờ rằng Phù Ly lại đặc biệt mang cơm ngũ cốc tới cho Khang Cốc. Trước kia rất nhiều tiểu yêu, con người đều lập đàn tế bái Khang Cốc, Khang Cốc

không cảm thấy hứng thú với những thứ khác, chỉ thích mỗi cơm ngũ cốc. Nhưng những con người và tiểu yêu kia không biết, luôn nghĩ rằng phải dùng trâu, dê, lợn làm tế phẩm mới được tính là long trọng.

Sau đó bọn họ ẩn cư ở núi Vụ Ảnh, không nhận được tế bái ở nhân gian nữa, Khang Cốc cũng không thể ăn loại vật phẩm tục như cơm ngũ cốc này. Khi Phù Ly còn bé, thích quần lầy những trường bối trong núi đòi kể chuyện, mọi người vừa muốn che giấu thân phận của mình, vừa muốn kể chuyện cho Phù Ly nghe. Thường xuyên qua lại, làm cho Phù Ly cũng biết rất nhiều sở thích nhỏ của bọn họ.

Không ngờ rằng xa cách nhiều năm như vậy, Phù Ly vẫn có thể còn nhớ sở thích nhỏ này của Khang Cốc.

Trên bậc thang cửa lớn điện Thần Hỏa, Khang Cốc cầm hộp cơm ăn cơm ngũ cốc, Phù Ly yên lặng ngồi bên cạnh hắn. Phong Thụy Trọng và Trang Khanh không biết đã đi đâu rồi, nơi này chỉ còn lại hai yêu quái bọn họ.

Phù Ly có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nhìn thấy Cương Liệp đại vương ăn sạch sẽ cơm trong hộp giữ nhiệt, chẳng còn lại chút gì, cậu nói: “Nếu Đại vương thích, sau này con sẽ mua thêm cho người.”

Khang Cốc đẩy nắp hộp cơm lại cẩn thận, nhân lúc Phù Ly không chú ý, lén lút bỏ hộp giữ nhiệt vào trong túi Càn Khôn của mình. Đây là thứ đồ mà đứa trẻ nhà hắn đặc biệt mua về cho hắn, hắn phải cất giấu thật kỹ.

Gió trên núi rất lớn, áo bào trên người Khang Cốc bị gió thổi phất phật, lộ ra vết thương sâu tới mức có thể thấy xương trên cánh tay hấn, Phù Ly ôm đầu gối nghiêng đầu hỏi hấn: “Những năm nay Đại vương ở đâu vậy?”

Trên người yêu quái rất khó để lại vết thương, trừ phi là bị thương nội đan, làm cho một số vết thương không thể khép lại. Tựa như những vết thương trên người Trang Tiểu Long, còn có.....vết thương trên cánh tay Cương Liệt đại vương vừa mới lộ ra.

“Không, không ở đâu cả, chỉ tạm thời không ra được.” Mấy câu ngắn ngủi, Khang Cốc nói lấp ba lấp bắp, ánh mắt đảo tới đảo lui không dám nhìn Phù Ly.

“Khoảng thời gian trước con gặp được chị Trục Nguyệt, chị ấy cũng không bằng lòng nói cho con chuyện xảy ra năm ấy.” Phù Ly cười khẽ ra tiếng, “Con biết mọi người đều vì muốn tốt cho con, cho nên biết mọi người vẫn còn sống, con đã rất vui rồi.”

Biết được Trục Nguyệt vẫn còn sống, trên mặt Khang Cốc lộ ra vẻ vui mừng, nhưng nhìn dáng vẻ khẽ cười của Phù Ly, hấn lại bắt đầu đau lòng. Năm đó là hấn nhặt được Phù Ly ở bên bờ Đông Hải, khi đó Phù Ly còn nhỏ xíu, giống như là con chuột nhỏ lông xù vừa mới sinh, tiếng khóc lại kinh động đất trời, làm cho sinh vật trong phạm vi một trăm dặm xung quanh đều chạy trốn.

Nhưng hấn và Lão Tinh đều biết đó không phải là chuột cũng không phải là thỏ, mà là một yêu thú mới dựa vào cơ duyên trời đất mà được sinh ra.

Chẳng qua chỉ một con tiểu yêu thú nằm ghé vào bên tảng đá cứng rắn khốc lớn, nhưng giây phút khi nó nhìn thấy hấn, tiếng khóc

đột nhiên dừng lại, bốn cái chân ngắn tũn mềm mại dùng sức bò về phía hấn, kết quả đi một bước ngã ba lần, cả buổi cũng chẳng đi được bao xa.

Trong lòng Khang Cốc rõ ràng, theo như thế cục lúc ấy, hấn và Lão Tinh nên xoay người rời đi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ liều mạng bò đi của tiểu yêu thú, tim hấn đột nhiên mềm nhũn ra. Trong đầu nảy ra một suy nghĩ, nếu như trong vòng một nén hương con tiểu yêu thú này có thể bò tới trước mặt hấn, hấn sẽ mang nó về núi.

Sau một nén hương, tiểu yêu thú chỉ bò được chưa tới một phần ba khoảng cách, Khang Cốc nhìn bốn chân tiểu yêu thú bị cọ rách chảy máu, không hề nhúc nhích.

Sau hai nén hương, Khang Cốc bế tiểu yêu thú từ dưới đất lên, sau đó ôm vào lòng mình.

Dù sao để nó ở bên ngoài, có tám chín phần là sẽ chết, đi theo bọn họ tốt xấu gì cũng có thể trải qua mấy năm sống tốt.

Khi đó Khang Cốc không biết mình đã mang về thứ gì, mà tiểu yêu thú bị mang đi, cũng không biết người mang nó đi là ai.

“Phù Ly, năm đó chúng ta không nên lừa con.” Khang Cốc vuốt ve đầu Phù Ly, vẻ mặt dịu dàng, “Con đã bình an vượt qua cửa tâm kiếp, như vậy nhất định cũng đã biết con không phải là thỏ mà là yêu thú trời sinh đất dưỡng.”

“Không phải là trời sinh đất dưỡng, mà là mọi người đã nuôi lớn con.” Phù Ly cười híp mắt, “Không có mọi người thì sẽ không có con.”

Vẻ mặt Khang Cốc giật giật, trong lòng mềm nhũn ra. Đây chính là đứa trẻ mà bọn họ nuôi lớn, vừa đáng yêu vừa dịu dàng.

“Năm đó.....” Khang Cốc hỏi, “Năm đó chúng ta không nói gì mà đã đi, con có trách chúng ta không?”

“Mọi người vẫn còn sống.” Phù Ly khẽ lắc đầu, “Điều này quan trọng hơn tất cả.”

“Năm đó khi Khang Cốc cứu Tiểu Ly về, không hề biết nó là Hồng.” Phong Thụy Trọng ngồi bên bờ linh tuyến, rót một chén linh trà cho Trang Khanh, “Trong tòa phi cung này, đã đặt bốn mươi chín cấm chế, khi mở ra toàn bộ cấm chế, thậm chí còn có thể lừa gạt Thiên Đạo một khoảng thời gian.”

Trong lòng Trang Khanh có một phỏng đoán mơ hồ, năm đó khi đại yêu luyện chế ra phi cung này, chỉ sợ không phải vì Phù Ly muốn tới nhân gian, mà là giúp cậu trốn tránh.....Thiên Đạo?

Tại sao bọn họ lại cảm thấy Thiên Đạo sẽ không bỏ qua Phù Ly?

Dường như nhìn ra hoài nghi trong lòng Trang Khanh, Phong Thụy Trọng nói: “Hồng là yêu thú thiên sinh địa dưỡng, hồn của nó là linh khí thiên địa cùng với thất tình lục dục, lấy đá ngũ sắc làm thân thể, mượn cơ duyên thiên địa ngưng kết thành hình mới có thể chính thức ra đời. Khi Khang Cốc mang Tiểu Ly về núi Vụ Ảnh, Bạch Trạch người không có chuyện gì trong thiên địa mà hắn không biết đã nói thẳng, Phù Ly trời sinh mang theo hung thần sát khí, ngày sau sẽ trở thành hung thú mang tới tai họa cho thiên hạ. Nhưng chúng ta có thể mượn nó để né tránh ánh mắt của Thiên Đạo.”

Về mặt Trang Khanh hơi khó coi: “Cho nên mọi người mới lừa cậu ấy?”

“Đúng.” Phong Thụy Trọng cười khở, “Hồng mới sinh ra ngây thơ không hiểu chuyện, hơn nữa nó lại là con Hồng đầu tiên cũng là duy nhất trong đất trời, cho nên không có ký ức kế thừa của dòng tộc. Chúng ta khiến cho nó tin tưởng rằng bản thân chỉ là một con thỏ bình thường, còn chúng ta cũng chỉ là những yêu tu bình thường. Dựa vào nhận thức sai lầm này của nó, chúng ta đã né tránh được ánh mắt của Thiên Đạo.

Trong lòng Trang Khanh có đôi chút khó chịu, những thụy thú ngồi trên cao, nhận hết lễ bái của sinh vật, không ngờ rằng lại ôm loại tâm niệm như vậy, cho nên mới nuôi dưỡng Phù Ly?

“Tại sao ngài lại muốn nói cho tôi biết?” Trang Khanh cứng mặt nói, “Không sợ tôi sẽ nói cho Phù Ly?”

“Cũng không có gì là không thể nói cả, Tiểu Ly chẳng qua được chúng ta nuôi dưỡng đơn thuần lương thiện, nhưng không phải ngốc, sớm muộn gì nó cũng sẽ đoán ra được sự thật năm đó.” Nụ cười của Phong Thụy Trọng càng thêm chua xót, “Chúng ta nhận hết lễ bái của mọi sinh vật khác, cũng có vô số tội tở cam tâm tình nguyện hầu hạ bên người, tự cho mình không gì là không làm được, nhưng trước giờ chưa từng nuôi tiểu yêu thú, một con vật nho nhỏ mềm mềm như vậy, ôm trong tay cũng sợ làm đau nó. Chúng ta không hề tưởng tượng được, đứa trẻ đáng yêu như thế sẽ trở thành hung thú, chúng ta thường nghĩ, có lẽ là do chúng ta đoán sai cũng nên.”

“Mỗi ngày chúng ta đều nghĩ, mỗi ngày đều tính, tính tới tính lui, không chỉ không tính được đường sống của đứa nhóc này, cũng

không tính được tình cảm của chúng ta. Nuôi đứa nhỏ tốn rất nhiều công sức, cũng tốn quá nhiều tình cảm, đứa nhỏ nhà mình, thế nào cũng tốt cả, cho dù có khả năng biến thành hung thú, đó cũng không phải là lỗi của nó.” Phong Thụy Trọng lại thờ dài, nói ra lời không theo đạo lý, cũng có vài phần hùng hồn, “Chúng ta vì nó mà tính mệnh vô số lần, mặc dù kết cục của Phù Ly mà Bạch Trạch dự tính....cũng đều là làm loạn nhân giới, cuối cùng chết vì Thiên Đạo trách phạt.”

“Không thể nào!” Trang Khanh ngắt lời Phong Thụy Trọng, “Kiểu yêu tu trong đầu chỉ nghĩ tới việc thi công chức như cậu ấy, còn được mọi người dạy phải coi con người như bạn tốt, sao có thể làm loạn nhân gian được!”

Không có ai hiểu tính cách Phù Ly hơn Trang Khanh, cậu luôn có thái độ hữu nghị với sinh vật yếu hơn mình, tính cách bao dung, luôn giữ vài phần ý tốt với rất nhiều chuyện, xem tin tức thời sự ở nhân gian lập tức muốn đi học đại học cùng với thi công chức, cho dù tu vi cao thâm hơn một chút, cũng không thể làm loạn nhân giới.

Phong Thụy Trọng nhìn văn bối chừng chặc trước mặt lại lộ ra dáng vẻ vội vàng tới vậy, chút lo lắng cuối cùng trong lòng cũng biến mất không còn bóng dáng: “Bởi vì vận mệnh của nó đã thay đổi.”

Trang Khanh cau mày, năm đó trên núi Vụ Ảnh xảy ra rất nhiều chuyện, có quan hệ gì tới việc vận mệnh của Phù Ly bị thay đổi?

“Sau khi nó xuống dưới núi cứu được con người kia, vận mệnh của nó bắt đầu thay đổi, đó chính là điều bất ngờ mà chúng ta không hề nghĩ tới.”

Phong Thụy Trọng nhìn Trang Khanh, ánh mắt có chút phức tạp:
“Có lẽ đó là một con đường sống mà Thiên Đạo ban cho Tiểu Ly.”

Trang Khanh giật mình: “Ngài đang nói thú cưng con người mà Phù Ly nhắc tới?”

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Nuôi thú cưng con người là thói quen xấu!

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 110

“Phù Ly đã nói về hấn với người?” Phong Thụy Trọng cười lên, nhắc ấm trà rót trà cho Trang Khanh, đây là trà của hai nghìn năm trước, chẳng qua là để trong túi Càn Khôn nên không bị hỏng, người nếm thử xem.”

Trang Khanh uống một ngụm trà, cũng không bình phẩm tỉ mỉ mùi vị của nó, tiếp tục truy hỏi: “Người đó rất quan trọng với Phù Ly?”

“Tiểu Ly là một chủ nhân rất có trách nhiệm, đó chính là thú cưng đầu tiên của nó, cũng là thú cưng duy nhất.” Phong Thụy Trọng nhắc tới con người này, trong ngữ khí lại không có bao nhiêu tình cảm, “Chỉ tiếc rằng con người này tuổi thọ có hạn, chỉ ở cạnh Tiểu Ly chưa quá năm năm đã chết bệnh.”

Trang Khanh nhớ tới đoạn đối thoại của Âm Sai trưởng của Minh Giới với Phù Ly khi anh mới vừa quen biết cậu.

“Sau khi Tiểu Ly an táng hấn, liền rơi vào giấc ngủ sâu.” Mí mắt Phong Thụy Trọng có màu đỏ kim nhàn nhạt, khi cúi đầu thưởng thức chén trà, có vẻ vừa cao ngạo vừa lạnh lùng. Trang Khanh không thể gộp hấn với lại chim sẻ nhỏ yêu thích chơi đùa mà Phù Ly nói tới.

“Con người có một câu nói, người tính không bằng trời tính, chính vào lúc chúng ta trốn thoát khỏi ánh mắt của Thiên Đạo, tộc Thanh Long cuồng vọng làm loạn, rất nhiều nơi ở lưu vực sông

Hoài, vô số sinh linh đã chịu nạn trong trận hồng thủy đó.” Ngữ khí Phong Thụy Trọng có chút lạnh, “Chúng ta tránh trong núi không ra ngoài, những sinh linh gặp tai họa càng ngày càng nhiều. Nếu như chúng ta ra ngoài ngăn chặn tộc Thanh Long, nhất định sẽ bị Thiên Đạo phát hiện.”

“Thiên Đạo đã không thể dung thứ cho sự tồn tại của đại yêu ở nhân gian, nó muốn thiết lập một thời đại mạt pháp (1) thuộc về con người bình thường.” Phong Thụy Trọng hơi dừng lại, “Người rất thông minh, dẫn dắt tu chân giả sống hòa nhập vào nhân gian, làm cho Thiên Đạo thừa nhận phương thức ở chung này, để lại cho yêu tộc một con đường sống.”

Không thể nói rốt cuộc thiên đạo có công bằng hay không, ở thời kỳ đại yêu thượng cổ, yêu tộc gần như chiếm lĩnh tất cả đất liền, những sinh linh khác bị đại yêu ức hiếp, chỉ có thể phục tùng trước mặt đại yêu, mới có thể kéo dài chút hơi tàn. Sau đó con người dần dần hưng thịnh, cũng phải cung phụng đủ loại yêu thần, mới có thể sống qua ngày tháng mưa thuận gió hòa, thần yêu vẫn ở trên cao, coi con người như đồ chơi. Cho tới khi đại yêu dần dần biến mất, năng lực sáng tạo của con người càng ngày càng mạnh, những ngày tháng rực rỡ của thần yêu cũng bắt đầu kết thúc, nghênh đón thời đại mạt pháp.

Con người bây giờ cũng giống như yêu tu ban đầu, không kiêng nể gì muốn lấy tất cả tài nguyên của đất trời, đứng trên đỉnh tất cả sinh vật, đấu đá tính kế lẫn nhau. Ai có thể cam đoan, con người có thể luôn rực rỡ như vậy?

Thứ mà Thiên Đạo ban cho vạn vật khắp đất trời, nếu như vạn vật không quý trọng, sẽ có một ngày thiên đạo lấy lại tất cả.

“Người kế thừa thánh thú Thanh Thương Long, cũng chính là ý trời.” Phong Thụy Trọng ngẩng đầu nhìn trời xanh, “Bốn mươi chín kết giới này đã không chống đỡ được bao lâu nữa, người còn muốn hỏi gì nữa không, thừa dịp bây giờ có thể nói, ta đều nói cho người cả.”

“Năm đó mọi người tốn biết bao nhiêu tâm lực mới có thể tránh được ánh mắt của Thiên Đạo, tại sao bây giờ lại dám xuất hiện?” Trang Khanh nhìn Phong Thụy Trọng, “Năm ấy mọi người ngẫu nhiên rời khỏi núi, là vì muốn lừa nhận thức của Phù Ly, để cho mọi người dùng thân phận yếu tu bình thường trốn khỏi ánh mắt của Thiên Đạo. Nhưng thân phận của mọi người đã lộ rồi, tại sao khi xuất hiện, Thiên Đạo lại không có phản ứng gì?”

“Người rất thông minh.” Phong Thụy Trọng cười, “Bởi vì từ năm nay trở đi, thời đại của con người đã lên tới đỉnh cao. Những yếu tu như chúng ta, chỉ cần không làm việc gì quá đáng, đã có thể kéo dài chút hơi tàn ở nhân gian. Tựa như cách mà những con người năm đó sống trước mặt thần yêu.”

Vẻ mặt Trang Khanh hơi thay đổi, anh còn muốn hỏi, kết giới đột nhiên vang lên một tiếng giòn vang, dường như có gì đó bị nứt ra, nhưng dường như tất cả lại bình thường. Trang Khanh biết rằng không thể hỏi thêm được gì nữa, dù rằng anh cảm thấy trong đáp án của Phong Thụy Trọng còn giấu điều gì đó.

“Loại trà này tên là trà Hồng Phương, hái ở trên núi Côn Lôn. Đáng tiếc là bây giờ loại trà này không đủ linh khí, đã héo rũ cả rồi, trà người uống hiện tại chính là tuyệt bản thể gian, phẩm kỹ một chút, đừng lãng phí.” Phong Thụy Trọng thoát nhìn có chút lười biếng, hất quăng một viên linh thạch vào linh tuyến, làm cho sen vàng bên trong run rẩy.

Trang Khanh nhìn viên linh thạch chìm sâu xuống đáy nước kia, ngón tay cầm chặt chén trà buông lỏng ra.

“Thú cưng con người kia, chắc cũng đã đầu thai chuyển thế?” Trang Khanh cúi đầu nhìn mặt chén, trong nước phản chiếu ánh mắt anh, anh nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy sự đổ kỵ trong lòng mình.

“Có lẽ là như thế.” Phong Thụy Trọng lại quăng một viên đan dược vào trong linh tuyến, làm cho cá Koi trong nước nhảy lên nuốt viên đan dược xuống, đuôi cá màu vàng vẽ lên không trung một đường cong xinh đẹp, “Trên người con người ấy có mệnh cách ba đời đế vương, hơn nữa là vị hoàng đế rất tốt vì nước vì dân, chưa biết chừng xem trong sách lịch sử, có thể đoán được ra là ba vị nào là hần.”

Trang Khanh im lặng, Phù Ly đang chuẩn bị thi đại học, khi ôn tập kiến thức môn lịch sử, liệu có thắm đoán vị hoàng đế nào là thú cưng của mình hay không?

“Thơm quá.” Phù Ly đi vào, đằng sau là thị vệ và cung nữ dùng pháp khí luyện chế thành. Có lẽ là vì để cho trường bồi vui vẻ, cậu lại ăn mặc như ngày còn ở trên núi Vụ Ảnh, áo bào đẹp dễ rực rỡ còn có thể ngăn cản công kích của đại yêu, phát quan dùng đá thần để luyện thành, toàn thân tản ra đầy ắp linh khí.

Phong Thụy Trọng nhìn thấy Phù Ly đi vào, dáng vẻ thờ ơ đột nhiên lại trở nên đứng đắn hơn nhiều, trên mặt cũng mang nụ cười hòa ái: “Mặc như này vẫn đẹp hơn, đứa trẻ nhà chúng ta sao có thể ăn mặc thứ vải xấu xí kia được. Con cứ mặc bộ đồ này trước, đợi ta và đại vương luyện chế cho con mấy bộ quần áo theo kiểu dáng ở nhân giới. Đáng tiếc là những con người bây giờ quá mức tùy ý, tóc

ta nói cắt là cắt, còn không thềm dùng cả phát quan, chỉ có thể làm cho con mấy chiếc mũ vậy.”

Tận mắt nhìn thấy hiện trường phụ huynh cương chiều đưa trẻ nhà mình không giới hạn, Trang Khanh đã có thể khẳng định, tật xấu tiêu xài phung phí của Phù Ly là được di truyền từ những trường bồi trên núi này. Những thứ mà người khác cảm thấy vô cùng quý giá, trong mắt bọn họ chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi, cho nên tặng cho người khác cũng sẽ không thấy đau lòng.

Trừ phẩm hạnh tương đối tốt ra, Phù Ly không có gì khác so với những kẻ ăn chơi trác táng ở nhân gian.

“Buổi chiều còn phải đi làm sao?” Phong Thụy Trọng vuốt vuốt áo trên người Phù Ly, có chút tiếc nuối không thể để cho Phù Ly mặc lâu một chút, lập tức nói: “Con và Trang Khanh ngồi ở đây thêm một lát, ta và Cương Liệt đại vương của con sẽ đi luyện chế một bộ quần áo để con mặc ra ngoài.”

“Chú Phong, con không cần.....”

“Sao có thể không cần được, chúng ta không ở bên cạnh, con xem con sống như thế nào.” Phong Thụy Trọng lấy một đồng hoa quả, bánh ngọt đặt lên trên bàn, vội vàng vàng đi mất. Tính toán trước khi Phù Ly đi làm luyện chế ra quần áo.

Phù Ly ngồi vào chỗ mà Phong Thụy Trọng vừa mới ngồi, nói với Trang Khanh: “Ban nãy tôi và Cương Liệt đại vương nói một chút chuyện thú vị đã qua, chắc anh ngồi đây chán lắm nhỉ?”

“Không đâu, Phong tiên bối rất dí dỏm.” Trang Khanh lấy một chiếc chén không, rót trà cho Phù Ly, nâng chén trà của mình lên

nói: “Chúc mừng cậu đã đoàn tụ cùng với tiền bối.”

“Cảm ơn.” Phù Ly cùng chén với Trang Khanh, nhấp một ngụm trà, đột nhiên cười cong mi, “Không ngờ lại là trà Hồng Phương, biết ngay trên người chim sẻ nhỏ.....chú Phong có rất nhiều đồ tốt mà.”

Cậu tùy ý lấy mấy quả trong đĩa, ăn xong mấy miếng lại ném một quả vào trong linh tuyến, thấy cá Koi màu vàng kim bay lên đớp đồ ăn, cậu cười nói với Trang Khanh: “Màu vảy của nó rất đẹp, có hơi giống anh.”

Nhìn thấy hành vi của cậu giống y hệt Phong Thụy Trọng, Trang Khanh gần như có thể khẳng định, những yêu tu kia trên núi Vụ Ảnh nhất định chưa từng dạy Phù Ly cái gì gọi là tiết kiệm. Nhưng mà nghe thấy Phù Ly khen cá Koi, anh vẫn đáp lại: “Thật sao?”

“Ừ, nhưng mà vảy của nó không đẹp bằng anh.” Phù Ly nâng chén trà lên, ăn ăn cười cười. Có lẽ là tâm trạng tốt, sau khi cậu đi vào nụ cười trên mặt chưa từng tắt.

“Tôi còn nhớ cậu từng nói không thích những động vật không lông?” Trang Khanh nhíu mày.

“Anh tương đối đặc biệt.” Phù Ly ho khan một tiếng, “Anh nghĩ như thế mà không nghĩ tôi ghét long tộc mà cũng khen anh đẹp, có thể thấy rằng anh thật sự đẹp.”

Trang Khanh bị lời ngụy biện của cậu thuyết phục, cười khẽ ra tiếng.

“Bây giờ cậu tìm được những trưởng bối này rồi, còn muốn thi công chức sao?” Trang Khanh nhìn Phù Ly, dường như muốn tìm

được một đáp án nào đó trong mắt cậu.

“Đương nhiên phải thi rồi, tôi tới nhân gian là để rèn luyện mà.” Phù Ly nghiêm túc nói, “Bước đầu tiên, tôi muốn lấy văn bằng đại học.”

“Ừ, chí hướng này rất lớn, cố lên.” Khóe môi Trang Khanh khẽ nhếch lên, “Có cần tôi dạy kèm cho cậu không?”

Phù Ly nhớ tới Trương Kha đã từng đề cập qua với cậu, Trang Khanh từng đề tên bảng vàng, làm đại quan, còn lấy các loại học vị, đột nhiên cảm thấy kính nể học thần yêu giới này: “Muốn, muốn, muốn.”

“Vậy sau Trừ Tịch chúng ta bắt đầu học thêm.” Trang Khanh quay đầu nhìn cá Koi bơi qua bơi lại, cái đuôi quả thực có vài phần sắc đẹp, nhưng không so được với anh.

Một tiếng sau, Phong Thụy Trọng và Khang Cốc đi vào, trong tay còn cầm một gói lớn.

“Nào, hai đứa vào nội điện thay đi.” Phong Thụy Trọng nhét cho Trang Khanh và Phù Ly mỗi người một bọc, thời gian ngắn, chỉ có thể luyện chế được áo ngoài và giày thôi, phù văn bên trên cũng đơn giản, sau này sẽ làm cho hai đứa mấy bộ tốt hơn.”

Trang Khanh không ngờ rằng anh cũng có, anh cầm lấy túi quần áo, ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Kim Long đừng có ngây ngốc nữa, Tiểu Ly sắp thay xong rồi.” Khang Cốc vỗ vỗ vai Trang Khanh, Trang Khanh tỉnh táo lại, trịnh trọng nói tạ ơn hai người bọn họ.

“Đứa trẻ này thật lễ phép.” Khang Cốc vuốt cằm, nói với Phong Thụy Trọng, “Chẳng qua là tính cách hơi trầm một chút, không hề giống như tính cách của long tộc.”

“Người cũng không động cái não heo của người mà xem, nếu như nó quả thực có tính cách hồng бет của giống long tộc, đứa trẻ nhà chúng ta có thể làm bạn với nó sao?” Phong Thụy Trọng nói, “Tính cách của đứa trẻ này chẳng chặc, suy nghĩ chu đáo, công đức thâm hậu, Tiểu Ly chúng ta kết bạn với người như vậy, ta cũng yên tâm.”

Khang Cốc nói: “Người đừng lúc nào cũng nói ta là não heo có được không?”

“Lẽ nào người không phải heo? Không phải heo, có thể để lông rơi xuống nhân gian, làm ra chuyện lớn như vậy sao?” Phong Thụy Trọng cười lạnh, “Ta thấy người bị băng nghìn năm làm hồng đầu óc rồi, khó khăn lắm mới đi được từ trong băng ra, không thể để Thiên Đạo đánh trở lại.”

Khang Cốc: “.....”

Phù Ly thay quần áo mà trưởng bối đặc biệt làm cho cậu, xoay người thấy Trang Khanh đã thay xong rồi, cậu đứng bên cửa sổ nhìn một cái, Cương Liệp đại vương và chú Phong lại cãi nhau rồi. Trước đây khi còn ở trên núi, chim sẻ nhỏ thường xuyên giúp đại vương luyện khí, cuối cùng luyện tới luyện lui lại cãi nhau, Phù Ly cũng đã quen.

“Bây giờ chúng ta xuống núi sao?” Trang Khanh nhìn thấy Phù Ly ghé vào bên cửa sổ nhìn Phong Thụy Trọng và Khang Cốc, biết

rằng cậu không nỡ rời khỏi hai vị trưởng bối này, anh nói: “Chiều hôm nay cho phép cậu nghỉ trước, một mình tôi đi làm là được rồi.”

“Sao có thể để anh về một mình được, đã nói là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia rồi mà.” Phù Ly lắc đầu, “Đây là ngày cuối cùng tôi đi làm trong năm nay, tôi muốn ở cạnh anh tới khi tan làm, bằng không còn tính là anh em cái gì.”

Phù Ly dùng thuật truyền âm nói với hai vị trưởng bối rằng cậu đi làm, vươn tay kéo lấy cánh tay Trang Khanh, rời khỏi phi cung, ngồi vào trong xe Trang Khanh.

“Đi, đi, đi, nhanh đi làm thôi, làm xong thì được nghỉ rồi.”

Buổi chiều khi đi làm, có một số viên chức có môn phái đã xin nghỉ sớm về nhà, bình thường Trang Khanh rất nghiêm túc, nhưng lúc này lại tương đối dễ nói chuyện, chỉ cần có người tới xin nghỉ anh sẽ cho nghỉ.

Bởi vì hiện tại đề xưởng quản lý yêu tính hóa, cho nên những yêu quái bị nhốt trong nhà giam cũng được ban quản lý phát cho món quà nhỏ năm mới, bên trong chỉ đơn giản là chút hạt dưa và bánh qui, chẳng qua khi Phù Ly và Tống Ngữ đi phát, vẫn được những yêu quái phạm tội nhiệt liệt hoan nghênh.

“Lão đại, Trừ Tịch cậu với Trang Khanh ở cùng nhau sao?” Tống Ngữ chú ý tới quần áo trên người của Phù Ly, bên trên có phù văn phức tạp và cấm chế bảo vệ, nhìn tới mức hắc chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, chiếc áo khoác này là do yêu tu nào làm ra mà có thể có uy lực lớn tới vậy.

“Ừ, đương nhiên là ở cùng với anh ấy rồi.” Phù Ly gật đầu, “Anh ấy không quan hệ tốt với những yêu tu thủy tộc, đương nhiên là đón tết cùng tôi rồi.”

“Cảm tình của hai người rất tốt.” Tống Ngữ có chút cảm khái, lúc đầu bị Phù Ly đánh lông vũ bay đầy đất, hẳn thực sự không nghĩ tới Phù Ly và Trang Khanh sẽ thành một đôi, “Chẳng qua cảm tình của cậu và Trang Khanh tốt như vậy, tại sao lại không tính tổ chức một đại lễ kết đạo, cho anh ta một danh phận?”

“Đại lễ kết đạo?!” Phù Ly cho rằng mình nghe nhầm rồi, quay đầu nhìn Tống Ngữ, “Tại sao phải tổ chức đại lễ kết đạo?”

“Cả tu chân giới đều biết hai người là một đôi, vậy mà cậu lại không muốn phụ trách, cậu để Trang Khanh vào đâu?” Tống Ngữ kinh ngạc, bình thường nhìn Phù Ly rất hưởng ứng chế độ một vợ một chồng ở nhân gian, còn nói cho dù làm người hay làm yêu cũng đều phải chú trọng đạo nghĩa, trách nhiệm, không ngờ rằng khi sự việc rơi trên người cậu, cậu liền chỉ ăn mà không phụ trách?

Thật không ngờ, thật không ngờ, Phù Ly lại chính là dạng yêu quái dối trá như vậy.

Phù Ly: “.....”

Chuyện này có gì đó không đúng, cậu phải đi tìm hiểu một chút.

“Hai người đang đứng đây làm gì?” Trang Khanh mặt lạnh lùng đi qua, “Đã phát xong quà chưa?”

Phù Ly không nói gì, Tống Ngữ liên tục lắc đầu.

“Chưa phát xong mà còn thời gian buôn chuyện.” Trang Khanh cầm lấy túi quà trong tay Phù Ly, “Đi thôi, tôi đi cùng với cậu.”

Phù Ly lén lút nhìn Trang Khanh, hai người bọn họ không phải rất bình thường sao, lời đồn bên ngoài đã tới mức nào rồi?

“Nhìn cái gì?” Trang Khanh mở cửa sổ của một căn nhà giam, nhét túi bánh kẹo vào bên trong. Yêu tu ở phía sau cửa nhận được quà, ghé vào cửa sổ nhìn Trang Khanh và Phù Ly, nịnh hót nói: “Đây là kẹo hỉ của Long hoàng và Phù đạo quân sao? Chúc hai vị vĩnh kết đồng tâm, trăm vạn năm hòa hợp.”

Nói xong ôm lấy gói to, mỹ mãn chạy xa.

Phù Ly: “.....”

Tin đồn này ngay cả phạm nhân trong ngục đều biết sao? Nghĩ tới Trang Khanh mới vừa thành niên được phong làm vua của thủy tộc, kết quả lại bị mình phá hủy thanh danh, tội của cậu quá lớn.

“Những tiểu yêu bây giờ thật sự là thích nói linh tinh.” Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôn ra một gói to đựng hộp quà, đi tới một căn phòng khác mở cửa sổ, lần này người đứng sau cửa sổ là người quen của Phù Ly, chó yêu Tôn Thất Gia làm giả giấy tờ bị nhốt vào nhà lao.

“Là Tiểu Ly à.” Tôn Thất Gia nhận lấy gói lớn mà Phù Ly nhét vào, lén lút nhìn Trang Khanh, nói nhỏ với Phù Ly: “Yêu quái không thể nhìn diện mạo, Tiểu Ly cậu được lắm, không ngờ lại có thể hái được đóa hoa cao ngạo của yêu giới chúng ta. Không cần nói gì cả, đợi một tháng sau tôi được ra tù, nhất định sẽ uống với cậu một trận.”

Phù Ly: “.....”

Hắn có chút chột dạ quay đầu nhìn Trang Khanh, vẻ mặt Trang Khanh vẫn như bình thường, gần như không để ý những tin đồn kia. Cậu lén thở phào một hơi, may là Trang Khanh không phải là yêu quái hay nổi nóng không rõ lí do, nếu không hôm nay sẽ rất xấu hổ.

Sau khi phát xong quà mừng năm mới, Tống Ngữ ôm sổ đăng ký chạy xa, làm một con yêu quái tự mình biết mình, hắn tuyệt đối sẽ không làm bóng đèn giữa hai người.

Nhìn theo bóng dáng chạy xa của Tống Ngữ, tâm tình Phù Ly có chút phức tạp. Nếu biết trước thì lúc ấy nên đánh hắn một trận, chạy trốn còn nhanh hơn bất cứ ai, còn nói muốn làm đàn em của cậu, cậu có loại đàn em như thế này có tác dụng gì?

“Những lời ban nãy....” Phù Ly vươn ngón tay vuốt vuốt bên ngoài áo khoác, “Anh nghe thấy rồi?”

“Ừ.” Trang Khanh quay người đi lên cầu thang, Phù Ly vội vàng theo sau.

“Tôi cảm thấy những lời đồn kia có chút quá đáng,” Phù Ly thấy Trang Khanh dừng bước, vội vàng nói, “Chẳng qua chỉ là những tiểu yêu kia lan truyền linh tinh, anh đừng để trong lòng.”

“Tôi không để trong lòng.” Trang Khanh quay người nhìn cậu, “Cậu để những chuyện đó trong lòng sao?”

“Cũng, cũng không.” Phù Ly vội vàng lắc đầu.

“Hừ.” Trang Khanh cười một tiếng không rõ ý tứ, “Nếu như cậu đã không quan tâm, tôi cũng không quan tâm, cậu nói những thứ đó

làm gì?”

“Không phải tôi lo anh không vui sao.” Phù Ly cảm thấy mình lớn tuổi, nên nghĩ mọi việc chu toàn hơn một chút, “Đã sắp sang năm mới rồi, nếu như anh không vui thì không được.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi rất vui.” Mặt Trang Khanh cứng lại.

“Còn có chuyện tôi muốn bàn với anh.” Phù Ly kéo Trang Khanh lại, “Hay là Trừ Tịch năm nay không tổ chức ở nhà anh nữa?”

Trang Khanh cúi đầu nhìn cánh tay đang nắm lấy tay mình, im lặng mấy giây, ngẩng đầu bình tĩnh nói: “Được.” Anh vung tay khỏi tay Phù Ly, xoay người đi mất.

“Vây lát nữa tan làm chúng ta chuyển nguyên liệu nấu ăn tới phi cung nhé.”

“Phù Ly.” Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly, khóe môi hơi cong lên, cười vô cùng lịch sự với Phù Ly, “Cậu không đón năm mới ở nhà tôi, tôi không ý kiến. Nhưng cậu còn muốn mang hết nguyên liệu nấu ăn mà tôi mua đi, có phải là lớn bắt nạt bé không?”

Phù Ly sửng sốt, không hiểu tại sao Trang Khanh lại nói vậy: “Tôi muốn anh với tôi cùng nhau tới phi cung đón năm mới, để nhiều nguyên liệu nấu ăn ở nhà anh như vậy sẽ hỏng mất?”

Tác giả có lời muốn nói:

Quần chúng yêu quái: Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bạn~~~ Chúc mừng, chúc mừng bạn ~~~~~

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 111

Trang Khanh nhìn Phù Ly, một lúc sau mới đột nhiên bật cười, đi tới trước mặt Phù Ly hơi hơi nghiêng người, khoảng cách giữa anh và Phù Ly gần tới mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương: “Tôi cảm thấy bản thân mình có chút ngốc, sao có thể trông cậy vào cái đầu gỗ của cậu hiểu được quá nhiều?”

“Trang Tiểu Long, hình như anh đang tiến hành công kích cá nhân tôi?” Phù Ly đã quen với việc Trang Khanh dựa vào gần, cho dù Trang Khanh đột nhiên tới gần, cậu cũng không trốn tránh, ngược lại còn thân thiết dùng tay chọc chọc trán anh, “Không lớn không nhỏ, ai nói tôi là đầu gỗ?”

Trang Khanh khẽ cười một tiếng, đi tới bên cạnh Phù Ly, sóng vai bước đi cùng cậu: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Phù Ly cảm thấy Trang Khanh vươn tay kéo lấy vai cậu, cậu vỗ vỗ cái tay đang khoác vai mình của đối phương.

“Ăn cơm với trường bồi, chắc chắn là phải chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn.” Trang Khanh ôm vai kéo Phù Ly ra ngoài, “Bọn họ đã nhiều năm chưa từng xuất hiện tại nhân gian, khẳng định rất hứng thú với đồ ăn ngon của con người, chúng ta đi siêu thị chuẩn bị nhiều hơn một chút.”

“Không đi làm nữa?” Phù Ly nhìn thời gian, vẫn còn hơn bốn mươi phút nữa mới tới thời gian tan tầm.

Trang Khanh nhú mảy: “Làm lãnh đạo, tôi ngẫu nhiên cũng muốn đến muộn về sớm.” Nói xong câu này, anh kéo Phù Ly ra khỏi trận Tỏa Linh.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Côn Bằng dựa vào lan can, nhìn hai tiểu bối kẻ vai sát cánh đi ra khỏi cổng lớn, nói với Công Phúc, “Thiên địch mà còn có thể đi chung với nhau, chẳng lẽ đây chính là tình yêu tạo nên kỳ tích trong truyền thuyết?”

Sau khi trải qua cửu tâm kiếp, Phù Ly đã tiến hóa hoàn toàn thành đại yêu thú Hồng, Hồng ăn rất nhiều, nhưng đối với thịt rồng, có lẽ là bổ nhất. Phù Ly ngày ngày ở chung với Trang Khanh, nhưng vẫn có thể chịu đựng được sự hấp dẫn của đồ ăn ngon, khả năng tự khống chế này những yêu quái bình thường không thể so bì được.

Công Phúc cười cười: “Đây chính là kỳ tích của sinh mệnh.”

Có những vận mệnh đã định trước lại xảy ra thay đổi, luôn làm cho hấn cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt. Nhìn những nhân viên ở xung quanh né tránh khỏi ánh mắt bọn họ, hấn nói với Côn bằng: “Đi, đi về ngủ.”

Còn đứng ở đây nữa, những tiểu bối kia sẽ sợ vỡ mật mất.

Côn Bằng liếc mắt nhìn đầy ghét bỏ những tu chân giả gan nhỏ trong ban quản lý, lắc đầu thờ dài, đúng là bất hạnh của tu chân giới.

Cho dù dân cư ở Kinh Đô ít hơn bình thường rất nhiều, nhưng khắp phố lớn ngõ nhỏ rất nhiều cửa hàng đều đổi sang bật những ca khúc chúc mừng, đèn lồng đỏ dong đưa trong gió, đúng là có vài phần cảm giác năm mới.

Trong siêu thị đang mở ca khúc kinh điển chúc mừng năm mới, Phù Ly vừa đi vào cổng lớn siêu thị, đã nhận được một tờ quảng cáo, bên trên viết nếu như tiêu phí vượt qua năm trăm nguyên, sẽ được tặng một gấu bông rỗng màu đỏ, tiêu phí vượt quá tám trăm nguyên, sẽ được tặng một đôi gấu bông rỗng thỏ.

Bây giờ hai người mới nhớ ra, năm nay là năm thỏ, qua tới ngày mai là bước sang năm rồng.

Phù Ly nhìn ảnh chụp trên tờ quảng cáo, nói với Trang Khanh: “Hai con thú bông này rất dễ thương.”

“Ừ.” Trang Khanh nói nhỏ bên tai cậu, “Đáng tiếc là bây giờ cậu không giống thỏ, càng giống cún Samoyed hơn.”

“Tôi có thể hoài niệm thời thơ ấu.” Phù Ly nhét tay cầm xe đẩy đồ vào tay Trang Khanh, “Đi, đi, đi, chúng ta mua chút đồ, gộp lại tám trăm là có thể được tặng quà rỗng thỏ rồi.”

Trang Khanh: “.....”

Có quà tặng kèm chính là được lợi?

Phù Ly nhét đủ loại thịt vào xe, cuối cùng lại tới khu gạo dầu, đủ loại nhãn hàng dầu ăn khiến Phù Ly chọn hoa cả mắt, cậu ngồi xổm trước giá hàng ngẩng đầu nhìn Trang Khanh, “Loại dầu nào tốt?”

“Cậu không thích vào nhà bếp, không cần phải lấy vấn đề này tự làm khó mình.” Trang Khanh chọn một can dầu, bỏ vào xe, nói với Phù Ly: “Không cần phải mua rau, tôi đã bảo phái Điện Viên chuẩn bị, tới nay chúng ta tới môn phái bọn họ lấy.”

“Được.” Phù Ly gật đầu, nhìn đủ loại đồ đạc gần như đầy một xe, “Nhưng mà anh mua những túi quà kia làm gì, cũng không dùng tới.”

Về mặt Trang Khanh bình tĩnh nói: “Cậu không nhìn thấy trên tờ quảng cáo hả, tiêu phí vượt qua năm nghìn, không chỉ được tặng thú bông bông thỏ, còn được tặng chăn, ga, gối, đệm bằng sợi tơ tằm sao?”

“Ồ.” Phù Ly đột nhiên tỉnh ra, “Anh muốn góp đủ?”

“Ừ.” Trang Khanh đẩy xe mua sắm tới khu rượu vang, lấy một chai tốt nhất bên trong. Bản thân anh không có thói quen sưu tầm rượu vang, cái gì mà Lafite tám chục năm, Bordeaux bảy chục năm, đều không có, chỉ có thể tùy tiện đi siêu thị mua mấy chai góp vui.

“Trang Tiểu Long, anh thật biết chăm lo việc nhà.” Phù Ly thấy Trang Khanh mua rượu vang, nhỏ giọng nói: “Tôi không thích uống rượu vang.”

“Không sao.” Trang Khanh nói bên tai cậu, “Tôi cũng không thích uống, chỉ đáp ứng hoàn cảnh thôi.”

Đi qua khu rượu vang, là khu đủ các nhãn hiệu rượu trong nước, một đôi nam nữ trẻ đang chọn đồ, chàng trai đẩy một xe đồ lớn, muốn mua rượu có giá đắt nhất, hình như cô gái không bằng lòng lắm.

“Anh đã mua nhiều đồ như vậy rồi, còn mua rượu làm gì, đừng lãng phí tiền nữa, bố em không thích uống rượu lắm đâu.”

“Lần đầu tiên anh tới nhà em ra mắt bố mẹ, sao có thể sơ suất được.” Chàng trai dịu dàng hôn lên mái tóc cô gái, “Lỡ như tới khi đó bọn họ không đồng ý để anh kết hôn với em thì làm sao? Không

phải lần trước em nói muốn mua chăn tơ tằm sao, góp đủ năm nghìn nguyên là sẽ được tặng một bộ, rất có lời.”

“Anh đúng thật là....” Cô gái vừa xấu hổ vừa giận, khẽ đánh chàng trai một cái, ngẩng đầu nhìn thấy Trang Khanh và Phù Ly, mặt lại càng đỏ.

Phù Ly: “....”

Cậu nhìn xe mua sắm của mình, lại nhìn đồ đạc trong xe mua sắm của đôi nam nữ kia, trong đầu đột nhiên lại nhớ tới những lời đồn bên ngoài có liên quan tới cậu và Trang Khanh.

Bọn họ thế này, hình như....đúng là có chút giống như đi con người đi gặp bố mẹ của bạn đời.

“Cậu muốn mua rượu này?” Trang Khanh thấp giọng hỏi.

Phù Ly lắc đầu: “Trong nhà có rất nhiều rượu ủ mấy nghìn năm, những rượu này không tốt.”

“Được.” Dường như Trang Khanh không nhận ra Phù Ly có gì khác thường, dẫn cậu tới khu đồ ăn vặt: “Nhìn xem có muốn ăn gì không.”

Phù Ly vui đầu vào nhật, sau khi lấy đi mấy hộp chocolate đặt ở bên trên, cậu phát hiện đằng sau giá hàng có mấy cô gái con người đang giơ di động chụp.

Đối diện với tầm mắt của Phù Ly, biểu tình của mấy cô gái có chút lúng túng, giấu điện thoại đằng sau lưng.

Phù Ly không để ý tới cử chỉ của các cô, chỉ cười cười với họ, xoay người đặt hộp chocolate vào trong xe, sau đó rầu rĩ nói với Trang Khanh: “Đầy rồi.”

“Cậu đợi ở đây trước đã.” Trang Khanh đưa xe mua sắm đã đầy vào trong tay Phù Ly, bước chân dài đi đẩy thêm một chiếc xe trống qua đây, lấy toàn bộ những đồ ăn vặt trên giá mà Phù Ly có thể thích vào trong xe, “Cậu xem còn muốn mua gì nữa không?”

“Ừ.” Phù Ly gật đầu, đi theo sau Trang Khanh, tới khu thực phẩm chín.

Đợi hai người đi xa rồi, mấy cô gái mới che mặt nhỏ giọng nói: “Không ngờ chủ tịch Trang lại đi siêu thị mua đồ với trợ lý nhỏ, đúng là vừa ngọt ngào vừa gần gũi. Thời điểm chủ tịch Trang xếp đồ ăn vặt vào xe hàng, nhìn trông rất đẹp trai.”

“Dáng vẻ của trợ lý nhỏ khi cười lên thật dịu dàng, nhìn thấy chúng ta chụp ảnh cũng không trách chúng ta.” Cô gái nhìn video và ảnh chụp trong điện thoại, vừa sợ chia sẻ sẽ mang lại phiền phức cho Trang Khanh và Phù Ly, lại muốn chia sẻ để mọi người ăn đồ ăn cho chó, trong lòng thực sự đấu tranh dữ dội.

Biết bí mật nhưng không thể nói, đúng là vô cùng đau đớn.

Hai người mua rất nhiều đồ đặc, nhân viên thu ngân quét mã rất lâu, mới báo giá: “Tổng cộng là 4956 nguyên, cảm ơn đã chiếu cố.”

“Còn thiếu 44 nguyên?” Động tác lấy điện thoại của Trang Khanh dừng lại, tầm mắt của anh nhìn lướt qua giá hàng bên cạnh, phát hiện một hộp kẹo cao su vị dâu niêm yết giá 68 nguyên, thuận tay lấy một hộp, “Cộng thêm cả cái này nữa.”

Thương nhân bây giờ thực xấu bụng, sắp tới năm mới rồi mà còn bán kẹo cao su đắt như vậy. Nhưng vì bộ phụ kiện giường bằng tơ tằm kia, Trang Khanh vẫn nhịn đau mua đồ.

“Vâng ạ.” Trên mặt nhân viên thu ngân lộ ra nụ cười tủm tỉm, quét mã giá kẹo cao su, “Thanh toán xong, mời hai vị cầm lấy hóa đơn, tới khu quà tặng ở bên phải lấy quà.”

“Cảm ơn.” Trang Khanh dùng điện thoại trả tiền, xách túi hàng hóa lớn nhỏ, đi theo Phù Ly ra khỏi khu thanh toán.

Sau khi lấy các loại quà tặng kèm rồi, trên người hai người treo đầy túi đồ. Đi ra khỏi siêu thị, Phù Ly nghe thấy cửa hàng bên cạnh đang bật một bài hát, một người phụ nữ dùng giọng điệu vui vẻ hát, “Tay trái một con gà, tay phải một con vịt, trên lưng còn cõng một em bé mập mạp~”, cậu lập tức nói với Trang Khanh, “Dáng vẻ của chúng ta bây giờ có phải hơi giống như trong lời bài hát kia?”

“Người vợ nhà ai bước đi vội vã ~.”

“Thì ra cô ấy về nhà mẹ đẻ.”

Trang Khanh quay đầu nhìn cậu: “Có chút giống?”

Phù Ly: “.....”

Còn tiếp tục hiểu lầm như vậy, có lẽ cậu thật sự phải phụ trách Trang Tiểu Long. Cũng không biết những lời đồn kia truyền ra liệu có làm ảnh hưởng tới việc Trang Tiểu Long tìm vợ không? Phù Ly nghĩ cẩn thận, cảm thấy tu chân giới có lẽ không có nữ yêu nào xứng với Trang Tiểu Long cả, yêu quái mới thành niên vừa thành công vừa thoải mái, quan trọng nhất là, chuyện cưới vợ không thể vội vàng được.

Nhét tất cả đồ đạc vào trong cốp xe, Phù Ly tự ngồi vào ghế phó lái, nói với Trang Khanh: “Tại sao con người lại sáng tạo ra nhiều ngày lễ như vậy, bọn họ không thấy phiền sao?”

“Có lẽ là nhu cầu về mặt tình cảm của con người.” Trang Khanh khởi động xe, “Tình cảm của con người vô cùng phức tạp, đối với bọn họ mà nói, ngày tết chứa đầy tình cảm và vui vẻ, những ngày lễ này làm cho cuộc sống của bọn họ trở nên càng thú vị hơn.”

“Bây giờ tu chân giới cũng thích nghỉ tết với con người, cũng vì nguyên nhân này sao?” Phù Ly cởi áo khoác ngoài ra, treo lên cửa xe.

“Có lẽ là như thế, sống lâu rồi, sẽ cảm thấy buồn chán muốn tìm việc để làm, không có chủng tộc nào am hiểu chơi đùa hơn con người cả.” Trang Khanh nhìn Phù Ly, “Thất đại an toàn vào.”

“Ừ.” Phù Ly thất đại an toàn cẩn thận, nói với Trang Khanh: “Anh nói đúng, về phương diện chơi đùa này, quả thật không có sinh vật nào có thể so được với con người.”

Quay lại biệt thự, Trang Khanh đi thu dọn đồ trong nhà bếp và tủ lạnh, Phù Ly sắp xếp lại những thứ đồ mang từ siêu thị về, xem cái nào cần mang tới phi cung. Để lại toàn bộ quà tặng, đồ ăn vặt cũng để lại một phần, thịt sống và thịt chín đều mang theo.

“Hộp kẹo cao su này lớn thật.” Phù Ly nhìn thấy có một hộp kẹo cao su, cảm thấy làm việc nhà có chút nhàm chán, đang định mở ra ăn một cái. Sau khi mở ra, nhìn thấy bên trong có các gói nhỏ hình vuông, trong các gói nhỏ ấy không phải là kẹo cao su, mà là công cụ gây trở ngại sinh sản nào đó.

Phù Ly cầm lấy cái túi nhỏ hơi mỏng, vẻ mặt có chút phức tạp, Trang Khanh mua những thứ này làm gì?

“Trang Tiểu Long, anh mua cái này làm gì?” Thân là một yêu tu, Phù Ly cảm thấy hành vi giao phối khỏe mạnh cũng không phải là quá khó mở miệng. Chẳng qua cậu không hiểu, gần như mỗi ngày cậu đều ở chung với Trang Khanh, sao lại không biết anh sinh ra xúc động giao phối với ai.

Trang Khanh bỏ chân gà ngâm mà anh làm vào trong túi Càn Khôn, thấy Phù Ly giơ hộp kẹo cao su mà anh mua về, thuận miệng nói: “Mua cho cậu, hương vị dâu tây cũng rất được.”

Tay Phù Ly run rẩy, nhét cả hộp và gói vuông nhỏ vào trong túi Càn Khôn.

Lẽ nào đối tượng mà Trang Tiểu Long muốn giao phối là cậu?

“Sao thế?” Trang Khanh đưa đĩa hạch đào tới trước mặt Phù Ly, “Ăn hạch đào trước đi, tôi sẽ thu dọn xong ngay. Tôi vừa thuận tay lấy đấy, nếu như cậu không thích vị dâu tây, lần sau đổi sang loại khác.”

“Cái đó.....” Phù Ly có chút rối rắm, “Không phải là vấn đề khẩu vị.”

“Vậy là vấn đề gì?” Trang Khanh vội thu dọn đồ đạc, không có tinh lực thảo luận vấn đề kẹo cao su vị nào ngon hơn, “Ăn nhiều hạch đào một chút, bổ não.”

Phù Ly trợn mắt nhìn bóng lưng bận rộn của Trang Khanh, đặt đĩa lên trên đùi, vừa ăn hạch đào vừa lấy điện thoại ra, tìm tới một diễn đàn nghe nói có thể giải quyết được tất cả các vấn đề rắc rối.

Khi Phù Ly còn làm ở khách sạn Duyên Nguyệt, đã nghe đồng nghiệp Chương Sơn nhắc tới diễn đàn này, chẳng qua cậu không thích loại phương thức giao lưu mà không nhìn thấy mặt, cho nên trước giờ chưa từng gửi bình luận trên diễn đàn.

Nhanh chóng đăng kí tài khoản xong, Phù Ly tìm được khu giao lưu tình cảm.

Con thỏ uy vũ hùng tráng: Đi siêu thị với anh em tốt, anh ấy lên lút mua về một hộp bao cao su, còn nói là cho tôi, việc này nên xử lý thế nào?

Anh giai chanh: Chủ thớt là nam hay nữ?

Phù Ly thấy nhanh như vậy mà đã có người chú ý tới mình, vội vàng trả lời giới tính của mình.

“Chú Phong với chú Khang thích ăn mút quả không?” Trang Khanh tìm được một hộp mút quả mà phái Điện Viên tặng, đứng ở ngoài cửa nhà bếp nhìn Phù Ly, “Nếu như bọn họ không chê mút quả này bình thường, tôi sẽ mang theo.”

Phù Ly gật đầu qua loa: “Được.”

Trang Khanh thấy Phù Ly bận nghịch điện thoại, cho rằng cậu lại chơi trò đẩy hộp, Tiêu Tiêu Lạc, nên không quấy rầy cậu nữa, bắt đầu tự mình quyết xem mang gì.

Phù Ly vừa làm mới trang, phía dưới bài post đã có mấy bình luận. Cậu có chút cảm động, cư dân mạng con người thật nhiệt tình.

Cua không ngon: Chuyện này còn muốn phải xử lý thế nào, đương nhiên vui vẻ lăn giường cùng anh ta rồi.

Đóa đóa hoa: Chủ thớt đừng nghe lâu trên nói vậy, bạn của cậu là đồng tính, anh ta mua bao cao su là để ám thị, chứng minh anh ta có ý về phương diện kia với cậu. Nhưng cậu thích anh ta không, có thể chịu đựng được ánh mắt của người ngoài không?

Nhìn bình luận này, Phù Ly cảm thấy ánh mắt của người xung quanh không phải là vấn đề, vấn đề chính là cậu coi Trang Khanh là anh em, không ngờ rằng anh lại muốn ngủ cậu.

Tôi đẹp trai vô địch: Hai người đàn ông, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn rồi.

Bên dưới là mấy cư dân mạng mắng người tên là “Tôi đẹp trai vô địch này”, trong lòng Phù Ly âm thầm tỏ ý mắng hay lắm. Chuyện như tình cảm đâu có phân biệt giới tính, con người và yêu quái còn có thể yêu, đàn ông và đàn ông, phụ nữ và phụ nữ có gì kỳ lạ đâu?

Tại phương diện này con người có chút hẹp hòi, còn không thoáng như những động thực vật tự nhiên khác.

Cái đuôi gấu trúc: Chủ thớt, là người từng trải, tôi cảm thấy cậu nên làm rõ ý của người bạn này. Nếu như cậu không thích anh ấy, xin hãy nói rõ ràng nhưng đừng làm tổn thương anh ấy, dù sao im lặng yêu một người đồng tính cần rất nhiều dũng khí. Nếu như cậu cũng thích anh ấy, thì ở bên anh ấy đi, không cần phải sợ lời đồn nhảm, không phải sợ ánh mắt của người khác. Cuộc đời ngắn ngủi, tìm được một người yêu tâm đầu ý hợp cũng không dễ dàng.

Phù Ly quay đầu nhìn Trang Khanh, vấn đề này, hình như quả thực có chút nghiêm túc.

Cua không ngon: Theo tôi, trực tiếp ngủ cùng anh ta một lần, là biết yêu hay không yêu.

Phù Ly:....

Thì ra có một số người, lại đơn giản thô bạo như vậy.

Cậu vừa làm mới trang, lại có thêm rất nhiều bình luận, đa số đều là trêu chọc hoặc tò mò những chuyện đã xảy ra giữa cậu và Trang Khanh, chỉ có một bộ phận nhỏ chân thành đưa ra ý kiến. Quả nhiên hóng chuyện mới chính là bản chất của con người sao?

“Ăn xong rồi?” Trang Khanh đi tới nhìn thấy Phù Ly đã ăn sạch hạch đào, thuận tay đặt đĩa lên bàn trà, “Đi thôi, chúng ta tới phái Điền Viên lấy rau.”

“Ồ.” Phù Ly nhét điện thoại vào túi áo, vươn tay nắm lấy cổ tay Trang Khanh.

Ừ, có thể xác định sau khi cậu và Trang Khanh tiếp xúc thân thể, không hề phản cảm.

Trang Khanh cúi đầu nhìn tay áo mình, ban nãy anh cố ý thay áo sơ mi mới, giờ đây bên trên có thêm vài dấu vết.

“Phù Ly, ăn xong đồ nên rửa tay.” Trang Khanh cắn răng.

Phù Ly: “.....”

Có lẽ là cậu nghĩ nhiều rồi, Trang Khanh khi tiếp xúc thân thể với cậu hình như cũng không có phản ứng đặc biệt nào.

Tác phong của phái Điền Viên cũng tương tự như tên của bọn họ, thích nhất gieo trồng, trồng rau, trồng cây, trồng hoa, trồng

thuốc, cả tu chân giới này không có môn phái nào am hiểu trồng cây hơn bọn họ. Mỗi lần đón năm mới, đều có rất nhiều người đặt hàng ở phái Điện viên, mua gạo, rau, quả, làm năm mới phong phú hơn một chút.

Năm nay có chút khác so với những năm trước đây, trên dưới phái Điện Viên tuy rằng bận rộn chân không chạm đất, nhưng tưởng lão của môn phái vẫn tự mình tới chuẩn bị một đơn đặt hàng, bởi vì chủ nhân của đơn đặt hàng này là Trang Khanh. Nhiều năm tới bây giờ, Trang Khanh chưa bao giờ đặc biệt đặt đơn hàng của phái Điện Viên vào dịp đón năm mới, lần ngoại lệ này, làm cả phái Điện Viên không dám làm qua loa.

Những đệ tử trẻ tuổi loan truyền chuyện này ra ngoài, vì thế cả nửa tu chân giới đều biết, trưởng ban Trang trước giờ chưa từng mừng năm mới, năm nay lại mua đồ tết chuẩn bị qua lễ Trừ Tịch. Có người nắm bắt tin tức nhanh nhẹn lại hiểu chuyện, biết được tối muộn ngày hai chín Trang Khanh tới lấy hàng, liền ở lại phái Điện Viên không đi.

“Tới rồi, tới rồi.” Một đệ tử phái Điện Viên chạy vào sảnh chính, “Trưởng ban Trang và Phù đạo quân cùng nhau tới rồi.”

Những người tới xem kịch nháy mắt hiểu được, khó trách tác phong của trưởng ban Trang khác với năm ngoái, rằng có bạn đời đương nhiên phải khác.

Trang Khanh và Phù Ly nhìn thấy trưởng lão phái điện viên, trưởng lão giao rau và hoa quả đã đặt cho Trang Khanh, còn tặng thêm một hũ mút quả cho bọn họ, “Bổn phái được trưởng ban Trang quan tâm nhiều, hũ mút quả này cậu và Phù đạo quân cứ cầm đi ăn.”

“Cảm ơn trưởng lão.” Phù Ly ôm hũ mút quả nói cảm ơn.

“Cậu khách khí quá.” Trưởng lão cười vô cùng nhã nhặn, “Lão hủ chúc hai vị đón tết vui vẻ, cảm tình ngày càng tốt.”

Phù Ly: “.....”

Cậu biết ngay, tin đồn này đã lan khắp tu chân giới.

“Cảm ơn.”

Trong lúc ngây người, cậu nghe thấy Trang Khanh nói như vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Kẹo cao su: Tôi rất bất hạnh~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 112

Phù Ly nhìn Trang Khanh lại nhìn trưởng lão phái Điện Viên, muốn nói với đối phương đây là hiểu lầm, nhưng sau khi nhìn thấy khóe môi hơi hướng lên trên của Trang Khanh, cậu ôm chặt hũ mút quả trong lòng, im lặng không nói.

Trưởng lão phái Điện Viên thấy Phù Ly không nói gì, cho rằng da mặt cậu mỏng, cũng không nghĩ nhiều.

Suốt đoạn đường đi ra cổng lớn phái Điện Viên, Phù Ly nhận được không ít lời chúc mừng năm mới còn có rất nhiều tu chân giả vẻ mặt mờ ám nhìn cậu và Trang Khanh, biểu tình “không cần nói chúng tôi đều hiểu”.

Cuối cùng Phù Ly cũng hiểu, nào bổ là tật xấu của con người, nhưng sau khi yêu tu có thể hóa thành hình người, cũng sẽ nhiễm tật xấu này.

Chưa đi ra khỏi phạm vi kết giới của phái Điện Viên, Trang Khanh thấy Phù Ly cúi đầu không nói, biết rằng cậu để ý những lời ban nãy, ngữ khí bình tĩnh nói: “Không cần quan tâm lời của bọn họ, thời gian qua rồi, bọn họ sẽ phát hiện đó chỉ là lời đồn.”

Phù Ly ngược mắt nhìn Trang Khanh, Trang Khanh nhìn đôi mắt của cậu: “Bây giờ về phi cung luôn?”

“Ừ.” Phù Ly gật đầu, vuốt vuốt điện thoại trong túi, không biết bên trong phi cung có tín hiệu điện thoại hay không?

Biết hai tiểu bối muốn tới đây ở hai ngày, Khang Cốc và Phong Thụy Trọng đã chuẩn bị cẩn thận mọi thứ từ sớm. Không ngờ rằng Trang Khanh tới đây lại mang cho bọn họ cả một đồng lớn quà tặng ở nhân gian, tuy rằng những thứ đồ đó không quý, nhưng tâm ý khó cầu, bọn họ càng thêm thích Trang Khanh.

“Phòng của hai đứa đều ở cung điện phía Đông, Tiểu Ly dẫn Tiểu Trang qua đó.” Phong Thụy Trọng còn đang luyện chế quần áo, nhất thời không thể đi ra ngoài, nói với Phù Ly, “Chơi vui vẻ, bên này nóng, đừng ở lâu.”

Ngọn lửa bình thường không có sự uy hiếp với những yêu tu có tu vi cao thâm, nhưng lửa điện Thần Hỏa lúc này là chân hỏa của Phượng Hoàng, tiểu bối ở đây lâu sẽ không thoải mái.

“Vậy người và Cương Liệt đại vương cũng không cần quá vất vả.” Phù Ly cũng biết tác phong làm việc của hai người, không kiên trì ở lại giúp đỡ, dẫn Trang Khanh ra ngoài. Trên đường những cung nữ và thị vệ tuần tra nhìn thấy bọn họ đều lần lượt hành lễ, biểu tình của bọn họ sinh động, động tác cũng giống như người bình thường, nếu như không xem xét cẩn thận, gần như không thể phát hiện ra bọn họ chỉ là luyện khí không có linh hồn.

Có thể luyện khí giống như người sống, còn nhiều người như vậy, năng lực của các đại yêu thượng cổ này thực sự quá mạnh mẽ.

“Có lẽ là bên này.” Phù Ly chỉ hướng cung điện phía Đông, “Những trưởng bối ở đây đều thích sắp xếp cho tôi vị trí ở phương Đông.”

Phía Đông có một tòa cung điện độc lập, bên trên viết Điện Triều Dương, hướng theo ánh sáng mặt trời lên ở phương Đông, cái tên này rất thích hợp. Đi vào trong nội điện, bên trong vô cùng dồi dào linh khí, Trang Khanh phát hiện trên mặt đất và tường được khảm linh thạch, còn vẽ trận tụ linh, nếu như tu hành ở trong đây một ngày có thể bằng mười ngày ở bên ngoài.

“Phòng ở đều giống nhau.” Phù Ly mở ra hai gian phòng ngủ chính, nhìn vài lần, nói với Trang Khanh: “Tôi ngủ bên trái, anh ngủ bên phải.”

“Được.” Trang Khanh đi vào trong phòng, nghe thấy sát vách truyền tới tiếng đóng cửa, khước miệng mới cong lên.

Phù Ly trốn ở trong phòng mở điện thoại ra, không ngờ rằng bên trong vẫn có hai vạch tín hiệu, nền móng của quốc gia này quả thực làm cho yêu quái cảm thấy khiếp sợ, con người thật vĩ đại.

Phù Ly tìm được trang web mà trước đây đã từng đăng nhập, cậu tìm bài post của mình, tiếp tục đặt câu hỏi.

Con thổ uy vũ hùng tráng: Tôi lại tới rồi, cảm ơn sự giúp đỡ của những bạn phía trên. Tôi lại vừa mới phát hiện ra một vấn đề, hình như tất cả mọi người trong vòng xã giao của chúng tôi đều cảm thấy chúng tôi là một đôi, còn chúc phúc trước mặt chúng tôi, bạn tốt của tôi không giải thích, mà nói cảm ơn, điều này có thể hiện, anh ấy.....thật sự ôm tình cảm nam nữ với tôi không?

Đóa đóa hoa: Rốt cuộc đợi được chủ thớt cập nhật rồi, cảm giác chủ thớt có một đám bạn rất tốt, khả năng tiếp thụ với việc hai người đồng tính rất cao, còn đặc biệt tới chúc phúc hai người, có thể nói là vô cùng đáng yêu.

Con thỏ uy vũ hùng tráng: Những điều này không phải là vấn đề, trong vòng xã giao của tôi có khả năng tiếp thụ rất cao với đủ kiểu yêu đương. Tôi không muốn hỏi chuyện đó, mà muốn mọi người giúp tôi đưa ra ý kiến, hành động kia của người bạn tôi là có ý gì?

Cua không ngon: Chỉ có tôi cảm thấy rằng, bạn chủ thớt là một kẻ tâm cơ sao? Làm cho tất cả những người bên cạnh lâu chủ thay đổi suy nghĩ, cảm thấy chủ thớt và anh ta là một đôi. Cứ như vậy, còn ai dám bày tỏ tâm ý với chủ thớt? Nhìn dáng vẻ của chủ thớt, cũng không giống như người đã từng trải chuyện tình cảm. Chủ thớt, tôi chân thành kiến nghị cậu, đừng vùng vầy nữa, thuận theo anh ta đi.

Cái đuôi gấu trúc: Chủ thớt, có lẽ người bạn này đã yêu thầm cậu rất lâu rồi, chẳng qua cậu không biết mà thôi.

Phù Ly nhìn thấy câu trả lời này, có chút kinh ngạc, Trang Khanh yêu thầm cậu rất lâu rồi?

Không, không thể nào, thái độ bình thường của Trang Khanh với cậu, không giống như trong phim truyền hình hay chiếu. Trang Khanh không có bất kỳ biểu hiện nào như là đỏ mặt, lén lút viết thư tình, tặng quà, nói chuyện lấp ba lấp báp.

Con thỏ uy vũ hùng tráng: Bạn của tôi là một người rất tài giỏi, không sợ gì cả, nếu như anh ấy có ý với tôi, sẽ không im lặng lâu như vậy.

Cái đuôi gấu mèo: Bởi vì người có dũng cảm thế nào đi nữa, đều nhút nhát trước mặt tình yêu. Càng quan tâm, lại càng cẩn thận, bởi vì trong ván cược tình yêu này, anh ấy không dám thua, không muốn thua, không thua được.

Phù Ly vuốt cằm nghĩ, thật sự là như vậy?

“Quả thực là một kẻ ngốc!” Chu Lộ ngồi khoanh chân trên giường, hai ngón tay gõ như bay trên màn hình, đã lâu lắm rồi hẳn không gặp con người ngu ngốc thế này, ngay cả người bên cạnh có thích mình hay không còn không biết.

Cái đuôi gấu trúc: Cậu hãy suy nghĩ cẩn thận, tính cách của anh ta bình thường thế nào, đối xử với người khác ra sao, đã bao giờ tặng cho cậu một món quà đặc biệt đắt tiền chưa?

Con thỏ uy vũ hùng tráng: Không có gì đặc biệt quý cả, một khoảng thời gian trước anh ấy tặng tôi một căn biệt thự.

Đóa đóa hoa: Ha ha, chủ thớt đang cố ý đùa chúng tôi phải không?

Cua không ngon: Lại là post nhử mồi?

Cái đuôi gấu trúc: Một căn biệt thự? Tại sao cậu không chém gió rằng người thầm yêu cậu còn tặng cậu cả một đồng vàng bạc châu báu.

Con thỏ uy vũ hùng tráng: Cái đó không có, những thứ đó là tôi tặng cho anh ấy.

“Tại sao đang nói chuyện tử tế lại đột nhiên mắng mình rồi?” Phù Ly nhìn thấy cư dân mạng trong bài post không hề trả lời câu hỏi của cậu, ngược lại còn nói cái mấy từ như “post bài câu view xóa tài khoản” “chém gió nghiệm”, cậu thoát ra khỏi bài post, lắc đầu nói: “Con người quả thật là vui giận thất thường.”

Sau khi thoát bài post, trang đầu có một bài post có kí hiệu ngọn lửa nhỏ, tiêu đề là, “Đôi ba chuyện về chủ tịch bá đạo và trợ lý của anh”, cậu thuận tay ấn vào xem. Sau đó liếc mắt một cái nhìn thấy ảnh chụp chung tối hôm cậu tham gia sự kiện từ thiện cùng với Trang Khanh.

Cậu nghiêng đầu nhìn một nơi nào đó, Trang Khanh quỳ đầu nhìn cậu.

Bên trong còn có rất nhiều ảnh chụp, ảnh cậu và Trang Khanh bán cá, ảnh chụp hai người đi dạo vườn bách thú đeo tai gấu trúc, ảnh ngồi trong xe, còn có cả ảnh chụp góc nghiêng khi đi dạo siêu thị.

Ngày mai là chủ nhật: Tôi và bạn đã chụp rất nhiều ảnh, nhưng đều là chụp lén, cho nên chỉ đành đăng hai tấm chụp góc nghiêng và bóng lưng thôi. Nhưng mà chủ tịch Trang thực sự là vô cùng cứng trợ lý nhỏ, trợ lý nhỏ vừa đi vừa nhảy, chủ tịch Trang ngoan ngoãn ở đằng sau đẩy xe. Sau đó khi trợ lý nhỏ đi mua đồ ăn vặt, xe đẩy đồ đầy rồi, chủ tịch Trang còn chạy đi đẩy một chiếc xe qua, cả đường càn quét hàng hóa, quả thực vừa đẹp trai lại vừa quan tâm.

Đậu Đậu không bị đánh: Thật ngưỡng mộ lâu trên có thể nhìn thấy hiện trường, chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ có đẹp như trong ảnh chụp không?

Ngày mai là chủ nhật: Đẹp bùng nổ, còn đẹp hơn cả trên ảnh, chân dài, tôi và đồng bọn còn bị sự đẹp trai của hai người này làm cho không thể hô hấp. Nhưng mà nói cho mọi người một bí mật nhỏ, khi chủ tịch Trang đi thanh toán, còn lấy một hộp áo mưa nhỏ ở quầy thanh toán, sau đó tôi lén lút nhìn một cái, hộp đó là cỡ bự,

xem ra cảm tình của chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ thật sự vô~ cùng~ tốt~.

Nhìn thấy chủ đề thảo luận bên dưới đã chuyển sang cậu và Trang Khanh ai trên ai dưới, một đêm mấy lần, một lần bao lâu, Phù Ly âm thầm đóng trang đó lại, không ngờ rằng con người lại hứng thú với loại vận động hòa hợp sinh mệnh này như thế.

Trang Khanh chính là long tộc, sao có thể một đêm bảy lần, mỗi lần một phút, những con người này thật thiếu hiểu biết.

“Phù Ly.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Phù Ly vội nhét điện thoại vào trong túi, phát tay mở cửa phòng, “Sao thế?”

“Không có gì.” Trang Khanh đi tới ngồi xuống bên bàn, “Một mình ngồi trong phòng chán quá.”

“Vậy tôi dẫn anh đi xung quanh dạo một vòng.” Phù Ly đứng dậy, nhớ tới một phút trước mình vẫn còn suy nghĩ về chuyện năng lực sinh sản của Trang Khanh, liền cảm thấy có chút ngại ngùng.

Nhận ra cậu có chút bất thường, Trang Khanh không vạch trần: “Có làm phiền cậu không?”

“Không đâu, không đâu.” Phù Ly dừng lại một chút, “Chúng ta là bạn mà.”

Trang Khanh khẽ cười: “Ừ, là người bạn quan trọng nhất, phải không?”

Phù Ly gật đầu: “Đúng!”

Cửa lớn điện Thần Hỏa, Khang Cốc ngồi xổm trên bậc thang, vẻ mặt mờ mịt nói với Phong Thụy Trọng: “Tiểu Ly và Tiểu Trang đều dạo ở trong viện ba bốn vòng rồi, ta có nên đi gọi hai đứa nó dừng lại ăn chút đồ không?”

Phong Thụy Trọng đóng cửa lò luyện khí lại, đi tới bên cạnh Khang Cốc, hai tay ôm lấy chân ngồi xổm xuống, nhìn một lát: “Người có cảm thấy....Tiểu Ly nhà chúng ta có chút dính Tiểu Trang không, có phải là nó có ý đó với Tiểu Trang không?”

“Tiểu Ly đã bốn nghìn tuổi rồi, yêu thích yêu quái cũng rất bình thường. Tu vi của Tiểu Trang cao thâm, phẩm chất đoan chính, còn có công đức nhiều tới dọa yêu, nếu như Tiểu Ly có thể kết làm bạn đời với nó, cũng không tồi.” Khang Cốc tập trung tinh thần nhìn Trang Khanh một lát, đột nhiên hô hấp nặng nề, “Người còn nhớ quẻ bói mà Bạch Trạch đã tính cho Phù Ly không?”

Phong Thụy Trọng có chút do dự: “Người nói là quẻ ‘kim thủy hóa cát, thủy đức đông lai’ phải không?”

Khang Cốc gật đầu: “Tiểu Trang là Kim Long, bây giờ là Hoàng đế của thủy tộc, cung Kim Long cũng ở Đông Hải, chưa biết chừng nó chính là đường sống của Phù Ly.”

Hai đại thụ thú chạm mắt nhau, nhìn thấy sự mừng rỡ trong mắt đối phương.

Cho tới bây giờ Trục Nguyệt cũng không nguyện hiện thân, Phù Ly lại nói rằng gặp cô ở trên biển, Khang Cốc và Phong Thụy Trọng đã sớm nghi ngờ, Trục Nguyệt dựa theo tính toán của Bạch Trạch, tới biển tìm đường sống thuộc về Phù Ly. Bọn họ vẫn luôn cho rằng lời tiên đoán chỉ tới một vật hoặc là pháp khí nào đó, nhưng chưa

từng nghĩ tới, có lẽ tám chữ này không phải là pháp khí, mà là người hoặc là yêu.

“Nếu như Bạch Trạch vẫn còn sống....” Khang Cốc hít một hơi thật sâu, khó khăn không chế kích động trong lòng, “Nếu như hắn vẫn còn sống, nhất định có thể nhận ra, Tiểu Trang có phải là đường sống của Phù Ly hay không.”

Lúc ấy bọn họ chạy khắp nơi, cuối cùng lại bị trấn áp tại khắp phương trời đất, ai còn sống, ai đã chết, hoàn toàn không biết. Núi Vụ Ảnh nhiều yêu tu như thế, bây giờ có thể xác nhận tạm chỉ có bốn người họ còn sống mà thôi.

“Nếu như Tiểu Trang thật sự là đường sống trong lời tiên đoán, nhất định không thể để cho nó biết chuyện này.” Phong Thụy Trọng nói, “Lỡ như nó cho rằng chúng ta vì mệnh cách của nó mới muốn để nó ở bên Tiểu Ly thì phải làm sao?”

“Nhưng chúng ta vì mệnh cách của nó mới đặc biệt muốn nó và Tiểu Ly kết làm đạo侣 mà.” Khang Cốc gãi đầu nói, “Nếu như Tiểu Ly và Tiểu Trang kết thành đạo侣, chính là đồng tâm hiệp lực, công đức trên người Trang Khanh nhất định có thể bảo vệ Phù Ly trước Thiên Đạo.”

“Cho nên người nhớ im miệng.” Phong Thụy Trọng trừng mắt nhìn Khang Cốc, sợ đầu heo của hắn làm hỏng chuyện, “Người không nhìn thấy trong tiểu thuyết những nam nam nữ nữ kia luôn vì hiểu lầm, cuối cùng làm cho chuyện trời long đất lở sao?”

Cái gì mà “Thì ra anh chỉ muốn lợi dụng tôi, tôi hận anh”.

Hay là “Thì ra cô không hề yêu tôi, cô chỉ yêu thân thể và tiền tài của tôi thôi, tôi hận cô”.

Còn có cái gì mà “Thì ra anh không yêu tôi, anh chỉ vì khuôn mặt này giống như khuôn mặt của ai đó, tôi hận anh.”

Những con người đó yêu rồi lại hận, chưa biết chừng cuối cùng còn có thể gương vỡ lại lành, một lần nữa ở bên nhau. Tiểu Ly nhà bọn họ lại không thể chịu đựng sự dày vò hận tới hận lui này, chỉ sợ trong lúc đang hận tới hận lui, Thiên Đạo lại nổi điên, vậy phải làm sao?

“Nhưng vấn đề quan trọng nhất bây giờ đó là, làm sao để Tiểu Trang cam tâm tình nguyện kết đạo lữ cùng với Tiểu Ly đây?” Khang Cốc mặt mày ủ rũ, “Chúng ta không thể ỷ vào tuổi tác lớn, tui vi cao, bắt buộc Trang Khanh và Tiểu Ly ở bên nhau được?”

Phong Thụy Trọng: “.....”

Hai người nhìn nhau, đồng loạt thở dài.

Thật sự là rầu chết yêu mà.

Tác giả có lời muốn nói:

Trưởng bối khổ não: Đe dọa dụ dỗ, cường thủ hào đoạt?

Trang Tiểu Long: Tùy ý, đều được cả.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 113

Cơm tối là đồ ăn chín mua ở siêu thị, cùng với mấy món ăn mà Trang Khanh làm. Ở nhân giới một khoảng thời gian, Phù Ly đã hình thành thói quen một ngày ba bữa thêm bữa khuya. Khang Cốc, Phong Thụy Trọng vui vẻ ngồi ăn chung bàn với Phù Ly, không khí của bữa cơm vô cùng hòa hợp.

Sương mù lượn lờ quanh núi, Khang Cốc bê một chiếc ghế nhỏ ngồi ở cửa cung điện, nhìn lên bầu trời tối đen như mực, lấy trong tay áo ra một quả ngòi găm.

“Đại vương.” Phù Ly xách một chiếc ghế qua đó, ngồi xuống bên cạnh Khang Cốc, “Nửa đêm sương nặng, người ngồi đây làm gì?”

“Nhìn trời.” Khang Cốc chỉ lên bầu trời, “Tại sao con không đi chơi với Trang Khanh?”

“Khi bọn con đi làm, ngày nào cũng ở chung với nhau, có gì để chơi đâu.” Phù Ly vươn tay đặt lên lưng Khang Cốc, “Chú Phong nói muốn dạy anh ấy luyện khí, nên dẫn anh ấy tới điện Thần Hỏa rồi.”

Trong mắt Phù Ly, Trang Khanh là một yếu tố vô cùng có thiên phú, chẳng qua không có trưởng bối chỉ dạy, thiên phú vẫn luôn không có cơ hội thể hiện ra ngoài. Nếu như Trang Khanh giống như cậu, từ nhỏ đã được các trưởng bối trên núi Vụ Ảnh chỉ dạy, nhất định sẽ có tiền đồ hơn cậu.

Trình độ luyện khí của cậu bình thường, luyện đan mới cố gắng được thông qua, vẽ trận phù miễn cưỡng không mất mặt, điều khiển thú bảy điểm thì hiểu sáu, đốt đặc cán mai.

“Tiểu Trang đích thực là có thiên phú.” Khang Cốc ấn tượng vô cùng tốt với Trang Khanh, lại cảm thấy Phù Ly có vài phần tình cảm nam nữ với anh nên càng vui lòng khen anh thêm vài câu, làm cho Phù Ly vui vẻ, “Sau này con có dự tính gì?”

“Dự tính gì?” Phù Ly nghĩ ngợi, “Đầu tiên con muốn thi lấy giấy chứng nhận học vị của nhân giới, có cơ hội, con sẽ thi làm công chức.”

“Con muốn làm quan ở nhân gian?” Khang Cốc không ngờ rằng, đứa trẻ nhà mình còn có suy nghĩ này.

“Trừ những thứ này ra, tạm thời con cũng không biết có thể làm gì?” Phù Ly kể về nội dung của những tin thời sự mà cậu nghe được khi tỉnh lại, còn có những chuyện thú vị xảy ra sau khi gia nhập ban quản lý, “Con muốn giúp thú cưng kia, nhìn thấy đáng về phần hoa của nhân gian.”

“Con người tên Bá Liêm ấy?” Khang Cốc vẫn còn nhớ rõ con người tên Bá Liêm kia, vì trên người anh ta có công đức mười đời lương thiện cùng với tử khí của đế vương, sau khi Tiểu Ly cứu mạng người đó, số mệnh đã xảy ra biến đổi.

Mười đời lương thiện, ba kiếp đế vương, con người có mệnh như thế này, nếu như không ở nhân gian chờ đợi phong thánh vị, bây giờ chuyển thế làm người, cũng tuyệt đối là người đức cao vọng trọng. Đáng tiếc người có mệnh cách như thế này thực sự quá đặc biệt, hẳn không thể tính ra sự quý đạo vận mệnh của Bá Liêm.

“Vâng.” Phù Ly gật đầu, “Anh ấy kể cho con nghe rất nhiều chuyện ở nhân gian, tuy rằng nhân gian bây giờ không còn giống như anh ấy kể, nhưng cũng rất thú vị.”

“Đã bao nhiêu năm rồi, không ngờ con vẫn còn nhớ tới hắn.” Trong trí nhớ của Khang Cốc, Bá Liêm là một nam tử quý tộc vô cùng tài hoa, sau khi tới núi Vụ Ảnh, cũng không vì bọn họ là yêu tu mà thất lễ, sau khi nhìn thấy núi vàng bạc châu báu cũng không sinh ra tham lam.

Phong độ nhẹ nhàng, dáng vẻ phi phàm, đây chính là đánh giá của Khang Cốc với Bá Liêm.

Chỉ tiếc rằng thọ mệnh của con người ngắn ngủi, hoặc là trời đã định mệnh cách, sau khi Bá Liêm ở lại núi Vụ Ảnh mấy năm, thân thể đột nhiên trở nên suy yếu, dùng thuốc cũng không có hiệu quả. Sau khi Bá Liêm chết, Tiểu Ly buồn bã rơi vào giấc ngủ say.

Bây giờ nhớ lại chuyện năm đó, Khang Cốc vô cùng vui mừng vì năm đó Phù Ly ngủ say, nếu như bị Thiên Đạo trừng phạt như bọn họ, bị phong ấn tại các phương đất trời, ngày ngày chịu trừng phạt, muốn ngủ mà không thể ngủ, như vậy sẽ đau đớn tới mức nào?

“Con là một chủ nhân thật tốt.” Phù Ly nói về chuyện trong khi làm việc gặp được con chó yêu kia, “Đối với chó mà nói, chủ nhân con người có thể đối xử tử tế với nó, khi nó chết cũng không quên nó, nó sẽ rất vui vẻ, thú cưng kia của con, có lẽ cũng nghĩ như vậy.”

“Tiểu Ly, con người và chó không giống nhau.” Khang Cốc là một thụy thú lòng dạ khoan dung, nhưng cho dù như vậy, trong lòng hắn, con người cũng là một loài sinh vật phức tạp hơn nhiều so với các động vật khác.

“Con biết.” Phù Ly rất nghiêm túc gật đầu, “Nhưng con là một chủ nhân tốt.”

Khang Cốc dường như đã hiểu rõ ý của Phù Ly, cười nói: “Trải qua cứu tâm kiếp, làm việc cũng thành thực hơn trước đây nhiều.”

Phù Ly nghe vậy chỉ cười, thoạt nhìn chừng chạc hơn hai nghìn năm trước, chẳng qua trong khóe mắt còn mang theo vài phần trẻ con.

“Mấy năm nay, con có từng nghĩ tới chuyện tìm hấn không?” Khang Cốc thuận miệng cười đùa, “Có lẽ có hấn rồi, con càng thêm hiểu biết về thế gian này.”

“Đầu thai làm người, chuyện cũ như mây khói, con tìm anh ấy làm gì?” Phù Ly khó hiểu, “Thứ con nuôi là thú cưng năm ấy, Bá Liêm năm ấy, người chuyển thế ai, có được thứ gì, cũng không liên quan gì tới con cả?”

Có đôi khi Khang Cốc nghĩ, Phù Ly có loại suy nghĩ này, rốt cuộc là không hiểu tình, hay là trong lòng đã hiểu rõ, nhìn thấy sinh tử luân hồi cùng với chân lý của tình cảm?

“Huống hồ, nếu như con có gì không hiểu, còn có Trang Tiểu Long có thể dạy con.” Phù Ly quơ quơ đầu, “Chuyện đã qua không thể theo đuổi, phải trân trọng thứ trước mắt.”

“Con nói đúng, chuyện đã qua không thể theo đuổi, không bằng trân trọng thứ trước mắt.” Khang Cốc cười lớn ra tiếng, “Người tu hành, vốn nên như thế. Gặp được Bá Liêm, là may mắn của con. Hôm nay quen biết với Trang Khanh cũng là may mắn của con.”

Khang Cốc ngẩng đầu nhìn trời, “Thiên Đạo vừa vô tình lại vừa hữu tình, vạn vật luôn có một cơ hội sống.”

Phù Ly không hiểu tại sao đề tài lại kéo tới con đường sống, cho rằng Khang Cốc đang cảm khái những gì đã trải qua, cũng gật đầu nói: “Đại vương nói đúng.”

“Trang Khanh là một yêu quái không tồi, con lớn hơn hẳn hai nghìn tuổi, đừng phụ lòng nó.” Khang Cốc vuốt ve đỉnh đầu Phù Ly, “Yêu quái ở núi Vụ Ảnh chúng ta, đi phải thẳng, ngồi phải nghiêm, không thể chân trong chân ngoài, làm những chuyện không trung thành với tình cảm.”

Lời này tựa như có chỗ nào không thích hợp, Phù Ly cảm thấy Cương Liệt đại vương có lẽ đã hiểu lầm gì đó.

“Phù Ly.” Trang Khanh đứng bên cạnh cánh cửa chạm trổ, dáng người cao thẳng đứng dưới ánh sáng dạ minh châu lại thêm vài phần dịu dàng, lại bớt đi vài phần lạnh lùng của ngày thường.

Nghe thấy giọng Trang Khanh, Phù Ly phản xạ có điều kiện quay đầu lại: “Hả?”

Cậu cúi đầu nhìn giờ, đã tới thời gian đi ngủ ngày thường, cậu nói với Khang Cốc: “Đại vương, thời gian không còn sớm nữa, con phải đi ngủ rồi. Sáng ngày mai con muốn cùng chuẩn bị đồ ăn với Trang Tiểu Long, lúc đó nhất định sẽ làm cho hai người một bàn đồ ăn lớn.”

“Được, được, được.” Khang Cốc đương nhiên không ý kiến, cười ôn hòa, “Vậy hai đứa mau đi ngủ đi.”

Bước chân Phù Ly hơi dừng lại, lời này nghe càng không thích hợp.

Trang Khanh đứng tại chỗ đợi Phù Ly, cho tới khi Phù Ly đứng trước mặt anh, anh mới tiếp tục đi về phía trước: “Luyện khí rất thú vị.”

“Ừ, Đại vương và Phong thúc đều nói anh là một hậu bối có thiên phú.” Phù Ly đi bên cạnh Trang Khanh, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một chiếc đèn lưu ly cầm tay, ngọc lưu ly trong suốt như nước, bên trong còn có một viên dạ minh châu vô cùng lớn, chiếu sáng con đường dưới chân, cũng chiếu sáng mây mù bên trong cung điện.

Đưa Trang Khanh tới trước cửa, Trang Khanh bước lên bậc cửa, Phù Ly đứng bên ngoài, Trang Khanh quay lại nhìn cậu, không đóng cửa phòng.

Dưới ánh sáng dạ minh châu, đôi mắt Trang Khanh rất sáng, sáng giống như những ngôi sao mà Phù Ly nhìn thấy ở trên núi Vụ ảnh, đẹp vô cùng. Phù Ly đột nhiên nghĩ, nếu như kết làm đạo侶 với Trang Tiểu Long, hình như....hình như cũng rất được?

“Cậu sao thế?”

Một bàn tay hơi thô ráp đặt lên trán cậu, lòng bàn tay không mềm như Trúc Nguyệt nhưng lại mang theo ấm áp.

“Không nóng, sao mắt lại đỏ lên thế kia?” Trang Khanh một chân đứng bên trong, một chân đứng bên ngoài, gần Phù Ly trong gang tấc.

Phù Ly sờ sờ cái trán bị tay Trang Khanh chạm vào, Phù Ly ngẩng đầu nhìn Trang Khanh: “Trang Tiểu Long, tôi có một chuyện

muốn hỏi anh.”

Khóe miệng Trang Khanh hơi hạ xuống, ánh mắt vẫn sáng rực rỡ như sao: “Chuyện gì?”

“Nếu như anh không sinh sản cùng rồng cái, có phải tộc Kim Long sẽ bị diệt sạch?”

“Tộc Kim Long vốn đã bị tuyệt chủng rồi, tôi chỉ là nửa người nửa rồng.” Trang Khanh nhún mày, “Cho nên cậu lo lắng có hơi muộn.”

“Tôi hiểu rồi.” Phù Ly im lặng suy nghĩ một lát, “Chủng tộc của tôi, cũng chỉ có mỗi mình tôi, cũng coi như là tộc tuyệt chủng.”

Trang Khanh muốn hỏi câu này của cậu có ý gì, kết quả Phù Ly xoay người đi mất, hơn nữa vẻ mặt cũng ngưng trọng.

“Con yêu quái ngốc này tại sao lại đột nhiên nghĩ tới vấn đề sinh sản của chủng tộc nhỉ?” Trang Khanh đóng cửa, trong lòng trăm mối ngổn ngang, lẽ nào Khang Cốc tiên bối đã nói gì đó với Phù Ly, làm cho cậu muốn có con nối dõi?

Một nam yêu không thể sinh con, cùng với một nam yêu muốn có con nối dõi, rốt cuộc là làm thế nào mới có thể ở bên nhau?

Trang Khanh ngồi trên giường ngọc, anh không rảnh nhìn những vật trong phòng vô giá thế nào, tường bằng ngọc bích xa xỉ bao nhiêu, trong đầu anh chỉ có mỗi chuyện Phù Ly muốn có con nối dõi.

Anh cho rằng đợi khi Phù Ly thông suốt rồi, mọi chuyện sẽ tốt cả, nhưng anh lại không hề nghĩ tới, nếu như Phù Ly thông suốt, lại thích một nữ yêu khác thì phải làm sao?

Im lặng chúc cậu hạnh phúc, sau đó chôn sâu phần tình cảm này trong lòng?

Im lặng chúc phúc cái con khỉ.

Trang Khanh vẻ mặt lạnh lùng đấm ván giường, không thể chúc phúc, cả đời này cũng không thể.

Lúc này ở trên một diễn đàn nào đó, bài post của cư dân mạng “Con thỏ uy vũ hùng tráng” trở nên hot.

Ban đầu, bài post này vì chủ thớt là nam, lại được một người đàn ông yêu thầm, dẫn tới không ít sự chú ý của những cư dân mạng hóng chuyện. Sau này chủ thớt còn nói cái gì mà tặng biệt thự, tặng châu báu, làm cho mọi người nghi ngờ chủ thớt cố ý bịa ra chuyện này, lừa mọi người cho vui, cho nên dẫn tới rất nhiều cư dân mạng vào châm chọc. Nhất là khi mọi người phát hiện, sau khi bọn họ vạch trần chủ thớt là lừa đảo, chủ thớt chưa từng xuất hiện thêm lần nào, vì thế bọn họ càng thêm khẳng định bài post này chỉ là bịa đặt.

Anh trai của Tiểu Cường là Đại Cường: Tôi nói một câu này, kết hợp xem bài post này với bài post đang hot bên cạnh, có thể càng thêm hay ho. Chưa biết chừng, chủ thớt không lừa người, cậu ấy chỉ quá nhiều tiền mà thôi.

Cư dân mạng này vừa nói ra lời kia, làm cho vô số người cười nhạo, cũng có người nói tài khoản này là clone của chủ thớt, đương nhiên cũng có rất nhiều cư dân mạng nhàn rỗi, thật sự chạy sang bên cạnh ngó bài post “Đôi ba chuyện của chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ”.

Không xem không biết, vừa xem đã giật mình, rất nhiều chi tiết bên trong, quả thực trùng hợp tới đáng sợ.

Con thỏ uy vũ hùng tráng nói rằng bạn tốt mua áo mưa ở siêu thị, trong bài post kia cũng thực sự có nhắc tới việc chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ cùng nhau dạo siêu thị còn mua áo mưa.

Con thỏ uy vũ hùng tráng nói quà giá trị nhất mà bạn tốt tặng cho cậu là một căn biệt thự, trong bài post kia cũng nhắc tới, chủ tịch Trang tặng trợ lý nhỏ một căn biệt thự giá trị mấy nghìn vạn.

Còn có chuyện cùng nhau đi làm, còn bị rất nhiều người cho rằng là một đôi, vân vân, rất nhiều chi tiết đều phù hợp với bài post bên cạnh. Cư dân mạng im lặng, bọn họ lật lại những bình luận mình mắng chủ thớt lúc trước, lặng lẽ trình xin xóa bình luận với admin.

Nếu như chỉ là trùng hợp còn may, lỡ như chủ thớt này thực sự là trợ lý nhỏ của chủ tịch Trang, vậy quả thực không dám nghĩ....

Đám đám mây: Cho nên chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ còn chưa ở bên nhau, chủ tịch Trang chỉ một mình yêu thầm thôi sao?

Cua ăn không ngon: Quỳ xuống cầu chủ thớt quay lại nhìn một cái, những lời bên trên chúng tôi chỉ đùa thôi, cậu và bạn cậu là trời sinh một đôi, đất sinh một cặp, hai người mau ở bên nhau đi.

Củ khoai tây: Có tiền thật tốt, tôi cũng muốn bạn trai tùy ý tặng tôi một căn biệt thự, tôi tùy ý tặng anh ấy một túi đá quý.

Cá biết bay sao: Có tiền thật tốt +1

Bố (1) nói lung tung: Các anh em lâu trên đã từng mắng chủ thớt, về nhà ăn đồ ngon một chút, nếu như chủ tịch Trang biết được mấy

người mắng trợ lý nhỏ trên mạng như vậy, mấy người tự nghĩ tới hậu quả đi.

Cư dân mạng từng mắng người: “....”

Phù Ly nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, mở điện thoại ra xem bài post, phát hiện đằng sau bài post của mình xuất hiện một ký hiệu ngọn lửa cháy, điều này chứng minh bài post của cậu hot rồi.

“Tinh thần của những con người này thật tốt, mắng người còn mắng tới nổi nóng cả bài post.” Phù Ly mở bài post ra, phát hiện đằng trước đúng là mắng cậu, nhưng đằng sau đã thay đổi, một câu lại một câu kiểu như “Trợ lý nhỏ chúng tôi sai rồi”, “Trợ lý nhỏ, quỳ xuống cầu cậu và chủ tịch Trang ở bên nhau đi”.

Đám đám mây: Chủ thốt, nếu như cậu đúng là trợ lý nhỏ, xin cậu nhất định phải tin, chủ tịch Trang thật sự yêu cậu. Ngôn ngữ hành động có thể lừa người, nhưng đôi mắt lại không biết nói dối, trong mắt của chủ tịch Trang đều là cậu. [Ảnh] [Ảnh]

Cư dân mạng tên “Đám đám mây” này liên tiếp gửi mấy tấm ảnh, có cả ảnh tĩnh và ảnh động, nhưng trong mỗi tấm ảnh, đôi mắt Trang Khanh đều nhìn về phía cậu.

Nhất là tấm ảnh động kia, cậu vươn tay đeo tai gấu trúc cho Trang Khanh, dáng vẻ Trang Khanh bắt mắt dĩ nhiên cậu, giống như đang dung túng một đứa trẻ không hiểu lí lẽ, dịu dàng tới mức làm người ta lún sâu vào.

Những thứ đó trước đây Phù Ly chưa bao giờ chú ý tới, nhưng sau khi bị những cư dân mạng này đăng lên, bản thân Phù Ly cũng

sắp tin rằng Trang Khanh thực sự thích cậu rồi.

Ngày ba mươi tháng Chạp, là ngày cuối cùng của năm thỏ, Phù Ly đẩy cửa ra, ló đầu ra nhìn, bên ngoài trắng xóa, trời lại có tuyết rơi.

“Mặc quần áo cẩn thận rồi ra đây ăn cơm.” Đầu cậu bị gõ một cái.

Phù Ly ôm đầu vừa bị gõ, nhìn Trang Khanh đẹp trai có tinh thần, lời trong lòng đột nhiên tuôn ra miệng: “Trang Tiểu Long, có phải anh....”

“Cậu đừng tìm nữ yêu sinh con nữa.” Trang Khanh đột nhiên dựa vào rất gần, “Hồng là trời sinh đất dưỡng, cho dù cậu có ở bên nữ yêu kia, đưa trẻ sinh ra cũng sẽ không thể là Hồng.”

Phù Ly mở to mắt, nhìn khuôn mặt Trang Khanh, con thỏ trong tim lại nhảy tới nhảy lui.

Dường như cậu đã học được cách thưởng thức khuôn mặt đẹp của con người.

Tác giả có lời muốn nói:

Cả thế giới đều muốn chúng ta ở bên nhau, cậu còn do dự điều gì nữa?

~~~~~

(1): Bố này là chữ Bố của họ Bố nhé.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 114

Sương mù mùa đông, mưa phùn từng đợt từng đợt như tơ, lạnh lẽo và dai dẳng. Hít một hơi sâu vào mũi, hơi lạnh này cũng đủ lạnh tận đáy lòng.

Sau khi nói ra lời này, Trang Khanh hơi hối hận, đối với loại yêu quái nào cũng thế, nói thẳng rằng chủng tộc của người đó không thể sinh sản bình thường, đều là một phương thức chọc giận đối phương.

Phù Ly há miệng nhìn Trang Khanh, dường như không ngờ rằng Trang Khanh lại sẽ suy nghĩ về chuyện này. Cậu sửng sờ chớp mắt, vượt vượt ngực, cố gắng ấn con thỏ đang không ngừng nhảy tới nhảy lui kia xuống: “Nhưng mà, tôi không dự tính sinh Hống con cùng với nữ yêu.”

Nhớ tới những trường bối trên núi Vụ Ảnh kia, tồn biết bao nhiêu tinh thần và sức lực, Phù Ly cảm thấy nuôi trẻ con là một chuyện vô cùng đáng sợ, nhất là đứa trẻ giống như cậu vậy.

“Nếu như đã không dự tính sinh Hống con cùng nữ yêu, cậu có thể suy nghĩ ở bên cạnh nam yêu không. Tốt nhất là nam yêu biết nấu ăn, có thể đánh nhau, có nhà, có xe, có địa vị ở nhân gian, không thích dây dưa mờ ám với những yêu quái hoặc con người khác, sẽ không mưu tính làm hại cậu.” Về mặt Trang Khanh nghiêm túc, “Còn đẹp trai.”

Phù Ly mở to mắt không nói lời nào, chẳng qua con thỏ trong lồng ngực, vẫn không bị cậu ấn xuống, ngược lại còn nhảy càng mạnh hơn.

“Ví dụ như...” Đôi mắt sáng như sao sớm của Trang Khanh nhìn chăm chú Phù Ly, vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn hơn bình thường, “Tôi.”

“Hả?!” Phù Ly cảm thấy bản thân mình có thể chính là con ruột của Thiên Đạo, mới có chút ý tứ không thể nói cho ai biết với Trang Khanh, Trang Khanh lập tức chủ động tỏ tình, không làm khó cậu chút nào.

Thấy dáng vẻ ngây ngốc của Phù Ly, Trang Khanh mím môi: “Tôi đã nghĩ cẩn thận rồi, trừ tôi ra những yêu quái vừa độ tuổi ở yêu giới không ai xứng với cậu cả.”

Phù Ly im lặng suy nghĩ, trước giờ cậu chưa từng biết, Trang Khanh còn có tật xấu tự luyện.

“Nếu như bây giờ cậu không đồng ý ở bên tôi cũng không sao, qua một thời gian nữa tôi sẽ nhắc lại việc này với cậu.” Trang Khanh không hề quen nói mấy lời da mặt dày thế này, hai má và đầu tai đỏ ửng, nhưng dù như vậy, anh vẫn nói. Dường như nói như vậy, anh mới có lí do tiếp tục ở bên Phù Ly, xuất hiện ở nửa cuộc đời sau của cậu, “Cho tới khi cậu đồng ý mới thôi.”

Trong trí nhớ của Phù Ly, Trang Khanh là một con rồng trẻ vừa ít lời lại vừa cao ngạo, không giống như những đồng nghiệp có những sở thích nhỏ kia. Anh là tấm gương của ban quản lý, bình tĩnh, lí trí, dũng cảm, gần như không có bất cứ nhược điểm tình cảm nào.

“Được thôi.” Phù Ly cười híp mắt, gật gật đầu.

Trang Khanh sửng sốt, nhất thời không rõ rốt cuộc Phù Ly nói sau này anh có thể tiếp tục hỏi cậu, hay là....hay là đồng ý ở bên anh.

Trang Khanh ngốc ngốc đứng đó, Phù Ly giơ tay chọc chọc trán anh: “Không phải đã nói hôm nay sẽ làm màn thầu mười hai con giáp sao?”

“Ừ....” Trang Khanh chậm rì rì hồi thần lại, phát hiện mình đã bị Phù Ly kéo tới cửa phòng ăn, áo sơ mi đẹp đẽ của anh, đã bị nắm đầy vết nhăn, không hề có phong thái của sản phẩm cao cấp.

“Phù Ly, có phải cậu....” Trang Khanh cũng muốn hỏi Phù Ly, có phải cậu đồng ý hai người ở bên nhau không, nhưng nhìn thấy Phong Thụy Trọng và Khang Cốc đang ngồi ở bậc thềm phòng ăn, anh nuốt lời muốn nói xuống.

Nếu như hai vị trưởng bối biết anh có tâm tư ấy với Phù Ly, sợ rằng sẽ đuổi anh ra khỏi phi cung ngay lập tức, sẽ không cho anh lại gần phi cung thêm một bước nào nữa.

Anh chịu đựng cảm xúc gợn sóng trong lòng, nấu bữa sáng xong. Bốn yêu quái ngồi cùng nhau, trừ Trang Khanh vẫn không nói nhiều, Phù Ly, Phong Thụy Trọng và Khang Cốc tràn đầy hào hứng thảo luận buổi trưa ăn gì, buổi tối ăn gì.

“Tiểu Ly muốn ăn gì, ta làm cho con.” Khang Cốc luôn có tự tin mê muội vào khả năng nấu nướng của mình.

“Đại vương, chuyện nhỏ này sao có thể để người làm, Trang Khanh nấu cơm cũng không tồi, lại là tiểu bối, để anh ấy làm thì

không thể nào hợp hơn được nữa.” Nghe thấy Khang Cốc nói muốn nấu cơm, Phù Ly bị dọa vội vàng kéo tay Trang Khanh, nháy mắt ra hiệu với anh, “Phải không, Trang Tiểu Long?”

Thấy dáng vẻ này của Phù Ly, anh lại nhớ cậu từng nói, cậu sợ nhất là ăn đồ ăn mà Cương Liệp đại vương làm. Đè nén cảm xúc trong lòng, Trang Khanh gật đầu: “Phù Ly nói đúng, những chuyện này vẫn bồi làm là được rồi. Khang tiền bối và Phù Ly lâu năm không gặp, nên ngồi với nhau nói chuyện nhiều hơn. Phù Ly thường nhắc tới các tiền bối với văn bối, những năm nay vẫn luôn nhớ mong mọi người. Bây giờ cuối cùng cũng gặp lại, sao có thể lãng phí thời gian vào việc nhỏ nhặt này.”

Trang Khanh hiếm khi nói nhiều lời như vậy, mở miệng nói chuyện là vì giúp Phù Ly, làm cho Phong Thụy Trọng và Khang Cốc có chút ngại ngùng, đưa trẻ nhà mình bắt nạt người ta như vậy còn ra gì nữa?

“Tiểu Trang này, đưa trẻ Phù Ly này đã bị chúng ta chiều hư từ nhỏ, người đừng chuyện nào cũng thuận theo nó.” Phong Thụy Trọng thấy dáng vẻ cười không thấy mắt đâu của Phù Ly, “Càng nuông chiều càng lắm tật xấu.”

“Không đâu, Phù Ly rất tốt.” Trang Khanh nói, “Trong bộ phận, cậu ấy giúp mọi người rất nhiều, tính cách lại tốt, những tu chân giả ở bộ phận đều rất thích cậu ấy.”

Phong Thụy Trọng gật đầu, đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Phù Ly có ưu điểm có tật xấu nào, trong lòng những trưởng bối như bọn họ đều rõ ràng cả. Từ lúc ăn cơm, hắn đã phát hiện ra Trang Khanh thường lén lút nhìn Phù Ly, nhưng Phù Ly vẫn không để ý tới mà chỉ biết ăn ăn ăn, cười giống như một đứa ngốc.

Nếu như đây không phải là đứa trẻ nhà bọn họ, hẳn đã xách ra ngoài đánh rồi. Nhưng mà con nhà ai nhà đó thương, hẳn chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Ăn cơm xong, Khang Cốc nhất định muốn ở lại bếp giúp đỡ, Phù Ly chỉ đành ở lại cùng, ngồi một bên cùng Phong Thụy Trọng nhào nặn bột mì chơi.

“Trong mười hai con giáp không có Phượng Hoàng.” Phù Ly liếc mắt nhìn động tác Phong Thụy Trọng lén lút nặn Phượng Hoàng, “Chỉ có gà.”

“Gà có đẹp bằng Phượng Hoàng không?” Mắt phượng của Phong Thụy Trọng nhếch lên, cầm bột mì viên thành sợi gắn vào đuôi Phượng Hoàng, ra sức làm cho “Phượng Hoàng” trong tay mình trông sống động hơn một chút, cho dù trong mắt Phù Ly, đó chính là một con ngan béo đuôi cắm hành tây.

Phù Ly không cam chịu yếu thế, bắt đầu làm con rồng mà trước đây mình rất ghét, nhưng để biểu lộ lập trường cậu chỉ thích Kim Long, những con rồng khác vẫn là cận bã, cậu cố ý chọn bột ngô làm thân rồng.

Trang Khanh lột xác thành công, Phù Ly đã từng thấy chân thân mang nửa dòng máu rồng được tán phong làm Long hoàng. Để thể hiện Kim Long uy vũ hùng tráng, cậu trực tiếp lấy đi nửa số bột ngô.

Sừng rồng nhất định phải đẹp, râu rồng nhất định phải phóng khoáng, mũi trâu không cần phải tả thực quá, trọng điểm là thân hình uống lượn thần bí của rồng, còn có cả vảy vàng xinh đẹp.

“Ồ. Tiểu Ly làm con lợn này đẹp quá.” Khang Cốc mang lồng hấp tới nhìn một cái, khen một câu che mờ lương tâm, “Sống động như thật, sinh động thú vị.”

Phù Ly quăng con dao nhỏ khắc vẩy rỗng xuống: “Nhưng mà con đang nặn rỗng.”

“Vậy... vậy cũng vô cùng truyền thần.”

Trừ truyền thần ra, hẳn đã không có từ ngữ nào để khen nữa rồi.

Long Phượng mà Phù Ly và Phong Thụy Trọng làm chiếm một nửa lồng hấp, những con giáp khác đáng thương rúc vào trong một góc khác, không hề có cảm giác tồn tại.

Khang Cốc bê nồi hấp lên bếp, nói với Trang Khanh: “Có còn chuẩn bị gì nữa không?”

“Không còn thứ gì cần chuẩn bị nữa rồi ạ.” Trang Khanh mở nắp nồi hấp lên nhìn thoáng qua, thuận tay nhặt con thỏ ở một góc lên, đặt lên trên đầu rỗng, mặt lạnh tanh đóng nắp lồng hấp lại.

Khang Cốc:.....

Những yêu quái trẻ tuổi bây giờ, đúng thật là càng ngày càng làm người ta khó hiểu.

Tiếp theo chính là phần rửa rau thái thịt, bốn con yêu quái rõ ràng là tu vi vô cùng cao thâm, nhưng lại làm từng công việc như con người bình thường, còn làm rất hứng thú.

“Đã bảo con theo Trúc Nguyệt học kiếm thuật cho cẩn thận, con lại muốn ta chơi với con, con nhìn con thái chỉ khoai tây xem, đây

đâu phải là chỉ, rõ ràng là cả khúc.”

“Cùng lắm là lát nữa Trang Tiểu Long làm khoai tây chiên cho con, anh ấy làm khoai tây chiên ăn rất ngon. Còn nữa, ban đầu khi con đi chơi cùng người, người cũng không khuyên con phải quay lại chăm chỉ luyện kiếm.”

“Con còn cứng miệng với ta, có tin ta đánh con không?”

“Bạo lực trẻ em trong gia đình là không đúng.”

“Trẻ em sống hơn bốn nghìn tuổi?”

Nghe hai người ngồi trong góc đấu võ mồm, Trang Khanh liên tục quay đầu lại, cũng không quan tâm tới nồi canh đang đun. Giờ phút này trong đầu anh toàn là làm sao để Phù Ly đồng ý ở bên anh. Còn có câu “Được” kia của Phù Ly rốt cuộc là có ý gì.

“Người đừng quan tâm tới hai người họ, mấy ngày trước bọn họ vừa mới gặp mặt, còn hơi ngại nên chưa cãi nhau được.” Khang Cốc vỗ vỗ vai Trang Khanh, “Trước đây khi còn ở trên núi Vụ Ảnh, Lão Phong thích nhất là đứng trên nhánh cây ngô đồng ở bên ngoài cửa động của Phù Ly, Phù Ly cho rằng hắn là chim sẻ nhỏ chưa hóa hình, coi hắn như là bạn cùng trang lứa. Bọn họ chơi chung với nhau, không phải chơi đùa thì là đấu võ mồm, Tiểu Ly có phân nửa là do bị Lão Phong làm hư.”

Hơn năm nghìn năm trước, Lão Phong và mấy đại hung thú đánh nhau, tổn hao nhiều tu vi, liền luôn ở trong dáng vẻ khi còn bé để chữa trị nguyên khí, sau đó mới vất vả khôi phục lại tu vi, lại phong ấn mấy hung thú hất xì một cái là có thể dời núi lấp biển, tự nhiên lại biến về dáng vẻ khi còn nhỏ.

Phù Ly vẫn chưa từng thấy qua diện mạo khi hấn biến hình, cho nên mấy ngày trước tình cờ gặp, Lão Phong phát hiện ra tiểu yêu tới cửa lại là Phù Ly, da mặt dày giả làm tiên bối, lừa Phù Ly gọi một tiếng chú, cũng coi như là được đền đáp mong muốn.

Nghe Khang Cốc kể những chuyện đã qua trên núi Vụ Ảnh, khoe miệng Trang Khanh giương cao lên: “Tình cảm của Phong tiên bối và Phù Ly rất tốt.”

“Đúng vậy.” Khang Cốc lại thở dài, thấy Phong Thụy Trọng và Phù Ly vẫn còn đang đấu võ mồm, nhỏ giọng nói với Trang Khanh, “Ngày mà ta tìm được hấn, hấn nói với ta, nếu như không phải vẫn còn nhớ Phù Ly chưa gọi hấn là chú, khiến cho hấn cố gắng chịu đựng, có lẽ hấn không thể kiên trì được tới ngày chân hỏa lui tàn.”

Trang Khanh quay đầu, nhìn hai yêu quái biến đồ ăn thành một đồng hồngбет, cười yếu ớt: “Như vậy cũng rất tốt.”

“Đúng vậy, như vậy cũng rất tốt.” Khang Cốc gật đầu.

Bánh đã hấp xong, Khang Cốc mở nắp nồi hấp, Phù Ly và Phong Thụy Trọng đều ló đầu qua. Đôi Long Phượng vốn đã xấu, sau khi hấp, cả thân thể đều phồng lên, kết quả lại càng xấu.

Ngược lại con thỏ mà Trang Khanh nặn lại sống động như thật, ngồi xồm trên đầu rồng, rõ ràng là hiện trường thỏ giả uy rồng.

“Chín rồi.” Khang Cốc chọc chọc màn thầu nhỏ trong lồng hấp, bên lồng hấp qua một bên. Hai con yêu quái này ở trong nhà bếp, căn bản không thể giúp được việc gì, từ đầu tới cuối chỉ quấy rối.

Phù Ly vươn tay cầm lấy rồng và thỏ đi, nói với Phong Thụy Trọng: “Đây là con và Trang Tiểu Long.” Nói xong lại lấy một con heo

nhỏ mập mập mang đi, “Cái này cho đại vương.”

Phong Thụy Trọng không để ý tới cậu, cầm lấy bánh màn thầu Phượng Hoàng còn nóng hôi hổi, cắn một miếng, con Phượng Hoàng xấu xí đột nhiên mất đi một bên cánh.

“Trang Tiểu Long, tới đây, cái này cho anh.” Phù Ly tách sừng rồng ra đặt bên miệng Trang Khanh, “Ăn sừng rồng mọc sừng rồng, anh phải trở thành con rồng đẹp trai số một thế giới.”

Cả long tộc bây giờ tổng cộng cũng chỉ còn hơn năm mươi con rồng, rồng đẹp trai nhất khó lắm sao?

Trang Khanh nhìn sừng rồng màn thầu trong tay Phù Ly, cúi đầu ngậm lấy sừng rồng, không cẩn thận chạm vào ngón tay của Phù Ly. Phù Ly lén lút nhìn đôi môi mềm mại của Trang Khanh không nói gì. Trang Khanh nhìn chăm chăm ngón tay của Phù Ly, cũng duy trì im lặng.

“Trang Tiểu Long à, dầu sắp sôi rồi.” Khang Cốc nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Trang Khanh giật mình tỉnh táo lại, nói với Phù Ly: “Cậu ra ngoài chơi trước đi, dầu bắn lên sẽ làm bẩn quần áo.”

Phù Ly gật đầu, nhỏ giọng nói với anh: “Vậy tôi ra ngoài nghịch điện thoại một lát, tôi sẽ để màn thầu hình con thỏ lại cho anh.”

Trang Khanh khẽ cười ra tiếng: “Được.”

Phù Ly cầm bánh màn thầu hình con rồng không có sừng ra ngoài cửa phòng bếp ngồi, vừa gặm màn thầu, vừa lấy điện thoại ra, mở trang diễn đàn.

Cậu phát hiện bên dưới bài post, toàn là những lời bình luận bảo cậu đến với Trang Khanh, số lượng bình luận đã vượt quá năm nghìn, ngay cả nhân viên quản lý diễn đàn cũng tới phát ra emo vĩnh kết đồng tâm.

Lưu những video, hình ảnh, hình động trên diễn đàn vào di động, Phù Ly trực tiếp kéo tới cuối cùng, trả lời lại những bình luận này trong sự trông mong của các cư dân mạng.

Con thỏ uy vũ hùng tráng: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, chúng tôi đã là một đôi rồi.

Trả lời xong câu này, cậu nhét điện thoại vào túi, quyết định ăn xong con rồng này, không để thừa lại cái đuôi.

Đám đám mây: Đậu má, chủ thớt thật sự là trợ lý nhỏ?!

Cua ăn không ngon: Chứng kiến thời khắc lịch sử.

Bái mặt trăng: Không có ai nghi ngờ rằng chủ thớt giả mạo trợ lý nhỏ cố ý trả lời lừa gạt mọi người sao?

Bình luận của cư dân mạng tên “Bái mặt trăng” này được rất nhiều cư dân mạng khác ủng hộ. Bởi vì bọn họ cảm thấy chuyện này nào có trùng hợp như vậy, bài post bên cạnh hot rồi, bài post này xuất hiện rất nhiều chi tiết tương đồng. Những người thành công như Chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ, bên cạnh có đủ loại người, sao có thể đăng bài lên diễn đàn?

Nhưng càng nhiều cư dân mạng chẳng hề quan tâm bài post là thật hay giả, bọn họ bị não bở ra chuyện tình yêu cảm động ngọt ngào, share bài post này sang các diễn đàn khác, dẫn tới vô số sự quan tâm của cư dân mạng, thiếu chút nữa đã làm sập cả diễn đàn.

“Đậu má tổ tiên của tôi ơi, hai người này thực sự thành một đôi rồi?” Chu Lộ đọc bài post cả một ngày trời, còn không hề ngủ, đọc tới tin chủ thớt trả lời “Chúng tôi đã thành một đôi rồi” thiếu chút nữa quăng điện thoại đi.

Rất nhiều cư dân mạng coi chuyện này như trò giải trí, nhưng hẳn biết chuyện này không phải là gây sự chú ý, người post bài có mười phần đúng là Phù Ly.

Nhớ tới cảnh Trang Khanh tàn nhẫn giết những yêu quái kia, Chu Lộ không nhịn được run rẩy, thật lo lắng rằng một ngày Trang Khanh tâm tình không tốt sẽ nuốt luôn con thỏ Phù Ly.

Hắn dụi dụi đôi mắt khô của mình, nhảy xuống giường đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, bông tuyết mang theo không khí lạnh không ngừng bay vào trong cửa sổ, hắn vội vàng đóng cửa sổ lại.

Phù Ly và Trang Khanh yêu đương, thuận tay tặng quà chính là căn biệt thự lớn và đá quý, mà hắn thì vẫn còn đang ở trong căn phòng cũ nát chưa tới bảy mươi mét vuông, hắn là quốc bảo của loài chim, sống còn không bằng một con thỏ, quả thực làm người nghe đau lòng, người thấy rơi nước mắt.

Hắt đột nhiên bừng tỉnh, một tia sáng đỏ vụt qua ngoài cửa sổ còn mang theo yêu khí dày đặc.

“Đó là thứ gì?” Yêu khí vô cùng mạnh mẽ làm cho Chu Lộ không dám thở. Trong lòng hắn có chút bất an, theo như điều lệ của ban quản lý, yêu tu không thể để lộ ra yêu khí quá mạnh ở nhân giới, nếu như bị ban quản lý phát hiện, sẽ bị phạt tiền.

Hắn lén lút hé cửa sổ ra một khe nhỏ, trừ yêu khí tàn dư còn lại trong không khí, đã không còn nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của sinh vật khác.

“Dù sao cũng là chuyện của ban quản lý, mình lo lắng làm gì.” Chu Lộ quay lại bên giường, cầm điện thoại chơi game, nhưng đánh một lát, hắn lại thua ba trận liên tiếp.

“Thôi, vẫn nên đi báo cáo với ban quản lý một chút.” Chu Lộ thoát khỏi giao diện trò chơi, mở sổ điện thoại nóng của ban quản lý.

Bất luận vào thời điểm nào, ban quản lý vẫn có yêu tu trực ban, nhận được điện thoại của yêu quái Chu Lộ, bọn họ lập tức báo tin tức này cho các tổ yêu tu cấp trên, hơn nữa còn gửi tin tức này lên diễn đàn yêu giới.

Ban quản lý thường xuyên gửi các loại tin tức cảnh báo, nhưng mỗi lần không phải là ban quản lý kịp thời xử lý, thì chính là tin tức báo cáo nhầm lẫn, cho nên tu chân giả nhận được tin tức vẫn vui vẻ ăn bữa cơm năm mới thịnh soạn, không để việc này trong lòng.

Nhân viên được phái đi kiểm tra nhìn xung quanh, thậm chí còn xem video camera giám sát ở khu vực lân cận, cũng không phát hiện yêu tu khả nghi như lời Chu Lộ nói, càng không đo được giá trị yêu khí vượt quá giới hạn, cho nên ban quản lý xếp chuyện này vào danh sách báo cáo nhầm lẫn.

Chu Lộ nhìn thấy người trong ban quản lý tới đây, không tra xét được gì, cũng cho rằng là mình nhầm rồi. Nhưng đợi khi trời tối, hắn phát hiện bên ngoài truyền tới âm thanh hét chói tai của con người, còn có tiếng trẻ con khóc.

Nơi hấn ở là khu nhỏ đã cũ, tuy rằng phòng ở không quá tốt, nhưng không ít người ở bên trong. Hấn vội vàng mở cửa sổ, nhìn thấy một quái thú có tướng mạo dữ tợn, giống như sư tử lại không phải sư tử đang nhào về phía hai đứa trẻ. Dưới tình thế cấp bách, hấn nhảy ra ngoài cửa sổ, hét lớn: “Yêu quái, buông hai đứa bé kia ra.”

Quái thú dừng động tác lại, quay đầu nhìn Chu Lộ, rống lên một tiếng, lộ ra hàm răng trắng dày khít, cùng với lợi đỏ tươi. Hai đứa trẻ sớm đã bị dọa ngây ngốc, không dám khóc cũng không dám chạy.

Chu Lộ phát hiện ra bên cạnh hai đứa trẻ có mấy người lớn đang nằm, những người lớn kia mặt mũi trắng bệch, nằm bất tỉnh dưới đất.

Trên đầu quái thú có lông như sư tử, trên đầu còn có một chiếc sừng tản ra sát khí, huyết khí toàn thân nồng tới mức gần như có thể hóa thành thực thể.

Thấy rõ diện mạo của quái thú, Chu Lộ có chút hối hận rằng đầu mình nóng lên xông ra.

“Niên Thú....”

Niên Thú sinh ra từ hai nghìn năm trước đây, nhưng bởi vì tiếng ác ở bên ngoài, gần mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện lại, đối với những yêu tu bình thường vẫn là sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Nghe nói khẩu vị của Niên Thú kỳ lạ lại kén chọn, năm nay muốn ăn đàn ông, sẽ tuyệt đối không ăn người phụ nữ nào. Năm sau muốn ăn trẻ con, sẽ tuyệt đối không ăn người lớn.

Tu vi của Chu Lộ còn chưa tới mấy trăm năm, trước mặt Niên Thú, gần như không thể đứng vững, hấn miễn cưỡng lộ ra nụ cười: “Niên Thú đại nhân, mấy trăm năm nay người chưa từng tới nhân gian, sao năm nay lại...”

“Cút!” Niên Thú không thèm nhìn Chu Lộ, quát đuôi bay người Chu Lộ.

“Ôi tổ tiên của con ơi.” Chu Lộ nằm trên nền tuyết, phun ra một ngụm máu lớn, tay áo vung lên, ba phiến lông vũ biến thành một dải lụa, quần lầy hai đứa trẻ còn ngây ngốc, giấu đằng sau lưng mình, cũng giúp hai đứa trẻ này tránh được cái miệng lớn của Niên Thú.

“Mấy con rùa ban quản lý các người. Nói cái gì mà báo cáo nhầm lẫn, ông đây phải đòi lại công bằng.” Chu Lộ gọi điện thoại tới ban quản lý, “Mấy quả dưa chuột kia, Niên Thú xuất hiện rồi!”

Hắn còn chưa kịp cúp máy, chân lớn của Niên Thú đã giẫm lên lưng hắn.

“Một con chim yêu cũng dám gây trở ngại ngô ăn thịt?”

“Ngô cái con mẹ mày chứ ngô, dưa chuột thôi, ông đây là quốc bảo, quốc bảo!” Chu Lộ bị giẫm phọt máu, còn không quên tuyên bố địa vị quốc bảo của mình.

Đáng tiếc Niên Thú chẳng hiểu quốc bảo là gì, trong mắt của hắn, tiểu yêu gào thét bị giẫm dưới chân này chẳng qua chỉ là một con chim không hề có uy hiếp mà thôi, hắn có thể cắn một cái đứt cổ con chim này.

Nhưng khi hắn chuẩn bị cắn đứt cổ Chu Lộ, một chiếc roi đỏ đã quát vào lưng hắn, hắn đau đớn gào lên một tiếng, buông Chu Lộ ra.

Chu Lộ ngẩng đầu nhìn rõ người tới, không hề do dự hóa thành chim, vỗ đôi cánh máu me nhầy nhụa, trốn đằng sau nhánh cây.

“Tiểu bối vô tri nào dám ra tay với ngô?” Niên Thú vô cùng tức giận, quay đầu nhìn yêu quái vừa tới, “Rồng?”

Trang Khanh cởi tạp dề trên người xuống, dùng tạp dề lau tay: “Niên Thú?”

“Đây chính là Niên Thú?” Phù Ly ghét bỏ nhú mày, “Thật xấu xí, giống như sư tử rừng lông.” Cậu vung roi trên tay, “Chúng ta làm nhanh về nhanh, lát nữa còn phải xem Xuân Vãn.”

Chu Lộ đứng ở trên cành cây liềm lông, oán hận nhìn đôi cậu nam nam phía dưới, giận mà không dám nói gì.

“Anh đừng ra tay, quay về còn phải nấu cơm, đừng làm bẩn tay.” Phù Ly rút roi ra, đánh lên người Niên Thú, “Ỗ vào mấy năm nay thành thị không thể đốt pháo cho nên chạy tới đây làm loạn?!”

Tác giả có lời muốn nói: Kinh hoàng, Niên Thú gây họa nhân gian lại là vì nhân gian không cho phép đốt pháo.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 115

Nghe thấy câu này, phản ứng của Niên Thú càng mạnh mẽ hơn so với ban nãy bị ăn roi, hắn ta há cái miệng to tướng rít gào với Phù Ly: “Nhân loại vô tri, tiếng pháo trúc không quan trọng của các người sao có thể dọa tới ta được?”

Niên Thú tức giận thở mạnh, còn không quan tâm tới dùng chữ “ngô”.

“Niên Thú không sợ pháo trúc sao?” Phù Ly thực sự không biết chuyện này, cậu hơi quay đầu về phía Trang Khanh, “Truyền thuyết ở nhân gian lừa tôi sao?”

Trang Khanh: “.....”

“Thôi bỏ đi, chuyện này không quan trọng, anh đi cứu mấy người kia trước đã, hình như vẫn còn có hơi thở sự sống, tôi sẽ bắt con Niên Thú này lại.” Xử lý con Niên Thú này đối với Phù Ly không hề khó, chỉ một lát Niên Thú đã bị roi trong tay cậu trói chặt, trù mở miệng mắng người, Niên Thú đã chẳng thể làm gì khác.

“Người là long tộc vậy mà lại có thể cùng nhân loại thông đồng làm chuyện bẩn thỉu, thực sự làm mất hết thể diện của yêu tộc!” Niên Thú thấy Phù Ly không để ý tới hắn, quay đầu bắt đầu mắng Trang Khanh, “Nếu như người bằng lòng giết nhân loại này, ta sẽ đồng ý nhường cho người quả tim mềm nhát trên người nhân loại cho người.”

Niên Thú rất ít khi tiếp xúc với long tộc, nhưng hắn đã từng nghe truyền thuyết về long tộc, thực lực của long tộc mạnh mẽ, ăn, mặc, ở, đi lại không gì không giỏi. Tục Truyền mấy nghìn năm trước, có yêu tu dâng trái tim của con người sinh ngày mồng bảy tháng bảy cho Long Vương, làm Long Vương đặc biệt vui vẻ, ban cho hắn một bộ công pháp tu luyện vô cùng cao thâm.

Từ trước tới giờ long tộc khinh thường con người, tại sao con rồng có hơi thở mạnh mẽ này lại đi chung với một con người?

“Tên ngu ngốc này từ vùng quê nào tới vậy?” Chu Lộ đã an toàn rung rung lông dính máu trên người, “Thế đạo hiện giờ đã sớm thống nhất, còn muốn ăn thịt người ăn thịt yêu, sao mà không tự ăn luôn mình đi?”

“Con chim vô tri, ngô đang nói chuyện với Long Quân, há lại có phần cho người xen miệng vào?” Tuy rằng Niên Thú trông ghê tởm, nhưng khi nào muốn lấy lòng ai đó, hắn vẫn rất thức thời.

“Ông đây là quốc bảo!” Chu Lộ vẫy vẫy cánh, mấy cái lông dính máu rơi xuống trên nền tuyết.

“Nuốt cái này đi.” Phù Ly lấy ra một viên thuốc, quăng về phía Chu Lộ, Chu Lộ dùng móng vuốt bắt lấy, nghi ngờ nhìn Phù Ly, “Đây là thuốc gì?”

“Yên tâm đi, tuy rằng tôi cũng từ nông thôn tới, nhưng ăn loại thuốc này không chết được đâu.” Phù Ly cau mày, giọng điệu lãnh đạm.

“Đậu má, con thả cậu hẹp hòi quá đấy, tôi chẳng Niên Thú chứ không chẳng cậu.” Chu Lộ ngửi ngửi mùi thuốc thơm ngát, nuốt ước

miếng, nuốt thuốc vào bụng.

Ai biết được sau khi thuốc vào bụng, vết thương trên người hắn không chỉ tốt hơn phân nửa, ngay cả tu vi cũng bắt đầu mơ hồ tăng lên, hắn không nhịn được hỏi: “Đây là thuốc gì?”

“Bổ Khí Đan.” Phù Ly không có thời gian quan tâm tới Chu Lộ, cậu bạn xử lý Niên Thú xong còn về nhà xem Xuân Vãn tết âm lịch.

Tuy rằng mấy năm trước cậu thường thường trốn trong dân cư xem tin tức thời sự, nhưng vì lễ mừng năm mới rất quan trọng với con người, cho nên thời điểm năm mới cậu đều tự giác tránh đi thời khắc con người đoàn tụ.

Năm nay là lần đầu tiên cậu được xem Xuân Vãn, buổi trưa ăn cơm xong, cậu đưa chú Phong và đại vương tới biệt thự của Trang Khanh, ôm ti vi đợi Xuân Vãn bắt đầu, bây giờ tự nhiên xuất hiện một con Niên Thú làm phiền cậu, phá vỡ tâm tình tuyệt vời của cậu.

Ba từ “Bổ Khí Đan” nhẹ nhàng làm cho Chu Lộ sợ tới mức thiếu chút nữa không tóm nổi cành cây trực tiếp đâm đầu xuống tuyết, hắn vừa mới nuốt một viên Bổ Khí Đan rất đắt.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao nhiều con người thích quỳ xuống nhận cha nuôi như vậy, cảm giác sung sướng khi không làm mà hưởng này, thực sự quá to lớn.

Không không không, là một quốc bảo, sao hắn có thể có ý tưởng sa đọa hủ bại tới vậy được.

Gian khổ phấn đấu, tự lực cánh sinh!

“Người không phải người?” Niên Thú phát hiện mạnh mẽ từ cuộc nói chuyện của hai người, vẻ mặt hấn kinh sợ nhìn Phù Ly, dường như đang nhìn một quái vật. Một yêu quái thực lực vô cùng mạnh, nhưng lại không mang theo chút yêu khí, tu vi phải đáng sợ tới mức nào?

“Tôi có phải người hay không quan trọng sao?” Phù Ly lấy xích trói yêu quái mà ban quản lý thống nhất phân phát, trói hấn ta lại.

“Xin lỗi, ta tới muộn.” Bên ngoài kết giới có một người phụ nữ tóc dài tới eo, vẻ mặt dịu dàng đi vào.

Dung mạo của người phụ nữ này không hề xinh đẹp, nhưng trong mắt dường như chứa đựng cả mùa xuân, dịu dàng và bao dung.

“Cô là ai?” Phù Ly ngửi được linh khí nồng đậm trên người người phụ nữ này, cô không giống như yêu quái, mà gần giống như “thần” mà con người hay nhắc tới.

Nhưng trên thế gian này chẳng hề có thần, cái gọi là thần, chẳng qua chỉ là linh thể hình thành từ ý niệm và sự tế bái của con người.

“Ra mắt đạo hữu.” Người phụ nữ cười dịu dàng một cái với Phù Ly, nụ cười của cô làm cho Phù Ly nhớ tới từ ngữ “mẹ”, nét cười mà cậu đã từng nhìn thấy trên khuôn mặt vô số người mẹ loài người.

“Tại hạ tên là Niên Sơ Nhất.” Người phụ nữ tên Niên Sơ Nhất này giải thích lý do mà mình tới, “Con người cho rằng ngày đầu năm mới là ngày bắt đầu của tất cả hi vọng đẹp đẽ, cho nên thời cổ đại có đế vương phong ta là Xuân Thần, đạo hữu gọi ta là Niên Sơ Nhất được rồi.”

“Sơ Nhất?” Phù Ly ngủ say gần hai nghìn năm, cũng không biết nhân gian còn có vụ “người tạo thần”, cậu quay đầu nhìn Trang Khanh, Trang Khanh đã đưa những con người hôn mê ra ngoài kết giới, cả hai đứa nhỏ bị dọa ngốc kia cũng bị anh xóa bỏ trí nhớ, đang vui vẻ chơi pháo bông bên ngoài.

“Long Quân đại nhân, mấy trăm năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?” Sơ Nhất nhìn Trang Khanh đi từ ngoài vào trong kết giới, bước lên trước thi lễ.

“Tất cả đều tốt.” Trang Khanh nhìn Niên Thú bị Phù Ly trối lại, “Cô tới vì hấn ta sao?”

“Vâng,” Sơ nhất gật đầu, “Ý nghĩa tồn tại của ta, chính là xua đuổi Niên Thú hung ác, mang lại một năm mới bình an cho con người.”

Niên Thú sẽ vĩnh viễn không chết, mỗi năm hấn sẽ chết một lần nhưng khi cảm nhận được hương vị của năm mới, hấn sẽ sống lại lần nữa. Niên Thú sinh ra từ sợ hãi và dục vọng của con người, Sơ Nhất lại sinh ra từ hi vọng, trí tuệ, dũng cảm.

Sơ Nhất đi tới bên cạnh Phù Ly, hành lễ với cậu: “Phiền đạo quân bắt Niên Thú giúp tôi rồi.”

Niên Thú nhìn thấy Sơ Nhất, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng vô tận: “Thật đáng thương cho Xuân Thần, cho dù người giết được ta rồi thì có thể làm gì, đợi giờ này năm sau, ta vẫn có thể tái sinh. Chỉ cần con người có dục vọng tham lam, ta sẽ vĩnh viễn bất diệt.”

“Có dục vọng mới có theo đuổi, có theo đuổi mới có hi vọng.” Sơ Nhất không bị lời của Niên Thú kích động, cô đưa tay đặt lên đỉnh đầu Niên Thú, Niên Thú gào thét rồi biến mất dưới tay nàng.

Xích trối yêu rơi xuống mặt đất, dường như Niên Thú chưa từng tồn tại.

Làm xong mọi chuyện, Sơ Nhất mỉm cười nhìn Phù Ly: “Tuy rằng lần đầu gặp gỡ, nhưng ta lại ngửi được mùi hương của đồng loại trên người đạo hữu.”

Cô sinh ra do ý niệm của con người, e rằng vị yêu quái tu vi cao thâm trước mắt này cũng là do mượn một đường thiên cơ nào đó mà có được thân thể. Mấy trăm năm trước, linh khí thiên địa mỏng manh, Niên Thú không thể ngưng tụ thành hình, mà cô cũng luôn ngủ say trong đất trời. Năm nay không biết vì sao, Niên Thú lại được sinh ra, mà cô cũng chỉ có thể chống đỡ thân thể không đủ linh khí, đi tìm Niên Thú khắp nơi.

Con người đã không gửi gắm thần tiên cứu vớt, có lẽ chẳng bao lâu nữa, cô sẽ tiêu tán trong đất trời, không thể tồn tại vĩnh viễn.

Đạo hữu này không giống như vậy, sau khi thành hình không dựa vào ý niệm của những sinh linh khác để sống, như vậy thật tốt.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Sơ Nhất càng thêm dịu dàng: “Lời của ta có nhầm lẫn, mong đạo hữu đừng để tâm. Bây giờ Niên Thú đã bị trừ, ta cũng nên quay về rồi.”

“Có lẽ cô đã rất lâu chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của nhân gian rồi, tôi và Trang Khanh dẫn cô đi xung quanh xem nhé.” Nhìn thấy nụ cười trên mặt Sơ Nhất, Phù Ly nhói lòng, quay đầu nhìn Trang Khanh, “Có được không, Trang Tiểu Long?”

“Không cần đâu.” Sơ Nhất lắc đầu, “Cảm ơn ý tốt của người, nhưng dáng vẻ bây giờ của ta, nhiều lắm cũng chỉ chịu đựng được

một canh giờ.....”

“Một canh giờ có thể đủ để đi ngắm rất nhiều thứ.” Trang Khanh đi tới bên cạnh Phù Ly, trên mặt không có cảm xúc, “Đi thôi.”

Sơ Nhất nhìn đèn đường sáng rực bên đường, khóe môi khẽ rung, một lúc sau mới nói: “Cảm ơn.”

Đèn đường sáng như mặt trời, tòa nhà lớn cao ngất, xung quanh có thể nhìn thấy người đi đường và xe cộ, còn có cả những đứa trẻ mặc quần áo giày cộm nhưng trên mặt tràn đầy hạnh phúc, làm cho Sơ Nhất nhìn thấy một nhân gian hoàn toàn khác.

Không có giết chóc, không có người đói chết khắp nơi, không có đau đớn và bi thương, cả thế giới phồn hoa như phù mộng, chỉ cần chạm một cái là có thể tỉnh lại.

“Hiện nay mỗi người....đều có thể ăn thịt sao?”

“Đúng rồi, cuộc sống của phần lớn con người tại quốc gia này cũng không tệ, ăn no, mặc ấm, nhưng vẫn có rất nhiều phiền não nho nhỏ.” Phù Ly gật đầu.

“Thật sao, có thể ăn no mặc ấm, thật tốt.” Sơ Nhất nhìn đứa trẻ bị ngã bên đường, muốn vươn tay ra đỡ nhưng động tác của bố mẹ đứa trẻ nhanh hơn, cẩn thận ôm đứa trẻ vào lòng.

“Ngày tôi chìm vào trong giấc ngủ say, rất nhiều đứa trẻ đều không có cơm ăn.” Sơ Nhất cười nhìn theo một nhà ba người đi xa, ý cười bao dung nơi khóe mắt không thể nào giấu được, “Như bây giờ cũng thật tốt.”

Một người ăn mày ăn mặc có chút cũ bản đứng ở trước cửa, mấy người trẻ tuổi nhét một túi đồ ăn lớn vào trong tay ông ta, người ăn mày nói chúc mừng năm mới.

Mấy người trẻ tuổi mặc quần áo gọn gàng đẹp đẽ cười rồi rời khỏi.

“Bọn họ là con cháu quý tộc sao?”

“Không phải, bọn họ chỉ là mấy người trong số rất nhiều người trẻ tuổi bình thường khác.” Phù Ly lắc đầu, “Quốc gia này có rất nhiều người trẻ tuổi giống như vậy, đương nhiên, cũng có những đứa trẻ không tốt.”

Sơ Nhất chỉ cười, gần như tiếc nuối không muốn rời mắt, cô muốn nhìn thế gian này nhiều hơn nữa, cho dù chỉ nhiều thêm một chút thôi, cũng tốt lắm rồi.

Phù Ly và Trang Khanh dẫn Sơ Nhất tới quảng trường lớn, trên quảng trường người tới người lui, nam nữ nắm tay cùng nhau bước đi, tình cảm khăng khít.

“Bọn họ có thể như vậy sao?” Sơ Nhất nhìn thấy một đôi tình nhân đang ôm nhau, trong mắt có kinh ngạc nhưng không có tò mò.”

“Tự do yêu đương, không cần cha mẹ hoặc người mai mối.” Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm màn hình lớn, “Đa số người đều có cơ hội chọn con đường đi của chính mình.”

Sơ Nhất nhớ tới rất lâu, rất lâu về trước, có một cô gái nhỏ hơn mười tuổi, bị cha mẹ gả cho một người đàn ông mà mình không

yêu, sau khi thành hôn bị người đàn ông đó không đánh thì mắng nhiếc, cuối cùng nhảy xuống hồ lạnh băng trong đêm năm mới.

Trừ nhần nại hoặc tử vong, người con gái đó không còn sự lựa chọn nào khác.

“Như vậy rất tốt.” Sơ Nhất gật đầu, “Thực sự rất tốt.”

Buổi tối nay, trừ bỏ việc nói tốt, gần như cô không còn thêm câu nào để nói nữa. Thế giới này không hề hoàn mỹ nhưng rất nhiều thứ đều tốt, ăn no, mặc ấm, cho dù là nam hay nữ đều có quyền tự do lựa chọn.

Sơ Nhất đứng ở quảng trường rất lâu, cô cảm thấy hứng thú với tượng điêu khắc ở quảng trường, đèn neon trong sách, trong mắt cô ngay cả màn hình lớn cũng rất mới lạ.

“Nếm thử những thứ này xem.” Phù Ly xách rất nhiều gói tới, bên trong có rất nhiều đồ ăn vặt. Khoai sấy, kẹo bông gòn, hạt dẻ ngào đường, bánh quy, chocolate, hạt dưa, đậu phộng, vân vân, cái gì cũng có.

“Cảm ơn.” Sơ Nhất nhận lấy đồ ăn vặt, nụ cười ấm áp.

Một canh giờ bằng với hai tiếng đồng hồ, hai tiếng đồng hồ rất dài nhưng cũng rất ngắn. Thời điểm khi kim giờ sắp chỉ tới số tám, Sơ Nhất đứng từ trên ghế dậy, cười nói: “Năm nay, tôi không thể đón giao thừa với con người rồi.”

Phù Ly lấy trong túi ra một viên thuốc, đưa tới trước mặt Sơ Nhất: “Ở chỗ tôi có Ngưng Hồn Đan, cô ăn vào có lẽ còn có thể chống đỡ được thêm một thời gian.”

“Không cần đâu.” Sơ Nhất cười lắc đầu, “Đất đai của quốc gia này quá lớn, thứ ta muốn nhìn rất nhiều. Chẳng qua biết rằng quốc gia này không còn chiến tranh loạn lạc, người chết đói khắp nơi, là ta yên tâm rồi. Đợi năm sau, năm sau ta có thể tới, hai người có thể dẫn ta tới nơi khác xem thử, được không?”

Trang Khanh im lặng gật đầu.

Phù Ly đọc địa chỉ biệt thự nhà Trang Khanh, “Chúng tôi ở nơi này, năm sau khi cô tỉnh lại, nhất định phải tới tìm chúng tôi.”

Sơ Nhất cười gật đầu, nếu như cô có thể tỉnh lại được.

“Tình cảm của Long Quân và Phù đạo hữu thật tốt.” Sơ Nhất mở tay ra, một thứ trong suốt như băng xuất hiện trong lòng bàn tay cô, “Đây là ngọc xuân, là thứ mang theo hi vọng và chúc phúc ngưng kết thành, tuy rằng không có tác dụng gì, nhưng nó rất đẹp.”

Cô đặt ngọc xuân vào trong bàn tay Phù Ly, cười khẽ với cậu: “Đáp lễ cho việc đạo hữu mời ta ăn đồ ăn vật.”

Giờ khắc này, Phù Ly nhìn thấy được sức sống và sự sống thuộc về mùa sông ở trên người cô.

Phù Ly không biết có nên nhận lấy món quà này không, lén lút nhìn Trang Khanh một cái. Về mặt Trang Khanh có chút phức tạp, khẽ gật đầu với Phù Ly.

“Cảm ơn.” Nắm chặt ngọc xuân trong tay, Phù Ly đứng dậy nói: “Tôi đưa cô về nhà, hoan nghênh cô làm khách năm mới của chúng tôi.”

Thân thể Sơ Nhất đã dần dần trở nên trong suốt, thậm chí có con người còn đi xuyên qua thân thể của cô, nhưng chẳng qua không ai nhìn thấy được cô, cũng không biết mùa xuân đã tới rồi.

Sơ Nhất biết, không phải về nhà mà là do linh khí không đủ nên rơi vào ngủ say. Nhưng cách nói ầm áp này, làm chồ vui vẻ cười ra tiếng, “Được, có cơ hội tôi nhất định sẽ tới. Tôi chỉ về nhà thôi, xin hai vị đừng bước, không cần tiến thêm đâu.”

Bóng dáng của cô càng ngày càng mờ, chưa qua mấy phút, chỉ còn lại một đường viền mờ hồ, Phù Ly thoáng nhìn ra cô đang cười.

“Năm đó gặp gỡ Long Quân, Long Quân vẫn còn cô độc một mình, hôm nay nhìn thấy Long Quân như thế, thực sự may mắn. Đợi năm sau gặp lại hai vị, đã là xuân muộn nở hoa, thu vàng kết quả.”

Xuân Thần Sơ Nhất hoàn toàn biến mất, đám người cười cười đùa đùa ở quảng trường không ai biết cô từng qua đây, rồi lại lặng lẽ biến mất.

“Tuyết lại rơi rồi!”

Có đứa trẻ kêu lên một tiếng, Phù Ly ngẩng đầu, bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, không chút âm thanh.

“Đi thôi.” Trang Khanh nhìn Phù Ly.

“Đi đâu?” Phù Ly đứng ngây ngốc tại chỗ, ánh mắt có chút mờ mịt.

“Không phải cậu muốn xem Xuân Vãn sao?” Trang Khanh cầm lấy tay cậu, “Bây giờ mới tám giờ, vẫn còn có thể xem rất lâu.”

Ngữ khí của Phù Ly có chút rầu rĩ: “Nhưng mà tôi không muốn về ngay lập tức.”

Trang Khanh dừng bước chân, “VẬY TÔI ĐI DẠO VỚI CẬU.” Nhưng anh vẫn nắm chặt tay Phù Ly, không buông lỏng.

“ĐƯỢC.” Phù Ly gật đầu, nắm lấy tay Trang Khanh, không cảm thấy có gì thích hợp. Dù sao Trang Khanh đã là rồng của cậu rồi, cậu muốn nắm tay thế nào cũng được.

Trang Khanh quay đầu nhìn Phù Ly không có ý kiến gì, chân mày khẽ động.

Cậu bằng lòng để anh nắm tay, có phải thể hiện rằng cậu không hề phản cảm khi anh lại gần không? Có phải thể hiện cuối cùng cũng có một ngày cậu sẽ trở thành đạo lữ của anh hay không?”

“Tuyết trắng phủ mái đầu, nắm tay nhau tới già.” Một cô gái đẩy cái ô mà chàng trai che cho mình ra, “Không cần che ô.”

“Cho dù không có tuyết rơi, chúng ta cũng có thể bên nhau tới đầu bạc. Nhưng nếu như em bị cảm, anh sẽ lo lắng.” Chàng trai vội vàng che ô lên, nhỏ giọng nói với cô gái, “Em đừng học hai anh kia, thân thể bọn họ khỏe mạnh, có thể không bị cóng.”

Hai anh bên cạnh. Phù Ly và Trang Khanh:

“Bọn họ là một đôi?” Giọng cô gái càng nhỏ hơn, “Chẳng qua nhìn hai người đó rất xứng đôi.”

Chàng trai muốn quay đầu lại nhìn mấy lần, bị bạn gái xoay đầu lại: “Anh đừng nhìn nhiều, làm cho người ta xấu hổ không hay lắm đâu.”

“Anh chỉ muốn xem xem người đàn ông thế nào mới dám chống lại áp lực, không sợ lời của người ngoài mà nắm tay đi cùng nhau thôi mà.” Chàng trai nhỏ giọng lẩm bẩm nói một câu, chẳng qua không quay đầu lại nhìn thêm nữa, không biết là sợ cô gái giận, hay là không muốn làm cho Phù Ly và Trang Khanh lúng túng.

Giọng nói chuyện của bọn họ quả thực rất nhỏ, nhưng mà bọn họ không biết, hai người đằng sau bọn họ là yêu, thính lực tốt hơn nhiều so với người bình thường.

Nhìn theo đôi tình nhân đi xa, Phù Ly có chút đăm chiêu, xem ra cậu và Trang Tiểu Long đúng là trời sinh một đôi, tùy tiện đi bên ngoài cũng đều nói bọn họ rất xứng.

Nhưng mà tu vi của Trang Khanh cao như vậy, hôm nay trời lại lạnh, tay anh lại có thể đổ mồ hôi, lẽ nào là thời gian lột xác quá ngắn, linh khí trong thân thể vẫn còn chưa ổn định?

“Hả!” Trong đám người bên cạnh, đột nhiên có tiếng hét của con gái: “Chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ!”

“Ở đâu?” Những người đi cùng nhao nhao quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Trang Khanh và Phù Ly họ đều che miệng lại, có chút không dám tin vào mắt mình.

Chẳng lẽ người có tiền giống như bọn họ khi hẹn hò cũng thích chạy ra ngoài đi dạo sao?

Cô gái vừa hét lên ý thức được hành vi hét lên ban nãy của mình thất lễ tới mức nào, cô đỏ mặt xin lỗi Phù Ly và Trang Khanh: “Xin, xin lỗi.”

“Không sao.” Phù Ly cười nói, “Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Phù Ly không trách cô, cô gái đỏ mặt chờ mong nói, “Anh và chủ tịch Trang đều vui vẻ.”

“Cảm ơn lời chúc của cô.” Phù Ly bị hành động của cô gái chọc cười.

“VẬY...” Thái độ hiền hòa của Phù Ly, làm cho cô gái có dũng khí càng lớn hơn, hỏi ra một câu mà rất nhiều cư dân mạng đều muốn tự mình hỏi, “Anh và chủ tịch Trang, thực sự ở bên nhau sao?”

Lòng bàn tay Trang Khanh căng cứng, quay đầu nhìn Phù Ly, biểu tình trên mặt cứng ngắc như đá.

Phù Ly giơ bàn tay của mình và Trang Khanh đang nắm lấy nhau lên: “Đúng vậy, hai chúng tôi ở bên nhau rồi.”

“Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bạn, chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bạn.” Cửa hàng nhỏ bên đường dùng chiếc loa cũ kỹ bật một ca khúc xưa, âm thanh rất vang, rất vang, làm tai Trang Khanh âm âm rung động.

“Mùa đông vừa qua đi, thật sự là một tin tức tốt.”

Có phải anh đã hiểu sai ở chỗ nào không.

“Băng tuyết trắng dần tan, nhìn thấy hoa mai đã hé nhụy.”

Trang Khanh chớp chớp mắt, bông tuyết bay vào trong mắt anh, có chút đau, có chút lạnh, còn có chút chua.

“Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bạn, chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bạn.”

Bàn tay đang nắm chặt, ăm áp có lực, có lẽ đây.....là thật sao?

Trang Khanh sững sờ nhìn Phù Ly, sững sờ nghe cô gái con người nói chúc mừng anh.

Hình như anh đã nói gì đó, nói gì nhỉ?

“Cảm ơn”

Nhưng mà cảm ơn ai, anh cũng không biết.

Tác giả có lời muốn nói:

Cả thế giới đều hát chúc mừng anh.

~~~~~

Niên Sơ Nhất: Mồng 1 đầu năm.

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 116

“Đã là rỗng của tôi, ở bên tôi rồi mà còn ngẩn người?” Phù Ly thấy Trang Khanh đứng ngây ngẩn, vươn tay kéo lấy tay áo anh, lắc lắc tay như cậu chủ nhỏ: “Đi thôi.”

Trang Khanh nhìn Phù Ly, biểu tình hoảng hốt.

“Đi thôi, đi thôi.” Phù Ly vẫy tay với mấy cô gái, kéo cánh tay Trang Khanh bước đi.

Mấy cô gái ôm mặt cười, có cô gái gan lớn còn dũng cảm hét lên một câu: “Chủ tịch Trang, trợ lý Phù, chúc hai người ân ái tới già, trăm năm hòa hợp.”

Sau khi cô gái hét lên câu này, liền xấu hổ trốn đằng sau bạn mình, nào biết chủ tịch Trang, nam thần kiêu mẫu từ đầu tới cuối đều lạnh lùng đột nhiên dừng chân lại, quay người nhìn về phía bọn họ.

Mấy cô gái lại căng thẳng, lẽ nào ban nãy hét quá lớn làm chủ tịch Trang không vui?

“Cảm ơn lời chúc của cô, nhưng mà không phải là trăm năm, mà là vạn năm, mười vạn năm.” Trang Khanh bị động trở thành chủ động, vươn tay nắm lấy vai Phù Ly, đi vào trong dòng người dưới màn tuyết tung bay.

Mấy cô gái che miệng nhau nhỏ giọng gào thét.

“Dáng vẻ ban nãy của chủ tịch Trang thật sự là nghiêm túc.”

“Đúng, giống như anh ấy và trợ lý nhỏ có thể sống mấy chục vạn năm năm ấy.”

“Có lẽ ý của chủ tịch Trang là, anh ấy đời đời kiếp kiếp đều muốn ở bên cạnh trợ lý nhỏ.”

“Ngọt chết rồi, ngọt chết rồi.”

Trên diễn đàn, đã có cư dân mạng chụp được ảnh Trang Khanh và Phù Ly nắm tay nhau ở trên quảng trường, hơn nữa vị cư dân mạng chụp ảnh này là một cao thủ, bức ảnh chụp được vừa đẹp lại vừa tràn ngập hơi thở tình yêu.

Tuyết lớn bay bay, đám người mơ hồ, hai người đàn ông nắm tay nhau dường như tự tạo thành một thế giới riêng, trong thế giới đó chỉ có hai người họ, không còn người nào khác có thể bước vào.

[Đám đám mây]: Qua năm mới, xem Xuân Văn chẳng thú vị gì, quay đầu chạy tới diễn đàn ăn cầu lương, có phải đầu tóc tôi có vấn đề hay không.

[Ma nữ nhỏ tuyệt sắc]: Lầu trên nữa chụp ảnh đẹp thật, hôm nay chúng tôi gặp chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ ở quảng trường, tình cảm của hai người vô cùng tốt, chẳng giống như đôi tình nhân vừa mới xác định quan hệ yêu đương.

[Con cua không ngon]: Cả thế giới đều biết hai người họ ở bên nhau rồi, chỉ có trợ lý nhỏ là không biết. Trợ lý nhỏ có thể hiểu ra được, không biết chủ tịch Trang phải vui thế nào.

[Đám đám mây]: Tôi nói này, mấy người có cảm thấy chủ tịch Trang không biết trợ lý nhỏ đăng bài không? Nếu như biết, liệu có bảo admin xóa bài post không?

[Con cua không ngon]: .....

[Ma nữ nhỏ tuyệt sắc]: .....

[Cái đuôi gấu trúc]: Biết hay không thì làm sao, chắc chắn anh ta sẽ không để admin xóa bài post chứng minh anh ta và trợ lý Phù ở bên nhau đâu.

[Ma nữ nhỏ tuyệt sắc]: Lâu trên nói chắc chắn quá, anh không phải là chủ tịch Trang, cũng không quen biết anh ấy, dựa vào đâu mà khẳng định chủ tịch Trang sẽ không cho người xóa bài post?

“Ông đây không chỉ quen Trang Khanh, còn quen cả Phù Ly nữa.” Chu Lộ quăng điện thoại lên giường, xốc áo ngủ lên nhìn vết thương ở trên ngực giờ đây đã bằng phẳng như ban đầu, không nhìn ra dấu vết đã từng bị thương.

Yêu giới có một tìn đồn, nói trước khi Phù Ly rời núi, đã tu hành với những đại yêu vô cùng lợi hại, cho nên tu vi mới cao thâm như vậy. Trước đây hẳn đều khịt mũi coi thường lời đồn này, cảm thấy những yêu quái ở yêu giới sống lâu rồi thì sẽ thích bịa đặt những câu chuyện vớ vẩn, không có việc tự tìm việc. Nhưng từ hôm nay trở đi, hẳn không nghĩ như vậy nữa, Phù Ly chính là yêu nhị đại nhà giàu, là nhân vật lớn khiến cho người khác phải quỳ xuống gọi bố nuôi.

Bên ngoài cửa sổ có người lén lút đốt pháo hoa, ngẫu nhiên vang lên mấy tiếng bùm bùm bên tai, Chu Lộ nằm trên giường, nhắm mắt

ngủ thiếp đi.

Khi Phù Ly và Trang Khanh quay lại, chỉ kịp xem phần cuối của Xuân Vãn, vừa tới mười hai giờ, Khang Cốc đã ôm một một đồng ống pháo ra: “Đi, chúng ta quay lại phi cung đốt pháo hoa.”

Bên trong phi cung có kết giới, lại cách xa mặt đất, cho dù có lên lút bắn pháo hoa cũng không bị phát hiện.

Bốn con yêu quái quay lại phi cung, Phù Ly ôm lấy ống pháo đi sau Khang Cốc, “Cái này phải xếp thế nào mới đẹp ạ?”

“Buông xuống để ta làm.”

“Con muốn tự làm.”

Phong Thụy Trọng đứng trên bậc thang, hai tay khoanh trước ngực, quay đầu nói với Trang Khanh: “Hai người này đúng là nhàm chán.”

Trang Khanh....Trang Khanh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn lên người Phù Ly đang chơi đùa.

“Đứa trẻ này nghịch như vậy, đều là do mấy lão yêu quái trên núi làm hư, đã bốn nghìn tuổi rồi còn không có dáng vẻ của một yêu quái thành niên, thật sự làm người ta phải lo lắng.” Phong Thụy Trọng ngoài miệng thì trách cứ Phù Ly, nhưng lại quay đầu nói: “Vất vả cho người rồi, phải bao dung đứa trẻ nghịch ngợm này.”

Trang Khanh lắc đầu: “Đâu có, Phù Ly rất tốt.”

Phong Thụy Trọng muốn nói thêm mấy câu gì đó, nhưng mà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trang Khanh, hần cười cười, quay đầu nhìn

Phù Ly và Khang Cốc đang vênh mông bày ống pháo, thản nhiên cười, “Ngây thơ.”

“Chú Phong, mau tới, nơi này còn có rất nhiều que pháo bông.” Phù Ly vẫy tay với Phong Thụy Trọng.

“Haiz, tới đây.” Phong Thụy Trọng nhanh chóng chạy tới bên cạnh Phù Ly, nhận lấy que pháo bông trên tay cậu.

Trang Khanh dứt tay trong túi quần, bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự dạng trưởng bối thế nào, thì sẽ có dạng văn bối như thế. Có thể nhìn thấy hình bóng Phù Ly trên người bọn họ.

“Cái này không thể cho người, con phải giữ lại để chơi với Trang Tiểu Long.”

“Có vợ quên cha, tốn công nuôi dưỡng đứa con này.”

“Chú Phong, người lấy đi nhiều như vậy rồi, phải để lại một chút cho rồng nhỏ nhà con chứ.” Phù Ly giấu pháo bông sau lưng, xoay người bỏ chạy. Phong Thụy Trọng đuổi theo mấy bước, quay đầu thấy Khang Cốc vẫn đang đứng cười, mắng mỗ: “Cười, cười, cười, người xem dạng trưởng bối như người nuôi đứa trẻ thành thế nào rồi?”

Khang Cốc bị mắng rất oan uổng, hắn không cam lòng nói: “Năm ấy, ai ngày ngày chơi với Tiểu Ly, làm nó không có tâm tư học kiếm thuật?”

Phong Thụy Trọng bị lời này chặn họng không thể cáu kỉnh được, hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Phù Ly mặc kệ hai vị trưởng bối có đấu võ mồm hay không, cậu thần nhiên nhét cây pháo bông vào trong tay Trang Khanh, nhỏ giọng nói: “Đợi lát nữa hai chúng ta lén lút chơi.”

Trang Khanh luôn cảm thấy pháo bông là thứ mà trẻ con mấy tuổi mới chơi, nhưng mà nhìn Phù Ly nghiêm túc giành đồ cho anh như vậy, anh đột nhiên cảm thấy thứ này cũng trở nên thú vị: “Được.”

“Đại vương, có thể bắn pháo hoa rồi!” Phù Ly nhón chân, nói với Khang Cốc, “Qua mười hai giờ rồi.”

“Hừ, để ta làm.” Phong Thụy Trọng thổi một hơi, ống pháo hoa liên tiếp nổ tung, cùng với âm thanh xé gió, từng bông pháo nổ rộ trên không trung, vừa xinh đẹp vừa mơ mộng.

“Chúc mừng năm mới.” Phù Ly ôm cổ Trang Khanh.

“Chúc mừng năm mới.” Khóe miệng Trang Khanh giương lên, ôm lại Phù Ly.

Năm mới này rất đẹp, đẹp giống như một giấc mơ.

Phong Thụy Trọng ngửa đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Người lấy pháo hoa này ở đâu?”

“Ở trong một xưởng pháo hoa, ta đặc biệt chọn xưởng pháo hoa có uy tín lớn nhất, chắc chắn sẽ không có vấn đề chất lượng.”

“Người lén lút lấy đi, không trả tiền cho con người?”

Khang Cốc: “.....”

Hắn có chút chột dạ, sờ sờ cằm: “Ta không có tiền, nhưng ta đặt một túi đậu vàng trong nhà ông chủ, chắc cũng đủ tiền mua số pháo

hoa này.

Phong Thụy Trọng: “....”

Mùng một đầu năm mới, trên mạng lưu truyền các loại tiết mục ngắn của Xuân Vãn, một tin tức đột nhiên xuất hiện, được vô số sự quan tâm của cộng đồng mạng.

“Kính ngạc! Một xưởng pháo hoa nào đó bị mất số pháo hoa gần năm vạn nguyên, ông chủ đột nhiên phát hiện ra một túi đậu vàng ở nhà, đã được chuyên gia giám định, số vàng này giá trị vượt quá năm mươi vạn!”

“Hành vi hào hiệp đổi năm mươi vạn vàng lấy năm vạn pháo hoa, mục đích là vì điều gì?”

“Đạo tặc thần bí, một đêm đánh cắp vô số pháo bông, nhưng lại để lại một túi vàng, cảnh sát cho biết tạm thời không thể khoanh vùng đối tượng tình nghi!”

Rất đông cư dân mạng sau khi đọc được tin tức này, nháo nhào đưa ra ý kiến, cầu mong đạo tặc này ghé thăm nhà mình, một đêm có thể phát tài mấy chục vạn.

Còn có người nói, chưa biết chừng ông chủ gặp được thần tài, dự báo trước năm rồng sẽ phát tài.

Trang Khanh vuốt điện thoại đọc tin tức, quay đầu nhìn ba con yêu quái đang xếp hàng ngồi xem bộ phim truyền hình luân lý gia đình cầu huyết, trả lời tin tức của một ban ngành nào đó.

[Tôi không rõ lắm, có lẽ là người có tiền nào đó nhàm chán, nếu như ông chủ xưởng pháo hoa đã không truy cứu chuyện này, đổi

phương cũng không có ác ý, sẽ không cần phải làm lớn chuyện này lên nữa.]

Đặt hoa quả đã rửa sạch lên bàn trà, Trang Khanh thấy Phù Ly đang nhìn mình: “Cậu xem trước đi, tôi đi nấu cơm.”

Nhìn thấy Trang Khanh lại đi vào nhà bếp, Phù Ly cọt cọt lui trên ghế sofa, cuối cùng dùng tăm cắm lấy một miếng dưa lưới, đứng dậy đi vào trong nhà bếp.

“Đức hạnh.” Phong Thụy Trọng tròn mắt xem thường, “Ta đã nói nó là đứa trẻ có vợ quên trường bồi mà, sói mất răng.”

Khang Cốc hàm hậu cười: “Tình cảm hai đứa tốt là chuyện tốt mà, người chỉ luyến tiếc đứa trẻ rời khỏi bên cạnh mình thôi. May mắn người còn là chú, không phải là mẹ của Phù Ly, nếu không khẳng định sẽ là bà mẹ chồng ác.”

Phong Thụy Trọng: “.....”

“Người không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại đi!”

“Buổi trưa ăn gì?” Phù Ly nằm trên lưng Trang Khanh, đưa dưa lưới tới bên miệng anh, “Miếng dưa này ngọt lắm, tôi cố ý chọn cho anh đấy.”

“Cảm ơn.” Trang Khanh cắn miếng dưa bên miệng một miếng, “Trong nhà bếp nhiều hơi dầu mỡ, cậu ra phòng khách xem ti vi với mọi người đi.”

“Khi bọn họ xem phim, lấy đâu ra thời gian nhìn tôi.” Phù Ly xắn tay áo lên, “Tôi làm cùng anh.”

Trang Khanh nhìn khắp nhà bếp một vòng, chỉ vào cà rốt trong bồn rửa: “Cậu rửa sạch nó đi.”

“Lại là cà rốt...” trong lòng Phù Ly âm thầm ghét bỏ, ấn cà rốt xuống nước, dùng sức chà, nhóm cà rốt đáng thương, không bị chà gãy tay gãy chân thì cũng bị rách cả lớp vỏ dày.

“Rửa xong rồi.” Phù Ly vẩy vẩy nước trên tay, “Trước đây, khi tôi còn làm ở khách sạn Duyên Nguyệt, một ông lão con người đã từng nói với tôi, nếu như tôi biết nấu ăn, mới có thể dụ người mà tôi thích về nhà.” Cậu đắc ý cười, “Bây giờ có anh rồi, cuối cùng tôi cũng không cần phải đắn đo chuyện này nữa.”

Trang Khanh nhìn cà rốt đáng thương trong giỏ, im lặng mấy giây: “Ừ, quả thực bây giờ cũng khá tốt.”

“Qua đây.” Phù Ly ngoắc ngoắc ngón tay ướm sững về phía Trang Khanh.

Trên tay Trang Khanh có dầu, ngại làm bẩn quần áo Phù Ly, anh chỉ đành chấp tay đằng sau lưng, khom người về phía cậu.

Chu.~

Đôi môi ấm áp mềm mại chạm vào nhau, lại nhanh chóng tách ra.

Trang Khanh sững sờ vẫn duy trì tư thế ban đầu, chưa kịp phản ứng lại.

“Trong nồi, trong nồi!” Phù Ly chỉ vào nồi, kết quả nước trên tay bắn vào nồi, làm chút dầu văng ra, rơi trên mu bàn tay cậu, cậu vội vàng lùi về sau hai bước.

Trang Khanh vội vàng tắt bếp, lau tay lên tạp dề của mình: “Có bị bỏng không?”

“Không sao, không sao, tôi tu hành nhiều năm như thế, sao có thể sợ chút dầu này.” Phù Ly sờ sờ mu bàn tay như không có việc gì, “Nhưng mà âm thanh dầu nổ có chút dọa người.”

“VẬY CẬU ĐI XA MỘT CHÚT.” Trang Khanh hôn lên trán cậu một cái, “Tôi nấu xong cậu hãy qua mang đồ ăn lên.”

“Ừa.” Phù Ly sờ sờ chỗ trán được hôn của mình, con thỏ trong tim nhảy càng nhanh.

Môi của Trang Tiểu Long, rất mềm.

Trên ti vi, mẹ của nam chính đang dùng đủ loại lời lẽ chê bai nữ chính, nữ chính khóc sụt sùi cầu người mẹ này có thể thừa nhận mình.

Phong Thụy Trọng xem ti vi, tay đang bóc lạc: “Có phải chúng ta nên tìm Trục Nguyệt quay lại?”

“Không vội.” Khi Khang Cốc lộ ra nụ cười hàm hậu, vẫn có vài phần tư thế đại vương của một núi, “Ít nhất chúng ta chắc chắn rằng Trục Nguyệt vẫn còn sống, những người khác.....”

Những năm nay bọn họ chịu tội thật sự sống không bằng chết, cũng không biết những yêu quái trên núi Vụ Ảnh có bao nhiêu người có thể kiên trì.

“Nghĩ nhiều cũng vô dụng, cũng không được nói tới những điều này trước mặt Phù Ly.” Phong Thụy Trọng quay đầu nhìn nhà bếp, hai tiểu bối thân thiết vô cùng hòa thuận.

“Chỉ cần có thể còn sống là mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì khác.”

“Ớt xanh xào khoai tây rất dễ sao.” Phù Ly cho khoai tây vào chảo, Trang Khanh cầm cái xẻng đảo khoai, Phù Ly tiện tay cho thêm ớt cùng với tỏi băm vào, sau khi khoai tây được đổ khỏi chảo, cậu cảm thấy trong đó cũng có một phần công lao của mình.

“Ừ.” Trang Khanh gật đầu.

Cậu vui là được rồi.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 117

Trang Khanh và Phù Ly quán quýt trải qua ngày lễ năm mới, hạnh phúc mỹ mãn, những người khác trong ban quản lý lại bị đồng môn hoặc bạn bè truy hỏi, ví dụ như Trang Long Hoàng thành đôi với Phù đạo hữu như thế nào? Là con Kim Long duy nhất còn lại trong tộc, anh ấy ở bên một nam yêu, những yêu quái thủy tộc có thể chấp nhận sao?

Rất nhiều yêu quái cảm thấy không đáng thay cho Trang Khanh, khó khăn lắm mới chịu hết mọi khổ cực, trải qua kiếp nạn lớn trở thành yêu hoàng, được dân chúng thủy tộc quỳ bái, kết quả lại ở bên một con thỏ yêu nam, những thủy tộc khác sẽ nhìn anh thế nào?

Khi Trang Khanh vẫn còn chưa làm Long Hoàng, hơn nữa còn chưa quang minh chính đại ở bên Phù Ly, tất cả tu chân giả đều cảm thấy bọn họ ở bên nhau rất tốt. Nhưng khi Trang Khanh lên làm Long Hoàng, lại thực sự xác định quan hệ với Phù Ly, một số yêu tu nhiều chuyện bắt đầu châm chổ này, chọc chổ khác. Người này nói Phù Ly xuất thân thấp kém, không xứng với vua của thủy tộc. Người kia lại nói, Trang Khanh làm như vậy có lỗi với thủy tộc, vân vân.

Hoặc là nói, bọn họ nhàn rồi quá, muốn tìm một đối tượng đưa chuyện, để tiêu phí thời gian rỗi rãi của bọn họ.

Có một số yêu quái biến thành người quá lâu rồi, cũng dần dần nhiễm một thói quen xấu nào đó của con người, ví dụ như yêu tiền tài, háo sắc, đố kị, lắm lời.

Trên diễn đàn tu chân giới dần dần xuất hiện một tin đồn, nói là Phù Ly vốn không để Trang Khanh vào mắt, nhưng sau khi nhìn thấy Trang Khanh vừa lột xác, trở thành vua của thủy tộc, lập tức lựa chọn ở bên Trang Khanh, hành vi này gọi là chính trị hoá. Thậm chí còn có clone của yêu tu, cố ý thù ghét thành một số đoạn ngắn, bắn tĩa Trang Khanh và Phù Ly.

“Những yêu quái kia có bệnh sao.” Ngày đầu tiên đi làm lại, trên dưới ban quản lý đều ở trong trạng thái người trong văn phòng nhưng lòng đã đi chơi, Trương Kha lén lút lấy điện thoại ra lên diễn đàn, chưa xem được bao lâu, cả người cậu đều nổ tung, làm cho những đồng nghiệp đang mơ mơ màng màng muốn ngủ gật mình tỉnh dậy.

“Chuyện gì thế?” Từ Viện nhìn thấy Trương Kha tức giận như thế, cười trêu chọc nói: “Tới tháng hả?”

“Tới tháng cái gì, trên diễn đàn tu chân giới có người đang nói linh tinh.” Trương Kha tức giận nói, “Lão đại và anh Phù ở bên nhau, ảnh hưởng gì tới bọn họ tới mức mà bọn họ mở miệng ra ăn nói linh tinh?” Cậu vô cùng tức tối, mở máy tính ra, gõ bàn phím càn cạch, bắt đầu cãi nhau với đối phương.

“Địa chỉ IP hiển thị ở nước ngoài.” Từ Viện tra địa chỉ IP một chút, “Xem ra con yêu quái này còn rất thông minh, trước khi ăn nói linh tinh còn biết tự làm một IP đại diện, nếu như tiếp tục tra nữa, chỉ có thể mời cao thủ máy tính tới, tôi bó tay rồi.”

“Tra cái gì?” Phù Ly đi vào trong văn phòng, tay cầm một túi hoa quả, cái này là Khang Cốc bảo cậu cầm tới chia cho đồng nghiệp.

“Tra ghi chép tội phạm của năm ngoái.” Từ Viện lập tức tắt trang web đi, “Anh Phù, chúc mừng anh và lão đại cuối cùng đã tu thành chính quả.”

“Cảm ơn.” Phù Ly cười híp mắt chia quả cho mọi người, cậu lấy điện thoại ra hỏi Trương Kha: “Trương Kha, trước đây tôi nghe cậu nói tu chân giới chúng ta có diễn đàn, đăng nhập thế nào vậy?”

“Hả?!” Trương Kha ngẩng đầu, nhìn thấy đồng nghiệp khác đều đang nhìn mình, cậu lo lắng nói, “Hôm nay không được, diễn đàn tu chân giới đang bảo trì, không thể đăng kí.”

“Ừ.” Phù Ly cũng không để tâm tới chuyện này, thuận tay đặt di động lên trên bàn.

Trương Kha và những đồng nghiệp khác âm thầm thở phào một hơi.

“Em tới bộ phận thông tin tìm xem có tư liệu mạng nào không.” Từ Viện đứng dậy, quyết tâm tới bộ phận thông tin, bảo bọn họ xóa hết những bài post linh tinh kia đi.

“Để tôi đi cho.” Phù Ly lấy từ trong túi Càn Khôn ra một túi quả, “Đúng lúc tôi cũng muốn mang hoa quả cho bọn họ.”

Mọi người lại quay đầu nhìn Từ Viện, đúng thật là điều gì không cần nói thì không nên nói.

Từ Viện: “.....”

Cô cũng không ngờ rằng hôm nay tâm tình của Phù Ly lại tốt như vậy, còn muốn chạy khắp nơi tặng quà.

“Phù Ly.” Không biết Trang Khanh đã đứng ngoài cửa từ khi nào, “Cậu theo tôi qua đây một chút.”

“Ừ.” Phù Ly nhét hoa quả vào trong tay Từ Viện, nói với cô, “Vậy thì phát giúp tôi nhé.”

“Được ạ, được ạ.” Từ Viện vội vàng đồng ý, đừng nói là để cô thay phát một chút hoa quả, cho dù bảo cô tự bỏ tiền ra mua hoa quả phát, cô cũng bằng lòng.

Trang Khanh nhìn Từ Viện: “Bên phía bộ phận thông tin có việc, nhanh chóng xử lý đi, hiểu không?”

“Hiểu, hiểu, hiểu.” Từ Viện vội vàng gật đầu, xem ra lão đại cũng biết chuyện những lời đồn trên diễn đàn kia rồi, chỉ có anh Phù vẫn chưa hay biết gì.

“Đợi một chút.” Phù Ly nhớ tới mình vẫn chưa cầm theo điện thoại, xoay người đi lấy điện thoại, kết quả không cẩn thận chạm phải Trương Kha, làm điện thoại của cậu ta rơi xuống đất.

“Xin lỗi.” Phù Ly cúi người nhặt điện thoại lên, không cẩn thận nhìn thấy một đoạn chữ trên màn hình.

[Tôi nhìn không vừa mắt đấy]: Yêu tu Phù Ly này vừa nịnh hót lại vừa mưu mô, mấy nhân viên khác làm việc chung với cậu ta ở ban quản lý chắc phải xui xẻo mấy đời.

[Bóng râm]: Còn không phải là nhìn vào thân phận Long Hoàng của trưởng ban Trang sao, cho nên mới vội vàng tạo xu thế trên

diễn đàn, căn bản phải để cho cả thế giới biết, cậu ta với trưởng ban Trang ở bên nhau.

[Tôi nhìn không vừa mắt đấy]: Đáng thương thay cho trưởng ban Trang, một con rồng tốt như thế mà lại bị yêu quái mưu mô lừa.

“Anh Phù, cái này.....”

Phù Ly đưa điện thoại lại cho Trương Kha.

“Những người trên mạng đều nói linh tinh, anh đừng để trong lòng.” Trương Kha sợ những ngôn luận trên mạng này sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của Trang Khanh và Phù Ly, lấp bắp nói, “Anh và lão đại đang tốt đẹp, bọn em đều biết anh là yêu quái thế nào, lão đại cũng biết, anh đừng vì chút chuyện trên mạng này mà làm mình không vui.”

Phù Ly cau mày không nói lời nào, cậu ngẩng đầu lên nhìn Trang Khanh đã đi tới trước mặt mình, sắc mặt không có gì đáng ngại còn rất nghiêm túc nói: “Có lẽ những người này đang đổ kị tôi có được cậu?”

Ai có được ai?

Nội tâm các đồng nghiệp khác sóng to gió lớn, nhộn nhạo vô biên, nhưng trên mặt lại như ánh mặt trời.

Không thể ngờ, đúng là không thể ngờ, lão đại thoát nhìn uy vũ hùng tráng, vậy mà lại.....

Tình yêu ới tình yêu, thật sự là thứ vừa vĩ đại vừa mê người, vậy mà có thể làm Long Hoàng trao thân cho con thỏ, còn không thể từ bỏ, gấn bó khăng khít, tình yêu thần kì tới mức nào.

“Bọn họ đều là dạng người nhàn rỗi, đừng để ý tới bọn họ.” Trang Khanh nhìn những nhân viên khắp phòng vươn tai dự tính nghe chuyện vui, kéo Phù Ly tới văn phòng mình, sau khi đóng cửa lại mới nói, “Hôm nay tôi có thể xóa bỏ sạch sẽ những ngôn luận trên mạng kia, không phải là vấn đề gì lớn cả, bây giờ cậu nghĩ xem tối nay muốn ăn gì.”

Phù Ly lắc đầu: “Không, bây giờ tôi muốn khoe giàu.”

“Cái gì?” Trang Khanh cho rằng mình nghe nhầm.

“Không phải anh nói, những thứ đồ kia của tôi ở tu chân giới thực sự quý hiếm sao?” Phù Ly nói, “Bọn họ đánh không lại tôi, không nhiều pháp bảo bằng tôi, bạn đời cũng không giỏi giang, đẹp trai như bạn đời của tôi, khoe giàu liệu có thể làm cho bọn họ tức điên không?”

Trang Khanh: “.....”

Đối diện với ánh mắt hăng hái của Phù Ly, anh chậm rãi gật đầu một cái: “Cậu vui là được rồi.”

“Vậy anh nói cho tôi xem, làm sao mới có thể đăng nhập diễn đàn tu chân giới.” Phù Ly có tinh thần, cầm điện thoại đưa tới trước mặt Trang Khanh, đâu có chút dáng vẻ nào như người bị ngôn luận trên diễn đàn làm phiền?

“Đầu tiên mở trang web lên, sau đó lấy linh khí để dẫn....” Thấy Phù Ly đã quyết tâm, Trang Khanh chỉ có thể cam chịu, nói tỉ mỉ với Phù Ly về phương pháp đăng nhập diễn đàn.

“Cảm ơn anh, tình yêu.” Nghe hiểu phương pháp rồi, Phù Ly hôn lên cằm Trang Khanh một cái, quay đầu rúc vào ghế, bắt đầu nghịch

di động của mình.

Trang Khanh sờ sờ cằm, lấy điện thoại ra đăng nhập tài khoản vào diễn đàn của mình, trả lời vào bài post mạnh mẽ nhất.

[Trang Khanh]: Tôi thích cậu ấy, cảm ơn mọi người đã quan tâm, chúng tôi rất tốt.

“Ha ha ha ha.” Chu Lộ trốn trong phòng vỗ đùi cười lớn, Trang Khanh năm ấy khi giết yêu quái hung ác vô tình, nhưng trên phương diện tình cảm, vẫn thực sự nghiêm túc. Nói ra câu này, còn cố ý làm cho những con rệp châm ngòi ly gián kia tức giận đến chết.

Trong cơn kích động, hắn để lại tin nhắn phát cờ cổ vũ cho Trang Khanh.

Sau khi trả lời xong, hắn mới tỉnh táo lại, bắt đầu nghi ngờ bản thân mình có phải quá xúc động không. Ai ngờ hắn vừa làm mới trang đã thấy không ngờ có không ít yêu tu vỗ tay tán thưởng Trang Khanh, hơn nữa đều dùng tài khoản chính trả lời.

Chưởng môn, trưởng lão phái Điền Viên, nhân viên cáo cấp ở ban quản lý, chưởng môn phái Thanh Tiêu, chưởng môn, trưởng lão phái Loan Nguyệt, toàn bộ đều xuất hiện như măng xuân mọc sau mưa.

“Những người của danh môn chính phái nhàn rỗi như vậy sao?” Chu Lộ nhìn những ông lớn ở tu chân giới này, không ngờ rằng họ lại đều lén lút theo dõi bài post, cảm thấy những danh môn chính phái....có lẽ cũng chỉ như thế.

Đúng lúc hắn cho rằng như vậy là xong rồi, lại có một đạo hữu tự xưng là người của long tộc bước ra nói chuyện.

[Rồng lớn màu đỏ]: Các người là ai mà dám đại diện thủy tộc chúng ta tới đây ghét bỏ Phù đạo quân, các người không biết xấu hổ như vậy, đã hỏi sự đồng ý của yêu tu thủy tộc chúng ta chưa? Nói cho mấy người, thủy tộc chúng ta coi trưởng ban Trang như tấm gương để nhìn lên, trưởng ban Trang thích ai chúng ta đều bày tỏ ủng hộ và hiểu được, dám giả làm thủy tộc cút sang một bên đi.

Những tu chân giả xem náo nhiệt khác đều nháo nhào kinh ngạc, bây giờ nội bộ long tộc đã đoàn kết như vậy sao? Mấy tháng trước, không phải còn có long tộc bị trưởng ban Trang đánh cho mặt mũi bầm dập, thiếu chút nữa là hiện nguyên hình sao? Tại sao lại có một người nhảy ra nói chuyện giúp cho trưởng ban Trang, hơn nữa còn đại diện cho cả long tộc tỏ ý để trưởng ban Trang tùy cơ sai khiến?

“Trang Tiểu Long, thiết kế của diễn đàn này quá không biết xấu hổ, vậy mà còn cần mấy thứ như thông tin điện thoại, tài khoản giao dịch ngân hàng, sao không cướp luôn điện thoại đi?” Phù Ly trợn mắt xem thường.

Trang Khanh không nhanh không chậm nói: “Chúng ta nối tiếp con người, noi theo các quy định của phần mềm của con người, đây vẫn là bản tinh giản, không cần bộ nhớ và hình ảnh.”

“Phần mềm của con người đều không biết xấu hổ thế này sao?”

“Đa phần các phần mềm đều không biết xấu hổ như vậy, còn một số bộ phận càng không biết xấu hổ hơn.” Trang Khanh suy nghĩ một lát, trả lời như vậy.

Phù Ly giật mình, thường thức của thế giới con người thật sự làm cho yêu quái học không thể hết, không tiến thì lùi.

Sau khi cảm khái xong, Phù Ly bắt đầu lấy đồ trong túi Càn Khôn ra, cậu nên chụp những ảnh nào đăng lên diễn đàn mới tương đối kích động yêu quái nhỉ?

Các loại pháp khí cấp thần có phải là quá kích thích không, nhưng mà cậu cũng không có pháp khí cấp bậc thấp.

Đan dược thì sao nhỉ?

Hay là vàng bạc châu báu?

Tác giả có lời muốn nói:

Phần mềm của con người: Mỉm cười (* ˘ ˘)

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 118

Ở trên diễn đàn tu chân giới náo nhiệt vô cùng, thiếu chút nữa đã làm tê liệt cả trang web. Ngay tại thời điểm khi bộ phận thông tin điên cuồng cứu vớt trang web, một bài post lặng lẽ xuất hiện trên diễn đàn, người đăng bài là [Con thỏ uy vũ hùng tráng].

[Con thỏ uy vũ hùng tráng]: Lần đầu tiên lên diễn đàn này, thật không ngờ bây giờ có rất nhiều hậu bối trong đầu chỉ nghĩ tới quyền thế, địa vị, thân phận, điều này làm tôi vô cùng đau lòng, tại sao không thể để tâm hồn của mình thuần túy hơn một chút, thoải mái hơn một chút.

[Cái đuôi gấu trúc]: .....

“Phù Ly muốn làm gì thế, đăng những ngôn luận quái đản này là chê bai những yêu tu kia mắng cậu ta còn chưa đủ sao?”

[Màn thầu một lông]: Chủ thớt không phải là ngu đần chứ, còn tâm linh thuần túy một chút, cậu muốn thuần túy thì quay lại núi sâu, rừng già, chạy tới đây lên mạng làm gì? Trong túi không có mấy xu tiền thì thẳng thẩn thừa nhận, cái gì mà tâm linh không tâm linh, bây giờ ai còn uống cái loại canh gà (1) vừa thiu vừa thối thế này?

[Miêu đại vương]: Chủ thớt, cậu không cần để ý tới những yêu quái này, bọn họ đã sớm bị thế giới phồn hoa của con người làm mờ mắt.

[Miếng mọc nhĩ]: Mèo yêu tăng trên cút qua một bên, ít kéo phồn hoa gì gì vào. Chủ thớt xem thường tiền tài địa vị như vậy, nói trước xem cậu có không?

[Không cần mang lương khô]: Nhìn cái tên này của chủ thớt, còn có loại thái độ “nhìn tiền tài như cặn bã”, sẽ không phải là Phù Ly đạo quân sau khi trưởng ban Trang trở thành Long Hoàng rồi mới ở bên trưởng ban Trang đấy chứ?

Vị cư dân mạng [Không cần mang lương khô] vừa phỏng đoán, lập tức dẫn tới vô số cư dân mạng từng mắng Phù Ly tán đồng, rất nhanh bài post này đã vượt quá trăm bình luận, đa phần đều là cười nhạo Phù Ly không biết xấu hổ, được lợi rồi còn khoe mẽ. Mắng rồi lại mắng, trong lòng những người này sinh ra một loại ý thức trách nhiệm, giống như bọn họ vì Trang Khanh tốt mới chửi mắng ầm ĩ lên như vậy.

[Màn thầu một lông]: Cậu nói không phải cậu chiếm được lợi từ trưởng ban Trang mới ở bên anh ấy, có chứng cứ gì không?

Con thỏ uy vũ hùng tráng bị mắng mấy trăm bình luận ở diễn đàn tu chân giới, mới xuất hiện lần nữa.

[Con thỏ uy vũ hùng tráng]: Chiếm lợi gì. Là chỉ pháp khí? Đan dược hay là vàng bạc châu báu?

[Miếng mọc nhĩ]: Cậu lấy ra được sao?

[Con thỏ uy vũ hùng tráng]: Mọi người đang nói thứ này?

Tiếp theo, con thỏ uy vũ hùng tráng đăng lên rất nhiều ảnh chụp pháp bảo, mười tám loại vũ khí, thuyền bay, quần áo...

[Con thỏ uy vũ hùng tráng]: Những pháp khí thể này tôi còn rất nhiều, nhưng mà đều không tiện tay dùng, cho nên vẫn luôn vớt ở đây.

Cư dân mạng: ....

Kể tiếp cậu lại post vô số hình ảnh bình đan dược.

[Con thỏ uy vũ hùng tráng]: Tu chân quan trọng nhất chính là tu tâm, dựa vào đan dược xây dựng không phải là chuyện tốt, cho nên những đan dược này vẫn ở trong túi Càn Khôn của tôi mấy nghìn năm chưa từng động tới.

Sau đó là các loại vàng bạc đá quý, những vàng bạc đá quý trong ảnh chụp chất đồng thành núi, tỏa ra ánh sáng lấp lánh mê muội.

Tất cả những tu chân giả vờ xem bài post đều kinh hãi, trong chốc lát không ai dám trả lời bài post này.

[Cái đuôi gấu trúc]: Nói thật với mấy người, mấy hôm trước tôi bị thương, Phù Ly đạo quân tùy tiện ném cho tôi một viên Bổ Khí Đan, mấy người biết khi tôi nuốt viên thuốc đó xuống, có tâm tình như thế nào không?

[Miêu đại vương]: Lâu trên hưởng ké phúc lợi của yêu quái thổ hào, không cần phải khoe ra.

[Miếng mộc nhĩ]: Không thể nào, đây là giả! Yêu tu khoảng thời gian trước còn làm bảo vệ ở khách sạn, không thể có nhiều thứ đồ tốt như vậy được, tôi không tin!

[Rắn trăm năm]: Thích tin thì tin không tin thì cắt, còn không cho phép thổ hào như người ta ra ngoài trải nghiệm cuộc sống sao?

[Vị chanh rất ngọt]: Phù Ly đạo quân, cầu ban thưởng một viên Bồ Khí Đan, em nguyện làm người làm vườn ở biệt thự nhà anh.

[Dưa hấu không phải dưa hấu]: Phù Ly đạo quân, cầu thu lưu, em biết trồng chột!

Bài post ban đầu đầy tiếng mắng chửi, sau khi Phù Ly khoe giàu liền trở thành biển cả ôm đúi lớn.

“Lũ không biết xấu hổ này, ban nãy còn mắng kinh hơn cả mình, bây giờ quay đầu đã ôm ngay đúi lớn, nôn, không biết xấu hổ!” Chương Cường ngồi trên bậc thang, nhìn điện thoại chửi đều, “Ai biết Phù Ly có cảm thứ gì của Trang Khanh để khoe giàu hay không? Mẹ nó, không hổ danh là con thỏ, toàn thân trên dưới đều giống ông già thỏ.”

“Ngại quá, làm phiền một chút.” Một người đàn ông cao gầy đẹp trai mặc áo gió đi tới trước mặt Chương Cường, “Tôi mới vừa từ trong núi ra, vừa nghe thấy cậu nhắc tới Phù Ly?”

“Anh là ai hả?” Chương Cường nhét điện thoại vào trong túi áo, thấy người đàn ông đẹp trai trước mặt này đang cười, vẻ mặt ôn hòa, không biết tại sao hắn lại ngại không thể mắng ra lời tục tĩu. Hắn đứng từ trên bậc thang dậy, phúi phúi bụi dính trên quần, giọng nói thấp mấy độ: “Anh quen Phù Ly à?”

Người đàn ông mỉm cười gật đầu.

“Thì ra anh là đồng hương với cậu ta.” Chương Cường nâng cằm hừ một tiếng, “Cũng không biết Phù Ly ở vùng nông thôn nào tới, dựa vào khuôn mặt đã quyến rũ được Long Hoàng vào trong tay, còn chạy lên diễn đàn khoe giàu. Một tên nhà quê chưa bao giờ

được trải đời thì lấy đâu ra nhiều thứ đồ để khoe như thế, còn không phải là ỷ vào Long Hoàng mắt mù, thích cậu ta sao.”

“Cậu ấy khoe những gì?” Trên khuôn mặt nhả nhận của người đàn ông xuất hiện vẻ tò mò.

“Này.” Chương Cường đưa điện thoại tới trước mặt người đàn ông, người đàn ông gần như không mấy quen thuộc với loại điện thoại này, cho nên chỉ nhìn chăm chăm màn hình mà không đưa tay ra chạm vào.

“Nơi mà các anh ở rất cuộc phải khổ tới mức nào, ngay cả điện thoại cũng chưa từng thấy?” Thái độ của Chương Cường càng thêm ngạo mạn, gần như có thể khẳng định trên người Phù Ly không có thứ đồ gì tốt cả, những thứ trong ảnh chụp đều là Trang Khanh lấy ra để giúp cậu ta duy trì thể diện. Hắn chọc chọc trên màn hình, để cho người đàn ông nhìn rõ những món đồ trong ảnh, “Đã nhìn thấy thứ này bao giờ chưa, đây gọi là điện thoại, loại mới nhất bây giờ cũng phải hơn chín nghìn, anh nhìn rồi cũng không mua nổi.”

“Vậy cậu có biết bây giờ Phù Ly đang ở đâu không?” Người đàn ông nhìn bầu trời mờ mịt, trong mắt xuất hiện vẻ đáng tiếc.

“Ban quản lý tu chân giới.” Chương Cường nhét điện thoại vào trong túi, cười nhạo một tiếng, “Đúng thật là từ trong núi ra, một yêu quái phát đạt, cả ngọn núi đều muốn chạy tới tống tiền.”

Người đàn ông nghe thấy câu này, cười ôn hòa: “Tiểu yêu tinh như cậu, tu vi không cao, miệng lại không buông tha người. Ngay cả chân thân và tu vi của tôi cũng không nhìn ra, lại dám kiêu ngạo vô lễ như vậy, xem ra tu chân giới hiện tại rất thái bình.”

Chương Cường nghe thấy câu này, cho rằng người đàn ông sẽ làm gì mình, vội vàng nói: “Anh đừng làm xằng bậy, bây giờ tu chân giới tôn trọng hòa bình, phản đối bạo lực, nếu như anh dám làm gì với tôi, tôi sẽ báo cáo lên ban quản lý, để cho bọn họ tới bắt anh lại.”

“Ban nãy cậu mới nói Phù Ly ở trong ban quản lý, bây giờ lại nói muốn báo ban quản lý giúp đỡ cậu.” Người đàn ông không nhanh không chậm dứt tay vào túi áo gió, “Hành vi như vậy thực sự không ổn.”

Hắn vươn ngón trỏ đặt lên trán Chương Cường, Chương Cường không hề có sức lực phản kháng biến thành một con gián to bằng ba ngón tay.

“Con côn trùng nho nhỏ, tu luyện thành người vốn là chuyện hiếm thấy. Tuy luyện thành người lại không theo tâm đ*o, thành người có tác dụng gì?” Người đàn ông lấy ra một chiếc khăn lụa lau khô ngón trỏ, “Trong vòng bảy ngày, cậu sẽ giữ nguyên hình, tự ngấm cấn thận lại tâm tu luyện ban đầu của mình đi.”

Người đàn ông vứt khăn lụa vào trong thùng rác, xoay người rời đi, chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy tiếng trẻ con gào thét.

“Có gián!”

“Mau đánh chết nó.”

“Nó chui vào trong cống thoát nước rồi.”

Trong ban quản lý, khu văn phòng chung hò reo ầm ĩ.

“Anh Phù thật sự ngầu!” Trương Kha xem mấy tấm ảnh khoe giàu của Phù Ly, nằm bò ra bàn nói, “Cái gì mà bảo anh Phù ôm đùi lớn

của lão đại, rõ ràng là lão đại ôm đùi lớn của anh Phù mới đúng.”

Cậu ngồi thẳng dậy, hỏi những đồng nghiệp khác: “Mọi người nói xem, có phải điều này rất hợp lý hay không?”

Đáng tiếc các đồng nghiệp khác vẫn còn chìm đắm trong sự khoe giàu của Phù Ly, không có thời gian quan tâm tới câu hỏi này của Trương Kha.

“Tôi không thể hiểu nổi thế giới của yêu quái có tiền.” Chiết ly chuyên dụng thời Đường trong tay Triệu Vân run rẩy, “Vẫn biết anh Phù có nhiều đồ tốt, không ngờ rằng anh ấy lại có nhiều đồ tốt tới mức độ này.”

“Mọi người...” Hoàng Hầu là nhân viên cùng vào ban quản lý với Phù Ly, nhưng vì tích cách của cậu không nóng không lạnh, cũng không gia nhập danh môn chính phái khác, cho nên trong đám nhân viên mới, càng đặt biệt nhỏ bé, “Mọi người đã từng nghĩ, anh Phù căn bản không phải là yêu quái bình thường chưa?”

Thỏ yêu có thể đánh bại Ôn Thần, có thể đánh với Côn Bằng lâu như vậy, có thể đánh cho đại yêu thượng cổ Tống Ngữ mặt mũi bầm dập, lông vũ bay đầy trời? Còn có cả những trân bảo trên người, trường bối ra tay hào phóng, đâu thể đơn giản được?

Côn Bằng oai phong ở yêu giới vô số vạn năm, tới bây giờ tên của hắn vẫn làm cho vô số yêu tu run rẩy, nhưng vẫn luôn ngoan ngoãn ở trong ban quản lý. Tống Ngữ lại trực tiếp gọi Phù Ly là lão đại trước mặt toàn bộ tu chân giới. Còn có cả Công Phúc tự xưng là con nối dõi của thần thú Thanh Thương Long, cũng đặc biệt gần gũi với Phù Ly. Ngay cả mấy người ba đầu dùng cổ nhìn người kia cũng

rất thân cận với Phù Ly, trên thế gian lấy đâu ra chuyện trùng hợp như vậy?

“Vấn đề này có quan trọng hay không.” Triều Vân dùng ánh mắt nhìn người thành thật nhìn Hoàng Hầu, “Chân thân là gì không quan trọng, dù sao anh ấy với lão đại là người một nhà, cũng chẳng khác gì là lão đại của chúng ta, lão đại càng lợi hại càng tốt.”

Hoàng Hầu: ....

Thật sự không ngờ, những tiền bối này lại tùy tiện như vậy.

Trong toà ký túc xá của ban quản lý, Côn Bằng nhìn Công Phúc đang ngồi khoanh chân uống trà bên cửa sổ, gãi đầu không kiên nhẫn nói: “Cả ngày chỉ biết uống trà, không phải chỉ là mấy cái lá ngâm trong nước thôi sao, có gì lạ chứ?”

“Loại yêu quái tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản như người, sao có thể hiểu được loại hưởng thụ tinh thần như thế này chứ.” Công Phúc buông ly trà xuống, “Người cuồng cuồng như vậy làm gì?”

Công Phúc nhíu mày: “Người không cảm nhận được gì sao?”

Công Phúc nhìn ra bên ngoài cửa sổ không nói gì.

“Linh khí của trời đất hỗn loạn, yêu khí của tám phương đất cuộn cuộn, những yêu quái ngủ say, đều sắp tỉnh lại.” Về mặt Côn Bằng nghiêm trọng, dường như có thể nhìn thấy thời khắc mà mảnh đất này rơi vào hỗn loạn.

“Không có.”

“Cái gì?” Côn Bằng kinh ngạc nhìn Công Phúc, là con trai của thần thú Thanh Thương Long, Công Phúc cảm ứng với linh khí trời đất có lẽ là còn mạnh mẽ hơn loại hung thú trời sinh như hắn, tại sao lại không cảm nhận được gì.

“Trên người ta đã không còn hơi thở của thần do phụ thân để lại nữa.” Nước trà xuống cổ họng, hơi lạnh, “Ta dựa vào oán khí mà sinh ra, dùng thi thể dịch cốt làm lại thân thể, sớm đã không được coi là thực thú.”

“Chẳng trách khi ngươi và Đào Ngột đánh nhau lại tổn sức như vậy.” Biểu tình của Côn Bằng có chút phức tạp, “Ta còn cho rằng tu vi của ngươi càng thêm tinh tiến, làm ta không cảm nhận được hơi thở của thực thú trên người ngươi.”

Công Phúc cười một tiếng không nặng không nhẹ: “Trời đất có đường, chống đối lại Thiên Đạo phải trả giá đắt. Tuy rằng đại yêu liên tiếp hiện thân, nhưng ngươi đã quên mất bên này còn có một Trang Khanh sao.”

“Một con rồng nhỏ chưa tới hai nghìn tuổi như hắn thì có thể làm gì?” Trong mắt Côn Bằng, tuy rằng tu vi của Trang Khanh cao cường, lại có toàn thân công đức, nhưng chung quy tuổi vẫn còn nhỏ. Nếu như thực sự xảy ra đại nạn, hắn có thể cản được sao?

“Ai biết được?” Công Phúc vẫn chỉ cười như cũ, “Trước khi trời ban cho con người một thứ gì đó lớn lao, đầu tiên nhất định phải làm thể xác này đói kém, xương cốt hao mòn. Cha của Trang Khanh là Kim Long, mẹ là hoàng tộc con người, sau đó trải qua đủ mọi chuyện, đó là hòn đá mài vận mệnh, khi vận mệnh được mài giũa bền gan vững chí, chính là lúc rút lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ.”

“Không có con cưng của Thiên Đạo nào không phải trải qua đau khổ sau đó mới làm nên việc lớn.” Công Phúc hí mắt nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài khung cửa sổ, “Cứ từ từ mà xem đi.”

Côn Bằng nhớ tới những tiểu thuyết tu tiên ở nhân giới, những nhân vật chính đều trải qua đau khổ, cuối cùng mới trở thành vương giả mạnh nhất, hoặc là trở thành người cứu vớt thế giới.

“Như vậy....cũng tốt.”

“Không phải ngươi vẫn thường thường nói ngươi là hung thú, lười quan tâm sự sống chết của vạn vật nhân gian này sao?” Công Phúc như cười như không, “Tại sao ngược lại bắt đầu quan tâm rồi?”

“Ta tùy tiện hỏi vậy không được sao?” Má Côn Bằng có chút đỏ, hấn quay đầu đi nói, “Ai quan tâm tới sống chết của bọn họ.”

“Ồ, thì ra là như thế.” Công Phúc gật đầu vô cùng có lệ.

“Biểu tình của ngươi là gì thế, ý của ta chính là....” Côn Bằng đột nhiên dừng lại, hít hít cái mũi, đột nhiên nói: “Mùi của Bạch Trạch!”

“Bạch Trạch?” Công Phúc cũng đứng dậy theo, nước trà trên bàn đổ đầy xuống, làm ướt thảm trải trên mặt đất, “Ngươi không ngửi nhầm chứ?”

“Không thể ngửi nhầm được, cho dù trên người tên tiểu nhân này có xịt cả tấn nước hoa, ta cũng có thể ngửi được mùi của hắn.” Côn Bằng xoay người đi ra ngoài cửa.

“Đội đã.” Công Phúc cản hắn lại.

“Người muốn làm gì?” Trên mặt Côn Bằng hiện lên vẻ tức giận.

“Người đi làm gì, muốn đánh nhau với Bạch Trạch một trận ở ban quản lý sao?” Công Phúc nâng cằm, “Thật sự coi Phù Ly và Trang Khanh dễ tính sao? Nếu như khi người vừa mới ra khỏi biển còn có thể đánh hòa hai người họ, bây giờ thì sao....”

Một người là vua của thủy tộc, một người là Hồng do linh khí đất trời ngưng tụ thành, sau lưng con Hồng này còn có Chu Tước không dễ chọc, nếu như Côn Bằng chọc vào hậu bối này, có lẽ sẽ bị đánh cho nửa chết.

“Ta không đánh nhau với hần, ta ra ngoài xem xem là được chứ gì!” Côn Bằng thở phì phì đi ra ngoài, lần này Công Phúc không cản hần lại. Dựa vào chút tình cảm bạn bè qua lại, hần nhắc nhở Côn Bằng, còn về phần rốt cuộc Côn Bằng có nghe hay không, vậy không còn là chuyện của hần nữa.

“Công ty TNHH Khoa học Công nghệ Sinh vật Trường Long?” Người đàn ông nhìn bảng hiệu nguy nga lộng lẫy ở bên ngoài, trong mắt người bình thường, đây chính là một công ty lớn nổi danh cả nước được bảo vệ nghiêm ngặt, trang hoàng tráng lệ. Nhưng trong mắt người đàn ông, nơi đây yêu khí dày đặc, vô số trận pháp không gian chồng chất lên nhau, ngay cả bảo vệ trông cửa cũng là yêu tu thủy tộc.

“Xin chào, thưa anh, cho hỏi anh tìm ai?” Một người bảo vệ bản thể là cá lù đèn vàng đi ra từ cổng bảo vệ, trên mặt mang theo nụ cười lễ phép của nghề nghiệp.

Tu vi của cá lù đèn vàng không hề cao, nhưng vì con người đánh bắt quá mức, cá lù đèn vàng càng ngày càng ít, khó khăn lắm mới có

một con cá lù đèn vàng tu luyện thành người, ban quản lý liền thuê cậu ta làm nhân viên bảo vệ hợp đồng. Cá lù đèn vàng cũng rất biết ơn sự chăm sóc của ban quản lý với mình, cho nên khi làm việc không chỉ nghiêm túc có trách nhiệm, mà vẫn luôn duy trì thái độ mỉm cười phục vụ, thường được ban quản lý biểu dương, làm cho các nhân viên bảo vệ khác vô cùng đố kỵ.

“Xin chào, làm phiền rồi.” Người đàn ông đẩy chiếc kính gọng vàng trên mũi vừa mới được biến ra, “Xin hỏi, Phù Ly ở nơi này sao?”

Vừa nghe thấy tới tìm Phù đạo quân, cá lù đèn vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, cho hỏi anh là?”

“Tôi là chú của nó, họ Bạch, không biết có thể cho tôi vào gặp nó không?”

Lúc này cá lù đèn vàng mới biết thì ra người đàn ông có dung mạo đẹp trai này là một yêu tu. Cậu lấy bộ đàm ra, cười với người đàn ông: “Xin Bạch đạo hữu chờ một lát, tôi liên hệ với lễ tân trước đã.”

“Được, làm phiền.”

Phù Ly đang rúc trên sofa, nhìn vô số những bình luận muốn nhận cậu làm bố nuôi, lắc đầu thở dài nói: “Những yêu quái trẻ tuổi bây giờ thực sự là không biết rụt rè chút nào.”

“Ừ, tôi còn trẻ, cũng không muốn cậu nhận nuôi thêm con trai hay con gái.” Trang Khanh nhìn những tấm ảnh khoe giàu Phù Ly đăng lên mạng, phát hiện Phù Ly chọn toàn những thứ đồ không có giá trị nên cũng mặc kệ tùy ý cậu.

Qua một lát, điện thoại của Phù Ly reo lên, Trang Khanh phát hiện ra sau khi Phù Ly nhận điện thoại, biểu tình có chút không thích hợp.

“Sao thế?”

“Lẽ tân nói, có một chú họ Bạch tới tìm tôi.” Phù Ly nhảy từ sofa dậy, lắp bắp nói, “Anh còn nhớ chú Bạch Dương mà tôi đã từng nói với anh không, ông ấy họ Bạch.”

“Tôi đi xem thử.” Phù Ly quăng lại một câu, xoay người chạy ra ngoài, bởi vì chạy quá vội, còn đá hỏng bồn hoa ngoài cửa của Trang Khanh.

“Bạch Trạch....” Trang Khanh nhìn bồn hoa đã bị đá vụn, đuổi theo qua đó.

“Anh Bạch, phía lễ tân đã xác nhận rồi, mời anh vào.” Cá lù đèn vàng mời người đàn ông vào cửa.

“Cảm ơn.” Người đàn ông lục lọi trong túi áo gió, lấy ra hai viên đan dược đặt vào trong tay cá lù đèn vàng, “Cầm lấy ăn chơi đi.”

Cá lù đèn vàng cầm trong tay hai viên Nguyên Khí Đan, thiếu chút nữa bị dọa mềm chân: “Anh, anh Bạch, thuốc này quá quý, tôi không thể nhận.”

“Loại đồ chơi này có gì quý trọng chứ.” Người đàn ông xua tay, xoay người bước đi.

Lúc này cá lù đèn vàng có thể khẳng định một trăm phần trăm, vị họ Bạch này chính là trưởng bối của Phù đạo quân, bởi vì trừ bỏ

trưởng bối của Phù đạo quân ra, cả tu chân giới này không có ai ra tay xa xỉ như vậy.

Nghe nói lần trước Thanh Tu đạo quân và Ngự Thương đạo quân đi ra ngoài công tác với Phù đạo quân, gặp được trưởng bối của Phù đạo quân, mỗi người được tặng một túi đá quý có giá trị không thể đo lường, câu chuyện này được lan truyền cả tu chân giới.

Không ngờ rằng cậu cũng có thể gặp được chuyện thế này.

Bước chân vào kết giới ban quản lý mà yêu tu mới có thể đi vào, người đàn ông nhìn thấy mấy tiểu yêu đang chơi trên cỏ, cùng những tu chân giả đang đùa giỡn với bọn chúng, hắn thậm chí còn nhìn thấy một nhân sâm tinh nhỏ cưỡi lên cổ một nhân tu.

Đây là nhân tu và yêu tu hiện tại?

“Bạch Trạch, quả nhiên là người!”

Người đàn ông ngẩng đầu, cau mày với yêu tu đang chạy tới trước mặt: “Ồ, Côn Bằng, người chạy thoát khỏi kết giới rồi hả?”

Tác giả có lời muốn nói:

Hỏi: Trưởng bối của Phù Ly đạo quân có gì đặc biệt?

Đáp: Trần ngập hơi thở thỏ hào!

~~~~~

(1) Canh gà: Những lời lẽ an ủi tâm hồn, nói tóm lại là mấy lời tẩy não.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 119

Côn Bằng nhìn bốn phía xung quanh, mấy tiểu yêu quái rụt đầu trốn ở bên cạnh, dáng vẻ như muốn nghe lén lại không dám nghe. Hắn nhíu mày trừng Bạch Trạch: “Kết, kết giới gì, nhiều năm như vậy người không hiện thân, đột nhiên chạy tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là kết giới phong ấn rồi.” Bạch Trạch cười híp mắt nói, “Người bị phong ấn bốn nghìn hai trăm năm dưới đáy biển, chẳng lẽ cũng bị phong ấn luôn cả trí nhớ?”

Nhóm tiểu yêu nghe lén thấy như vậy, trên mặt lộ ra vẻ bối rối. Nếu ra Côn Bằng đại nhân không phải nghỉ ngơi dưới đáy biển mà là bị đại yêu khác phong ấn.

“Chú Côn Bằng, mẹ cháu nói, yêu quái tốt không thể tùy tiện nói dối được.” Một yêu tiểu ngư yêu trên đầu vẫn còn chiếc sừng đi tới trước mặt Côn Bằng, vẻ mặt rối rắm, “Nhưng mà chú là bạn tốt của cháu, cháu quyết định sẽ không ghét bỏ chú.”

“Ta đúng thật phải cảm ơn người, nghe con.” Côn Bằng vươn tay xách tiểu ngư yêu lên, ném đưa nhóc vào trong lòng yêu quái tới xem náo nhiệt ở bên cạnh, “Đại yêu nói chuyện, tiểu yêu quái không được quấy rối.”

Bị vạch trần chuyện bản thân bị phong ấn hơn bốn nghìn năm, Côn Bằng thật sự có chút tức giận. Nếu như là lúc vừa mới ra khỏi biển, có lẽ bây giờ hắn đã đánh nhau với Bạch Trạch. Nhưng sau

khi tận mắt nhìn thấy Ôn Thần bị sét của Thiên Đạo đánh chết, hẳn lờ mờ nhận ra được chân tướng của một sự thật nào đó, có lẽ năm đó bọn Bạch Trạch cũng không phải vì gây phiền phức cho hắn mà là vì cứu hắn một mạng.

Nghĩ như vậy, khi hắn gặp lại Bạch Trạch còn có chút lúng túng. Nhất thời không biết nên phát giận với Bạch Trạch hay là nên nói cảm ơn.

“Mọi người vây ở đây làm gì?” Trương Kha cầm tài liệu xuống, nhìn thấy có không ít yêu tu đang vây ở cửa, ngay cả Côn Bằng cao ngạo bình thường không thích xuất hiện trước mặt yêu tu khác cũng đứng trên bậc thang, cậu có chút tò mò, thò đầu nhìn thoáng qua.

Thứ như lòng tò mò, thật sự đã xâm nhập vào gen của con người, cho dù là những con người bước chân lên con đường tu đạo cũng không ngoại lệ, Trương Kha chính là một đại diện.

“Đội trưởng Trương.” Lễ tân yêu nữ trong tranh nhỏ giọng nói, “Bên ngoài có một người họ Bạch, đang muốn tìm Phù đạo quân. Nhưng mà dường như Côn Bằng đại nhân có quen biết với vị họ Bạch này, hơn nữa.....” Nữ yêu áp giọng thật thấp, “Vị họ Bạch này còn nói, Côn Bằng đại nhân không phải ngủ ở đáy biển mấy nghìn năm mà là bị phong ấn mấy nghìn năm.”

“Thật sao?” Trương Kha đột nhiên có tinh thần, người đàn ông họ Bạch này, dám nói chuyện trực tiếp với Côn Bằng như vậy, chứng minh rằng thực lực của hắn rất mạnh. Nhưng hắn lại là yêu quái mà anh Phù quen biết, ở giữa có phải là có bí mật không thể nói cho người khác không?

Nào biết Côn Bằng đứng trên bậc thang đột nhiên quay đầu lại, trừng Trương Kha và yêu nữ trong tranh nói: “Hai người các người đang lăm bằm cái gì đấy, cho rằng ta không nghe thấy sao?”

Trương Kha và nữ yêu:

“Hơn bốn nghìn năm không gặp, nhưng người càng ngày càng có tiền đồ, còn có thể hô to gọi nhỏ với những tiểu bối tuổi tác chưa bằng số lẻ của người.” Bạch Trạch bước lên bậc thang, “Bỏ đi, bỏ đi, ta đang bận tìm đứa trẻ nhà chúng ta, không nói mấy lời vô nghĩa với người nữa.”

“Đứa trẻ nhà các người?” Côn Bằng nhú mày, “Người lấy đâu ra đứa trẻ?” Trong lòng hần thoáng hiện lên một phỏng đoán.

“Chú Bạch!” Phù Ly chạy từ cửa ra, sau khi nhìn thấy Bạch Trạch, kinh ngạc hét lên một tiếng, nháy mắt nháy như con thỏ tới trước mặt Bạch Trạch, “Đúng là người?!”

“Trưởng thành rồi.” Bạch Trạch tháo kính xuống, vươn tay vỗ vỗ vai Phù Ly, “Rắn chắc không ít.” Càng làm cho hần ngạc nhiên hơn đó chính là một tầng ánh sáng vàng công đức cùng với tử khí của đế vương như ẩn như hiện trên người Phù Ly. Năm đó Thiên Đạo giáng hình phạt, khi hần và Phù Ly thất lạc, trên người Phù Ly còn không có những thứ này.

Hồn phách của Phù Ly hình thành từ linh khí trời đất cùng với thất tình lục dục, số mệnh vô cùng hỗn loạn, thậm chí còn có đường đại hung. Trên người không có khả năng có và cũng không nên có công đức cùng tử khí của đế vương.

Hai nghìn năm này, rốt cuộc là Phù Ly đã gặp được chuyện kỳ lạ gì, lại có thể làm cho vận mệnh đại hung của nó bắt đầu xuất hiện thay đổi. Từ ngày bị phong ấn ở trung tâm sa mạc, ngày ngày bị ánh mặt trời chói rục thiêu đốt, năng lực biết trước biến chuyển đất trời của Bạch Trạch càng ngày càng trở nên suy yếu, đã mất đi một phần lớn năng lực dự đoán.

Bây giờ hẳn không tính được ra vận mệnh của Phù Ly, thậm chí ngay cả vận mệnh của Côn Bằng hẳn cũng không nhìn ra được.

“Con thỏ nhỏ, không ngờ người lại là hậu bối của Bạch Trạch?!” Côn Bằng nhìn dáng vẻ gặp lại của Phù Ly và Bạch Trạch, đột nhiên hét lớn, “Lúc đầu ta hỏi người có biết Bạch Trạch hay không, tại sao người lại nói chưa từng gặp hẳn?!” Thực không thể ngờ, con Hồng Phù Ly này lại là do thụ thú Bạch Trạch nuôi lớn, quả thực là trò cười lớn nhất dưới mắt Thiên Đạo.

Đã gọi là chú rồi, còn nói chưa từng gặp? Không ngờ rằng văn bối thoát nhìn đơn thuần, lại lừa người chuyên nghiệp hơn ai khác.

“Bạch Trạch?!”

Nghe được tiếng rống này của Côn Bằng, tất cả mọi người đều nghĩ rằng tai mình có vấn đề. Thụ thú Bạch Trạch tiếng tăm lừng lẫy trong đất trời, có thể dự báo được kiếp trước và tương lai, lại đang đứng trước mặt bọn họ?

Trương Kha chen ra khỏi một đồng tiểu yêu đang xem ồn ào, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho các đồng nghiệp khác: “Mau ra đây xem thụ thú Bạch Trạch, còn sống!”

“Cá mè hoa, người không đánh lại chúng ta nên định bắt nạt con cháu nhà chúng ta sao?” Bạch Trạch kéo Phù Ly về sau lưng mình, đeo kính lên nhìn Côn Bằng, “Giọng lớn như thế, định dọa dẫm sao?”

“Ta dọa em gái người!” Côn Bằng đam mê nghịch điện thoại, đã học được dùng ngôn ngữ mạng mắng chửi người, “Phù Tiểu Ly, ban đầu người đã nói với ta thế nào?!”

“Lúc ấy tôi không biết Bạch Dương trưởng lão chính là Bạch Trạch.” Phù Ly trốn sau lưng Bạch Trạch, ló đầu lên bả vai hắn, “Chuyện này không thể trách tôi.”

“Người coi ta ngu sao?!” Côn Bằng giận giữ cười lớn, “Người sống với bọn họ mấy nghìn năm, sẽ không biết bọn họ là thứ gì sao?”

Bạch Trạch sờ sờ mũi, quay đầu yếu ớt nhìn Phù Ly. Nhưng mà lại không hề áp lực khi bị Côn Bằng trừng, “Coi người là ngốc thì làm sao?”

Côn Bằng: “Người, người.....”

“Ở bên ngoài kêu gào cái gì thế?” Giọng Trang Khanh vừa vang lên, những tiểu yêu vây xung quanh xem náo nhiệt lập tức nhường ra một lối đi, để Trang Khanh có thể nhìn rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đi theo lối đi mà mọi người nhường ra, Trang Khanh đứng ở bậc thang cuối cùng, nhìn Phù Ly sau lưng Bạch Trạch, lễ phép cười với Bạch Trạch: “Chào Bạch Trạch tiên bối.”

“Xin chào.” Là một thụ thú, Bạch Trạch trời sinh công đức thâm hậu, tử khí đầy người. Hắn sống nhiều năm như thế, những sinh vật có ánh sáng công đức cùng với tử khí để vương giống như Trang Khanh cũng không nhiều, cho nên khi lần đầu tiên nhìn thấy Trang Khanh, hắn bất giác thêm vài phần cảm tình với đối phương.

Hơn nữa.....

Sắc mặt Bạch Trạch có chút khế thay đổi, nhưng lại nhanh chóng bị che giấu đi.

Phù Ly đi ra từ sau lưng Bạch Trạch, kéo kéo tay áo Trang Khanh, nói với Bạch Trạch: “Đây là...đây là đạo lữ tương lai của con, Trang Khanh.”

Nghe lời Phù Ly nói, biểu tình của Bạch Trạch giờ đây trở nên vô cùng quái dị, một lúc sau mới liên tục gật đầu: “Tốt, rất tốt.”

Những nhân viên trong ban quản lý đứng bên cạnh há hốc mồm, trưởng bối nhà anh Phù thật dễ nói chuyện, tu vi cao thâm lại có di bảo trên người, đã vậy còn dễ dàng chấp nhận việc anh Phù tìm một nam yêu làm bạn đời, bọn họ thật sự yêu thương anh Phù sao?

“Không biết Tiểu Ly lại có đạo lữ rồi, ta vội vàng tới đây, những năm nay cũng không gom được thứ gì tốt.” Bạch Trạch lục lọi trên người, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một hộp sách thật dày, “Bên trong có đựng một số cách tu hành của Thanh Thương Long cùng với một số quy luật đạo pháp, con cầm lấy chơi đi.”

Công pháp tu luyện của thần thú Thanh Thương Long.....

Biểu tình trên mặt Côn Bằng co rút, cái thứ đồ không biết xấu hổ như Bạch Trạch vậy mà còn giấu cả công pháp tu luyện của thần

thú Thanh Thương Long.

“Cái này sao có thể.....” Trang Khanh không phải tu chân giả bốn phía còn tỉnh tỉnh mê mê, trên người anh có kế thừa của thần thú Thanh Thương Long, đương nhiên cũng biết công pháp tu luyện của thần thú trong chiếc hộp này quý giá tới mức nào.

“Cầm lấy đi.” Bạch Trạch khẽ cười, “Con là đạo lữ của Tiểu Ly, chẳng khác nào người nhà chúng ta. Đồ của người trong nhà, còn phân giá trị sao? Hay là....” Hắn cười cong cong khóe mắt, “Con không muốn kết làm đạo lữ với Phù Ly?”

“Vẫn bồi không có ý này.” Trang Khanh trịnh trọng tỏ rõ lập trường.

“Như vậy không phải xong rồi sao.” Bạch Trạch đặt hộp vào trong tay Trang Khanh, quay đầu lại nói với Phù Ly, “Đứng ở đây nói chuyện mãi không thích hợp, Tiểu Ly à, mang người chú trèo đèo lội suối của con vào trong ngồi đi.”

“Mời Bạch Trạch tiền bồi.”

“Con là đạo lữ của Phù Ly, gọi ta là chú Bạch được rồi.”

“Vâng, chú Bạch.” Trang Khanh biết lắng nghe sửa lại, mang theo khuôn mặt đứng đắn lại làm ra chuyện nịnh hót trưỡng bồi.

“Kỳ quái....” Côn Bằng vuốt cằm mình, nhú mày nhìn chằm chằm theo bóng dáng của Bạch Trạch. Con yêu quái Bạch Trạch này vô cùng đối trá, nhìn thì ôn hòa dễ gần, thực tế là yêu quái vô cùng bói móc, yêu quái mà hắn có thể nhìn vừa mắt, trăm năm cũng khó tìm được một người.

Bây giờ hấn coi Trang Khanh như con ruột, lẽ nào thật sự là xem trọng Trang Khanh rồi?

Không đúng, không đúng, đây không phải là tác phong của Bạch Trạch. Hấn nghĩ ngợi, rồi vẫn đi theo.

“Tiểu Ly này.” Tránh khỏi ánh mắt những tu chân giả khác, Bạch Trạch tháo kính xuống, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ và chua xót, cộng thêm với gương mặt đẹp kia của hấn, cho dù hấn phạm phải lỗi vô cùng lớn, cũng sẽ làm cho người ta không nhìn được mềm lòng, “Kỳ thực, có một số chuyện ta có thể giải thích cùng con.”

“Giải thích người rõ ràng là Bạch Trạch, lại làm cho con hiểu lầm người là Bạch Dương?” Phù Ly ngồi bên cạnh hấn, không hề chịu thua kế này của Bạch Trạch.

“Chuyện này, mọi người đừng nghĩ nữa....” Nụ cười của Bạch Trạch càng thêm dịu dàng, “Cho dù nói thế nào, nhìn thấy con vẫn khỏe mạnh đứng ở nơi này là ta yên tâm rồi.” Hấn vươn tay nhận lấy chén trà mà Trang Khanh đưa tới, lộ ra miệng vết thương loang lổ dưới tay áo.

“Chú Bạch, những vết thương trên cánh tay người là thế nào?” Loại vết thương này, Phù Ly đã từng thấy trên người của Khang Cốc.

“Không sao.” Bạch Trạch cười nói, “Qua một thời gian nữa là sẽ tốt thôi.”

“Người lại lừa con, với thể chất của người, có vết thương nào mà không thể lập tức khép lại?” Phù Ly xắn tay áo hấn lên, nhíu mày nói, “Có phải là vết thương chịu hai nghìn năm nay không?”

“Không sao.” Bạch Trạch xoa trán Phù Ly, “Ngồi xuống nói chuyện với ta trước đã, mấy năm nay con sống thế nào?”

Trang Khanh nhìn thấy Bạch Trạch dùng một khổ nhục kế đơn giản, đã làm cho Phù Ly đi theo ý nghĩ của hắn, cúi đầu im lặng uống một ngụm trà, chuyện này, anh vẫn nên giả vờ như không biết thì tốt hơn.

Nghe Phù Ly nói tới những chuyện đã xảy ra khi tới nhân gian, Bạch Trạch xem xét Trang Khanh không để lại dấu vết, sau khi đối diện với ánh mắt Trang Khanh, hắn cũng bình tĩnh duy trì nụ cười khể, không hề có chút lúng túng khi nhìn trộm bị bắt được.

Khi Phù Ly kể tới chuyện Ôn Thần bị sét đánh chết, Bạch Trạch đột nhiên nói: “Năm nay có mấy ngày hoàng đạo, đại lễ kết đạo của con và Trang Khanh sắp xếp vào ngày nào?”

Phù Ly: “Hả?”

Thì ra trường bối ở tu chân giới cũng thích thúc giục kết hôn?

“Hả cái gì mà hả?” Bạch Trạch nói, “Con lớn hơn Trang Khanh hai nghìn tuổi, cảm tình với nó cũng tốt, lẽ nào lại muốn ở bên nhau mờ ám như vậy, còn không có cả một đại lễ kết đạo?”

Phù Ly cảm thấy lời này nghe có chút quen tai, hình như không lâu trước đây cậu đã từng nghe thấy.

“Yêu quái từ núi Vụ Ảnh tới, chú trọng tình nghĩa và trách nhiệm, tuyệt đối không thể làm ra chuyện bội tình bạc nghĩa.” Bạch Trạch quay đầu nhìn Trang Khanh, “Con nói có đúng không?”

Trang Khanh im lặng một giây, thấy mặt Phù Ly vẫn mờ mịt: “Tất cả đều do nguyện vọng của Phù Ly làm chủ, nhà văn bối không có trường bối, làm thế nào cũng được.”

“Nếu như ta bảo hai đứa ngày mai tổ chức đại lễ kết đạo thì sao?”

“Chỉ cần Phù Ly không có ý kiến, trong lòng văn bối vô cùng nguyện ý.”

Bạch Trạch nhìn chăm chăm Trang Khanh, đột nhiên cười nói: “Nói đùa với hai đứa thôi, Phù Ly là đứa cháu duy nhất của ta, đại lễ kết đạo của hai đứa, tuyệt đối không thể qua loa keo kiệt, ngày mai không kịp được.”

“Con nói có đúng không, Tiểu Ly?”

Phù Ly nghĩ ngợi, nghiêm túc gật đầu: “Đúng là không thể qua loa được.”

Cho nên nếu cậu và Trang Khanh làm đại lễ kết đạo, phải chuẩn bị những thứ gì đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Trạch: Vịt luộc chín rồi, không thể bay.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 120: Gương Hồi Tưởng

Rầm!

Cánh cửa bị lực bên ngoài tông mở ra, Côn Bằng mặt hầm hầm đi vào. Côn Bằng bình thường đều mang dáng vẻ lười biếng, khi hắn không cười sẽ khiến cho mọi người tỉnh táo nhận thức được, đây không phải là yêu tu bình thường mà là đại yêu thượng cổ nổi danh.

Bạch Trạch hơi cau mày, phát tay để hai tiểu bối đứng sang một bên: “Côn Bằng, ngươi muốn làm gì?”

“Rốt cuộc là năm đó đã xảy ra chuyện gì?!” Côn Bằng đi tới trước mặt Bạch Trạch, “Vô số đại yêu biến mất không để lại dấu vết, đại yêu thượng cổ, người ngủ, người bị phong ấn, người chết, lẽ nào thật sự là....”

“Nếu như ngươi đã đoán được, còn cần tới tìm ta làm gì?” Bạch Trạch chỉ chỗ ngồi bên cạnh, “Khí thế hùng hổ làm gì, muốn nói chuyện thì ngồi xuống nói tử tế.”

Sau khi Côn Bằng nghe lời ngồi xuống, mới tỉnh táo lại: Tại sao hắn lại phải nghe lời Bạch Trạch, nói ngồi là ngồi, thật mất thể diện? Chẳng qua ngồi thì cũng đã ngồi rồi, đứng dậy nữa thì có lẽ càng mất thể diện hơn.

“Được rồi, đường đường là một ông lớn, người không cần làm việc khác người.” Bạch Trạch nâng cằm, “Ngồi cẩn thận ở đó đi.”

Phù Ly kéo Trang Khanh ngồi xuống bên cạnh, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một khay hoa quả, đặt ở giữa cậu và Trang Khanh: “Chúng ta vừa ăn hoa quả vừa nghe bọn họ nói chuyện.”

“Thêm một chút quả khô nữa.” Phù Ly lại lấy ra mấy loại hạt như hạch đào, lạc... Lấy thêm ra hai bình Linh Thủy, cho cậu và Trang Khanh mỗi người một bình.

Khí thể hàng vạn năm của Côn Bằng, sau khi nghe thấy âm thanh rắc rắc của mấy hạt khô, nháy mắt tan thành bột nước. Xua tay ghét bỏ Phù Ly: “Hai người không thể ra ngoài ăn sao, nhất định phải ở trong đây cản trở tầm mắt của ta hả?”

“Ô?” Trong miệng Phù Ly nhét đầy nhân hạch đào núi, vẻ mặt vô tội.

“Còn có người nữa!” Côn Bằng chỉ vào Trang Khanh, vô cùng đau đớn nói: “Uổng phí trước đây người chín chắn chừng chắc, bây giờ theo Phù Ly học thành cái thứ gì rồi?”

Mặt Trang Khanh lạnh tanh nhìn hắn, yên lặng bóp nát một hạt hạch đào, đưa nhân hạch đào vào trong tay Phù Ly.

“Thôi bỏ đi....” Côn Bằng chán nản rũ vai, “Chẳng trách con người nói, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, người đi theo con thỏ này học xấu rồi.”

“Ăn nói hàm hồ, Tiểu Ly nhà chúng ta lanh lợi đáng yêu, sao có thể làm hư người khác?” Bạch Trạch giơ chân đá vào chiếc ghế

dưới mông Côn Bằng, “Người nói xấu đứa trẻ nhà chúng ta là muốn ăn đòn phải không.”

“Đã hơn bốn nghìn tuổi rồi vẫn còn đứa trẻ.” Côn Bằng cười nhạt một tiếng, đột nhiên nói, “Phù Ly năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Có quan hệ gì với người?” Bạch Trạch cau mày.

“Năm đó ta bị các người đánh từ dưới biển lên trên bờ, sau đó trước khi bị phong ấn lại dưới biển, nghe thấy một tiếng khóc kinh thiên động địa...” Ánh mắt Côn Bằng nhìn về phía Phù Ly dần dần trở nên nguy hiểm, “Khi đó ta đang ngủ ngon giấc, bị một thằng nhãi con đánh thức, vừa mới định đi xem bên ngoài có yêu quái gì đang khóc đã bị các người bắt được phong ấn lại.”

Phù Ly ngồi dịch dịch về phía Trang Khanh, Trang Khanh ngồi về phía trước, vừa vặn che Phù Ly lại sau lưng mình.

Côn Bằng: “.....”

Hắn không thể ở lại nhân giới rách nát này nữa.

Côn Bằng thở phì phò đứng dậy: “Cả nhà yêu quái các người bắt nạt một mình ta!”

“Người cũng biết chúng ta là yêu một nhà, không bắt nạt người, lẽ nào lại tự bắt nạt mình?” Bạch Trạch cười hí mắt xua tay, “Người đã nên đi từ sớm rồi, còn ở lại chỗ chúng ta làm gì, để lỡ nhà yêu quái chúng ta nói chuyện.”

Côn Bằng: “.....”

Tên tra yêu này!

Côn Bằng hùng hực khí thế đi tới, lại giận sôi người rời đi, làm cửa rung lên ầm ầm.

“Làm hư hao của công là phải bồi thường.” Phù Ly nhỏ giọng lầm bầm.

“Con thỏ nhỏ, chuyện hơn bốn nghìn năm trước ta còn chưa tính toán với người đâu!” Giọng nói tức giận vọt trời của Côn Bằng truyền từ hành lang tới.

Những yêu tu khác ở ban quản lý nghe thấy Côn Bằng tức giận tới vậy, đều trốn trong văn phòng, ngay cả sự tò mò mạnh mẽ cũng bị cái chết ngăn chặn.

Trước tính mạng, lòng tò mò dường như không còn quá quan trọng nữa.

“Tính cách của Côn Bằng có đôi khi tương đối nóng nảy, đây là trời sinh ra đã thế, nhưng cũng không thuộc dạng tội ác tày trời.” Bạch Trạch chạm lên cửa, trong phòng xuất hiện một kết giới. Phù Ly nhìn thấy hắc bày kết giới, cho rằng hắc có chuyện gì quan trọng cần nói, nào biết câu đầu tiên khi Bạch Trạch mở miệng ra lại là, “Ngày mồng tám tháng sau rất đẹp, ngũ hành đều thích hợp, nếu tổ chức đại lễ kết đạo thì không thể nào hợp hơn.”

“Chú Bạch, con quên nói với người, Cương Liệt đại vương và chú Phong đều đang ở trong phi cung trên núi.” Phù Ly ngắt lời Bạch Trạch, “Con mang người tới thăm bọn họ.”

Trên mặt Bạch Trạch có vài phản xúc động, hắc đứng dậy nói: “Bọn họ vẫn khỏe chứ?”

“Đều ổn, nhưng phần lớn thời gian đều ở trong phi cung, không thích ra ngoài.”

“Vậy được rồi.” Bạch Trạch nhìn Trang Khanh, “Ta đi gặp bọn họ trước.”

“Được, con dẫn người đi.” Phù Ly cười gật đầu, quay đầu lại nhìn Trang Khanh, “Trang Tiểu Long....”

“Cậu đi cùng với chú Bạch đi.” Trang Khanh vút vỏ hạc đào vào trong thùng rác, “Lát nữa muốn ăn gì thì gửi tin nhắn nói cho tôi, tan làm tôi sẽ mua về.”

“Được.” Phù Ly ngoan ngoãn gật đầu, vươn tay ôm lấy Trang Khanh, “Vậy anh tan làm về sớm một chút.”

Trang Khanh mang áo khoác mà cậu cởi ra trong văn phòng đưa cho cậu, quay đầu nói với Bạch Trạch, “Chú Bạch có muốn ăn gì cũng có thể bảo Phù Ly gọi điện báo cho con.”

Bạch Trạch gật đầu: “Được.”

Nhìn theo bóng hai người ra khỏi văn phòng, Trang Khanh ngồi lại trên ghế, loáng thoáng cảm thấy Bạch Trạch có gì đó không đúng.

Bạch Trạch có thể biết được mọi việc trong thiên hạ, sao có thể không tính được việc Khang Cốc và Phong Thụy Trọng vẫn còn sống, còn muốn Phù Ly dẫn đi gặp bọn họ....

Nếu như không phải trên người Bạch Trạch có thụ khí không thể giả được, thậm chí Trang Khanh còn nghi ngờ, người vừa mới xuất hiện trong văn phòng không phải là Bạch Trạch thật.

Bên ngoài phi cung, Bạch Trạch nhìn cửa cung đóng chặt, cảm khái nói: “Kim phi cung năm ấy chuẩn bị tạo ra tặng cho con, qua hai nghìn năm, không ngờ lại dùng tới.”

Phù Ly mở cấm chế của cửa cung ra, dẫn Bạch Trạch đi vào trong.

Sau khi Phong Thụy Trọng và Khang Cốc nhìn thấy Bạch Trạch, quả nhiên vô cùng kích động, Phù Ly thấy bọn họ nhiều năm không gặp, cảm xúc vô cùng kích động cũng để không gian lại cho bọn họ.

Khi đi ra cửa đại diện, Phù Ly loáng thoáng nghe được Phong Thụy Trọng nói một câu: “Người bị làm sao vậy?” Câu này ngữ khí vừa như lo lắng lại vừa như sốt ruột, khi Phù Ly muốn nghe thêm đột nhiên lại không nghe thấy gì nữa.

Có chuyện gì mà lại không muốn cho cậu nghe?

Phù Ly quay lại, chạm phải kết giới ngăn cậu ở bên ngoài. Phù Ly ngồi xuống dựa vào kết giới, cậu ngửa đầu nhìn trời xanh, thời tiết không tốt lắm, thoát nhìn như sắp có tuyết hoặc là mưa.

Không biết Phù Ly nhìn chăm chú trời xanh bao lâu, điện thoại của cậu đột nhiên vang lên. Là phần mềm chat mà cậu vừa mới cài không bao lâu, có thể gọi video, còn có thể gửi đủ loại hình ảnh, gần đây Phù Ly rất hứng thú với phần mềm này.

Là tin nhắn Trang Khanh gửi tới, anh đang ở trong quán bánh ngọt phát hiện ra có một chiếc bánh kem hình con thỏ nhỏ cho nên chụp lại. Con thỏ nhỏ trên chiếc bánh kem ngây thơ đáng yêu, làm người ta nhìn không nhịn được muốn vươn tay chọc một cái. Nhìn chăm chăm ảnh chụp một lát, tâm tình Phù Ly đột nhiên tốt lên.

Trong quán bánh ngọt, nhân viên cửa hàng nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc nghiêm túc, lấy điện thoại ra chụp chiếc bánh kem hoạt hình trong tủ, giống như mấy học sinh nữ, trong lòng nhân viên thầm nghĩ, sự dễ thương mâu thuẫn trong hiện thực, có lẽ chính là thế này.

Khi người đàn ông chụp xong ảnh, đứng trước mặt nhân viên, nhân viên cửa hàng kinh hãi trước dung mạo của người đàn ông này, người đàn ông này thật đẹp trai, hơn nữa nhìn còn có chút quen mắt.

“Hoan nghênh quý khách.” Ngoài cửa có vị khách mới đi vào, nhân viên cửa hàng vội vàng cười chào đón.

“Xin chào, cho hỏi bánh kem hình nhân vật hoạt hình trên giá có cái nào vừa mới làm xong không?” Khi cô hỏi thần lại, người đàn ông đẹp trai đã đi tới trước mặt cô.

“Có, xin anh đợi một lát.” Nhân viên cửa hàng lấy bánh kem nhân vật hoạt hình mới làm buổi chiều dùng hộp bọc cẩn thận, “Cảm ơn đã chiếu cố, tổng cộng là chín mươi tám nguyên.”

Người đàn ông lấy ra một trăm nguyên tiền mặt, nhận lấy tiền thừa cô đưa cho rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Nhân viên cửa hàng tò mò nhìn ra bên ngoài, thấy người đàn ông đi tới một chiếc siêu xe dừng bên đường.

Nhìn thấy chiếc siêu xe này, nhân viên cửa hàng đột nhiên nhớ ra, đây không phải là chủ tịch Trang sao? Em gái cô gần đây ngày nào cũng lải nhải bên tai cô, nói cái gì mà chủ tịch Trang với trợ lý nhỏ ân ái thế nào. Cô gái nhỏ nhìn thấy hai người con trai ở bên

nhau thì kích động kêu to, giống như đã xảy ra chuyện vui động trời vậy.

Nhưng mà trong mắt cô, nam nam nữ nữ ở bên nhau, cho dù là giới tính gì, cũng không nên có thái độ đặc biệt, đây mới chân chính là yêu đương bình đẳng.

Chẳng trách chủ tịch Trang là một người đàn ông thành công, lại có thể làm chuyện ấu trĩ như vậy, thì ra là chụp lại cho người yêu của anh xem, cũng coi như là một người đàn ông tốt.

Thu dọn xong quầy thu ngân, nhân viên cửa hàng nghĩ, có đôi khi tiền tài thực sự không phải là chuyện quan trọng nhất trên đời, quan trọng ở chỗ có để tâm không.

Cô dọn xong giá đồ, quay đầu nhìn chiếc ô tô chậm chậm rời đi, cười lên.

Có người yêu thiên trường địa cửu, rất tốt.

Tối ngày hôm đó, có tuyết rơi cả đêm, sáng sớm Phù Ly đã dựa vào khung cửa sổ ngắm người. Trang Khanh ở phòng bên cạnh đi tới nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, đi tới bên cạnh cửa sổ: “Sao thế?”

“Không sao.” Phù Ly nhảy ra khỏi cửa sổ, “Bây giờ đi làm hả?”

Trang Khanh gật đầu, hai người đi ra khỏi sân, ba con yêu quái Khang Cốc, Phong Thụy Trọng, Bạch Trạch đang ngồi bên cạnh bàn chơi cờ nhảy, thấy bọn họ đi ra, không hề ngẩng đầu lên chút nào.

Từ tối hôm qua tới giờ bọn họ đã chơi cả một đêm.

“Cương Liệp đại vương, chú Phong, chú Bạch, bọn con đi làm đây.”

“Đi đi, đi đi.” Phong Thụy Trọng tùy ý xua tay, giống như là phụ huynh vội vàng muốn thoát khỏi đứa trẻ hư nhà mình.

Phù Ly: “.....”

Tình thân thực sự là tràn ngập nguy cơ, còn không bằng cả một hộp cờ nhảy.

“Khang Cốc, người lại nhảy lung tung rồi!” Phong Thụy Trọng ấn tay Khang Cốc lại, “Lùi lại, cách nhảy ở khu vực giữa không đúng, không đi được.”

“Vị trí ban đầu của ta ở đây.”

“Nói bậy!”

“Cầm gương hồi tường ra đây!” Phong Thụy Trọng nói với Bạch Trạch, “Ta phải vạch trần tên lừa đảo vô liêm sỉ này!”

Bạch Trạch lấy vật quý báu của tu chân giới – gương hồi tường ra, mục đích chỉ vì xem lại nước cờ trong nửa phút ấy. Nếu chuyện này làm cho những yêu tu năm ấy liều sống liều chết đều muốn có được gương hồi tường biết được, chắc chắn sẽ tức giận đỏ mắt.

“Người quả nhiên đi nước cờ giả dối.” Phong Thụy Trọng xem gương hồi tường xong, cười lạnh, “Thực sự không nhìn ra, dưới lớp da thật thà chất phác của người lại có một trái tim không biết xấu hổ.”

“Ta chỉ nhìn nhằm thôi mà.” Khang Cốc vẫn không bằng lòng thừa nhận, cãi nhau mấy câu với Phong Thụy Trọng.

“Ta lười so đo với người.” Phong Thụy Trọng tiếp tục đi nước cờ tiếp theo, khi chuẩn bị trả gương hồi tưởng lại cho Bạch Trạch đột nhiên nhớ tới một chuyện cũ: “Hình như Tiểu Ly còn nợ con người năm đó một phần nhân quả.”

“Người chết như đèn tắt, phần nhân quả này cũng coi như kết thúc rồi.” Khang Cốc lắc đầu, “Không có cái gọi là nợ hay không nợ.”

“Nhưng hắn có mệnh đế vương.” Phong Thụy Trọng nghiêm túc nói, “Không giống như người bình thường.”

Khang Cốc cau mày: “Thời gian đã qua hai nghìn năm rồi, người này không biết đã đầu thai chuyển thế bao nhiêu lần, nhân quả đã đứt đoạn, người cho rằng đang quay Bạch Xà Truyền của nhân gian chắc?”

Phong Thụy Trọng chỉ chỉ vào gương hồi tưởng, “Dùng nó để xem.”

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Xà Truyền: Có liên quan gì tới ta?

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 121: Quá Khứ?

Gương hồi tưởng là do Bạch Trạch lấy máu của mình tốn thời gian bốn nghìn chín trăm năm mới luyện chế được thành, có thể nhìn thấy hình ảnh quá khứ của vạn vật thế gian.

Đối với Bạch Trạch thứ đồ này đã từng chỉ như thứ đồ chơi vô bổ. Nhưng khi hắn bị phong ấn trong sa mạc lớn, phạm vi mấy nghìn dặm xung quanh đều không có bất cứ sinh vật nào, linh khí đứt đoạn, chiếc gương này lại trở thành vật quan trọng giúp hắn chống đỡ qua thời gian hai nghìn năm gian nan.

Bản thân là thụ thú, thọ mệnh của hắn thực sự quá dài, hắn đã từng thấy núi non chìm ngập trong nước biển, đã nhìn thấy biển sâu biến thành núi cao, đã nhìn thấy núi lở đất rung, lục địa vô biên bị tách rời.

Thế sự xoay vần, sống sống chết chết, một loại sinh vật diệt vong, lại có một loài mới xuất hiện, liên tục tuần hoàn, vĩnh viễn không dừng.

Tiến tới thời kỳ diệt pháp, đại diện cho ngày tận thế của thời đại thần yêu, hắn vốn tưởng rằng mình sẽ bình thản chấp nhận thân thể tiêu vong, nhưng khi chân chính bị phong ấn trong sa mạc rộng lớn, hắn mới phát hiện, nội tâm mình không chấp nhận.

Không có ai muốn im hơi lặng tiếng chết đi, thụ thú được vô số sinh linh sùng bái cũng vậy. Bạch Trạch cũng tới lúc ấy mới biết

được, bản thân không hề vô dục vô cầu như trong tưởng tượng.

“Người muốn tra chuyển thể của Bá Liêm?” Bạch Trạch nhìn gương hồi tưởng trên bàn, “Mệnh cách Bá Liêm không bình thường, chỉ sợ gương hồi tưởng chưa chắc đã có thể tra được hoàn toàn.”

“Cứ thử cũng không sao mà.” Phong Thụy Trọng tụ linh khí vào chuôi gương, viết tên Bá Liêm cùng với ngày sinh và bát tự lên trên, trong nháy mắt, linh khí bắt đầu khởi động, mặt kính tỏa ra ánh sáng chói mắt, sau khi gió thổi qua, hình ảnh bắn ra từ thấu kính, hình ảnh chân thật như xảy ra ở trước mắt.

“Kiều quy kiều, lộ quy lộ, linh hồn qua đời đừng quay đầu lại....”

Người đàn ông mặc cẩm bào hoa lệ đi đằng sau âm sai, bên người là đủ loại hồn ma, không giống như những quỷ hồn khác, trên người hắn không có dây trói hồn, những hồn ma xung quanh cũng không dám tới gần hắn.

“Đây là Bá Liêm sau khi chết được âm sai mang tới Minh Phủ....”

Cửa viện đột nhiên bị mở ra, Phù Ly chạy từ bên ngoài vào, “Chú Bạch...” nhìn thấy hình ảnh hiện lên trong sân, bước chân Phù Ly đột nhiên dừng lại.

Công tử nhẹ nhàng, hai mắt chảy lệ máu, hình ảnh làm người ta chấn động. Trang Khanh đi theo sau lưng Phù Ly bước vào, không cần hỏi Phù Ly đây là ai cũng đoán được ra thân phận của người đàn ông. Trước đây nhìn hoàn cảnh xung quanh luôn cảm thấy một cảm giác nửa thật nửa giả không chân thật, bây giờ nhìn thấy người đàn ông này đi giữa đủ loại hồn ma, Trang Khanh mới biết người kia hào hoa phong nhã tới mức nào.

“Tiểu Ly, sao con lại quay lại?” Phong Thụy Trọng muốn thu gương hồi tưởng lại, nhưng không ngại hành động quá rõ ràng, chỉ có thể cười xấu hổ.

“Mọi người đang xem Bá Liêm?” Phản ứng của Phù Ly hình như còn bình tĩnh hơn trong tưởng tượng của Phong Thụy Trọng, cậu nhìn người đàn ông chảy lệ máu, khoe môi khế giật giật.

Cậu đang nhìn hình ảnh Bá Liêm được chiếu ra từ gương hồi tưởng, Trang Khanh đứng bên cạnh đang nhìn cậu.

Bá Liêm bị đưa tới điện Diêm Vương, Diêm Vương nào dám nhận thi lễ của hắn, ngược lại khách khí xưng hô với hắn là Bá Liêm quân.

“Bá Liêm quân công đức bất phàm, kiếp sau nhất định sẽ làm một minh quân cả đời, mong Bá Liêm quân không cần bỏ lỡ giờ lành, tới nhân gian thôi.”

“Nếu như kiếp sau, kiếp này....”

“Kiếp sau là cuộc sống mới, nếu như đã là cuộc sống mới, kiếp này chỉ là mây khói đã qua, cần gì phải chấp nhất.”

“Có cách nào không thể quên kiếp này không?”

“Không.”

“Vậy chuyển thế còn có ý nghĩa gì, muốn nhớ không nhớ được, muốn có được lại không thể có được.” Công tử nhẹ nhàng cười ra tiếng, trong tiếng cười chua xót mang theo sự lạnh lùng, “Minh quân thì thế nào, có thể khiến ta có được những thứ mà ta muốn không?”

“Để vương tôn quý nhất của một nước, đương nhiên có thể có được thứ mà mình muốn.”

“Có thể trường sinh, có thể có được người nhớ nhung của kiếp trước không?”

“Điều này....”

“Vậy ta chuyển sinh như vậy có tác dụng gì?”

“Bá Liêm quân, nếu như người không muốn chuyển sinh kiếp khác, vận mệnh ở nhân gian nhất định sẽ bị thay đổi, cả bản mệnh của người cũng sẽ rối loạn, cái giá phải trả.....”

“Vậy thì làm sao?”

Diêm Vương bắt đắc dĩ, lại không thể đối xử với Bá Liêm như hồn ma bình thường, chỉ có thể để hấn lại ở điện Diêm Vương.

Mỗi năm, Diêm Vương đều tới khuyên Bá Liêm, bảo hấn sớm đi đầu thai, mệnh vận của hấn còn có thể trở về quỹ đạo, nhưng Bá Liêm không hề đồng ý, chỉ ngày ngày vẽ tranh, không ồn ào.

Hấn vẽ rất nhiều con thỏ, còn có cả thiếu niên đội ngọc quan, thoát nhìn chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi.

Trang Khanh biết Bá Liêm đang vẽ Phù Ly, con thỏ sống động như thật là Phù Ly, thiếu niên sống động như thật cũng là Phù Ly, mỗi nét bút trên bức tranh đều là tưởng niệm và tình yêu. Con người tên Bá Liêm này, có tình yêu với Phù Ly. Anh không nhận được quay đầu lại nhìn Phù Ly, Phù Ly có biết không?

Mười năm qua đi, Bá Liêm còn chưa chuyển thế.

Hai mươi năm qua đi, bốn mươi năm qua đi, Diêm Vương dần dần không khuyên hấn nữa, chỉ đứng bên cạnh hấn thở dài nói: “Bá Liêm quân, vận mệnh của người đã bị hủy, Minh Giới đã không nắm rõ được mệnh cách của người nữa, đợi tới ngày chuyển thế của người, chỉ tự cầu nhiều phúc.”

Bá Liêm vẫn chỉ im lặng, vẽ lên vài lụa hình ảnh một thiếu niên đội ngọc quan ngồi trên cây, thiếu niên cười cong cong mi, đôi mắt sáng như hai mặt trời nhỏ.

Tám mươi năm qua đi, không ai còn tới khuyên Bá Liêm đầu thai chuyển thế nữa, nhưng mà hấn lại nghe được tin tức có liên quan tới núi Vụ Ảnh từ miệng quỷ sai. Đây là lần đầu tiên hấn nghe được tin tức có liên quan tới ngọn núi này sau khi hấn chết đi.

“Đáng tiếc những yêu quái ở núi Vụ Ảnh kia, vì ngăn cản Thanh Long làm ác mà tất cả đều chết dưới tay Thanh Long, cả ngọn núi cũng bị Thanh Long đâm cháy.”

“Yêu quái trên núi Vụ Ảnh....đều chết cả rồi?”

“Đúng vậy, đều chết cả rồi, không còn ai sống cả. Tia sét kia đánh xuống, hơn phân nửa ngọn núi đều bị hủy.”

Người mà hấn thầm thương trộm nhớ đã chết nhưng ngay cả vong hồn của người đó hấn cũng không có duyên gặp, bởi vì người và yêu đã định trước là sai đường.

Bá Liêm tiêu hủy tất cả những bức tranh, người ở địa phủ đều nói hấn điên rồi.

“Nếu như ta và người cùng là yêu, nếu như ta và người đều không phải là yêu.....”

Trên cầu Nại Hà, Bá Liêm mặc cẩm bào sạch sẽ gọn gàng, đi tới trước mặt Mạnh Bà.

“Công tử đã nghĩ rõ ràng rồi, nếu như người đầu thai, có lẽ sẽ sống đầu đường xó chợ, cả đời kham khổ....”

Bá Liêm lắc đầu, tiếp nhận bát canh trong tay Mạnh Bà, ngửa đầu uống cạn canh, một giọt lệ máu rơi xuống bát canh nhạt nhẽo vô vị, nhuộm đỏ bát canh này.

“Bước lên đường luân hồi, kiếp trước kiếp này không chung đường.”

Người đàn ông mặc cẩm bào nhảy vào trong hồ luân hồi, cho tới khi linh hồn hắn biến mất ở trong ao, cũng không quay đầu lại nhìn một cái.

Khi gương hồi tưởng chuẩn bị tiếp tục, thân kính đột nhiên run rẩy dữ dội, dường như không thể thừa nhận được linh lực vô cùng mạnh, hình ảnh trong vờn thay đổi, loáng thoáng hiện lên hình ảnh một cung điện nguy nga, nhưng hình ảnh này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, gương hồi tưởng mất đi hiệu quả, hình ảnh hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy hình ảnh biến mất, Phong Thụy Trọng không chỉ không thất vọng, ngược lại còn lén lút thở một hơi. Để người yêu hiện tại của Phù Ly nhìn thấy trước đây có một con người đã từng thích Phù Ly như vậy, chuyện này thực sự có chút không thích hợp. Hắn quăng gương hồi tưởng lại cho Bạch Trạch, cười gượng ha ha nói, “Không ngờ rằng Bá Liêm lại có tâm tư này với Tiểu Ly, khi đó nó vẫn là một đứa nhóc choai choai mà.”

Không khí có vài phần quỷ dị, Phù Ly lén lút nhìn Trang Khanh, tự dưng lại cảm thấy có chút chột dạ. Rõ ràng là cậu chưa làm chuyện gì xấu, nhưng vào lúc này, cậu vẫn không dám nhìn thẳng Trang Khanh.

“Người tên Bá Liêm ấy, sau này chuyển thể thành gì?” Trang Khanh nắm tay Phù Ly, quay đầu nhìn Bạch Trạch, muốn tìm đáp án trên người hắn.

Bạch Trạch lắc đầu: “Vận mệnh của hắn đã bị hủy, ta không biết.”

“Chú Bạch cũng không biết sao?” Về mặt Trang Khanh quá mức bình tĩnh.

Bạch Trạch đối diện với tầm mắt của anh, cảm thấy được chuyện thực lực của mình bị tổn hao, có lẽ đã bị Trang Khanh đoán được, cười khổ lắc đầu: “Đúng, ta cũng không biết.”

“Nếu như anh ta đã đầu thai chuyển thế, sau này là người nào, kỳ thực cũng không quan trọng.” Phù Ly nghiêm túc nói, “Anh ta đã quên tôi, không phải rất tốt sao?”

Những âm sai đó nói rất hay, bước trên đường luân hồi, kiếp trước kiếp này đã khác đường, cần gì phải đi truy xét một kết quả khẳng định. Sau khi chuyển thế Bá Liêm chịu bao nhiêu khổ, cậu không biết, cũng không thể đi thay đổi. Thời gian trôi qua, vĩnh viễn không thể quay đầu lại, cũng không biết Bá Liêm đã đầu thai chuyển thế không biết bao nhiêu lần, công đức và tử khí trên người của Bá Liêm, có dù vận mệnh có bị hủy, cuối cùng cũng sẽ chuyển nguy thành an, trở thành bá chủ một phương.

Cậu cứu Bá Liêm, là vì công đức trên người đối phương, cậu không muốn người này chết ở nơi đồng không mông quạnh. Sau đó ở trên núi Vụ Ảnh, cậu ở chung với Bá Liêm cũng rất vui vẻ, cậu cho Bá Liêm rất nhiều bộ sách, chữa khỏi bệnh cho Bá Liêm, mà Bá Liêm cũng làm bạn với cậu một khoảng thời gian vui vẻ, cho nên giữa bọn họ không tồn tại ai nợ ai.

Cậu chỉ không biết, Bá Liêm đã từng có tâm tư như vậy với cậu.

“Hai đứa không đi làm sao?” Khang Cốc chuyển hướng đề tài, “Sao lại quay về rồi?”

“Người và chú Bạch vẫn chưa đi Yêu Minh đăng ký, con và Trang Tiểu Long quay lại là muốn dẫn mọi người tới Yêu Minh.” Phù Ly nói: “Có giấy thông hành ở nhân gian, sau này đi lại ở nhân gian càng thuận tiện hơn.”

“Không vội, không vội, qua mấy ngày nữa đi cũng giống nhau.” Gặp phải chuyện xấu hổ như vậy, lúc này Bạch Trạch cũng ngại đi cùng với hai tiểu bối.

“Vậy được, con với Trang Khanh đi làm trước.” Phù Ly kéo tay áo Trang Khanh, “Chúng ta đi.”

Trang Khanh yên lặng đi đằng sau Phù Ly, khi đi tới cửa, anh quay đầu lại nhìn ba vị trưởng bối, các vị trưởng bối đều cười lại bằng nụ cười hiền từ.

Đợi hai tiểu bối vừa đi rồi, Khang Cốc thiếu chút nữa đã xắn tay áo đánh Phong Thụy Trọng: “Xem, xem, xem, người nhất định muốn xem, Trang Khanh nhìn thấy chuyện này rồi nảy sinh mâu thuẫn với Phù Ly thì làm sao?”

“Khi ta nói muốn xem, không phải người cũng rất tò mò sao, sao bây giờ lại trách ta, có còn biết xấu hổ không?” Phong Thụy Trọng không chịu yếu thế, bắt đầu khắc khẩu với Phong Cốc.

Bạch Trạch yên lặng ngồi bên cạnh, đợi khi hai con yêu quái cãi nhau chán rồi, nhíu mày nói: “Tiếp tục, ta thấy các người ở nhân giới học được không ít lời mắng chửi người nhĩ, ta còn chưa nghe đủ.”

Khang Cốc: “.....”

Phong Thụy Trọng: “.....”

“Sống một bó tuổi như vậy rồi đúng là uổng phí?” Bạch Trạch thu gương hồi tưởng lại, vươn tay vỗ lên bàn, cái bàn lập tức phân thành bốn năm mảnh, cò lăn đầy đất.

“Mới sống lại dưới mí mắt Thiên Đạo, cho nên quên mất bản thân mình là ai rồi sao. Các người sợ sống qua ngày quá thoải mái hả, vậy tự dày vò mình được rồi, đừng hại Tiểu Ly!”

Khang Cốc và Phong Thụy Trọng không dám nói chuyện, đợi sau khi Bạch Trạch nghiêm mặt rời đi, Phong Thụy Trọng mới nhỏ giọng nói: “Không phải gương hồi tưởng là của hắc ta sao, nếu như hắc không đồng ý, ta có thể dùng mặt gương sao?”

“Người ngậm miệng ít nói vài câu đi.” Khang Cốc lấy túi Càn Khôn ra, “Cũng không biết Tiểu Trang có hứng thú với pháp bảo hay đan dược hay không, hay là chúng ta bảo Tiểu Ly tặng nó, để nó vui vẻ lên?”

“Tiểu Trang là loại yêu quái vì mấy vật phạm tục như pháp bảo và đan dược mới ở bên cạnh Tiểu Ly sao?” Phong Thụy Trọng tức giận.

“Mặc dù nó không thích, bạn lữ tặng đồ cho nhau luôn là chuyện vui vẻ.”

“VẬY.... thử xem?”

Trong xe, Phù Ly ngồi ở ghế phó lái lén lút nhìn Trang Khanh mấy lần, Trang Khanh đều không có phản ứng gì. Đợi khi dừng đèn đỏ, Trang Khanh mở một chai sữa bò cho Phù Ly, Phù Ly ngoan ngoãn uống xong, bình thường cậu đều cảm thấy thứ đồ như sữa bò này không ngon, hôm nay lại đặc biệt phối hợp.

“Trang Tiểu Long, anh giận tôi hả?”

“Người ta thích cậu chứ không phải cậu thích người ta, tôi giận gì được?” Máy ngón tay nắm vô lăng của Trang Khanh gõ tới gõ lui, vô cùng bất mãn với giao thông ở Kinh Đô, phải chờ đèn đỏ tận chín mươi giây, còn vô cùng tắc nghẽn.

“Thật sao?”

“Lẽ nào cậu còn muốn tôi lấy chứng cứ chứng minh rằng tôi không giận?” Trang Khanh nghiêng đầu qua nhìn cậu, khóe miệng cong lên, “Hả?!”

Phù Ly lắc đầu: “Không có, không có.”

“Vậy không phải xong rồi sao.” Trang Khanh nói, “Vứt vỏ chai sữa vào trong thùng đựng đồ.”

“Ừ.” Phù Ly ngoan ngoãn đặt chai cẩn thận, nhìn thấy mặt Trang Khanh vẫn lạnh tanh không biểu tình, vỗ ngực nói: “Anh yên tâm, tôi không hề có chút mờ ám nào với Bá Liêm cả, tôi sống nhiều năm như vậy, chỉ thích một yêu quái, tên của yêu quái đó là Trang Khanh.”

Còn Bá Liêm hay Bá Phú, chỉ là bạn bè bình thường, không có chút ý gì khác.

“Không có một chút gì sao?” Đèn đỏ vẫn còn khoảng mười giây, tâm tình Trang Khanh hơi tốt lên.

“Tuyệt đối không có. Ở trong lòng tôi, Bá Liêm sao có thể so với anh được. Anh tuyệt đối tuyệt đối là tốt nhất!” Phù Ly chỉ lên trời thề, rốt cuộc cậu cũng hiểu được tại sao nam chính trong phim truyền hình lại thích thề như vậy, bởi vì khi dễ dành người yêu, không có chiêu nào tốt hơn thề cả.

“Anh ta vì cậu mà đợi bao nhiêu năm như thế, ngay cả vận mệnh cũng bị hủy, cậu không cảm động chút nào sao?”

“Có thì có, nhưng.....”

“Hả?!”

“Không, không có, tôi đã có anh rồi, sao có thể bị người khác cảm động, thật sự, anh tin tôi đi.”

Xe lại khởi động, chiếc siêu xe của Trang Khanh xuyên qua dòng xe cộ, anh nghe thấy đủ loại thề thốt của Phù Ly, trong đầu hiện lên hình ảnh bát canh Mạnh Bà pha lệ máu mà Bá Liêm đã uống. Một con người, vì Phù Ly mà buông bỏ mệnh cách đế vương, buông bỏ cuộc sống thoải mái, thậm chí hồn phách còn chảy xuống dòng lệ máu, đây là phần cảm tình như thế nào.

Anh ta thực sự không có chút ảnh hưởng nào với Phù Ly sao?

“Trong lòng tôi anh là người đẹp trai nhất, mỗi một ánh mắt đều làm cho tôi say mê....”

“Được rồi.” Trang Khanh cắt đứt lời của Phù Ly, “Đừng học thuộc mấy loại ca từ thối nát này.”

“Lời tôi nói có chỗ khác so với ca từ....”

Trang Khanh trừng mắt nhìn cậu, cậu không dám nói nữa.

Xe đi tới ban quản lý, Trang Khanh nhìn Phù Ly gục đầu đi đằng sau mình, một lúc lâu mới thở dài, vươn tay nắm lấy cổ tay cậu: “Đi đường phải chú ý bậc thang, đừng nhìn lung tung.”

“Ừ ừ.” Phù Ly nắm lại tay Trang Khanh, “Có anh ở đây, cho nên tôi mới yên tâm vậy đó.”

“Phù Ly, miệng của cậu rất ngọt, học từ ai thế hả?”

“Không phải là miệng ngọt mà là vì xuất phát từ nội tâm.” Phù Ly chỉ vào mắt của mình, “Nhìn ánh mắt chân thành của tôi xem.”

Thấy dáng vẻ cố gắng mở to mắt của cậu, Trang Khanh bật cười.

Anh mặc kệ Bá Liêm là ai, người đã chết rồi, không nên trở thành hòn đá chặn đường tình cảm của anh và Phù Ly. Dù sao người ở bên cạnh Phù Ly là anh, người được trưởng bối của Phù Ly thừa nhận cũng là anh, người có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Phù Ly cũng là anh.

Trong trận chiến tình cảm này, người tới sau như anh lại là người thắng.

Tiền Lộc Quốc là một phượt thủ, cũng là một nhiếp ảnh gia, anh đã đi qua rất nhiều nơi, từng chụp rất nhiều bức ảnh đẹp, thậm chí còn lấy giải thưởng lớn quốc tế.

Lần này, anh cầm bản đồ địa phương vừa mới mua, đi vào một ngọn núi nghe đồn rằng có người rừng. Đáng tiếc anh đợi trong núi mấy ngày liền, cũng chẳng chụp được bức ảnh nào có giá trị. Ngay hôm mà anh chuẩn bị rời đi, anh cầm ống nhòm tùy ý nhìn thoáng qua, phát hiện trong rừng rậm có một bóng dáng màu trắng, giống như.....giống như một con tinh tinh màu trắng đang đi thẳng. Chẳng qua con tinh tinh này trông vô cùng cao lớn, màu lông trên người cũng trắng bất thường, làm người ta tự dừng lại nghĩ tới truyền thuyết người rừng.

Nên trốn, hay nên chạy theo chụp ảnh.

Tiền Lộc Quốc chỉ do dự một giây, liền chạy đuổi theo, nhưng khi anh đuổi tới nơi con vượn trắng xuất hiện, nơi đó không có gì cả, ngay cả một sợi lông màu trắng cũng không có. Anh không mất hi vọng tìm xung quanh, nhưng nơi này không hề có dấu vết động vật từng đi qua.

Lẽ nào là do anh hoa mắt?

Bỗng nhiên, sau lưng truyền tới âm thanh củi khô bị giẫm gãy, làm anh giật mình lập tức quay đầu lại, nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng cách đó không xa, quần áo đối phương mặc trên người rất giống như quần áo trên người anh, chẳng qua màu sắc có đôi chỗ không giống.

Nhìn thấy máy ảnh treo trên cổ đối phương, Tiền Lộc Quốc thở ra một hơi: “Anh cũng tới ngọn núi này chụp ảnh người rừng hả?”

“Người rừng?” Người đàn ông cao lớn hơi sững người, lập tức cầm máy ảnh nói: “Đúng vậy, tôi ở trong núi này tìm rất lâu nhưng không nhìn thấy người rừng nào cả.”

“Xem ra đây chỉ là lời đồn.” Tiền Lộc Quốc cười khở, “Tôi chuẩn bị xuống núi hôm nay, dự báo thời tiết nói, tối nay có khả năng có tuyết lớn, ở lại đây thêm sẽ có nguy hiểm.”

“Vậy tôi với cậu cùng xuống núi.”

Nghe thấy người đàn ông muốn xuống núi cùng mình, Tiền Lộc Quốc càng thêm yên tâm, có thể quang minh chính đại ra khỏi núi cùng với anh, ít nhất chứng minh người đàn ông đột nhiên xông ra này cũng không phải là yêu ma quỷ quái trong núi.

Người đàn ông không nói nhiều, nhưng những lời nói ra đều rất có đạo lý, có thể nhìn ra là một người vô cùng uyên bác. Khi chia tay, Tiền Lộc Quốc còn có chút không nỡ, đưa số điện thoại của mình cho đối phương.

“Anh thực sự muốn tới Kinh Đô nương tựa người cháu của mình sao?” Tiền Lộc Quốc có chút lo lắng, bây giờ có một số người làm con cái còn không để tâm tới bố mẹ, đừng nói là cháu. Người đàn ông này tới nương nhờ đứa cháu, cũng không biết có được chào đón hay không.

“Đúng, tôi ra đây là vì đi tìm nó.”

Tiền Lộc Quốc nhìn thấy bóng lưng dần xa của đối phương, khẽ thở dài một hơi, hi vọng đứa cháu mà đối phương nói tự mình nuôi lớn vẫn còn nhớ rõ phần nhân tình này.

Tác giả có lời muốn nói:

Bi thảm báo trước: Giờ khắc này, Phù Ly còn không biết cậu sắp bị lời thề mình nói ra trước mặt Trang Khanh hãm hại tới mức mặt toàn là máu.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 122: Ghen Tị

“Khi yêu quái và con người càng ngày càng gần nhau, sẽ bị con người đồng hóa. Trở nên ghen tị, tham lam, thù hận, lúc này, cho dù bọn họ có được yêu lực vô hạn, toàn thân vẫn tràn ngập nhục cảm.”

“Đại vương, chỉ cần ngài có được kế thừa Thần Long....”

Một bóng dáng vô cùng lớn trong bóng đêm run lên: “Trong trời đất này, chỉ có ta mới có thể nhận được kế thừa của phụ thân. Năm đó phụ thân và Thần Phượng qua lại thân thiết, truyền thừa của phụ thân nhất định trong tay Thần Phượng.”

“Không ai có thể tranh giành cùng ta.” Quái thú to lớn xấu xí, mở ra con mắt màu vàng tối tăm, sâu trong đôi mắt có một màu xanh biếc quỷ dị.

“Chỉ có ta.”

“Yêu giới quá bình yên.”

“Chỉ có giết chóc, máu nóng mới là yêu tính chân chính, phế vật bán yêu đề tiện kia, đã hủy cả yêu giới rồi.”

“Cuối cùng bản vương sẽ dẫn dắt yêu giới, đi lên trên con đường lớn huy hoàng vô tận.”

Khách sạn Duyên Nguyệt là một trong những khách sạn có tiếng ở Kinh Đô, thường xuyên có người nổi tiếng vào ở, nơi này còn thường xuyên tổ chức một số hội nghị quan trọng. Sau khi sang năm mới, một số hội nghị quan trọng cũng dần dần triển khai, vào ngày mười hai tháng Giêng, có một hội nghị nhà văn toàn quốc rất quan trọng, được tổ chức ngay tại khách sạn Duyên Nguyệt.

Mã Cáp vừa bước vào trong cửa khách sạn, phát hiện ra phong thủy của khách sạn Duyên Nguyệt vô cùng đặc biệt, chỉ tùy tiện một vật bài trí thôi, cũng ở vị trí thích hợp nhất, không hề hơi hợt chút nào, không biết là vị cao nhân nào đã giúp bố trí phong thủy cho khách sạn này.

Đưa giấy mời ra, hần thuận lợi lấy được thẻ phòng từ tay nhân viên tiếp đón, hơn nữa trước khi bước vào trong thang máy, hần gặp được mấy đồng nghiệp nhà văn cũng tới đây. Mã Cáp rất nổi tiếng trong giới sáng tác, rất nhiều người đều không ngờ rằng Mã Cáp là một người đàn ông trung niên có dung mạo thật thà phúc hậu, không phải là một người già như trong tưởng tượng của mọi người. Nhưng mà Mã Cáp không thích nói chuyện mấy, dần dần mọi người cũng không để ý tới hần nữa.

Buổi tối ban tổ chức mở tiệc đón tiếp ở khách sạn, Mã Cáp ngồi trong góc, chọn những món ăn hần thích trên bàn, nhìn những nhà văn có quen biết kính rượu lẫn nhau.

Chẳng được bao lâu, có một nhà văn khoảng tầm hơn năm mươi tuổi dựa vào ghế, nằm bò ra bàn, người bên cạnh gọi ông ta mấy câu, ông ta hi hi ha ha nói mấy lời khi uống say.

Mã Cáp nhìn đằng sau chiếc ghế dựa của nhà văn đã uống say kia, buông đũa xuống nói với người phụ trách mấy câu, chuẩn bị

đứng dậy rời khỏi. Ai biết vừa mới đi tới cửa, nhà văn nằm gục trên bàn kia đột nhiên ngồi dậy, nhìn thẳng vào hắn.

Mã Cáp mờ mịt khó hiểu đi tới bên cạnh ông ta: “Anh khó chịu hả, có cần tôi gọi bác sĩ cho anh không?”

Nhà văn này đẩy tay hắn ra, cầm chén rượu lên lắc lư đi về phía người khác. Mã Cáp bị người ta đối xử không lễ phép như vậy cũng không giận, xoay người bước nhanh ra khỏi nhà hàng.

Hắn sờ sờ áo khoác, di động và thẻ phòng đều quên ở trong phòng. Cả người hắn cái gì cũng tốt, chẳng qua là trí nhớ hơi kém, làm sao cũng không sửa được.

Không có thẻ phòng, Mã Cáp không chíp được thang máy, hắn nhìn hành lang trống rỗng, trốn vào trong nhà vệ sinh nam, nhỏ giòng niệ m khẩu quyết.

“Hả?!” Vương Hàn đang ở trong văn phòng xem báo cáo cửa phòng tài vụ khách sạn, đột nhiên dừng động tác lại, nhìn đồng hồ cát trên bàn, đồng hồ cát lóe lên ánh sáng màu lam, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Có yêu tu đi vào trong khách sạn?” Anh buông bút xuống, mở máy tính ra, đang chuẩn bị tra tư liệu của khách mới ngày hôm nay, nhưng hôm nay có không ít khách vào ở, trong thời gian ngắn anh cũng không thể nhìn ra rằng ai có vấn đề.

Gọi điện thoại tới giám đốc khách sạn, Vương Hàn mới biết được, mấy ngày tới khách sạn sẽ có hội nghị giao lưu trao đổi giữa các nhà văn, cho nên hôm nay có gần năm mươi vị nhà văn nổi tiếng từ khắp các nơi trên cả nước tới đây tham gia.

“Một đám nhà văn nho nhã....” Vương Hàn vuốt vuốt cằm, “Có lẽ sẽ không có yêu quái đi làm nhà văn đấy chứ, nghĩ không thông thế nào mới đi làm cái ngành này?”

Mã Cáp khởi động yêu lực, sợ bị phát hiện, hấn đi tới lễ tân mượn điện thoại, gọi điện cho ban quản lý.

“Xin chào, cho hỏi đây là ban quản lý sao?” Mã Cáp khi nôn nóng thì dễ bị nói lắp, cũng may nhân viên nhận điện thoại có kiên nhẫn, cũng không coi Mã Cáp là yêu quái quấy rối.

“Có, có yêu quái đang ám trên người con người, các cậu mau phái người tới đây.”

“Được, tôi sẽ ở yên trong phòng, tùy lúc duy trì điện thoại với các cậu.” Tay Mã Cáp run rẩy, lấy thêm một tấm thẻ phòng ở lễ tân, vội vàng trốn lại vào phòng mình.

Sau khi hấn đi, một nhân viên ở quầy lễ tân nhỏ giọng nói: “Nhà văn ban nãy nói cái gì mà có yêu quái ám, có phải là viết nhiều văn quá rồi nên không phân biệt được hiện thực với hư cấu không?”

“Dáng vẻ ban nãy ông ta đi vào thang máy cũng lén lút lút lút, giống như đang sợ thứ gì đó quẩn lầy ông ấy vậy, có chút đáng sợ.” Một nhân viên lễ tân khác xoa xoa cánh tay, “Nghĩ lại cũng thấy có chút rùng mình, trong khách sạn nhiều khách như vậy, lỡ như xảy ra chuyện gì, vậy thì phiền phức rồi, chúng ta có cần gọi cảnh sát và bác sĩ hay không?”

“Chúng ta báo cáo chuyện này với giám đốc trước đã.”

Trong nhà ăn, vốn có tiếng nói tiếng, cười giờ đây đã an tĩnh, “nhà văn” uống say đầu tiên chỉnh lại quần áo trên người, hít một hơi

thật sâu: “Khát vọng, ảo tưởng, hoài bão, thật sự là hương vĩ tuyệt vời....” Hấn cho rằng chỉ có đứa trẻ loài người mới có tư tưởng đủ mùi vị, không ngờ rằng những người thích viết truyện trong thế giới con người lại có linh hồn thú vị như thế.

Nhóm tác giả đang mê man không hề hiết, linh cảm cuộn cuộn không ngừng của bọn họ, còn có giấc mộng trao cho nhân vật dưới ngòi bút của mình đã bị một con yêu ma coi như lương thực hút cả vào bụng.

“Ồ?!” Yêu ma bỗng nhiên ngừng lại, “Mùi vị của đồ kị.” Hấn cười ha ha lên, dường như đang cười nội tâm của con người rõ ràng ôm sự đồ kị mạnh mẽ như vậy nhưng lại vẫn duy trì hữu nghị đối trá bên ngoài.

“Thật sự là một sinh vật vừa buồn cười vừa đáng thương.” Hấn nuốt xuống hơi thở mang theo đồ kị này, lắc lắc cổ, cổ hấn phát ra tiếng vang nặng nề, “Thiếu một người, con dê nhỏ chạy lạc đàn, đi đâu rồi nhỉ?”

Hấn kéo cửa lớn nhà ăn ra, không thèm nhìn những nhân viên phục vụ ngất xỉu dưới đất, nhìn ngắm thẻ phòng trong tay, ngâm nga một ca khúc bước trên con đường an toàn.

Nhà ăn ở tầng ba, nhóm nhà văn được sắp xếp ở tầng sáu.

Cộp, cộp, cộp.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Mã Cáp trốn trong phòng tắm run rẩy, trong lòng hấn đã ra quyết tâm, nếu như yêu ma xông vào, hấn sẽ biến về nguyên hình chạy thoát bằng đường ống nước.

Tuy rằng cổng thoát nước vừa bắn, vừa hồi lại vừa buồn nôn, từ sau khi hấn tu thành hình người đã không còn sống ở cổng rãnh nữa, nhưng trong thời khắc sống chết, không cần phải quá chú trọng.

“Con dê nhỏ thông minh, người đang trốn bên trong sao?” Yêu ma bên ngoài dịu dàng gõ cửa ba cái.

“Như vậy không lịch sự đâu.” Yêu ma đột nhiên cười ra tiếng, đá văng cửa chính. Mã Cáp trốn trong phòng tắm, nhìn thấy bóng dáng thật dài của yêu ma vịn vẹo dưới đất, giống như vươn móng vuốt quỳ ra, muốn túm hấn ra từ nhà tắm.

Càng gần, càng gần, khi bóng dáng ấy sắp chạm vào, một đôi chân chấn ngay trước cửa.

Là trưởng ban Trang, trưởng ban Trang tới rồi.

Mã Cáp yếu ớt không sức lực ôm bôn cầu ngồi xuống, thiếu chút nữa đã ôm đuôi lớn của Trang Khanh gọi cha ời.

“Rỗng?” Bóng dáng rút rút lại, hấn thoát khỏi túi da yếu ớt của con người. Đứng ở trước mặt Trang Khanh là một bóng đen trống rỗng, bóng đen ngưng kết thành hình dạng một người đàn ông, “Ta người được mùi đổ kị trên người người.”

Trang Khanh không để ý tới hấn, vươn tay vẽ lên khoảng không, ném Mã Cáp mềm nhũn chẳng còn sức lực vào trong đó.

“Đã thời điểm này rồi mà còn muốn cứu tiểu yêu vô dụng, thật sự là một con rỗng vĩ đại.” Yêu ma cười lớn ha ha ha, “Yêu giới trước giờ kẻ mạnh làm vua, loại yêu quái như người đã bị con người tẩy

não rồi sao?” Yêu ma đột nhiên dang rộng cánh tay, “Cho ta nhìn xem, tâm đồ kị của ngươi là gì.”

Trang Khanh nhìn thấy bóng đen ùn ùn đánh lại đây, cuối cùng cũng biết được yêu quái này là gì. Là ảnh yêu Vỡng Lượng trong truyền thuyết, đi lại trong bóng đêm, có thể cắt đứt tinh thần và giấc mơ của động vật và con người, rất am hiểu mê hoặc, làm cho người ta bất giác rơi vào thế giới mà hắn tạo nên.

Vỡng Lượng đã sinh ra từ rất sớm, khi thế giới có ánh sáng, cũng có bóng. Vỡng Lượng nhờ thế mà sinh ra, vũ lực của hắn không mạnh mẽ, nhưng chỉ cần có ánh sáng, hắn sẽ không chết đi, vô cùng khó chơi.

Trang Khanh cũng có bóng, cho nên sau khi Vỡng Lượng sử dụng thuật pháp, anh rơi vào trong thế giới ảnh hư ảo.

Hình bóng tối đen, đáng sợ, nhưng lại nhìn rõ tất cả những suy nghĩ chân thật ở nơi sâu nhất trong tim.

Hai nghìn năm trước, quý công tử và con thỏ lông xù gặp gỡ, từ đó quý công tử ở lại trong núi. Con thỏ hóa thành hình người, cùng quý công tử học chữ, vẽ tranh, nghe quý công tử kể chuyện nhân gian.

Trước khi quý công tử lâm chung, ánh mắt sáng bất thường nhìn chằm chằm con thỏ biến thành tiểu công tử, không bằng lòng nhắm mắt lại.

“Bá Liêm.” Tiểu công tử nắm lấy tay của hắn, “Ngươi muốn nói gì, ta đang nghe.”

Khóe môi quý công tử mấp máy, một lúc lâu sau mới nói: “Sau khi ta chết, người có còn nuôi con người khác nữa không?”

“Không nuôi.”

Quý công tử miễn cưỡng cười: “Thật tốt.” Trong mắt hắn vẫn không hề cam lòng, nắm chặt tay của tiểu công tử, “Người.....ta.....”

Tiểu công tử nắm lại tay của hắn, trong mắt là sự dịu dàng mà lại ngây thơ.

“Người....hãy thay ta nhìn ngắm thế giới này, giúp ta nhìn thấy ngày mà nó được phồn hoa an bình.” Sức lực trên tay hắn càng ngày càng lỏng, “Đừng....”

Đừng quên ta.

Tới cuối cùng hắn cũng không nói ra những lời này, hắn muốn tiểu công tử giúp hắn xem hết cảnh thiên hạ phồn hoa, càng muốn khi cậu nhìn hết cảnh phồn hoa trong thiên hạ, có thể nhớ tới hắn.

“Ta đồng ý với người, sẽ vì người xem hết cảnh nhân gian phồn hoa.” Tiểu công tử nhìn thấy quý công tử không thể nhắm mắt, bàn tay run rẩy đưa lên vuốt mí mắt hắn, “Ta sẽ học cách tiếp xúc với sinh hoạt ở nhân gian, sẽ giúp người nhìn ngắm cẩn thận nó.”

Tiểu công tử tìm được vài vóc trân quý, bao lấy thân thể quý công tử, đặt hắn vào trong quan tài ngọc.

Khi âm sai mang hồn phách quý công tử đi, cậu không ngăn cản, nhưng lại đứng bên quan tài ngọc một ngày một đêm, cuối cùng an táng hắn bên bờ sông Hoài.

Sông Hoài chảy qua Vương Thành mà quý công tử sinh ra, lại có linh khí rất dày, tiểu công tử an táng hắn ở chỗ này, hi vọng kiếp sau hắn có được cuộc sống giàu có bình an.

Trang Khanh tỉnh táo lại trong ảo cảnh, anh nghiêm mặt vùng kiếm lên: “Trò trẻ con không đáng giá tiền.”

“Người đang ghen tị với con người này.” Võng Lượng tùy ý cười lớn, “Đường đường là Long Hoàng thủy tộc, vậy mà lại đổ kị một con người đã chết từ rất lâu rồi, thật sự là buồn cười.”

Trang Khanh không để ý tới hắn, vùng kiếm lên rạch nát thân thể hắn, một tiếng rống thét gào, tất cả linh cảm mà ước mơ mà Võng Lượng nuốt vào bụng đều quay lại thân thể chủ nhân của chúng.

Hình bóng Võng Lượng lung lay, nhanh chóng hợp hai làm một, hắn cắn răng cắn hận: “Không ngờ rằng người có thể làm ta bị thương?!”

“Trên thế giới này, không có chuyện gì là không thể.” Trang Khanh vùng kiếm, cười lạnh, “Thứ ở trong cống ngầm, thì đừng có cố gắng quay lại mặt đất.”

“Hả?” Người đàn ông cao lớn ăn mặc như khách du lịch dừng bước chân, ngửa đầu nhìn tòa kiến trúc cao lớn xinh đẹp bên cạnh, “Mùi hôi tanh của Võng Lượng.”

Hắn tùy ý đi vào một bất điện thoại công cộng, hóa thành một luồng ánh sáng, bay vào trong khách sạn.

Người đi đường đang đứng xếp hàng đợi gọi điện thoại:

Ban nầy anh nhìn nhầm hay sao, trong bất điện thoại không có người? Vậy người đàn ông ban nầy đi vào, là thứ gì?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 123: Kiếp Này

Trong thế giới u ám, tràn đầy ghen tị và phần hận, Trang Khanh ở trong không gian hỗn loạn, thậm chí còn thấy được Phù Ly và con người tên Bá Liêm nắm tay nhau ở bên nhau.

Nội tâm có âm thanh vang lên, tựa như đang thúc giục anh phần nộ, oán hận, thậm chí còn dâng lên sát ý.

Trang Khanh nhắc kiếm trong tay lên, hung hăng cắm xuống dưới đất, thế giới đỏ và đen dần dần bị ánh sáng thay thế, Võng Lượng đau đớn kêu lên một tiếng, sau đó nói với Trang Khanh đã đi ra từ ảo cảnh: “Không hổ là yêu quái trải qua thoát xác đã có thể lên làm yêu hoàng, thật sự có vài phần tác dụng.” Hắn bỗng nhiên biến ra mấy phân thân, bao vây Trang Khanh ở bên trong: “Nhưng cho dù là như thế, ta vẫn nhìn thấy được nhược điểm của ngươi.”

“Vậy thì thế nào?” Trang Khanh chém đứt tất cả các phân thân, “Chỉ cần còn sống, sinh vật có tình cảm đều sẽ có nhược điểm của chính mình.”

“Có nhược điểm, mới có thể trở nên càng mạnh mẽ!” Kiếm trong tay Trang Khanh đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, Võng Lượng hét lên một tiếng, tất cả phân thân đều hóa thành tro bụi. Hắn lui về sau mấy bước, gần như không dám tin được một con rồng sống hai nghìn năm nhưng không có trường bối dẫn đường sẽ có tu vi cao tới như vậy.

Đánh không lại thì chạy đó là truyền thống từ trước tới giờ của tu chân giới, Võng Lượng chỉ do dự trong thời gian nháy mắt, đã chuẩn bị ẩn thân vào trong bóng đêm chạy trốn. Nhưng ngay khi hấn biến mất trong chiếc bóng, đột nhiên bên cạnh có một cánh tay, lôi hấn từ trong bóng đen ra.

“Võng Lượng?” Người đàn ông rung rung cái bóng đen trên tay, quăng hấn xuống đất dùng chân giẫm lên không cho hấn chạy thoát.

“Cảm ơn đạo hữu đã ra tay giúp đỡ.” Trang Khanh nhìn Võng Lượng bị người đàn ông giẫm dưới đất, không thể phản kháng, trong lòng thầm sinh ra cảnh giác.

“Đừng khách khí, loại yêu quái như Võng Lượng, am hiểu nhất là tấn công vào lòng người, người có thể không bị hấn ảnh hưởng, rất hiếm thấy.” Người đàn ông nhào đi nhào lại Võng Lượng, vò thành một cục nhỏ, quăng vào trong túi đeo trên lưng.

Trang Khanh nhận ra chiếc túi này không phải là chiếc túi bình thường, mà là túi Càn Khôn mang thêm một thuật pháp che mắt. Trang Khanh loáng thoáng cảm nhận được trên người yêu quái này có vài phần thủy khí. Anh nhận được kế thừa của Thanh Thương Long, đã có thể phân rõ bản thể của yêu quái, chỉ có những đại yêu thượng cổ hung thú hoặc là thủy thú trời sinh, anh không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Không muốn chọc giận đại yêu thể này, Trang Khanh cũng không dùng thuật pháp đặc biệt để nhìn bản thể của đối phương, chỉ thu kiếm lại, hành lễ của văn bối với người đàn ông: “Văn bối Trang Khanh, là người quản lý tu chân giới ở nhân gian, không biết tiền bối tới nhân gian là có việc gì?”

“Ta tới tìm một tiểu bối.” Ánh mắt người đàn ông dừng lại trên người Trang Khanh, đôi đồng tử ban nãy còn giống như của người thường, đột nhiên biến thành một đen một trắng, trắng là dương, đen là âm, âm dương luân chuyển chính là thời gian đang trôi qua.

Người đàn ông bỗng nhiên lùi về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng chảy ra tơ máu. Hắn ôm lấy ngực, ánh mắt trở nên đặc biệt quái dị, nhưng không hề có ác ý.

Trang Khanh không biết đối phương nhìn thấy gì trên người mình, nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Tiền bối, người không sao chứ?”

“Không có gì.” Người đàn ông tùy ý lau đi tơ máu bên khoe miệng, quay người nhìn bên ngoài cửa, “Có con người tới đây.”

Trang Khanh nhìn căn phòng lộn xộn: “Người kinh doanh đằng sau khách sạn này là môn phái ở tu chân giới, tiền bối không cần lo lắng sẽ gây thêm rắc rối.”

“Bây giờ yêu tu và nhân tu quan hệ tốt như vậy sao?” Người đàn ông có chút cảm khái, ban nãy khi hắn nhìn quá khứ của Trang Khanh, chỉ nhìn thấy một nửa, đã bị ánh sáng vàng công đức mạnh mẽ của đối phương đâm cho hoa mắt chóng mặt, cuối cùng không thể kiên trì được tiếp. Nhưng chỉ một nửa nội dung, cũng đã làm cho tâm tình hắn phức tạp, không biết nên xúc động hay là bất đắc dĩ.

“Trưởng ban Trang, không biết trưởng ban Trang tự mình tới đây, vẫn bối không tiếp đón từ xa.” Vương Hàn cười đi vào, cũng không thèm nhìn căn phòng bị biến thành lộn xộn, “Trưởng ban Trang vất vả rồi, không biết kẻ làm ác đã bị xử lý chưa?”

Trang Khanh nhìn nam yêu thân phận không rõ ràng nói: “Bên này đã không còn chuyện gì nữa, về tổn thất thiết bị của khách sạn, cậu có thể viết một phần báo cáo, tới ban quản lý xin bồi thường tổn thất.”

“Trưởng ban Trang giúp chúng tôi giải quyết vấn đề lớn như vậy, chút đồ nhỏ nhặt này, đâu cần phải báo tổn hại.” Vương Hàn nói thật lòng, nhà văn nổi tiếng cả nước đều tới khách sạn bọn họ, nếu như toàn bộ đều xảy ra chuyện, vậy khách sạn của môn phái bọn họ sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Nghành ẩm thực cả nước cạnh tranh khốc liệt, không ai mong xảy ra chuyện cả. Lúc này anh không chỉ không muốn thông báo tổn hại, thậm chí còn muốn tặng cho trưởng ban Trang một lì xì thật lớn. Đáng tiếc rằng trưởng ban Trang tương đối chính trực, trước giờ không nhận hối lộ. Lần duy nhất ẩm thực chuyện hối lộ cũng chỉ là hiểu lầm, bởi vì đó là gia trưởng nhà Phù Ly đạo quân đưa quà tặng gặp mặt cho hậu bối.

Người làm ăn, phải hiểu cái gì có thể nói, cái gì không thể hỏi, anh không quen người lạ còn lại trong phòng, nhưng tuyệt đối sẽ không vì tò mò mà hỏi thăm bừa. Anh đỡ Mã Cáp chân mềm nhũn không đứng nổi từ trong nhà vệ sinh ra ghé sofa ngồi cẩn thận.

“Cảm ơn cứu mạng của trưởng ban Trang.” Chân Mã Cáp không thể khống chế được run rẩy.

Vương Hàn nhìn hẩn một cái, im lặng nghĩ, không ngờ một con lươn yêu còn có thể làm nghề nhà văn, còn thành công như vậy, phương thức dung nhập nhân gian của yêu tu đúng là đủ các loại.

“Không cần khách khí, bảo vệ đồng bào tu chân giới là trách nhiệm nên làm của ban quản lý.” Biểu tình của Trang Khanh rất nhạt, “Đội lát nữa ban quản lý sẽ sắp xếp người tới đây xử lý trí nhớ của những nhà văn này.”

“Cảm ơn trưởng ban Trang, làm phiền anh rồi.” Vương Hàn muốn hỏi gần đây Phù Ly thế nào, nhưng sợ Trang Khanh cho rằng anh đang cố ý lôi kéo làm quen, lại nuốt lời vào trong.

Trang Khanh dẫn người đàn ông rời khỏi khách sạn Duyên Nguyệt: “Mời tiền bối theo tôi.”

Người đàn ông đi theo Trang Khanh ngồi vào trong xe, học theo bộ dáng Trang Khanh, cũng tự mình thất đại an toàn.

“Nếu như tiền bối muốn tìm tiểu bối, đã vào nhân gian rồi, người có thể cung cấp tên hoặc là hình ảnh, ban quản lý có thể giúp ngài tìm được tin tức của người kia.” Trang Khanh nói, “Theo như quy trình công việc, ngài phải tới ban quản lý điền một bản khai, thông qua xét duyệt chúng tôi mới có thể giúp ngài lấy được thông tin cá nhân.”

Hệ thống làm việc của Trang Khanh có thể tra bất cứ lúc nào. Nhưng thân phận người đàn ông này không rõ ràng, tới ban quản lý điền bản khai, mới dễ dàng không chế.

Cũng may là người đàn ông này vô cùng dễ nói chuyện, sau khi Trang Khanh nói phải điền bản khai cũng không có ý phản đối. Thái độ phối hợp này làm cho Trang Khanh càng thêm cảm tình với đối phương.

Tới ban quản lý, Trang Khanh đưa trực tiếp người đàn ông này tới phòng hồ sơ, để người đàn ông điền thông tin rồi mới quay lại văn phòng. Chuyện ở khách sạn Duyên Nguyệt vốn định giao cho Phù Ly giải quyết, nào biết phía Nam xảy ra một số chuyện, Trang Khanh lo những nhân viên khác không đủ thực lực, chỉ đành bảo Phù Ly dẫn đội qua đó xem.

Nhân viên phòng thông tin hồ sơ vô cùng bận rộn, không chỉ phải nhận các loại điện thoại báo cáo, còn phải sàng lọc những thông tin có ích. Sau khi bọn họ đưa mẫu và bút cho người đàn ông mà Trang Khanh đưa tới xong, lại vội chân không chạm đất, còn không có thời gian để uống ngụm nước.

Người đàn ông phát hiện trong gian phòng này có người có yêu, trong đám yêu quái có động vật ăn cỏ, còn có cả động vật ăn thịt, nhưng không khí lại vô cùng hài hòa.

Chữ trên bản khai là chữ giản thể thông dụng của hiện tại, người đàn ông dường như không quá quen thuộc loại nét chữ này, cho nên điền rất chậm, tốn khoảng mười phút mới điền xong.

“Lại là con yêu quái từ trong núi ra không hiểu khuôn phép, vậy mà trực tiếp biến mất trong bộ điện thoại, may là hệ thống camera theo dõi trong bộ điện thoại bị hỏng rồi, nếu không chuyện này sẽ ồn ào lớn.” Một nhân viên đánh chữ như bay trên bàn phím, giao chuyện này cho đồng nghiệp xử lý, quay đầu nhìn người đàn ông đã điền bản khai xong rồi, “Xin đưa bản khai cho tôi, cảm ơn.”

Cậu vừa nhận lấy bản khai nhìn, nét chữ bên trên vô cùng đẹp, nhưng lại phức tạp làm cho cậu không hiểu được, đây có lẽ là chữ triện? Nhìn người đàn ông, cậu đưa bản khai cho đồng nghiệp ở ô

bên cạnh, vị đồng nghiệp này là thụ yêu sống hai nghìn năm, tuy rằng phản ứng có hơi chậm chạp, nhưng mà kiến thức không ít.

Thụ yêu nhận lấy bản khai, dán mắt lại gần nhìn mấy lần, cho rằng bản thân mình nhìn sai rồi.

Đối tượng mà yêu tu này trình xin kiểm tra tên là Phù Ly, nguyên quán là vùng sông Hoài, đây không phải là Phù Ly đạo quân trong ban quản lý bọn họ sao? Lão đại có ý gì, đưa người tới bộ phận bọn họ, khẳng định là muốn bọn họ giúp tìm người, nhưng muốn tìm Phù Ly đạo quân còn phải điền đơn trình sao?

Hắn nghĩ nghĩ, để bản khai xuống, nói với người đàn ông ngồi đối diện bên ngoài: “Xin anh đợi một chút.” Sau đó đứng dậy đi vào bên trong, lấy di động của mình gọi cho Trang Khanh, muốn hỏi rõ xem Trang Khanh có ý gì.

Nhận được điện thoại của bộ phận thông tin hồ sơ, Trang Khanh không chút nghĩ ngợi nói: “Tôi lập tức qua đó.”

Nghĩ tới những trường bối thâm sâu khó dò của Phù Ly, biết được tiểu bối mà người đàn ông muốn tìm lại chính là Phù Ly, Trang Khanh cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Anh bước nhanh vào bộ phận thông tin hồ sơ, nói với người đàn ông: “Tiền bối, không biết tiểu bối người muốn tìm lại chính là Phù Ly, cậu ấy là nhân viên ở trong ban quản lý, đang xử lý một chút chuyện ở phía Nam, sẽ nhanh chóng quay lại, mời tiền bối tới văn phòng văn bối ngồi một lát.”

Nghe thấy Trang Khanh và Phù Ly làm việc cùng một nơi, đuôi mày người đàn ông khẽ nhúc nhích, gật đầu với Trang Khanh: “Làm

phiền rồi.”

“Văn bối tên là Trang Khanh, người có thể gọi văn bối là Tiểu Trang.” Trang Khanh đẩy cửa văn phòng ra, làm tư thế mời: “Người vào đây ngồi trước, văn bối đi rót trà.”

Người đàn ông nhìn bốn phía xung quanh, ngửi được mùi của Phù Ly trong phòng này, yêu tu tên Trang Khanh này không lừa hắn.

Trang Khanh quay lại rất nhanh, người đàn ông nhận lấy trà mà anh đưa qua, nói với Trang Khanh: “Ta không có tên, người có thể gọi ta là chú Viên.”

Sau khi tự giới thiệu, hắn lấy từ trong túi Càn Khôn ra mấy chiếc hộp, đưa tới trước mặt Trang Khanh: “Nào, đây là quà gặp mặt ta tặng người.”

Nhìn mấy chiếc hộp này, Trang Khanh không từ chối nữa, cảm ơn xong thì nhận lấy, bởi vì anh biết từ chối cũng không có tác dụng gì. Những trưởng bối nhà Phù Ly, phong cách khi tặng quà rất giống nhau, chính là hào phóng.

Nhưng khi nghe tới từ “Viên” này, Trang Khanh nhớ tới yêu tu Bạch Viên trên núi Vụ Ảnh, là yêu tu dẫn dụ Phù Ly khiến cho cậu nghĩ rằng trên núi toàn là những yêu tu bình thường: “Thứ cho văn bối mạo muội, tiền bối có phải là Bạch Viên trưởng lão mà Phù Ly thường nhắc tới trước mặt văn bối không?”

“Tiểu Ly thật sự thường nhắc tới ta sao?” Bạch Viên trưởng lão, người đàn ông có thân phận chân chính là Tinh Tinh này có chút kích động.

Trang Khanh gật đầu.

Nụ cười trên mặt Tinh Tinh càng thêm sáng lạn, hỏi rất nhiều vấn đề liên quan tới Phù Ly. Tu vi có tăng không, có sống chung tốt với các yêu tu khác không, có bị những yêu tu khác bắt nạt không, có thiếu thứ gì không.

Trang Khanh trả lời từng câu từng câu một, vô cùng kiên nhẫn.

“Không biết Tiểu Trang đã có đạo lữ hay chưa?” Tinh Tinh nhìn công đức và tử khí dày đặc trên người Trang Khanh, trong lòng thoáng có một tính toán nào đó, nhưng mà chưa nhìn thấy Phù Ly, hẳn không thể có quá nhiều suy nghĩ.

“Cảm ơn tiên bối đã quan tâm, văn bối đã có người làm bạn suốt đời rồi.”

“Thì ra là như thế.” Tinh Tinh âm thầm thở dài một hơi, đây chính là chỗ buồn cười của vận mệnh, kiếp trước đã trả giá rất lớn nhưng vẫn cầu mà không được. Kiếp này tuy rằng gặp lại lại không có duyên.

Người cũng tốt, yêu cũng được, đều không không thể tránh thoát khỏi vận mệnh.

Chỉ mong Tiểu Ly có thể gặp được quý nhân, tránh khỏi vận mệnh đại hung.

Trang Khanh muốn nói với đối phương, đạo lữ của mình chính là Phù Ly, đột nhiên cửa bị gõ vang, sau đó Phù Ly ló nửa người vào: “Trang Tiểu Long, nghe nói ở khách sạn Duyên Nguyệt xảy ra chuyện hả?”

“Tiểu Ly?” Người đàn ông cao lớn mới vừa rồi còn khí thế bất phàm, sau khi Phù Ly xuất hiện, tay chân luống cuống đứng dậy,

dường như người lớn đã làm sai chuyện gì, tràn ngập áy náy và yêu thương trước mặt đứa nhỏ.

“Bạch Viên trưởng lão?!” Phù Ly cho rằng mình nhìn nhầm, cậu chớp chớp mắt, nhảy lên như gió, biến về nguyên hình ôm lấy Tinh Tinh, “Thật sự là người?!”

Tinh Tinh vội vàng vươn tay đỡ lấy Phù Ly biến về nguyên hình, Tinh Tinh vừa cười vừa xúc động: “Thật sự đã lớn rồi, bản thể đã trở nên khôi ngô uy vũ.”

“Vậy sao, con cũng cảm thấy như vậy.” Phù Ly đắc ý vẩy vẩy đuôi, lại nhận được một tràng dài ca ngợi của Tinh Tinh. Sau nửa giờ hai chú cháu ở trong văn phòng khen ngợi lẫn nhau, Phù Ly mới nói, “Tại sao trưởng lão lại ở chung với Trang Tiểu Long?”

Tinh Tinh nói chuyện đã xảy ra một lần: “Còn phải cảm ơn Tiểu Trang, nếu không ta vẫn không biết con đang ở đâu.”

“Không sao, không phải bây giờ đã biết rồi sao.” Phù Ly rung cái tai với Trang Khanh, trên khuôn mặt lông xù xù như đang ngượng ngùng mỉm cười, “Trưởng lão quay lại thật đúng lúc, một thời gian nữa có lẽ con sẽ tổ chức đại lễ kết đạo, người có thể tham dự, con rất vui.”

“Đại lễ kết đạo, cùng ai?” Tinh Tinh cho rằng tai mình có vấn đề.

Móng vuốt lông xù mập mạp, chậm rãi, chậm rãi chỉ về hướng Trang Khanh trầm mặc ít lời ngồi một bên.

Tinh Tinh mở to mắt, liếc tới liếc lui giữa Phù Ly và Trang Khanh, ban nãy hẳn chỉ nhìn thấy một nửa quá khứ của Trang Khanh, từ lúc kiếp trước anh chết đi tới khi đầu thai trải qua trăm cay nghìn đắng

sống sót ở nhân gian, đã bị ánh sáng công đức và tử khí trên người anh bắn thần thức hấn quay lại.

Hắn không ngờ rằng, cuối cùng Trang Khanh với Phù Ly lại ở bên nhau.

Cho rằng Tinh Tinh không hài lòng Trang Khanh, Phù Ly vội vàng nói: “Trang Tiểu Long vô cùng tốt, còn là Long Hoàng của thủy tộc, Cương Liệt đại vương và chú Phong đều rất thích anh ấy, người.....”

“Ta cũng rất thích tiểu bối như vậy.” Tinh Tinh ngắt lời Phù Ly, “Đại lễ kết đạo tổ chức khianào, ngày mồng tám tháng sau là ngày hoàng đạo, tổ chức vào ngày đó sao?”

Phù Ly: “.....”

Những trưởng bối nhà cậu đều vội vàng để cậu thành hôn như vậy sao? Dựa theo tình huống bình thường, điều trưởng lão quan tâm nhất đáng lẽ phải là tung tích của đại vương và chú Phong mới đúng?

Vội vã giục kết hôn, thái độ gì thế này?

“Không ngờ rằng xoay xoay chuyển chuyển, hai con vẫn ở bên nhau.”

Trang Khanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tinh Tinh, lời này có ý gì?

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long:??

~~~~~

Tinh Tinh: 狴狴/狴狴 Là một dị thú trong truyền thuyết cổ đại trung quốc, được ghi lại trong Sơn Hải Kinh, tương tự như vượn và khỉ. Tinh Tinh là một loài thú thần kỳ, truyền thuyết nó có thể thông hiểu chuyện của quá khứ, nhưng lại không thể biết được chuyện của tương lai.

Lần trước mình có chú thích về Bạch Viên (vượn trắng), nhưng mà đọc đi đọc lại thì mình phát hiện Bạch Viên khác với Tinh Tinh. Trong truyện tác giả ghi trưởng bối của Phù Ly là Tinh Tinh nhưng có bộ lông màu trắng nên được gọi là vượn trắng (Bạch Viên). Trong miêu tả ở Sơn Hải Kinh thì Tinh Tinh là quái thú dáng vẻ cao lớn và có đôi tai màu trắng, có thể biết được quá khứ nhưng không thể đoán được tương lai (tương đối khớp với thông tin của nhân vật trong truyện trù vụ lông), còn dị thú Bạch Viên là con vượn màu trắng được miêu tả có thần lực và tiếng hét vô cùng lớn.

Còn phần tử khí hình như mình chưa chú thích, tử khí ở đây là khí màu tím mang lại bình an và may mắn, trong câu Tử khí Đông lại ấy, không phải là khí chết đâu.

1 tinhtinh

Hình minh họa dị thú Tinh Tinh trong Sơn Hải Kinh.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 124: Kẻ Ngốc?

Thấy Trang Khanh ngẩng đầu nhìn mình, Tinh Tinh có chút khó hiểu: “Sao vậy?”

“Ý của người chính là, trước đây con và Phù Ly....đã từng gặp gỡ?” Trang Khanh chưa bao giờ tin tưởng cái gọi là kiếp trước kiếp này, bây giờ đột nhiên nghe thấy Tinh Tinh nói như vậy, nội tâm của anh không phải là vui sướng mà là hoang đường.

“Bạch Viên trưởng lão, những lời này của người là có ý gì, con và Trang Khanh đã từng gặp nhau?” Phù Ly vô cùng bất ngờ, gần như đồng thanh với Trang Khanh hỏi ra vấn đề này.

“Hai đứa còn chưa biết?” Tinh Tinh còn bất ngờ hơn cả hai người trong cuộc, đặt chén trà lên trên bàn, “Kiếp trước Tiểu Trang không phải là thú cưng con người mà con nuôi kia sao?”

Trang Khanh cho rằng tai mình xảy ra vấn đề, anh kinh sợ đứng tại chỗ, trong đầu kêu ù ù, mất đi năng lực tự suy nghĩ bình thường. Anh quay đầu nhìn Phù Ly, gần như tìm kiếm vài phần chân thật trên người cậu.

“Thú, thú cưng kiếp trước?” Phù Ly lấp bắp, đầu lưỡi như bị buộc lại, “Nhưng mà, bọn họ trông không giống nhau chút nào.”

“Dáng vẻ không giống nhau là bình thường, sau khi chuyển sinh không cùng cha mẹ, nếu như dáng vẻ vẫn còn giống như kiếp trước

vậy mới kỳ quái.” Tinh Tinh không hề biết mình đã đánh một tiếng sấm to tới nhường nào, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một đồng đồ, “Đời trước Tiểu Trang là người, thọ mệnh ngắn ngủi, hai đứa không duyên phận. May là đời này con vẫn là yêu, Tiểu Trang cũng trở thành yêu, cuối cùng vẫn về với nhau.”

“Có một số người cho dù có chuyển thế một trăm lần, cũng không có được duyên phận gặp gỡ, hai con có thể gặp lại một lần nữa, thậm chí còn kết làm đạo侶, đó chính là nhân duyên mà trời định.” Tinh Tinh cười gật đầu, “Tốt lắm, tốt lắm.”

Rõ ràng Tinh Tinh nói kiếp trước của anh, nhưng dường như anh lại đang nghe câu chuyện của người khác. Thậm chí còn nhớ tới những hình ảnh anh nhìn được trong gương hồi tưởng, Trang Khanh cũng không hề cho rằng con người tên Bá Liêm kia là mình.

Người mà trong lòng anh anh đã từng đổ kị, thậm chí còn mong muốn chưa bao giờ xuất hiện, lại chính là bản thân anh?

“Phù Ly.” Anh ngây ngốc ngồi vào ghế làm việc, rất lâu sau mới đối diện đôi mắt tràn đầy lo lắng của Phù Ly, “Tôi nhớ rõ cậu từng nói, chỉ coi Bá Liêm như bạn bè bình thường, không có một chút ý nào khác?”

Phù Ly há miệng không biết trả lời thế nào: “Hả....”

“Tôi và Bá Liêm có khác biệt nhiều không? Hay là nói, trên người tôi, có hình dáng của anh ta hay không?”

“Anh và Bá Liêm,” Phù Ly lắc đầu, “Không hề giống nhau. Tính cách Bá Liêm dịu dàng, cử chỉ nho nhã, khi ở bên cạnh tôi luôn mang theo nụ cười khẽ.”

Phù Ly không muốn hồi tưởng lại chuyện đã qua, ngay cả những ký ức có liên quan tới Bá Liêm cậu cũng cố ý chôn tận đáy lòng. Bởi vì cậu còn rõ ràng hơn Bá Liêm, cái chết của con người đại diện cho kết thúc tất cả, một đoạn duyên phận đã định trước phải kết thúc, tiếp tục kéo dài cũng chỉ còn lại đau đớn.

Lúc này thấy Trang Khanh nghiêm túc hỏi như vậy, cậu mới đào từng chút từng chút ký ức chôn sâu dưới đáy lòng ra. Nhưng những ký ức này bị giấu trong thời gian quá lâu, đã thay đổi màu sắc. Bá Liêm và Trang Khanh quả thật không giống nhau chút nào, cho dù là tướng mạo hay là tính cách, đều không tìm được bất cứ điểm tương tự.

Bá Liêm thích ôm nguyên hình của cậu, ngồi ở cửa động vừa phơi nắng, vừa kể cho cậu một số tin đồn thú vị ở nhân gian. Còn thường làm cho cậu đồ ăn ngon ở nhân gian. Bạch Viên trưởng lão nói, quý công tử giống như Bá Liêm, ở nhân gian cũng không phải xuống bếp. Bá Liêm còn rất thích vẽ tranh, vẽ trời, vẽ đất, vẽ núi, vẽ sông, còn vẽ cả cậu, cho dù là nguyên hình hay là hình người, đều từng xuất hiện vô số lần dưới ngòi bút của Bá Liêm.

“Có lẽ, anh ta rất thích cậu, cho tới giây phút đầu thai rồi vẫn còn thích cậu.” Trang Khanh nhớ tới sau khi Bá Liêm chết đi, ngày qua ngày chờ đợi, buông bỏ mệnh cách đế vương, buông bỏ tương lai sau khi đầu thai chuyển thế, tuyệt vọng và cô độc chờ đợi một ngày nào đó gặp lại Phù Ly. Cuối cùng không đợi được Phù Ly, mà đợi được tin tức tử vong của yêu tu trên núi Vụ Ảnh.

“Cậu thật sự không cảm động vì tất cả những việc Bá Liêm đã làm sao?” Trang Khanh ngẩng đầu nhìn Phù Ly, nhìn thấy trong mắt của cậu, có ánh sao lấp lánh.

“Hai đứa cứ từ từ trò chuyện, hình như ta ngửi thấy mùi của Côn Bằng, ta đi tìm hắc ôn chuyện cũ.” Nhận thấy bầu không khí dường như có chút không đúng lắm, Tinh Tinh không hề do dự đứng dậy, đặt tách trà xuống, “Tiểu Trang, ta có thể đi phía sau xem thử không?”

“Mời.” Trang Khanh làm tư thế mời, Tinh Tinh nhanh chóng rời đi đầu cũng không ngoảnh lại.

Phù Ly: “.....”

“Tại sao không nói chuyện?” Trang Khanh quay đầu tiếp tục nhìn Phù Ly, trên mặt còn mang theo ý cười.

“Anh muốn tôi nói cảm động hay là không cảm động?” Phù Ly nuốt nước bọt.

“Tôi muốn hỏi cậu, tôi chỉ muốn nghe lời thật lòng, cho dù cậu nói gì, tôi đều sẽ không giận.” Trang Khanh kéo rèm cửa ra, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, “Tuy rằng chú Viên nói, kiếp trước của tôi là Bá liên, nhưng tôi lại không nhớ chút nào, cũng không có cảm xúc đối với những chuyện đã qua ở kiếp trước, cũng không có chút tâm lý đồng cảm nào.”

“Ở trong mắt tôi, anh không giống Bá Liên. Bá Liên là bạn của tôi, là thú cưng của tôi, anh là người tôi yêu.” Phù Ly lén lút quan sát biểu tình của Trang Khanh, “Cảm giác không giống nhau.”

“Cho dù linh hồn của chúng tôi giống nhau?” Trang Khanh nhìn Phù Ly.

Phù Ly chậm rãi lắc đầu: “Không giống nhau, tuy rằng hồn thể giống nhau, nhưng mà trí nhớ không giống, quá khứ cũng không

giống, chính là sự tồn tại khác biệt.”

“Kiếp trước chính là kiếp trước, kiếp này chính là kiếp này.” Phù Ly rất muốn nói mấy lời ngọt ngào nhưng cuối cùng cậu vẫn lựa chọn thẳng thắn, “Trong giờ phút Bá Liêm chết đi, trong lòng tôi, duyên phận của tôi và anh ta đã hết.”

Trang Khanh im lặng một lát, độ nhiên cười không rõ ý tứ: “Thật sự không biết, cậu hữu tình hay là vô tình.”

Phù Ly bắt đầu dĩ thử dài, cậu biết Trang Khanh sẽ giận. Nói cái gì mà nhất định sẽ không giận, đó chính là lừa yêu: “Tôi không thể lừa anh, năm đó tôi không hiểu cảm tình, cũng không biết Bá Liêm có tình ý với mình.” Khi cậu biết được, đã là hai nghìn năm sau, di thể của Bá Liêm cũng đã sớm hóa thành nắm đất vàng. Năm đó tộc Thanh Long náo loạn ở thủy vực sông Hoài, làm lụt nhiều nơi như vậy. Di thể của Bá Liêm không biết đã bị dòng nước đẩy tới đâu, hoặc là có lẽ đã chìm sâu dưới đáy sông, hoặc có lẽ đã thuận theo dòng nước đến một nơi không biết sau đó mắc cạn, rồi biến mất trong đất trời.

Chỉ mong di thể của Bá Liêm còn có thể ngủ yên, không bị bọn trộm vàng làm phiền.

“Tôi hiểu rồi.” Trang Khanh cầm áo khoác trên ghế lên, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Phù Ly nhìn Trang Khanh, chưa kịp phản ứng lại.

“Dẫn chú Viên đi gặp chú Khang và chú Phong, bọn họ đã nhiều năm không gặp, chắc chắn cũng có rất nhiều chuyện muốn nói.” Trang Khanh đi ra tới cửa, ngoắc ngoắc Phù Ly, “Còn đứng đó làm gì, đi theo tôi.”

Phù Ly bước tới nắm lấy tay anh, cười híp mắt nói: “Ừ, ừ, được.”

Trang Khanh nghiêng đầu nhìn sang Phù Ly ở bên cạnh, thấy dáng vẻ cười không tim không phổi của cậu, đáy lòng bất đắc dĩ thở dài, xem ra kiếp trước và kiếp này của anh vẫn có chút tương đồng, ít nhất là thẩm mỹ giống nhau, đều thích đối tượng thể này.

Côn Bằng nhìn thấy Tinh Tinh, không chỉ không cảm động mà còn thiếu chút nữa thì đánh nhau. Tuy rằng giá trị võ lực của Tinh Tinh thấp hơn một chút, nhưng là tốc độ của hắn vô cùng nhanh, Côn Bằng liên tiếp tấn công vài lần không được, dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất gào lớn: “Ông đây không đánh với người.”

“Đánh cái gì mà đánh, năm đó nếu như không phải chúng ta, có lẽ người đã bị thiên lôi đánh chết rồi.” Tinh Tinh nhìn trong phòng Côn Bằng một lát, thấy chỉ có chiếc thảm dày là không có đồ đặc, hắn học dáng vẻ Côn Bằng ngồi xuống, “Xem ra gần đây người sống cũng không tồi.”

“Chẳng còn cách nào, cháu của người đối xử rất hiếu thuận với trưởng bối như chúng ta.” Côn Bằng rung chân nói, “Nuôi chúng ta rất tốt.”

“Các người đều gọi Tiểu Ly là cháu ta, những ngày tháng này ăn không uống không, cũng phải nên tặng chút quà gặp mặt chứ.”
Tướng mạo của Tinh Tinh thoát nhìn tục tằn, nhưng tính cách rất tinh tế, chút thủ đoạn thâm ngòi ly gián của Côn Bằng căn bản không ảnh hưởng gì tới hắn cả, hắn cũng không phải là dạng không có đầu óc như Phong Thụy Trọng.

“Văn bối hiếu thuận trưởng bối đó chính là đạo lý hiển nhiên, còn cần quà gặp mặt gì.” Côn Bằng không vui hừ một tiếng, “Lúc trước

nếu như không phải nó khóc trời đất mịt mù, ta cũng sẽ không bị nó làm ồn tĩnh.”

“Trẻ con vừa mới sinh khóc mấy tiếng đã làm sao, người chưa từng nhìn thấy trẻ con khóc sao?” Tinh Tinh không vui, châm ngòi có thể, nhưng nếu như nói đứa nhỏ nhà bọn họ không tốt, vậy hẳn sẽ không vui.

“Ta đã từng thấy trẻ con khóc, nhưng chưa từng thấy trẻ con khóc tới mức đại dương cuộn cuộn, mặt trăng, mặt trời không ánh sáng.” Côn Bằng tức giận nói, “Các người cũng có thể kiên nhẫn, mang loại hung....”

“Chú Viên, Côn Bằng đại nhân, làm phiền rồi.” Trang Khanh đi tới cửa, gõ gõ, ánh mắt đảo qua người Côn Bằng một cái, “Chú Viên, con và Phù Ly tan làm rồi, chúng ta cùng nhau về thôi.”

Tinh Tinh đứng dậy, phỉ phủ bụi không tồn tại: “Ai da, đứa nhỏ nhà ta tới đón ta đi ăn cơm rồi, không tranh luận vấn đề vô dụng này với người nữa.”

Côn Bằng: “.....”

Có đứa nhỏ thì giỏi lắm sao, phương pháp khoe khoang dung tục nhàm chán, có khác gì so với những bác gái trên phố ở nhân gian, khinh bỉ.

Nhưng vẫn rất tức giận!

Ba con yêu quái ngời vào trong xe, Phù Ly nhìn thấy Tinh Tinh không có gì khó chịu với ô tô, vì thế cũng yên lòng: “Trưởng lão, lần này người tới nhân gian, sẽ không đi nữa chứ?”

Tinh Tinh nói: “Không đi, không đi.”

Phù Ly lộ ra nụ cười.

Xe đi được nửa đường, Tinh Tinh đột nhiên nói: “Tiểu Trang, những năm tháng trước con đã chịu khổ rồi.”

Kiếp trước vì Phù Ly, làm hủy đi quỹ đạo vận mệnh, kiếp này vừa mới sinh không lâu đã gặp đủ loại đau khổ, cho dù là người hay là yêu, đều rất khó có thể vượt qua vận mệnh thế này. Nhưng Trang Khanh không chỉ sống được, còn mở một con đường máu trên vận mệnh của mình, khó trách có thể nhận được kế thừa của Thanh Thương Long, thậm chí còn trở thành Long Hoàng của thủy tộc.

Nghe thấy câu này, Phù Ly đột nhiên nhớ ra, nguyên nhân chính là vì kiếp trước Bá Liêm chờ mong sau khi chết có thể gặp lại mình, cho nên mới ở lại địa phủ tám mươi năm ròng, hủy đi vận mệnh cực có giá trị ở nhân gian, cho nên kiếp này mới phải chịu nhiều khổ cực như vậy, không cha, không mẹ, không người thân, sống chết đều như treo trên sợi dây.

“Trang Tiểu Long....” Phù Ly đột nhiên trở nên khó chịu, loại khó chịu này không hề dự báo trước, cả trái tim như rơi xuống một vò chất lỏng vừa chua vừa chát, làm cho cậu không thở nổi.

“Đây là chuyện đời trước tôi làm, không liên quan gì tới cậu cả, cũng không liên quan gì tới tôi.” Trang Khanh nhìn biểu tình của Phù Ly bất thường, “Buổi tối làm chân gà ngâm mật ong, cậu có muốn ăn không?”

“Muốn!” Phù Ly gật đầu.

Tinh Tinh nghĩ, còn có tinh lực ăn đồ ăn sao, xem ra cũng không khó chịu lắm.

Phù Ly và Trang Khanh quay lại phi cung, Tinh Tinh bồi hồi khi quay lại quê cũ, đi đằng sau cùng. y Hấn nghe thấy tiếng bước chân vội vã của Phong Thụy Trọng và Khang Cốc.

“Tiểu Trang, những thứ sáng nay con nhìn thấy con đừng để trong lòng.”

“Đúng, trước đây chỉ có tên Bá Liêm kia đơn phương có ý với Tiểu Ly, Tiểu Ly nhà chúng ta không có chút ý gì với hắn cả.”

“Đúng, đúng, đúng, kể cả trong lòng chúng ta, chúng ta cũng thích con hơn.”

Tinh Tinh: “.....”

Hai người bạn tốt của hắn, có phải là đồ ngốc không vậy?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 125: Có Bỏ?

“Lão Tinh Tinh.” Khang Cốc nhìn thấy Tinh Tinh đứng đằng sau cánh cổng vòm, bước mấy bước lớn đi tới bên cạnh Tinh Tinh, vui vẻ nói: “Người không sao chứ?”

Lúc trước khi thiên kiếp giáng xuống, Lão Tinh Tinh là người bị sét đánh biến mất đầu tiên, bọn họ ở nhân gian thời gian dài như vậy, cũng không tìm được tung tích của lão Tinh Tinh. Bây giờ thấy hắn vẫn còn sống, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Tinh Tinh quen biết với Khang Cốc sớm nhất, tính cách Khang Cốc đơn thuần, dễ tin người, thường thường dễ bị những tiểu yêu quái khác lừa. Sau khi quen biết Tinh Tinh, Khang Cốc mới thoát khỏi vận mệnh thường xuyên bị lừa. Tốc độ của Tinh Tinh rất nhanh, nhưng không giỏi về pháp thuật không kích, cộng thêm việc thịt của hắn đối với yêu tu là thứ đại bổ, cho nên khi gặp được yêu thú quá mức hung hãn, hắn thường thường trốn là thượng sách, sau đó gặp được Phong Thụy Trọng và Khang Cốc, cuối cùng mới yên ổn lại.

Khang Cốc và Phong Thụy Trọng không thích động não, Tinh Tinh lại là yêu quái làm việc tương đối ổn thỏa cẩn thận, sau khi tụ tập ở chung với nhau, tính cách bổ sung lẫn nhau. Bây giờ thấy hai người nói ra những lời không có đầu óc, Tinh Tinh bất đắc dĩ, nhưng lại không bắt ngờ chút nào.

“Ta lo lắng những kẻ không có đầu óc như mấy người, không có ta sẽ bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền, chỉ có thể sống thôi.” Tinh Tinh cười lên, vươn tay vỗ vai Phong Thụy Trọng và Khang Cốc, tất cả cảm xúc đều giấu trong im lặng.

Bạch Trạch bước từ trong phòng ra, nhìn thấy Tinh Tinh đang đứng cùng với Khang Cốc và Phong Thụy Trọng, tháo kính xuống đi tới cạnh ba người, cười ôn hòa: “Quay về rồi?”

“Đã về rồi.”

“Chúng ta đi thôi.” Phù Ly túm lấy tay áo Trang Khanh, nháy mắt ra hiệu với anh.

Hai hậu bối vòng qua các trưởng bối, đi tới vườn hoa đằng sau. Phù Ly kéo Trang Khanh ngồi xuống, lấy từ trong túi Càn Khôn ra đồ ăn đồ uống, nói với Trang Khanh: “Tình cảm của các trưởng bối rất tốt, trước đây bọn họ thường tụ tập uống trà uống rượu, luận đạo tu luyện, bây giờ có thể gặp nhau, chắc chắn bọn họ có nhiều lời muốn nói.”

Cho dù là trưởng bối hay là tiểu bối, đều có bí mật của riêng mình, Phù Ly cảm thấy bản thân nên cho trưởng bối không gian riêng tư.

Trang Khanh xách đồ ăn vặt lên, còn lấy khẩu vị mà Phù Ly thích nhất, Phù Ly nhìn chằm chằm túi đồ ăn vặt trong tay anh, xoa cằm cố gắng làm cho bản thân mình thoát nhìn vô cùng hào phóng, không hề để ý.

“Ăn đi.” Trang Khanh bóc gói ra, đưa tới bên miệng Phù Ly.

“Anh không giận tôi sao?” Phù Ly nhìn chăm chăm đồ ăn vặt, không dám ăn.

“Tôi mà giận thì cậu không dám ăn nữa sao?” Trang Khanh nhú mào.

Phù Ly cúi đầu cắn một cái: “Dám ăn, đồ mà anh dứt tôi tôi đều dám ăn.”

Hình người của Phù Ly vô cùng làm người khác yêu thích, dáng vẻ cúi đầu ăn đồ ăn trong mắt Trang Khanh cũng vô cùng đáng yêu. Anh đưa tay vuốt gáy Phù Ly, thở dài một hơi, thích một yêu quái không tim không phổi thế này, trừ việc đối tốt với cậu ra, còn có cách nào khác sao?

“Tôi về phòng thay quần áo.” Trang Khanh vớt vỏ gói đồ ăn vặt vào trong thùng rác, đứng dậy, “Hôm nay tôi gặp Võng Lượng, dính xui xẻo trên người hần.”

Phù Ly hơi sững sờ, yêu quái tối tăm như Võng Lượng, không phải đã sớm bị phong ấn lại rồi sao, sao còn có thể chạy tới nhân gian làm việc ác? Phù Ly nhìn chăm chăm bóng lưng của Trang Khanh, lén lút lấy điện thoại ra.

Bởi vì mọi người đã biết tên trên mạng của cậu, cho nên lần này cậu cố ý chọn phương thức nặc danh, mới chạy tới diễn đàn đưa ra câu hỏi.

[Cư dân mạng vô danh]: Đặt câu hỏi. Nếu như có kiếp trước, kiếp này. Kiếp trước bạn trai thích bạn, làm rất nhiều chuyện vì bạn, nhưng bạn lại không thích anh ta. Kiếp này cuối cùng hai người cũng thành một đôi, khi ở bên nhau, bạn trai biết kiếp trước có

người rất thích bạn, bạn nói không hề có tình cảm gì với kiếp trước trước mặt bạn trai. Nhưng bây giờ bạn trai đột nhiên biết được, người kiếp trước lại chính là mình, còn hỏi bạn, bạn không có một chút tình cảm nào với kiếp trước thật sao, bạn phải trả lời thế nào mới làm cho bạn trai vui vẻ?

[Đậu phụ của Đậu Đậu]: Chủ thớt, ít xem mấy tác phẩm hệ liệt thần thoại đi, không tốt với chỉ số thông minh của thớt đâu.

[Rượu Thanh Khoa]: Tầng trên nói hơi quá rồi, chủ thớt nói là nếu như, tuy rằng trên đời này căn bản không có nếu như. Nhìn bề ngoài thì vấn đề này rất dễ giải quyết, kiếp trước kiếp này đều có dây dưa, đây chính là duyên phận. Nhưng cần thận suy nghĩ lại, đây kỳ thực là một câu hỏi mất mạng. Nếu như chủ thớt nói có cảm tình với kiếp trước của bạn trai, bạn trai sẽ cảm thấy chủ thớt coi mình như thế thân. Nhưng nếu chủ thớt nói không có cảm tình, bạn trai sẽ cảm thấy, kiếp trước vì chủ thớt mà trả giá nhiều như vậy, chủ thớt lại vô tình, rốt cuộc là có phải thực sự yêu bạn trai hay không. Tôi nghĩ rất cẩn thận, chủ thớt vẫn nên làm nũng với bạn trai, hỏi lại anh ta rằng em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai.

[Cư dân mạng vô danh]: Mẹ bạn trai đã qua đời rồi, tôi là đàn ông, không biết làm nũng.

[Đậu phụ của Đậu Đậu]: Thì ra chủ thớt là gay.

[Quả táo hai hào rượu]: Chủ thớt đừng để ý tới tên đậu phụ kia, nhưng mà tôi cảm thấy đầu óc của chủ thớt nghĩ rất rộng, còn có thể nhập chuyện này vào người mình. Tuy rằng loại chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra, nhưng nhìn các anh đồng tính ở bên nhau cũng không dễ dàng, tôi đành giúp chủ thớt trả lời vấn đề chẳng hề logic này. Đầu tiên, không có gì mà phịch phịch phịch

không thể giải quyết cả, nếu như không thể, vậy lại phịch phịch phịch thêm lần nữa. Người mà, phải sống cho ngày mai, để chuyện hư vô mờ mịt của kiếp trước làm ảnh hưởng tới hạnh phúc của kiếp này, đó chính là chuyện đồ ngốc mới làm.

[Cư dân mạng vô danh]: Phịch phịch phịch là gì, một loại trò chơi sao?

[Rượu Thanh Khoa]: Chủ thớt đáng yêu tới nỗi làm cho người ta muốn làm chuyện quấy rối với cậu.

[Cư dân mạng vô danh]: Tôi kiến nghị anh không nên làm vậy, anh không đánh lại tôi.

[Gió mạnh thổi qua]: Lâu chủ nghiêm trang quá đáng yêu, phịch phịch phịch là một trò chơi vận động, là loại vận động hài hòa nhất của con người, lợi quốc lợi dân, thậm chí còn có cống hiến rất lớn đối với sinh sôi nảy nở của chủng tộc.

Phù Ly nhìn đoạn giải thích này, cả yêu đều cảm thấy, con người nhất định là chủng tộc nói giao phối một cách uyển chuyển nhất.

Nhưng mà giao phối.....

Trang Khanh thay quần áo xong đi ra, nhìn thấy Phù Ly đang cầm điện thoại chơi, vươn tay gõ gõ mặt bàn: “Đừng nghịch điện thoại nữa, đi tới nhà bếp nấu cơm với tôi.”

Anh mặc quần dài màu đen, bên trên mặc sơ mi trắng, tay áo hơi xắn lên, cả người có loại cảm giác của người đàn ông đẹp trai lười nhác. Phù Ly liếm khóe môi, bỗng nhiên có chút chờ mong với loại vận động hài hòa chủng tộc này.

“Đói rồi?” Thấy cậu liếm môi, Trang Khanh thở dài, “Thôi bỏ đi, cậu ngồi đây ăn vặt, tôi đi nấu cơm.”

Thấy Trang Khanh muốn đi, Phù Ly đứng dậy ôm lấy thắt lưng Trang Khanh: “Trang Tiểu Long.”

“Sao thế?” Trang Khanh vỗ vỗ bàn tay ôm lấy eo mình của cậu, “Đừng nghịch, có ăn cơm nữa hay không?”

“Chúng ta là yêu tu, không ăn một bữa cũng không sao.” Phù Ly nói nhỏ bên tai anh, “Chúng ta giao phối đi.”

Trang Khanh sửng sờ, một lúc sau mới quay đầu lại nhìn cậu: “Bởi vì cậu ấy náy chuyện kiếp trước sao?”

Phù Ly: “.....”

Tại sao vẫn còn có thể kéo tới chuyện kiếp trước?

“Cậu....” Trang Khanh lại bất đắc dĩ thở dài, ôm Phù Ly hôn lên trán cậu, “Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi không giận, cũng không thể trách cậu, tôi đi nấu cơm, cậu ngồi đây một lát trước đi, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Phù Ly: “.....”

[Cư dân mạng vô danh]: Đã thử rồi, bạn trai nói là bạn trai không giận, không trách tôi, nhưng mà vẫn không bằng lòng phịch phịch phịch với tôi.

[Rượu Thanh Khoa]: Chân tướng của sự việc chỉ có một, bạn trai cậu có bồ bên ngoài rồi.

[Quả táo hai hào năm]: Ngay cả phịch phịch phịch cũng không bằng lòng, nếu như bạn trai chủ thớt không giận thì chính là bên ngoài có nuôi người phụ nữ hoặc đàn ông nào khác, chủ thớt, cậu....phải chú ý chút.

[Đậu phụ của Đậu Đậu]: Mấy tầng trên không bệnh đấy chứ, bài post xanh này mà mấy người còn trả lời?

[Cư dân mạng vô danh]: Cái gì mà xanh, rõ ràng là tôi dùng chữ màu đen.

[Đậu phụ của Đậu Đậu]: Trong thôn chủ thớt vừa mới nổi mạng sao, còn ra vẻ thuần khiết, cậu không biết post xanh là có ý gì sao?

[Gió mạnh thổi qua]: Chủ thớt, ý của Đậu phụ là cậu đang post bài lừa người.

[Cư dân mạng vô danh]: Tôi nói đều là thật, tại sao mọi người đều nói anh ấy có người khác ở bên ngoài, tôi ngày ngày đều ở bên cạnh anh ấy, không phát hiện ra có chỗ nào không đúng cả.

[Đậu phụ của Đậu Đậu]: Chủ thớt bị ngu sao, người đàn ông muốn ngoại tình, cho dù có ở bên cạnh hai tư giờ, anh ta đều có thể tìm ra cách để ngoại tình.

Bài post liên quan tới ngoại tình, yêu đương vụng trộm vốn sẽ không có bao nhiêu người trả lời, bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên. Rất nhiều cư dân mạng hiện thân nói chuyện, nói bản thân mình đã phát hiện ra bạn đời ngoại tình thế nào, để Phù Ly mở rộng tầm mắt.

Sinh mệnh của con người ngắn ngủi như vậy, lại có thể đi được thật xa, rất xa trên con đường bất trung với bạn đời.

Cuối cùng bài post này rút ra một kết luận, bạn trai của chủ thớt rõ ràng là kiếm chuyện, ngoại tình ở bên ngoài, còn dùng lý do vừa buồn cười vừa hoang đường thế này để lên án chủ thớt, quả thực chính là tra nam vô địch toàn thế giới. Chủ thớt cũng là dạng nào tàn, còn có thể tin tưởng những lời này, coi bạn trai nhặt từ thùng rác như bảo bối, quả thực là hèn hạ.

Phù Ly: “.....”

Rốt cuộc là sao sự tình lại phát triển tới mức này?

Cậu thu điện thoại lại, đi tới phòng bếp. Trang Khanh đang giết cá, lát cá trong suốt được bày chỉnh tề trên lá đặt trên bàn, vô cùng đẹp mắt. Phù Ly cọ bên người Trang Khanh: “Thực sự không muốn tôi giúp sao?”

Trang Khanh nhét một miếng cá rán nhỏ vào trong miệng Phù Ly, anh buông dao xuống: “Không sao, sắp xong rồi.”

“Ừa.” Phù Ly bưng một bát cá chiên chạy tới bên ngoài bậc thang ngồi xuống, nghe tiếng thái rau, tiếng xào rau truyền tới từ căn phòng đằng sau, nghĩ tới cư dân mạng nói có thể Trang Khanh đã ngoại tình ở bên ngoài, cá chiên trong miệng nháy mắt trở nên vô vị.

Trang Khanh nấu xong đồ ăn đi ra, thấy bát cá trên tay Phù Ly dường như không có thay đổi gì, cảm thấy có chút bất ngờ: “Sao lại không ăn?”

Phù Ly nhét bát lại vào tay Trang Khanh: “Lạnh rồi, không ngon.”

“Nghịch điện thoại nên quên hả?” Trang Khanh đổi một bát khác, đổ cá mới chiên vào bát cho cậu, “Nào, nhân lúc còn nóng thì ăn đi.”

Phù Ly nhận lấy bát, giày cọ cọ bên cạnh bậc thang mấy cái:
“Trang Tiểu Long, anh có bồ ở bên ngoài hả?”

“Cái gì?” Trang Khanh không nghe rõ.

“Tôi nói, có phải anh có bồ ở bên ngoài không!” Để giày cọ càng nhanh hơn.

Trang Khanh không ngờ rằng Phù Ly lại sẽ hiểu lầm thế này:
“Đầu óc cậu chứa thứ gì vậy, một mình cậu có thể đấu lại một trăm bồ nhí. Phù Ly, cậu không nên suy nghĩ linh tinh như vậy, tôi thích cậu, chỉ một mình cậu thôi. Trước đây là vậy, bây giờ vẫn thế, tương lai không đổi.”

“Nếu như anh không có bồ bên ngoài, vậy tại sao lại không giao phối với tôi?” Phù Ly cầm bát để xuống đất, hùng hổ nói, “Tôi không tin.”

Trang Khanh bỏ tay áo xắn lên xuống, nghiêm mặt nhìn dáng vẻ cố tình gây sự của Phù Ly: “Cậu học thế này từ ai?”

Trong bộ phim truyền hình cầu huyết tối qua, khi nữ chính cãi nhau cùng với bạn trai hình như cũng có dáng vẻ này?

“Đây là phần nộ xuất phát từ nội tâm của tôi!” Phù Ly chọc chọc thất lạng Trang Khanh, “Hiểu không, phần nộ.”

“Tôi hiểu rồi.” Trang Khanh gỡ tạp dề bên hông xuống, làm một kết giới giữ ấm trong nhà bếp, xoay người khiêng Phù Ly lên, đi về phía phòng ngủ.

“Tại sao phải khiêng, không thoải mái.”

“Chúng ta đang đi giao phối sao?”

“Câm miệng!”

“VẬY ĐỔI CÁCH NÓI KHÁC, CHÚNG TA ĐI PHỊCH PHỊCH PHỊCH SAO?”

“.....”

Trang Khanh đá văng cửa, ném Phù Ly lên trên giường, kéo áo sơ mi trên người xuống.

“ĐỢI ĐÃ, HÌNH NHƯ TÔI KHÔNG BIẾT LÀM LẮM, ANH CÓ BIẾT KHÔNG?”
Phù Ly ngồi từ giường dậy, cau mày, thoát nhìn vô cùng lo lắng:
“Trang Tiểu Long, hay là chúng ta nên tra một ít tài liệu trước đã?”

Trang Khanh cười lạnh, tới giờ này rồi còn cần tra tư liệu gì?

Mặt trời buổi chiều chiếu qua song cửa sổ, ánh sáng vàng xuyên qua khe hở, gió xuân khẽ thổi, nhánh cây trong vườn nhẹ nhàng lay động, phát ra tiếng kêu soàn soạt.

Một chút lại một chút, dường như không thể dừng lại.

“Trời tối rồi.” Khang Cốc đang buồn chuyện say sưa ngẩng đầu lên, “Sao hôm nay không thấy có nữ hậu gọi chúng ta ra ăn cơm?”

Bạch Trạch: “Có lẽ Tiểu Trang và Phù Ly có việc bận, chúng ta tới phòng bếp xem thử.” Hắn nhìn về phương hướng phòng ngủ, có chút dăm chiêu.

Buổi tối ngày hôm nay, cho tới khi mấy vị trưởng bối lấy đồ ăn trong nhà bếp ra, cơm nước xong xuôi cũng không đợi được Phù Ly và Trang Khanh xuất hiện.

“Tiểu Trang và Tiểu Ly sẽ không cãi nhau đấy chứ.” Khang Cốc vô cùng lo lắng, “Sớm biết rằng Tiểu Trang sẽ nhìn thấy những chuyện kiếp trước của Tiểu Ly, ta nên bảo Lão Phụng Hoàng tắt gương đi.”

Phong Thụy Trọng ngồi bên cạnh bàn, có chút buồn bã ỉu xiu.

“Chẳng trách ta vừa mới trở về, các người lại nói với Tiểu Trang cái gì mà Phù Ly không có cảm tình gì với Bá Liêm.” Tinh Tinh thở dài, cảm giác đầu mình to lên, “Nhưng mà các người có biết chuyện kiếp trước của Trang Khanh là Bá Liêm hay không.”

“Cái gì?” Khang Cốc và Phong Thụy Trọng đồng loạt kinh hãi, ngay cả Bạch Trạch cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn có chút không dám tin, “Trang Khanh là Bá Liêm?”

Nếu như Trang Khanh chính là Bá Liêm, với nguyên tắc làm việc của Thiên Đạo, sao có thể để cho Phù Ly và Trang Khanh gặp nhau?

“Ta đã nhìn thấy quá khứ của Tiểu Trang, đời trước nó chính là Bá Liêm.” Tinh Tinh im lặng một lát, ngữ khí vô cùng phức tạp, “Vì phần tình cảm này, Trang Khanh trả giá quá lớn.”

Tuy rằng không thể xem hết quá khứ của Trang Khanh, nhưng đối với một yêu quái nhỏ mà nói, những thứ mà Trang Khanh gặp được ở kiếp này đều là đau khổ.

Nếu như kiếp trước không nán lại địa phủ tám mươi năm, kiếp này Trang Khanh có thể gặp được những thứ kia sao?

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 126: Ngu Xuân

Nửa đêm, Phù Ly ngồi khoanh chân trên giường, lấy từ trong túi ra một viên Bồ Nguyên Đan đưa cho Trang Khanh: “Cho anh ăn, anh vất vả rồi.”

Nhìn thấy viên Bồ Nguyên Đan trước mắt này, mặt Trang Khanh đen sì, đẩy ngã Phù Ly xuống giường, cắn răng nói: “Phù Ly!”

“Sao thế?” Phù Ly nghiêng đầu, vươn tay vuốt ve hai má dính mồ hôi của Trang Khanh.

“Đừng chạm.”

“Anh đã là rồng của tôi rồi, chạm một cái thì có làm sao?”

Chạm một cái đương nhiên không sao, lửa lại bốc lên lần nữa thì nhất định là vấn đề phóng túng cả một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, các trưởng bối còn chưa đợi được văn bối ra ngoài ăn cơm, Phong Thụy Trọng ngồi xổm ngoài cửa, nhìn chằm chằm phương hướng phòng ngủ có chút dăm chiêu. Bạch Trạch đi qua đó vỗ vai hắn: “Ngồi xổm ở đây làm gì?”

“Ta đang nghĩ nếu như Tiểu Ly đánh nhau với Tiểu Trang, chúng ta nên giả vờ như không nhìn thấy hay là qua đó điều tiết một chút?”

“Người nghĩ nhiều rồi.” Bạch Trạch phì cười, “Cảm tình của hai đứa nó vẫn còn đang tốt đẹp, chỉ cần mấy người đừng nhọc lòng là được. Mấy ngày gần đây không phải các người thích xem phim truyền hình ở nhân gian sao, không phải rất ghét những trưởng bối thích quản hậu bối đó sao?”

Phong Thụy Trọng gật đầu.

“Vậy thì các người đừng làm những trưởng bối như trong phim truyền hình ấy.”

Phong Thụy Trọng nháy mắt hiểu được, Bạch Trạch đang nói vòng vo hấn xen vào việc của người khác. Hấn gục đầu, chống cằm, thở một tiếng thật dài.

“Chú Phong, chú Bạch, hai người ngồi xổm ở cửa phòng bếp làm gì?” Phù Ly từ bên ngoài đi vào, quần áo trên người chỉnh tề, từng sợi tóc cũng đều có tinh thần, cả yêu tràn đầy sức sống của ngày xuân.

Bạch Trạch và Phong Thụy Trọng ngẩng đầu, sau khi nhìn rõ mặt Phù Ly, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì Phù Ly mang theo vận mệnh trời sinh, cho nên trên người không có ánh sáng công đức và tử khí, cũng không thể nào có. Nhưng vào giờ phút này ánh sáng vàng và tử khí bọn họ nhìn thấy, không phải dùng đèn màu giả trang thành đấy chứ.

“Chú Bạch, chú Phong, hai người sao thế?” Phù Ly phát hiện sắc mặt bọn họ quái dị, dường như vui mừng lại dường như nghi hoặc, không nhịn được nghi ngờ trong lòng, lẽ nào chuyện tối qua cậu và Trang Tiểu Long giao phối đã bị trưởng bối phát hiện rồi.

Là một yêu quái, Phù Ly không hề cảm thấy việc vận động hài hòa sinh mệnh là chuyện xấu hổ, nhưng mà nghĩ tới hình ảnh lúc cậu và Trang Tiểu Long chơi đùa trên giường, các trưởng bối đều biết cả, cậu còn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Con trai à, sắc mặt của con hôm nay không tồi nhỉ.” Bạch Trạch tỉnh táo lại, trên mặt xuất hiện nụ cười: “Tiếp tục duy trì.”

“Hả?”

Phù Ly thấy đầu bếp luyện chế bằng pháp khí đang nấu cơm, liền nói: “Con và Trang Tiểu Long đi làm đây, mọi người ở nhà nghỉ ngơi tử tế.”

Ngữ khí của đứa trẻ ra ngoài dốc sức làm việc, còn quan tâm tới người cha ngồi ngây ngốc ở nhà, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Phong Thụy Trọng nhìn bóng lưng lướt qua rời đi của Phù Ly, quay đầu nói với Bạch Trạch: “Tại sao ta lại thấy, hôm nay tâm tình của Phù Ly đặc biệt tốt nhỉ.”

Bạch Trạch nghĩ ngợi: “Có lẽ là đã giải quyết hiểu lầm với Tiểu Trang rồi, người trẻ tuổi mà, ồn ào một trận rồi lại làm lành rất bình thường.”

“Là vậy sao?” Phong Thụy Trọng luôn cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Trang Khanh đứng ở bên ngoài đợi Phù Ly, thấy cậu đi từ bếp ra, khoác áo khoác đang cầm trên tay cho cậu: “Tại sao không mặc áo khoác đã ra ngoài rồi?”

“Tôi là yêu quái, không sợ lạnh.” Phù Ly mặc thêm áo khoác, cầm tay Trang Khanh, “Vậy chúng ta đi thôi?”

“Ừ.” Trang Khanh nắm tay Phù Ly, giả vờ như không nhìn thấy Phong Thụy Trọng đang nhìn trộm đằng sau cửa, giúp Phù Ly chỉnh lại tóc bị lệch khi ngủ.

Sau khi hai tiểu bối rời khỏi phi cung, Tinh Tinh lập một kết giới trong sân, thả Võng Lượng trong pháp bảo ra.

“Ồ, sao nhìn Võng Lượng lại nhỏ yếu như vậy?” Bạch Trạch “Ồ” một tiếng, dường như bao hàm vô số trào phúng và khinh miệt. Võng Lượng tức giận toàn thân run rẩy, nhưng trước mặt bốn vị thụ thú trời sinh này, hắn không chỉ toàn thân không còn sức lực, thậm chí tất cả năng lực đều bị phong ấn.

“Đây là Võng Lượng?” Phong Thụy Trọng đi qua đó vỗ vỗ khối đen, “Tại sao lại giống như mị yêu bình thường vậy? Những năm tháng này làm quá nhiều chuyện tổn hao công đức cho nên mới yếu thế này sao?”

Võng Lượng cười lạnh: “Các người khỏi phải cười nhạo ta, hôm nay ta rơi vào trong tay các người, ta sẽ không kêu một tiếng.”

Bạch Trạch không nói nhiều lời, sử dụng ánh sáng may mắn lên người Võng Lượng, Võng Lượng đau đớn kêu rên thành tiếng.

Võng Lượng: “.....”

“Không chống đỡ được thì đừng nói linh tinh, khi bị vạch trần thì xấu hổ tới mức nào.” Bạch Trạch thu ánh sáng lại, bước tới bên ghế dựa ngồi xuống, “Nào, nói cẩn thận với ta xem, là ai cứu người ra khỏi phong ấn?”

“Ta không hiểu người đang nói gì.” Đầu Võng Lượng xoay ra bên cạnh, “Ta tự mình đi ra.”

“Chỉ dựa vào chút bản lĩnh của người, còn muốn dựa vào bản thân để đánh vỡ phong ấn đi ra sao?” Phong Thụy Trọng không chút lưu tình cười nhạo ra tiếng, “Khi nói ra những lời này, người không cảm thấy chột dạ sao?”

Võng Lượng bị thái độ của Phong Thụy Trọng chọc tức suýt nữa thì phun ra máu, khuôn mặt hấn vắn vẹo: “Thụy thú các người đều trời sinh xem thường các yêu quái khác như vậy sao?”

“Không, người nhầm rồi.” Bạch Trạch cười càng thêm ôn hòa, “Chúng ta chỉ xem thường người mà thôi. Sinh ra trong âm u, dựa vào hấp thụ tình cảm của các sinh vật khác mà sống, nhưng người lại không hiểu tình cảm. Trừ việc tỏ ra oán hận và đố kỵ, người còn có thể làm được gì?”

“Thụy thú trời sinh như các người thì hiểu cái gì, từ khi các người sinh ra đã ở trên cao, nhận hết tế bái của hàng nghìn, hàng vạn sinh linh, đương nhiên sẽ xem thường những yêu thú từ nhỏ đã mang theo bất hạnh như chúng ta.” Võng Lượng cười lạnh, “Các người muốn loại sinh vật từ nhỏ đã mang theo điềm xấu như chúng ta phải yêu mến tất cả sinh linh như các người mới là điều đáng cười.”

“Điềm xấu chính là điềm xấu, thế gian này không thể có chuyện hung thú biến thành thụy thú.” Trên mặt Võng Lượng đều là chế giễu, hấn chế giễu thụy thú ở trên cao kia, cũng chế giễu bọn họ quá ngây thơ, “Vĩnh viễn cũng không thể nào có!”

“Anh Phù!”

Phù Ly vừa tới khu văn phòng chung của ban quản lý, đã nhìn thấy Trương Kha vẫy tay với mình.

Phù Ly quăng hộp sữa chua đã uống sạch vào trong thùng rác, đi tới trước mặt Trương Kha, “Có chuyện tốt gì muốn nói với tôi hả?”

“Anh xem này, xem chỗ này.” Trương Kha chỉ vào màn hình máy tính, bên trên là bài post cái gì mà “Top 10 đôi tình nhân làm rung động toàn quốc là ai”, phiếu bầu của Trang Khanh và cậu rất cao, không ngờ lại xếp trên hạng 5.

Không ngờ con người bây giờ lại nhàn rồi tới mức độ này? Tình nhân cũng có thể xếp hạng, còn bầu phiếu? Rất nhiều đôi bên ngoài thì rục rịch, nhưng thềm kín thì trừ đương sự ra, không ai biết được, cư dân mạng dựa vào điều gì mà bỏ phiếu? Cậu nói nghi ngờ trong lòng cho Trương Kha, Trương Kha cười nói: “Bắt nguồn từ trực giác và yêu thích, nếu như anh và lão đại để ý, em sẽ liên hệ các ban ngành liên quan, bảo bọn họ xóa bài post bỏ phiếu này đi.”

“Không cần, để cho bọn họ bỏ phiếu chơi, cũng không phải là chuyện gì to tát.” Phù Ly cười híp mắt ngồi xuống ghế bên cạnh, nụ cười giống như có thể bao dung tất cả.

“Có ai cảm thấy tâm tình của anh Phù hôm nay đặc biệt tốt hay không?” Từ Viện lấy điện thoại ra, viết trong nhóm chat, “Đã có chuyện tốt gì xảy ra vậy?”

[Thiên hạ đệ nhất kiếm]: Có lẽ là vì trường bối của anh Phù đã trở lại?

[Trâm cài chuyên dụng của nữ hoàng]: Không, không, không. Trên mặt anh Phù tràn đầy hơi thở xuân về hoa nở. Cái loại kiếm

không có tình cảm như anh, sẽ không hiểu nỗi đâu.

“Ồ!” Trương Kha nhỏ giọng nói, “Tôi hiểu rồi.”

“Hiểu gì cơ?” Phù Ly khó hiểu quay đầu hỏi Trương Kha.

“Không, không có gì, em phát hiện ra mùa xuân đã tới rồi.”
Trương Kha trịnh trọng gật đầu, “Mùa xuân thật đẹp.”

Phù Ly không có lời nào để đáp, đứa nhóc này tại sao lại ngốc như vậy. Cậu lấy điện thoại ra, tìm được bài post nặc danh ngày hôm qua, cư dân mạng cãi nhau ầm ĩ trong đó, đã không còn ai quan tâm đương sự là Phù Ly đã hỏi gì, muốn đáp án nào.

Phù Ly nghĩ ngợi, vẫn trả lời lại một câu trong bài post. Cho dù nói thế nào, rất nhiều cư dân mạng đã thật lòng giúp cậu đưa ra ý kiến.

[Cư dân mạng vô danh]: Cảm ơn đề nghị của mọi người, chúng tôi đã hòa hảo rồi.

[Quả táo hai hào năm]: Không biết tại sao, tôi đột nhiên cảm thấy ngữ khí này hình như giống một ai đó.

[Rượu Thanh Khoa]: Lầu trên không chỉ có một mình, tôi cũng có cảm giác giống như vậy, đây nhất định là lỗi giác của tôi. Ông chủ lớn và trợ lý nhỏ tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ngu ngốc và thiếu logic thế này, hơn nữa trong bài post bên cạnh, không lâu trước đây còn chụp được ảnh ông chủ và trợ lý nhỏ cùng nhau xếp hàng mua đồ ăn sáng, cảm tình còn rất tốt, ông chủ nhỏ chắc chắn không thể có bồ ở bên ngoài.

Sau khi phủ định phán đoán này, mọi người lại vui vẻ buôn chuyện, còn có người nhàm chán đưa ra ý kiến cho chủ thớt, làm thế nào mới có thể phân biệt đàn ông có nuôi bồ ở bên ngoài hay không.

“Cậu nhìn thấy những thứ này cho nên mới suy nghĩ linh tinh?”

Phù Ly ngẩng đầu, không biết Trang Khanh đã đi tới cạnh chỗ cậu ngồi từ khi nào, hơn nữa chuyện cậu post bài trên mạng chắc chắn cũng đã bị đối phương biết rồi.

“Tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, sao anh có thể nhìn trộm điện thoại của tôi.” Phù Ly nhét điện thoại vào trong túi áo khoác, hùng hồn nói, “Thế giới con người không phải có một thứ là...là tôn trọng riêng tư, có hiểu hay không?”

Trang Khanh cười như không cười nhìn cậu, Phù Ly bị anh nhìn có chút chột dạ.

“Được rồi, hôm nay có công việc bên ngoài nào cậu không cần phải tự mình đi đâu, giờ nghỉ trưa tôi dẫn cậu ra ngoài ăn.” Trang Khanh xem giờ, “Tôi đã đặt bàn ở nhà hàng hải sản rồi.”

Phù Ly cũng không chút nghĩ ngợi đồng ý, sau khi hai người ở bên nhau, đều thích ăn hải sản, ít nhất sau này ở phương diện ăn uống cũng sẽ không mâu thuẫn về vấn đề khẩu vị.

“Lão đại, vui một mình không bằng vui chung, em cũng đã lâu rồi chưa ăn hải sản tươi.” Sở Dư gào lên, “Chúng em cũng muốn ăn!”

Triều Vân và Ninh Hiên đều dùng ánh mắt nhìn Sở Dư như nhìn dã thú, không ngờ rằng Trang Khanh lại không hề nghĩ ngợi nói:

“Nếu như mọi người đều muốn đi, nghỉ trưa mọi người cùng nhau đi vậy.”

“Cảm, cảm ơn lão đại.” Từ Viện lấp bắp nhìn Trang Khanh, quay đầu nhìn trộm Phù Ly, xem ra trưởng bối của anh Phù cho lão đại rất nhiều bảo bối, mới khiến cho lão đại hào phóng như vậy.

Những đồng nghiệp khác cũng thực sự sợ hãi, lão đại mùa hè còn tiếc không dám dùng điều hòa, không ngờ lại nở mời mọi người ăn hải sản tươi, sẽ không phải mời loại buffet rất rẻ đấy chứ?

“Lão đại, chúng ta đi ăn ở đâu?” Sở Dư vẫn rất dũng cảm.

“Chính là quán nổi tiếng nhất ở quảng trường trung tâm, biết mọi người đều muốn đi theo nên tôi đã đặt chỗ rồi.” Trang Khanh xua tay, “Làm việc nghiêm túc đi, nếu không thì không cần đi nữa.”

“Làm việc, làm việc.” Sở Dư vội vàng mở màn hình máy tính, để cho bản thân mình có vẻ chăm chỉ hơn một chút. Đợi Trang Khanh đi rồi, cậu vội vàng lấy điện thoại ra, buồn trong nhóm chat.

[Đạo gia đệ nhất ngư]: Hôm nay lão đại chính là bá đạo tổng tài, hào phóng tới mức làm cho tôi cảm thấy có chút không chân thực.

[Trâm cài chuyên dụng của nữ hoàng]: Sự thật chứng minh, tình yêu vĩ đại, làm cho mọi thứ đều có thể.

Mọi người đặt điện thoại xuống, quay đầu ra nhìn Phù Ly, Phù Ly mới chính là người vĩ đại.

Trong biển sâu tới mức không thể thấy đáy, một con cá dáng vẻ vô cùng xấu xí dưới đáy biển sâu xòe cái đuôi dị dạng ra, lắng nghe

âm thanh gầm gừ truyền tới từ đáy biển, di chuyển thân hình mập mạp, bơi xa hơn một chút.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trong biển lại nhiều hơn mấy con cá vừa xấu vừa ồn, thường xuyên ồn ào, những con cá biển sâu ở bên cạnh hơi chịu khó đã chuyển đi rồi, chỉ còn lại mấy con cá không thích vận động.

“Đại vương xin hãy bớt giận, Võng Lượng thực lực không mạnh, bị bắt đi chỉ có thể trách bản thân hần.” Một quái thú đầu thân giống như trâu, một mắt, đuôi rắn đang cào chân, dường như không quen sống ở dưới đáy biển, trên đầu có hai chiếc sừng, thỉnh thoảng còn muốn húc vào thứ gì đó.

“Tên Võng Lượng phế vật kia, thật sự, thật sự là không thừa thành công lại thừa thất bại, chỉ có cái loại yêu quái Nhai Tí không đầu óc này mới thu hần làm hạ thần.” Quái thú được xưng là đại vương rung thân thể, “Cái loại ngu ngốc như Nhai Tí, có phải muốn chúng ta tìm kế thừa của Thanh Thương Long giúp hần?”

Trí nhớ của quái ngư dường như không được tốt lắm, suy nghĩ một lát mới chậm rì rì nói: “Hình như Nhai Tí đã từng nhắc tới việc này.”

“Những đứa con mà Thanh Thương Long sinh ra, từ khi ra đời, đã nhận hết sự chiều chuộng của trời đất, cho rằng bọn họ có thể tùy ý đi lại trong trời đất này, thật sự là vô cùng ngây thơ.” Đại vương hừ lạnh, “Cứ để hần đi tìm, nếu như hần thực sự tìm được....”

“Phải giúp hần ta bắt được vật kế thừa sao?” Quái ngư ngắt lời đại vương, vội vàng hỏi.

“Giúp cái gì mà giúp, giúp hần có ích gì cho chúng ta?” Đại vương quăng một con cá chết lên đầu quái ngư, “Khi người nói năng làm việc không thể động não sao?”

Hần vừa mới cười nhạo thuộc hạ của Nhai Tí vô cùng ngu xuẩn, nhưng mà những tên ngốc nghếch trước mặt hần này cũng chẳng tốt hơn so với người bên Nhai Tí kia là bao nhiêu.

Những tên ngu xuẩn này, trừ đánh cướp giết, gây họa sinh linh, không thể có chút đầu óc sao?

“Đại vương, ta nhớ ra một tin đồn, tin đồn từ năm nghìn năm trước.” Quái ngư lắc văng con cá chết trên đầu, vội vàng dâng lên lời đồn mà mình biết.

“Tin đồn gì?” Đại vương không ngờ rằng thuộc hạ của mình lại có thể nói ra thứ gì có tác dụng.

“Yêu hoàng giáng thế, yêu giới lại một lần nữa nghênh đón đại thịnh.”

“Yêu cái đầu ngư!” Lại một con cá chết nữa đập vào mặt quái ngư, con mắt duy nhất trên mặt hần lập tức sưng lên.

“Ông đây mới là lão đại của yêu giới!”

Thuộc hạ đều là một lũ ngu xuẩn, có một loại lỗi giác làm đại vương cũng sẽ thật sự đáng buồn.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Tiểu Long: Tiểu Ly, bên dưới có một số người không đứng đắn chút nào, luôn muốn nhìn trộm chúng ta làm vận động hài hòa.

Phù Ly: Nhanh, nhanh đóng cửa kéo rèm.

~~~~~

Nhai Xế, Nhai Tí hay Nhai Xả: Là một trong chín người con của rồng mình rồng, đầu chó sói mắt luôn trừng to đầy sát khí, cương liệt hung dữ, khát máu hiếu sát, thích chém giết chiến trận. Vì thế Nhai Xế được khắc ở thân vũ khí: ngậm lưỡi phủ, lưỡi gươm đao, trên vỏ gươm, chuôi cầm của khí giới để thêm phần sát khí, ngụ ý thị uy, làm tăng thêm sức mạnh và lòng can đảm của các chiến binh nơi trận mạc.

Nhai tí

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 127: Mệnh

Khi đi ăn hải sản tươi, mọi người đặc biệt ra sức ăn, ngay cả Từ Viện bình thường đều kêu ca phải giảm béo, phải dưỡng sinh cũng phát huy sức chiến đấu vượt qua người thường, ăn tới mức thiếu chút nữa không thể đi đường.

Để sau này có thể thường thường ăn hôi, ăn ké cơm của Trang Khanh, mọi người còn vất óc suy tính khen ngợi hai người xứng đôi thế nào, ở bên nhau thiên trường địa cửu, nịnh cho Trang Khanh bình thường thích nghiêm mặt, giờ đây mặt mũi cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù ăn thế nào, lượng cơm của mọi người cũng có giới hạn, ăn khỏe nhất là Phù Ly và Tống Ngữ, Tống Ngữ nguyên hình là Toan Dữ, thân thể như núi, ăn khỏe mọi người cũng hiểu được, nhưng anh Phù chẳng qua cũng chỉ là một con thỏ, sao cũng có thể ăn nhiều như vậy? Quả thực đúng là biến dị trong loài thỏ, thuộc dạng đặc biệt có thể ăn.

Mọi người ăn tới mức tròn cả bụng, bát đĩa trên bàn hỗn độn, Phù Ly đứng dậy đi rửa tay, đựng mặt Sở Dư mới vừa đi vệ sinh xong đi ra.

“Anh Phù.” Sở Dư uống nhiều rượu, không chỉ đỏ mặt, ngay cả da đầu bóng loáng cũng hơi ửng đỏ, “Anh Phù có thể ở bên cạnh lão đại, bọn em rất vui, thật đấy.”

Phù Ly đưa nước rửa tay cho Sở Dư, Sở Dư bóp ra một đồng trong tay, xoa cả nửa buổi cũng không đặt tay dưới vòi rửa, Phù Ly biết rằng cậu ta đã say không nhẹ.

“Lão đại là yêu quái không quá thích nói chuyện, cũng không biết nói lời hay, nhưng ở phương diện cảm tình, anh ấy rất nghiêm túc.” Sở Dư đứng không vững, đặt tay đỡ lấy bồn rửa mặt, bàn tay xoa nước rửa tay lại càng trơn, cậu ta đụng cái rầm vào trong bồn rửa tay, biến thành một con cá âm dương hai màu.

Phù Ly sững sờ hai giây, lấy trong túi Càn Khôn ra một cái chậu bằng ngọc lưu ly, xả nước vào trong, xách Sở Dư lên quăng vào trong.

“Nước này khó uống quá, tại sao lại có mùi của bột tẩy trắng nhỉ?” Sở Dư ló đầu ra khỏi mặt nước, phu ra mấy ngụm nước, “Em muốn uống nước suối.”

“Bây giờ không có nước suối, chỉ có nước máy.” Phù Ly ấn đầu Sở Dư xuống.

Sở Dư không cam lòng, tiếp tục ló đầu ra khỏi mặt nước: “Anh Phù, em nói với anh, mấy năm nay bên cạnh lão đại không có một yêu quái nào cả, thiếu chút nữa em đã nghĩ rằng lão đại không có tình cảm. Trước đây có một mẫu đơn yêu đối với lão đại tình sâu như biển, lão đại cũng không thềm nhú mà lấy một cái.”

“Sau đó thì sao?” Phù Ly rất hứng thú với những câu chuyện quá khứ cầu huyết như vậy.

“Không có sau đó, mẫu đơn yêu là yêu quái vô cùng kiêu ngạo, sau khi nghĩ lại thì ra nước ngoài đào tạo sâu.” Sở Dư vẫy cái đuôi,

“Yêu quái như lão đại vô cùng nhàm chán, nhàm chán tới mức những tin đồn có liên quan tới chuyện tình cảm của lão đại cũng không hề đặc sắc, rung động tâm can.”

“Xem ra cậu có chút thất vọng?” Nụ cười Phù Ly càng thêm ôn hòa.

Nhìn thấy nụ cười này, men say trên mặt Sở Dư bớt hơn phân nửa, “Anh, anh Phù, đây đều là lời đồn mà em nghe được, anh đừng coi là thật. Thật đấy, lão đại đã độc thân gần hai nghìn năm rồi, anh là đối tượng yêu đương duy nhất, em lấy đạo tâm ra thề.”

“Ừ.” Nụ cười trên mặt Phù Ly vẫn không đổi, “Không yêu sớm là đúng.”

“Anh có thể nghĩ được như vậy thật tốt....”

“Xuyt, có người tới.” Nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, Phù Ly vươn tay ấn đầu Sở Dư vào, thuận tay hạ thuật cấm âm.

Đi vào là một anh bạn trẻ, cậu ta nhìn thấy cái chậu cá trong tay Phù Ly, trong chậu lại có một con cá vừa béo vừa xấu, đột nhiên nào có chút chập mạch.

“Đây là vật nuôi tôi mua trên đường.” Phù Ly lắc lắc chậu cá, “Đổi chút nước cho nó.”

“A, dáng vẻ của con cá này....có cá tính.” Anh bạn trẻ sửng sốt hồi lâu, cuối cùng nói ra lời khen trái lương tâm.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Phù Ly nâng chậu cá rời đi, để lại anh bạn trẻ vẻ mặt mờ mịt. Thật lâu sau, anh bạn trẻ mới lẩm bẩm,

“Cá vừa mới mua đã thay ngay nước máy, con cá kia có thể sống được tiếp sao?”

Khi Phù Ly bê chậu cá quay lại, mọi người đã mặc áo khoác chuẩn bị đi về. Trang Khanh thấy chậu cá Phù Ly bê trong tay, vươn tay đưa chậu cá vào trong tay Thanh Tu, “Nào, cầm trường lão của các cậu cẩn thận.”

Thanh Tu vô cùng cẩn thận nhận lấy chậu cá, cúi đầu thấy Sở Dư không ngừng ngó lên phun nước, lén lút nghĩ, không ngờ Sở Dư trường lão lại trẻ con như vậy, một bó tuổi rồi mà còn thích trò chơi phun bọt nước.

Nội tâm Sở Dư sụp đổ, cậu muốn biến về hình người, không muốn uống nước máy. Rốt cuộc Phù Ly đã hạ cấm thuật gì trên người cậu, cậu không chỉ không thể nói, còn không thể biến thân?

Sau bữa hải sản tươi, quan hệ của Trang Khanh và Phù Ly cũng coi như công khai trong ban quản lý, giữa hai người cũng chỉ thiếu một đại lễ kết đạo chính thức. Mấy vị trưởng bối ở phi cung, ngày ngày bấm ngón tay tính tới tính lui, luôn muốn chọn ra một ngày, một giờ thập toàn thập mỹ để tổ chức đại lễ kết đạo.

Thời gian nháy mắt qua đi hai ba tháng, trên biển rộng mênh mông, Trúc Nguyệt ngồi trên pháp khí thuyền bay của mình, tay phải cầm cần câu cá, tay trái cầm vò rượu, còn chưa câu được con cá nào rượu đã hết nửa vò.

Đợi rất lâu, đột nhiên cổ tay cô khẽ động, cần câu giống như có sinh mệnh, vắn vẹo thân thể, móc lấy một con cá từ dưới nước lên.

“Đại nhân tha mạng!” Con cá rơi xuống thuyền, hóa thành một yêu quái nửa người nửa cá. Khi yêu quái chưa đủ tu vi, có thể vì không khống chế nổi hình người mà lộ ra một chút đặc tính của nguyên hình.

Trục Nguyệt lắc lư vò rượu trong tay, uống cạn tất cả rượu còn lại, ném vò rượu rỗng xuống dưới biển: “Thì ra chỉ là một tiểu yêu chưa thể hoàn toàn hóa hình, người ở gần đây làm gì?”

Tiểu yêu rúc vào góc run rẩy: “Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân chính là yêu tu trong khu vực cai quản của tộc Thanh Long....”

“Tộc Thanh Long....” Trục Nguyệt cười lạnh, “Mấy con giun xanh kia lại muốn làm gì?”

Tiểu yêu nghe thấy Trục Nguyệt xem thường tộc Thanh Long như vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi, có thể một mình ngồi thuyền thả câu giữa biển lớn thế này, lại cuồng vọng như vậy trong thủy vực mà long tộc cai quản, nhất định là đại yêu có tu vi cao thâm. Càng nghĩ như vậy, tiểu yêu càng sợ chọc giận vị đại yêu này, nói chuyện lắp ba lắp bắp, nửa ngày cũng không nói được câu hoàn chỉnh.

“Hồi, hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân phụng mệnh tìm kiếm bảo vật ở hải vực này, góp ít sức lực yếu ớt cho đại hôn của Long Hoàng.

“Long Hoàng?” Trục Nguyệt nhớ tới mấy tháng trước linh khí ở Đông Hải bắt đầu chuyển động, năm hồ bốn biển đều có cảm ứng, trời ban cơn mưa, Long Hoàng của long tộc xuất hiện.

“Thì ra là như thế.” Tuy rằng Trục Nguyệt không thích tộc Thanh Long, nhưng mà sống nhiều năm như vậy, nàng tự nhiên lòng dạ

mình tương đối phóng khoáng, sẽ không giận cá chém thớt với các tiểu yêu quái, “Long Hoàng của long tộc, là ở tộc nào?”

“Hồi bẩm đại nhân, Long Hoàng đại nhân là nửa người nửa rồng, không chỉ là Hoàng đế của thủy tộc chúng ta, còn là người quản lý cả tu chân giới, đạo tu hợp với vận mệnh quốc gia, vô cùng giỏi giang.” Nhắc tới vua của thủy tộc, hai mắt tiểu yêu đều sáng lên, có thể thấy nội tâm của cậu ta có bao nhiêu tôn sùng vị long hoàng này.

“Nửa người nửa rồng?” Trục Nguyệt nhớ tới người có quan hệ rất tốt với Phù Ly, vì giúp Phù Ly ngăn cản Đào Ngộ mà bị thương thiếu chút nữa mất cả đuôi, “Long Hoàng mà người nói tới, có phải tên là Trang Khanh không?”

“Chính là trưởng ban Trang.”

Trục Nguyệt thu cần lại, “Nếu như hần đã tổ chức đại hôn, ta cũng có quen biết với Long Hoàng nhà các người, đại lễ kết đạo của hần ta cũng nên tặng lễ trọng, không biết đạo lữ của hần là vị nào?”

“Đạo lữ của Long Hoàng đại nhân là một yêu tu vô cùng lợi hại, không chỉ có hơn bốn nghìn năm tu vi, còn là đồng nghiệp của Long Hoàng đại nhân, hai vị đại nhân có thể ở bên nhau đó chính là một sự kiện vô cùng đáng mong chờ của yêu giới.”

Hơn bốn nghìn năm tu vi, còn là đồng nghiệp, trong lòng Trục Nguyệt thoáng có một dự cảm hoang đường.

“Không biết tên của vị này là....”

“Là Phù Ly đạo quân được rất nhiều yêu tu tôn sùng.”

Trục Nguyệt lắc người, thiếu chút nữa đã cắm đầu vào trong nước biển. Tiểu Phù Ly đáng yêu của nhà cô, tại sao lại đột nhiên quyết định tổ chức đại lễ kết đạo với Trang Khanh?

“Đại lễ kết đạo của bọn họ tổ chức khi nào?” Trục Nguyệt xách tiểu yêu lên, tiểu yêu bị dọa sợ biến về nguyên hình, tuyệt vọng vùng vẫy trong tay Trục Nguyệt, “Đại nhân, đại lễ kết đạo của Phù Ly đạo quân và Long Hoàng đại nhân được tổ chức vào ngày mười tám tháng sau, bởi vì trưởng bối của Phù Ly đạo quân nói, ngày mười tám tháng sau trời quang đãng thoáng mát, vạn vật sống lại, là ngày tốt nhất trong năm nay.”

“Ta biết rồi.” Trục Nguyệt gật gật đầu, quăng con cá run rẩy vào trong biển, hóa thành nguyên hình, phi lên trời xanh.

Trưởng bối của Phù Ly mà tiểu yêu này nhắc tới, nhất định là Dương Khang và Phượng Hoàng đã từng truyền tin tức cho cô, hai người bọn họ rốt cuộc là nghĩ gì, tại sao lại để cho Tiểu Ly và Trang Khanh tổ chức đại lễ kết đạo, lẽ nào bọn họ đã quên mệnh cách của Phù Ly sao?

Ngư yêu ló đầu ra khỏi mặt nước, lại nhìn lên mặt biển, bên trên đã không còn yêu tu, cũng không có chiếc thuyền gỗ thoát nhìn như gió thổi một cái sẽ tan ra, cậu vẫy vẫy cái đuôi, chui vào trong nước biển.

Cậu phải nhanh chóng bẩm báo với Long Vương, vị đại yêu này hình như có quen Phù Ly đạo quân, thoát nhìn còn không mấy tán thành Long Hoàng và Phù Ly đạo quân ở bên nhau.

Đại lễ kết đạo mà tất cả mọi người đều chờ mong, cũng không thể cứ vậy bị phá hỏng.

Trong biệt thự của Trang Khanh, bảo thạch được khảm trên tường đã được thay đổi từ trong ra ngoài, trường bối không nhiều thứ gì, chỉ đủ các loại bảo thạch, cái này tỉ lệ không tốt, cái kia không đủ sáng, đổ ra một núi bảo thạch chậm rãi lựa chọn.

Tất cả gia cụ đều có phù văn phòng ngự, hoa văn trên thảm cũng có đủ loại trận pháp thất truyền, nếu như có tà yêu xông vào, sẽ bị nhốt trong trận không thể thoát ra.

Các trường bối còn chê biệt thự của Trang Khanh quá nhỏ, biến thành nguyên hình sẽ không tiện, thế là ngưng kết một hạt không gian trong phòng làm việc, bên trong có núi, có sông, có hoa, có cỏ còn có cả bể bơi mang theo linh khí, phòng trong không gian cũng do Khang Cốc tự mình tạo thành, tốn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo.

Trang Khanh đứng trong không gian, mới chân chính nhận thức được thực lực của đại yêu thượng cổ. Rất nhiều không gian và trận pháp ở trong ban quản lý đều do anh tốn rất nhiều năm mới làm được ra, nhưng không có linh khí sung túc như trong không gian này, càng miễn bàn tới tính an toàn cùng diện tích không gian. Càng đáng sợ hơn chính là, không gian của ban quản lý là cố định, không gian trong phòng làm việc khi không cần có thể biến thành một vật nhỏ, có thể cầm trong tay.

“Linh cảm của ý tưởng thiết kế không gian này ta tìm được trong tiểu thuyết của con người, tuy rằng tốn chút sức lực, cũng không thể làm cho gà, vịt, cá, thực vật lớn lên trong một đêm, nhưng như vậy cũng rất được rồi.” Khang Cốc nghiên cứu tiểu thuyết của con người rất lâu, tìm thấy rất nhiều linh cảm trong tiểu thuyết của con người. Đối với con người mà nói, rất nhiều dự tính đều là nghìn lẻ một đêm, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ là một chút mới lạ. Đợi sau này hắn

rảnh rồi, hần còn dự định làm theo như trong tiểu thuyết của con người, chuyên môn làm ra một không gian có thể làm ruộng, nuôi cá, không có việc gì thì trồng chút gạo, chút thuốc bên trong.

Khi đang nghĩ vui vẻ, kết giới bên ngoài biệt thự của Trang Khanh rung động, có yếu tố định cưỡng chế xông vào.

“Là ai?” Khang Cốc đi xuống tầng, mở cửa lớn ra, đột nhiên một vật lông xù bay lại đây, cả người hần bị đánh bay ra ngoài, lông chim bay lả tả đầy phòng.

Nghe được động tĩnh không nhỏ ở dưới tầng, Phù Ly đang ngồi dưới đất chọn bảo thạch đứng lên, gọi Trang Khanh ở trong không gian ra: “Chúng ta xuống đó xem thử.” Vừa nói xong câu này, dưới tầng lại truyền tới tiếng kêu vang loảng xoảng.

Trang Khanh nhớ tới bình sứ hoa sen men xanh thời Tống, trái tim như vỡ nát cùng với bình sứ. Anh quay đầu nhìn Phù Ly, trái tim vỡ nát nháy mắt khép lại, anh đã có thể tổ chức đại lễ kết đạo với Phù Ly rồi, những thứ đồ sứ kia vỡ thì vỡ thôi.

Vào ngay lúc này, tâm tình của Trang Khanh đột nhiên dâng lên, giống như thoát khỏi sợi xiềng xích cuối cùng. Trên thế gian này trừ Phù Ly ra, sẽ không còn ai có thể khiến anh bối rối và không nở nữa.

Cảm nhận được tâm tình của Trang Khanh biến hóa, Phù Ly có chút kinh ngạc, các trường bối ở dưới lầu đập đồ đạc, tâm tình của Trang Khanh lại đột nhiên dâng cao, đây là đạo lý gì?

Dưới tầng, Trục Nguyệt áo đỏ như lửa dùng kiếm chỉ vào Khang Cốc: “Con heo mập chết toi, có phải đầu ngươi có vấn đề không, lẽ

nào người không biết tình huống của Tiểu Ly, tại sao lại có thể cho Tiểu Ly kết đạo với yêu tu khác?”

Mệnh cách của Phù Ly, vốn đã định trước là cô độc cả đời, vận mệnh vô cùng hung hiểm, tại sao lại tìm yêu tu làm đạo侶? Đây không phải là họa vô đơn chí sao?!

Còn không bằng tìm một con người có vận cách cực tốt, chưa biết chừng còn có một cơ hội xoay chuyển.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 128: Trồng Hoa

Trục Nguyệt không nói ra câu tiếp theo, bởi vì cô không dám nói, càng không dám để Phù Ly nghe thấy. Phù Ly vừa ra đời đã theo bọn họ rồi, là đứa trẻ mà bọn họ một tay nuôi lớn, từ nhỏ đã được bọn họ dạy phải yêu thương tha thiết thế giới này, phải tôn kính trời đất, tính cách không thể nào đơn thuần thiện lương hơn được.

Vận mệnh nói cậu sinh ra thuận theo Thiên Đạo, cuối cùng chết vì loạn thiên hạ, đã định trước là vận hung, khổ cực cả đời. Là Chu Tước một trong thần thú bốn phương trời, nội tâm Trục Nguyệt không muốn thừa nhận, cũng không thể thừa nhận trái lương tâm mình rằng vận mệnh có liên quan tới Phù Ly đều là giả. Nhưng mà cô không cam lòng, Phù Ly được bọn họ nuôi dưỡng tốt như vậy, ngoan như thế, sao có thể trở thành hung thú làm loạn thiên hạ được, Thiên Đạo đúng là không có mắt sao?

“Chị Trục Nguyệt?” Phù Ly đứng trên hành lang, nhìn Trục Nguyệt chỉ kiếm vào Khang Cốc, sững sờ, đại vương và chị Trục Nguyệt hai nghìn năm không gặp, vừa gặp đã đánh nhau, rốt cuộc là có mâu thuẫn lớn tới mức nào?

Thấy Phù Ly đi xuống, Trục Nguyệt thu kiếm lại, phát tay áo làm cho tất cả những đồ đạc trong phòng khôi phục về bình thường: “Không sao, ta chỉ chơi đùa với con heo này thôi, xem xem những năm này tu vi của hấn có hạ xuống hay không.”

“Ồ.” Phù Ly cười lên, “Chị nhận được tin tức của đại vương, tới tham gia đại lễ kết đạo của em và Trang Tiểu Long sao?” Phù Ly bước nhanh xuống, trên mặt không giấu được vui vẻ.

Trang Khanh đi đằng sau cậu, im lặng nhìn Trục Nguyệt. Phù Ly có quan hệ thân cận với những trưởng bối này, cậu rất khó để nghi ngờ, cho nên không nhìn ra giữa Khang Cốc và Trục Nguyệt có gì đó cũng rất bình thường. Nhưng Trang Khanh sống một mình một nghìn chín trăm năm, cảm xúc mãnh cảm hơn Phù Ly, đại yêu Trục Nguyệt này, e rằng không phải tới đây tham gia đại lễ kết đạo của anh và Phù Ly.

“Ta không....” Trục Nguyệt nói một nửa, đột nhiên dừng lại, cô nhìn Phù Ly đã tới gần mình, công đức và tử khí trên người Phù Ly là từ đâu tới? Cô bấm đốt ngón tay tính toán, vẻ mặt như vui như buồn, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Trang Khanh đứng ở bậc thang cuối cùng. Lần trước khi gặp Trang Khanh ở cung Kim Long, tử khí và công đức trên người Trang Khanh còn chưa dày đặc thể này, hôm nay gặp lại, mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều, trên dưới toàn thân dường như đều viết mấy từ “ai chạm vào tôi đều xui xẻo”.

“Đúng vậy, ta nhận được thông tin từ Khang Cốc, từ trên biển vôi vàng tới đây.” Trục Nguyệt tươi cười sửa lời, “Sau này con là yêu quái đã có gia đình, phải chăm chỉ tu luyện, đừng lười biếng như trước đây.”

Phù Ly gãi đầu cười, Trục Nguyệt lấy quà tặng từ trong túi Càn Khôn ra nhét cho hai tiểu bối, rồi mới tới phòng khác tìm Tinh Tinh và Bạch Trạch. Tinh Tinh và Bạch Trạch tính cách trầm ổn, nhìn thấy Trục Nguyệt tới đây, cũng không bất ngờ lắm, sau khi tạo kết giới cách âm trong phòng, Bạch Trạch mới nói: “Ở trên biển chán rồi cuối cùng mới bằng lòng quay lại?”

“Chủ ý để Tiểu Ly và Trang Khanh kết thành đạo侶 có phải là do hai người nghĩ ra không?” Trục Nguyệt ngồi trên cửa sổ, nhìn Trang Khanh và Phù Ly đi vào trong vườn hoa nhỏ, cúi người trồng hoa dưới đất, “Ta thật sự không ngờ rằng, đường sống của Phù Ly, lại xa tận chân trời gần ngay trước mắt.”

“Hai tiểu bối vốn đã có tình cảm, không phải là ai trong chúng ta đưa ra chủ ý.” Bạch Trạch nhìn theo tầm mắt của Trục Nguyệt, đúng lúc Phù Ly hái một bông hoa cài lên tóc Trang Khanh, Trang Khanh vừa bất đắc dĩ vừa dung túng nhìn cậu, thoát nhìn tình cảm rất tốt.

“Như vậy rất tốt, người nó thích có vận mệnh khắc chế nó, không cần vì sinh tồn mà thỏa hiệp với vận mệnh.” Trục Nguyệt cười cười, một tay đặt lên đầu gối, dờ ánh mắt, dựa lưng vào tường, “Lần trước khi ta gặp Trang Khanh, mệnh cách của nó còn chưa tốt như bây giờ.”

“Bây giờ nó đã trở thành Long Hoàng của thủy tộc, không còn giống như trước đây nữa.” Bạch Trạch đầy gọng kính, “Đối với tất cả các sinh vật, nước vô cùng quan trọng, nó quản lý cả thủy tộc, vận mệnh đương nhiên không còn giống như trước.”

“Đúng thật là tất cả những chuyện tốt đều để cho nó gặp được.” Ngữ khí của Trục Nguyệt có chút phức tạp, “Nhân gian có một câu gọi là sóng sau mạnh hơn sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, những con sóng trước như chúng ta, không so sánh được với những tiểu bối này.”

“Nếu như người biết đời trước của nó là ai, có lẽ tâm tình sẽ càng thêm phức tạp.” Tinh Tinh ngồi xuống ghế, vô cùng tùy ý, “Người lưu lạc ở trên biển lâu như vậy, một nửa nguyên nhân là vì muốn tìm cơ hội sống cho Phù Ly, còn một nửa nguyên nhân là

không muốn đổi mặt với đại địa, không muốn thừa nhận thế giới này đã muốn quên đi Chu Tước một trong thần thú bốn phương, có đúng không?”

Trục Nguyệt nhìn bàn tay đặt trên đầu gối của mình, không nói gì.

“Cái mới thay thế cái cũ, biển xanh hóa nương dâu, cũng phải chấp nhận.” Tinh Tinh cười sảng khoái, “Con người cũng được, yêu cũng thế, tồn tại vì đời sau, đơn giản chỉ vì hưng suy thay đổi, lên lên xuống xuống, người đã sống một bó tuổi như thế, nếu như còn chưa nghĩ thông, thực sự là tốn phí công tu hành bao nhiêu năm.”

Trục Nguyệt cười nhạt: “Nhìn thấu thì làm sao, nhìn không thấu thì thế nào, nếu như là kết cục đã được định trước, ta không thể buồn hay sao?”

“Ai nói vạn vật đều đã được định trước?” Tinh Tinh chỉ Phù Ly đang khom lưng nhỏ cổ dãi dưới tầng, “Sẽ có biến hóa, cũng sẽ có kết cục mới.”

Khóe miệng Trục Nguyệt giật giật, cuối cùng không phản bác lại lời Tinh Tinh.

“Đại lễ kết đạo của Tiểu Ly và Trang Khanh đã được định vào ngày mười tám tháng sau, là ngày ngũ hành thông suốt, thiên địa hòa hợp.” Bạch Trạch thấy Trục Nguyệt không muốn nói chuyện, lại nhắc tới đại lễ kết đạo của Phù Ly, “Chúng ta đã tính qua rồi, người cảm thấy thế nào?”

“Mấy lão già các người đều nói là được, vậy chắc chắn không có vấn đề.” Trên mặt Trục Nguyệt lộ ra nụ cười, sau đó lại có chút mất

mát, “Nếu như núi Côn Lôn vẫn còn, đại lễ kết đạo của Phù Ly và Trang Khanh tổ chức ở đó mới sang trọng nhất.”

“Đã vào thời đại này rồi, còn chú trọng những thứ đó làm gì.” Tinh Tinh lấy hoa quả trong túi Càn Khôn ra gặm, “Hai đứa trẻ cảm tình tốt thì quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

“Người đã nghĩ thông suốt tất cả.” Trục Nguyệt nhảy từ bệ cửa sổ xuống, “Thiệp mời đã chuẩn bị cả chưa, hỉ phục mặc hôm đại lễ thì sao? Lão Khang người muốn tự tay làm hả? Tuy rằng chúng ta đã không hào nhoáng như trước đây, nhưng cũng không thể quá khó coi.”

“Người yên tâm đi, quần áo là ta tự tay làm, phù văn bên trên là do người và Bạch Trạch vẽ, chân hỏa để luyện chế quần áo dùng chân hỏa của Phượng Hoàng, tuyệt đối vừa đẹp vừa có tác dụng, cho dù gặp phải.....”

“Câm miệng!” Trục Nguyệt nói, “Không biết nói chuyện thì bớt nói mấy câu đi.”

Khang Cốc: “.....”

Hoa trong vườn hoa nhỏ của Trang Khanh đều là do tiểu yêu thủy tộc thuận tay cắt tỉa, bình thường Trang Khanh cũng không mấy quan tâm, bây giờ Phù Ly nhổ tất cả hoa lên, rắc lên hạt hoa mà nghe nói cậu mang từ núi Vụ Ảnh xuống, Trang Khanh không chỉ không có ý kiến gì, còn muốn giúp Phù Ly làm cỏ.

“Em còn nhớ loại hoa này vô cùng đẹp, có thể nở ra mấy màu, mỗi khi nở hoa, hương bảy màu sẽ vô cùng vui vẻ, ăn từ đỉnh núi tới chân núi.” Phù Ly vừa rắc hạt giống, vừa giới thiệu dáng vẻ của loại

hoa này sau khi nở, “Loại hoa này khi nở rất nhỏ, khi ánh trăng buổi tối xuất hiện, sẽ tỏa ra từng điểm sáng rất đẹp. Nhưng khi ăn thì vị không ngon, có hơi chua, bình thường khi mọi người ăn quá nhiều thịt mới dùng tới nó để hầm canh uống.”

Trang Khanh: “.....”

Vậy nên nói nhiều như thế, hoa có đẹp hơn nữa, cuối cùng vẫn bị yêu tu trên núi Vụ Ảnh coi như thứ đồ ăn có thể nuốt vào bụng?

“Đáng tiếc linh khí ở nhân gian mỏng manh, cũng không biết trồng loại hoa này xuống, bao lâu mới có thể nở hoa.” Phù Ly rắc hạt hoa vào hố, dùng đất lấp hố rồi dùng chân đạp mạnh mấy cái.

Trang Khanh: Dùng sức đạp như vậy, có lẽ là cả đời cũng không mọc ra được.

Sau khi trồng hoa ở vườn xong, Phù Ly lại dẫn Trang Khanh vào trong không gian ở phòng làm việc, cậu lấy ra một vại đất từ túi Càn Khôn, thần bí nói với Trang Khanh: “Bên trong này là hoa thủy tinh, lá hoa cũng trong suốt, khi nở rộ giống như sao rơi trên đất, vô cùng đẹp.”

“Có thể ăn không?” Trang Khanh đã quen với logic của Phù Ly, chủ động hỏi.

“Trang Tiểu Long, sao anh có thể như vậy, đừng nhìn gì cũng đều nghĩ tới ăn.” Phù Ly lấy trong túi Càn Khôn ra một cây gậy vàng, chọc một cái hố dưới đất, nhét vào một hạt hoa, “Tuy rằng loại hoa này không thể ăn, nhưng khi hoa rơi, sẽ kết thành tinh thể trong suốt, loại tinh thể này không tan trong nước, không nóng chảy khi gặp lửa, là một vật trang trí rất tốt. Không phải anh thích mấy thứ đồ

sáng lấp lánh sao, đợi những bông hoa này đều kết thành quả rồi, em sẽ làm bồn cảnh cho anh.”

“Anh cũng không coi trọng mấy vật ngoài thân này.” Trang Khanh nghiêm mặt, cầm lấy gậy vàng trong tay Phù Ly, giúp cậu chọc lỗ, “Em không cần phải dày vò nó như thế.”

“Anh đã là rồng của em rồi, chẳng lẽ em còn không biết sở thích của anh sao?” Phù Ly lại gần hôn lên khóe miệng Trang Khanh một cái, “Anh là rồng, thích những thứ sáng lấp lánh có gì đáng xấu hổ đâu. Ngoan, “anh” Phù chiều em.”

Nghe thấy câu này, Trang Khanh vừa buồn cười vừa giận, ôm lấy mặt Phù Ly hôn xuống mấy cái thật mạnh, sau đó mới bực bội nói: “Vậy tối nay phải chiều cẩn thận.”

“Trang Tiểu Long, bây giờ anh càng ngày càng xấu rồi, trong đầu trừ giao phối ra còn có thể nghĩ thứ gì khác không?” Ngoài miệng Phù Ly rất ghét bỏ, nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh, còn sáng hơn cả hạt giống hoa thủy tinh trong tay cậu.

“Ừ, chỉ xấu với em.” Trang Khanh ghé vào bên tai cậu cười, cười làm cho toàn thân Phù Ly đều tê dại, cậu đẩy Trang Khanh ra, “Chăm chỉ làm việc, đừng lười biếng.”

Hạt hoa thủy tinh sáng lấp lánh rơi trên đường, đắp đất vừa mới tưới linh tuyền lên, có lẽ năm sau sẽ có rất nhiều, rất nhiều hoa thủy tinh nở rộ, làm cả không gian đều trở nên xinh đẹp hơn.

Trang Khanh nhìn Phù Ly nghiêm túc đếm hạt giống, tính toán có thể sống bao nhiêu, bao nhiêu có thể thích hợp làm bồn cảnh, khóe

miệng anh cong lên. Trong không gian này thật sự ấm áp, ngay cả trái tim của anh, cũng ấm lên theo.

“Chất đất ở nơi đây, thực ra thích hợp trồng hoa mẫu đơn hay hoa hồng.” Nhét toàn bộ hạt giống hoa thủy tinh vào trong đất, Trang Khanh chỉ chỉ nơi cách đó không xa, “Như vậy màu sắc nhìn sẽ không đơn điệu.”

“Mẫu đơn?” Phù Ly nhíu mày, liếc mắt nhìn Trang Khanh, có chút không vui.

Trang Khanh bị ánh mắt này của Phù Ly nhìn có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu: “Nếu như không thích mẫu đơn, vậy thì hoa bảy màu em trồng lúc trước cũng thích hợp.”

“Vậy chọn hoa bảy màu đi.” Phù Ly bắt đầu lấy hạt giống hoa bảy màu ra bên ngoài.

“Không trồng mẫu đơn?”

“Em không thích mẫu đơn.” Phù Ly dùng sức giẫm đất, “Không đẹp.”

Trang Khanh im lặng hai giây, gật đầu nói: “Hoa mẫu đơn quả thật hơi bình thường, em không thích cũng là đương nhiên.”

Phù Ly hừ khẽ một tiếng, không cẩn thận rắc nhiều thêm mấy hạt vào trong lỗ.

Trang Khanh: “.....”

Có chuyện gì vậy?

Buổi tối sau khi hai người làm vận động trên giường xong, Trang Khanh còn chưa rõ chân tướng vẫn rất kiên định chứng tỏ lập trường, thể hiện bản thân mình và Phù Ly thẩm mỹ giống nhau, sở thích giống nhau, sinh mệnh của hai người bọn họ tương đồng, tương lai cũng nhất định tràn ngập hài hòa.

Phù Ly trở mình: “Ồ.”

Trang Khanh: “.....”

Cuối cùng anh cũng cảm nhận được, cái cảm giác người yêu đột nhiên giận dữ, chân tay mình luống cuống. Vươn tay ôm người vào trong chăn, tim đập mạnh, anh cắn răng gọi ra xưng hô làm anh có chút xấu hổ: “Không phải lúc nào em cũng nói em là mới anh sao, tại sao lại đột nhiên không vui? Anh gọi em là anh Phù được không? Anh Phù, Phù đại ca?”

Phù Ly trở mình, đối mặt với Trang Khanh, nhỏ giọng nói: “Em là loại người nhỏ nhen vậy sao?”

“Không phải, là anh nghĩ nhiều.” Dựa vào ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ, Trang Khanh nhìn thấy đôi mắt cười cong cong của Phù Ly, “Anh Phù của chúng ta hào phóng nhất?”

“Vậy còn đỡ.” Phù Ly nhéo nhéo hông Trang Khanh, “Ngủ đi, ngày mai được nghỉ, không phải anh muốn ra biển nhìn xem?”

Trang Khanh hôn lên môi Phù Ly: “Ngày mai em có thể đi cùng anh không, khi quay về, anh mời em ăn tôm hùm cay giòn.”

“Còn muốn ăn cá.”

Nửa đêm, trong lúc Trang Khanh nửa tỉnh nửa mê, cảm nhận được môi mình dường như có một nụ hôn thật khẽ.

“Đùa anh chơi thôi, đồ ngốc, em tùy tiện bày sắc mặt đã có thể dọa anh rồi, có ngốc không chứ?”

Anh vô thức ôm chặt người trong lòng hơn một chút, vừa ấm vừa mềm, vô cùng thoải mái.

Giống như lửa nhân phiêu bạt ở đêm lạnh giá, cuối cùng cũng tìm được chút ấm áp duy nhất thuộc về mình.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 129: Dịch Bệnh

Bên ngoài cung Kim Long ở Đông Hải, đủ loại sinh vật đang bơi qua bơi lại, thậm chí còn số sinh vật nước ngọt tu luyện thành tinh cũng xuất hiện bên ngoài cung Kim Long. Cung Kim Long lâu năm không tu sửa, dưới sự cố gắng của mọi người, một lần nữa trở nên huy hoàng rực rỡ, tràn ngập uy nghi.

Thường thường có yêu tu hỏi mấy câu kiểu như, Long Hoàng đã tới chưa, Long Hoàng cùng đạo侶 tới sao.

Cửa chính cung Kim Long đang mở rộng, nhóm đại thần vốn thuộc về cung Kim Long đứng ở cửa đón tiếp khách khứa, hiện trường náo nhiệt nhưng không ồn ỉ. Tất cả các tộc trưởng của long tộc đều đang ngồi ở chính điện, tộc Thanh Long trước đây vô cùng kiêu ngạo, lần này lại đặc biệt khiêm tốn, làm cho mấy tộc khác có chút không quen.

Ba tộc Tử, Xích, Bạch cũng không hơn tộc Thanh Long là bao nhiêu, khi các tộc trưởng chọn chỗ ngồi, đều ngại ngùng không dám chọn vị trí ở giữa.

Tộc Lam Long và Huyền Long quan hệ trước giờ vẫn tốt, vị trí cũng xếp cạnh nhau. Những hậu bối trẻ tuổi của hai tộc nhìn thấy dáng vẻ hiềm khi thành thật của tộc Thanh Long, không nhịn được nhỏ giọng thảo luận.

Lam Long: “Nhìn thấy dáng vẻ thành thật của tộc Thanh Long, ta còn có chút không quên.”

Huyền Long: “Có thể thành thật lành sao, còn nhớ tai họa hai nghìn năm trước mà tộc Thanh Long gây ra không, nghe nói người thân của Phù Ly đạo quân – Bạn hữu của Long Hoàng đã bị tộc Thanh Long hại chết không ít, năm ngoái Thanh Diễm lại chạy tới quấy rầy Phù Ly đạo quân, chọc Phù Ly đạo quân giận dữ, trực tiếp đánh tới cửa, sau đó không biết có chuyện gì, ngay cả thiên lôi cũng bị kinh động, đánh Thanh Diễm thừa sống thiếu chết, một khoảng thời gian dài đều không dám lộ mặt ra ngoài.”

Lam Long nhìn trưởng lão Thanh Diễm của tộc Thanh Long ở đằng sau, trường bào màu xanh nhạt, ngồi trên xe lăn im lặng không nói: “Thoạt nhìn không còn hăng hái như trước đây, nhưng mà khi Long Hoàng lột xác, tộc Thanh Long có thể buông bỏ thù xưa, lấy long ấn ra giúp đỡ, làm người ta thật bất ngờ.”

Nghe thấy lời này, Huyền Long trở nên im lặng, hần nhìn yêu tới yêu đi, vô số loại cá xuyên qua đại điện, ngữ khí có chút trầm thấp, “Đây chính là con đường sống cuối cùng của long tộc, tộc Thanh Long không cực nổi, ai cũng đều không cực nổi.” Tộc Thanh Long đương nhiên biết Trang Khanh không thích tộc bọn họ, bao gồm cả ba tộc Tử, Xích, Bạch từng bắt nạt Trang Khanh, khi đối diện với anh, bọn họ cũng có chút hổ thẹn. Nhưng mà cho tới bây giờ, cả long tộc trừ Trang Khanh ra, không ai tu thành đại đạo, càng không nói tới việc khi lột xác dẫn tới động tĩnh lớn như vậy.

Tuy rằng yêu tu long tộc ngạo mạn, cũng không phải là dạng không đầu óc dễ xung động, thời điểm sống chết tồn vong cuối cùng của long tộc, vì có thể để tộc của mình có thể sống còn, tất cả tôn nghiêm, ngạo mạn đều phải tránh ra.

Cho nên mặc dù thân phận có cao quý tới đâu, thực lực có mạnh hơn thế nữa, khi làm việc để lại cho mình một con đường sống mới chính là thượng sách. Làm việc giống như bốn tộc Thanh, Tử, Xích, Bạch chính là tự chui đầu vào lưới, bây giờ hồi hận cũng đã muộn rồi. May là tuy rằng tính cách của Trang Khanh lạnh lùng, nhưng lại không phải dạng yêu quái dùng việc công báo thù tư, nếu không cho dù bốn tộc này có thể miễn cưỡng gắng gượng giữ lại, cũng không sống được qua ngày tháng yên ổn. Bây giờ tình huống trên dưới long tộc bọn họ chính là chỉ có thể ủng hộ Trang Khanh, cho dù có sống hèn nhát một chút, cũng phải nuốt cục tức này xuống.

Từ mấy nghìn năm trước, long tộc bắt đầu tử vong với số lượng lớn, con nòi dôi lại càng ngày càng ít, các tộc hao hết tâm tư và sức lực để bồi dưỡng đời sau, nhưng không ai có thể lột xác trở thành Long Hoàng, được ngũ hồ tứ hải cảm ứng, còn tiếp tục như thế nữa, kết cục cuối cùng của long tộc chính là diệt vong theo thế giới này.

Trang Khanh lột xác thành công, chính là cộng rơm cứu mạng cuối cùng của long tộc, mặc dù cộng rơm này ghét bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể nắm chặt lấy. Bởi vì cho dù bọn họ không vì bản thân mình, cũng phải suy nghĩ cho những tiểu bối còn chưa trưởng thành.

Huyền Long quay đầu lại nhìn mấy con rồng còn sót lại trong tộc, trong mắt là sầu lo không thể tan đi.

“Cung nghênh Long Hoàng điện hạ.”

Long tộc nhao nhao đứng dậy, ngay cả Thanh Diễm ngồi trên xe lăn không thể chuyển động cũng ngồi thẳng trên xe lăn, cúi đầu, làm tư thế cung kính. Huyền Long nhìn thấy nhóm tiểu yêu đang vây quanh một người đàn ông mặc tây trang từ đằng xa, vẻ mặt của

người đàn ông vô cùng lạnh lùng, thoạt nhìn không quá dễ gần, nhưng động vật nhỏ vừa giống thỏ vừa giống chó béo mập trong tay người đàn ông làm sự lạnh lùng trên người người đàn ông này giảm bớt không ít, ít nhất cũng sẽ không làm cho tiểu yêu nhìn thấy sợ hãi.

“Mọi người không cần khách khí như vậy, bây giờ đã là thời đại mới, không cần chú trọng như trước đây.”

Huyền Long nghe thấy Trang Khanh nói, không biết vì sao, chỉ trong một câu nói ngắn gọn, hắn lại có thể nghe ra vài phần thẳng thắn thành khẩn, Trang Khanh gần như thật sự không xem trọng nghi thức xã giao lưu truyền trong quá khứ.

“Mời chư vị ngồi.”

Đại điện cung Kim Long rất lớn, nhưng mặc dù như vậy cũng không đủ tất cả chỗ ngồi cho yêu tu thủy tộc, cho nên vì tiết kiệm chỗ, một số tiểu yêu tu vi không cao biến thành nguyên hình, lúi nhúi dính lấy nhau ở một góc xem náo nhiệt.

“Ai chen cái đuôi tôi vậy?”

“Vây của tôi, vây cá xinh đẹp của tôi, đừng chen nữa!”

“Cá chình cắt ra, tôi ghét nhất cá chình.”

Nghe thấy âm thanh thầm thì bên ngoài, Trang Khanh ngẩng đầu lên nhìn, cả đại điện nháy mắt an tĩnh không có chút âm thanh. Phù Ly dựa vào ngực Trang Khanh vươn móng vuốt ra, lấy quả quýt màu vàng trong khay đưa vào tay Trang Khanh.

Trang Khanh biết Phù Ly ghét mùi quýt lưu lại tay, cho nên cố ý duy trì nguyên hình, đẩy chuyện bóc vỏ cho anh. Trang Khanh chậm rãi bóc sạch vỏ quýt, khi Phù Ly há miệng ra, anh nhét quýt vào miệng mình.

Phù Ly: “.....”

Trang Khanh nhéo đôi tai mềm mại của cậu, đưa một nửa quả quýt còn lại để bên miệng cậu, Phù Ly quay đầu, không há miệng.

Anh Phù cũng nóng nảy, có tôn nghiêm.

“Anh nếm qua rồi, rất ngọt mới đưa em ăn.”

Luc này Phù Ly mới “rụt rè” mở miệng, nuốt quýt vào bụng.

Huyền Long nhìn thấy hết cảnh này, cảm thấy được bản thân mình như đang xem hai đứa trẻ con ở trong trường mẫu giáo. Long Hoàng cùng với đạo lữ tương lai, bình thường đều sống chung với nhau như vậy sao?

Đây là lần đầu tiên Trang Khanh trở lại Đông Hải sau khi thoát xác thành công, cho nên có ý nghĩa khác thường. Từ long tộc, cho tới những yêu tu thủy tộc bình thường, đều sợ Trang Khanh không muốn quay lại biển, mọi người đều thấp thỏm lo sợ, thậm chí còn có những yêu tu nổi lên tâm tư muốn tặng quà cho Phù Ly, để Phù Ly thềm thì bên tai Trang Khanh, đáng tiếc Phù Ly lại là nhà giàu nổi tiếng yêu giới, bọn họ sợ Phù Ly coi thường quà tặng của bọn họ, cho nên mới dừng tâm tư này lại.

Bây giờ cuối cùng Trang Khanh cũng xuất hiện rồi, nhìn thấy những thủy tộc bọn họ có mặt ở hiện trường cũng không thấy xuất

hiện thái độ phản cảm, cảm xúc trong lòng mọi người tương đối ổn định lại, tràn ngập hi vọng vào tương lai.

Phù Ly cũng không dự đoán được sẽ có nhiều thủy tộc như vậy tới đây, cậu dùng thuật truyền âm nói với Trang Khanh: “Những thủy tộc này tới đây để xem náo nhiệt hay là tới đây để ăn chực thế?”

Trang Khanh ngạc nhiên, bỗng nhiên nhớ tới Phù Ly trước giờ chưa bao giờ chính thức tiếp xúc với quyền lực của vua, từ nhỏ cậu đã sống ở trên núi Vụ Ảnh, những yêu tu sống chung với nhau tương đối tự tại, ngay cả Khang Cốc được xưng là Cương Liệp đại vương, đứng trước mặt yêu tu cùng núi, cũng không có tư thế của yêu quái số một, khi tới nhân gian, quan hệ giữa người và người cũng tương đối bình đẳng, sẽ không có cấp bậc nghiêm ngặt như thời kỳ phong kiến. Cho nên trong mắt Phù Ly, những yêu tu thủy tộc này tới đây góp vui hoặc là ăn chực uống chực.

Trang Khanh chậm rãi vuốt ve lông trên lưng cậu, dùng thuật truyền âm trả lời câu hỏi của cậu.

“Bọn họ không phải tới ăn chực, mà tới đây để bái lạy.”

“Bái lạy?” Tay Phù Ly run lên, “Giống như Hoàng đế phong kiến trong phim truyền hình sao?”

Trang Khanh không trả lời, cũng không phản bác, ánh mắt anh rơi trên người quần chúng yêu quái. Anh nhìn thấy những con rồng đã từng bắt nạt anh, những con rồng ấy bắt gặp ánh mắt của anh, bối rối cúi đầu không dám nhìn thẳng anh. Anh thấy được con rùa biển đã từng cười nhạo anh, con rùa biển này trốn đằng sau đám san hô run rẩy, muốn rụt đầu vào trong mai rùa, nhưng lại không dám.

Anh còn nhìn thấy yêu quái bạch tuộc, khi anh bị bắt nạt lên lút hái thảo dược đắp lên miệng vết thương cho anh, còn nhìn thấy con cua biển khi anh vô cùng đói khát đã nhét đồ ăn cho anh.

“Sắp tới trưa rồi, mọi người đường xa tới đây, dùng bữa trưa trước đã rồi tính sau.”

Nhóm yêu quái đồng thời thở ra một hơi, tộc trưởng tộc Huyền Long nói: “Mong bệ hạ không cần lo lắng, ta đã chuẩn bị cơm trưa cẩn thận rồi.”

“Không ngờ long tộc lại tự giác như vậy, đến chơi còn chuẩn bị đồ ăn.” Phù Ly ôm một quả trái cây gặm xong, đưa móng vuốt tới trước mặt Trang Khanh, Trang Khanh dùng khăn tay lau sạch sẽ móng vuốt cho cậu: “Em nằm lười biếng trên người anh cả nửa ngày rồi, có muốn đứng dậy ăn cơm hay không?”

Phù Ly vùi đầu vào trong khuỷu tay không nói lời nào.

“Long Cung có rất nhiều hải sản tươi ngon, em không biến thành hình người, khi ăn rất không tiện.” Trang Khanh vỗ vỗ hông Phù Ly, “Không muốn ăn?”

Phù Ly vẫy vẫy cái đuôi, nhảy xuống khỏi đầu gối Trang Khanh, chạm đất biến thành hình người, ngồi ở ghế trống bên cạnh Trang Khanh.

“Điện hạ, đạo quân, mời hai người vào trong nội điện ngồi.” Huyền Long đứng dậy dẫn đường cho Trang Khanh và Phù Ly, những long tộc khác lập tức đứng dậy theo, những thủy tộc khác cũng biết bọn họ không thể vào trong nội điện, dứt khoát bày bàn ở bên ngoài, đợi mở tiệc trưa, rất có tư thế ăn chực uống chực.

Trước khi vào cửa, Trang Khanh nhìn lướt qua mấy chục con rồng đằng sau lưng, không nói gì. Huyền Long không rõ ý của Trang Khanh, vì thế nói, “Nếu như bệ hạ muốn yên tĩnh, ta sẽ bảo tiểu bối lui ra ngoài.”

“Không cần.” Trang Khanh nhìn dáng vẻ cẩn thận của những con rồng này, ngay cả những con rồng nhỏ mới bảy tám trăm tuổi vẫn chưa thể thu sừng rồng lại cũng đều tội nghiệp nhìn anh, “Đều vào cả đi.”

Bốn tộc Thanh, Tử, Xích, Bạch thành thật đi theo sau cùng, không dám nhiều lời một câu.

Trong nội điện bày năm bàn lớn, trên bàn chính đồ ăn đặc biệt phong phú, có lẽ là những long tộc này đã có lòng tìm hiểu khẩu vị của Trang Khanh và Phù Ly, trên bàn ăn có rất nhiều đồ ăn mà bọn họ thích.

“Bệ hạ, mời ngồi.” Huyền Long dẫn Trang Khanh tới vị trí chính. Trang Khanh nhìn chằm chằm vị trí chính này, đứng nhưng chưa ngồi, mấy vị tộc trưởng lại bắt đầu căng thẳng.

“Trang mỗ là văn bối, sao có thể ngồi vị trí chính trước mặt các vị được....”

“Bệ hạ vi tôn, có thể ngồi vị trí này.”

“Nếu như bệ hạ không ngồi vị trí này, còn ai có thể thích hợp hơn?”

Mọi người mồm năm miệng mười, khổ sở van nài, cuối cùng Trang Khanh cũng ngồi xuống cùng với Phù Ly, bên cạnh là trưởng lão của hai tộc Huyền, Lam, trưởng lão bốn tộc khác cũng ngồi quy

củ, không dám nói một chữ, cũng không dám làm nhiều hơn một động tác.

Ăn xong bữa cơm, bốn vị tộc trưởng đứng dậy bồi lễ với Trang Khanh. Phù Ly ngồi bên người Trang Khanh, nhìn thấy tộc trưởng tộc Xích Long, râu tóc bạc trắng, cúi người hành lễ với Trang Khanh, thân thể khẽ nghiêng sang bên cạnh.

“Tộc trưởng không cần phải như thế.” Trang Khanh đứng dậy vươn tay đỡ lấy tộc trưởng tộc Xích Long, biểu tình vẫn bình thản không gợn sóng: “Trang mỗ là trưởng ban ban quản lý, cho dù là bất kỳ tộc nào xảy ra chuyện, trang mỗ cũng sẽ nghiêm túc xử lý.”

“Trước đây....” hai gò má tộc trưởng tộc Xích Long đỏ lên, “Là chúng ta có lỗi với bệ hạ.”

“Chuyện ngày hôm qua là chuyện ngày hôm qua, tộc trưởng không cần nhắc lại.” Trang Khanh nghiêng đầu nhìn Phù Ly, nếu như lúc trước long tộc đối xử tử tế với anh, có lẽ anh sẽ ở lại dưới đáy biển, trở thành một yêu tu long tộc bình thường, sau khi thành niên chưởng quản một thủy vực nào đó, an phận đợi tới khi thọ nguyên không còn. Cuộc sống như vậy, đã định trước là không có gì dính dáng tới Phù Ly cả, đời này của anh, có lẽ cũng sẽ không biết tới có một yêu quái tên Phù Ly từng xuất hiện.

Họa với phúc đồng thời tồn tại, họa phúc có thể thay đổi cho nhau, là họa hay là phúc, không ai có thể rõ ràng.

“Đa tạ bệ hạ khoan dung.” Tộc trưởng tộc Xích Long che mặt lui ra, mấy tộc còn lại cũng lên tạ lỗi, thái độ của Trang Khanh vẫn bình thản. Không phần nộ và bất mãn, đương nhiên cũng không quá thân cận.

Có lẽ chân tướng giống như Trang Khanh nói, nhìn thông suốt.

Một nơi nào đó ở dưới đáy biển, yêu quái được xưng là đại vương phần nộ gào thét với thuộc hạ: “Không phải người có thể truyền dịch bệnh sao, tại sao đã ra ngoài mấy tháng rồi lại không có tin tức gì truyền về từ nhân giới?”

Thuộc hạ bị mắng không dám cãi lại, chờ đại vương đã gần hết giận rồi, mới nhỏ giọng nói: “Đại vương, thần cũng không biết là có chuyện gì, rõ ràng thần đã bỏ dịch độc vào nước uống của con người rồi, nhưng thân thể bọn họ lại không có chút phản ứng nào. Sau đó thần lại định truyền dịch bệnh vào trong không khí, nhưng những con người này vẫn không có phản ứng gì, quả thực quá kỳ quái.”

“Loại sinh vật yếu ớt như con người, sao có thể tránh được mầm bệnh đáng sợ như vậy, chuyện này không thể nào, nhất định là có vấn đề ở đâu đó.” Đại vương rất tức giận, đi vòng vòng tại chỗ, tự biến mình thành một con cá nóc tròn vo, “Người biến thành một sinh vật biển thoát nhìn bình thường một chút, đừng để những thủy yêu khác phát hiện.”

Quái ngư một mắt thành thật biến thân theo, có lẽ là bởi vì mắt ít, cho nên khi hấn biến hình, cố ý biến thành một con con cá thồn bơn có bốn mắt, để bồi thường lại sự cô đơn trống vắng khi chỉ có một con mắt.

Chủ tớ hai người bơi ra khỏi vùng biển sâu, vừa vặn gặp được nhóm thủy yêu vừa đi ra khỏi cung Kum Long, cá nước ngọt và cá nước biển xen lẫn với nhau, nếu như bị nhà sinh vật học con người phát hiện, nhất định có thể gọi là kỳ tích của vũ trụ, có thể nghiên cứu nhiều năm liền.

Cá nóc nhân cơ hội trà trộn vào đàn yêu quái, bắt đầu nghe ngóng tin tức ở nhân gian từ những yêu quái này. Những thủy yêu này vừa có Long Hoàng làm chỗ dựa, tâm tình đang vui, gặp được con cá nóc quê mùa muốn hỏi chuyện, tâm tình rất tốt kể cho hắn nghe một ít tri thức nhân loại.

“Tại sao lại không sợ bệnh dịch?” Một con cá xấu xí cười lớn ha ha, “Con người bây giờ từ khi sinh ra đã được tiêm đủ loại vắc xin, những dịch bệnh có thể làm cho người ở cổ đại chết, y học của loài người đã sớm có thể khắc chế rồi.”

Cá nóc: “.....”

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 130: Thời Khắc Phùng Ma

Trước cửa trạm phòng dịch của con người, hai người đàn ông mặc áo khoác màu đen ngồi xổm dưới đất, thỉnh thoảng có chiếc xe phóng ngang qua, khói xe thổi lên mặt bọn họ.

Lau qua mặt, người đàn ông béo núc tròn xoe ghét bỏ nói: “Không khí vẫn đục, linh khí mỏng manh, hộp sắt nối đuôi nhau đầy đường, nhân gian bị làm sao vậy?”

“Đại vương, đây nhất định là do con người ngu xuẩn làm.” Người đàn ông hơi béo hùng hồn nói, “Chắc chắn đây chính là âm mưu của bọn họ.” Vừa nói xong câu này, một xe phun nước cao ngất chạy qua, thiếu chút nữa đã làm ướt giày của hắn. Người đàn ông hơi béo rút chân về sau, nhìn chằm chằm chiếc xe phun nước nghênh ngang đi lại, một lúc lâu sau vẫn không nói lên lời.

“Con không muốn tiêm!”

“Oa hu hu!”

Hai người nhìn thấy một thằng nhóc con người bị người lớn xách tới cửa, tiếng khóc động trời, đồng loạt dùng ánh mắt kính nể nhìn kiến trúc đằng sau cánh cửa lớn. Phía trước rốt cuộc là thần binh lợi khí gì mà lại có thể làm cho trẻ con sợ tới thế, nhưng sau khi đi ra liền có thể bách độc bất xâm?

“Đại vương, chúng ta có cần phải vào xem không?” Người đàn ông hơi béo vẻ mặt ngưng trọng, “Chắc chắn bên trong có vũ khí đặc biệt của con người.”

“Được, nếu như thực sự có, chúng ta phải cướp vũ khí này đi.” Người đàn ông béo núc đứng dậy, phúi phúi bụi trên người, phát tay về phía cửa chính, “Phỉ, người đi lên trước.”

Người đàn ông hơi béo tên là Phỉ có chút do dự: “Đại vương, ta.....”

“Nhiều lời như vậy làm gì, người vào đi!” Người đàn ông béo núc đá Phỉ vào bên trong, đợi khi Phỉ đứng thẳng người lại, không nhận được bất cứ sự công kích nào, hắn mới sửa sang lại quần áo, dáng đi chữ bát bước vào trong cửa chính.

Bảo vệ cửa đã quan sát hai người họ rất lâu, sau khi bọn họ đi vào trong trạm phòng dịch, bảo vệ cầm điện thoại lên, gọi điện thoại báo nguy. Hai người đàn ông này nói chuyện thần thần bí bí, còn thường nhìn những đứa trẻ đi ngang qua đường, ông nghi ngờ hai người đàn ông này là buôn người.

“Hỗn Động đại vương.....”

“Câm miệng.” Người đàn ông béo tròn tên là Hỗn Động ngắt lời Phỉ, “Nhanh vào trong đó xem xem.” Phương hướng hắn chỉ là hành lang không ngừng vang lên tiếng khóc, những đứa trẻ khóc khàn cả giọng, không ngừng la hét, thỉnh thoảng còn có tiếng rống giận dữ của người lớn truyền tới.

“Con người.....sẽ không giết trẻ con ở bên trong hay là lấy trẻ con làm dục nhân đây chứ?” Phỉ nuốt nước bọt, yêu tộc bọn họ

cho dù có nhấn tâm đi nữa, cũng rất ít khi xuống tay với trẻ con, xem ra con người còn tàn độc hơn so với bọn họ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có một đứa bé tầm bảy tám tuổi xông từ hành lang ra, cánh tay đứa bé này trần trụi lộ ra bên ngoài, đằng sau có mấy người đi theo gào thét, tiếng thét đinh tai, tiếng mắng mỏ, tiếng khóc liên miên không ngớt.

“Con không muốn tiêm!”

“Không được, nhất định phải tiêm, không tiêm về nhà bố đánh chết con.” Sự thực chứng minh, sức chiến đấu của người đàn ông trưởng thành vẫn cao hơn, đứa trẻ khó khăn lắm mới thoát được ra, bị người đàn ông trưởng thành xách lên, trong tiếng khóc tuyệt vọng của đứa trẻ, người đàn ông mang nó quay lại căn phòng tràn ngập tiếng khóc sợ hãi kia.

Càng kinh khủng hơn, người lớn xung quanh cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, dường như đây là một chuyện vô cùng thú vị.

Con người, con người đã tiến hóa tới trình độ đáng sợ như thế sao?

Hỗn Độn và Phỉ liếc mắt nhìn nhau, Hỗn Độn nói: “Chúng ta thế lực mỏng manh, đợi khi bốn vương tìm được hạ thần rồi, sẽ tới nơi này tìm tòi nghiên cứu sau.”

Phỉ nghe vậy mừng rỡ: “Đại vương anh minh!”

Hai con yêu quái xoay người đi ra ngoài, khi đi ra ngoài cửa, có một ông lão mặc quần áo màu xanh lam gọi bọn họ lại: “Hai anh bạn, đợi một chút đã.”

Phỉ quay đầu nhìn Hồn Độn: “Đại vương, hắn đang gọi chúng ta?”

“Hắn gọi anh bạn, không liên quan gì tới chúng ta cả.” Hồn Độn lắc đầu, coi như không nghe thấy tiếng gọi của ông lão con người.

“Anh bạn, đừng đi nhanh như vậy.” Ông lão vươn tay tóm lấy tay áo Hồn Độn, vô cùng nhiệt tình nói: “Hai người không phải là người bản địa sao?”

Hồn Độn hí mắt nhìn ông lão con người này: “Có chuyện gì?”

“Anh bạn, thật ngại quá, theo như quy củ của trạm phòng dịch chúng tôi, người bên ngoài đi vào phải tra chứng minh thư, làm phiên hai anh xuất trình chứng minh thư cho tôi xem.” Nụ cười trên mặt ông lão rất hiền lành, thân thể lại chắn trước cửa không cho bọn Hồn Độn và Phỉ rời khỏi.

“Chứng minh thư?” Hồn Độn nào biết chứng minh thư là thứ gì, hắn quay đầu nhìn Phỉ, “Người lấy.”

Phỉ mờ mịt chẳng hiểu gì, hắn lấy đâu ra thứ này?

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của hai người đàn ông, ông lão biết ngay hai người bọn họ chắc chắn có gì đó, quay đầu nhìn thấy xe cảnh sát đã qua đây, nụ cười thân thiện hiền lành lập tức biến thành nụ cười lạnh: “Thấy hai người thân thể khỏe mạnh, cũng không thiếu sức lực, tại sao lại không thể đi theo con đường đúng đắn, muốn không làm mà hưởng sao? Không dễ thế đâu!”

Hồn Độn, Phỉ: “.....”

Tại sao ông già này nói đổi sắc mặt là đổi sắc mặt được luôn, không có chút dự báo trước nào?

Hai ba chiếc xe cảnh sát rít gào đi qua, bao vây kín cổng trạm phòng dịch, gần mười viên cảnh sát xuống xe, không nhiều lời vây tới Hỗn Độn và Phỉ.

“Giơ tay lên, đưa chứng minh thư ra đây.” Cảnh sát giơ súng nhìn chằm chằm Hỗn Độn, không dám có chút qua loa, “Nhanh lên.”

Phỉ nhìn hòng súng lục tối đen trong tay cảnh sát, cười ha ha: “Bên trên không có phù văn, không có linh khí, thứ đồ chơi nhỏ như thế này lấy ra làm gì?”

Nghe thấy ngôn ngữ khiêu khích như vậy của Phỉ, cảnh sát ngần ngẫn, bọn họ đã từng gặp kẻ bắt cóc càn rỡ, nhưng kẻ bắt cóc nhìn thấy súng mà không hề sợ hãi thì lại rất hiếm thấy.

Phía cảnh sát nhiều lần cảnh cáo, bảo Phỉ và Hỗn Độn lấy chứng minh thư ra, tới đồn cảnh sát với bọn họ một chuyến. Phỉ và Hỗn Độn nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, cuối cùng thấy những con người này rống tới rống lui, còn cầm thứ gì đó trên tay, bắn lên trời tạo nên âm thanh kỳ lạ, có chút không kiên nhẫn, xoay người chuẩn bị đi.

“Đứng lại, không được chạy.” Một vị cảnh sát trẻ dùng súng bắn vào chân Phỉ một phát. Nhưng mà viên đạn bắn vào chân phỉ lại không hề có chút phản ứng nào, Phỉ cũng không cúi đầu xuống một chút.

Tất cả cảnh sát đều sửng sờ, vẻ mặt viên cảnh sát trẻ có chút hoảng hốt, còn cho rằng viên đạn ban nãy mình bắn ra là đạn giả.

“Tất cả mọi người cẩn thận.” Viên cảnh sát lớn tuổi có kinh nghiệm xử lý tình huống hơn, cũng từng gặp những hiện tượng siêu nhiên không thể giải thích bằng khoa học, nhắc nhở tất cả cảnh sát lùi về phía sau xe.

Nhận thấy được những con người này có sự kính sợ mình, Hồn Độn vừa lòng gật đầu: “Sớm như vậy không phải tốt sao?” Hắn lười so đo với những con người dốt nát, vẫy vẫy tay với Phỉ, “Đi.”

“Đại vương, có cần phải giết những người cản trở công việc kia không?” Ngữ khí của Phỉ bình tĩnh, dường như đang hỏi, có phải giẫm chết mấy con kiến kia không.

“Giết người, giết người, chỉ biết giết người thôi!” Hồn Độn dùng sức gõ vài cái trên đầu Phỉ, “Trong đầu người không nghĩ thứ gì khác sao?”

Phỉ ôm đầu không dám phản bác lại lời Hồn Độn vừa nói, hắn nghe thấy tiếng khóc rống của trẻ con từ kiến trúc đằng sau lưng mình, nói với những cảnh sát đang vô cùng đề phòng ở bên ngoài cửa: “Các người đều lui ra cả đi, ta sẽ không giết các người.”

Nhưng điều làm cho hắn bất ngờ chính là những cảnh sát rõ ràng đang rất sợ hãi này, lại không rời đi, ngược lại còn nắm chặt thứ đồ màu đen trong tay.

Hồn Độn cau mày, túm lấy Phỉ ở bên cạnh, nhảy ra khỏi vòng vây của cảnh sát.

“Mẹ, hai người kia nhảy cao quá, là Tôn Ngộ Không hả mẹ?” Một đứa bé há miệng lớn, vệt nước mắt trên mặt còn chưa khô, ngẩng đầu nhìn bóng người nhảy tới giữa không trung.

Đầu óc của mẹ đứa trẻ có chút ngừng trệ: “Béo như vậy, có lẽ là giống Trư Bát Giới hơn.” Sau khi nói xong những lời này, cô đột nhiên sợ hãi, con người sao có thể nhảy cao tới vậy?

Bên ngoài đang treo dây cáp quay phim sao? Nhưng mà quay phim cũng không nên tới trước cửa trạm phòng dịch chứ.

Trong cung Kim Long ở Đông Hải, tuy rằng những yêu tu thủy tộc khác đã rời đi rồi, nhưng long tộc vẫn ở lại.

“Phù Ly đạo quân ban đầu nói không sai, năm đó trong số bảy tộc chúng ta, tổ tiên của bộ hạ là con rồng có thiên tư tốt nhất, tu vi cao nhất.” Sau khi tàn tật, trên người Thanh Diễm đã không còn sự hoàn mỹ giả dối kia, cả người khiêm tốn ổn định hơn không ít.

“Nhưng bắt đầu từ bốn nghìn năm trước, trưởng lão các tộc đều bước vào thời kỳ già yếu, rất nhiều ấu long vẫn còn ở trong trứng, chưa thoát vỏ đã tử vong. Khi đó chúng ta tưởng rằng có long tộc khác quấy nhiễu, âm ỉ với nhau vô cùng không thoải mái.” Cũng chính vì thế, sau khi tộc Kim Long bị diệt tộc, đứa trẻ nửa người nửa rồng như Trang Khanh được ba tộc Tử, Xích, Bạch nuôi dưỡng, cho dù thường thường bị những con rồng nhỏ khác bắt nạt, cũng không có con rồng nào ra mặt cho anh.

Nhưng tình huống sinh sôi nảy nở của long tộc càng ngày càng kém, gần năm trăm năm nay không hề có con rồng nào được sinh ra, có đôi khi khó khăn lắm mới sinh ra được một quả trứng rồng, cũng không thể ấp trứng thành công. Tới lúc này rồi, bọn họ mới tỉnh ngộ ra, đây là trời trừng phạt.

Bởi vì trời phạt, cho nên long tộc không có rồng non sinh ra. Bởi vì bị phạt, tốc độ già yếu của các trưởng lão càng ngày càng nhanh,

những lớp rỗng trẻ tuổi cũng rất khó đột phá tu vi.

Trời đã muốn long tộc diệt vong, long tộc lấy đâu ra năng lực chống cự?

Trang Khanh lột xác thành công. Được năm hồ bốn biển thừa nhận, đối với long tộc mà nói, giống như đi trong bóng tối quá lâu, cuối cùng cũng tìm được tia sáng duy nhất.

Nghe Thanh Diễn kể chuyện quá khứ của long tộc, tâm tình Trang Khanh đặc biệt bình tĩnh. Khi còn nhỏ anh đã từng nghĩ, tại sao anh lại không có trưởng bối bảo vệ, tại sao khi anh cực khổ nhất, không có trưởng bối từ trên trời giáng xuống bảo vệ anh.

Nhưng mà người và yêu giống nhau, sau khi trưởng thành rồi, sẽ không cảm thấy hứng thú với nhiều việc như vậy nữa, ví dụ như ân oán qua lại của long tộc. Những long tộc này có suy nghĩ gì, trong lòng anh đều biết cả.

“Tôi biết....” Trang Khanh nhìn người giấy bay từ bên ngoài điện vào, vươn tay kẹp lấy người giấy, rất nhanh người giấy biến thành tro tàn trên đầu ngón tay anh.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phù Ly đứng đây, biểu tình thờ ơ cũng trở nên căng thẳng.

“Tổng Ngữ truyền tin tức tới nói, ở thành phố Lâm Hải xảy ra một vụ án khẩn cấp, có hai người đàn ông không sợ đạn, nhảy cao mấy chục mét trước mặt mọi người, chạy trốn khỏi vòng vây của cảnh sát, rất nhiều dân chúng bình thường đã dùng điện thoại chụp được.” Trang Khanh nói với những long tộc khác, “Chuyện mà mọi

người lo lắng tôi đã hiểu, ban này tôi đã nói qua rồi, chỉ cần tôi vẫn là trưởng ban ban quản lý, tôi sẽ không bỏ mặc mọi người đâu.”

“Bệ hạ.....”

“Tôi vẫn tương đối quen mọi người gọi tôi là trưởng ban Trang hơn.” Trang Khanh ngắt lời Thanh Diễm, quay đầu nói với Phù Ly, “Phù Ly, chúng ta đi.”

Phù Ly im lặng đuổi theo, Trang Khanh hóa thành hình rồng, Phù Ly nhảy lên đầu anh ngồi chắc chắn, hai người dùng tốc độ nháy mắt bay ra khỏi cung Kim Long. Những con rồng khác nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi của Trang Khanh, nhú mào.

Nhân gian lại xảy ra chuyện rồi?

Trước đây không có cảm giác gì, nhưng bây giờ mới phát hiện, tại sao nhân gian lại nhiều chuyện như vậy?

Video hai người đàn ông nhảy cao mấy chục mét ở thành phố Lâm Hải đã được cảnh sát thành phố Lâm Hải ra mặt làm sáng tỏ, nói rằng đó là hiện trường quay phim của một đoàn làm phim. Nhưng cho dù như vậy, vẫn có nhiều cư dân mạng nghi ngờ rằng hai người đàn ông kia có siêu năng lực, cảnh sát đứng ra nói những lời này là để che dấu chân tướng.

Thậm chí ngay cả một số thế lực nước ngoài cũng bắt đầu chú ý tới chuyện này.

Khi Phù Ly và Trang Khanh chạy tới trạm phòng dịch, bên ngoài trạm phòng dịch có rất nhiều người tới xem chuyện vui. Phù Ly nghe một lúc, tin đồn đã biến thành hai người đàn ông này biến thành chim bay đi mất.

Hai người bạn họ lập tức tới đồn cảnh sát ở thành phố Lâm Hải, xem đoạn video được quay ở trạm phòng dịch, tướng mạo của hai người bị tình nghi đều bình thường, khi tới gần phòng tiêm vắc xin phòng bệnh, không biết tại sao lại không đi vào, nhưng nhìn theo dấu vết hoạt động của hai người này, tuyệt đối không phải tới trạm phòng dịch tiêm hay là đón con.

“Hai vị đồng chí, đây là viên đạn và vỏ đạn bắn trúng chân của người bị tình nghi.” Cơ quan công an đưa vật chứng tới trước mặt Trang Khanh. Trang Khanh không đeo găng tay, không chạm vào vật chứng, nhưng vết lõm trên đầu đạn rất rõ ràng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

“Những hệ thống theo dõi khác có phát hiện ra tung tích của hai người này không?” Trang Khanh nhìn thấy trên camera theo dõi dày đặc điểm ruồi, không nhìn được dụi dụi mắt.

“Tạm thời còn chưa có phát hiện gì mới.”

“Tôi hiểu rồi.” Trang Khanh gật đầu, “Mọi người vất vả rồi, chúng tôi sẽ đi nơi khác tìm chứng cứ.”

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, Trang Khanh kéo Phù Ly vào trong xe. Anh lấy từ trong tủ lạnh ra một cái bát nhỏ, đổ nước vào trong bát. Là Long Hoàng, anh có thể điều động linh khí của năm hồ bốn biển, dựa vào dấu vết của nước, tìm được hai yếu tố không rõ lai lịch này.

Bên bờ sông nước chảy xiết, Hỗn Độn hóa thành nguyên hình nói với Phi: “Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi rồi, nếu dịch bệnh không có tác dụng gì với con người, ta sẽ nuốt luôn ngươi.”

“Đại vương cứ yên tâm, loại dịch bệnh này nhất định sẽ làm những con người kia cầu sống không được cầu chết không xong.” Phỉ ngẩng mặt lên trời thét dài một tiếng, cái đuôi như con rắn đột nhiên dâng lên, nhìn thấy khi cái đuôi sắp rơi xuống nước, Hồn Độn đột nhiên tung chưởng vào trong nước, “Ai đang nhìn trộm bản vương?”

Bọt nước lớn bắt lên khắp người Phỉ, hắn còn chưa kịp phun nước trong miệng ra đã bị thứ gì đó đột nhiên bay ra khỏi nước đánh văng xa mấy mét.

Thân thể Phỉ làm mặt đất lõm xuống một hố sâu, cái đuôi biến lớn vô cùng đau đớn co rút lại.

Hồn Độn cũng không tốt hơn Phỉ bao nhiêu, hắn chặt vật né tránh tập kích, nhìn thấy cái đầu của Kim Long lộ ra từ nước, cười lạnh: “Bản vương còn tưởng rằng là thứ gì, thì ra là con giun trong nước.”

Phù Ly nhảy lên bờ, rung nước trên người, giẫm nát Phỉ dưới chân: “Trâu một mắt, đuôi rắn, người là hung thú Phỉ?”

“Người là thứ gì?” Phỉ ngã trong hố, một con quái vật nhỏ như thỏ như chó giẫm trên người, nhưng hắn lại không có chút sức lực nào để đứng dậy. Hắn không dám nhìn chằm chằm Phù Ly, giống như vừa nhìn thấy quái vật nào đó.

“Người là thứ gì?” Phù Ly nhảy vài cái trên người Phỉ, Phỉ cảm thấy bản thân hắn như bị ngọn núi lớn hung hăng đập vài cái, hai mắt biến thành màu đen, lục phủ ngũ tạng đều dời vị trí.

Hồn Độn nhìn về phía Phỉ, quay đầu quát Kim Long: “Cút ngay, nơi này không có việc của người.”

Kim Long cuộn mình trong nước, dưới ánh trời chiều, cái đuôi Kim Long tỏa ra ánh vàng chói mắt.

Hỗn Độn nhìn thấy ánh sáng công đức sáng lạn và tử khí dày đặc: “Rồng quốc vận....”

Mặt trời ngả về tây, chính là thời khắc phùng ma, kim quang đầy trời. Nhưng phía chân trời Tây đằng xa, mây đen cuộn cuộn, dường như có thứ gì đó đang ẩn giấu trong mây, sắp phá mây xông ra.

~~~~~

Phùng ma: Gặp ma. Trong Âm Dương Sư gọi là thời khắc đổi đầu ấy:)))

Hỗn Độn: là một hung thần thời thượng cổ với dáng vẻ giống chó hoặc gấu. Người không có cách nào nghe thấy nó, cũng không thể nhìn thấy nó. Nó thường hay cắn đuôi mình và ngửa mặt lên trời cười. Hỗn Độn không sống trong vô vị. Nếu như gặp người cao thượng, Hỗn Độn sẽ ngấu nghiến người đó. Nếu như gặp kẻ ác nhân, Hỗn Độn sẽ tuân theo sự chỉ huy của kẻ đó.

Phỉ: Trong Sơn Hải Kinh, phỉ ở núi Thái Sơn phía Đông Trung Nguyên, giống như trâu, đầu trắng, đuôi giống rắn, nhưng chỉ có một con mắt. Là loài thú mang tới tai họa trong truyền thuyết, nơi mà nó xuất hiện xẽ xảy ra đại nạn, đi trên nước nước cạn khô, đi trên cỏ cỏ héo rũ, nhìn thấy gặp dịch bệnh.

Hình này cuteo quá nên cho vào luôn:

ĐỪNG KỲ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 131: Vạn Yêu Triều Bái

Trong phi cung, Bạch Trạch và Tinh Tinh đang kết thúc phù văn cuối cùng, khi phù văn thành công, quần áo sẽ tản ra ánh vàng nhàn nhạt, vô cùng thần thánh.

“Hoa văn bên trên có phải quá tẻ nhạt không?” Khang Cốc đi một vòng quay bộ hỉ phục, đánh giá từ trên xuống dưới một lần, vẫn không mấy hài lòng thế này thế kia bộ hỉ phục, “Đây chính là quần áo mà Tiểu Ly và Tiểu Trang phải mặc trong ngày vui, ánh sáng còn chưa đủ rực rỡ. Là chủ nhân của hôn lễ, ta nghĩ quần áo trên người hai đứa nó có lẽ phải khiến cho sự chú ý của tất cả mọi người đều đặt trên người hai đứa.”

“Người bảo hai đứa treo cả bóng đèn lên người luôn đi, nói điện vào thì không ai sáng bằng.” Phong Thụy Trọng liếc mắt xem thường, “Người xem thẩm mỹ của người có dung tục hay không?”

“Dung tục thì đã làm sao, khi con người tổ chức hôn lễ, không phải cũng thích đeo vàng trên tay sao? Có ai nói bọn họ dung tục không, ta thấy những con người kia, từng người từng người đều vô cùng ngưỡng mộ.” Trong giọng nói của Khang Cốc mang theo vài phần tiếc nuối và buồn bã, “Tuy rằng chúng ta bây giờ không được rực rỡ như trước đây, nhưng đại lễ kết đạo là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của yêu tu, không thể để hai đứa nó uất ức được.”

“Lão Trư, ta biết suy nghĩ của ngươi, nhưng mà thời đại bây giờ đã không còn như trước nữa, thẩm mỹ của yêu quái trẻ tuổi không giống như chúng ta, ngươi nói đẹp hay không cũng không có tác dụng gì, phải hỏi ý kiến của Tiểu Ly và Tiểu Trang.” Bạch Trạch bưng tách trà được người trung niên ưa chuộng nhất, bên trong còn ngâm hoa quả tươi, bởi vì nghe nói có thể dưỡng sinh.

Gần đây Bạch Trạch vô cùng hứng thú với tiết mục dưỡng thần của con người, mỗi ngày đều bảo hạ nhân trong phòng bếp làm theo thực đơn dưỡng sinh, đáng tiếc trừ hấn ra, không có ai cảm thấy hứng thú với những đồ ăn này, kế hoạch dưỡng sinh của hấn cũng đành gác lại.

Trục Nguyệt đang cầm đá mài ngồi ở đằng kia mài kiếm của mình, ngẫu nhiên còn phun ra mấy ngụm lửa vào kiếm, làm cho Phong Thụy Trọng liên tục kêu sợ hãi, lo lắng lửa cô phun ra sẽ bén vào hỉ phục.

“Hỉ phục mà các ngươi luyện chế ra nếu như còn sợ cả lửa, vậy còn có tác dụng gì?” Trục Nguyệt thu kiếm vào vỏ, vô cùng có tư thế nữ vương, “Các người....”

Cô dừng lại một chút, sắc mặt các thụy thú trong phòng đều lặng xuống. Bên ngoài núi, nắng trời chiều nhuộm đỏ cả không trung, bị mây đen âm u cắn nuốt, sắc trời từng chút từng chút trầm xuống.

“Trận triệu hồi....” Trục Nguyệt quăng kiếm trong tay xuống, phát tay mở cửa sổ ra, gió trên đỉnh núi rất lớn, tóc của cô bay trong gió. Thứ đáng sợ không phải gió, mà là linh khí hỗn loạn trong gió.

Ngũ hành của trời đất, nhân tu yêu tu cũng phải mượn ngũ hành trời đất mới có thể sử dụng pháp lực, nhưng thời khắc này ngũ hành

hỗn loạn, giống như....giống như có người lợi dụng ngũ hành đất trời để triệu hoán một thứ gì đó.

Người có thể mượn thiên địa ngũ hành để bày trận triệu hoán, bản thân nên là...thụ thú mới đúng.

“Bạch Trạch?” Trục Nguyệt bấm đốt ngón tay tính, nhưng ngũ hành hỗn loạn, cô không tính được ra thứ gì, chỉ có thể quay đầu nhìn Bạch Trạch. Sắc mặt của Bạch Trạch còn khó coi hơn cả Trục Nguyệt, hấn chậm rãi lắc đầu: “Ta không tính ra.”

Trục Nguyệt hít một hơi thật sâu: “Có phải Tiểu Ly vẫn chưa về hay không?”

“Ta đi tìm nó.” Bạch Trạch buông tách trà xuống, tinh thần ngưng trọng nói với người khác: “Các người chờ ở đây, nếu như có chuyện gì xảy ra....”

“Nếu như có chuyện gì xảy ra, lần này chúng ta cũng sẽ không không từ mà biệt.” Trục Nguyệt nhặt thanh kiếm bị cô ném dưới đất lên, cười sảng khoái, “Năm đó tộc Thanh Long làm ác, Thiên Đạo như hổ rình mồi, chúng ta còn không sợ, huống gì là bây giờ.”

Bọn họ sinh ra là thụ thú, những năm tháng này nhận hết vạn vật triều bái, là bởi vì nội tâm của bọn họ tràn ngập cảm thông và bảo vệ mảnh đất này.

Trời đất gặp nguy, bọn họ không màng sống chết.

Hoàng hôn là thời khắc luân phiên giữa ngày và đêm, bóng đêm cắn nuốt ánh sáng, cũng là thời khắc tà ác buông xuống đại địa này, cho nên có người gọi đây là thời khắc phùng ma. Tuy rằng yêu tu không thích cách nói này, nhưng không thể không thừa nhận, vào

thời khắc luân phiên giữa ánh sáng và bóng tối, là thời khắc ngũ hành trời đất hỗn loạn nhất.

Trong ánh sáng có bóng tối, trong bóng tối có ánh sáng, nhưng cuối cùng vẫn là bóng tối chiến thắng ánh sáng, đổi lấy màn đêm buông xuống.

Mặt sông nổi sóng lớn, Phỉ đang đơn phương bị đánh nhìn thấy bóng đen cuồn cuộn trên bầu trời, không quan tâm đến việc kêu đau nữa, nói về phía Hỗn Độn: “Đại vương, người nhìn lên trời xem.”

Hỗn Độn tức giận nói: “Người không nhìn thấy ta đang bị con rồng này cản trở hả? Bây giờ ta mà ngẩng đầu lên nhìn trời hấn đánh lên ta thì làm sao?”

Nhớ tới năm ấy hấn phong quang như vậy, vô số hạ thần, không ngờ rằng giờ chỉ còn sót lại một tên, đầu óc còn không tốt nữa.

“Không phải chứ đại vương, ngũ hành trời đất có gì đó không đúng.” Phỉ kiệt sức gào lên, “Có người đang triệu hoán thứ gì đó.”

Hỗn Độn nghe thấy lời này, cũng không để ý tới Trang Khanh nữa, bày một kết giới phòng ngự trên người mình, ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn, ánh trời chiều đã bị bóng đêm cắn nuốt, sắc trời trở nên âm u.

Bóng đêm, sắp tới.

Trong công ty, cán bộ tri thức đang chuẩn bị tan làm đứng dậy nhìn bên ngoài cửa sổ, có chút nghi ngờ nghĩ thầm, đã mùa xuân rồi, tại sao trời lại tối sớm như vậy? Đèn điện trên đầu cô chớp nháy, dường như điện áp có chút không ổn.

Đồng nghiệp ngồi bên cạnh cô trong ngữ khí mang theo ngạc nhiên: “Còn chưa tới năm giờ, tại sao trời đã tối nhanh như vậy, cũng không phải là mùa đông, sắc trời hôm nay cứ lạ lạ kiểu gì ấy.”

Vừa nói xong, mạch điện của công ty vang lên, mấy giây sau, văn phòng chìm trong bóng tối.

Cả văn phòng đột nhiên an tĩnh lại, có người quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy mây đen trên trời giống như con quái thú đang há miệng, muốn nuốt cả trời xanh vào bụng,

Một nhân viên cầm điện thoại ra chụp ảnh, gửi lên trên weibo.

[Chỉ mong một đêm đột nhiên giàu]: Công ty đột nhiên mất điện, dùng điện thoại tiện tay chụp một tấm ảnh bầu trời, có giống như thời khắc Boss phản diện trong truyện huyền huyền lên sân khấu không?

“Đây là các người làm?” Trang Khanh từ dưới nước bay vút lên, rơi xuống đất hóa thành hình người, dùng kiếm chỉ vào Hỗn Độn, “Các người tới nhân gian phi pháp là muốn làm gì”

“Chuyện này không liên quan gì tới ta, bản vương trước giờ chưa bao giờ làm chuyện hãm hại người khác còn hãm hại bản thân.” Trên mặt Hỗn Độn có vài phần căng thẳng, thấy Trang Khanh còn dùng kiếm chỉ vào mình, hắc vội vàng nói, “Con rồng nhà người thật không hiểu chuyện, lúc này rồi còn quản chuyện nhỏ nhặt như chúng ta, mau chạy trốn thôi.”

Trang Khanh nhíu mày, nhìn bầu trời gần như đã bị bóng đêm nuốt chửng phân nửa, “Đây là trận pháp gì?”

Thiên đạo thiên vị con người, gần như không có yếu tố nào có thể bày được trận pháp dẫn tới động tĩnh lớn như vậy, nhưng trận pháp này lại có xu thế thành công, không biết khi bầu trời bị bóng tối bao trùm toàn bộ sẽ dẫn tới yêu ma thể nào?

“Nếu như ta đoán không nhầm, đây chính là thứ mà yêu tộc đã thất truyền mấy vạn năm...”

“Vạn yêu triều bái.” Một ánh sáng trắng chớp nháy, Bạch Trạch cười mây cát tường, toàn thân trắng muốt, đỉnh đầu có hai chiếc sừng, cả người tràn ngập sự thần thánh xuất hiện trước mặt Trang Khanh, lông trên người hấn lay động theo gió, ngửi khí vô cùng nghiêm trọng.

“Muốn thúc đẩy trận pháp này, nhất định phải dùng xương của vạn yếu tố chôn vùi trong núi non sông suối. Thời khắc âm xương luân chuyển, dùng long khí làm dẫn, hiến tế về trời xanh.”

“Hắn muốn cầu nguyện trời xanh thứ gì?” Trang Khanh hành lễ với Bạch Trạch.

“Cầu nguyện yêu hoàng của yêu tộc sinh ra.” Bạch Trạch nhìn trời đã đen hơn phân nửa, “Yêu hoàng xuất hiện, loạn thế hiện.”

Lại nghe thấy từ “yêu hoàng” này, trong lòng Trang Khanh sinh ra một cảm giác hoảng loạn, anh không chỉ một lần nghe được từ này từ trong miệng của hung thú, nhưng lại là lần đầu tiên nghe thấy thục thú nói ra.

“Yêu hoàng là ai?” Trang Khanh nói, “Có thể có phương pháp phá trận không?”

“Không có.” Bạch Trạch lắc đầu, “Sau khi ‘vạn yêu triều bái’ bắt đầu, không có cách nào để hóa giải.” Thiên Đạo cho phép yêu hoàng ra đời, chứng minh rằng con người đã làm việc chạm vào giới hạn máu chốt của Thiên Đạo, cho nên Thiên Đạo muốn yêu tộc ‘giáo huấn’ con người.”

“Bạch Trạch...” Sau khi Hồn Độn nhìn thấy Bạch Trạch, trông mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài, yêu quái không sợ trời không sợ đất như hấn lại sợ nhất Bạch Trạch.

Từ khi Bạch Trạch sinh ra, giống như khắc chế hấn, làm cho hấn không như ý. Hấn vốn cho rằng Bạch Trạch đã chết rồi, mới dám tới nhân gian làm loạn, không ngờ mệnh của Bạch Trạch lại lớn như vậy, nói ra là ra, chẳng dự báo trước chút nào.

“Hồn Độn?” Bạch Trạch nhìn người đàn ông béo tròn đang rúc ở trong góc, “Người vẫn còn sống sao?”

Trong lòng Hồn Độn không mấy vui vẻ, lẩm bẩm nói: “Người vẫn còn sống, làm sao mà ta chết được?”

Bạch Trạch không có tâm tình trêu đùa Hồn Độn, bây giờ nhìn thấy Trang Khanh lại biến về nguyên hình, liền hỏi: “Con muốn đi đâu?”

“Con muốn đi tìm tâm trận.” Trang Khanh dùng đuôi móc lấy Phù Ly, quăng cậu lên đầu mình, “Cho dù không thể ngăn cản, con cũng muốn thử.”

Bạch Trạch thở dài: “Được, ta đi cùng với con.” Hấn dùng móng trước chỉ một hướng, “Tâm trận, có lẽ là ở hướng kia.”

Phỉ cuối cùng cũng không bị Phù Ly đè nặng nữa đứng dậy, lăn tóir trước mặt Hồn Độn: “Đại vương, chúng ta phải tiếp tục thả dịch bệnh sao?”

Nhìn thấy bụi đất trên người Phỉ, Hồn Độn ghét bỏ lùi về sau mấy bước: “Yêu hoàng sắp hiện thể rồi, còn thả dịch bệnh cái gì, chúng ta cũng qua đó xem thử.”

“Qua đó ngăn cản con rồng kia lo chuyện bao đồng?”

“Tại sao phải ngăn cản?” Hồn Độn cười lạnh, “Chúng ta không chỉ không cản trở, còn phải giúp hắn ta.”

“Tại sao?” Phỉ khó hiểu, “Có yêu hoàng không tốt sao?”

“Tốt cái mông!” Hồn Độn hừ nói, “Ông đây là yêu đại vương đã mấy chục vạn năm rồi, dựa vào gì mà phải nghe lệnh một yêu hoàng không biết chui từ đâu ra?” Nếu như yêu hoàng ra đời, mệnh lệnh của hắn có tính mê hoặc đối với yêu tu, sẽ làm yêu tu bất giác nghe theo lời hắn nói, Hồn Độn cảm thấy bản thân tốt xấu gì cũng là hung thú tiếng tăm lừng lẫy, tại sao lại có thể chịu được xỉ nhục lớn như vậy?

Cũng không biết là tên ngu nào kiên trì triệu hoán yêu hoàng, nếu như để hắn biết, nhất định sẽ đập chết tên ngu kia.

Tốc độ bay của Trang Khanh rất nhanh, xuyên qua mây đen dày đặc tia sét, cuối cùng nhờ sự trợ giúp của Bạc Trạch, anh cũng tìm được tâm trận. Tâm trận ở một nơi không hề xa lạ, chính là núi Hồn Tịch.

Phì Di năm ngoái bị anh phong ấn ở núi Thái Hoa, nguyên bản là ở tại núi Hồn Tịch, chẳng qua không biết bị yêu tu nào ném ra. Lúc

ấy anh chỉ cho rằng có yếu tố nào đó cố ý làm ác, không ngờ rằng đây lại là tâm trạng của “vạn yếu triều bá”.

Trung tâm ngọn núi Hỗn Tích gió yếu ma thổi từng cơn, linh khí tám phương không ngừng xông qua đây, tụ tập thành yếu khí tà ác ở trong này, nhiễu loạn ngũ hành trời đất.

Trên người Trang Khanh có ánh sáng công đức bảo vệ mới dám mang theo Phù Ly và Bạch Trạch lại gần, Hỗn Độn và Phỉ dừng lại, không dám lại gần một bước.

“Phù Ly, em có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Trang Khanh không dám tùy tiện tới gần, anh nhìn thấy một vòng xoáy khí tà yếu khổng lồ trên không trung, lùi về sau, đồng thời sử dụng phần mềm công tác, gửi tin cứu viện khẩn cấp cho tất cả tu chân giả ở tu chân giới cùng với các ban ngành liên quan ở nhân gian.

“Phù Ly?” Tâm lý Trang Khanh có chút sợ hãi mơ hồ, từ khi không trung bắt đầu chuyển đen, gần như Phù Ly không nói chuyện.

Không quan tâm tới gió yếu ma lạnh thấu xương, anh biến thành hình người, ôm Phù Ly vào lòng.

“Phù Ly?!”

Anh nhìn thấy, màu lông trắng trên người Phù Ly, dần dần chuyển sang màu máu.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 132: Tâm Trận

Nội tâm của con người có rất nhiều cảm xúc, khi tất cả các cảm xúc yêu và hận, bi và hỉ, khi phẫn nộ, hối hận, oán giận, ghen tị, sát ý, tham lam xâm chiếm nội tâm, con người sẽ trở nên căm ghét thế giới, thậm chí còn muốn hủy diệt thế giới này.

Rất nhiều người ở một thời khắc uể oải nào đó, đột nhiên nghĩ rằng, tại sao phải sống, thế gian này quá ghê tởm. Phần lớn thời điểm cảm xúc này chỉ ngẩn ngui, ngủ một giấc, tắm một cái suy nghĩ tiêu cực này đã bị quăng ra sau đầu, đợi tới khi không vui vẻ, cảm xúc này mới dâng lên lần nữa.

Loại cảm xúc này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng sự buồn bực vẫn lưu lại trong trời đất này. Trận “vạn yêu triều bá” lợi dụng phẫn nộ, tham lam và tuyệt vọng, mới có thể thành trận.

Từ hơn năm nghìn năm trước, yêu giới dần dần yếu thế, khi đó yêu giới có một tin đồn, yêu giới sắp đón một vị hoàng đế mạnh nhất, dẫn dắt yêu tộc đi về phía trước.

Lời đồn này cũng tiêu vong theo những đại yêu kia, dần dần bị yêu tu quên lãng, ngay cả những đại yêu thượng cổ may mắn còn sống sót lại đa phần cũng không coi tin đồn này là đúng.

Yêu tộc coi trọng kẻ mạnh, nhưng lại không cần phải có yêu hoàng.

Phù Ly có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh, vui vẻ, buồn bã, tuyệt vọng, còn có cả tràn đầy hi vọng. Có một âm thanh lớn đang vẫy gọi cậu, âm thanh này tràn đầy tuyệt vọng và đau khổ, nó đang đòi cậu cứu vớt.

Hoàng đế của ta, chúng ta đang đợi người tỉnh lại.

Các người là ai?

Chúng ta là dân chúng của ngài.

Phù Ly nhìn thấy những linh hồn đang gào thét khắp núi rừng, ngũ quan của bọn họ vụn vẹo, hồn phách không vẹn toàn, không thể đầu thai chuyển thế, vận mệnh duy nhất của bọn họ chính là để hồn phách dần dần tiêu tán trong dòng chảy thời gian.

Sự phẫn nộ không cảm lòng của bọn họ làm Phù Ly cảm thấy giống như mình đang phải gánh chịu, cậu hận Thiên Đạo bất công, hận nhân loại rõ ràng yếu ớt lại chiếm lĩnh mảnh đất này.

Yêu tộc hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, khó khăn lắm mới có thể tự luyện thành thân thể, lại chỉ vì Thiên Đạo muốn nhân loại hưng thịnh mà yêu tu lại phải tự động đi chết sao?

Không công bằng!

Quá không công bằng!

Đáng hận, đáng hận!

Cậu muốn...cậu muốn những con người kia phải quỳ bái dưới chân yêu tộc, đời đời kiếp kiếp phải chịu làm nô dịch cho yêu tộc.

Trang Khanh phát hiện Phù Ly trong lòng mình đột nhiên mở to mắt, bộ lông màu đỏ trên người đẹp tới mức có chút không lành.

“Rồng?” Đồng tử vàng kim nhìn chằm chằm Trang Khanh, trong mắt không hề có một chút cảm tình, dường như trong mắt cậu, Trang Khanh chỉ là một thuộc hạ phải quỳ rạp dưới chân cậu.

Sự bất an trong lòng càng ngày càng lớn, Trang Khanh nhìn Phù Ly sắc mặt xa lạ trước mắt mình, cổ đờ nén trái tim đang đập không theo quy luật: “Phù Ly, em sao thế?”

“Tiểu yêu ngu muội, ta là Hoàng đế của cả yêu tộc, ai cho phép người gọi tên ta?” Phù Ly nhảy từ trên người Trang Khanh xuống, biến thành hình người, dấu ấn đỏ rực trên trán đang tản ra yêu lực mạnh mẽ.

“Phù Ly...” Trang Khanh vươn tay cản cậu đi về phía tâm trận, Phù Ly đẩy tay anh ra, chưởng thẳng ngực Trang Khanh: “Tiểu bối vô lễ.”

Một chưởng này không hề nhẹ, Trang Khanh liên tiếp lùi về phía sau hai ba bước, cứng rắn nuốt máu đã xộc lên yết hầu xuống. Anh cảm thấy thứ mình nuốt không phải là máu mà chính là băng lạnh nghìn năm, nếu không tại sao tim lại lạnh như vậy?

Mấy tiếng trước, bọn họ còn đang chờ mong hỉ phục trông như thế nào, đại lễ kết đạo có bao nhiêu khách, cần phải bày bao nhiêu bàn tiệc rượu mới đủ, tại sao bây giờ lại trở thành thế này.

Tâm trận vẫn còn đang hấp thụ linh khí ngũ hành đất trời, hơi thở bất lành càng ngày càng nồng, bầu trời dường như đã đen lại bốn phần năm.

Trên bầu trời có một tia chớp lóe lên, những tu chân giả có tu vi tương đối cao của ban quản lý cũng đã vội vàng tới đây, người dẫn đầu không phải là Ninh Hiên hay Triều Vân, mà chính là Côn Bằng và Công Phúc ăn chực uống chực ở ban quản lý trước giờ không làm việc.

Sắc mặt của Côn Bằng và Công Phúc khó coi như trời sắp sập, Tống Ngữ, Sở Dư và các yêu quái khác theo sau hai người họ sắc mặt đều kinh sợ. Không dám nói nhiều.

Không nhìn thấy Phù Ly ở bên cạnh Tranh Khanh, Sở Dư có chút lo lắng: “Lão đại, anh Phù đâu?”

Trang Khanh không quan tâm tới cậu ta, rút kiếm bản mệnh ra, đuổi theo hướng Phù Ly.

“Đừng đi.” Bạch Trạch cản Trang Khanh lại, là trưởng bối yêu thương Phù Ly, tuy rằng vẻ mặt của hắn có chút ngưng trọng, nhưng lại có thể chấp nhận sự việc hơn Trang Khanh, “Nó đã bị triệu hoán thức tỉnh, con không thể chạm vào nó.”

Trang Khanh đẩy tay Bạch Trạch ra, đôi mắt u tối nhìn chằm chằm Bạch Trạch: “Là một trưởng bối, người quá bình tĩnh.”

Những người trong ban quản lý đuổi qua đây có chút khó hiểu, thấy sóng ngầm nổi lên giữa Trang Khanh và tiền bối của Phù Ly, bọn họ càng không dám nói chuyện. Có người gan lớn quay đầu lại nhìn Công Phúc, muốn tìm một đáp án trên người hắn. Công Phúc lắc lắc đầu, vẻ mặt như buồn như thương nhìn về phía Phù Ly đang lại gần tâm trận ở đằng xa, không nói một lời.

Có một số yêu quái ngày từ khi sinh ra đã định trước vận mệnh và kết cục. Khi Hồng còn chưa ra đời, phụ thân đã dự đoán trước khi nó sinh ra, sẽ gây chấn động cả thế gian.

Hồng, không chỉ có thể dời núi lấp biển, đáng sợ nhất chính là năng lực ăn mòn bẩm sinh của nó, chỉ cần nó muốn, tất cả những sinh vật mà nó từng tiếp xúc đều nháy mắt cháy thành tro tàn.

Yêu thú sinh ra đã mang tới hủy diệt, đã định trước là không may, là ...hung thú.

“Anh Phù muốn làm gì thế?” Ninh Hiên vội vàng chạy tới đây nhận ra bóng lưng Phù Ly, nhưng tư thế đi đường và hơi thở trên người anh Phù không giống như bình thường, nhất thời cậu có chút không dám nhận.

Đáng tiếc không ai trả lời câu hỏi của cậu.

“Nếu như giờ khắc này mà chạm vào nó, sẽ biến thành tro bụi dưới ánh sáng mặt trời giống như một tổ tiên nào đó của Phì Di.” Bạch Trạch chỉ những cây nhỏ cháy thành tro bụi dưới chân Phù Ly, “Không có gì có thể tránh được năng lực hủy diệt của Hồng.”

“Hồng?!” Sở Dư ngây ngốc, “Hồng là thứ gì?”

Anh Phù không phải là thổ yêu sao, tại sao sự việc lại trở nên kỳ quái như vậy? Còn có, con Phì Di ở núi Hỗn Tịch đã từng nói, tổ tiên của nó đột nhiên hoá thành tro bụi. Nhưng sự việc này, trừ những người trong nội bộ bán quản lý ra, những yêu tu khác căn bản không hề biết. Theo như quy tắc nghề nghiệp của nhân viên trong ban quản lý, anh Phù cũng không thể nói chuyện này với trưởng bối trong nhà, làm thế nào mà vị tiền bối này lại biết chuyện kia?

Điều quan trọng là...tại sao trưởng bối này lại nói rằng chuyện tổ tiên của tộc Phì Di bị hóa thành tro bụi có liên quan tới anh Phù? Căn cứ vào lời khai của con Phì Di kia thì vị tổ tiên Phì Di hoá thành tro bụi đại khái sống vào hơn ba nghìn năm trước, khi đó anh Phù nhiều lắm mới chỉ mấy trăm tuổi, tại sao có thể làm tới mức đó?

Đột nhiên dưới đất rung động dữ dội, dường như sắp có thứ gì đó phá đất xông ra.

Trang Khanh nhìn chăm chăm khe hở nứt ra dưới mặt đất, đột nhiên nhắc kiếm đâm tới, mũi kiếm tản ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, làm cho thân thể yêu thú vừa mới lộ ra nửa đầu ngã xuống dưới.

“Là ai?” Yêu thú vô cùng tức giận, đùng văng đất đá xung quanh, phát ra âm thanh gào rống phẫn nộ. Yêu thú này thân giống như beo sói, đầu có hai sừng, trên người còn có long khí dày đặc.

Ánh mắt của yêu thú nhìn một vòng xung quanh, nhìn thấy Trang Khanh cầm kiếm sắc trong tay, đang định phát tác nhưng lại nhìn thấy Công Phúc đứng phía sau Trang Khanh không xa, cơn tức của hắn đã tiêu tán phân nửa.

“Công Phúc?” Yêu thú thấy long khí trên người Công Phúc mỏng manh, thụy khí càng yếu ớt tới đáng thương, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, “Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết từ lâu rồi, không ngờ rằng vẫn tham sống sợ chết.”

Hắn và Công Phúc đều là con của rồng, nhưng mà phụ thân không mấy thích hắn, nói hắn bản tính thích giết chóc, không có đức của thụy thú. Lại vô cùng yêu thích Công Phúc sinh sau, chỉ đáng tiếc phụ thân chết quá sớm, nếu không lúc này chắc chắn hắn sẽ kéo phụ thân tới xem dáng vẻ của Công Phúc lúc này.

Long khí yếu ớt thế kia, còn gọi gì là con của rồng?

“Nhai Tí?” Công Phúc không ngờ rằng sẽ gặp lại người anh em cùng cha khác mẹ ở nơi này, trong hoàn cảnh này, hắn nghiêm mặt nhắc nhở những yêu quái trong ban quản lý: “Nhai Tí là một trong những đứa con của phụ thân ta, là người am hiểu đánh nhau nhất. Trước đây khi con người còn thờ phụng quỷ thần, Nhai Tí ở nhân gian có một danh hiệu, gọi là Chiến Thần. Trước đây rất nhiều võ tướng ở các quốc gia, đều thích khắc hình dáng chân thân của hắn lên trên vũ khí, cầu có được thần lực của Chiến Thần, khiến cho bọn họ chiến vô bất thắng, công vô bất khắc.” (Đánh lúc nào cũng thắng, tiến công không có gì khắc chế)

“Làm sao, nhìn thấy ta vẫn còn sống yên ổn, ngươi rất thất vọng?” Nhai Tí trèo lên từ trong vết nứt, rung rung bụi đất trên người, rống lên một tiếng, biến thành một người đàn ông khoác áo giáp vàng, trong tay hắn cầm rìu sắc bén, trên khuôn mặt oai hùng mang theo phần nộ, “Chẳng qua ta chỉ ngủ ở ngọn núi này một chút, các ngươi làm núi động tới động lui, bảo ta ngủ thế nào?”

“Trận này không phải do ngươi làm sao?” Sắc mặt Công Phúc càng thêm khó coi, trận này cần long khí để thúc đẩy, Nhai Tí là người kế thừa long lực của phụ thân nhiều nhất, long khí không thể mạnh hơn, long khí của hắn cũng thuần túy nhất.

“Ta làm trận pháp này ở bên cạnh ta làm gì?” Nhai Tí quay đầu nhìn trận pháp trong núi, không nhìn được mống một tiếng: “Cái này là ai làm đây, điên rồi hả?”

Dùng trận pháp để đánh thức yêu hoàng, nếu nói là yêu quái mạnh nhất không bằng nói là quái vật mất đi lý trí, hủy diệt tất cả thì đúng hơn.

Nghĩ vậy, Nhại Tí nhảy vào khe hở ban nãy mình vừa mới trèo ra, qua một lát lại nhảy ra, xoay người chuẩn bị chạy trốn, kết quả chưa chạy được mấy bước đã đụng phải Bạch Trạch đón đầu.

“Ta nói ai lại quen mắt đến vậy, thì ra là Bạch Trạch.” Nhại Tí lùi về sau hai bước, xấu hổ cười, “Mấy nghìn năm không gặp, người càng ngày càng có tinh thần nhỉ.”

Nhại Tí ngại nhất là qua lại với loại thụy thú như Bạch Trạch, rõ ràng Bạch Trạch là thần thú ngang hàng với phụ thân của hắn, hắn có không biết lễ nghi đi nữa thì ở trước mặt Bạch Trạch cũng phải khắc chế hai phần.

“Nhại Tí, có ai biết người nghỉ ngơi ở đây không?” Bạch Trạch chặn đường đi của Nhại Tí, không cho hắn chuồn mất.

“Thuộc hạ của ta đều biết.” Nhại Tí ngẩng đầu nhìn tia sáng cuối cùng trên bầu trời, trong lòng có chút nóng vội, đợi khi trời toàn bộ tối đen hắn sẽ không chạy nổi nữa.

“Thuộc hạ của người là những ai?” Bạch Trạch tiếp tục hỏi.

Dưới tình thế cấp bách, Nhại Tí cũng không muốn biết tại sao Bạch Trạch biết được quá khứ tương lai mà còn phải hỏi hắn cả những chuyện này, hắn chỉ vội vàng lắc đầu: “Chẳng qua chỉ là những tiểu yêu muốn đi theo ta sống qua ngày, bản vương làm sao nhớ rõ tục danh của bọn chúng.”

Bạch Trạch và Công Phúc đều biết Nhại Tí không nói dối, hắn quả thực có cái tính chẳng có đầu óc này. Công Phúc túm lấy áo giáp vàng trên người Nhại Tí, thở dài nói: “Huynh trưởng, long khí của người bị người khác lợi dụng, là một trong những chất dẫn triệu

hồi yêu hoàng, nguyên nhân lớn tới như vậy, nếu như bây giờ người đi rồi, sau này phải thế nào?”

“Của ta?” Nhai Tí giống như bị sét đánh trúng, tức giận biến về nguyên hình, nặng nề giẫm xuống dưới đất: “Tiểu tạp chủng kia dám tính kế ta?!”

Long khí từ trận “Vạn yêu triều bá” lại phát ra từ hấn, hăm hại chết hấn rồi!

Hấn chỉ muốn có được kế thừa từ phụ thân mà thôi, tại sao lại dẫn tới nhiều chuyện như vậy?

Nhai Tí rống giận, giống như muốn cắt đứt sợi dây cuối cùng của trận “Vạn yêu triều bá”, trời, đã hoàn toàn tối đen.

Tâm trận của “Vạn yêu triều bá” là bóng đen vô cùng vô tận, vô số sinh linh và tà khí trào ra từ tâm trận, Phù Ly từng bước đi vào trong đó.

“Phù Ly!”

Phù Ly quay đầu nhìn con rồng nhỏ đang chạy tới cạnh mình, mày hơi cau lại.

Linh khí tụ vào trong lòng bàn tay, tản ra ánh sáng đỏ sậm.

Đỏ tươi, thể hiện cho sự sống nhiệt huyết, mà đỏ sậm có đôi khi lại đại diện cho tử vong.

“Trang Khanh, đừng qua đó.” Bạch Trạch không ngờ vào giờ phút này Trang Khanh vẫn dám lại gần, hấn vội vội vàng vàng cản anh lại, “Bây giờ nó không phải là Phù Ly bình thường, con có nhìn thấy

ấn văn giữa trán nó không, thứ đó thể hiện rằng nó đã thức tỉnh tất cả năng lực thuộc về Hồng.”

“Bao gồm cả hủy diệt.”

“Vậy người có biết trong trận là thứ gì hay không?” Tuy rằng Trang Khanh không biết được chuyện thiên hạ giống như Bạch Trạch, nhưng trong lòng có một dự cảm nói với anh, không thể để Phù Ly đi vào trong tâm trận.

Tuyệt đối không thể.

“Đó là....oán hận và không cam lòng khi yêu tu chết đi.”

“Phù Ly, là Hoàng đế giúp bọn họ báo thù.”

“Nhưng Phù Ly đã từng nói, thứ mà cậu ấy muốn là đỗ đại học, thi công chức.” Trang Khanh đẩy Bạch Trạch ra, quăng kiếm trong tay sang một bên, “Con sẽ không để cho Phù Ly đi nhầm đường, đi nhầm rồi.....”

“Về sau em ấy sẽ không thể thi công chức nữa.”

Nói xong lời này, Trang Khanh đuổi theo không quay đầu lại.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 133: Trở Về

Thế giới tràn ngập thù hận trong mắt của Phù Ly chính là thế giới đỏ và đen, dường như khắp nơi đều là sự ghê tởm không thể chịu đựng. Dân chúng của cậu, vô số yêu tộc đang vùng vẫy trong ghê tởm, giống như con kiến bị lũ lụt cuốn đi, giống như nước chảy bèo trôi trong vận mệnh, cuối cùng chìm xuống đáy nước.

“Phù Ly!”

“Phù Ly!”

Phù Ly dừng bước chân đang đi vào tâm trận, xoay người nhìn người đàn ông đang chạy về phía mình, trong thế giới chỉ có đỏ và đen này, vậy mà trên người đàn ông lại có ánh sáng màu vàng, ánh sáng này trong đầy trời đỏ và đen không quá rõ ràng, nhưng lại hấp dẫn ánh mắt của Phù Ly. Cậu xòe bàn tay ra, nhìn thấy bàn tay tái nhợt, năm ngón tay mở ra chỉ cần hơi dùng sức, con rồng nhỏ tản ra ánh sáng vàng này sẽ biết mất ngay trước mắt cậu.

Nhưng không biết vì sao, thân thể cậu dường như mất đi tri giác, mạch đập hỗn loạn, đầu óc mạnh mẽ kháng cự mệnh lệnh này.

Cậu cau mày, đưa tay sau lưng, tùy ý để con rồng biến thành người đàn ông nắm lấy tay mình. Trên người cậu có năng lực ăn mòn mạnh mẽ, trong nháy mắt khi người đàn ông chạm vào cậu, cậu ngửi được mùi của da thịt cháy, điều làm cậu khó hiểu chính là,

mặc dù như vậy, nhưng người đàn ông kia vẫn không buông lỏng tay ra.

Cậu nhú mày càng sâu, vô thức khống chế năng lực của bản thân mình, thu hồi thiên tính ăn mòn: “Người muốn làm gì?”

“Phù Ly, em đã từng nói em muốn thi đại học, thi công chức. Còn có....em đã đồng ý với kiếp trước của anh, em nói muốn thay anh nhìn ngắm thế giới này, em đều quên rồi sao?” Trang Khanh cảm giác được Phù Ly đã thu hồi năng lực ăn mòn, lòng chợt vui vẻ, cho dù đã bị trận triệu hồi ảnh hưởng nhưng Phù Ly vẫn không nỡ làm tổn thương anh.

“Công chức?” Trong đầu Phù Ly có nhận thức rõ ràng về công chức, cậu cười chế giễu: “Chẳng qua là công việc thấp hèn của con người, tại sao ta lại phải đi làm? Cậu đá văng Trang Khanh, từ trên cao nhìn xuống anh, “Con rồng này cút sang một bên, nếu không ta sẽ giết người.”

“Nếu như để em đi vào trong tâm trận, anh thà rằng giết em rồi tự sát.” Trang Khanh vươn tay, kiếm bị anh quăng một góc bay vào trong tay anh, “Phù Ly, em đã từng nói với anh, con người rất thú vị, bọn họ có năng lực sáng tạo mạnh mẽ, còn có rất nhiều nhân cách thú vị, em quên rồi sao?”

“Nhưng con người cũng có rất nhiều thói quen làm cho kẻ khác chán ghét, tham lam, ích kỷ, ghen tị...” Phù Ly cười lạnh, “Nước bị bọn họ làm ô nhiễm, cây bị bọn họ chặt phát, ngay cả thủy tộc các người sinh tồn ở biển lớn cũng bị bọn họ đổ vào đủ loại vật bẩn, loại sinh vật ghê tởm thế này, biến mất trên mặt đất không phải tốt lắm sao?”

Mây giông trên trời vẫn cuộn cuộn, ánh sáng chớp nháy, chiếu sáng cả không trung, nhưng khi ánh chớp biến mất, cả bầu trời lại đen kìn kịt, dường như có một lỗ hổng màu đen vô cùng lớn, dường như mặt trời, mặt trăng, sao sớm sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Trang Khanh ngẩng đầu lên nhìn trời, nơi đó đặc biệt an tĩnh, anh tĩnh tới nỗi làm người khác bất an. Nơi đó đang ẩn chứa thứ gì, là mây kiếp mạnh mẽ không thể sánh nổi? Hay là sự bất mãn của Thiên Đạo với một chủng tộc nào đó?

“Người chữa kiếm vào ta, là muốn giết ta sao?” Phù Ly cười ra tiếng, trong tiếng cười tràn đầy trào phúng với Trang Khanh, là đang cười Trang Khanh suy nghĩ viển vông, hay là đang cười nhạo sự nhát gan của các yêu tu khác.

Cậu hát cảm, mỗi động tác và ánh mắt, đều biểu đạt sự miệt thị những yêu tu đang có mặt ở đây.

“Bạch Trạch, Côn Bằng, Nhai Tí, Công Phúc...” Ánh mắt đảo qua những yêu tu khác trong ban quản lý, Phù Ly còn lười gọi tên bọn họ, “Các người đều sợ hãi ta, hay tận sâu trong lòng mình lại chờ mong ta hủy diệt thế giới này, để cho yêu tộc giành được vinh quang?”

Bạch Trạch bước lên trước mấy bước, nhìn Phù Ly xa lạ, nhắm mắt lại. Năm đó khi Tinh Tinh và Dương Khang mang Phù Ly về, hắn không tán thành việc nuôi hung thú tính tính bất ổn này, nhưng lời phản đối của hắn còn chưa nói ra miệng, đã đối diện với ánh mắt đen láy tràn ngập nước của Phù Ly.

Khi đó Phù Ly vô cùng nhỏ, toàn thân là lông trắng, thân thể còn chưa to bằng con chuột, khi đôi mắt đen láy kia nhìn chăm chăm

hắn, hắn có một loại cảm giác sai lệch như tiếng hít thở của mình hơi to thôi cũng là một loại tội lỗi.

Rất nhiều hung thú khi còn nhỏ vô cùng yếu ớt, một phần trong số bọn họ vì để bản thân mình có thể thành công sống sót, sẽ lớn lên thành hình dạng vô cùng xấu xí, toàn thân đều là lông nhọn hoặc dao sắc bén, còn có một số yêu quái vô cùng dễ thương xinh đẹp, mê hoặc tâm trí của các sinh vật khác.

Trong lòng Bạch Trạch rất rõ ràng, nhưng khi nhìn thấy Phù Ly yếu ớt bất lực trong lòng hắn nghĩ, tạm thời đợi xem đã, nếu như yêu thú này làm ra chuyện gì xấu xa, sẽ xử lý nó sau. Chờ một cái, là chờ hơn bốn nghìn năm, trong thời gian chờ đợi, hắn luyện thể đan dược cho nhóc yêu thú này, kể chuyện, mặc quần áo, đút cơm, dạy nó vẽ phù văn, khi nhóc yêu thú gây rối không nghe lời, cũng chỉ xách tai nó lên, dọa một trận, còn chưa từng đánh nó một lần.

Bị nhóc yêu thú tự tay mình nuôi lớn dùng ánh mắt này nhìn mình, Bạch Trạch cảm thấy trái tim mình giống như thung lũng trống vắng, bên trong có gió lạnh như băng thổi qua, lạnh tới đau nhói.

“Vạn vật thế gian đều có quy luật hưng thịnh suy vong của mình, cho dù con giết tất cả nhân loại, cũng sẽ có sinh vật khác thay thế.” Bạch Trạch đi rất chậm, mỗi một bước đều rất ổn định, “Con người làm ô nhiễm môi trường, lãng phí tài nguyên thiên nhiên, có một ngày sẽ phải ăn quả đắng, đây chính là sự luân chuyển của vận mệnh, nhưng người trừng phạt bọn họ không phải là con, mà là sự lựa chọn của Thiên Đạo.”

So sánh với chủng tộc đã từng rất hưng thịnh khác, có lẽ con người là giống loài hưng thịnh nhất, nhưng như cách sống của bọn họ hiện tại, có lẽ cũng chính là chủng tộc diệt vong nhanh nhất.

“Yêu tộc suy yếu, cả thế giới bước vào thời đại mạt pháp, không phải vì có con người, mà bởi vì yêu tộc không kiêng nể gì sử dụng sức mạnh của mình, dời núi lấp biển, tùy ý sát hại những sinh vật khác.” Bạch Trạch chỉ lên trời, “Vạn vật có giới hạn, mỗi chủng tộc làm gì, trời xanh đều đang nhìn, nếu như phạm sai lầm quá nhiều, kết cục cuối cùng chính là trời phạt.”

“Yêu tộc đã sai, lẽ nào con lại muốn mắc thêm sai lầm?” Bạch Trạch dừng lại ở dưới bậc thang, hấn ngẩng đầu nhìn Phù Ly ở trên bậc thang, “Không cam lòng cũng được, oán hận cũng thế, yêu tộc nên buông tay. Thời gian vĩnh viễn không thể quay trở lại, yêu tộc cũng không vì giết chóc mà giành được vinh quang. Chỉ cần còn sống, sống tốt sẽ có hi vọng, nếu như cố ý đi ngược lại với Thiên Đạo, thứ yêu tộc chúng ta chờ đợi, chỉ có diệt vong.”

Phù Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, cười lạnh: “Kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, những yêu tộc phế vật vô dụng, chết thì chết, sống còn có tác dụng gì?”

Nghe thấy như vậy, Trang Khanh nhìn chăm chăm vào mắt Phù Ly, con người đen lộ ra ánh đỏ vô cùng xinh đẹp, trên thế gian này không có bảo thạch nào có thể đẹp hơn đôi mắt này cả. Nhưng đôi mắt này chết, bên trong không có cảm tình, cũng không có anh.

“Ngô hoàng, người nói đúng, những yêu tu vô dụng, chết thì chết, thế gian này không cần những sinh vật yếu đuối hèn nhát.” Đằng sau trận triệu hoán, sinh vật quái dị chín đầu chui lên từ khe hở dưới đất, quái vậy này giống rắn giống giao, răng nanh bén nhọn, âm thanh cười rộ lên giống như tiếng trẻ con khóc nỉ non. Những yêu tu tu vi hơn nghìn năm như Sở Dư, Ninh Hiên không thể chống đỡ lại tiếng cười của hắn, ôm tai phun ra máu.

Công Phúc lập kết giới xung quanh bọn họ, đầu óc bọn họ mới dễ chịu một chút. Nhìn quái thú chín đầu đột nhiên xuất hiện, trong lòng bọn họ vô cùng khó chịu, bọn họ cũng được coi như người xuất sắc ở tu chân giới, nhưng khi chân chính tiếp xúc loại đại yêu này, đừng nói là chiến đấu, cho dù ngay cả tiếng cười của nó bọn họ cũng không chịu đựng được.

Thực lực cách biệt quá lớn, bọn họ nhìn bầu trời đen như mực, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Tổng Ngữ, quái vật chín đầu kia là thứ gì?” Sở Dư hỏi Tổng Ngữ ở bên cạnh, Tổng Ngữ là yêu tu sống từ thời kỳ thượng cổ, chắc chắn là biết thân phận của quái thú kia.

“Không phải là chín đầu, mà là một đầu.” Mọi Tổng Ngữ sợ hãi trắng bệch, âm thanh khi nói chuyện run rẩy, “Yêu thú kia, tên là Cửu Anh.”

Cửu Anh mọc ra chín đầu, tu hai đạo thủy hỏa, tu vi cao thâm, giỏi mưu kế, là tà thú vô cùng nổi tiếng thời thượng cổ.

Giọng nói của Tổng Ngữ vừa dứt, quái thú chín đầu đã bước qua, chín cái đầu cực lớn nhìn từng yêu tu có mặt ở đây, sau khi hóa thành hình người, hất đi tới trước mặt Phù Ly, quỳ xuống dưới đất: “Thần Cửu Anh, bái kiến bệ hạ.”

“Người là thứ gì?” Phù Ly cúi đầu nhìn người đàn ông đang quỳ xuống dưới chân mình, khẽ nhíu mày.

“Thần là yêu đã triệu hoán người, là thuộc hạ trung thành của người.” Cửu Anh hành lễ với Phù Ly.

Nhai Tí đứng bên người Công Phúc tức giận tới mức ngũ quan vặn vẹo, “Ban đầu khi hấn đi nhờ vả ta, cũng nói như vậy.”

Quả nhiên yêu quái có chín đầu thì không cần mặt mũi, bởi vì quá nhiều mặt, có thể tùy tiện vứt đi một cái.

“Thuộc hạ của người trộm long khí của người, còn dùng long khí này để bày trận pháp.” Về mặt Công Phúc ngưng trọng, trong ánh mắt nhìn Nhai Tí tràn ngập thương hại cùng bất đắc dĩ, “Tốt nhất là người nên cầu Phù Ly thực sự hủy diệt nhân gian, bằng không....”

Bằng không khi Thiên Đạo tính toán, Nhai Tí không chạy được.

Mặt Nhai Tí tối sầm, hận không thể bổ một rừu chém chết Cửu Anh, nhưng khi nhìn thấy Cửu Anh đứng trước mặt Phù Ly, nháy mắt hấn bình tĩnh lại.

Có vấn đề gì không thể từ từ nói, có gì phải dùng tới vũ lực? Cho dù đã từng có được danh hiệu chiến thần trong yêu tộc, Nhai Tí cũng hiểu được cái gì gọi là co được dãn được, mưu tính kỹ càng mới hành động.

“Hạ thần?” Phù Ly cười nhạo một tiếng, hất cằm lên, lạnh giọng nói: “Cút, ta không thuộc hạ vừa xấu vừa không có lông.”

Cho dù đầu óc cậu bị oán hận từ bốn phương tám hướng xông tới áp chế, nhưng trong bản năng thân thể vẫn mang cảm xúc chán ghét với yêu tu trông giống như rắn.

Cửu Anh không ngờ rằng yêu hoàng mình triệu hoán ra lại có tính tình cổ quái như vậy, nhưng nghĩ tới việc yêu hoàng sắp hủy diệt thế giới này, hấn cung kính hành lễ rồi lùi sang một bên.

Phù Ly cũng chẳng thềm nhìn hấn, bước chân tiến về phía tâm trận, nụ cười trên mặt Cửu Anh gần như không thể che giấu, cuối cùng....cuối cùng có thể báo được nỗi nhục bao nhiêu năm nay.

Một vạn năm trước, hấn bị một con người đánh bị thương, vẫn luôn bị trấn áp dưới pháp khí, nhận hết nỗi khổ của ngũ hành. Khi đó hấn đã thề trong lòng, nếu như một ngày nào đó thoát ra, cho dù là phải trả giá nhiều tới mức nào, hấn nhất định sẽ giết sạch nhân loại, để bồi thường nỗi khổ vạn năm của hấn.

“Phù Ly, em không thể đi.” Trang Khanh không nghĩ ngợi gì túm lấy cánh tay Phù Ly, oán khí ở tâm trận càng ngày càng mạnh, vô số âm thanh kêu rên từ bên trong truyền ra, vang vọng giữa núi rừng.

“Tiểu bối vô tri, mau buông tay của bệ hạ ra.” Cửu Anh hận Trang Khanh quấy rối này, hóa thành nguyên hình, há miệng to cắn về phía Trang Khanh.

“Cút!” Phù Ly một roi quét bay Cửu Anh, không thềm nhìn hấn một cái, “Ta đã từng nói, sinh vật không lông xấu xí, cách xa ta ra một chút!”

Sở Dư và Tống Ngữ trốn đằng sau kết giới, đồng loạt lui về sau mấy bước.

“Buông tay!” Phù Ly nhìn bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình, nhú mày lại, “Người muốn chết sao?”

“Nếu như chết có thể cản được em đi vào nơi đó, anh tình nguyện chết.” Quần áo trên người Trang Khanh bị oán khí thổi bay pháp phối, anh bước thêm một bậc thang, “Phù Ly, về với anh có được không?”

Gáy Phù Ly có chút đau đớn, cậu muốn giết con rồng cản trở này, nhưng mỗi khi giơ tay lên, thân thể cậu trở nên không thể khống chế, trong lòng cậu có chút phiền, đẩy Trang Khanh ra, lập kết giới giữa hai người họ, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Bạch Trạch: “Phong ấn mà các người hạ trên người ta, làm ta sống như một ấu trùng không biết gì, chuyện này ta nhất định sẽ thanh toán rõ ràng với người.”

Bạch Trạch im lặng không nói, lẳng lặng đứng im tại chỗ.

Từ khi Phù Ly tỉnh lại tới bây giờ, cho dù từng câu nói vừa vô tình vừa tàn nhẫn, nhưng mà từ đầu tới cuối, cậu đều không thực sự muốn giết bọn họ.

Không phải muốn hủy diệt thế giới sao? Tại sao lại coi như không thấy những yêu tu thân cận con người như bọn họ. Cảm xúc tiêu cực của bốn biển trời đất có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của Phù Ly, nhưng mà thứ gì đó ở sâu trong tâm hồn cậu, lại không thể xóa đi được.

Phù Ly bước nửa bước chân vào trong tâm trận, nháy mắt gió mây biến đổi, cả giang sơn đều như run rẩy.

Một tin lại một tin khẩn cấp được báo đến tổng bộ các ban ngành liên quan, những người phụ trách các ban ngành nhìn bầu trời đen bất thường, đều có dự cảm không lành.

“Quỹ đạo của dòng hải dương không thể dự đoán trước.”

“Số liệu của vệ tinh theo dõi truyền tới bị nhiễu, không thể có được số liệu chính xác.”

“Không thể kiểm tra được nguyên nhân.”

“Mực nước các bờ biển dâng lên, có cần phải khởi động cơ chế di tản khẩn cấp không, xin chỉ thị.”

“Nhiều nơi xuất hiện ánh địa quang, phun nước, phun dầu, nước ngầm có trạng thái bất thường, cục địa chất nghi ngờ, đây chính là dấu hiệu của động đất.”

“Ban quản lý tu chân có tin tức gì không?”

“Tất cả những nhân viên trong ban quản lý đều đã đi công tác, nhưng vẫn chưa có tin tức cụ thể truyền tới.”

“Ngay cả trưởng ban Trang.”

“Không thể liên lạc....”

“Bắt đầu....cơ chế lánh nạn khẩn cấp, cố gắng giảm thương vong tới mức tối thiểu.”

Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, người phụ trách các ban ngành đưa ra vô số chỉ đạo, nhưng nội tâm lại không hề có dự tính tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Những năm nay, khoa học kỹ thuật phát triển càng ngày càng nhanh, con người trở nên lên trời xuống biển không gì không làm được, nhưng khi cả môi trường đều trở nên hỗn loạn quỷ dị, bọn họ mới phát hiện, con người lại nhỏ bé như thế.

Bọn họ không phải là không gì không thể, lại càng không phải người thống trị cả trời đất.

Trên mạng, cư dân mạng còn đang hi hi ha ha nói về sao, phim điện ảnh, còn có người đang oán giận hôm nay thời tiết tồi tệ, tín

hiệu mạng cũng không ổn, có phải là hacker nước ngoài quấy rối hay không.

Đứa trẻ con không thể đi vào giấc ngủ đang khóc oa oa, đôi vợ chồng trẻ tuổi đang cãi nhau vì ai rửa bát trước, những nhân viên tăng ca đang do dự, rốt cuộc có nên gọi một phần đồ ăn khuya không, nhưng lại lo lắng cho cân nặng của mình, nghĩ tới nghĩ lui vẫn gọi một phần đồ ăn, đợi sau khi đồ ăn tới rồi, chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè, tự gọi mình là “thánh ăn”. Gửi vào trong vòng bạn bè xong, ăn hai miếng lại chê lắm mỡ, sau đó ném cả hộp đồ ăn vào trong thùng rác.

Ngã tư đường, mấy người đàn ông đang vừa ăn vừa chém gió ở quán ven đường, vừa chém bản thân mình làm ăn lớn cỡ nào, vừa âm thầm nghĩ, rốt cuộc làm thế nào mới không phải trả hết tiền lại không mang tiếng keo kiệt. Ông chủ quán ven đường đang đảo đồ ăn nhiều dầu mỡ trong nồi, dùng khăn mặt bụi bặm lau mồ hôi trên trán, lấy một khay lớn, đổ toàn bộ đồ ăn trong nồi ra khay, cũng không chú trọng khay có đẹp hay không, xoay người nhét khay cho người vợ mập mạp của mình, người vợ mập mạp mang khay đặt lên trên bàn của khách, xoay người dùng tạp dề dính dầu mỡ lau tay.

Mọi người vui vẻ huyên náo ở đầu đường, không ai quan tâm tới trăng sao trên bầu trời, cho dù trời có tối hơn thế nữa, bọn họ cũng có thể biến ban đêm thành ban ngày, ánh sáng nhỏ bé của trăng sao đối với con người có cũng được mà không có cũng không sao. Chỉ có người nhàm chán, đôi tình nhân đang yêu, mới ngẫu nhiên nhớ tới việc dùng nó để biểu đạt một chút tâm tình.

Vốn là nhân gian ồn ào náo nhiệt, căn bản không ai phát hiện ngũ hành hỗn loạn thế nào, càng không biết ở một nơi mà bọn họ không nhìn thấy đang xảy ra chuyện gì.

Linh khí và oán hận trong tâm trận tràn đầy lực hấp dẫn với Phù Ly, thời khắc khi cậu chạm vào tâm trận, vô số lực lượng vọt vào người cậu, làm dịu từng kinh mạch, từng thớ bắp thịt trên người cậu.

Chỉ cần nhảy vào đó, chỉ cần nhảy vào tâm trận, cậu sẽ có thể nhận được lực lượng mà vô số yêu tu đã tích lũy, làm chúa tể của thế giới này.

“Phù Ly!” Tay cậu lại bị giữ chặt, trừ tay cậu ra, cả cơ thể của cậu đều đã bước vào trong tâm trận. Ngũ hành hỗn loạn và oán khí vô cùng lớn khiến cho con rồng mang công đức này tựa như vô cùng đau đớn, Phù Ly nhìn thấy được da thịt trên cổ tay đối phương toàn bộ rách ra, từng giọt, từng giọt máu tươi rơi vào trong tâm trận.

Không ngờ con rồng này có thể phá vỡ kết giới mà cậu đã lập.

“Vô ích thôi, vô ích thôi.” Nhìn thấy Phù Ly đi vào trong tâm trận, Cửu Anh điên cuồng cười lớn, “Đây chính là yêu hoàng ra đời trong sự chờ mong của vạn yêu, thời khắc khi trận thành, trận pháp sẽ không thể dừng lại nữa.”

“Thiên Đạo!” Cửu Anh chỉ vào trời xanh, “Nếu như ngươi đã bắt công, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy, kết cục của những con người này.”

“Bạch Trạch đại nhân, lời này có ý gì?” Sắc mặt của Công Phúc đã vô cùng khó coi.

“Vạn yêu triều bái, yêu hoàng sinh ra, không thể hóa giải.” Sắc mặt Bạch Trạch không tốt hơn Công Phúc là bao, “Cho dù Phù Ly không đi vào trong tâm trận, cũng không thể cản trở được trận pháp tiếp tục.”

Cho nên hẳn mới không cản Phù Ly đi vào trong tâm trận, bởi vì đều là phí công. Cửu Anh quá điên cuồng, không ngờ lại thu thập được nhiều oán khí của yêu tu như vậy, lấy lực địa làm trận, làm ra hành vi trái với trời đất này.

Công Phúc nhìn cỏ cây héo rũ xung quanh: “Nhưng nếu là trận pháp không thể giải, không chỉ có con người, những sinh vật khác cũng không thể may mắn thoát khỏi, lẽ nào thực sự không có một cách nào sao?”

“Đã từng có.” Bạch Trạch ho khan vài tiếng, sắc mặt tái nhợt dường như đã mất đi sinh mệnh, “Tứ đại thần thú trấn thủ bốn phương trời đất, có bọn họ ở đây, sẽ không thể xuất hiện tình huống thế này.”

Công Phúc và Nhai Tí đều im lặng, phụ thân bọn họ là một trong bốn thần thú, nhưng phụ thân bọn họ đã tiêu tán từ năm nghìn năm trước, làm sao có thể tập hợp đủ tứ thần thú?

“Thanh Thương Long tiêu tán, Bạch Hổ và Huyền vũ không rõ tung tích, Chu Tước....”

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai tiếng chim hót, Chu Tước đỏ rực cùng với Phượng Hoàng đủ màu sắc giáng từ trên trời xuống, yêu tu trong ban quản lý đều sợ ngây người.

Đây, đây chính là Phượng Hoàng và Chu Tước còn sống?

Sau khi Chu Tước và Phượng Hoàng biến thành hình người, bọn họ càng kinh ngạc hơn, đây không phải là hai vị trưởng bối trong nhà anh Phù sao, không ngờ rằng bọn họ lại là...Phượng Hoàng và Chu Tước?!

Câu đầu tiên mà Trúc Nguyệt biến thành hình người nói là hỏi: “Phù Ly sao rồi?”

Bạch Trạch lắc đầu.

“Tinh Tinh và Dương Khang đi đâu rồi?” Bạch Trạch nhìn phía sau bọn họ một cái, dựa vào mức độ xem trọng của Lão Khang và Tinh Tinh với Phù Ly, lúc này đáng lẽ ra đã không nhìn được mà vội vàng tới đây rồi.

“Mực nước ở bờ biển dâng cao, Tinh Tinh và Dương Khang đang dẫn một số yêu tu tới đó.” Trúc Nguyệt nhìn trợn “vạn yêu triều bá trong núi”, lạnh giọng nói, “Là ai làm?”

Cô đảo mắt qua một vòng, phát hiện Cửu Anh đang quỳ ở bên ngoài, ghét bỏ nói: “Cửu Anh?” Cô nhắc kiếm muốn giết Cửu Anh, nhưng lại bị Bạch Trạch cản lại: “Hắn là yêu quái mở trận, chúng ta không thể làm gì hắn.”

Đối với yêu hoàng mà nói, yêu quái triệu hồi chính là một tên nô bộc trung thành, trừ khi yêu hoàng tự mình ra tay, nếu như những yêu quái khác giết hắn sẽ nhận được thương tích giống y như hắn, nếu không Bạch Trạch cũng không để Cửu Anh sống tới giờ.

Nhưng bây giờ Phù Ly căn bản đã mất đi lý trí như bình thường, làm sao có thể giết Cửu Anh đây?

“Bệ hạ, con rồng ghê tởm này luôn ngăn cản đại nghiệp của người, xin hãy để hạ thần trừ....”

Cửu Anh còn chưa nói xong, Phù Ly đã vung roi đánh đứt tám cái đầu của Cửu Anh, lạnh giọng nói: “Ta đã nói qua hai lần rồi, yêu tu

xấu xí phải tránh xa ta một chút, nếu như người còn không hiểu, cũng đừng cần đến cái đầu cuối cùng nữa.”

Cửu Anh bị mất đi tám cái đầu liên tục lui về sau, biến thành hình người đứt khoát trốn vào một góc, không dám để Phù Ly nhìn thấy hấn nữa. Tới giờ phút này hấn mới chân chính hiểu được mình đã triệu hồi được thứ gì.

Ở tâm trận, Phù Ly nhìn Trang Khanh đã lộ ra xương trắng nhưng vẫn không chịu buông lỏng tay, cảm giác đau đớn trong đầu càng lúc càng mạnh, cậu chỉ cần vung tay một cái, có lẽ bàn tay của con rồng này sẽ không còn.

Nhưng rõ ràng năng lượng mê hoặc ở tâm trận lớn như vậy, nhưng cậu lại không thể đẩy tay của con rồng này ra, rốt cuộc là thân thể này đã trải qua những gì mới có thứ tình cảm nhàm chán như thế.

“Lẽ nào...người muốn nhảy vào trong với ta sao?” Phù Ly đột nhiên dựa vào gần Trang Khanh, âm thanh khàn khàn, “Đáng tiếc toàn thân người dày đặc kim quang công đức, sợ rằng những yêu tu phía dưới sẽ không hoan nghênh người.”

“Ta gửi được mùi của ta trên người người.” Phù Ly khẽ chạm lên mu bàn tay Trang Khanh, bàn tay vốn chỉ còn lại xương trắng lại một lần nữa được bao phủ đầy da thịt, cậu đẩy Trang Khanh ra, “Cút đi, ta không giết người.”

“Em thật sự không nhớ nổi bản thân mình trước đây sao?” Trang Khanh từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ, “Nếu như để em quên đi anh, để em làm hại cả thiên hạ này, không bằng bây giờ giết em đi.”

Phù Ly nhìn bàn tay cầm kiếm khẽ run rẩy, cười nhẹ một tiếng: “Muốn giết ta?”

Trang Khanh nhìn vào mắt của Phù Ly, đôi mắt này...không phải là của Phù Ly. Anh nắm chặt chuôi kiếm, đột nhiên cười lên: “Anh muốn bảo vệ yêu giới và nhân giới, đương nhiên cũng sẽ không để em làm loạn. Nhưng anh lại là người yêu của em, đương nhiên cũng sẽ không phản bội em. Anh giết em, sau đó sẽ cùng em biến mất ở thế giới này, có được không?”

Tiếng gào rống ở dưới trận càng ngày càng mạnh, dường như lập tức sẽ phá vỡ tâm trận, đi vào thế gian này.

Rõ ràng là con rồng này đang cười, nhưng nội tâm của cậu lại nói với cậu, con rồng này không lừa cậu.

“Hỉ đường ở Phi Cung đã chuẩn bị xong, cả tu chân giới đều biết hai chúng ta sắp tổ chức đại lễ kết đạo, hỉ phục của chúng ta đẹp nhất tu chân giới.” Nụ cười trên mặt Trang Khanh nhạt dần, “Nhưng nếu như em không cần những thứ này, vậy anh cũng không cần!”

“Phù Ly, Trang Khanh anh đây không hề sợ chết.”

Đại lễ kết đạo, hỉ phục....

Phù Ly cúi đầu nhìn những bộ xương trắng vong linh của yêu tộc bò ra từ tâm trận, giẫm nát người vong linh, vong linh kêu thảm một tiếng, hóa thành mây khói.

Rõ ràng cậu nên thả vong linh đi, nhưng phản ứng đầu tiên lại là hủy đi nó.

Phù Ly nhìn bàn chân không mấy nghe lời của mình, nháy mắt khi ngẩng đầu lên, bỗng nhiên có vài giọt tanh nóng rơi xuống phù văn trên trán cậu.

Đây....đây là máu tim rồng.

Đau, đau đớn vô hạn, mỗi hơi thở đều làm cho cậu đau không chịu nổi. Cậu mở to đôi mắt đỏ máu, không ngờ rằng con rồng này lại ám toán cậu, không thể như vậy....

Nhưng phải thế nào, tại sao cậu lại cảm thấy con rồng này sẽ không có bất cứ uy hiếp nào với cậu?

Chu Tước trấn thủ phương Nam đất trời, sự xuất hiện của cô, đã trấn áp một phần lực lượng của trận pháp, cũng nhân lúc này, Trang Khanh thử đánh thức Phù Ly.

Anh không chỉ là rồng vua của thủy tộc mà còn là rồng quốc vận, là con rồng nhận được kế thừa của Thanh Thương Long, tương đương với thế hệ thần thú phương Đông mới, nhưng trời đất đã không cần thần thú nữa, cho nên không hề có yêu tu nào chú ý tới điểm này.

Máu tim là thứ máu tươi quý báu nhất của yêu tu, nếu như vẫn không thể đánh thức Phù Ly....vậy thì anh sẽ nhảy vào tâm trận này cùng với cậu.

“Đây là....năng lượng của phụ thân.” Nhai Tí đột ngột ngẩng đầu lên nhìn Trang Khanh, “Tại sao trên người hắn lại có lực lượng của phụ thân?!”

Công Phúc cũng không ngờ rằng Trang Khanh lại kế thừa lực lượng của phụ thân mình, quay đầu nói với Phong Thụy trọng:

“Người giao truyền thừa của phụ thân cho Trang Khanh?!”

Phong Thụy Trọng: “.....”

Chuyện này thực là ngoài ý muốn, nhưng nói ra lời này liệu có ai tin?

“Đã tới lúc này rồi, các người còn lo lắng cho truyền thừa!” Hồn Độn nhin thật lâu không nhin nổi nữa lên tiếng, “Thụy thú như mấy người đúng là lễ mà lễ mề, làm chút việc mà cũng nghĩ trước nghĩ sau, ai nói phải đủ bốn thần thú mới có thể áp chế trận này?! Rõ ràng chỉ cần yêu hoàng....”

“Im miệng!” Phong Thụy Trọng lạnh lùng trừng Hồn Độn, mắt như kiếm.

Hồn Độn mang sự sợ hãi trời sinh với Phượng Hoàng, bị Phong Thụy Trọng trừng như vậy, không dám nói ra những lời còn lại.

Tổng Ngữ nhìn Phong Thụy Trọng, lại nhìn Hồn Độn, trong lòng thoáng đoán ra được điều gì đó, hấn lén lút nhìn về phía Phù Ly một cái, cúi đầu không nói gì.

Trục Nguyệt không ngừng truyền linh lực giữa đất trời, nhưng thần lực của cô chủ yếu dùng để trấn thủ vùng đất phương Nam, cho nên trừ ngũ hành của phương Nam dần dần khôi phục bình thường ra, ba hướng còn lại vẫn bất thường.

Khi giờ Tý tới, nhân gian sẽ nghênh đón một ngày hồng thủy ngập trời, động đất liên miên, đất đá mù trời, âm dương hỗn loạn.

Trong các ban ngành quan trọng, tất cả nhân viên đều đang ở trong phòng họp, nhân viên trực điện thoại không ngừng nhận tin

báo, không có thời gian rảnh để uống một miếng nước.

“Ban quản lý có tin tức gì không?”

“Ban quản lý gửi cảnh báo nguy cấp tới đây. Chúng ta ở bờ biển quan sát được có dị thú xuất hiện, sau khi bọn chúng xuất hiện, mực nước biển không ngừng nâng lên đã dừng lại rồi.”

Giây phút này, chưởng môn và trưởng lão phái Điện Viên đang ngồi trên pháp bảo phi hành giữa không trung, ngẫu nhiên gặp chưởng môn, trưởng lão phái Thanh Tiêu, người hai phái liếc mắt nhìn nhau, không hỏi đường đi cùng suy nghĩ, tiếp tục đi về phía trước, sau đó lại gặp được yêu tu, nhân tu từ bốn phương tám hướng vội vàng tới đây.

Người bình thường cũng có trách nhiệm với sự hưng vong của quốc gia, huống hồ thời khắc này còn liên quan tới sống chết của nhân gian, nếu như bọn họ còn không đứng ra, còn ai có thể ngăn cản xảy ra hủy diệt?

“Nếu như yêu hoàng bằng lòng trấn áp trận pháp này, cũng có thể ngăn chặn được sự hủy diệt.” Giọng Bạch Trạch run rẩy, “Một khi yêu hoàng phản bội thần dân của mình, sẽ phải chịu phản phệ, cuối cùng....người chết đạo tiêu.”

“Bạch Trạch!” Phong Thụy Trọng cao giọng, “Người điên sao?!”

Bạch Trạch cười khổ, hóa thành nguyên hình, trên người tỏa ra bạch quang ấm áp, xua tan oán khí xung quanh.

Là một thủy thú, sinh ra để xua tan tà ác, bảo hộ sinh linh của trời đất. Cho dù con người có quên hấn, hấn cũng sẽ không thể quên thiên chức của mình.

Ánh sáng cát tường chiếu sáng cây cối, chiếu sáng hoa cỏ, chim muông, côn trùng, tôm cá, cuối cùng sáng lên người Phù Ly.

“Mọi người lấy tên gì cho con ạ?”

“Phù Ly.”

“Phù Ly có ý nghĩa là gì?”

“Phù chính là dấu hiệu của điềm lành....”

Phù Ly đang rơi vào trong đau đớn đột nhiên mở mắt ra, nhìn Trang Khanh ngực còn chảy máu, nhếch miệng cười, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một viên Bồ Nguyên Đan: “Đừng có động một chút lại chích máu được không.”

“Phù Ly, em tỉnh rồi?” Trang Khanh không quan tâm tới viên Bồ Nguyên Đan trong miệng, chưa kịp nhai đã nuốt vào trong miệng, anh kéo Phù Ly ra ngoài trận, “Em mau ra đây.”

Phù Ly không nhúc nhích, ngược lại kéo Trang Khanh qua hôn lên mặt anh một cái. Trang Khanh bị động tác bất thành linh của cậu dọa ngây người, khuôn mặt đẹp trai thoát nhìn có chút ngốc ngốc.

“Thì ra Hồng còn uy vũ hùng tráng hơn so với tưởng tượng của em, em rất vừa lòng.” Phù Ly cười híp mắt vỗ vỗ ngực Trang Khanh, “Anh có biết tại sao em lại họ Phù không?”

Trang Khanh nắm chặt tay Phù Ly, không nói gì.

“Bởi vì Phù là dấu hiệu của điềm lành.” Phù Ly nghiêng đầu cười, nhìn Bạch Trạch, Trúc Nguyệt, Phong Thụy Trọng đằng sau Trang

Khanh, “Trên núi Vụ Ảnh chúng ta, không có hung thú, chỉ có thụ thú.”

Cậu vỗ lên ngực Trang Khanh, dùng sức rất mạnh, cả người Trang Khanh rơi vào người Bạch Trạch. Ánh sáng trên người Bạch Trạch đột nhiên ngừng chiếu, Trang Khanh ngã trên người Bạch Trạch đứng dậy, nhìn thấy Phù Ly hóa thành nguyên hình, rít gào ở tâm trận.

Lông tơ trắng như tuyết, đôi đồng tử vàng đồng, còn có cái đuôi khế lay động.

Trong khoảnh khắc ấy, núi sông ngừng lại, mây tan ra, trăng sao xuất hiện.

Theo trận pháp dần biến mất, bầu trời tối đen dần dần xuất hiện ánh sao. Ánh sao rất yếu ớt, cũng rất đẹp.

Buổi tối ngày hôm ấy, có rất nhiều người nghe thấy một tiếng rít gào đau đớn, có người nói là rồng, có người nói là hổ, còn có người nói là sư tử.

Nhưng những thảo luận này nhanh chóng bị cư dân mạng lãng quên, bởi vì bọn họ vội vàng quan tâm tin mới, vội chú ý minh tinh mới, vội rảnh rồi nghĩ nhiều.

Chẳng qua buổi sáng ngày hôm đó, khi mọi người kéo rèm cửa ra, nhìn thấy mặt trời rực rỡ bên ngoài, cảm thấy được mặt trời dường như chói hơn bình thường, có một số người ghét bỏ kéo rèm lại.

Còn có một số người mở ti vi lên, phát hiện tin tức buổi sáng đột nhiên bắt đầu cường điệu bảo vệ môi trường, phải hạn chế khai phá

tài nguyên, các quốc gia quyết định hợp bảo vệ môi trường vào một ngày nào đó ở một nơi nào đó. Nhưng khẩu hiệu này mọi người thực sự đã nghe quá nhiều rồi, gần như chẳng mấy người coi là thật.

Cho tới khi từng chính sách hoàn toàn thực hiện, chất lượng không khí càng ngày càng tốt, mọi người mới phát hiện, thì ra bảo vệ môi trường không phải chỉ là khẩu hiệu.

Có rất nhiều việc con người cũng không biết, bọn họ luôn bận rộn, đến lại đi, vì một chút chuyện cỏn con mà cãi nhau âm ỉ.

Bọn họ không biết, một ngọn núi nào đó đã biến mất từ hai nghìn năm trước, được một sinh vật nào đó đưa trở lại.

Bọn họ không biết, một đại lễ vô cùng quan trọng nào đó vào ngày mười tám tháng nào đó đã bị hủy bỏ.

Bọn họ cũng không biết, không gian trong tiểu thuyết thực sự tồn tại.

Hoa trong biệt thự của Trang Khanh nở rồi, đủ mọi màu sắc vô cùng xinh đẹp, anh ngồi trên bậc thang, nhìn những đóa hoa nở rộ trong tuyết, tùy ý để tuyết rơi xuống mái đầu.

Qua nửa đêm, trước mặt anh có thêm một người tuyết, người tuyết có hơi mập, nằm ra đất giống như một con thỏ, lại giống như một con chó.

Trang Khanh ngồi bên cạnh đống tuyết vừa giống chó vừa giống thỏ cả một đêm, mùa xuân năm nay, không có Niên Thúxuất hiện. Anh nhìn cánh cổng biệt thự, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Lão đại.” Sở Dư và những nhân viên khác xách theo túi lớn túi nhỏ, đứng ở ngoài cửa vẫy tay, “Năm mới vui vẻ!”

Trang Khanh đứng dậy, lúc này mới phát hiện đầu vai nặng trĩu đầy tuyết đọng, anh phúi tuyết xuống, mở cửa để bọn họ vào trong.

“Lão đại, mừng một năm mới bọn em đã tới tặng đồ rồi, năm nay anh nhất định sẽ tiền vào như nước, chuyện tốt liên miên.” Sở Dư mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào trong biệt thự, nhìn dấu chân thật sâu ở trước cửa, còn cả tượng tuyết sống động như thật, bước chân khựng lại.

Những nhân viên đi sau cậu nhìn thấy người tuyết này, bọn họ như vịt bị mắc ghen, không thể nói một chữ.

“Đứng ở đó làm gì, vào cả đi.” Mặt Trang Khanh vẫn không có cảm xúc, “Đi làm thì ai cũng ỉu rũ ỉu xiu, nghỉ một cái là sinh khí dồi dào, khi các cậu đi làm mà có tinh thần thế này, ban quản lý chúng ta cũng không cần mấy năm lại tuyển người mới.”

Sở Dư là người đầu tiên tỉnh táo lại, cười đùa chen vào cửa. Những người khác cũng nói cười đi vào trong biệt thự, nhưng tất cả mọi người đều cẩn thận né tránh tượng tuyết kia, không dám nhìn nhiều thêm một cái.

Buổi trưa, tuyết vẫn chưa dừng, Từ Viện và Sở Dư nấu cơm xong, đang chuẩn bị gọi Trang Khanh vào ăn cơm, nhưng thấy Trang Khanh đang đứng bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Từ Viện dừng bước chân, làm thế nào cũng không thể mở miệng. Cô lén lút nhìn ra bên ngoài một cái, nửa người của tượng

tuyết kia đã bị vùi vào trong tuyết, còn có thể thoáng thấy nửa cái đầu, nhưng đã không còn quá giống.....

Không còn giống nguyên hình của anh Phù.

Trong Đông Hải, Côn Bằng nhàn nhã bắt cá ăn, tâm tình cũng không tồi. Mấy năm gần đây hình như con người đã đổi tính, bắt đầu mạnh mẽ xử lý ô nhiễm nước, dẫn tới việc những con cá trong biển cũng trở nên ngon miệng hơn.

Khi bơi qua cung Thanh Long, nhìn thấy dáng vẻ mấy nhóc rồng con run rẩy, tâm tình Côn Bằng càng tốt hơn. Nhưng hắn còn chưa bơi đi xa, loáng thoáng nghe được một âm thanh, âm thanh này có chút quen tai.

Hắn xuyên qua mặt biển, ngửi được linh khí dày đặc, là Bạch Trạch, Dương Khang đang câu cá trên biển.

“Mùa đông còn ra biển câu cá, quả thực có bệnh!” Côn Bằng vẫy đuôi, quay đầu chui vào trong nước biển.

Đường phố huyên náo, có thể nhìn thấy người đi chơi ở khắp nơi, cực kỳ náo nhiệt ấm áp.

Người đàn ông trẻ tuổi gặp gỡ cô gái tóc dài qua vai ở đầu phố.

“Xuân Nhất, đã lâu không gặp.”

“Lâu rồi không gặp, linh khí của nhân gian năm nay hình như vô cùng đầy đủ, cho nên ta lại thức dậy rồi.”

“Vậy tốt thật.”

“Đúng thế.” Sơ Nhất cười vừa vui vẻ vừa dịu dàng, “Tại sao người chỉ ở đây có một mình?”

“Tôi đã đi tới một nơi xa, vừa mới quay lại. Nhìn thấy cô, nên chạy qua đây chào hỏi.”

“Thì ra là như thế, năm mới vui vẻ nhé.”

“Năm mới vui vẻ, cảm ơn ngọc xuân mà cô đã tặng cho tôi, nó đã giúp tôi một việc lớn.”

“Thật sao?” Sơ Nhất cười vui vẻ, lúc đưa cho người đàn ông trẻ tuổi viên ngọc xuân này, cô không hề nghĩ nhiều, chẳng qua có một ý niệm đột nhiên xuất hiện làm cô cảm thấy có lẽ đối phương có thể dùng tới thì sao?

Không ngờ dự cảm thành thật, nghĩ tới đây, Sơ Nhất càng thêm vui vẻ.

“Thật.” Người đàn ông trẻ tuổi cười cong mi, đôi mắt như trăng khuyết, “Cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí, người mau về nhà đi, người thân ở nhà chắc chắn đang đợi người trở về.”

“Tạm biệt.”

Người đàn ông trẻ tuổi dừng lại bên ngoài cánh cửa khắc hoa ở biệt thự, mỉm cười nhìn hoa văn trạm trổ quen thuộc trên cánh cửa.

“Cậu Phù, cậu về rồi?” Bảo vệ đi ngang qua, nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt lộ ra vài phần ngạc nhiên, sau đó lại chào hỏi cậu.”

“Đúng thế, tôi về rồi.”

Người đàn ông trẻ tuổi cười với bảo vệ, vươn tay ấn chuông cửa.

Tượng tuyết ngoài cửa đã bị tuyết vùi lấp toàn bộ, Trang Khanh nghe thấy tiếng chuông cửa reo, quay đầu nhìn đồng nghiệp đang ăn ăn, uống uống bên bàn ăn, anh kéo cánh cửa đi ra ngoài.

Khi đi xuống cầu thang, anh cúi đầu nhìn dưới chân mình, khom người bởi tượng tuyết đã bị vùi lấp ra, nhưng tượng tuyết đã hòa lẫn với tuyết, cho dù đào được ra cũng không còn giống nữa.

Trang Khanh bưng tuyết trong tay, từng chút từng chút lau đi tuyết thừa trên đầu tượng, quay đầu nhìn về phía cổng.

Bên ngoài cửa sắt chạm khắc, người đàn ông trẻ tuổi đối diện với tầm mắt của anh, cười sáng lạn như mặt trời, vô cùng ấm áp.

“Trang Tiểu Long, anh ngốc rồi hả?”

Cậu cười híp mắt nghiêng đầu nhìn anh.

Trong mắt cậu là những ngôi sao đẹp đẽ nhất trên thế giới này.

Tác giả có lời muốn nói: Tiếp theo còn một số phiên ngoại, hẹn mọi người năm sau, nghỉ ngơi sớm đi ~~

~~~~~

Cửu Anh: Một trong những hung thú thời kỳ thương cổ, xuất hiện trong Hoài Nam Tử. Là yêu quái thủy hỏa, vừa có thể phun nước vừa có thể phun lửa, tiếng kêu của nó như trẻ con khóc, có chín đầu. Thời vua Nghiêu, nó xuất hiện làm hại nhân gian, bị Hậu Nghệ bắn chết trong dòng nước hung Bắc Địch (Nguồn: Baike)

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 134: Mở Cửa

Phù Ly từ nhỏ đã không phải là yêu tu gan lớn, lúc năm trăm tuổi bị Phì Di dọa, cậu liền sinh ra cảm giác bài xích với những sinh vật không lông.

Cậu sợ chết, sợ chia lìa, sợ tử vong.

Sau khi bản thân cậu biết được thân phận thực sự của các trưởng bối núi Vụ Ảnh, cậu càng cho rằng bản thân mình là thụ thú, là loại thụ thú rất lợi hại.

Nhưng mà máu tim bắn lên mặt cậu, Bạch Trạch trưởng lão gần như đốt cháy toàn bộ ánh sáng điềm lành của sinh mệnh, làm cho cậu thanh tỉnh lại. Cậu không phải thụ thú, mà là hung thú, có thể mang tới hủy diệt, là yêu hoàng tồn tại trong truyền thuyết.

Cậu không muốn chết, cậu muốn sống, cậu muốn tổ chức đại lễ kết đạo với Trang Khanh, mặc lên hỉ phục đẹp nhất, hoa lệ nhất, để cho tất cả tu chân giả của tu chân giới này đều đổ kị với cậu.

Nhưng mà nếu như cậu không chết, người chết chính là hàng vạn sinh linh, còn có cả Bạch Trạch trưởng lão và chị Trục Nguyệt, thậm chí còn cả Trang Tiểu Long....

Thời điểm đây Trang Khanh ra, Phù Ly cảm thấy bản thân mình nhất định vô cùng đẹp trai, giống như đại anh hùng lựa chọn hi sinh vì thế giới trong phim.

Hồng sinh ra vì thất tình lục dục ở thế gian, có lẽ cũng muốn chết vì thất tình lục dục ở thế gian.

Cậu muốn nói với Trang Khanh, nguyên hình lần này của cậu nhất định vô cùng uy vũ hùng tráng, lần này khi cậu biến thành nguyên hình, lông không phải màu đỏ, mà là màu trắng như tuyết.

Sau khi biết được mình là Hồng, cậu lại nghĩ, tại sao là yêu quái do trời đất sinh ra, cậu không có được truyền thừa của chủng tộc, cũng không có được bản lĩnh đầy đủ từ khi sinh ra như Côn Bằng?

Bây giờ cậu đã hiểu, không phải cậu không có, mà là các trưởng bối ở núi Vụ Ảnh để cậu sống yên ổn đã phong ấn bản lĩnh này lại.

Nhưng thiên mệnh đã định, các trưởng bối đã tính hết tất cả cho cậu, vận mệnh đã được định trước không thể thay đổi. Cho nên nói, có đôi khi biết bản thân mình rốt cuộc có bản lĩnh lớn thế nào lại không nhất định là chuyện tốt, yêu sống hồ đồ một chút vẫn tốt hơn.

Linh thể của Hồng, là năng lượng mạnh mẽ nhất, khi cậu nhảy vào tâm trận, buông lỏng biểu ý thức của mình, cảm nhận được quá khứ đau khổ nhất của yêu tộc. Giết chóc, cắn nuốt và thù hận.

Bọn họ thù hận con người, thù hận những yêu tu khác, thù hận yêu hoàng đã vứt bỏ bọn họ.

Bọn họ sắp phải biến mất trong đất trời, cho nên muốn mang theo vị Hoàng đế vứt bỏ chủng tộc này cùng nhau biến mất, chỉ có vậy, thù hận mới có thể tiêu tan.

Phù Ly cảm thấy, bản thân mình chết kiểu này không oanh động chút nào.

Cậu cảm thấy được đại chiến với nhân vật phản diện năm trăm hiệp, đổ máu mà vong có vẻ thích hợp với thiết lập anh hùng hơn. Yêu hoàng như cậu, còn chưa đăng cai một đêm đã bị dân chúng lật đổ, đúng là vui buồn lẫn lộn, thật đáng thương.

Linh thể dần dần tiêu tán, Phù Ly đột nhiên nghĩ, cậu muốn mở mắt ra nhìn Trang Khanh nhiều thêm nữa, nhưng thứ mà cậu nhìn thấy, chỉ có những linh hồn yêu tu đang phẫn nộ, cùng với những hồn phách chậm rãi khôi phục trong dần dần biến mất trong ngũ hành.

Trong gió dường như có tiếng thét chói tai cùng với tiếng khóc truyền tới, cậu nhìn những linh thể đau đớn trong trận, hai tay nhanh chóng bấm chỉ quyết: “Ngô nhận mệnh của Hoàng đế yêu tộc, đặc xá cho chúng yêu vô tội, các người thuận theo trời đất luân hồi.”

Những yêu tu này vô tội biết bao, sinh ra như thế, chết đi mơ hồ, ngay cả linh thể sau khi chết cũng bị đại yêu như Cửu Anh lợi dụng.

Nếu như có thể một lần nữa luân hồi mà không tiêu tán, ngược lại chính là chuyện tốt.

Làm xong hết tất cả, thân thể Phù Ly chỉ còn lại một hình bóng mơ hồ, cậu nằm trên đất, nhìn tâm trận đã nhỏ lại dường như chưa tới một mét, giống như nhìn thấy được sao ló ra sau tầng mây.

Sao hôm nay thật đẹp.

Trong khu dân cư, cô bé làm thế nào cũng không ngủ được bò dậy, nói với bố mẹ đang xem phim luân lý: “Mẹ ơi, trời bên ngoài tối quá, con không ngủ được.”

Mẹ cô bé đứng dậy đi tới bên cạnh cô bé, vuốt ve đầu cô bé: “Vậy chúng ta bái bố nuôi được không? Bố nuôi lợi hại như vậy, sau khi con hành lễ với bố nuôi, bố nuôi có thể phù hộ cho con ngủ ngon.”

“Được.” Cô bé gật đầu, đi tới chính giữa sảnh, cung kính dập đầu hành lễ với lại một tấm bài vị trường sinh. Từ khi cô bé bị dọa mất hồn, sau đó được Phù Ly đưa về, mọi người trong nhà làm cho Phù Ly một tấm bài vị trường sinh, hơn nữa còn tự đưa ra ý bảo cô bé gọi Phù Ly là bố nuôi.

(Bài vị trường sinh là bài vị cầu phúc thọ cho ân nhân, là bài vị lập cho người sống, mục đích để cảm ơn ân đức và cầu phúc thọ cho ân nhân).

Cô bé vẫn còn nhớ chuyện rõ Phù Ly dắt tay mình đi qua con sông, đi qua đường phố, tìm được bố mẹ. Cho nên mỗi lần đều chạm vào bùa hộ mệnh mà Phù Ly đưa cho mình, vô cùng ngoan ngoãn dập đầu với bài vị.

Cho nên đêm nay cũng vậy, cô bé chạm vào bùa hộ mệnh trước ngực mình, dập đầu với bài vị trường sinh. Sau khi dập đầu xong, cô bé quỳ xuống dưới đất, nhỏ giọng nói: “Bố nuôi, bố nhất định phải phù hộ cho con hôm nay nằm mơ giấc mơ đẹp. Ủm, bố cũng mơ đẹp nhé, phải ngủ thật ngon, đuổi tất cả những kẻ xấu xa đi.”

Bố nuôi lợi hại như vậy, nhất định sẽ không có kẻ xấu nào dám tới bắt nạt bố nhỉ?

“Cho dù thế nào,” cô bé dụi mắt, bố nuôi thật lợi hại, sau khi cô bé bái xong, thật sự bắt đầu buồn ngủ, “Ngày mai gặp nhé, bố nuôi.”

Lực tín ngưỡng thuần khiết không có tạp niệm của trẻ con theo gió mát, làm bạn với sao, bay qua núi lớn, trôi qua dòng sông, lượn vòng trên núi Hồn Tịch, nhưng lại không có chỗ để góp lực.

Lực tín ngưỡng đối với hung thú không thể sử dụng.

Lực tín ngưỡng vừa trong suốt vừa thuần khiết, xoay một vòng lại một vòng quanh núi Hồn Tịch, cho tới khi sắp biến mất, kim quang công đức hấp dẫn nó, cuối cùng bám vào một khối ngọc dính máu rồng.

Ngày mai gặp nhé, bố nuôi.

Đây chính là tín ngưỡng mang theo hi vọng và chờ mong, sợi tín ngưỡng này điểm sáng máu rồng bao bọc ngọc thạch.

Dự định của một năm bắt đầu vào mùa xuân, ngọc xuân bao gồm sự chúc phúc và hi vọng của con người, chính là lời chúc phúc đẹp nhất.

Ngọc thạch bị bụi đất trên núi rơi xuống vùi lấp, trong một năm, có vô số tu chân giả tưởng nhớ ở đây, có nhân tu, cũng có yêu tu, ngày ngày đều có người tu hành lải nhải gần đây đã xảy ra chuyện gì, cần nhẫn liên miên, rườm rà không chịu nổi.

Con người bắt đầu xử lý ô nhiễm nguồn nước, khi bọn họ quyết tâm làm một việc nào đó, thành quả luôn đặc biệt nhanh. Chỉ trong một năm ngắn ngủi, Đông Hải đã sạch sẽ không ít, thủy tộc vui vẻ, ngẫu nhiên nhìn thấy con người rơi xuống nước, còn thuận tay cứu bọn họ.

Lâu ngày, bờ biển Đông Hải bắt đầu có tin đồn, nghe nói trong Đông Hải có thần tiên, chỉ cần người không làm việc ác gặp bão trên

biển sẽ được thần tiên ra tay cứu vớt. Ở thời đại duy vật, loại tin đồn này lại làm cho vô số thủy thủ vô cùng tín nhiệm, thậm chí ngay khi bắt cá, cũng bắt đầu hạ thủ lưu tình với những loại cá quý hiếm, loài cá nhỏ.

Nói ra cũng thật trùng hợp, một năm từ đó trở đi, những thủy thủ và ngư dân thật sự không gặp bão, ngay cả khi bão đi ngang qua bờ biển, cũng sẽ đột ngột chuyển hướng tránh xa đất liền.

Vì thế....hương khói bên bờ Đông Hải càng thêm vượng, thậm chí còn có người lập một bức tượng thần vô cùng xấu xí, để nó ngày ngày nhận hương hỏa tế bái.

Mùa đông rét lạnh, cô bé ồn ào nhất định phải đi theo bố mẹ tới bờ biển chơi nhìn thấy người qua đường đang tế bái một tượng đá kỳ quái, cô bé nhìn tượng đá một lúc, quay đầu nói với bố mẹ: “Bố mẹ, bọn họ đang bái bố nuôi ạ?”

“Hả?” Mẹ của cô bé gần như chưa kịp phản ứng.

“Bức tượng đá kia rất giống với bố nuôi.” Cô bé chỉ tay vào tượng đá cười híp cả mắt, “Mẹ xem, dáng vẻ cười lên rất giống như bố nuôi.”

Bố mẹ đưa trẻ nhìn kỹ tượng đá rất nhiều lần, nội tâm vô cùng từ chối, không, con gái, bố nuôi của con đẹp trai hơn tượng đá này rất nhiều.

Nhưng đối diện với biểu tình nghiêm túc của cô bé, vợ chồng hai người từ chối lời vấy gọi của lương tâm, không hề có phẩm hạnh gạt đầu tỏ ý con gái nói đúng.

Thấy bố mẹ gật đầu, cô bé chạy tới bên tượng đá dập đầu: “Bố nuôi, bây giờ bố đang ở bờ biển sao, con sắp vào lớp một tiểu học rồi, đợi khi nào con thi được một trăm điểm, sẽ cầm bài thi tới đây thăm bố.”

“Ồ, cô bé cũng tới bái thần biển sao?” Một bà lão cười híp mắt hỏi, bà lão này trông rất hiền lành, làm cho cô bé không tự chủ có ý thân cận.

“Hả?” Cô bé không biết tại sao bố nuôi lại thành thần biển trong miệng người khác, cô bé càng không biết thần biển có nghĩa là gì, nhưng cô bé đã từng xem Tây Du Ký, biết thần tiên là nhân vật rất lợi hại, thế là gật đầu nói, “Vâng, bố cháu lợi hại lắm đấy, chính là thần biển!”

Ngôn ngữ của trẻ con khiến cho mọi người cười vang, cô bé rất đắc ý ưỡng cao ngực, bố nuôi của cô bé chính là người giỏi như vậy.

Gió biển thổi, làm lay động miếng vải đỏ phủ trên tượng thần, vải đỏ phấp phới, giống như đang vẫy tay với thứ gì đó.

Trên núi Hổn Tích, ngọc thạch bị chôn vùi rất lâu dưới đất chuyển động, biến thành một ánh sáng bay về phía Đông, cuối cùng nhập vào tượng đá.

Lúc nửa đêm, cái bóng của tượng đá bỗng nhiên biến thành một người đàn ông, một người đàn ông tuấn tú xuất hiện.

Cậu ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên không trung, khẽ cười ra tiếng.

Không ngờ rằng lúc trước tiện tay cứu một cô bé bị dọa mất hồn, cuối cùng lại trở thành một đường sống của cậu. Máu đầu tim Trang Khanh, đã giữ lại một mảnh hồn của cậu, lực tín ngưỡng của đứa bé khiến cho mảnh hồn của cậu có thể được ngọc xuân ấp áp tràn đầy sinh cơ nuôi dưỡng. Ngay khi có thể hóa hình một lần nữa, cũng vẫn phải xin một câu nói may mắn từ cô bé mới có thể có một ngày từ bỏ cái cũ đón cái mới, nhận được cơ duyên ngàn năm khó gặp.

“Nhưng mà tượng đá này xấu quá, đâu có chỗ nào giống mình?” Phù Ly vung tay, biến tượng đá trở nên đẹp trai mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn.

Trời đã sắp sáng rồi, cậu ngửi được mùi của Côn Bằng trong gió, cố ý học theo tiếng khóc trẻ con, kêu một tiếng về phía biển mới vội vàng di chuyển tức thời về Kinh Đô.

Kinh Đô vẫn phồn hoa náo nhiệt như vậy, chẳng qua không khí tựa hồ không vẫn đục như trước đây, cây xanh hai bên đường cũng dày đặc hơn trước, ngay cả Sơ Nhất cũng có thể xuất hiện lần nữa.

Cậu nên cảm ơn Sơ Nhất tử tế, nhưng trong lòng cậu còn vương vấn một con rồng, cậu hận không thể lập tức bay về biệt thự.

Nhưng mà khi cậu đứng bên ngoài biệt thự, nhìn thấy Trang Khanh ngốc nghếch ôm lấy một đống tuyết vừa giống thỏ vừa giống chó, cậu cười đỏ cả mắt.

“Trang Tiểu Long, anh bị ngốc sao?”

Phù Ly trừng to mắt: “Còn không mau ra mở cửa cho ‘anh Phù’ thân yêu của Trang Tiểu Long nào?”

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 135: Thiệp Mời

Khi Trưởng lão phái Điền Viên đi vào trong viện của chưởng môn, phát hiện chưởng môn đang xem một tấm thiệp mời, biểu tình vừa rối rắm vừa phức tạp.

Nhìn thấy ông đi vào, chưởng môn đặt thiệp mời lên bàn: “Ông cũng nhận được rồi hả?”

Về mặt của trưởng lão có chút vi diệu, lấy thiệp mời ra đặt trước mặt chưởng môn: “Chưởng môn, chúng ta phải đi sao?”

Mùa xuân hai năm trước, núi Hỗn Tích xuất hiện hiện tượng lạ, khi các môn phái lớn bọn họ đuổi tới, đúng lúc nhìn thấy hình ảnh Phù Ly đạo hữu đã tan hết tu vi, lấy thân áp trận, cuối cùng biến mất ở tâm trận.

Vô số điểm sáng từ trong trận bay ra, giống như đom đóm đêm hạ, cực kỳ đẹp. Trong đêm tối tăm, biến thành đóm lửa thấp sáng hi vọng.

Bọn họ kinh ngạc nhìn những đóm sáng này, một lúc lâu không thể nói lên lời. Một đệ tử có tính cách tương đối hoạt bát ngây ngốc nhìn rất lâu, sau đó lẩm bẩm: “Đây là thứ gì?”

“Đây là linh hồn, có lẽ...” Chưởng môn phái Điền Viên cúi đầu nhìn mặt đất, “Có lẽ là hồn phách của những yêu tu dùng để mở trận được thả ra ngoài.”

Ông không nói với tiểu bối, những yêu hồn bị khóa trong trận này, vốn nên bị trận pháp cắn nuốt, tiêu tán không còn bóng dáng, mà không phải sau khi trận pháp dừng lại, được độ hồn một lần nữa vào vòng luân hồi.

Phù Ly làm thế nào, ông không biết, cũng không muốn nghiền ngẫm. Sống tới tuổi này rồi, lòng tò mò đã không còn quan trọng nữa.

“Chưởng môn, Phù Ly đạo hữu.....”

Ông im lặng lắc đầu, tất cả đều có nguyên nhân, rất nhiều việc đều phải trả giá đắt. Phù Ly đạo hữu.....

Lấy thân kháng yêu, người chết đạo tiêu.

Rõ ràng hiện tượng lạ ở núi Hồn Tịch đã bình thường, nhưng bọn họ lại không thể vui nổi.

Cả người trưởng ban Trang toàn là máu, vẻ mặt mờ mịt.

Mấy trưởng bối của Phù đạo hữu cũng ngơ ngác đứng nhìn, tu chân giả rất quen thuộc ánh mắt của bọn họ, giống như trưởng bối đột nhiên mất đi đứa trẻ, ngay cả bản năng là khóc cũng quên đi.

Buổi tối ngày hôm ấy, trưởng lão phái Điện Viên đứng trên núi Hồn Tịch suốt cả một đêm, cho tới khi mặt trời dâng lên, ánh sáng lại xuất hiện trên thế giới, ông mới cử động hai chân cứng ngắc của mình, quay đầu nhìn trưởng ban Trang vẫn quỳ dưới đất không hề nhúc nhích.

Ông nhìn theo bóng lưng Trang Khanh, đột nhiên cảm thấy, tuy rằng Trang Khanh còn sống, nhưng trên người anh lại không còn

chút sức sống, dường như đã chết rồi.

Trong nháy mắt, thậm chí ông còn cảm thấy Trang Khanh sẽ đi theo Phù Ly đạo hữu. Nhưng khi ông xuất hiện ý tưởng này, chuông báo thức của điện thoại Trang Khanh lại vang lên.

“Trang Tiểu Long đẹp trai nhất, Trang Tiểu Long ngoan nhất, mau mau dậy thôi, anh Phù hôn cái nào ~.”

Trong âm thanh sung sướng này mang theo vài phần trêu đùa cùng vui vẻ, nhưng vào giờ phút này, sự vui vẻ lại vô cùng không thích hợp.

Sau đó ông nhìn thấy, Trang Khanh trước giờ chưa từng thể hiện rõ cảm tình trước mặt người khác, là long hoàng im lặng kiệm lời, không ngờ lại ôm lấy điện thoại quỳ xuống đất đau đớn khóc không thành tiếng.

Ông không có cách nào hình dung được tiếng khóc này đau đớn tới mức độ nào, chỉ cảm thấy núi sông ảm đạm, gió núi gào thét, trong lòng lạnh đau đớn.

Ánh mặt trời chiếu sáng đất trời, lại không chiếu sáng được Trang Khanh đang quỳ dưới đất.

Trong hồi ức của chương môn phái Điện Viên, không chỉ có dáng vẻ khóc không thành tiếng của Trang Khanh, còn có bóng dáng thật dài của anh, còn có cả ánh mặt trời sáng lạn.

Ánh mặt trời quá rực rỡ, cái bóng kéo dài lại đặc biệt âm u.

Chuyện Trang Khanh và Phù Ly yêu nhau vô cùng rầm rộ ở cả tu chân giới và nhân giới, cuối cùng lại phải dừng lại theo cách này.

Một khoảng thời gian dài, Trang Khanh không lộ diện ở bên ngoài. Qua thật lâu, thật lâu, khi Trang Khanh xuất hiện lại, gần như lại là trưởng ban Trang có thể chống đỡ cả bầu trời.

Nhưng mà không có ai dám nhắc tới yêu tu tên Phù Ly, cũng không ai nhìn được Trang Khanh thể hiện biểu tình buồn rầu, phần nộ hay vui vẻ.

Dường như thứ còn sống, chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn, nhìn thì hoàn mỹ không khiếm khuyết. Trên thực tế lại là một cái xác rỗng, bên trong đã sớm biến mất không còn thấy nữa rồi.

Nhưng mà cách hai năm, khi tất cả mọi người đều cho rằng, Trang Khanh sẽ không yêu thêm một ai nữa, anh lại gửi thiệp mời, màu nền đỏ rực, chữ mạ vàng, chói mắt làm cho người ta cảm thấy không chân thực.

Mở thiệp mời ra, nội dung bên trên lại làm cho người ta kinh hãi.

Tên lang là Trang Khanh và Phù Ly?

Nhưng mà không phải Phù Ly đạo hữu đã chết rồi sao?

[Chúng ta vượt qua thời gian và sông núi cuối cùng cũng gặp được nhau, đời đời kiếp kiếp không thể xa rời.]

Nhìn những lời này trên thiệp, chương môn phái Điện Viên xem đi xem lại tận mấy lần, cuối cùng không thể không thừa nhận, Trang Khanh điên rồi. Phù Ly người chết đạo tiêu, còn không tìm được một mảnh hồn, làm sao có thể đời đời kiếp kiếp không xa rời?

Hơn nữa ngày tháng tiến hành hôn lễ lại là ngày mười tám tháng này, cũng chính là tám ngày sau. Hai năm trước, ngày kết hôn mà

Trang Khanh và Phù Ly đã sớm định ra cũng chính là ngày này.

Hôn lễ thiếu một tân lang, làm sao có thể hoàn mỹ, Trang Khanh...lại dùng phương thức này, quyết định ở bên cạnh Phù Ly đạo hữu sao?

“Chưởng môn, liệu có phải trưởng ban Trang...” Trưởng lão phái Điền viên muốn nói, có phải là Trang Khanh điền rồi không, nhưng mà ông không nói được lời này ra miệng. Không chỉ mình ông không thể nói, những yêu tu, nhân tu khác nhận được thiệp mời cũng đều không thể nói ra miệng.

Trận tai họa lớn hai năm về trước, Phù Ly đạo hữu đã phải trả giá bằng tính mạng, Trang Khanh và Phù Ly tình sâu như biển. Tu chân giới và nhân giới có thể an bình như bây giờ, dường như đều đứng trên xương cốt của Phù đạo hữu, bọn họ không thể nói ra lời như vậy.

“Đi thôi, chuẩn bị lễ trọng.” Chưởng môn phái Điền Viên khép thiệp mời vào, “Khi đi, nên nói gì, không nên nói gì, trong lòng mọi người đều phải có tính toán.”

Âm hôn thì âm hôn, dù sao tu chân giới cũng tự do yêu đương.

Tâm tình của những long tộc nhận được thiệp mời của Trang Khanh càng phức tạp hơn nhân tu, với quan hệ của Trang Khanh và Long tộc, Trang Khanh có thể mời long tộc tới đại lễ kết đạo, long tộc đã mừng lắm rồi. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy chú rể khác là Phù Ly, vui vẻ liền biến thành ngạc nhiên cũng bắt đầu dè dặt.

Cho dù long hoàng có muốn kết đạo lứa với một người bình thường, bọn họ cũng không dám nói gì, nhưng Phù Ly không phải

đã chết rồi sao?

Tổ chức hôn lễ với một yêu quái đã chết, ngày tổ chức hôn lễ lại đúng vào ngày mà hai năm trước tổ chức đại lễ không thành, đây là có ý gì?

Tổ chức âm hôn?

Không nói tới việc âm hôn chính là tập tục xấu của nhân giới, Phù Ly đã người chết đạo tiêu, cũng không lưu lại hồn phách, tổ chức âm hôn có tác dụng gì, bệ hạ nhớ nhung thành bệnh rồi, điên rồi sao?

Nhưng long tộc xúm vào thảo luận rất lâu, cuối cùng lại không có một con rồng nào phản đối.

Ngày mất đi tình yêu chân thành, rất đau khổ.

Nếu như làm như vậy, có thể để bệ hạ vui hơn một chút, long tộc bọn họ sẽ không nói nửa lời bừa bãi, cũng không có tư cách nói.

Cả nhân gian và tu chân giới đều nợ Phù Ly một món nợ nhân quả, cậu chết rồi, phần nhân quả này coi như là di sản, đưa cho vị hôn phu Trang Khanh của cậu.

Ai cũng không nhẫn tâm nói nửa lời không ổn về việc này.

Yêu quái thủy tộc không chỉ muốn tới tham gia đại lễ kết đạo này, hơn nữa còn chuẩn bị quà tặng theo quy cách hôn lễ cao nhất của long hoàng. Bởi vì thời gian quá ngắn, bọn họ không kịp tìm bảo vật khắp nơi, dứt khoát mở kho của Long Cung ra, bắt đầu kiểm kê vật phẩm quý giá.

“Thanh Diển trưởng lão, đây là danh mục quà tặng mà chúng ta chuẩn bị, mời ngài xem qua.” Quy thừa tướng đưa danh mục quà tặng vào tay Thanh Diển, Thanh Diển nhìn qua sau đó lắc đầu, “Quá nhẹ, thêm đi.”

“Nhưng đây chính là danh mục quà tặng cao nhất theo lễ nghi của tộc Thanh Long chúng ta rồi.” Quy thừa tướng có chút sàu não, bây giờ nhà địa chủ cũng không có lương thực dư thừa, tặng đi nhiều quà như vậy, tộc Thanh Long cũng lấy ra không ít.

“Nếu như không có Phù Ly đạo quân, chúng ta cũng không thể ngồi ở chỗ này thảo luận vấn đề quy cách.” Về mặt Thanh Diển bình tĩnh, từ khi hắn bị sét đánh thành tàn tật, Trang Khanh trở thành long hoàng, Phù Ly bằng lòng chết vì nhân gian, cả người hắn cũng trở nên bình thản không ít.

Trước đây hắn không cam lòng vì bản thân mình không thể trở thành rồng mang quốc vận, nhưng nhìn thấy tất cả những việc mà Trang Khanh và Phù Ly làm, hắn bắt đầu hiểu ra, hắn không thể vì nhân gian mà trả giá nhiều như thế, vĩnh viễn cũng sẽ không thể trở thành rồng quốc vận.

Vận, hưng vong, kế thừa, thay thế, hắn không gánh vác được trách nhiệm lớn như vậy, cho nên đã định trước hắn không có vinh dự ấy.

“Ta hiểu rồi.” Quy thừa tướng thấy Thanh Diển đã quyết định, biết chuyện này không thể bàn thêm nữa, hắn lấy danh sách quà về, “Ta sẽ về chuẩn bị lại.”

Vẫn nên tới kho châu báu ngó qua một lần, xem có gì lấy được nữa không.

Ngày mười tám tháng ba, thích hợp cưới hỏi, di chuyển, khai trương, mọi việc đều hợp.

Cửa phi cung chưa bao giờ đón tiếp khách lạ rộng mở, vô số người hầu dùng pháp bảo luyện chế di chuyển như thoi, trong phi cung trăm hoa đua nhau nở, nhạc tiên bay bổng, nếu như có người bình thường đi nhầm vào đây, nhất định sẽ nghĩ rằng đây là thiên cung trong truyền thuyết.

Ánh mặt trời chiếu rọi phi cung, phi cung phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Khách mời tới chúc mừng ngồi trên cụm mây xa xa nhìn về tòa cung điện này, không nhịn nổi âm thầm tán thưởng, bên trong cung điện tinh mỹ, tất cả những trận pháp phòng ngự đều chưa hề thấy, thật không hổ là pháp khí mà đại yêu luyện chế ra.

Biết được trưởng bối của Phù Ly lại là thụy thú như Phượng Hoàng, Bạch Trạch, Đương Khang, Chu Tước, cả tu chân giới đều nhận định Phù Ly chính là thụy thú, nếu không tại sao lại có thể làm được hành động vĩ đại như thế?

Tuy rằng không nhìn thấy chú rể ở cổng chính, nhưng khách mời cũng không để ý, từng người mang quà tặng nặng trĩu lên, còn trao đổi ánh mắt với nhau, biểu tình của bọn họ nên vui một chút, hay là nghiêm túc một chút?

Vui quá cũng không thích hợp, mà nghiêm túc quá hình như cũng không hay.

Cũng may rất nhanh có người cười đón bọn họ vào trong, người này mọi người đều biết, chính là đội trưởng Sở Dư trong ban quản

lý. Nhìn cái đầu trọc, vẻ mặt tươi cười sáng lạn của đối phương, hình như hôm nay chính là ngày tốt vận năm khó gặp, mọi người đều thở ra một hơi.

Sở Dư đã đi theo bên cạnh Trang Khanh nhiều năm, nếu như cậu ta còn có thể cười vui vẻ như vậy, vậy bọn họ cũng nên thể hiện vui vẻ một chút, có lẽ cũng không sao.

Đi vào bên trong, nhìn thấy Trang Khanh mặc hỉ phục hoa lệ đứng đó, trên gương mặt hăng năm không thay đổi lại mang theo ý cười ấm áp: “Hoan nghênh các vị tới đại lễ kết đạo của Trang mỗ, mời vào trong.”

Mọi người đang nghĩ, vẻ mặt tươi cười của trưởng ban Trang, sao nhìn giống như mất đi lý trí, hoàn toàn quên mất sự thật Phù Ly đạo quân đã không còn ở trên đời này nữa?

Mọi người không dám lộ ra vẻ bất thường trên mặt, đều bày ra vẻ tươi cười, chúc mừng đại lễ kết đạo của Trang Khanh, còn về phần lời như “Đời đời kiếp kiếp chẳng rời xa” bọn họ thật sự không nói ra miệng được, đây không phải là chúc phúc, đây chính là dùi dao đâm vào tim Trang Khanh.

Chính lúc bầu không khí có chút lúng túng, trên hành lang có người hắng giọng nói: “Trang Tiểu Long, sớm như vậy mà đã có khách tới rồi sao?”

Hả hả hả?

Mọi người suy nghĩ, kỹ thuật hợp thành âm thanh của nhân giới quả thực là phát triển, giọng nói này nghe giống hệt như Phù Ly đạo quân đang nói chuyện.

Còn có vẻ mặt dịu dàng cười của Trang Khanh sau khi âm thanh kia vang lên, làm cho bọn họ kinh hãi.

Xem ra là thực sự điên rồi.

Trong lòng bọn họ là cảm khái, là khổ sở, nhất thời không biết phải dùng biểu tình nào để đối mặt, chỉ đành quay đầu nhìn về phía hành lang, tránh để Trang Khanh phát hiện ra biểu tình lúng túng của bọn họ.

Nhưng mà.....

Bóng dáng Phù Ly đạo quân đứng ở hành lang, cũng là kỹ thuật hình chiếu công nghệ cao sao?

Làm giống hệt như thật vậy?

Đừng nói là Trang Khanh đạo quân, ngay cả bọn họ cũng đều cho rằng đây là Phù Ly đạo quân còn sống.

Tác giả có lời muốn nói.

Các vị khách mời: Đáng tiếc cho một long hoàng, cứ thế mà hóa điên rồi ~

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 136: Đại Lễ Kết Đạo (Thượng)

Thủ vững chân tâm thành đạo, cùng hứa trọn đời thành lữ, đối với Tu chân giới, kết thành đạo lữ là một sự kiện rất nghiêm túc và không thể sửa đổi. Không giống như người bình thường, hai người không ở với nhau được nữa thì ly hôn, xem ai thuận mắt lại kết hôn lần nữa. Đại lễ kết đạo của tu chân giới phải thông qua sự làm chứng của Thiên Đạo, cho dù người có thể sống một trăm vạn tuổi hay là một nghìn tuổi, đều chỉ có thể có một cơ hội cho Thiên Đạo làm chứng kết thành đạo lữ.

Cho nên những tu chân giả tiếp xúc với văn hóa con người càng ngày càng nhiều, gần như đều thích cầm chứng minh thư của nhân giới, chạy tới cục Dân Chính lấy giấy chứng nhận kết hôn, nhưng lại không dễ dàng tổ chức đại lễ kết đạo.

Bởi vì sinh mệnh của tu chân giả rất dài, sức hấp dẫn của hồng trần quá lớn.

Cũng chính vì như thế, mọi người mới cảm thấy Trang Khanh muốn tổ chức đại lễ kết đạo với một yêu tu đã chết mới làm cho trên dưới tu chân giới đều khiếp sợ.

Nhưng sự khiếp sợ này, đã hoàn toàn chẳng là gì sau khi bọn họ nhìn thấy Phù Ly đi trên hành lang. Tu chân giới có thể luyện chế được con rối không khác mấy so với con người, nhưng những con rối này không có tư tưởng, không có linh hồn, tuyệt đối không thể

giống như “Phù Ly” đang đi trên hành lang, ngũ khí sinh động hoạt bát, nụ cười sáng lạn như người sống.

Nhưng mà bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Phù Ly người chết đạo tiêu, tại sao lại có thể sống lại?

Nhìn thấy những tu chân giả này rõ ràng nội tâm rất khiếp sợ, nhưng bên ngoài vẫn duy trì nụ cười khế, không dám lộ ra bất cứ điều gì bất thường, Phù Ly thầm nghĩ, may là những tu chân giả này không phải là diễn viên, nếu không vòng giải trí liền xong đời, biểu tình này thực sự rất đáng khen ngợi.

“Các vị đạo hữu đường xa tới đây, vất vả rồi, mời vào trong nội điện ngồi.” Phù Ly sửa sang lại quần áo trên người, đi tới bên cạnh Trang Khanh đứng, cầm lấy tay anh, làm một tư thế mời với mọi người.

Mấy tu chân giả đáng thương, há miệng nhưng lại không biết nên nói gì. Cho dù bọn họ có không tin tưởng cũng không thể không thừa nhận, Phù Ly đứng trước mặt bọn họ, vẫn còn sống sờ sờ, không phải là con rối, cũng không phải là hình chiếu kỹ thuật ở nhân gian.

Trong nháy mắt, bọn họ có cảm giác không phân biệt rõ được huyền hay là thực, là bọn họ đang nằm mơ hay là đã đi vào một ảo cảnh đáng sợ nào đó.

Chưởng môn phái Điện Viên cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt của Trang Khanh và Phù Ly, trong lòng có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ, nhưng tới bên miệng lại hóa thành một câu chúc mừng.

Làm thế nào mà Phù Ly đạo hữu có thể sống lại, là chuyện làm cho tất cả mọi người không thể lý giải, nhưng tất cả mọi người đều không hỏi được ra miệng. Thiên hạ này không hề có cái gọi là chết đi sống lại, nếu như có, vậy nhất định là sẽ trả giá thật lớn, thà rằng bọn họ không hỏi, có lẽ lương tâm còn có thể an bình hơn một chút.

“Hai vị chính là thần tiên quyền lực, chúc hai vị đạo tâm vững chắc, ân ái không rời.” Chưởng môn phái Điền Viên chấp tay với Phù Ly, cái cúi đầu này, là tạ ơn cứu mạng của cậu.

Phù Ly cười hời hợt nửa lẽ, làm tư thế mời: “Mời ông vào bên trong ngồi.”

“Cảm ơn.” Chưởng môn phái Điền Viên lại hành lễ, mới mang theo người trong môn phái đi về phía nội điện. Hành lang tòa phi cung vàng chạm khắc tranh, người hầu dùng pháp khí luyện chế thành sóng động như thật, nếu như không phải là bọn họ im lặng không nói, hơn nữa trên người cũng không có sự sống, người phái Điền Viên gần như đều cho rằng đây chính là người thật.

Đi ngay sau phái Điền Viên chính là long tộc, khác với như khi chưởng môn phái Thanh Tiêu tổ chức đại thọ, lúc ấy long tộc vô cùng cao ngạo, mỗi tộc đều chỉ cử một đại diện, buổi tiệc hỉ của Trang Khanh ngày hôm nay, từ lớn tới nhỏ long tộc đều tới, chẳng qua biểu tình trên mặt, miễn cưỡng tươi cười như vừa mất tiền.

Khi bọn họ nhìn thấy Phù Ly, phản ứng còn mạnh hơn so với phái Điền Viên, thậm chí bọn họ còn hoài nghi, yêu quái đứng bên cạnh Trang Khanh là mị yêu, cố ý biến thành dáng vẻ của Phù Ly đạo quân, đến mê hoặc tâm trí Trang Khanh.

May mắn là bọn họ vẫn còn lý trí, biết trong phi cung còn có các đại yêu thượng cổ Chu Tước, Bạch Trạch, Phượng Hoàng, cho dù long hoàng bệ hạ vì tư vương thành bệnh bị mị yêu lừa gạt, những đại yêu kia cũng không thể không nhận ra đứa trẻ mà mình nuôi từ nhỏ tới lớn.

Thanh Diễn cảm thấy, nếu như không phải là hai chân hắc tàn tật, bây giờ hắc nhất định sẽ xông lên, kiểm tra xem Phù Ly rốt cuộc có phải là người thật hay không.

“Sao thế?” Trang Khanh nhìn những con rồng khác, xoay người vươn tay chỉnh lại quần áo gần như không tồn tại nếp nhăn trên người Phù Ly, “Tôi và Phù Ly đều không phải là người chú trọng mấy, mọi người vào ngồi rồi, không cần phải khách khí, ăn uống thoải mái là được.”

Thanh Diễn miễn cưỡng cười, ánh mắt đảo qua người Phù Ly vài lần, chấp tay hành lễ với Phù Ly, người hầu đằng sau đẩy hắc vào.

Thấy tộc trưởng tương lai của tộc Thanh Long không nói gì, những long tộc khác cũng theo sau không hỏi nhiều, sau khi mọi người vào trong nội điện, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, biết rõ ràng khiếp sợ trong lòng nhau, nhưng không ai mở miệng ra trước, dường như ai hỏi trước, người đó sẽ thua.

Đại điện vốn nên sôi nổi đãi khách, giờ đây lại im lặng tới quỷ dị, các chưởng môn môn phái lớn và trưởng lão ra vẻ thâm trầm không nói một lời, biểu tình long tộc bình tĩnh, dường như biết tất cả chân tướng, nhưng lại không bằng lòng nói cho người khác.

Những tán tu khác thấy long tộc và các môn phái lớn khác không nói lời nào, cũng đều lấy điện thoại ra, giả vờ như chưa có chuyện

gì xảy ra, cúi đầu lướt net.

Nhưng bên dưới vẻ mặt bình tĩnh của bọn họ, che giấu trái tim bất quá rối loạn.

[Chủ thớt nặc danh]: Long hoàng lập tức tiến hành đại lễ kết đạo, giây phút khi tôi nhìn thấy đạo lữ của anh ta, cả người đều kinh ngạc thành thẳng ngốc, nhưng sau khi ngây ngốc xong, lại trở nên vui vẻ. Cho dù rốt cuộc hai năm nay đã xảy ra chuyện gì cũng chúc phúc long hoàng và đạo lữ vĩnh viễn ân ái.

Bài post này dẫn tới ngàn tầng sóng trên diễn đàn, vô số tu chân giả vô cùng tò mò, nhưng [Chủ thớt nặc danh] sau khi đăng bài lên, cũng chưa từng xuất hiện thêm lần nữa, những tu chân giả không nhin nổi tức giận chửi ầm lên.

“Phì.” Một tán tu ngồi trong nội điện cuối cùng cũng không nhin được cười lên, tiếng cười của hắn giống như ma chú phá vỡ bầu không khí im lặng, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, dường như vậy cuối cùng mọi người cũng không phải lúng túng nữa.

Đáng thương tán tu này bị mọi người nhìn chăm chăm hai tay phát run, không cẩn thận bóp nát màn hình Iphone 15S mình vừa mới mua, cầm màn hình vỡ nát, lòng hắn đau như cắt.

“Sao lại bất cẩn như vậy.” Chương môn phái Điền Viên lộ ra nụ cười hòa ái, “Mau thu đồ đạc lại đi, hôm nay chính là ngày vui của hai vị đạo hữu Trang Khanh và Phù Ly.

Những người khác: Nhìn đi nhìn đi, đề tài luôn có thể kéo tới người Phù Ly.

“Đúng vậy, Trang Khanh đạo hữu và Phù Ly đạo hữu đã xa nhau nhiều ngày như thế, khó khăn lắm mới đến được với nhau, hôm nay chúng ta phải biến đại lễ kết đạo thành một ngày vừa tưng bừng vừa vui vẻ.” Chương môn phái Thanh Tiêu tiếp lời, quay đầu nhìn long tộc, “Các vị tộc trưởng cảm thấy thế nào?”

Mấy người đều là thủy tộc, chắc chắn là biết tin tức gì đó?

“Triệu chương môn nói đúng.” Thanh Diễn cười ôn hòa, “Bệ hạ và Phù Ly đạo quân tình cảm sâu nặng, nhìn thấy tình yêu của bọn họ cuối cùng đã thành chính quả, trên dưới thủy tộc đều rất vui vẻ.”

Phái Thanh Tiêu có hai đệ tử là nhân viên cao cấp ở trong ban quản lý, khẳng định hiểu rất rõ nội tình.

Các môn phái khác: Long tộc thật kín miệng.

Long tộc: Nhân tu thực sự biết diễn kịch, biết nói dối.

Tán tu: Hình như chương môn phái Thanh Tiêu và Long tộc biết được gì đó.

Bầu không khí hiện trường rơi vào trong sự ôn hòa quý dị, hai loại cảm xúc “Ta biết người khẳng định biết” cùng với “Tuy rằng tôi không biết nhưng tôi cảm thấy anh nhất định biết” giao nhau trên không trung, làm cho chúng tu chân giả không nhận được nở nụ cười khoái trá.

Ánh mặt trời dần dần nhô cao, dần dần lên tới giữa trời.

Khách khứa đã dần dần tập trung đông đủ, Phù Ly và Trang Khanh đổi chúc bào kết đạo chính thức, từ áo trong cho tới áo khoác bên ngoài, từng lớp đều cho trưởng bối tự tay luyện chế, chỉ có

mảnh ngọc bột thoát nhìn không mấy thu hút bên hông Trang Khanh, là Phù Ly tự tay điêu khắc, hơn nữa bên trên lại có thêm phù văn.

Phù Ly từ nhỏ đã được trưởng bối nuông chiều, đối với luyện khí, luyện đan, phù văn, vẽ bùa đều biết một chút, nhưng lại không tinh thông, chút bản lĩnh nhỏ này của cậu, ở tu chân giới bây giờ có thể coi là trình độ cao, nhưng trong mắt những đại yêu thượng cổ, đó chỉ là trình độ của trẻ con mẫu giáo.

Nhưng cho dù như vậy, Phù Ly vẫn tự tay luyện chế một đôi ngọc bội đồng tâm.

Ngày mùng một năm mới hôm ấy, cậu đứng bên ngoài cánh cửa trạm khắc, để Trang Khanh mở cửa cho cậu.

Trang Khanh đứng ngốc ngốc nhìn rất lâu, mới run rẩy tay chân đi tới bên cạnh cửa, quên mất ấn nút mở khóa điện tử, cũng quên dùng chìa khóa, cửa sắt đổ xuống ầm ầm.

Trang Khanh không dám đưa tay chạm vào người trước mặt, bởi vì gần hai năm nay, anh đã vô số lần nhìn thấy Phù Ly trở về, đứng ở ngoài cửa nhìn anh cười. Nhưng không có một lần, dù chỉ một lần là thật.

Chỉ cần anh vươn tay chạm vào cậu, cậu sẽ biến thành bột nước, biến mất trong không trung.

Bên cạnh có người nói anh điên rồi, tu chân giới cũng dần dần không có người nhắc tới hai chữ Phù Ly nữa, cho tới ngày hôm đó, một tiểu yêu tinh thủy tộc kéo tay áo anh khóc lớn lên, bảo anh đừng chết theo Phù Ly.

Nhìn thấy tiểu yêu tinh khóc tới mức nói năng lộn xộn, trong lòng Trang Khanh trống rỗng, rất lạnh, nhưng lại không đau. Giống như trời mùa đông ngâm bàn tay bị thương vào trong nước đá, quen rồi, sẽ không còn cảm giác gì cả.

Từ ngày đó trở đi, anh khôi phục cuộc sống làm việc nghỉ ngơi như trước đây, chỉ mỗi khi đêm về mở anh đều mở cửa phòng ngủ, để đèn phòng khách.

Anh luôn nghĩ, nếu như Phù Ly chưa chết, nhất định sẽ quay lại tìm anh.

Một năm sau, vào ngày giỗ của Phù Ly, anh mở đường tới Minh Giới, ngồi trên chiếc thuyền đã trở thành thuyền du lịch, đi qua sông Vong Xuyên, tới đầu cầu Nại Hà.

Trên cầu Nại Hà, những linh hồn xếp hàng đợi đi đầu thai, bên cạnh Mạnh Bà lắp đặt một hàng dài máy lọc nước tự động, mỗi một hồn ma đi qua đó, đều uống một cốc nước, sau đó mới nhảy vào hồ Vãng Sinh.

Nơi này không có bát lớn đen như mực, cũng không có muôi dài, chỉ có ấm đun canh dày đặc cao ngất gần như nhìn không thấy đỉnh, bên trong chứa đầy canh Mạnh Bà.

Có hồn phách không muốn uống canh, bị âm sai ép nuốt xuống, sau đó kéo tới hồ Vãng Sinh. Vãng Sinh, kiếp trước, kiếp sau là một cuộc sống mới, chuyện cũ trước đây không còn quan hệ gì nữa.

Mạnh Bà nhìn thấy Trang Khanh, âm thầm thở dài: “Long hoàng bộ hạ, chỗ của ta không có hồn phách mà ngài muốn tìm.”

Bà biết Trang Khanh muốn tới hỏi gì, nhưng mà bà chẳng qua chỉ là Mạnh Bà ở Minh Giới, Minh Giới không thể thu được những hồn phách của đại yêu kia, huống chi Phù Ly đạo quân đã hồn phi phách tán, lấy đâu ra hồn?

Nghĩ tới Trang Khanh cũng biết, chẳng qua không thể chấp nhận, trong lòng chỉ ôm chút ảo tưởng hoang đường mà thôi.

Quả nhiên, sau khi bà nói ra những lời này, sắc mặt của long hoàng bệ hạ càng trắng, anh kinh ngạc nhìn bát canh Mạnh Bà trước mặt, đáng vẻ cực kỳ giống như Bá Liêm năm đó nghe được tin tức toàn bộ yêu tu trên núi Vụ Ảnh đã bị Thanh Long giết chết.

Bà cho rằng Trang Khanh sẽ khóc, nhưng anh không.

“Hôm đó ở chợ quẻ, bát canh mà bà nói uống vào có thể nhớ ra kiếp trước, là thật sao?”

“Là thật, bệ hạ muốn uống sao?” Mạnh Bà đứng dậy đi lấy canh, nói với Trang Khanh, “Tối hôm đó ta đã từng nói, uống canh phải trả giá đắt. Nhưng ngài không đồng ý, cái giá này ngài đã trả rồi.”

Kiếp trước, Bá Liêm trả giá bằng công đức, đổi lấy một lời hứa hẹn của bà.

Nếu như kiếp sau của mình gặp được Phù Ly chuyển thế, thì hãy bảo người đó uống canh, nhớ lại những chuyện trước đây. Nhưng Bá Liêm lại quên, kiếp trước và kiếp này đã sớm bắt đầu, kiếp này của Bá Liêm, căn bản không bằng lòng uống bát canh ấy.

Canh đã đặt tới trước mặt Trang Khanh, bát canh không màu không vị, đặt trong bát ngọc bích, tràn ngập lực hấp dẫn thần bí.

Trang Khanh lắc đầu: “Không cần nữa.”

Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn Trang Khanh.

Trang Khanh đứng trên cầu, gió thổi bay góc áo anh: “Cáo từ.”

Mạnh Bà nhìn theo bóng dáng Trang Khanh rời đi, thu bát canh không màu không vị này lại.

Bà nghĩ, có lẽ bát canh này, vĩnh viễn đều không thể tiêu thụ được.

Trang Khanh không kể với Phù Ly những chuyện này, sau khi nhìn thấy Phù Ly chết đi sống lại. Gần như mỗi buổi sáng thức dậy, Trang Khanh đều căng thẳng nhìn Phù Ly nằm bên cạnh, đưa tay chạm vào cậu, mới xác định được đây không phải là mơ.

“Trang Tiểu Long.” Phù Ly mặc hỉ bào đi tới trước mặt Trang Khanh, hỉ bào đỏ tươi làm mặt cậu cũng ánh đỏ: “Anh xem em có đẹp trai không?”

Trang Khanh đi tới trước mặt Phù Ly, ngồi xuống chỉnh lại góc áo cho cậu, “Đẹp trai.”

Phù Ly vui vẻ hôn lên đầu anh một cái, thấy Phong Thụy Trọng đi ngang qua, cậu hắng giọng nói, “Chú Phong, giờ lành đã tới chưa ạ?”

“Đừng giục, đừng giục, vẫn còn một tiếng nữa!”

Phù Ly thở dài, tại sao lại lâu như vậy?

Cậu không thể chờ được nữa, cậu muốn để cho Trang Khanh thành con rồng trên hộ tịch của cậu.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 137: Đại Lễ Kết Đạo (Hạ)

“Giờ lành tới!”

Một giọng nói dường như truyền từ trong mây ra, bên ngoài cửa sổ rồng ngâm phượng xướng, thăm dò thật dài trải từ cổng phi cung cho tới giữa nội điện. Bên ngoài, long tộc sáu màu đồng loạt bay lên không trung, mây cát tường trên bầu trời không ngừng ẩn hiện.

Đột nhiên một tiếng Phượng kêu xé ngang trời, vô số chim sẻ lao tới từ bốn phương tám hướng, bay tới giữa không trung nhảy múa, đẹp như tiên cảnh.

“Bách Điều Triều Phụng!”

Phượng Hoàng màu sắc rực rỡ bay lượn trên trời cao, đẹp như thần tích, tất cả khách khứa đều quên hết thời gian, quên bản thân mình là ai, chỉ có thể ngơ ngác ngẩng đầu nhìn trời xanh, nhìn Phượng Hoàng có thể nhận được vô số chim sẻ thần phục.

Trang Khanh bước đi trên thảm đỏ, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng kỳ lạ trên không trung, nắm tay Phù Ly ở bên cạnh: “Bách Điều Triều Phụng chân chính, quả thực rất đẹp.” Lúc trước đại thọ của chương môn phái Thanh Tiêu mời chim khổng tước tinh tới biểu diễn Bách Điều Triều Phụng làm cho vô số tu chân giả kinh diễm, nhưng khi Bách Điều Triều Phụng chân chính xuất hiện, mọi người mới nhận ra, tính từ đẹp để nào cũng không đủ để biểu đạt hình ảnh trước mặt này.

“Hai vị đạo quân, vời vào cửa thứ nhất.”

Những hoa yêu mặc áo đỏ xách theo giỏ, không ngừng tung hoa trên không trung, cả phi cung chìm trong mưa hoa. Bạch Trạch đứng trước cửa, thấy Phù Ly và Trang Khanh đi qua, nở nụ cười ôn hòa, vươn tay điểm lên trán bọn họ.

Lời chúc phúc của Bạch Trạch.

“Bạch Trạch trưởng lão....” Phù Ly sờ sờ trán, cười sáng lạn với Bạch Trạch.

“Vào trong đi.” Bạch Trạch bật cười, lùi về sau một bước, để hai người mới đi vào cửa.

Trang Khanh và Phù Ly hành đại lễ vẫn bối với Bạch Trạch, sau đó mới nắm tay đi vào trong cửa.

Phù Ly loáng thoáng nghe được tiếng cười của Bạch Trạch, cậu không nhìn được muốn quay đầu, nhưng nghe thấy tiếng Bạch Trạch truyền tới bên tai.

“Vào trong đi, đừng quay đầu.”

Phù Ly khẽ cười, Trang Khanh nghiêng đầu nói vào bên tai cậu: “Dáng vẻ em cười có chút ngốc.”

“Anh còn ngốc hơn em.” Phù Ly lén lút lấy gương ra, đặt trước mặt Trang Khanh: “Anh xem, có phải là ngốc lắm không?”

Bình thường Trang Khanh không hay cười, nhưng hôm nay nụ cười chưa từng biến mất trên khuôn mặt anh, trên khuôn mặt trắng

nỗn mang theo vài phần đồ ửng, rất có phong thái của đứa con ngọc nhà địa chủ.

Nhìn thấy bản thân mình trong gương, Trang Khanh giật mình nghĩ, thì ra hôm nay mình luôn có biểu tình như vậy sao? Anh nhìn chăm chăm vào gương, thấy bóng dáng Bạch Trạch khẽ cười nhìn theo bọn họ, ánh mắt vô cùng hiền hậu.

Hai năm trước, sau khi chuyện đó xảy ra, Trang Khanh liền có khúc mắc với những trưởng bối của Phù Ly, bởi vì khi Phù Ly xảy ra chuyện, bọn họ quá bình tĩnh, bình tĩnh tới nỗi Trang Khanh không thể chấp nhận.

Cho dù đối với những thụ thú kia, sinh linh trong trời đất càng quan trọng hơn, bọn họ cũng rất thương yêu Phù Ly, nhưng lòng Trang Khanh vẫn khó có thể buông bỏ. Nhưng cho tới hôm nay, nhìn thấy ánh mắt từ ái không thể che giấu của Bạch Trạch, chút khúc mắc trong lòng Trang Khanh cũng biến mất chẳng còn bóng dáng.

“Hai vị đạo quân, mời đi vào cửa thứ hai.”

Trông coi ở cửa thứ hai chính là Chu Tước Trục Nguyệt và Dương Khang Khang Cốc, Trục Nguyệt chỉnh lại phát quan cho Phù Ly, cười nói: “Vào trong đi, con của ta.”

Khang Cốc đứng ở một bên cười tới viền mắt đồ ửng, ngoài miệng không ngừng nói: “Được, bộ quần áo này được lắm.” Hắn cho rằng bộ quần áo này sẽ không còn cơ hội được người khác mặc lên nữa.

Đi qua cửa thứ hai, thăm đồ thật dài trải qua cây cầu, xuyên qua con đường ngọc thạch, thẳng tới bên trong nội điện. Thăm đồ rất

mềm, bước lên trên giống như bước trên mây. Trang Khanh cảm thấy dưới chân mình nhẹ như bay, nặng nặng, nhẹ nhẹ không chân thực.

Phượng Hoàng bay múa trên không trung đáp xuống đất biến thành Phong Thụy Trọng, hấn và Tinh Tinh đứng trước cửa trong, nhìn nhóm tiểu yêu tinh vây quanh Trang Khanh và Phù Ly đi về phía này, nghìn vạn lời muốn nói, khi bọn họ hành lễ chỉ biến thành một câu, “Đi vào đi, đừng để lỡ giờ lành.”

Yêu nhau dễ dàng, gần nhau khó, kiếp trước và kiếp này của Trang Khanh đều xảy ra vướng mắc với Phù Ly, kiếp này lại thiếu chút nữa sinh ly tử biệt, còn gì có thể chia cách được bọn họ?

Đi vào cánh cửa trong, Trang Khanh và Phù Ly phát hiện ra, khách khứa vốn nên ngồi trong điện đều chạy ra ngoài cửa, trên mặt mang nụ cười sáng lạn.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, ngoài cửa vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Trong những khuôn mặt này, Phù Ly nhìn thấy được những đồng nghiệp trong ban quản lý, nhìn thấy được Thanh Diễn của tộc Thanh Long, nhìn thấy được con chó yêu giới thiệu cậu vào thành phố, cũng nhìn thấy được Chu Lộ miệng tiện.

“Chúc mừng.”

“Chúc mừng.”

“Vĩnh kết đồng tâm, mãi không xa rời.”

Phù Ly nghĩ, hôm nay thời tiết thật mát mẻ, I nhưng sao bàn tay cậu sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?

“Giờ lành đã tới, tế trời.”

Vườn ở trong nội điện đã bày đàn tế, bên trên đủ loại dụng cụ, lư hương điêu khắc phù văn thần bí được đặt ở chính giữa, bên trong trống rỗng.

Dựa như quy củ tổ chức đại lễ kết đạo của tu chân giới, yêu tu nhất định phải thề lời thề kết đạo dưới Thiên Đạo mới có thể nhận được sự thừa nhận của Thiên Đạo.

“Trên có trời cao, dưới có đất dày, Trang Khanh và Phù Ly tự nguyện kết thành đạo侶, từ nay về sau sống chết có nhau, vinh nhục cùng nhau, mong thiên đạo làm chứng.” Trang Khanh châm hương, nhìn Phù Ly ở bên cạnh, “Trang Khanh nguyện cùng Phù Ly chia sẻ tất cả, công đức, long khí, tử khí đều như thế.”

Các khách khứa ồ lên, Trang Khanh thân là con rồng quốc vận duy nhất trong thiên hạ, công đức và long khí trên người anh vô cùng thâm hậu, vậy mà lại có thể nói chia là chia. Đây cũng không phải là lời ngọt ngào riêng tư bình thường hay nói, lời thề mà Thiên Đạo làm chứng, là phải chân thành.

“Gặp được Trang Khanh là phúc của Phù Ly.” Hai tay Phù Ly cầm hương, bái ba vái dập đầu chín cái, “Kiếp này sẽ không bao giờ rời khỏi Trang Khanh, vinh nhục cùng hưởng.”

Lời thề này rất bình thường, không có gì đặc biệt, trong mắt của khách khứa, Trang Khanh có chút ở vế dưới, nhưng ngay sau đó, bọn họ lại thấy Trang Khanh cười lên, cười đặc biệt ngốc, đặc biệt thỏa mãn.

Bởi vì Trang Khanh không hề cần bất cứ thứ gì của Phù Ly, anh chỉ cần một lời hứa.

Sẽ không rời xa, vinh nhục cùng hưởng.

Trong mắt của Phù Ly, vàng bạc châu ngọc, pháp khí, đan dược đều là vật ngoài thân, duy chỉ có lời thề có quan hệ tình cảm, mới không dễ dàng mở miệng. Phù Ly trọng lời hứa, nếu như không nhắc thì thôi, nhưng đã mở miệng, sẽ không vi phạm lời hứa.

Khi hai người cắm hương vào lư hương, mặt trời trên không trung đột nhiên phát ra ánh sáng bảy sắc, vô cùng sáng lạn.

Trời sinh điềm lành, điều này đại diện cho lời thề đã được Thiên Đạo ghi nhớ, cũng đại diện cho hai người bọn họ chính thức trở thành đạo侶.

Chấp niệm sẽ thành thực, thiên hạ sẽ không có yêu sinh nào hoàn mỹ hơn thế này.

Nhân gian, vô số con người chụp được bức ảnh ánh hào quang, cho dù các nhà khoa học tự nhiên đã có lý giải khoa học với hiện tượng này, nhưng vẫn có rất nhiều cư dân mạng dùng tám ảnh này gửi gắm ước nguyện, có linh hay không không quan trọng, quan trọng đó chính là tám ảnh này quá đẹp, đẹp tới nỗi làm người ta hoài nghi đây là dấu vết của thần.

Cái gì mà tầng mây cuốn, cái gì mà vàng sáng, cảnh tượng đẹp đẽ đều chính là kỳ tích mà thiên nhiên sinh ra.

[Năm tháng ấy đã qua]: Không biết tại sao, khi nhìn thấy tám ảnh này, tôi đột nhiên nhớ tới một bộ phim điện ảnh mấy chục năm trước, khi nữ chính gặp khó khăn, vẫn luôn có một người đàn ông

yêu cô cưới mây cát tường tới cứu cô. Có lẽ trên trời có hai vị thần tiên nào đó thành thân, cho nên mới xuất hiện cảnh tượng thần kỳ thế này.

[Con gấu xinh đẹp]: Cách nói của chủ thớt thật lãng mạn, không biết mọi người có còn nhớ đôi đồng tính luyến ái chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ rất nổi hai năm trước không?

[Quả táo hai hào năm]: Sao không nhớ, năm ấy tôi còn từng theo dõi những post có liên quan tới bọn họ. Ai biết năm đó rầm rầm rộ rộ, bây giờ lại không còn chút tin tức nào, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận, nhưng có lẽ hai người đã chia tay rồi.

[Đâu Đâu]: Tôi có người nhà làm việc trong công ty Trường Long, nghe nói từ hai năm trước chủ tịch Trang không tới công ty thị sát, thậm chí còn không tham gia hoạt động của công ty. Trong công ty có một tin đồn, hai người kỳ thực còn chưa chia tay, chẳng qua là trợ lý nhỏ bị bệnh nặng, chủ tịch Trang vẫn luôn bầu bạn bên cạnh trợ lý nhỏ.

[Quả táo hai hào năm]: Nghe thấy tin này, tâm tình tôi rất phức tạp, thực sự không muốn trợ lý nhỏ gặp chuyện không may.

Cư dân mạng tên [Đâu Đâu] này gửi bài xong, dẫn tới sự chú ý của rất nhiều cư dân mạng khác. Cộng đồng mạng mạnh mẽ bắt đầu tìm chứng cứ từ các phương diện khác nhau để nghiệm chứng cách nói của [Đâu Đâu], cuối cùng bọn họ không thể không thừa nhận, có lẽ trợ lý nhỏ thực sự bệnh rồi.

Bởi vì có người phát hiện, hai năm trước có một khoảng thời gian, chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ thường thường bị người khác chụp đi ăn chung với nhau hoặc là cùng nhau đi dạo. Sau đó dường như

vào một ngày nào đó, trợ lý nhỏ biến mất rồi, chỉ có duy nhất hai tấm hình chụp có liên quan tới chủ tịch Trang, chủ tịch Trang mặt không chút biểu tình, ánh mắt lạnh lùng, không giống như dáng vẻ của người đang yêu.

Sau đó không còn ảnh chụp và tin tức của chủ tịch Trang, công tác đối ngoại của công ty Trường Long, cũng đều do những người khác làm, chủ tịch Trang cũng chưa từng xuất hiện lần nữa.

Chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi, đã có mấy nghìn bình luận, cư dân mạng lương thiện đều bắt đầu chúc phúc trợ lý nhỏ trong bài post.

[Quả táo hai hào năm]: Thật sự hi vọng một ngày nào đó trợ lý nhỏ đột nhiên xuất hiện, sau đó trả lời ở dưới bài post, xin lỗi mọi người, tôi đã khỏi hẳn rồi, đang sống tốt bên cạnh chủ tịch Trang.

Bài post này, làm dậy lên vô số tình thương của cư dân mạng.

Bọn họ không chỉ thương cảm vì chủ tịch Trang và trợ lý nhỏ, cũng thương cho bản thân mình, đau lòng cho tình cảm đã qua.

[Đâu Đâu]: Nhìn thấy bọn họ có tình cảm mờ ám, nhìn thấy bọn họ ở bên nhau, nhưng lại không muốn nhìn thấy bọn họ chia tay hoặc là âm dương cách biệt.

[Năm tháng ấy đã qua]: Trước mặt tình yêu, tất cả mọi người đều là kẻ yếu, chiến thắng tiền tài và duyên phận, nhưng lại không thể thoát khỏi trò đùa của vận mệnh. Trợ lý nhỏ, nếu như cậu khỏe rồi, ở bên chủ tịch Trang rồi, sau khi nhìn thấy bài post này, nhất định phải nói cho chúng tôi biết.

Một ngày, hai ngày, năm ngày, một tuần, một tháng.....

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, bài post này cũng dần dần bị người ta quên đi, cư dân mạng vẫn không đợi được lời trả lời của trợ lý nhỏ.

Lại là một đêm năm mới, Phù Ly kéo Trang Khanh kiến tạo lại núi Vụ Ảnh, núi Vụ Ảnh vẫn có mây mù bao quanh, cây cối xanh tốt, hoa tươi đẹp, tựa như tiên cảnh. Chẳng qua khác với hai nghìn năm trước, nơi đây có thêm nhiều đồ ở nhân gian.

Ví dụ như điện thoại, ti vi, máy chơi game và nhiều thứ đồ điện khác.

Khang Cốc đã học được cách luyện chế các dụng cụ điện, cũng nghiên cứu phát minh ra loại máy tính không cần dây mạng cũng có thể lên mạng, phát minh này đạt được giải thưởng sáng tạo cao nhất của tu chân giới, hơn nữa nhờ ban quản lý tu chân giới khai phá vận dụng, máy tính đã được mở rộng tới những nơi rừng sâu, một số yêu tu còn chưa ra khỏi núi cũng đã học được cách lên mạng trò chuyện.

Buổi tối Phù Ly cùng các trưởng bối xem Xuân Vãn, tiện tay đưa Niên Thú vừa mới xuất hiện đã bị đánh một trận cho Sơ Nhất. Phù Ly đã không còn hứng thú với Xuân Vãn nữa lấy điện thoại ra, đăng nhập vào diễn đàn mà ba năm rồi cậu chưa từng vào.

Giao diện diễn đàn đã được sửa đổi rất nhiều, chuyên mục tình cảm mà Phù Ly đã từng vào không biết đã bị kéo tới đâu rồi, cậu chỉ đành dùng chức năng tìm kiếm, sau đó nhìn thấy bài post lo lắng cậu bệnh nặng, sẽ âm dương cách biệt với Trang Khanh.

Buổi tối hôm ấy, phía cuối cùng bài post, có một bình luận mới.

[Con thỏ uy vũ hùng tráng]: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, bây giờ tôi rất khỏe, hơn nữa còn cùng anh Trang xem Xuân Vãn, chúc mọi người năm mới vui vẻ.

ĐỪNG KỶ THỊ GIỐNG LOÀI

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 138: Cũng Đủ

Từ cực băng thế giới đi ra, Bạch Hổ gần như đã hao hết linh khí, hần gần như không thể bấm đốt ngón tay hay là phi hành, cho dù có miễn cưỡng phi hành được một đoạn, cũng sợ bị con người phát hiện, làm cho con người sợ hãi, còn vì hần vẫn muốn có đủ linh khí để duy trì hình người.

Hần đi lại trên núi băng hơn mười ngày, cuối cùng hần cũng tìm thấy một đội leo núi, người của đội leo núi này nhìn thấy hần chỉ mặc mấy lớp áo mỏng manh, còn cho rằng hần đã rơi vào ảo giác trước khi chết, vội vàng kéo hần qua đó, tiến hành cứu trợ khẩn cấp.

Bạch Hổ:

“Người anh em, anh vẫn ổn chứ?”

“Y tể, mau tới đây xem.”

“Trạng thái đồng tử bình thường, hô hấp bình thường, đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.”

Uống nước, ăn bữa cơm dinh dưỡng xong, Bạch Hổ cùng leo núi với bọn họ, còn cứu hai người thiếu chút nữa đã rơi xuống núi. Sau đó hần nhìn thấy những con người này cầm một lá cờ hiệu màu đỏ lên trên đỉnh núi, làm biểu tình kỳ quái với cái hộp màu đen, thậm chí hần còn lẩm bẫm, cảm thấy những con người này có chút kỳ quái.

Chuyện này vẫn chưa tính là xong, những con người kia còn nhiệt tình gọi hắn đứng trước chiếc hộp màu đen, nói gì mà cảm ơn sự giúp đỡ của hắn, đây là vinh dự thuộc về đoàn thể....

Trèo một ngọn núi còn có cảm giác vinh dự, con người thực sự là một sinh vật kỳ quái.

Trên đường xuống núi, Bạch Hồ nhìn thấy một số thi thể đóng băng của con người, những con người kia sẽ im lặng hành lễ, sau đó tiếp tục đi xuống.

“Mấy năm nay có rất nhiều người có ý định chinh phục ngọn núi cao này, trong quá trình chinh phục, sẽ có người tử vong.” Đội trưởng nói với Bạch Hồ, “Bọn họ đều là anh hùng.”

Bạch Hồ nhìn biểu tình trịnh trọng thần thánh của đội trưởng không nhịn được suy nghĩ, có lẽ bây giờ cuộc sống của con người rất tốt cho nên mới có người theo đuổi loại chinh phục thể này. Còn nữa, quần áo của những người leo núi này đã không giống như mấy nghìn năm trước đây. Còn có cả những chiếc hộp nhỏ có thể phát ra ánh sáng, rõ ràng là không có linh khí chuyển động nhưng lại có thể lưu lại hình ảnh của con người ở bên trong.

“Lần này trở về, tôi sẽ không leo núi nữa, may là có anh gia nhập, chúng tôi mới có thể leo lên ngọn núi này thành công.” Khi người đội trưởng nói ra lời này, thở ra khói trắng, mặt bị đông đờ bưng, “Nhưng mà, tôi cũng không còn gì tiếc nuối nữa.”

Anh quay đầu nhìn ngọn núi sừng sững sau lưng, trên mặt lộ ra nụ cười vừa vui mừng vừa kính sợ.

Bạch Hổ im lặng không nói, từ khi bọn họ sắp tới chân núi, người của đội leo núi đều mừng như điên, không giống như khi lên núi vì bảo tồn thể lực nên không ai nói chuyện, gần như mỗi người đều trở nên nói rất nhiều. Bọn họ không kiêng nể gì nói về chuyện người thân, người yêu, ước mơ và tương lai.

“Lão Bạch, anh thì sao?” Đội trưởng hỏi, “Sau khi xuống núi, người trong nhà có trách anh tới nơi nguy hiểm thế này không?”

Bạch Hổ sửng người, chậm chạp lắc đầu.

Đội trưởng thấy biểu tình của hắn ngẩn ngơ, cho rằng bản thân mình đã nói ra lời gì không hợp, ngại ngùng không dám hỏi tiếp.

Trước khi chia tay, vì cảm tạ ơn cứu mạng của Bạch Hổ, đội leo núi còn đưa cho Bạch Hổ một ít tiền mặt, nếu không phải trên người mọi người quá ít tiền mặt, Bạch Hổ lại không có di động, mọi người sẽ cảm tạ tiền mặt càng nhiều.

Đội trưởng có ý đưa danh thiếp của mình cho Bạch Hổ, bảo hắn sau này có khó khăn gì, có thể tìm anh ta. Sau khi chia tay những những con người này, Bạch Hổ tùy ý nhét danh thiếp vào trong túi.

Không ăn không uống đi rất lâu, khi sắp tới gần Kinh Đô, hắn không có chứng minh thư, nên đã bị một yêu quái nhiệt tình báo cáo, bị tu chân giả đóng giữ ở địa phương “mời” tới văn phòng tiếp nhận điều tra.

“Đạo hữu đã bao nhiêu năm chưa tới nhân gian rồi?”

Bạch Hổ cho rằng những người này sẽ đánh với hắn một trận, không ngờ rằng những người này căn bản không lấy ra bất cứ vũ khí nào, ngược lại còn pha trà, chuẩn bị đồ ăn cho hắn.

“Hai nghìn năm.”

Hai nhân tu phụ trách đăng ký tra hỏi nghe thấy hai nghìn năm vô cùng kinh ngạc, lấy từ trong ngăn kéo ra phiếu đăng kí đặc thù của yêu tu: “Ngài Bạch, bây giờ nhân gian có chế độ quản lý tu chân giả nghiêm khắc, bất cứ yêu tu nào tới nhân gian sinh hoạt, đều phải tới Yêu Minh lấy chứng minh thư, có chứng minh thư rồi mới có thể đi lại ở nhân gian, nếu không nữa bước còn khó đi, tới lúc đó không chỉ có ngài rất phiền phức, ban quản lý của chúng tôi cũng rất khó xử.”

Bạch Hổ có chút hoài nghi lời nói của hai nhân tu này, yêu tu có thể tùy tiện đi lại ở nhân gian?

“Ngài Bạch, ngài có sở trường ở phương diện gì? Chỗ chúng tôi có thể làm chứng minh thư tạm thời cho ngài, hơn nữa còn đề cử công việc, sau khi ngài tới Yêu Minh đăng kí xong là có thể chính thức làm việc.”

Bạch Hổ:

Hắn đường đường là một trong bốn thần thú trời đất, còn cần làm việc sao?!

“Nếu như ngài có mấy thứ như ngọc khí, vàng bạc, đừng dễ dàng lấy ra, bây giờ nhân gian không lưu hành những thứ này.”

“Sức lực của tôi tương đối lớn, am hiểu luyện khí, phù văn, luyện đan mỗi thứ đều biết một chút.” Bạch Hổ muốn nói mình am hiểu nhất chính là trấn thủ trời đất, nhưng mà bây giờ thế cục nhân gian không rõ ràng, hắn lại hao hết linh khí, không dám bại lộ thân phận của mình.

“Sức lực lớn, tướng mạo hình người lại không tồi, gần đây khách sạn Duyên Nguyệt muốn tuyển hai bảo vệ tu chân giới, công ty bất động sản Điền Viên cũng muốn tuyển người ở tu chân giới, gửi tư liệu của ngài đây qua đó đi.” Nhân viên đón tiếp nhanh chóng thương lượng xong, nhét cho Bạch Hồ một tấm chứng minh thư tạm thời, một tờ giấy giới thiệu đã đóng dấu, còn có một phần bản đồ đường tới Yêu Minh, đóng dấu lên trên, nhân viên nói: “Ngài Bạch, tư liệu của ngài đã làm xong rồi, vị tiếp theo.”

Bạch Hồ cầm lấy mấy tờ giấy, hắn không thể không thừa nhận, hắn một trong thần thú bốn phương, đã suy bại tới mức này, không thể không tới nhân gian làm công kiếm tiền. Hắn trèo đèo lội suối tới Kinh Đô, cầm bản đồ rẽ hết ngõ này qua ngõ khác, thiếu chút nữa đã bị phương tiện giao thông của nhân gian đâm trúng, hắn không nói gì, nhưng chủ xe lại bị dọa mặt không còn giọt máu. Khó khăn lắm mới thoát được chủ xe nhất định muốn đưa hắn tới bệnh viện, hắn đi loanh quanh mấy tiếng đồng hồ mới tìm được Yêu Minh bên ngoài treo một tấm biển không liên quan.

Hắn đẩy cửa vào trong, bên trong vắng vẻ, không có một bóng người, dưới đất rụng một lớp lá cây bạch quả thật dày, vàng óng ánh.

“Có ai không?” Bạch Hồ cao giọng gọi, “Tôi là người ở văn phòng tu chân giới sát thành giới thiệu tới.” Nhân tu kia lừa hắn, nói rằng yêu tu bây giờ sống rất tốt, đáng vẻ suy tàn này của Yêu Minh, nhìn thế nào cũng không giống rất tốt.

“Xin chào, ngại quá.” Một sơn dương yêu cắt đầu đinh chạy tới, liên tục giải thích với Bạch Hồ, “Hôm nay Yêu Minh nghỉ, không làm chứng minh thư, anh có thể ở nhà khách Yêu Minh ngủ một đêm trước đã.”

“Nghĩ?” Bạch Hổ nhìn mấy cái bàn trong vườn, nhìn dáng vẻ thật sự giống như thường xuyên có người ngồi.

“Đúng.” Sơn dương yêu chỉ chỉ vào thông báo dán ngoài cửa, “Hôm nay long hoàng thủy tộc mở tiệc tiếp khách, những người có chút mặt mũi ở tu chân giới đều đi, vì tôi vừa tới làm việc, vẫn còn là thực tập sinh, phải tranh chút biểu hiện, cho nên mới cố ý ở lại.”

“Long hoàng?” Bạch Hổ có chút bất ngờ, long tộc suy thoái, vậy mà còn có thể sinh ra long hoàng, hơn nữa còn làm cho nhiều người của tu chân giới hãnh diện như vậy, cũng coi như nhân tài kiệt xuất trong long tộc, cao thủ của tu chân giới, nhưng mà năm ấy khi bọn họ đoán mệnh cho tu chân giới, không phải long tộc nên dần dần biết mất, rồi cuối cùng tuyệt chủng sao?

Ban đầu ngồi suy diễn với bọn họ còn có cả Bạch Trạch, lẽ nào Bạch Trạch lại làm sai?

“Náo nhiệt như vậy, lẽ nào là long hoàng đại hôn?”

“Đâu phải đại hôn, long hoàng và đạo lữ của anh ta cảm tình sâu nặng, mấy năm trước đã tổ chức đại lễ kết đạo rồi, ngày tổ chức đại lễ, mây ngũ sắc đầy trời, ngàn luồng thụ khí, cả trời xanh cũng chúc mừng cho bọn họ.” Nhắc tới đạo lữ của long hoàng, ánh mắt của sơn dương yêu cũng sáng lên, “Đạo lữ của long hoàng vô cùng tốt, mấy năm nay liên tiếp có đại yêu làm loạn, đều là do cậu ấy và long hoàng đánh lui.”

Bạch Hổ cũng là đại yêu:....

“Đương nhiên, chúng tôi chỉ nhằm vào những yêu tu gây nguy hại cho xã hội, yêu tu phối hợp làm việc như anh, chúng tôi rất hoan

nghe anh tới cùng nhau xây dựng xã hội hòa bình.” Sơn dương yêu thấy biểu tình Bạch Hồ không ổn, lại vội vàng giải thích những điều lệ quản lý cơ bản của tu chân giới, bọn họ tuyệt đối không phải là dạng cuồng bạo lực nhìn thấy đại yêu thượng cổ là đánh.

“Yêu tu thượng cổ Toan Dữ là nhân viên cao cấp của ban quản lý, Công Phúc đại nhân, Côn Bằng đại nhân cũng đều là nhân viên ngoài biên chế của ban quản lý.” Sơn dương yêu lắc nhai không ít, Bạch Hồ nhìn thấy đối phương còn có ý định tiếp tục lắc nhai, ho khan một tiếng: “Bởi vì long hoàng thanh danh hiển hách ở tu chân giới, cho nên hẳn tổ chức tiệc, tất cả mọi người đều đi sao?”

“Ài.” Nhắc tới chuyện này, sơn dương yêu đang nói say sưa, xoay người vào phòng lấy ra hai chiếc ghế, nhất định muốn Bạch Hồ phải ngồi xuống nghe, “Tu chân giới của chúng ta cái gì cũng tốt, nhưng mà trình độ văn hóa chính thể không cao, đạo lý của long hoàng tự học thi đại học đã nhiều năm, thi mãi mà không đỗ, nhưng vẫn không từ bỏ, cả tu chân giới của chúng ta đều biết chuyện này.”

Bạch Hồ cảm thấy tu chân giới này tràn ngập hoang đường, yêu quái mà còn thích thi cử, còn thi nhiều lần không đỗ, đây là dạng yêu quái gì vậy?

“Năm nay đạo lý của long hoàng phát huy vượt xa bình thường, cuối cùng cũng thi đỗ rồi, hơn nữa còn nhận được giấy trúng tuyển của đại học top đầu.” Sơn dương yêu lắc đầu, “Chuyện này làm Phù Ly đạo quân vui vẻ điên rồi, Phù Ly đạo quân vui vẻ, long hoàng đương nhiên cũng vui vẻ, tổ chức tiệc lớn ở cung Kim Long, chỉ cần là yêu quái có chút giao tình với bọn họ đều đến cửa chúc mừng.”

“Người nói là vị đạo quân nào?” Bạch Hồ đã không còn quan tâm tới sự việc hoang đường “yêu tu phần đầu gần mười năm, cuối cùng

cũng thi đỗ khoa cử, nhận được sự chúc mừng của toàn thể yêu tu”, chỉ cái tên Phù Ly này thôi cũng đã làm cho hấn mất đi khả năng phán đoán bình thường.

“Phù, Phù Ly đạo quân.” Sơn dương nhìn dáng vẻ vui mừng và hoài nghi của Bạch Hổ, trong lòng thoáng có trực giác, vị này.....không phải là vị trưởng bối nào đó của Phù Ly đạo quân chứ?

Trưởng bối trong nhà Phù Ly đạo quân....

Toàn thân sơn dương yêu run rẩy, trưởng bối trong nhà Phù Ly đạo quân toàn là những thụy thú nổi danh thời kỳ thượng cổ, ngay cả Phù Ly đạo quân cũng chính là thụy thú Hồng. Nhìn lại Bạch Hổ lần nữa, ánh mắt sơn dương yêu tràn ngập kính sợ.

Nhưng Bạch Hổ không có tâm tình phản ứng lại hấn, ngẩng đầu lên trời thét dài một tiếng, hóa thành Bạch Hổ nhảy lên tầng mây.

“Tiền bối, đợi đã, không thể tùy ý phi hành ở nhân gian, ngài hãy lập một kết giới ẩn thân!” Sơn dương yêu nhìn thấy Bạch Hổ vội vã rời đi, vội vàng lấy pháp bảo giẫm lên, đuổi theo.

Đông Hải, khách khứa trong cung Kim Long như mây, trên cổng lớn cung điện hoa lệ, có treo một biểu ngữ sóng động, nền đỏ chữ vàng, bên trên viết “Nhiệt liệt chúc mừng Phù Ly đạo quân thi đỗ đại học số một trong nước.” Biểu ngữ lác lác trong cung Kim Long, vô cùng vui mừng.

“Chúc mừng, chúc mừng, tu chân giới của chúng ta cuối cùng cũng có thêm một sinh viên.”

“Không hổ là Phù Ly đạo quân, mới tới nhân gian mười năm ngắn ngủi, đã có thể thi đỗ đại học rồi.” Đây chính là một yêu tu tới nhân gian đã gần trăm năm rồi, nhưng thi liên tục hai mươi năm còn chưa nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học.

Giấy báo trúng tuyển của Phù Ly được đặt bên trong một bình thủy tinh để ở chính điện, để phòng giấy báo bị trộm, các trưởng bối còn thiết lập vô số kết giới ở bên ngoài giấy báo, e rằng cho dù thiên lôi có đánh xuống, cũng không thể làm ảnh hưởng một chút nào.

Nhóm yêu tu dạo quanh giấy báo trúng tuyển một vòng, biểu lộ sự hâm mộ để lấy lòng Trang Khanh. Trang Khanh giơ tay lên, tiếng pháo hoa nổ ầm ầm ở bên ngoài, yêu tu nhát gan che tai lén lút nhìn ra bên ngoài, nháo nhiệt như mừng năm mới.

Trang Khanh ứng phó xong một đồng tu chân giả tới chúc mừng, vừa mới chuẩn bị quay lại xem Phù Ly ở đâu, đột nhiên cảm thấy lưng mình hơi nặng, có thứ gì đó đã nhảy lên vai anh.

Những tu chân giả khác nhìn thấy màn này, đưa mắt nhìn nhau, Phù Ly đạo quân lại bắt nạt long hoàng rồi.

Trang Khanh ôm lấy Phù Ly duy trì nguyên hình vào trong lòng: “Lại lười biếng rồi.”

Phù Ly dùng thuật truyền âm nói: “Nhiều người quá, chào hỏi cũng phiền.”

Nghe thấy lời này, Trang Khanh khẽ cười vuốt ve lông trên người cậu, tiếp tục chào đón khách.

Cả một buổi sáng, khách mời phát hiện ra, Trang Khanh vẫn luôn ôm nguyên hình của Phù Ly đạo quân, còn thỉnh thoảng dứt ăn, dứt

uống, không khác gì chăm con.

Một thế hệ nam thần cao lãnh như Trang Khanh, trước mặt tình yêu cũng biến thành phàm tục.

Nhưng mà phàm tục cũng tốt, cho dù là người hay là yêu, sống phàm tục một chút, gần gũi một chút, ngày tháng mới có chút ý vị. Nếu như một trăm năm trước đây, ai có thể tin được, Trang Khanh thi đỗ Trạng Nguyên, từng làm đại quan ở triều đình sẽ mở tiệc chúc mừng, chiêng trống vang trời, không ngừng nổ pháo vì đạo lữ thi vào được đại học chứ?

“Như thế này có khoa trương quá không?” Phù Ly nhìn khách đi tới đi lui, vừa vui vẻ vừa có chút ngại ngùng.

“Không đâu, không một chút nào.” Trang Khanh vuốt ve thịt mềm dưới cằm cậu, “Đợi em tốt nghiệp rồi, sẽ là một trong những cử nhân ít ỏi của tu chân giới chúng ta, em lại có cống hiến lớn ở nhân gian, sau khi tốt nghiệp lại thi công chức, nhất định có thể qua.”

Phù Ly tha hồ tưởng tượng về ngày tháng tương lai thi đỗ công chức, mắt cười biến thành trăng cong.

“Đợi khi em thi được công chức rồi, chúng ta lại tổ chức một bữa nữa.” Ánh mắt của Trang Khanh nhìn qua khách mời, “Tổ chức tiệc lưu động kéo dài ba ngày.”

Trước kia anh không hiểu, tại sao có một số người lại thích khoe giàu, khoe con, khoe bạn lữ, bây giờ anh mới biết chỗ vui của chuyện này.

Trên đời này còn có gì vui hơn thế nữa?

“Ừ!” Phù Ly gật đầu, ngửa cổ hôn lên mặt Trang Khanh một cái, Trang Khanh cúi đầu nhìn Phù Ly khẽ cười. Bên cạnh hai người, pháo hoa nổ vang, những vị khách mời vui cười, không có ưu sầu, chỉ có vui vẻ.

Bên ngoài cung Kim Long, một con hổ trắng và một con rùa có chút giống rắn chạm mặt nhau.

“Là người?!”

Bọn họ sững sờ nhìn nhau, đồng loạt xuyên qua kết giới, nhìn cảnh tượng náo nhiệt phía sau kết giới.

Hai nghìn năm xoay chuyển, cuối cùng tại thời khắc này, thời gian tươi đẹp.

Tuy rằng gặp rất nhiều người, rất nhiều chuyện, cuối cùng cũng gặp lại, cũng đủ.

(Toàn văn hoàn)